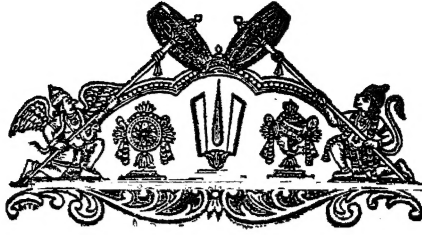

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

பின்பழகியபெருமாள்ஜீயர்
சேர்த்தருளிய

வார்த்தாமாலை

[ஸுதர்சனம் ஆசிரியர் இயற்றிய
வார்த்தாமாலை அரும்பத விவரணத்துடன் கூடியது]

[ஸுதர்சனம் வெளியீடு]

பதிப்பாசிரியர் : -

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M.A.B.L.,
'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.

ஸ்ரீ. ரா. ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் குடும்ப
தர்ம சொத்துக்களின் ஆதரவில் வெளியிடப்பெற்றது.

டிரஸ்டிகள்:-

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M.A.B.L., அட்வகேட்.

S. ராம அய்யங்கார், B.Sc.B.L., அட்வகேட்.

விலை ரூ. 20-00.

தபால் 2-50.

ஸ்ரீநிவாஸம் பிரஸ், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

பின்பழகிய பெருமாள்ஜீயர் தனியன்கள்

கலித், வம்ஸித்யாபாத்ரம் பஸ்சாத்ஸுந்த, ரஸம்ஜ்ஞிகம் ।
அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகம் பும்ஸாம் அஸ்மத், தே, ஸிகமாஸ்ரயே ॥

[திருக். ப. லி. ச. ந். நி. தா. ஸராம் நம்பிள்ளையின் கருணைக்குப் பாத்திரமாயிருப்பவராய், மனிதர்களுக்கு அறியாதன அறிவிப்பவராய், எம் ஆசார்யரான பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயரை ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.]

ஸட, ஸாரிமுக, நிஸ்ஸ்ருதத், ரவிட, வேது, நிர்வாஹகம்
ஸ்வப, க்தஜநரக்ஷணக்ஷண / க்ருபாத்தஸத், வீக்ஷணம் ।
ஸ்வஸூக்திரசநோஜ்ஜ்வலத், சூ, ருபரம்பராவைப, வம்
யதீந்த், ரபத, ஸோக, ரம் தம்பராங்க, ரம்யம் ப, ஜே ॥

[நம்மாழ்வாரின் திருவாக்கிலிருந்து தோன்றிய தமிழ்வேதத் துக்கு நிர்வாஹகராய், தம் ப, க்த ஜனங்களை ரக்ஷிக்க வல்லபையுள்ள கருணா கடாக்கமுடையராய், தம் திருவாக்காலே விளங்காநிற்கும் குருபரம்பராவைபவத்தை உடையவராய், யதிராஜரின் திருவடியைத் தலையில் சூடியவரான பின்பழகிய பெருமாள்ஜீயரை ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.]

துலாஸதபி, ஷக், ஜாதம் ஸ்ரீலோகார்யபத, ஸாஸ்திரம் ।
ஜ்ஞாநாதி, பூ, ஷணம் வந்தே, பஸ்சாத்ஸுந்த, ரதே, ஸிகம் ॥
[ஐப்பசி சதயத்தில் அவதரித்தவராய், லோகாசார்யராம் நம்பிள்ளையின் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தவராய், ஜ்ஞானம் முதலான நற்குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவரான பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயரை வணங்குகிறேன்.]

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

முகவுரை

நியாயவேதாந்த வித்வான், வாகம்ருதவர்ஷி
வேளுக்குடி ஸ்ரீ உ. வே. K. வரதாசார்ய ஸ்வாமி.

தத்வஜ்ஞாநத்தாலே மோக்ஷலாபம் என்பது ஸர்வவையதிக
ஸம்மதமாகும். இந்த ஜ்ஞாநம் அடைவது ப்ரமாணங்களாலே
யாகும். அந்த ப்ரமாணங்களைப் ப்ரமாசார்யரான ஸ்ரீபராசர
பட்டர் தொகுத்துக்காட்டியருளுகிறார். “ஆதெள வேதா:
ப்ரமாணம் ஸ்ம்ருதி: உபகுருதே ஸேதிஹாஸை: புராணை:
ந்யாயை: ஸார்த்தம்” என்று—வேதாந்தங்களும் ஸ்ம்ருதிதி
ஹாஸ புராணங்களும் மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரமும் ஆகும் அவை.
இவற்றோடு பூர்வர்களின் வார்த்தைகளையும் நாம் சேர்த்துக்
கொள்ளவேணும். “கலையிலங்கு மொழியாளர்” என்றும்,
“சொல்லுமவிடு சுருதியாம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே
பூர்வர்களின் வார்த்தைகளில் சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் பொதிந்து
கிடக்கும். கேசவார்ஜுந ஸம்ஸாதத்தாலும், ஸ்ரீபராசர
மைத்ரேய ஸம்வாதத்தாலும், ஸ்ரீபராங்குசமதுரகவி ஸம்
வாதத்தாலும், ஸ்ரீபீஷ்மயுதிஷ்டிர ஸம்வாதத்தாலும், நாரத
வால்மீகி ஸம்வாதத்தாலும் பற்பல தத்வார்த்தங்களை நாம்
அறிகிறோம். அப்படியே பூர்வர்களின் ஸம்வாதத்தாலும்
அறியவியலும். பிள்ளை உலகாரியன் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில்
பூர்வர்களின் வசநங்கள் பலவற்றை உதாஹரிக்கிறார். அது
பற்றியே அதற்கு “ஸ்ரீவசநபூஷணம்” என்று திருநாமம்
ஆயிற்று. வசநபூஷண ஸப்தத்தில் உள்ள வசநபதத்துக்கு,
பூர்வாசார்ய வசனமிறே அர்த்தமாக அறுதியிடப்பட்டது.
ஸ்ரீமந்நாதமுநிகள் தொடக்கமான நம் பூர்வர்களால் பல
ஸமயங்களில் ப்ரச்ந பூர்வக ஸமாதாநரூபமாகவும், ஸ்வத:
ஆகவும் அருளிச்செய்யப்பட்ட வார்த்தைகள் பலபல. அவை
அர்த்தக்ஞேரவம் பெற்றவை. பெரியோர் திருவாக்கானபடி
யால் நம்மால் பொன்னேபோல் போற்றத்தக்கவை. அப்படிப்
பட்ட வார்த்தைகளை “வார்த்தாமாலை” என்று தொகுத்து
வைத்துள்ளனர் பெரியோர். இந்த க்ரந்தத்தை ஸேவித்து தத்வ
ஜ்ஞாநம் பெற்றுத் திருமால் திருவருள் பெறுவது உறுவதாகும்.

நமக்குப் ப்ரம ஆப்தரும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தைச்
சேர்ந்த பல அரியபெரிய நூல்களை விவரணங்களோடு பதிப்பித்து
வெளியிட்டு வருபவருமான ‘ஸுதர்சனம்’ ஆசிரியர் வார்த்தை
களின் அரும்பதங்களுக்கு எளிய இனிய தமிழ்நடையில்
விவரணம் எழுதியிருப்பது இப்பதிப்புக்கு அழகூட்டுகிறது.

இங்ஙனம்,

கி. வரதாசார்யன்,

ஸ்ரீ :
கிறப்புப் பவிரம்
க ம ப ரா ம ன்

பூந்துழாய் அலங்கல் திருவரங் கத்துப்
புராதனன் செல்வத்தைப் பெருக்க
ஏந்துமுக் கோலர் திருவருள் பெற்ற
எங்களாழ் வான்திரு மரபிற்
சார்ந்திரு வகையாம் உறவினைப் பெற்ற
சால்புறு திருக்குலம் விளக்க
வாய்ந்தநற் புகழோடு தித்தனார் சீநி
வாசரென் றெப்பிலா வள்ளல்.

அக்கரம் எட்டும் நினைப்பவர்க் கருளும்
அற்புதன், உலகெலாம் உய்யத்
தக்கநன் னூல்கள் புரிதவம் பலிக்கத்
தகவுறு பதின்மர்சீர் ஓங்கத்
திக்கெலாம் புகழும் சீநிவா சப்பேர்ச்
சீரிய ஆரியர் கரத்தில்
சக்கரச் செல்வம் நிறுவினன்: அதனால்
தழைத்தது வைணவம் அம்மா!

வானமும் பராவு சீநிவா சப்பேர்
வள்ளலார் திருவருட் பெருக்கால்
மோனமாய்க் கண்ட திருக்கன வனைத்தும்
முறைப்படி திறம்பட நடத்த
ஞானஞ் சியன்போல் அவர்திரு மகவாய்
நண்ணினார்: உபயவே தாந்தத்
தேனமு துண்ணும் கிருஷ்ணஸ்வா மிப்பேர்த்
தேசிகர்: வாழிபல் லாண்டே.

திருத்துழாய் மணத்தோ டவதரித் திடல்போல்
சீரிய அந்தணர் பெருமான்
கருத்துறப் பிறந்த போதுதொட் டுளத்தில்
கமழ்திரு வைணவ ராகி
அருத்தியில் வளர்ந்தார்: மும்மொழி பயின்றார்:
அளவிலாச் சட்டமும் கற்றார்:
பெருத்தவை ணவதத் துவமெலாம் தந்தை
பெருக்கிய அருளினால் தேர்ந்தார்.

சந்தமார் கடலிற் பற்பல நதிகள்
 சார்ந்தொளி பெறுதல்போற் புத்தூர்
 அந்தணர் பிராணைப் பற்பல கீர்த்தி
 அடைந்தன; அளவில அவைகள்:
 சிந்தையார் வித்யா விசாரத எனவும்
 திவ்யார்த்த ரத்நநிதி எனவும்
 புந்தியின் மகிழ்வால் உவந்துவந் தேத்திப்
 பூரணர் மகிழ்ச்சியாற் பொலிந்தார்.

அருட்டிகழ் கீதை நுட்பத்தைப் பூதூர்
 அண்ணலார் உலகெலாம் உய்யத்
 தெருட்டினார் அன்று: கற்றவர் அறிந்து
 சேவித்தார்: உயர்வற உயர்ந்தார்:
 மருட்டிகழ் என்போல் பவருமின் றுணர
 வளமுறு தமிழினால் அளித்தார்:
 கிருட்டினர் இதயம் கிருட்டினர் அன்றிக்
 கேட்பினும் பிறர்அறி வாரோ ?

சீர்பெரும் பூதூர் வள்ளலார் அன்று
 செப்பிய தத்துவப் பயிர்க்குப்
 பேர்பெறும் புத்தூர் வள்ளலார் இன்று
 பிறங்குநல் வேலியை இட்டும்
 நீர்பெறு முகிலாய் நன்மழை பொழிந்தும்
 நேர்ந்திடு களைகளைக் களைந்தும்
 பார்பெறு தவத்தால் புரக்கின்றார்: அரங்கன்
 பனைப்புயம் கோடியாய் வளர.

பொற்புறு புத்தூர் அண்ணலார் சுழற்றும்
 புகழ்பெறு சுதர்சன ஒளியால்
 பற்பல பொய்யாம் இருள்நலிந் தோடிப்
 பதுங்கின: பதுமம்போல் நூல்கள்
 அற்புத மாக மலர்ந்தன: நறுந்தேன்
 அவற்றினிற் பொங்குறக் கண்டு
 விற்பனர் எல்லாம் சுரும்புக ளாகி
 மேவினர் மொய்த்தனர் அம்மா.

உலகெலாம் பராவும் நூல்களை அளித்த
 ஒப்பிலாச் சுதர்சனம் இன்று.
 நலமெலாம் பெற்று நிறைவெலாம் கொண்டு
 நாவலர்க் கின்னமு தாகி
 அலகிலாச் சுவைகட் கிருப்பிட மீதென்
 றனைவரும் நாடொறும் புகழ்
 இலகுறு வார்த்தா மாலையை நல்கி
 இணையிலா தோங்கிய தம்மா.

திவத்தினிற் கிடைக்கும் பேரின்பம் யாவும்
 சீரிய நம்பிள்ளைக் கடிமை
 உவப்பினுற் செய்தற் கிணைஎனக் கருதா
 துயர்வற உயர்நலம் பெற்ற
 தவத்தினர்: பெரிய ஜீயரே புகழ்ந்த
 சால்பினர்: குருபரம் பரையைப்
 பவக்கடல் கடக்கத் தந்தவர்: யாவும்
 பாங்குற உணர்ந்தபே ரறிஞர்.

கற்றவர் உயரப் புட்குழி யதனில்
 களிப்புறப் பிறந்தவர்: ஞானம்
 உற்றவர் புகழ்பின் பழகராம் ஜீயர்
 உயர்ந்தவே தாந்தநுட் பங்கள்
 பற்றெடு பெண்டிர் பேதைகள் உணரப்
 பாங்குடன் வழங்குமிம் மாலை
 பெற்றவர் மயக்கும் மாலைவென் றந்தம்
 பிரான்திரு மாலைக்கண் டுகப்பார்.

நெஞ்சினிற் படிந்த இருளினை ஒட்டும்
 நிகரிலாப் புனிதநற் ரீபம்
 விஞ்சிய ஞான நறுங்கனிச் சாரம்:
 வேதத்துக் களித்தநன் மகுடம்:
 தஞ்சமென் றவர்க்கு நிழலினை நல்கும்
 சால்புறு கற்பகம்: பிறப்பாம்
 நஞ்சினுக் கமுதம் திவத்தினுக் கேணி
 நற்றவர் புகழ்வார்த்தா மாலை.

கற்றிடும் நாவோ பேரின்பம் எய்தும்:

கருதிடும் உள்ளமோ துள்ளும்:

பற்றிய ஆன்மா திருவரங் கத்துப்

பரம்பரன் அருளினில் ஆழும்:

நற்றவப் பயனும் பத்தியின் பயனும்

நான்மறை முடியருள் பயனும்

உற்றதோர் வார்த்தை தென்றலாய் வழங்கும்:

உரைகளுக் கெட்டுமோ இதன்சீர் ?

உயிரினை உருக்கும் உணர்வினை உருக்கும்

ஒப்பிலா இறையையும் உருக்கும்

செயிரினை உருக்கும் தீமையை உருக்கும்

சீரிய இத்திரு மாலை:

அயர்வினை அகற்றும் ஆசையை அகற்றும்

ஆணவச் செருக்கினை அகற்றும்

மயர்வினை அகற்றும் இத்திரு நூற்குள்

மாயமந் திரப்பொடி யுளதோ ?

இப்பெருந் தனிநூல் உலகெலாம் போற்ற

எழிலுறு கதிரவன் போலச்

செப்பமாய் உதிக்கும் போதினில் — அரங்கன்

திருமகள் மதிமுகம் நோக்கி

ஒப்பிலான் புத்தூர் பிறந்ததின் மைந்தன்

உவப்புடன் இன்றருள் மாலை

முப்புவ னத்தை மணமுறச் செய்யும்:

முதல்விநீ நோக்குக என்பான்.

மாந்தர்காள் ! வம்மின் பற்பல நூலால்

வருந்துதல் விடுத்திடும்: இன்றே

ஆய்ந்துநல் வார்த்தா மாலையைப் பயில்மின்:

அரியவை எளியவாய்ப் புலனும்:

சாந்தமும் பெறுவீர்: செல்வமும் பெறுவீர்:

சத்தியம் இன்னதென் றுணர்வீர்:

வாய்ந்தநற் காலம் பிறந்தது: என்றும்

வாழிய சுதர்சனம் சிறந்தே.

பன் நிலையம்

பார் — சேலம்.

—11—1982

அடியேன்,

S. K. இராமராஜன்,

கம்பராமன்.

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பதிப்பாசிரியரின் முன்னுரை

‘வார்த்தாமாலே’ என்னும் அத்துப்புத்தூரந்தும் நம்பிள்ளையின் அந்தரங்குஸிஷ்யரான பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர் அருளிச்செய்தது என்று ப்ரஸித்திபெற்றது. அவருடைய பெருமை “பின்பழகராம் பெருமாள்சீயர், பெருந்திவத்தில் அன்பதுவுமற்று மிக்க ஆசையினால், நம்பிள்ளைக்கு ஆன அடிமைகள்செய் அந்நிலையை நன்னெஞ்சே, ஊனமற எப்பொழுதுமோர்” என்று உபதேசரத்தினமாலையிற் மாமுனிகளால் அருளிச்செய்யப்பட்டது. ஆச்சார்பிள்ளை வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை ஆகிய ஆசார்யர்களுக்குப் பிற்பட்ட ஆசார்யர்கள் எவருடையவும் வார்த்தைகள் இதில் எடுக்கப்படாததால் இஃதூந்தூத்தை அருளியவர் நம்பிள்ளை ஸிஷ்யர்களில் ஒருவராயிருப்பதே உசிதம். பின்பழகிய பெருமாள்ஜீயர் வார்த்தைகள் சில இதில் காணப்பட்டபோதிலும் இது அவர் அருளிச்செய்ததாயிருக்கத்தட்டில்லை; தம் வார்த்தையைத் தாமே சேர்த்துக் கொண்டிருக்கக்கூடுமாயை. அல்லது அவர் தொகுத்துரைத்த வார்த்தைகளை அவர் வார்த்தைகள் சிலவற்றையும் சேர்த்து அவரது ஸிஷ்யர் ஒருவர் ஏடுபடுத்தியிருக்கக்கூடும். இவரது மற்றொரு க்ரந்தும் ஆரூயிரப்படி குரு பரம்பராப்ரபூவும். இவ்விரு நூல்களிலும் பல விஷயங்கள் ஒன்றுயிருப்பதிலிருந்தும் இவற்றை அருளியவர் ஒருவரே என நிர்ணயிக்கலாம்.

இந்நூலில் நம்முடைய விஸிஷ்டாத்துவைத ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தூதாந்தத்தின் தத்வஹித புருஷார்த்தங்கள் பற்றியும், ரஹஸ்யத்ரயம், அர்த்தபஞ்சகம் முதலானவை பற்றியும் பல பூர்வாசார்யர்களின் விளக்கங்கள் தொகுத்துக் கொடுக்கப்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் பல விஷயங்கள்

பொருள் விளங்காமல் இருந்தன. பூர்வாசார்யர்களின் திருவருளால் பெரும்பாலும் பொருள் உணரப்பெற்று அரும்புதவிவரணம் ஒன்றை எழுதியிருக்கிறேன். இதில் அடியேனுடைய அஜ்ஞானத்தால் ஏதேனும் பிழைகள் ஏற்பட்டிருந்து மஹநீயர்கள் எடுத்துக்காட்டினால், அடுத்த பதிப்பில் திருத்த வெளியிடுகிறேன் நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் பலரைப் பற்றிய பல செய்திகள் பொதிந்து கொண்டுள்ள இந்நூல் ஒப்புயர்வற்றதாகும். இததகைய ஒரு நூல் எந்த மதத்திலும் அமையவில்லை என்றே கூறலாம். இந்நூலைப் படித்து வைஷ்ணவவுலகம் பெரும்பயன் அடையவேண்டும். இந்நூலுக்கு முகவுரை எழுதிய ஸ்ரீ உ. வே. வாக்யம்ருதவர்ஷீ வேளுக்குடி வரதாசார்யஸ்வாமி திறத்திலும், சிறப்புப் பாயிரம் பாடிய தமிழ்ப்பெரும்புலவர் “கம்பராமன்” திரு. S. K. ராமராஜன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகும். இதற்கு விஷய ஸூசிகை எழுதி உதவிய ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி K. வரதாசார்யஸ்வாமிக்கும், “வார்த்தை அருளியவர்கள் — முககிய விஷயங்களின் அட்டவணை” தொகுத்துவைத்து அடியேனிடம் சேர்க்கும்படி பல வருஷங்களுக்கு முன்பே நியமித்தருளிய கீர்த்திமூர்த்தியான திருமண்காரனை பத்தங்கி பரவஸ்து ப்ரஸன்ன ராஜகோபாலாசார்யஸ்வாமி திறத்திலும், பூர்வர்களின் திருநாமங்களின் அடைவைத் தொகுத்துதவிய மதுரைப் பேராசிரியர் — டாக்டர் இரா. அரங்கராசன் திறத்திலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகம் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளது.

துந்துடி
தை ஹஸ்தம்
2—2—1983

இங்ஙனம்,
தொண்டர்தாஸ்தானி,
ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
ஸுதர்சனம் ஆசிரியர்.

**ஆழ்வாராசார்யர்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு
எளிய தமிழ் விரிவுரைகளுடன்
வெளிவரும் சிறந்த
மாதப் பத்திரிகை**

“ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்” 19

ஆழ்வார்களுடைய திவ்யப் பிரபந்தங்களுக்குப் பெரியவாச்சாண்டிள்ளை முதலான ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்த மணிப்ரவாளநடை வியாக்கியானங்களை எளிய தமிழ்நடை விவரணங்களோடு வெளியிடுவதையே முக்கிய நோக்கமாகக்கொண்டு இப்பத்திரிகை கடந்த முப்பத்தைந்து வருடங்களாக நடைபெற்று வருகின்றது. தற்போது திருமாலை நாச்சியார்திருமொழி வியாக்கியானங்கள் விவரணத்தோடு தொடர்ந்து அச்சிடப்படுகின்றன. இது தவிர, ஸ்ரீமந்நாராயணனின் பரதவத்தை விளக்கும் விஷ்ணுசித்தவிஜயம் என்னும் கிரந்தமும், விரிவான கீதா வ்யாக்யானமும், ஆழ்வாராசார்யர்களின் சரித்திரத்தை விரிவாக விளக்கும் (தமிழ் விவரணத்தோடு கூடிய) பிரபந்தநாம்ருதமும், ஸ்ரீபாஷ்யஸாரமான (தமிழ் விவரணத்தோடு கூடிய) சாரீரககாரிகாவளியும், அன்பர்களின் கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்கும் ஸுதர்சனப் பதிலும், மற்றும் பல கட்டுரைகளும், கிரந்தங்களும் புத்தகமாக்கிக் கொள்ளலாம்படி தனித் தனி பாரங்களாகத் தொடர்ந்து வருகின்றன. விவரணத்தோடு கூடிய இவ்வார்த்தாமாலையும் ஸுதர்சனத்தில் வெளிவந்ததேயாகும். விளம்பரமேயில்லாமல் நல்ல காகிதத்தில் ஒவ்வொரு மாதமும் சுமார் அறுபது பக்கங்கள் தரமான விஷயங்களைக்கொண்டு வெளிவருவது இப்பத்திரிகையின் தனிச்சிறப்பாகும். இப்பத்திரிகையில் வெளிவந்த நூல்களில் தற்போது கிடைப்பவை அடுத்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆசிரியர் :-

ஸ்ரீ. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், அட்வகேட்,

3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், ஓருச்சி-620 017.

வருடச் சந்தா ரூ. 15. -~~₹~~- ஆயுள் சந்தா ரூ. 125.

தனிப்பிரதி ரூ. 1-50.

ஸ்ரீவஜித் மார்கழி 28-உ (12-1-1948) முதல்
தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது.

நம்மிடம் கிடைக்கும் புத்தகங்கள் :-

ஆழ்வார் அருளிச்செயல்களுக்குப் பூர்வாசார்யர்களின் வ்யாக்யானங்கள்
(பதவுரை அரும்பதவுரை ப்ரமாணத்திரட்டுகளோடு கூடியவை)

க்ரந்தங்கள்

விலை தபால்

1. முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	2-50	-50
2. திருப்பள்ளியெழுச்சி வ்யாக்யானம்	1-50	-40
3. பகவத்விஷயம் I (முதலிரண்டு திருவாய்மொழிகள்)	37-00	5-00
ஷட II பாகம் (முதற்பத்து 3-10 ,,)	42-00	6-00
ஷட III பாகம் (இரண்டாம்பத்து முழுவதும்)	52-00	7-00

ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு எளியநடை

விவரணத்துடன் கூடிய பூர்வாசார்யர்களின் வ்யாக்யானங்கள்

1. சிறியதிருமடல் வ்யாக்யானம்	4-50	.75
2. பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானம்	7-50	1-50
3. இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	6-00	1-00
4. மூன்றாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	6-00	1-00
5. நான்குந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	7-50	1-00
6. திருவெழுசூற்றிருக்கை வ்யாக்யானம்	1-50	.40

அருளிச்செயல்களுக்கு எளியநடை விவரணம் மாத்திரம்

1. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	3-00	.60
2. திருப்பாவை வ்யாக்யானம்	6-00	1-00

நமது மற்ற வெளியீடுகள்

1. ஸ்தோத்ரரத்நசது:ஸ்லோகீஜிதந்தேவ்யாக்யானங்கள்	12-00	1-00
2. சது:ஸ்லோகீ வ்யாக்யானம் [நாயனாராச்சார்பிள்ளை]	3-75	.75
3. கத்ய வ்யாக்யானங்கள்	6-75	1-25
4. ஸ்ரீராமாயண தனிஸ்லோகம் [விவரணத்துடன்] I Part	5-25	1-00
ஷட இரண்டாம் பாகம் [விவரணத்துடன்]	10-50	2-00
5. பாசுரப்படி ராமாயணம்	0-25	—
6. முமுகுப்படி வ்யாக்யானம்	4-50	.75
7. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்பரபாவம் முதலியவை	18-00	2-50
8. ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானம்		
4-அரும்பதவுரைகளுடன் முதல்பாகம்	9-00	1-50
9. சாரீரககாரிகாவளி [இரண்டாம் பாகம்]	7-50	1-50
10. கைசிகபுராணம்	1-50	.40
11. உபயவேதாந்த ஐககண்ட்யம்	3-00	.60
12. வடுகநம்பி அருளிய யதிராஜவைபவம் [விவரணத்துடன்]	1-50	.40
13. நாலாயிரதிவ்யப்பரந்தம் [முதலாயிரம்] தீர்ந்துவிட்டது.		
,, [இரண்டாமாயிரம்]	8-00	1-50
,, [மூன்று, நான்காமாயிரம்]	12-00	2-00
14. திருக்குறள் ஸம்ஸ்க்ருதஸ்லோக மொழிபெயர்ப்புடன்	10-00	2-00
15. [போதாயந] ஸந்த்யாவந்தநம் பதவுரையுடன்	0-75	.00
16. [போதாயந] உபாகர்மவிதி	0-75	.33
17. அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம் [வரதாசார்யஸ்வாமி]		

தொகுத்த பூஷணத்துடன்] 3-75 .75

18. புருஷஸூக்த வ்யாக்யானம்	2-25	.40
19. நாராயணஸூக்த வ்யாக்யானம்	1-50	.40
20. ஸ்ரீஸூக்த வ்யாக்யானம்	3-00	.75
21. பூர்வீனா விஷ்ணுஸூக்த வ்யாக்யானங்கள்	2-50	.50
22. தேஹஸீஸ ஸுப்ரபுராதம்	0-50	.25
23. சாதிமத ஆராய்ச்சி [முதல்பாகம்]	6-00	1-00
24. ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹஸ்தவம்	0-75	0-25
25. விஷ்ணுசித்தவிஜயம் [முதல் பாகம்]	7-50	1-25
ஷட [இரண்டாம் பாகம்]	10-00	1-50
ஷட [மூன்றாம் பாகம்]	16-00	2-00
26. ஸாத்விகவிஜய ஸர்வஸ்வம்	1-25	.40
27. ஸந்த்யாவந்த்யுநபாஷ்யம்	4-50	.75
28. மகரநெடுங் குழைக்காதர் பாமாலையந்தாதி	2-25	.40
29. ஸ்ரீகேசவமணிமாலை	1-25	.30
30. சங்கரரும் வைணவமும்	1-25	.30
31. ஸித்த்தோபாயவிஜயம் & [ஸ்ரீரங்கராஜவிஜயம்]	4-50	.75
32. திருப்பாவை, திருப்பள்ளியெழுச்சி மூலம்மட்டும்	0-75	.25
33. க்ஷத்தியத்ரயம் மூலம் மட்டும்	0-50	.20
34. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—மூலம் மட்டும்	0-50	.20
35. கீதா வ்யாக்யானம் முதல்பாகம் (ஆறு அத்தியாயம்)	15-00	2-00
ஷட இரண்டாவது பாகம் (7,8 அத்தியாயம்)	12-00	1-50
36. அக்ஷுநிஹோதரியும் வைணவமும்	3-75	.75
37. காட்டுமன்னார்கோவில் வீரநாராயணப்பெருமாள், நாதமுனிகள், ஆளவந்தார் வைபவம்	0-75	.30
38. சோலைமலைக்குறவஞ்சி	5-25	1-00
39. ஸ்ரீவைஷ்ணவ மகாநாடுமலர்	1-50	.40
40. ஸுதர்சனர்பதில் (நான்கு ஸதகங்கள்)	13-50	1-50
" (ஐந்தாவது ஸதகம்)	5-00	.70
41. What is Visishtadvaita System of Philosophy? (English)	1-50	.45
42. பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்திரம்	4-50	.75
43. பொன்விழா மலர் (ஆழ்வாராசார்யர்கள் வைபவமடங்கியது)	12-00	1-50
44. இராமலிங்க ப்ரதிஷ்டை	0-75	
45. ஆண்டாள் சந்திரகலாமாலை	3-00	.60
46. யதிந்த்ரமததீபிகை—ஸந்தமதகாரிகாவளி விவரணம்	10-00	1-50
47. சங்ககாலத் தமிழர் சமயம்	1-50	.40
48. ஸ்ரீராமாநுஜ அஷ்டோத்தர சதநாம ஸ்தோத்தரம்	1-50	.25
49. சரமகுருநிர்ணயம் [ப்ரமாணத்திரட்டுடன்கூடியது]	1-50	.25
50. மோகோபாய ப்ரதீபிகை— வைகாநஸ ஸித்த்யந்த ஸாரம்	10-00	.75
51. நித்யாநுசந்தானம்—சாதா ரு. 6-00	பைண்டு 7-00	.75
52. திருமாலை வ்யாக்யானம்	16-00	2-00
53. வார்த்தாமாலை (விவரணத்துடன்)	20-00	2-50

கிடைக்குமிடம்: —

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வரமி ஜயங்கரர். அட்வகேட்,
ஆசிரியர், 'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்'
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

விஷயஸ்சிகை [பக்கவரிசைப்படி]

[வாக்யம்ருதவர்ஷீ

வேளுக்குடி K. வரதாசார்ய ஸ்வாமி தொகுத்தது]

பக்கம் 1 ஸ்வரூப புருஷார்த்த உபாய ஜ்ஞாநாவர்யகதை. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ஸாரி ஸாம்யம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ஸாரி ஜ்ஞாநதாரதம்யம். அஜ்ஞாந அந்யதஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாந நிருபணம்.

2 ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ஸாரி நிஷ்டை. அர்த்தபஞ்சக நிருபணம். அஹங்காரத்வயம் உபலக்ஷணம்.

3 ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்த நிஷ்கர்ஷம். பிள்ளைக் கிணறு. ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்த யாத்யாதம்யம். ஜீவாத்மாவின் ஆநந்தம்.

4 சித்சித்திஸ்வர தத்வத்ரய ஸ்வபூவத்ரயம். ஆத்மா வினுடைய அந்யார்ஹரோஷத்வாதி ரக்ஷணம். ரோஷத்வாதி ரக்ஷணபுலம்.

5 சித்சித்திஸ்வரதத்வத்ரய ஸ்வரூப ஸ்வபூவ கதநம். ஜ்ஞாத்ரு ஜ்ஞாந ஜ்ஞேய நிருபணம். ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் வ்யாவர்த்தகம்.

6 சித்சித்திஸ்வரலக்ஷணம். தத்வவிபாக்யம். நிர்க்குண ஸகுணஜடம். த்ரிகுண ஏககுண ஸகுணம்.

7 அஜடத்வைவித்யம். ப்ரத்யக்த்வைவித்யம். பராக்த்வைவித்யம். ஸத்வாதி குணத்ரயத்ரைவித்யம். ஸத்வாதி குணகார்ய நிருபணம்.

8 தத்வத்ரய ஸ்வரூப ஸ்வரூபநிருபகதநம். நிருபித ஸ்வரூப விரோஷண வ்யாபார நிருபணம்.

9 திவ்ய தும்பதிகளுக்கு அத்யந்த ஸாம்யம். திவ்ய தும்பதிகளுக்கு அந்யோந்யாதிரய கரத்வ நித்யநம். பிராட்டிக்கு அஸாதாரணகாரம். பெருமானுக்கு அஸாதாரணகாரம். ஜீவனுக்கு ரோஷத்வம் நிருபித ஸ்வரூப விரோஷணம்.

10 அசித்தத்ரைவித்யம். தத்ஸ்வரூபாதிநிருபணம். ஆத்மா வினுடைய தந்மதந்மி ஸ்வரூபநிருபணம்.

11 ப்ரத்யக்த்வம் நிருபிதஸ்வரூபவிரோஷணம். ப்ரத்யக்த்வம் தந்மிபாஸ்யம். தந்மபூகஜ்ஞாந ஸ்வரூபாதி நிருபணம். வா-வி 1

12 தூர்மபூ,தஜ்ஞாநம் நிருபிதஸ்வரூப விரோஷணம். தூர்ம தூர்மி ஜ்ஞாநங்களுக்கு வாசி. ஜ்ஞாந ஜ்ஞேயங்களுக்கு வாசி.

13 தூர்மதூர்மி ஜ்ஞாநங்களுக்கு ஸாதூரணாகாரம். தூர்ம தூர்மி ஜ்ஞாநங்களுக்கு அஸாதூரணாகாரம்.

14 ஜ்ஞாநத்வ ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வயோ: பேத்யம்; தூர்ம பூ,த ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயித்வநிருபணம். தூர்மிஜ்ஞாநத்துக்குப் ப்ரத்யக்த்வநிருபணம்.

15 தூர்மபூ,தஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநாந்தர வேத்யமாம்போது ப்ரஸரணபேத்யம். ஜீவன் ஸம்ஸரிக்க ஸ்வரூபயோக்யதை. ஜீவன் ஸம்ஸரிக்க ஸஹகாரிகாரணம்; ஜீவன் ஸம்ஸரிக்க ப்ரதூந காரணம். கைங்கர்யத்தைப் பெற ஸ்வரூப யோக்யதை. கைங் கர்யத்தைப் பெற ஸஹகாரிகாரணம். கைங்கர்யத்தைப்பெற ப்ரதூநகாரணம்.

16 ஈஸ்வரனுடைய திருவுள்ளத்தில் ஆறு ப்ரகாரங்கள். கர்த்தருத்வகாரயித்ருத்வாதி,நிருபணம். உதூரஸீந்த்வாதி,நிருப ணம். ஈஸ்வரனுடைய உதூரஸீந்தவே மதபேத்யம். அநுமந் த்ருத்வநிருபணம்.

17 அஹங்கார மமதா ராக்ய த்யவேஷாதி, ரூபணம், பூர்த்து நாஸத்தால் ஸர்வநாஸம், அஹங்காரம் ஸர்ப்பம் இத்யாதி, ரூபணம். அவித்யாநிருபணம்.

18 சதுர்வித,தேஹநிருபணம். பஞ்சவிஷயநிருபணம். ஈஸ்வரனுடைய க்ருஷிபரம்பரை. ஸதூசார்யஸமாஸ்ரயண ஹேதுஷட்கம்.

19 ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாந நிருபணம். அர்த்தபஞ்சக நிருப ணம், ப்ரமாணதமம் ரஹஸ்யத்ரயம். ஆசார்யகைங்கர்ய நிருபணம். அதிகாரி நிஷ்டூகர்மகதூநம். ஸ்வஸ்வரூபாதி, ஸீமாநிருபணம்.

20 ஈஸ்வரஸேஷ விபூதித்வயம் ஜீவத்ரைவித்யம். பூத்யத்ய்வைவித்யம். புந: ஜீவத்ரைவித்யகதூநம். த்ரிவித, ஜீவவிஷடக ஈஸ்வரஸங்கல்பம்.

21 ஈஸ்வரனுடைய லீலைக்கு விஷயம். ஈஸ்வரனுடைய இரக்கத்துக்கு விஷயம். ஜ்ஞாந வ்யவஸாய அபேக்ஷா அருசி விஷயங்கள்.

22 அர்த்தபஞ்சக நிஷ்கர்ஷம். அந்யதூவிரோதி,பஞ்சக நிருபணம். விரோதி,த்ரயம்.

23 ஸ்வரூப உபாய உபேய விரோதிநிருபணம். தூந்தி பீதி வ்யவஸாயத்வரா ஹேதுக்கள்.

24 நாலிரண்டு அர்த்தங்கள். ஸ்வரூபாதித்யாத்மய ஜ்ஞாநம்.

25 ஸ்வரூபாதித்யாத்மய ஜ்ஞாநநிருபணம். ரோஷத்வத்திலே புறவிதம். படுக்கைத்தலையில் விஷயபாருஷ்யம். ஆர்த்தப்ரபந்நனும் மோக்ஷத்தை அநாதூரிக்க ஹேது.

26 ஸம்பந்தஜ்ஞாந சாதூர்வித்யம். ஈஸ்வரனுடைய ரோஷத்வ ஸாரீரீத்வ தூர்மித்வாதி. ஜீவனுடைய ரோஷத்வ ஸாரீரீத்வ தூர்மித்வாதி.

27 ரோஷத்வாதிசதுஷ்டயத்தில் கர்த்தருத்வநிவ்ருத்தி. ஸதூசாரவைகல்ய த்வைவித்யம். ரோஷத்வத்தில் கர்த்தருத்வநிவ்ருத்தி நிருபணம்.

28 ஜ்ஞாத்ருத்வத்தில் கர்த்தருத்வநிவ்ருத்தி நிருபணம். ஈஸ்வரக்குஷி நிருபணம். ஸாலபஞ்ஜிகாநர்த்தநம். முமுக்ஷு ஜ்ஞாதவ்யங்கள்.

29 பரஸ்வரூபயாத்மய நிருபணம்.

30 ஸ்வஸ்வரூபாதித்யாத்மய நிருபணம்.

31 உபாயயாத்மயம். பேடாகு ப்ராப்ய ஸாதூ விரோதிகள்.

32 த்ரிவிதவிரோதிகாரணம். கைங்கர்பாதி விரோதி நிருபணம்.

33 ப்ரபந்ந பரிஹார்யஷட்கம். விரோதிஷட்கநிருபணம். கதூந்தரஸ்ரவண நிஷேதம். விஷயாந்தரங்களின் தண்மை.

34 புகுவதநுவர்த்தந விரோதி. ஆசார்யா நுவர்த்தந விரோதி. ஸ்வைஷ்ணவா நுவர்த்தநவிரோதி. உபாயாத்யவஸாய விரோதி. உபேய ரூபி விரோதி. புகுவதநுவர்த்தநாதி பஞ்சகம். ஸாரீராதிபஞ்சகம்.

35 ஸ்வரூபவிரோதிநிருபணம். ஸ்வரக்ஷணாதி ப்ராப்த்ய பூவஹேது நிருபணம்.

36 உபாயவிரோதிநிருபணம். ஸாதூநாந்தராதிக்கு ஸாதூநத்வாபூவ நிருபணம்.

37 லக்ஷ்மயநுபாயத்வ நிருபணம். ப்ராப்திவிரோதி நிருபணம். தேஹாதிக்கு அபேடாக்யத்வநிருபணம்.

38 கைவல்யம் விதவாலங்காரம். ஸ்வரூபாநுரூபபுருஷார்த்தபூர்ணைஷ்ட்யம். சித்சித்ஸ்வபூவபேதகதநம்.

39 ஜீவேஸ்வர ஸ்வபூவபேதகதநம். ஆத்மவாதம்.

40 ஆத்மவிஷயக விப்ரதிபத்தி நிருபணம். விப்ரதிபத்தி நிரஸநம்.

41 நையாயிகாதிமதநிராஸம்.

42 தேவதாந்தரபரத்வநிராஸம்.

43 ஏகாயநமதநிராஸம். ஆத்மஸ்வரூப நிஷ்கர்ஷம். தத்வத்ரயாதித்ரயநிருபணம்.

44 ஸம்ஸாரி ஸ்வபூவகதநம். ரக்ஷகத்வாதிகளை அழித்தல்.

45 அர்த்தநாந்ததேஹது.

46 பாரதந்தீர்ய வ்யவஸாய வ்ருத்தி நாளேஹதுக்கள். ஜீவேஸ்வரர்களின் பரிமாற்றம் - ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநத்துக்கு விரியுத்தம். ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநத்துக்குச் சேஷம்.

47 ஜீவஸ்வரூபதிரோதந நிருபணம். ஸ்தூலஸூக்ஷ்ம ஸரீரகதநம்.

48 ஸூக்ஷ்மஸரீரவிரிஷ்ட க்ஷுமநேஹது நிருபணம்.

49 தட்டுப்பாயிட்டுக் கொண்டுபோகை. தேவர்கள் கண்டபடாமை.

50 மதிமுகமடந்தையர் முகத்திலே விழிக்கை. நவவித ஸம்பந்தநிருபணம்.

51 ப்ரணவார்த்தநிருபணம். ப்ரணவம் ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தபரம்.

52 அர்த்தபஞ்சகபரம் மூலமந்தரம்.

53 ஸோஷத்வவைபவம். ஜ்ஞாத்ருத்வாச்சேஷத்வம் ப்ரபலம்.

54 கைவல்யத்தின் தாழ்ச்சி. அதாஹ்யமான ஆத்ம வஸ்துவுக்கும் தாஹ்யத்வம். ஸோஷத்வ ப்ராதந்யம். ப்ரணவத்தில் ப்ரதமத்தில் ஸோஷத்வகதந தாத்பர்யம். மங்குள ஸுத்தரம்போலே திருமந்தரம்.

55 ஸம்ஸாரவார்த்தக மங்குள ஸுத்தரம். கைங்கர்ய வார்த்தக மங்குள ஸுத்தரம். திருமந்தரம் மூன்று சரடாயிருக்கக் காரணம்.

56 திருமந்திரமும் பதத்தரயமும். பெருமானும் இனைய பெருமானும். திருமந்திரமும் பதத்தரயமும் - சேஷத்வமும் இனையபெருமானும். ராமாநுஜத்தரயம்.

57 பூரதன்நிலை. கைகேயியும் பெருமானும் ஸ்ரீபூரதாழ்வானும். ஸ்ரீபூரதாழ்வானும் பாரதந்த்ரீயமும்.

58 ஈஸ்வரனைப்பேணுகையும் ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வானும். பிராட்டியும் பதத்தரயார்த்தமும்.

59 நம்மாழ்வாரும் பதத்தரயார்த்தமும். ஸ்வஸ்வரூபாநுஸந்தானமிருக்கும்படி.

60 ப்ரமாண ப்ரமேய ப்ரமாத்ரநுபுவம். ப்ரமாணம் ப்ரணவாதி. பதத்தரயம். ப்ரமேயம். நம்பெருமாள் ப்ரமாதா. ஜீவாத்மா வேரறுகை வ்பாபாராந்தரமறுகை, விஷயாந்தரமறுகை.

61 திருமந்த்ரார்த்தநிர்வாஹங்கள்.

62 திருமந்த்ரார்த்தநிர்வாஹங்கள். மூலமந்த்ரார்த்தஸாரம்.

63 பட்டர் பணித்த பரமரஹஸ்யம். அநர்த்தபரிஹார்க்ரமம்.

64 திருமந்த்ரார்த்தானுஸந்தானமும் பூயநிவ்ருத்தியும். அகாரார்த்தானுஸந்தானம். உகாரார்த்தானுஸந்தானம். மகாரார்த்தானுஸந்தானம்.

65 நமஸ்ஸுப்தார்த்தானுஸந்தானம். நாராயணஸுப்தார்த்தவிசேஷம் அர்ச்சாவதாரவைபுவம்.

66 நாராயணஸுப்தார்த்தானுஸந்தானமும், பூயநிவ்ருத்திவிசேஷமும். ஜ்ஞானபூலம் அநுஷ்டானம்.

67 மூலமந்த்ரார்த்தநிர்வாஹாந்தரம்.

68 ஸ்த்ரீ சூத்ராதிசுள் அதிகார நியமம்.

69 ரக்ஷகத்வ ரக்ஷயத்வாதி. பெளர்வாபர்ய நிர்த்தேஸாதாத்தபர்யம்.

70 த்வயபூர்வோத்தரகூண்டூப்ரதானார்த்தங்கள். ரக்ஷகத்வஸ்வாமித்வ ஸ்ரீய:பதித்வவ்யவஸ்தா. புறம் புள்ளார்ப்படி.

71 பாரதந்த்ரீயாதி. சிந்தந ப்ரகாரங்கள். அகாராத்யநர்ஹத்வ நிருபணம்.

72 திருமந்தார்த்தத் து ஸம்பந்தபுலம். திருமந்தார்த்தத் து ஸம்பந்தபுலம். திருமந்தார்த்தத் து ஸந்தாநபுலம்.

73 பதத்தரயமும் பர்வதரயமும் ஆகாரதரயமும். ப்ரமாண ப்ரமேய ப்ரமாதாக்கள். நம்பெருமாள் நின்ற நிலையும் ப்ரமாண கதையும். ஆஸ்ரயணீய உபாய நிருபணம்.

74 பேராக்யநிருபணம். ஆஸ்ரயண ரோஷத்வ கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி மிதுநம். ஏதத் து விஷயக ப்ரமாண ப்ரதநீஸநம். மூலமந்தார்த்தத் து நிருபணம். அகாரோக்த புகுவத் து ஸ்வ பாவங்கள். மகாரோக்த ஜீவஸ்வபாவங்கள்.

75 நாரஸந்தார்த்தம். அயநாப்தார்த்தம். ஸ்வ ரூபோபாய புருஷார்த்தங்களின் பொருமை. திருமந்திரத்தில் பிறந்தவன் செருக்கு.

76 இகைஷ பெற்றவனும் மாறும் திறம். பதத்தரயார்த்தத் து விபரீதாசாரம். பாரதந்தரீய நிருபணம்.

77 ஜீவனுக்கு நாச்சிமாருடன் ஸாம்பம். பொன்னும் ஜீவனும். மாணிக்கமும் ஜீவனும். ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம்.

78 ஆத்மாவுக்கு அழியாதபேர். ரஹஸ்யத்ரயஸாரார்த்தம். உடையவனும் உடைமையும். தந்மமும் கண்ணனும்.

79 த்வயார்த்தம். திருமந்திரமும் திருவபிஷேகமும். சரமஸ்லோகமும் திருமார்பும். த்வயமும் திருவடிகளும்.

80 ரஹஸ்யத்ரயமும் அர்த்தபஞ்சகமும். ஷஷ்ட்யந்த மான நம:பதத்தில் மகாரம் விரோதிவாசகம். சரமஸ்லோகத் தில் ஏகபதம் உபாயபரம். 'வ்ரஜ' என்று மத்யமனாலே ஜீவ ஸ்வரூபகதநம்.

81 த்வயத்தில் 'ப்ரபத்யே' என்று உத்தமனாலே ஜீவ ஸ்வரூபகதநம். திருமந்திரம் ஸ்வரூபபரம். சரமஸ்லோகம் உபாயவித்யாகம். த்வயம் இரண்டினுடைய அநுஸந்தாநம். ஸாஸ்த்ர ஸரண்ய ஆசாரியருசி க்ருஹீதரஹஸ்யத்ரயம்.

82 ஆத்மயாதாதம்ய உபாயயாதாதம்ய உபேய யாதாதம்யபரம் ரஹஸ்யத்ரயம். ப்ராப்ய ப்ராபக புருஷகார ப்ரதநாநம் ரஹஸ்யத்ரயம். மூலமந்தரபதபதார்த்தநிருபணம்.

83 மூலமந்தரதாத்பர்யார்த்தம். நிருபாதிசுயாகநிருபணம். நிருபாதிசுதேவதாநிருபணம். நிருபாதிசுஹவிர்நிருபணம். ஸோபாதிசுயாகநிருபணம்.

84 நிருபாதி, கமந்த்ர நிருபாதி, கயாகு, நிருபணம். திருமந் த்ரார்த்தமும் திவ்யப்ரபுந்தமும். பரஸ்வரூப நிருபணம். ஸர்வரக்ஷகத்வமும் திவ்யப்ரபுந்தமும்.

85. ஜீவஸ்வரூபநிருபணம். ஸர்வரோஷித்வமும் திவ்யப்ரபுந்தமும். ஸ்ரீய:பதித்வமும் திவ்யப்ரபுந்தமும். ரோஷித்வமும் திவ்யப்ரபுந்தமும். அநந்யார்ஹரோஷித்வமும் திவ்யப்ரபுந்தமும்.

86. ஈஸ்வரனுடைய அகிலரோஷித்வமும் திவ்யப்ரபுந்தமும். ஜீவஸ்வரூபமும் திவ்யப்ரபுந்தமும். நம:பதார்த்தமும் திவ்யப்ரபுந்தமும்.

87 ஜீவனுடைய ஸர்வரவத்ரோஷித்வம் நம:பதார்த்தம். ஏதத்விஷயக திவ்யப்ரபுந்த நிருபணம். தத்யயரோஷித்வமும் திவ்யப்ரபுந்தமும். உபாயபூதனான ஈஸ்வரனுடைய ஸர்வ ஜ்ஞாத்வமும் திவ்யப்ரபுந்தமும். ஸர்வரக்தித்வமும் திவ்யப்ரபுந்தமும்.

88 அவாப்தஸமஸ்த காமத்வமும் திவ்யப்ரபுந்தமும். பகுவதுபாயத்வமும் திவ்யப்ரபுந்தமும் நாராயணபதார்த்தமும் திவ்யப்ரபுந்தமும். அயநபதார்த்தமும் திவ்யப்ரபுந்தமும். ஸர்வஸ்வாமித்வமும் திவ்யப்ரபுந்தமும். ஸர்வவிதபுந்துத்வமும் திவ்யப்ரபுந்தமும்.

89 ஸர்வாதாரத்வமும் திவ்யப்ரபுந்தமும். ஸர்வ நியந் த்ருத்வமும் திவ்யப்ரபுந்தமும். வருத்தயபேகையும திவ்யப்ரபுந்தமும்.

90 ப்ரணவார்த்தம் கூறும் பாசரம். நம:பதார்த்தம் கூறும் பாசரம். நாராயண பதார்த்தம் கூறும் பாசரம். சதுர்த்த யர்த்தம் கூறும் பாசரம். ஸ்ரீஸப்தம் பிராட்டிக்கு சேதநேஸ்வரவ்யாவ்ருத்தி வாசகம். ஸ்ரீஸப்தவ்யாவர்த்தயமதம்.

91 த்வயார்த்தநிருபணம். மதுப் ப்ரத்யய வ்யாவர்த்தய மதம். நாராயண பதவ்யாவர்த்தயமதம். சரண ஸப்தவ்யாவர்த்தயமதம். ஸரண ஸப்தவ்யாவர்த்தயமதம். ப்ரபத்யே ஸப்தவ்யாவர்த்தயமதம். ஸ்ரீமத் பதவ்யாவர்த்தயமதம்.

92 நாராயணபதவ்யாவர்த்தயமதம். சதுர்த்திவ்யாவர்த்தய மதம். நம:பதவ்யாவர்த்தயமதம். பூர்வோத்தரகண்டார்த்த யேதம். அநந்யகதித்வமும் அநந்யப்யோஜனத்வமும். க்ருபா வர்த்தகமும் ப்ரீதிவர்த்தகமும். ஜீவேஸ்வரர்களுடைய அநிஷ்டசிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும்.

93 ஜீவனுடைய அசித்திவர வ்யாவ்ருத்தி. த்வயத்தி
னுடைய அருமையும் பெருமையும் சீர்மையும். த்வயத்தில்
அர்த்தத்தின் பொருமை த்வயத்தில் ஸப்தத்தின் பொருமை.

94 ப்ரபத்திவிஷயக நிர்வாஹங்கள்.

95 புக்தியைக் காட்டில் ப்ரபத்தியின் வாசி. த்வயத்தில்
உத்தரகூண்டத்தின் ஸப்ரயோஜநத்வம்.

96 சேதநன் கூறும் “மாஸாச:”. சேதநனுடைய ப்ரக்ருதி
விக்ருதி வ்ருத்திகள். சேதநனுக்கு ஆத்மநாசஹேது.

97 ப்ரபத்தியினுடைய ப்ரகார நியமவிசாரம். ப்ரத
ப்ரபத்தி ஸாப்யம்.

98 ஸ்ரீராமன் அப்போதே மீண்டு வாராமைக்குக் காரணம்.
அத்ருஷ்டார்த்தப்ரபத்தியும் த்ருஷ்டார்த்தப்ரபத்தியும்.

99 ஈஸ்வரன் ஹிதைஷீ.

100 நடையாடுமவனும் கிடக்குமவனும். காகத்தின்
கண்ணழிவுக்குத் தாத்தர்யம். காகத்தை தண்டித்தானல்லன்-
பொறுத்தான். காகத்தைப் பொறுத்தமைக்கு அடையாளம்
கண்ணழிவு.

101 “ஒருகால் ப்ரபத்தியா? பலகால் ப்ரபத்தியா?” என்ற
விசாரம். ப்ரபத்தாவும் ப்ரபத்தவ்யனும். விதிப்ரயுக்தமும்
ராக்யப்ரயுக்தமும். ப்ரபத்தி எதுக்குப் பிராயஸ்சித்தம் என்ற
விசாரம்.

102 புக்திபூர்வகப்ராமாதிகபேதம். புக்திப்ரபத்திகளுக்கு
வாசி. சரமோபாயநிர்ணயம். பூர்வோத்தரகூண்டார்த்தம்.

103 உபாய உபேய நிருபணம். புகுவத்விஷயமும்
பாகுவத்விஷயமும். பிராட்டி புருஷகாரம் பண்ணுவதுபற்றி
ஆக்ஷேப ஸமாதானங்கள்.

104 அதிகாரவிசாரம். அதிகாரநிஷ்கர்ஷம். த்வயோக்
தாதிகாரங்கள். சரணுகாதாதிகாரம்.

105 புருஷகாராவர்யகதை. மதுப்ப்ரத்யயமும் காலநியமா
பாவமும். ஸரண்யகுணங்கள். ஸரண்யஸூப்ராயம். உபாய
ஸௌகுமார்யம். உபாயஸ்வீகாராவர்யகதை.

106 மிதுநப்ராப்யத்வம். சேஷதர்மமும் சேஷவ்ருத்தி
யும். ஸ்வஸ்வாதர்த்ரீய நிவ்ருத்தியும் ஸ்வபேடாக்த்ருத்வ நிவ்
ருத்தியும். ப்ரபத்திஸ்வரூபவிசாரம். பாகுவதாபிமானவைபுவம்.

107 மோக்ஷவிரோதி, நிருபணம்.

108 த்வயபூர்வகூண்டூர்த்தம் - பிராட்டியுடைய புருஷ காரத்வம்.

109 த்வய உத்தர கூண்டூர்த்தம் - பிராட்டியுடைய கைங்கர்ய வர்த்தகத்வம். த்வயதும்பதிகளுக்கு ஸாம்யமும் உச்சநீசபாவமும். இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாண தாத்பர்யம்.

110 புகுவானுடைய ஸ்வாராத்வம். புகுவானுக்கு அமுது செய்தருளப் பண்ணும்போது கூறும் வார்த்தை.

111 த்வயதும்பதிகளின் ப்ரியஹிதபரத்வம். த்வய தும்பதிகளின் ஐகரஸ்யம்.

112 ஸித்தேதூபாயத்துக்குள்ள வ்யாவ்ருத்தி சதுஷ்டயம்.

113 த்வயமிதூநத்துக்குள்ள வ்யாவ்ருத்தி சதுஷ்டயம். காகாஸுரனும் இராவணனும்.

114 இனையபெருமாள், ஸ்ரீவிபீஷணமுவான், குஹன் தொடக்கமானார்க்குப் புருஷகாரஸம்பந்தம். அர்ச்சாவதாரமும் த்வயமும்.

115 வஸ்துமத்த்வ வஸ்துத்வ நிருபணம். உத்தரார்த்தநு ஸந்தானம் பரமபதத்திலே. ஜீவந்முக்தநிருபணம்.

116 உபாய உபேய நிஷ்கர்ஷம். உபாயாம்சத்தில் தஞ்சம்.

117 காமநியும் ஜீவனும். காமுகனும் பரனும். ஸ்வருப யாத்ராத்மய ஜ்ஞானவந்நிஷ்டை.

118 ஸ்வருபஜ்ஞானமும் தத்நுருப உபாய உபேயஜ்ஞான மும். ப்ரபந்நத்வ பரிஷ்காரம்.

119 ப்ரபத்திநிஷ்டாநிருபணம். ப்ரபத்திப்ரகாரமும் ப்ர பத்திப்ரபாவமும். ஓர் ப்ரபந்நனை மற்றொரு ப்ரபந்நன் நோக் கும் முறை.

120 பட்டர் திருவாராதநப்படி. பட்டரும் மற்றையோரும்.

121 சிசுபாலனும் நாமும். ப்ரபந்நன் ஐஸ்வர்யார்த்தியாம் போது தோஷத்ரயம்.

122 அதிகாரிஸ்வருபநிருபணம். ஜீவனும் பரனும்.

123 பழைய திருநாடும் பழைய நரகமும். பரஸ்வருபமும் ஜீவஸ்வருபமும். பட்டினிப் பெருமாள் நிஷ்டை.

124 முமுக்ஷுத்வநிருபணம். சக்ரவர்த்தித் திருமகனும் பக்ஷியும்.

125 ஸ்ரீவைஷ்ணவ மரணதேஃமம்.

126 ப்ரபந்நனுடைய ஆதிமத்யாவஸாநத்யஸைகள். ப்ரபந்நநிஷ்டை. பரமைகாந்திரிஷ்டை.

127 ஸாஸ்த்ரமும் பாரதந்த்ரீயமும் ஸ்வரூபமும்.

128 தேஹயாத்ரையில் உபேகைஷ்யம் புகுவத்யரூபத்யஸாநமும். அதிகாரி ஸ்வரூப நிருபகத்யர்மம்.

129 ஸ்வரூபநிருபணம் பண்ணினவன் நிரிஷ்டை. புஜிப்பிக்கையும் புஜிக்கையும்.

130 கர்மகாரணத்ரைவித்யம். அவித்யாநிவர்த்தகமும் அவித்யாவர்த்தகமும்.

131 ஸ்வரூபஜ்ஞாநமும் ஸ்வதேஹஷக்யாபநமும். அபேக்ஷிதமும் அத்யந்தாபேக்ஷிதமும்.

132 புக்தியும் ப்ரபத்தியும். ஜ்ஞாநபூர்த்திரிஷ்டை. ஸ்வரூபயாதாத்யஜ்ஞாநம். ஸ்வரூபமும் உபாயமும்.

133 ஸஜாதீயத்வப்ரதிபத்தியும் வ்யாவ்ருத்திப்ரதிபத்தியும். விலக்ஷணர்த்தபஞ்சகம்.

134 ஸ்வவிஷயகவ்யாதிஸாந்த்யர்த்தப்ரபத்தியும், பரவிஷயகவ்யாதிஸாந்த்யர்த்தப்ரபத்தியும். பாரதந்த்ரீயஸ்வஜ்ஞத்வதூஷணம்.

135 ஸந்யாஸமும் பரமபத்யமும். திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளருகை.

136 தேஹயாத்ரையும் ஆக்மயாத்ரையும். பட்டமும் பெரியபெருமானும். புகுவத்யபசாரமும் ஆசார்யாபசாரமும்.

137 காரேய் கருணையிராமாநுசன். ஏகாயநமதவ்யாவ்ருத்தியும் த்வயமும். த்வயவைபவம்.

138 ரஹஸ்யத்ரயதாரதம்யம். திருமந்திரமும் த்வயமும். ஆசார்யவாக்யமும் சிஷ்யவாக்யமும்.

139 வாக்யத்வயஸாரநிருபணம். ஸ்வரூபவிரோதியும் ருசினிரோதியும்.

140 பிராட்டியும் இனையபெருமானும். ப்ரபந்நகாலக்ஷேபப்ரகாரம்.

141 த்வயார்த்தநிருபணம்.

142 நாராயணஸப்தகார்த்தம்.

143 உபாயாதிகாரத்ருஷ்டாந்தம். உபேயாதிகாரத்ருஷ்டாந்தம். உபாயத்துக்கு ஸீமாபூமி.

144 உபேயத்துக்கு ஸீமாபூமி. புருஷகாரவைபுவம். அதிகாரிக்குத்யமும் உபாயக்குத்யமும்.

145 ஸங்காத்ரயமும் குணதூரகமும்.

146 ஸங்கையும் ஸங்காசிவ்ருத்தியும்.

147 “மாம்” ஸப்தார்த்தநிருபணம். ஸ்வீகாரமும் அதிகாரமும். உபாயமும் உபேயமும்.

148 அநுகூதாவிஷயக விசாரம். நாரயணனுக்கு நைரந்தர்யவேஷம்.

149 நாரவஸ்துவுக்கு நைரந்தர்யவேஷம். ஸ்வஸ்வரூபவைராத்ய தூரநிர்வாஹங்கள்.

150 ஸ்வார்த்த ப்ரவ்ருத்தியும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும். பரார்த்தப்ரவ்ருத்தியும் பரப்ரவ்ருத்தியும் சரமஸ்லோகதாற்பர்யம்.

151 விடுவித்துப்பற்றுவிக்கிறவனே உபாயம். ஸ்வரூபமும் ப்ராப்யமும்.

152 முமுக்ஷுதூரையும் முக்ததூரையும்.

153 பகுவானே உபாயம் என்றதின் தாற்பர்யம்.

154 பெரியபெருமான் திருக்கைகள் இருக்கும்படி. உபாயம் ஸாபேக்ஷமும் நிரபேக்ஷமுமாயிருக்கும்.

155 ஸ்வைஷ்ணவன் செய்யும் பகுவத்ரக்ஷணம்.

156 ப்ரபந்நாதிகாரியின் அதிகாரத்ரயம். இவன் அதிகாரங்களும் அவன் குணங்களும்.

157 பகுவதேகோபாயத்வ நிருபணம். யோக்யனும் அயோக்யனும்.

158 வெறும் புடவையும் பட்டுப் புடவையும்.

159 நம்படி கார்யகரமன்று - அவன்படியே கார்யகரம். ப்ரபந்நனுடைய ப்ராமாதிககர்மம்.

160 ப்ரபத்த்யதிகாரி தெள்ளல்ப்யம்.

161 ஈஸ்வராபிமான வைபுவம். முயலும் வேடனும்.

162 த்வயமொழிய ப்ரத்யுபகாரமில்லை. ப்ரபத்திக்கு வாசிபத்து. இதரோபாயதேஷாஷங்கள் பத்து.

163 ப்ரபத்தி வைபுவம் பத்து.

164 ப்ரபந்நனுக்குக் கர்மஜ்ஞாநபுக்தி விநியோகப்ரகாரம். அத்யவஸாயமும் ருசியும்.

165 ரஹஸ்யத்ரயவிவரண விவரணிபூவம்.

166 விவரணவிவரணிபூவ விவரணம்.

167 ரோஷத்வமும் ரோஷத்வபூர்த்தியும்.

168 த்வயம் ஸர்வாதிசாரம் அதிக்குதாதிசாரம். வாக்ய த்வயார்த்த விவரணம். பூர்வவாக்யார்த்த நிருபணம்.

169 உபாயத்தினுடைய ஸாபேக்ஷத்வமும் நிரபேக்ஷத்வமும். உத்தரவாக்யார்த்த விவரணம். த்வயத்தில் திருமந்த்ரார்த்தமும் சரமஸ்லோகார்த்தமும்.

170 த்வயத்தின் உத்தரவாக்யமும் திருமந்திரமும்.

171 த்வயத்தின் பூர்வவாக்யமும் சரமஸ்லோகமும்.

172 த்வயமும் திருமந்திரமும் சரமஸ்லோகமும்.

173 ப்ரமாண ப்ரமேய ப்ரமாத்ரு நிஷ்கர்ஷம். த்வயார்த்த நிர்வாஹங்கள். ஸம்ஸார விஷரஸாயநம். முடியும் மாலையும்.

174 ராஜ்யமும் எலுமிச்சம்பழமும். அந்தன் கையிலே சிந்தாமணி.

175 பாணிக்ரஹணமும் உடன்மணரீரும் படுக்கையும். வரம்பும் களைபறித்தலும் ஸ்வாமிபேராக்யமும்.

176 திருமந்த்ர தாத்பர்ய வாக்ய ப்ரதானார்த்தங்கள். திருமந்த்ரார்த்த நுஸந்தானம். த்வயதாத்பர்ய வாக்ய ப்ரதானார்த்தங்கள். த்வயார்த்த நுஸந்தானம்.

177 சரமஸ்லோக தாத்பர்ய வாக்ய ப்ரதானார்த்தங்கள். சரமஸ்லோகார்த்த நுஸந்தானம். த்வயார்த்த விபுலநிருபணம்.

178 லக்ஷ்மீவிஸிஷ்டன் ப்ரபத்தவ்யன். தேஹுவத் தேஹிநாநாத்வம். ஸ்வபாவைக்யஸ்தாபநம். ஸ்வரூபைக்ய நிவேதம். பஞ்சாவஸ்தைகளும் ஸந்ரிக்குஷ்டாவஸ்தையும். குண குணிபேதம். ஷட்விம்ஸ தத்வநிருபணம்.

179 அஸ்மை, அஸ்மாத், அஸ்ய, அஸ்மிந்.

180 மாநஸப்ரபத்தி முக்யத்வம். விஸேஷ்யப்ரதிபத்தியும் விஸேஷணப்ரதிபத்தியும்.

181 ப்ரபத்தியிலே உபாயபூத்தி, உபசாரஸித்தி, உபாயாநவத்யத்வம். ஏகஸ்யைவ உபாயோபேயத்வங்கள். ஸந்ரிஹிதன் உபாயம் - தேஹவிஸேஷநிலயன் உபேயம்.

182 மஹாநஸஸ்தானமும் பேராக்யஸ்தானமும். உடுத்த புடவையும் அவிழ்த்த புடவையும்.

183 இத்தலையில் கைம்முதலறகை அவன் கடாக்கத் துக்கடி.

184 த்வயஸப்தார்த்தம். பூர்வோத்தர வாக்யார்த்தம்.

185 பிராட்டி கடாஷ்டமும் பிராட்டிக்குக் கடாஷ்டமும். வ்யுத்தபத்தி ஸித்தமும் ப்ரமாண ஸித்தமும் ப்ரந்தமும் ஸம்பந்தமும். ஸ்ரீஸப்தார்த்தத்யவயம்.

186 பிராட்டி செய்யும் புருஷகாரம். ஸ்ரீஸப்தார்த்தத்யவயம்.

187 ஆத்மாவும் ஈஸ்வரனும் ஆசார்யனும் பிராட்டியும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும்.

188 அதிகாரிக்குத்யமும் உபாயக்குத்யமும். புருஷகாரக்ருத்யமும் ஆசார்யக்குத்யமும். ஐக்யத்ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜனம். அவதார ப்ரயோஜனம். ஆசார்யன் சேதநேஸ்வர உபகாரகன்.

189 ஆசார்யனுக்குச் செய்யும் கைம்மாறிலாமை. ஆசார்ய லக்ஷணம். முமுக்ஷுவுக்குப் பாவனமும் பேராக்யமும்.

190 அகில ஐக்யத்ஸ்வாமித்வம் அஸ்மத் ஸ்வாமித்வாய. ஆசார்யனும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் புகுவானும் பூலமும் பூலத்தின் இனிமையும்.

191 ஆசார்யனுடைய ஸுப்ரஸாதமும் அப்ரஸாதமும். ஆத்மஜ்ஞாநவல்லக்ஷணம். ஆசார்யவிஷயத்தில் நடக்கவேண்டிய முறை. அர்த்தப்ரவணனும் விஷயப்ரவணனும்.

192 க்ஷுத்தநலிந்தவனும் ஜ்ஞாநியும். திருக்கச்சிநம்பியும் பெருமானும்.

193 ஆசார்யவீரலேஷம் பொருமை. புகுவதப்ரபாவம் அறியாமை. ஆத்மவிவாஹம்.

194 ஆத்மாவுக்கு மலமும் மலமறுக்கையும்.

195 ஆசார்யலக்ஷணபூர்த்தி. லோகஞ்ஞவும் லோகத்துக் கடைய குடிமகனும். நாராயணனும் நாரமும். எம்பெருமானும் ஏழைகளும். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் சிவ்வானவரும்.

196 ஆசார்யனும் அஜ்ஞரும் மந்த்ரமும் மமதையும். நியதனாகைக்கு வழி. சிஷ்யாசார்யர்களின் ப்ரதிபத்திக்ரமம்.

197 அந்தமில் பேரின்பத்துக்குக் காரணபரம்பரை. மஹா வீர்வாஸாவஸ்யகதை.

198 ஆசார்யன் உத்தேஸ்யனாக மூன்று காரணங்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உத்தேஸ்யராக மூன்று காரணங்கள். பிராட்டி உத்தேஸ்யையாக மூன்று காரணங்கள். ஈஸ்வரன் உத்தேஸ்யனாக மூன்று காரணங்கள்.

199 அந்யதஜ்ஞாநமும் விபரீதஜ்ஞாநமும். சிஷ்யனும் ஆசார்யனும்.

200 ஈஸ்வரன் கர்ஷகன். மாலையிறே பரமைகாந்தி. ஈஸ்வரக்குஷிரூபணம். ரூபணப்ரகாரம்.

201 அரிக்கும் சட்டியும் நீரும் கழுவுதலும்.

202 அர்ச்சிராதிருபணம்.

203 கலங்குகிறவனும் கலக்குகிறதும். கலங்கியவனும் தெளிகிறவனும். தெளிவிக்கிறவனும் தெளிந்திருக்குமவனும். நஞ்ஜீயர் அபேகை.

204 மணக்கோலத்தே முளைதெளிப்பது. ஆத்மவிநியோகமும் ஈஸ்வரவிநியோகமும்.

205 பெறுகிற தேசமும் இழக்கிற தேசமும். பணம் படுத்தும் பாடு.

206 ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் ராக்யத்வேஷம்.

207 ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் அந்யோந்யவைவரம்.

208 சிஷ்யாசார்யர்களின் பரிமாற்றம். பூர்வையும் சரீரமும் தூர்மமும். பூர்த்தாவும் சரீரியும் தூர்மியும்.

209 ஆசார்யசிஷ்யலக்ஷணம். ஸந்யாஸமும் சரீரஸம்பந்தமும். முசலியாண்டானும் த்ரிதண்டமும். பட்டர் அருளிச் செய்த ஹிதம்.

210 ஸுக்ருததுஷ்க்ருதஸீமா நிருபணம். ததோ஽பி ஸுக்ருததுஷ்க்ருதநிருடணம். திருமாலையாண்டானும் எம்பெருமானாரும்.

211 பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயரும் உடம்பு பேணுதலும்.

212 ஜீயர் திருமேனியைப் பேணக் காரணங்கள் பல.

213 ஆசார்யதேஹம் சிஷ்யனுக்குப் பரமோத்தேயம்.

214 ஆசார்யனும் தநஸனீகாரமும்.

215 அஜ்ஞனும் ஜ்ஞாநவானும்.

216 ஆசார்யவத் ஆசார்யபுத்ரபௌத்ராதி,கனும் அநுவர்த்தநீயர். சிஷ்யனுக்கு ஆசார்ய குடும்பமே உத்தேயம்.

217 ஆசார்யவம்ஸ்யரும் உத்தேயம். ஆசார்யஸம்ஸ்லேஷம் பரமபதத்திற்காட்டில் உத்தேயம்.

218 உடையவர் வைபவம் - யாத்வப்ரகாசபூர்வசரித்ரம். யாத்வப்ரகாசனும் ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸம் உடையவரும்.

219 நித்யரிலே ஒருவர் ஸ்ரீராமாநுஜர்.

220 அநந்தாழ்வான் ஓர் தநிகனைத் திருத்தியவிதம்.

221 ஆழ்வானும் மோக்ஷலாபமும்.

222 ஆழ்வான் ஸம்பந்தம் உடையவருக்கு மோக்ஷ வேறு. எம்பெருமானார் ஸம்பந்தம் உத்தாரகம்.

223 பெருமானும் பிராட்டியும். ஆளவந்தாரும் உடையவரும்.

224 ஆசார்யன் திருவுள்ளத்தைப் பின்செல்லுகை. ஆளவந்தார்க்குப் பிறகு ஆசார்யத்வபூர்த்தி உடையவருக்கே. உடையவரும் பரமபத்யஸோபாநமும்.

225 நம்மாழ்வார் புகுவதவதாரம். ஆழ்வார் ஸம்ஸாரிகளிலேயொருவர்

226 திருவாய்மொழிக்கு எம்பெருமானார் விலக்ஷணநிர்வாஹம்.

227 எம்பெருமானார் மேற்கே எழுந்தருளிய சரித்தரம். நல்லான் என்கிற காளமேகம்.

228 புகுவதவிஷபகதநவைபுவம்.

229 உடையவர் பாதுகையே பரதெய்வம் என்ற உறுதி.

230 பாவநமும் பேராக்யமுமான அந்நம்.

231 உடையவர் த்ரிதண்ட, காஷாயாதிகளை மறுபடி தரித்தல். வார்த்தாமாத்ரம் - கரக்ரஹணம் - சரணக்ரஹணம். எம்பெருமானும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் ஆசார்யனும். அதிகாரிக்குந்தயம் - ஆசார்யக்குந்தயம்.

232 பிராட்டிக்குந்தயம் - ஈஸ்வரக்குந்தயம். ஐந்துவகை ஆசார்யர்கள்.

233 ப்ரக்ருதியும் ஜீவனும் பிராட்டியும் புகுவானும். சந்த்ரபுஷ்கரிணிக்கரையில் பெருமாள் கண்வளரக் காரணம்.

234 விலங்கில் கிடக்கிறவனுக்கோ விலங்கிட்டவனுக்கோ சொல்லுவது. முதலியாண்டான் ஸ்ரீபாத்யஸம்பந்த, வைபுவம்.

235 கீழையூர் - திருவானைக்கா சைவத்ரவ்யமும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும். அயநஸம்பந்தமும் அசித்ஸம்பந்தமும். வர்ண த்ர்மமும் நடாதூரம்பாளநுஷ்டாநமும்.

236 திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸம்பந்தம் இங்கும் அங்கும் ஈடேறவழி.

237 ச்ரவணமும் மநநமும். த்ரிபூருஷஜ்ஞாநமேயமையும் ப்ராஹ்மணயத்துக்கு. நம்மாழ்வாருக்கும் நாதமுநிகளுக்கும் இடையிலுள்ளாரை அறியாமை.

238 நம்பிள்ளையைக்கொண்டாடிய நஞ்ஜீயர். ஸதூசார்யனும் ஸச்சிஷ்யனும். நஞ்ஜீயருடைய அந்தரங்குகைங்கர்யம்.

239 நப்பியும் உடையவரும் முதலியாண்டானும்.

240 எல்லோருக்கும் உத்தாரகம் உடையவர் ஸம்பந்தம். திருப்பாவை ஜீயர் உகந்த பாசரம். திருக்கோஷடியூர்நம்பி தேவகிப்பிராட்டி விஷயமான ஐதிஹ்யம்.

241 பட்டரும் பரமபத்யும். ஆத்மயாதாத்மயஜ்ஞாநம் பாக்யவதநிஷ்டை. அன்றில்களும் பாக்யவதர்களும்.

242 ஆசார்யவிர்லேஷாஸஹத்வம். பெருமானும் ஆள்வந்தாரும்.

243 சிஷ்யனுக்குத் திருவந்தபுரம் ஆசார்யனே. எம்பாருடைய பாவஸூத்தி.

244 ஆண்டானுடைய ஆசார்ய பாரதந்தர்யம் அத்துழாய்க்குச் சீதனம்.

245 பக்யவந்நிஷ்டையும் ஆசார்யநிஷ்டையும். ஆசார்யஸமாஸ்ரயண ருசியே ஹிதாச்சம்.

246 ஆண்டானும் ஆழ்வானும். க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யனே உத்தாரகன். இவ்விஷயத்திலே ப்ரமாண ப்ரததர்யநம்.

247 ஈஸ்வரனும் ஆசார்யனும் ஸ்ரீவைஷ்ணவனும். எத்தனையேனும் தாழ்ந்தவனும் ஈடேறுவன்.

248 ஆசார்யவிஷயத்தில் சிஷ்டனுடைய பரிமாற்றம். ஆசார்யகைங்கர்யமும் ஆஸ்ரமத்யூர்மமும்.

249 ஸ்வரூபஜ்ஞானும் ப்ரபாவஜ்ஞானும் அஜ்ஞானும். ஸகலஸாஸ்த்ரஸாரார்த்தநிருபணம்.

250 ஆசார்யகைங்கர்யமும் பாக்யவதகைங்கர்யமும் பக்யவத்கைங்கர்யமும். ஸச்சிஷ்யனும் வாருகோலும். பக்யவத்ப்ரஸாத்யவைபவம்.

251 உடையவர் அந்திமத்யசையில் வார்த்தை. தேஹயாத்ரா ஆத்மயாத்ரா வைமுக்யம். கரணத்ரய விரியோக்யப்ரகாரம். உடையவர் நியமநம். அநுகூல ப்ரதிகூல அநுபயநிருபணம்.

252 அநுகூல ப்ரதிகூல அநுபயர் விஷயத்தில் பரிமாறும் படி. ஈஸ்வரஹ்ருத்யம் புண்பட ஹேது. பக்யவானுக்கு அவத்யகரம். ஈஸ்வரனின் ஒளதூஸீர்யம். ப்ரபந்நநிஷ்டாக்ரமம்.

253 போதுபோக்கும் அருளிச்செயலிலேயாவது. ஆசார்ய வில்லேஷத்தில் இருக்கும்படி.

254 புகுவத்ஸந்தியில்லாதபோது இருக்கும்படி. புகுவத்ஸந்தியும் ஆசார்யவிரஹமும். புகுவத்ஸந்தியும் புகுவத்ஸந்தியும் தாய்ப்பாலும். புகுவத்ஸந்தியும் புகுவத்ஸந்தியும். அருளிச்செயலும் அமுதபாநமும். த்வயார்த்தாநுஸந்தாநவைபவம்.

255 ஈஸ்வரகோபமும் ஆசார்யகோபமும். காரேயக்ருணை பிராமாநுசன்.

256 த்வயவைபவம். பூர்வோத்தரகண்டார்த்தஸாரம்.

257 ப்ரவ்ருத்தியும் நிவ்ருத்தியும். இனையபெருமானும் பிராட்டியும். ப்ரபந்நகாலக்ஷேபப்ரகாரம். ஜ்ஞாநஜன்மமே ஜன்மம்.

258 ப்ரபத்திநிஷ்டாஹாரி பரிஹாரம்.

259 புகுவத்ஸந்தியும் புகுவத்ஸந்தியும் ஆசார்ய கைங்கர்யங்கள். தேவதாந்தர பரித்யாகம்.

260 தேவதாந்தர ஸம்பந்தி, ஸம்பந்தி, த்யாகம். பெருச்சாளியும் ஸம்ஸாரியும். பெரியநம்பி கூரத்தாழ்வான் நிஷ்டை, ஸாமாந்யஸாஸ்தரத்தில் கண்வையாமை. ஆதி, ப்ரதனும் திருக்கண்ணமங்கையாண்டானும்.

261 ஏறுவான் சாரும் குதிரை. மலையேடுத்த பெண். த்வயதேவஸாவஸம். பூர்வவைஷ்ணவாபிமானம். ஸம்ஸாரத்தில் ஓட்டற்றநிலை.

262 பிராட்டியும் ஸம்ஸாரியும். பூர்வாமாயண ஸ்வாப தேவஸார்த்தம்.

263 த்ரஸாநாநுபுவ கைங்கர்ய ஸ்தாநம்.

264 த்யாஜ்யத்யயமும் உபாதேயத்யயமும். ஸ்வஸ்வரூப விரோதிஷ்டம்.

265 ஜ்ஞாநத்யசையும் ப்ராபகத்யசையும். ப்ராப்தித்யசையும் ப்ராப்யத்யசையும். த்ரஸாநாநுபுவமும் அஜ்ஞாநாதிகளும்.

266 தேவஸாவஸம் ப்ராப்தி நிர்ஃபந்த்யேது. ஆழ்வார் திருமேனியும் புகுவானும்.

267 புகுவத்ஸந்தியைவித்யம். முமுக்ஷுத்வவித்யம். புகுவத்ஸந்தியைவித்யம். ப்ரபந்நத்வவித்யம். ஆர்த்தப்ரபந்நத்வவித்யம். வைஷ்ணவத்வநிபணம்.

ஏகாந்தித்வநிபணம்.

268 பாரமைகாந்த்யநிருபணம். சோறுதேடுவாருடைய வைவிய்யம்.

269 கலக்கமும் தேற்றமும். ப்ரத்யுமாதிகாரியும் சரமாதிகாரியும்.

270 உபாயாம்ஸா நிருபகத்ரைவிய்யம்.

271 முமுக்ஷு ஜ்ஞாந த்ரைவிய்யம்.

272 ஆசார்ய சிஷ்யர்களின் பரிமாற்றம்.

273 ஸர்வேச்வர நிஷ்ட, ஷட்கம். ப்ரபத்தி நிஷ்ட, த்ரைவிய்யம்.

274 ராவண கும்புகர்ண குர்ப்பணகா விபீஷணர்களைப் போன்றவர்கள். திருமழிசைப்பிரானும் நம்மாழ்வாரும் திருமங்கையாழ்வாரும் எம்பெருமானாரும்.

275 ஸம்ஸாரியும் ஸ்ரீவைஷ்ணவனும். முக்தநித்யனும் புக்யவானும். பூத்த்யனும் விஷயப்ரவணனும் தன்னை நினைக்கும்படி. கேவலனும் ஸாஸ்த்ரியும் தன்னை நினைக்கும்படி. கர்மியும் ஜ்ஞாநியும் தன்னை நினைக்கும்படி.

276 புக்தனும் ப்ரபந்நனும் தன்னை நினைக்கும்படி. பூத்த்யாதிகளுக்கும் தாரக போஷக பேராக்யங்கள்.

277 விரோதிபாபத்ரயம்.

278 வைஷ்ணவன், ஏகாந்தி, பரமைகாந்தி. வைஷ்ணவாதி, களுக்கு அக்ருத்யம் இருக்கும்படி.

279 வைஷ்ணவாதிகளுக்கு க்ருத்யம் இருக்கும்படி. வைஷ்ணவாதிகளுக்குக் கைங்கர்யம் இருக்கும்படி ஸத்வோத், ரேகஜேது நிருபணம்.

280 ஸாந்தலக்ஷணம். சதுர்வித்யாஹங்காரநிருபணம்.

281 சதுர்வித்யாஹங்கார நிவ்ருத்தி நிருபணம்.

282 தத்தத்யதிகாரிபேதேந தாத்யத்யந்ய நிருபணம்.

283 ப்ரபந்நத்வ நிருபணம். முமுக்ஷுத்வ நிருபணம்.

284 விபீஷண ஸரணாகதி ப்ரகரண தாத்பர்யம்.

285 விபீஷணனும் ஜ்ஞாநியும்.

286 ஆசார்ய ப்ரபத்தியாலே சிஷ்யனுக்கும் பூலம்.

287 பிராட்டியும் ஸம்ஸாரியும்.

288 ஸம்ஸாரமே பரமபத்யம். பாக்யவதாபசார க்ரௌர்யம்.

289 அவதார ப்ரயோஜந நிருபணம். ப்ராக்ஷவதாபசாரத் துக்குப் பரிஹாசம்மில்லை. ப்ராக்ஷவதாபசாரம் மோக்ஷப்ரதி பூந்தகம்.

290 ஆசார்யாபிமானமே மோக்ஷேஹது. ப்ராக்ஷவதாப சாரமே மோக்ஷவிரோதி. எம்பெருமானார் அஸக்ருத்ப்ரபத்தி.

291 பட்டி திரிதலும் பட்டினி கிடத்தலும்.

292 த்வயமும் மிதுநமும் மிதுந கைன்கர்யமும். ஆசார் யாபிமானமும் ப்ராக்ஷவதாபசாரமும். பன்னிரண்டு ப்ராக்ஷ வதாபசாரங்கள்.

293 ப்ராக்ஷவத ஜன்ம நிருபணம் அபசாரம்.

294 ப்ராக்ஷவத விக்ரஹம் பரமோத் தேஃஸ்யம்.

295 ப்ராக்ஷவதன் வஸிக்கும் தேஃசமே த்வ்யதேஃசம். அரையரும் அருளிச்செயலும் அர்ச்சையும். ராஜகோபாலனும் ஹரித்ரா நதியும்.

296 ப்ராக்ஷவதரனைவரும் ஏகப்ரகாரர்கள்.

297 ப்ராதமும் த்ரௌபதியும் கண்ணனும். அம்மையும் கநக ம்ருகமும்.

298 ப்ராக்ஷவதாபசாரமும் ப்ராக்ஷவதாபசாரமும். தன்னு சார்யனும் தனக்குப் பரதந்த்ரனும்.

299 பன்னிரண்டு நியமங்கள் பரிக்ரஹ்யங்கள்.

300 அந்நநியமநிருபணம்.

301 ஸ்நானநியமம். ஸ்வரூபநியமம். பேராக்ஷநியமம்.

302 ஸம்ஸர்க்ஷநியமம். ப்ராக்ஷவத நாமங்கள். த்வ்ய ப்ரபூந்த்ர ப்ரமாணோபந்யாஸம். ப்ராக்ஷவத நாமகரணம் ஆழ்வார் செய்தது.

303 நாரங்களை நெருக்குகை நிஷித்தம். ஸ்ரீவைஷ்ண வர்களைத் தாழ்நினைத்தல் க்ருர நிஷித்தம். அப்ரதிக்ரிய ப்ராக்ஷ வதாபசார த்ருஷ்டாந்தங்கள்.

304 ப்ராக்ஷவத தேஃஷ நிருபண பரிஹாஸம். ப்ராக்ஷவத தேஃஷாத்ரஸநே ப்ரமாணோபந்யாஸம்.

305 ப்ராக்ஷவதாபசாரம் அவஸ்யபரிஹரணீயம்.

306 ஹிரண்யனும் ஸ்ரீப்ரஹ்மாத்மாழ்வானும். ஆழ்வானும் நாலாரானும். ஸத்யாசார்யாபிமானமும் அஸஹ்யாபசாரமும்.

307 நிலைநின்ற தேவாஷ நிருபணம். ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விரோதிகள். வெறுத்தலும் மறத்தலும் பொறுத்தலும் ஒறுத்தலும்.

308 பறையன் யார்? அடுஞ்சோறும் அடாச்சோறும்.

309 புகுவதர்கள் புகுவானுக்குயிர்நிலை. இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாளோபந்யாஸம். திருமேனியிலபசாரமும் திருமார்பிலபசாரமும்.

310 புகுவதவதார ப்ரயோஜனம். ப்ரபந்நனுடைய நிரபேக்ஷத்வ நிருபணம்.

311 ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் பாதிவ்ரத்யமும். பாதிவ்ரத்ய பூஞ்ஜக நிருபணம். தன் வாழ்வுக்காக அவைஷ்ணவனைப் பற்றும். பூர்த்து ஸ்நேஹமும் கைக்கூலியும். கொட்டும் கிங்கரனும்.

312 அடும்சோறு மூன்று நிருபணம். திருக்கைச் சிறப்பும் கருவூலத்தார் சிறப்பும். பிடியரிசிபெறும் சிறப்பு ந்யாயப்ராப்தம்.

313 பேராஜந விரோதி நிருபணம். பேராஜ்ய விரோதி நிருபணம். ஸ்வரூபாநுரூபபேராஜநம். நெய்யமர் இன்னடிசிலும், நல்லதோர் சோறும், உண்ணும்சோறும்.

314 எம்பெருமானாரும் ஓநூநாள் உபவாஸமும். விருந்து படைப்பவர்க்கு ஆவர்யக குணஷட்கம்.

315 தஜ்யாராதந்சிறப்பு.

316 ஸ்ரீவிதுரனிட்ட சோறு மடிதடவாத சோறு; உண்ணும் சோறு. உண்ணத்தகாத சோறு ஆறுவிதம்.

317 விஷயப்ராவண்யதாரதம்ய நிருபணம். விஷயவிஷயாந்தரங்களுக்கு வாசி.

318 தேவஸ்தாநத்தில் ஜலகார்யமும் திருநந்தவநத்தில் ஜலகார்யமும்.

319 ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு விஷயாநுபவம் கூடாமைக்கு திவ்யப்ரபுந்தேதாதாஹரணம்.

320 வேர்யையும் கூர்நிவ்ருத்தியும்.

321 விஷயப்ராவண்யக்ரௌர்யம். தேவதாந்தரப்ராவண்யமும் விஷயப்ராவண்யமும்.

322 காமார்ச்சநமும் ருத்ரார்ச்சநமும்.

323 பிணமும் பணமும் மணமும். மணமாவது என்? என்று நிருபணம். விஷயப்ராவண்யமும் பாகுவதாபசாரமும். பாகுவதாபசாரமும் ஆசாரியாபிமாநம் குலைகையும். ஆசார்யாபிமாநமும் அர்ச்சிராதிமார்க்கமும்.

324 மோக்ஷப்ரதிபுந்தகநிருபணம்.

325 முமுக்ஷுத்வமும் காமவர்யத்வமும். ஸ்த்ரீஸங்கமும் பகுவத்ஸங்கமும். உடம்பும் உயிரும்.

326 தானும் தன் ஸத்தையும் ஸம்பந்தமும் சரீரமும். பகுவான் செய்த உபகாரங்கள்.

327 உபகார ஸ்ம்ருதி.

328 பகுவந் நிர்ஹேதுக க்ருபாவைபுவம். நைச்யாநு ஸந்தானம்.

329 ஸ்தோத்ரத்தை இசையக்காரணம். பிறர்செய்யும் அவமானத்தைப் பொறுக்கக் காரணம்.

330 ஆத்மஸ்வரூபமும் தேஹஸ்வரூபமும். ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணம்.

331 பரிபுவம் ஸஹிப்பது. ஸ்வகுணஸ்ரவணத்திலிருக் கும்படி.

332 பட்டரும் யௌவனமும்.

333 ஜீவனும் பரனும்.

334 பரமாத்ம ஜ்ஞாநமும் அசித், விஜ்ஞாநமும். க்லேச ஹேதுவும் சோகமும். அஜ்ஞானுடைய குணமும் ஜ்ஞாநவா னுடைய குணஹாநியும்.

335 ஈதென்ன உலகியற்கை. பாரதந்த்ரீயமும் வ்யவ ஸாயமும் வ்ருத்தியும்.

336 தேஹாத்மாபிமாநமும் ஸ்வாதந்த்ரீயாபிமாநமும் விஷயப்ராவண்யமும். உடையவனும் உடைமையும்.

337 அக்ஷிஜ்வாலையும் அருநஞ்சம். அஸூசியும் அபுலை களும். ஆஸ்திக ஸஹவாஸம்.

338 கருப்பூரமும் எலுமிச்சம்பழமும்.

339 கொள்ளத்தகாத சிஷ்யர்கள். சேரத்தக்கவரும் தகாதாரும்.

340 வாரீர்-வம்மின்-பேசுமின்-ஓட்டோம். நாட்டாரும் நாரணனும் நாரணன் தமரும். முமுக்ஷுவுக்கு த்யாஜ்யமான அஞ்ச கோடி. முமுக்ஷுவுக்கு உபாதேயமான மூன்று கோடி.

341 பதிவ்ரதையும் ப்ரபந்நனும்.

342 குணதேஷாஷஜ்ஞாநபுலம். ஆஸ்திகரும் நாஸ்திகரும். ஆஸ்திகநாஸ்திகரும் நாஸ்திகாஸ்திகரும்.

343 கன்னக்கள்வர் நால்வர் நிருபணம். ஸ்வதந்த்ரனும் ஏகாயநனும் மாயாவாதியும் சைவனும்.

344 அர்த்தமும் அநர்த்தமும். அஸத்ஸங்க்தியும் ஸத்ஸங்க்தியும். பூக்யவத வைபுலம்.

345 அபூக்யவத ஸ்பர்ஸப்ராயஸ்சித்தம். பூக்யவத ஸ்ரீபாத, தீர்த்த, வைபுலம். பூக்யவதனே தீர்த்தம்.

346 மகன் ஸ்ரீபாத, தீர்த்தம் தாய் ஸ்வீகரித்தல். ஸர்வஸாதாரணமும் பரமைகாந்திக்கு அஸாதாரணமும்.

347 ஸாமான்யமும் விசேஷமும். வைஷ்ணவ லக்ஷண நிருபணம்.

348 ஈஸ்வர ப்ரதிஜ்ஞையும் ஆச்ரித ப்ரதிஜ்ஞையும். பூக்யவச்சுத்தியும் வைஷ்ணவ சத்தியும்.

349 ஸீதையும் ப்ரபந்நனும்.

350 அநந்தாழ்வானும் திருவேங்கடவனும்.

351 ராஜாவும் ராஜாதி, ராஜனும். ஈஸ்வரனுடைய விதேயத்வம்.

352 ஸ்ரீஸேநைமுதலியாரும் ஸர்வேச்வரனும். ஸ்வஸ்வ ரூபாதி, ஸீமா நிருபணம்.

353 கைகேயியும் சக்ரவர்த்தியும். பூக்யவத, நுபுலமும் பூக்யவதாநுபுலமும்.

354 பூக்யவச்சேஷத்வமும் தேஹாத்மாபிமானமும். ததீய ரேஷத்வ வைபுலம்.

355 பூக்யவச் சரணங்களும் பூக்யவத சரணங்களும்.

356 பூக்யவானும் கலியனும்.

357 ப்ராப்ய ப்ராபக நிஷ்கர்ஷம்.

358 பதிவ்ரதையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவனும்.

359 ஈஸ்வரன் தோல்வி.

360 ஆழ்வாருக்கு அப்போதே மோக்ஷமளிக்காததன் ஹேது. வைஷ்ணவத்வலக்ஷணம்.

361 தானேயறியும் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வம். ஏகாந்திக்கும் பரமைகாந்திக்கும் வாசி.

- 362 எழுதியணிந்த வைஷ்ணவத்வம். எல்லை நிலமான வைஷ்ணவத்வம். கொக்கு கோழி உப்பு.
- 363 தலைசிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வம்.
- 364 ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்குப் பரிஹார்யங்கள்.
- 365 ஸ்ரீவைஷ்ணவ பரிக்ரஹ்யங்கள்.
- 366 தேவதாந்தர பூஜந நிவ்ருத்தி.
- 367 தேவதாந்தர பூஜந ஸம்பூவ ஸங்கா பரிஹாரங்கள்.
- 368 தேவதாந்தரம் பூரஹ்ம ப்ரகாரதயாடபி அநுபாஸ்யம்.
- 369 ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வம் த்ரிப்ரகாரம். ஸத்கார யோக்யத்ரைவித்யம். ஸஹவாஸயோக்யத்ரைவித்யம். ஸத்யாநுபூவ யோக்யத்ரைவித்யம்.
- 370 வைஷ்ணவத்வவேறுது பரம்பரை.
- 371 ஈஸ்வரவைஷ்ணவ நைக்ருண்யம்.
- 372 ஈஸ்வர ஸௌஹார்த்தநிருபணம். பளிங்கும் அதிகாரியும்.
- 373 வைஷ்ணவத்வ நிர்ணயவேறுது. த்ருஷ்டமும் அத்ருஷ்டமும்.
- 374 ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வமும் தூர்த்தியும்.
- 375 தூர்த்தி நிருபணம். பூவப்ரதூர்த்த நிருபணம். நால்வரறிந்த வைஷ்ணவத்வமும் நாராயணனறிந்த வைஷ்ணவத்வமும்.
- 376 நாடும் நகரமும். முஷ்டியும் வைஷ்ணவத்வமும். ஆழ்வார் ஆசார்யர்களுற்றமறிகை.
- 377 “ஸ்ரீவைஷ்ணவன்” என்ற பேர் விளக்கம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ திருசர்யை.
- 378 கைங்கர்யம் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநம்.
- 379 புகுவத் ப்ரபூவ நிருபணம்.
- 380 த்வாத்யூர ஊர்த்தவ புண்ட்ராவஸ்யகத்வம். மஹாபயமுடி மஹாவிஸ்வாஸமும்.
- 381 அதிகாரி க்ருத்த நிருபணம். ஸம்பூஷணமும் பேராஜநமும். த்ருஷ்டமும் அத்ருஷ்டமும்.
- 382 தானிடும் தண்டனும் தன்னையிடும் தண்டனும். ஸ்ரீராமாயண ஸாரார்த்த த்ரயமும் தந்நிஷ்டையும்.
- 383 கருணாகாகுத்ஸ்தன்.

384 எம்பார் மடமும் வேர்யையும். எம்பாரும் எம் பெருமானும். ஆசார்ய ஸேவா பூலம்.

385 கடற்கரைவெளியும் பெருமானும். கோழியும் கோமகனும், தர்ஸந ரஹஸ்யம்.

386 அநந்யசிந்தநபூலம்.

387 நாம் விழுகையும் அவன் எடுக்கையும். ஸுக்ருத விசாரம்.

388 புகுவானுடைய ரக்ஷகத்வ ரக்ஷயத்வங்கள்.

389 ஸாபேக்ஷனும் ஸாபேக்ஷ நிரபேக்ஷர்களும். ஸந்த்யா வந்தந வைகல்யமும் புகுவதநுபுவ வைகல்யமும்.

390 எம்பெருமானாரின் திருவாய்மொழியீடுபாடு. ஆசர்ய தோஷமும் விஷயதோஷமும்.

391 தசரததோஷம். ஜ்ஞானிகளின் மோஹம். வைஷ்ணவனும் அருளிச்செயலும்.

392 வேத வேத்ய ந்யாயம். ப்ரமாணநுபுவமும் ப்ரமேயாநுபுவமும்.

393 அந்தர்யாமித்வமும் அர்ச்சையும். பத்னியும் ப்ரபந்நனும். திருப்பள்ளியறையும் திருவிதியும். விருத்தத்தர்யம்.

394 ஸ்ரீவைஷ்ணவன் வாழவேண்டிய முறை. திவ்ய தேச ப்ராவண்யாவர்யகதை.

395 அஞ்ஜலியும் கருடமுத்திரையும். திவ்யஸூரிகளும் திவ்யதேசமும்.

396 புகுவத் க்ருத்தம் ஸர்வம் ஹிதம். கைங்கர்ய ருசி.

397 அநந்தாழ்வான் — கைங்கர்யத்தில் ஊற்றம். அநந்தாழ்வானும் திருவேங்கடவனும். ஸ்வயம்ப்ரயோஜந கைங்கர்யம்.

398 பீஷ்மர் புகுவல்லீலாரஸ விஷயபூதர். ஸ்ரீவிபீஷண ப்ரபத்திபூல விசாரம்.

399 புகுவத் ஸங்கல்ப விஷயத்ரயம்.

400 ஜ்ஞானி தெள்ளில்ப்ய நிருபணம்.

401 புகுவத்விஷய ப்ரவண ருசி தெள்ளில்ப்யம். அவதார ரஹஸ்ய நிருபணம்.

402 ப்ரயோஜநாந்தரபர ஸஹவாஸ நிஷேதம்.

403 விவேக த்ருகம்.

404 ஜ்ஞாதவ்யார்த்த, சதுஷ்டயமும், தத்தத்யத்யவ
ஸாயமும்.

405 ஆசார்யவிஷயத்தில் பரிமாற்றமிருக்கும்படி.

406 ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பிணக்கம்.

407 புகுஷுமுமுஷுக்களுக்கு வாசி. லோகயாத்ரை
பற்றி ஸ்ரீவைஷ்ணவ து:க்கம்.

408 ஆண்டாள் கருணை. புகுவதாபசார க்ரௌர்யம்.

409 அபேகையும அநபேகையும.

410 புகுவத்ஸௌலப்யஜ்ஞாநதௌர்லப்யம். அப்ப
னும் ஆளவந்தாரும். யோகமும் சேஷத்வஜ்ஞாநமும்.

411 முமுஷுவுக்கு அநுஸந்தேயவிரோஷம். துறை
யறிகை. முகமறிகை. விலையறிகை. நினைவறிகை.

412 ஜ்ஞாநாஜ்ஞாந விஷய நிருபணம். ஸக்த்யஸக்தி
விஷய நிருபணம்.

413 ஸம்ஸார ஸுக்யம் மூன்றுபடி. நரகமும் ஸ்வர்க்க,
மும் பரமபத்யமும். ஸ்வாபாவிகமும் ஓளபாதிகமும்.

414 த்யாஜ்யமான ஸாங்கர்ய பஞ்சகம். உத்தமாதிகாரி
இருக்கும்படி. தேஷாஷாத்ரஸாநேஹது நிருபணம்.

415 ஆசையும் ஆர்த்தியும். பரிஹார்ய ஸ்பர்ஸ பஞ்சகம்.

416 பரிஹார்ய பரிஹார ப்ரகாரம். அநுஸந்தாந ஸப்தகம்.

417 புகுவத், வைபுவம். ஸ்ரீதேவீ வைபுவம்.

418 ஸரீரமும் ஸரீரஸம்பந்திகளுமிருக்கும்படி.

419 ஆசார்யவிஷயத்திலே க்ருதஜ்ஞனாய்ப் போருகை.
ஈஸ்வர்க்குபையும் பிராட்டி விசேஷகடாஷமும்.

420 நிஸ்ப்ருஹத்வ நிருபணம்

421 அத்யவஸாய வைபுவம். பரமோபாய நிஷ்கர்ஷம்.
ஆசார்ய விஷயீகாரபுலம்.

422 ஸ்ரீவைஷ்ணவாங்கீகார புலம். காலகேஷபப்ரகார
நிருபணம். ஆளிட்டூச்செய்கை நிஷித்தம். ப்ரபந்நலக்ஷண
நிருபணம்.

423 கடித்த பாம்பும் கடியுண்ட பாம்பும். ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணம்.

424 பூட்டரும் பெரியபெருமானும். வைஷ்ணவத்வமும் வைஷ்ணவமும். வைஷ்ணவ த்வமும்.

425 உபாஸக ப்ரபந்நவைஷ்ணவம்.

426 பரத்வமும் அர்ச்சையும். ஜீவபரர்கள்.

427 அவர்யஜ்ஞாதவ்யத்வமும். அரக்ஷகமும் ரக்ஷகமும்.

428 ஏதத்விஷயகக்ஷாதாப்ரதர்ஸநம். அஸேஷமும் ஸேஷமும். ஏதத்விஷயகக்ஷாதாப்ரதர்ஸநம். அஸேவையம் ஸேவையம். ஏதத்விஷயகக்ஷாதாப்ரதர்ஸநம்.

429 அஸஹவாஸமும் ஸஹவாஸமும். ஏதத்விஷயகக்ஷாதாப்ரதர்ஸநம். அகாலக்ஷேபமும் காலக்ஷேபமும். ஏதத்விஷயகக்ஷாதாப்ரதர்ஸநம்.

430 அதேஸமும் தேஸமும். ஏதத்விஷயகக்ஷாதாப்ரதர்ஸநம். அபரிக்ரஹமும் பரிக்ரஹமும். ஏதத்விஷயகக்ஷாதாப்ரதர்ஸநம்.

431 அபேஜநமும் பேஜநமும். ஏதத்விஷயகக்ஷாதாப்ரதர்ஸநம். அநத்யவஸாயமும் அத்யவஸாயமும். ஏதத்விஷயகக்ஷாதாப்ரதர்ஸநம். அநபேக்ஷையும் அபேக்ஷையும். ஏதத்விஷயகக்ஷாதாப்ரதர்ஸநம்.

432 அவர்யாநுஸந்தேய சதுஷ்டயம். தெண்மையும் திறமையும். சதிரும் இளிம்பும். ஸம்ஸாரிகளிடம் பரிமாற வேண்டிய முறை.

433 புகுவத்ஸந்நிதியில் அநுஸந்தாநக்ரமம். ஆசார்ய ஸந்நிதியில் அநுஸந்தாநக்ரமம்.

434 ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸந்நிதியில் அநுஸந்தாநக்ரமம். ஸம்ஸாரிமத்யத்தில் அநுஸந்தாநக்ரமம். ஏதத்விஷயகப்ரமாணப்ரதர்ஸநம்.

435 ப்ரதிபத்தி த்வமும்.

436 ஈஸ்வரவிஷயகப்ரதிபத்தியும் ப்ரமாணமும். ஆசார்ய விஷயகப்ரதிபத்தியும் ப்ரமாணமும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ விஷயக

ப்ரதிபத்தியும் ப்ரமாணமும். உபாயவிஷயக ப்ரதிபத்தியும் ப்ரமாணமும்.

437 உபேயவிஷயக ப்ரதிபத்தியும் ப்ரமாணமும். ஸரீர விஷயக ப்ரதிபத்தியும் ப்ரமாணமும். ஸரீரஸம்பந்திவிஷயக ப்ரதிபத்தியும் ப்ரமாணமும். இதர ஸம்ஸாரிவிஷயக ப்ரதிபத்தியும் ப்ரமாணமும். ஐஸ்வர்யவிஷயக ப்ரதிபத்தியும் ப்ரமாணமும். விஷயவிஷயக ப்ரதிபத்தியும் ப்ரமாணமும்.

438 ஏதத்விஷயக ப்ரத்யுமாசார்ய ஸ்ரீபராங்குஸ ப்ரமாண ப்ரத்யுர்ஸம்.

439 த்யாஜ்யோபாதேய விவேக நிருபணம்.

440 ஏதத்விஷயக க்ஷாத்ராப்ரத்யுர்ஸம். குலஸ்தரீக்கு ஹாநித்ரயம் பரிஹார்யம். பதிவ்ரதையும் ப்ரபந்நனும். ப்ரபந்ந பாதிவ்ரத்யஹாநி.

441 ப்ரபந்நஸ்தரீத்வஹாநி. ப்ரபந்நபுந்துஹாநி. ப்ரபந்நாதி,காரி-ஆவஸ்யக பஞ்சகம். புத்ர்தி,ப்ராத்யுர்ஸம்.

442 புத்ர்தி,ப்ராத்யுர்ஸே ஆழ்வார்க்கள் பாசுரங்கள். ஈஸ்வர விஸ்லேஷராஹித்யமேது.

443 தானறுகை. சைதந்யமறுகை. ஸாராந்தரமறுகை.

444 வேரறுகை. கலக்கமும் தெளிவும்.

445 ஈஸ்வரனுடைய ஆகாரத்ரயம். ஏதத்விஷயகக்ஷாத்ராப்ரத்யுர்ஸம். சேதநனுடைய பர்வத்ரயம். ஏதத்விஷயகக்ஷாத்ராப்ரத்யுர்ஸம்.

446 ஸம்ஸாரி ஜீவனும் புகவத்யுக்ரஹமும். பஹுவித்யத்ரய நிருபணம்.

447 பஹுவித்யத்ரய நிருபணம். ஏதத்விவரணம்.

448 பஹுவித்யத்ரய நிருபணம்.

449 த்ரிவித்யகாரண நிருபணம். விரோதி,த்ரயநிருபணம். ஸுக்ருதத்ரய நிருபணம்.

450 மந்த்ரத்ரயநிருபணம். ஜ்ஞாநத்ரயநிருபணம்.

451 ஸங்காத்ரயநிருபணம். பர்வத்ரயநிருபணம்.

452 ஜீவனுக்குக் கழிக்கப்படவேண்டியவை. அரிஷ்ட நிவர்த்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும். சேஷத்வ ப்ரயோஜனம். அவனுகப்பும் இவனுகப்பும்.

453 ஆத்மவிவாஹநிருபணம்.

454 பரமபத்யப்ராப்தியும் புகுவதாலிங்கநமும்.

455 மங்குளாஸாஸந்ரப்யத்யங்கள். அந்தர்யாம்யாராத்யநம்.

456 அர்ச்சையும அந்தர்யாமித்வமும். அந்தர்யாமித்வ வைபவம். ஏதத்விஷயககூத்யா ப்ரத்யர்ஸநம்.

457 திருவாராத்யந ப்ரகார நிருபணம்.

458 திருவாபுரணமும் திருமாலையும்.

459 பேராக்யத்வமும் பேராக்த்ருத்வமும். க்ராமணிகள் ஐவர். ஐவரோடு கூடாதார் ஐஸ்வர்யம். ஐவரோடு கூடினார் இழவு.

460 நம்மாழ்வாரும் திருமாலும். கலியனும் அர்ச்சையும்.

461 நம்மாழ்வாரும் திருமங்கையாழ்வாரும்.

462 திருவடிகளுக்குள்ள ப்ரகார பஞ்சகம். ஏதத்விஷயக கூத்யா ப்ரத்யர்ஸநம். திருமேனிக்குள்ள ப்ரகார பஞ்சகம். ஏதத்விஷயககூத்யா ப்ரத்யர்ஸநம்.

463 திருவத்யரத்தினுடைய ப்ரகார பஞ்சகம். ஏதத்விஷயககூத்யா ப்ரத்யர்ஸநம். திருக்கண்களின் ப்ரகார பஞ்சகம். ஏதத்விஷயககூத்யா ப்ரத்யர்ஸநம்.

464 திருநாமத்துக்குள்ள ப்ரகாரங்கள். ஏதத்விஷயக கூத்யா ப்ரத்யர்ஸநம். திருமுடிக்குள்ள ப்ரகாரங்கள். ஏதத்விஷயககூத்யா ப்ரத்யர்ஸநம்.

465 மலையும் திருமேனியும்-ஸாம்ய நிருபணம். கடலும் திருமேனியும் - ஸாம்யநிருபணம்.

466 முகிலும் திருமேனியும் - ஸாம்ய நிருபணம். பொன்னும் திருமேனியும் - ஸாம்ய நிருபணம்.

467 “அந்திமூன்றும் அனலோம்பும்” சந்தைக்கு ஸ்வாப தேயம். “விண்ணுளாரிலும் சீரியர்” பாட்டுக்கு விசேஷார்த்தம்.

468 “குலந்தரும்” பாசுர விசேஷார்த்தம். “என் முடிவு காணாதே” பாசுர விசேஷார்த்தம்.

469 “நானே நானாகித் தரகம்” பாசுர விசேஷார்த்தம்.

470 குளப்படியும் வீராணத்தேரியும்.

471 எம்பெருமானார் வைபுவம்.

472 வைத்த கையும் வாங்கின கையும். ஸர்வம் பூலவத: பத்யம்.

473 ஸ்ரீராமாநுஜ வைபுவம்.

474 நஞ்ஜீயருக்கு விசேஷ கடாசும் மூன்று. எம் பெருமானும் எம்பெருமானாரும்.

475 உடலும் உயிரும். எம்பார் பத்துவார்த்தை. எம் பெருமான் கடல். எம்பெருமானார் ஏரி.

476 ப்ரபந்நனும் ரோகநிவ்ருத்தியும். ப்ரபந்நனும் சாதகமும் அவனாலேயே பேறு. தேவதாந்தரபுஜநிவ்ருத்தி.

477 பாதிவ்ரத்ய நிருபணம். தேவதாந்தர ஸம்பூந்தி, ஸம்பூந்தியும் த்யாஜ்யம். ஏதத்விஷயக ப்ரமாண நிருபணம்.

478 திவ்யதேவாவாஸ வைபுவம். ஆநுகூல்ய ஸங்கல்ப நிருபணம். ப்ராநிகூல்ய நிவ்ருத்தி நிருபணம்.

479 அருளிச்செயலில் ஈடுபாடு. அருளிச்செயலறிந்தவ னோடு ஸம்பூந்தி.

480 ஆழ்வாருக்கும் புகுவானுக்கும் ஏற்பட்ட ஸல்லாபம். புகுவத வைபுவ த்ரயம். ஆசார்ய கைங்கர்ய ஸ்ரீரஷ்ட்யம்.

481. ஆநுகூல்யம் அரைவயிறு. அஜ்ஞாநாதிஸ்மயங்களின் மாதா பித்ராதி, பேதம்.

482 ப்ரஸித்தமாதாபித்ர நுவர்த்தநம். தேவஹாத்மாபி, மாநம். ஜ்ஞாந ஜன்ம வைபுவம். ஜீவாத்ம வைலக்ஷண்யம்.

483 ஆசார்ய வைபுவம். ஸ்வாதந்த்ரியாபி, மாநம். ஜீவாத் மாக்களுடைய பாரதந்த்ரியம். ஜ்ஞாந பரிபாககாலம். ஜீவன் புகுவத்பரதந்த்ரன் என்பதற்கு ப்ரமாணம்.

484 ஜ்ஞாநபுக்தி வைராக்ய விஷயப்ரத்யக்ஷாநம். ஆசார்ய க்ருபை.

485 ஆசார்யன் சொல்லும் பெரியதீருமந்திரம். உணர்த்தியும் அசக்தியும். வித்யை தாய் ஆசார்யன் பிதா. தத்யுநுக்ருணருப நாம பேராஜநாதிகள்.

486 ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஆசார்யன் நிழலிலே ஒதுங்குகை. புகுவத்ப்ராப்திஸமய நிருபணம். பிறந்தகமும் புக்ககமும்.

487 முமுகுஷு ப்ரதிதிநம் ஆராயவேண்டிய விஷயம்.

488 முமுகுஷு க்ருத்யம். ப்ரபந்நாநுஸந்தாரஸதுஷ்டயம். ப்ரபந்நனுக்குச்சிறை.

489 ப்ரபந்நனுக்குக் கடல். ப்ரபந்நன் தன்னைக் குருடனாக நினைப்பது.

490 ப்ரபந்நன் தன்னை விஷதுஷ்டனாக நினைப்பது. ப்ரபந்நஸ்வரூப நிருபணம். கடலோசையும் மந்த்ரான்தரங்களும்.

491 ப்ரபந்நனுக்குப் பூர்வோத்தர த்யுரைகள்.

492 கர்மாதித்ரய த்யாக்ஸனீகாரப்ரகாரம்.

493 ஏதந்நிருபணம். ப்ரபத்திநிருபணம்.

494 தீருமந்த்ரமும் த்வயமும். பரத்வமும் விபுவமும். இறங்கும் துறை நிருபணம்.

495 பரதத்வநிருபணம். ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம். திருமந்த்ரமும் அருளிச்செயலும். பிராட்டியுடைய புருஷகாரத்வம்.

496 க்ருடமுத்ரையும் பிராட்டியும். இருக்கும் நாள் ப்ரபந்நனுக்கு அநுஸந்தேயங்கள்.

497 த்வயத்தில் பூர்வோத்தரகூண்டங்கள். ஜ்ஞாநப்ரத ஜ்ஞாநவர்த்தகாதிகள்.

498 பூணூல் சாத்தினவர்க்கும் சாத்தாதார்க்கும் வாசி.

499 இருகரையும் ஒருகரையும். கலக்கமும் தேற்றமும்.

500 கேதாத்ரஸுத்தர ஸத்பூவ தத்பூவங்கள்.

501 கரும்பும் கற்கண்டும். மண்ணும் விண்ணும். இரவும் பகலும்.

502 ரத்நமும் பாஷாணமும். பதிவ்ரதையும் பரநாரியும்.

503 பெருமானும் நம்பெருமானும். அப்பனும் பெரிய நம்பியும். முமுகுஷு காலக்ஷேப ப்ரகாரம்.

504 த்,வயவைப,வம். பெரியபெருமாள் திருவடியும் திருக்கையும் திருமுகமண்டலமும். ரஹஸ்யத்ரயமும் பெரிய பெருமாள் திருமேனியும்.

505 த்,வயார்த்த,நிருபணம்.

506 நாரஸப்த,தார்த்தம்.

507 மமகாரமும் மமதாநிவ்ருத்தியும். பரார்த்த,கைங்கர்ய நிருபணம். ப்ரபந்நஞ்ஞாதவ்ய சதுஷ்டயம்.

508 அத்,யவஸாய சதுஷ்டயம். ப்ராப்யமும் ப்ராப்யாத்,யவஸாயமும். ப்ராபகமும் ப்ராபகாத்,யவஸாயமும்.

509 ஆசாரமும் ஆசாராத்,யவஸாயமும். பே,ராஜநமும் பே,ராஜநாத்,யவஸாயமும்.

510 உணர்த்தியும் அசக்தியும் த்வரையும். அத்,யவஸாயமும் ப,யமும். கௌரவமும் க்ருதஜ்ஞாதையும். ஏதத்,விஷயக க்ராத்,ா ப்ரத,ர்ஸநம்.

511 ரஹஸ்யத்ரய பெளர்வாபர்ய நித,ாநகத,நம்.

512 ப்ரவ்ருத்தியும் நிவ்ருத்தியும். பிராட்டியும் இனைய பெருமானும்.

513 த்,வயக,ண்ட,த்,வய ஸார்த்த,க்யம். நிர்,ப,ரத்வாநுஸந்த,ாநம்.

514 முக்தப்ராயநிருபணம். த்,வயார்த்த,த,ஸகம்.

515 திருவாய்மொழியும் த்,வயமும்.

516 சரணஸப்த,தார்த்தம். ஸரணஸப்த,தார்த்தம்.

517 ப்ரபத்,யே ஸப்த,தார்த்தம். உத்தரவாக்யார்த்த,கத,நம்.

518 நமஸஸப்த,தார்த்த,நிருபணம்.

519 த்,வயமும் திருவாய்மொழியும் நித்யாநுஸந்தே,யங்கள்.

520 ஆளவந்தார் சரமோபதே,ஸம்.

521 ப்ரபந்நஸ்ய உத்தரக்ருத்யம். நாராயணனுடைய நைரந்தர்யவேஷம். நாரங்களுடைய நைரந்தர்யவேஷம்.

522 உபாயோபேய நீஷ்கர்ஷம். பேராகு புஷ்ப த்யாக
மண்டபங்கள்.

523 ஆளவந்தார் சரமநியமநம்.

524 சரமார்த்து நிருபணம்.

525 உத்தராக ப்ரதிபத்தி நிருபணம்.

526 ஆளவந்தார் திருநாடலங்கரித்தல்.

527 ஆளவந்தாரைத் திருப்பள்ளிப் படுத்தல்.

528 ஏதந்நிருபணம்.

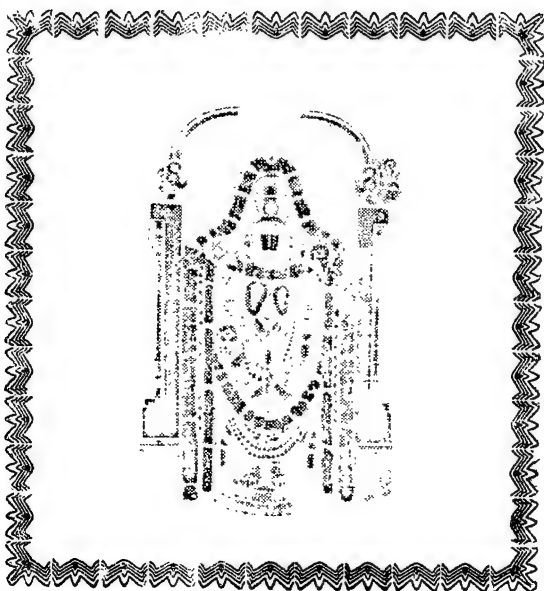
529 ஸ்ரீகூர்ணபரிபாலனம்.

530 ஆளவந்தார் திருமேனித் திருமஞ்சநம்.

531 ஆளவந்தார் யதிஸம்ஸ்காரப்படி.

532 சரமார்த்து நிருபணம்.

பக்கங்களின் விஷயஸூசிகை
நிறைவுற்றது.

ஸ்ரீ :

வார்த்தையருளியவர்கள்— முக்கிய விஷயங்களின் அட்டவணை

[ஸங்கீரஹித்தவர்: யதிவர ஸார்வபௌமஸ்தாநமான
ஸ்ரீரங்க நாராயண ஸம்யமிந்த்ரமடாலங்காரபூதராய்,
கைங்கர்யைக ஸ்வரூப ஸ்வபூவராய் எழுந்தருளியிருந்த
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி, பிருத்யாங்கித
ஸ்ரீ ஸம்பத்ருமார ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமியின்
அத்யந்த க்ருபாபாத்ரபூதராய், அந்திமோபாய நிஷ்டா
ஸம்பன்னரான திருமண்காரணை பத்தங்கி பரவஸ்து ப்ரஸன்ன
ராஜகோபாலாசார்ய ஸ்வாமி]

அ

வார்த்தை எண்.

அகற்றுவார்(அக்னியை, அவித்யையை, அன்யரை, அச்சத்தை, அயோக்யரை)	193
அக்கரைப்பட்ட அதி காரிக்கேற்படும் நன்மைகள்	236
அக்கரைச்சடியார் (கூந்நிவ்ருத்தி பண்ணுவிக்குமோபாதி, ப்ரக்ருதி வ்யாதிையை ப்ரக்ருதியையிட்டு ஸமிப்பித்தாலாகாதோ வென்ன நம்பிள்ளையருளிச்செய்தபடி)	297
அஜ்ஞனுடைய குணமும் ஜ்ஞானவானுடைய குணஹாநியும் விவ்ஸிக்கவொண்ணாது	313
அஞ்சலி முத்ரையின் பெருமை	383
அதி காரிக்குத்யம் - ஸம்பூஷண ஸம்பந்தம் முதலானவை	363
அதி காரி, ஆசார்யன், பிராட்டி, ஈஸ்வரக்குத்யங்கள்	192
அதி காரிக்குத்யம் முதலியவை	143
அதி காரிக்கு வேண்டும் ஐந்தாவன - ரூபம், நாமம், உக்தி, வ்ருத்தி, புத்தி	427
அத்யவஸாயம் (ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயத்தாலஸ்து பெறக்கடவோமன்று)	414
அத்யவஸித்திருக்கவேண்டிய ப்ரகாரம்	449
அநந்தாழ்வான் பட்டருக்குச்சொல்லியனுப்பியது(ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்வரூபம் கொக்கைப்போலே முதலியவை)	345
அநந்தாழ்வான் (எறும்புகளைத் திருமலையிலே வைத்து வரச் சொன்னது)	384
அநந்தாழ்வான் (மூன்று வருஷம் வாதமாய்க் கிடந்தபோது, “திருவேங்கடமுடையான் ஹிதமஸ்து செய்யான்” என்னுதல்)	385
அநந்தாழ்வான் (திருநந்தவனத்துக்கு மண்சமவாநிற்க,பிள்ளை களிலே யொருவன் கூடையை வாங்க, சொன்ன வார்த்தை)	386

அநந்தாழ்வான் (திருமாலை கட்டர்நிற்க, பெருமாள் அருளப் பாடி, போகாமல் பதில் சொன்ன வார்த்தை)	387
அநந்தாழ்வான் (திருமாலைகட்டி, திருமாலையை நீட்டிக் கையை மறித்துப் போருவர்)	388
அநந்தாழ்வான் நஞ்சீயருக்கு (ஸந்யாஸம் அவசியமன்று; பட்டர் ஸம்புத்தமே அமையும்)	104
அநந்தாழ்வான் எச்சானுக்கு (ஆத்மாவாகிற பெண்பிள்ளையை எம்பெருமானாகிற வரனுக்கு ஆசார்யனாகிற பிதா உத்யகம் பண்ணிக்கொடுத்தல்)	151
அநந்தாழ்வான் சிஷ்யர்கள் திருமலைக்குப் போகும்போது "வளத்தான் மங்கலமுடையான்" என்பவர் பின்தொடர்ந்து நடந்த சரித்திரம்	181
அநந்தாழ்வான் நோவுசாத்திக் கிடந்தபோது திருவேங்கட முடையான் நேரேவந்து நின்றும் அநந்தாழ்வான் பேசா திருத்தலும் அதற்குக் காரணமும்	334
அந்தர்யாமி அறியாதே அர்ச்சாவதாரத்திலீடுபடுவதற்குப் பலவித ஸாம்யம்	379
அப்பிள்ளை ஸோமாசியாண்டானுக்கு (புகாகுவதாபசார நிமித்தமாக ஒரு துனுக்கு திருப்பரிவட்டத்தலையில் முடிந்து வையும் என்றார்)	279
அம்மங்கியம்மாள் (உடம்பைப்பற்றிச் சோறு தேடுவாரும், உறவு முறைபற்றிச் சோறு தேடுவாரும் முதலியவை)	244
அர்த்தப்பஞ்சகவிவரணம் திருமந்திரம்	29
அம்மங்கி உடையவருக்கு (அக்ஷுனி ஜ்வாலையில் அகப்படாதே கிடர்)	317
அர்த்தப்பஞ்சக விவரணம் ரஹஸ்யத்ரயம்	53
அர்த்தப்ரவணன், விஷயப்ரவணன் முதலானவர்கள் விஷயம்	149
அவச்யம் ஜ்ஞாதவ்யம்	335
அவித்யா நிவ்ருத்தியில் இச்சையுடையவனுக்கு அநுபாதேய மாண கர்ம விபுகூம்	101
அஸஹ்யாபசாரத்தை எம்பெருமான் பொருள்; ஸத்யாசார்யன் ஏறிட்டுக்கொண்டால் அதையும் பொறுக்கும்	280
அஹங்காரமாகிறது ஒரு ஸரீரம்	11

ஆ

ஆசார்யாங்கீகாரமுடையவன் அநுஸந்திக்க வேண்டியவை	54
ஆசார்யன் வைபவம்	144
ஆசார்யனைக் காட்டிலும் குறைந்த ஸிஷ்யனில்லை	155
ஆசார்ய, ஸிஷ்ய லக்ஷணங்கள்	169
ஆசார்யன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதையும் க்ருதக்ருததையும்	172

ஆசார்யன் பெருமை (காலேப்பிடிக்கை)	191
ஆசார்யனைத் தஞ்சமென்றிருத்தல், ஆசார்யன் வைபவம் சொன்னவனைத் தஞ்சமென்றிருத்தல்	215
ஆசார்யன் கடவனென்றிருந்தால் வரும்து	226
ஆசார்யாபி ₄ மானமே மோகோபாயம், ப ₄ ாக ₃ வதாபசாரமே மோகோவிரோதி ₄	272
ஆச்சான்பிள்ளை (ஸ்வரூப, புருஷார்த்த ₂ , உபாயங்கள்)	1, 14
ஆச்சான்பிள்ளை (பௌருஷாதி ₃ களை ஏறிட்டுக்கொள்ளுகை, பாரதந்தர்யாதி ₃ களை யழிக்கை)	26
ஆச்சான்பிள்ளை (ப்ரமாண, ப்ரமேய, அதி ₄ காரிகளின் தர்யாத்மகத்வம்)	42
ஆச்சான்பிள்ளை (பாரதந்தர்ய ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி)	48
ஆச்சான்பிள்ளை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்கு (விடுகையும் உபாய மன்று, பற்றுகையும் உபாயமன்று)	119
ஆச்சான்பிள்ளை (ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும், ப்ராப்யாநுரூபமான ஸ்வரூபமும்)	120
ஆச்சான்பிள்ளை (எம்பெருமான் உபாயமாமிடத்தில் அபேகை)	123
ஆச்சான்பிள்ளை (தான் சொல்லும் நூலின் சொல்மாலைகள் முழுக்கூவுக்குப் பாவநம், பே ₄ ாக் ₃ யம்)	145
ஆச்சான்பிள்ளை சிறிய தாயாருக்கு (அவள் சோகத்தைப் போக்கும் வார்த்தை)	146
ஆச்சான்பிள்ளை (அஹங்காரத்தில் நின்று அக்கரைப்படவழி)	152
ஆச்சான்பிள்ளை (இரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஒற்றுமைப் படுத்திய விஷயம்)	166
ஆச்சான்பிள்ளை தேவியார் மடத்தில்பிள்ளையோடே பிணங்கி 'வாருகோலே! போய்க்கிட' என்னுதல்	222
ஆச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீபாத ₃ த்திலே ஒருவர்வந்து மற்றவரைப் பற்றிக் குறைகூற, அதைப்பற்றி ஆகோபித்த சிஷ்யர்களுக்கு ஆச்சான்பிள்ளை ஸமாதானம்	278
ஆச்சான்பிள்ளை (ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை அமுதுசெய்யப் பண்ணும்போது இழவு இரப்பு முதலானவை வேணும்)	289
ஆச்சான்பிள்ளை அநுஸந்தானம் (அந்தர்யாமியாய்நின்று ஸத்தையை நோக்கினீர், சரீரஸம்ப ₃ ந்த ₄ த்தையறுக்கவேணும் முதலானவை)	305
ஆச்சான்பிள்ளை (செய்த உபகாரத்தைக் கொண்டாடுதல்)	307
ஆச்சான்பிள்ளை (விரோதி ₄ க்கு நல்லாரோடே செறி; கூழாட்கள் ஸ்வப ₄ ாவம்)	319
ஆச்சான்பிள்ளை (ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸஹவாஸம் பண்ணும்போது அவனுடைய கு ₃ ணதோஷங்களிரண்டும் நிரூபிக்கவேண்டும்)	322

ஆச்சான்பிள்ளை (ஸ்வரூபநாசகரோடு செறிகையும் அநர்த்தம், ஸ்வரூப வர்த்தகரோடு செறியாதிருக்கையும் அநர்த்தம்)	325
ஆச்சான்பிள்ளை (புகழ்வதவைபுவம் சொல்லும்போது புகழ்வதவைபுவம் அவசியமில்லை)	330
ஆச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்கு (ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வ லக்ஷணம்)	354
ஆச்சான்பிள்ளை (ஊமையல்லாத வைஷ்ணவன் அருளிச் செயலில் அன்வயியாதொழிகையானது முலைகளில்லாத யுவதி யைப்போலே)	376
ஆச்சான்பிள்ளை (ஸ்வாபகாவிக்கமான ஸேஷத்வத்தைவிட்டு ஒளபாதிக்கமான பெளருஷத்தை ஏறிட்டுக் கொள்ளுகிற வித்தனையிறே)	408
ஆச்சான்பிள்ளை (ஸித்தேதாபாயனான ப்ரபன்னனுக்கு அஞ்ச ஸ்பர்சம் பரிஹார்யம்)	411
ஆச்சான்பிள்ளை (அவஸ்யம் ஜ்ஞாதவ்யம் பத்து)	421
ஆச்சான்பிள்ளை (கழிக்கவேண்டியவை - ஸங்க்யம், ஈஷுணை, பூரஸ்யம் முதலியவை)	432
ஆச்சி ஆச்சானுக்கு (எம்பெருமான் ஸம்பந்தமுறுத்துக் கொண்ட ஐந்துவுக்குப் பிராட்டியுள்ள)	110
ஆச்சியை "தரைலோக்யாள்" என்பாளொரு ஸத்ரீ ஆஸ்ரமித்தாள்; அங்கே அநந்தாழ்வான் வர, ஆறுமாதம் ஸேவித்திருந்து, அவர் சென்றதும் பழையபடி ஆச்சியை ஆஸ்ரமித்ததும் அதற்குக் காரணமும்	212
ஆண்டாள் (ஆசார்யாபசாரம், புகழ்வதபசாரம், புகழ்வதா- பசாரம் இவைகளின் வாசி)	269
ஆண்டாள் வீரஸுந்தரன் இறந்தானென்று கேட்டு, மிகவும் க்லேசித்தல்	400
ஆத்மாவினுடைய ப்ரகாரங்கள் (தூர்மிதூர்மங்களின் ஸ்வரூபம் முதலானவை)	8
ஆத்மஸ்வரூபநிருபணம்	23
ஆத்மஜ்ஞானமுடையவனாகும் ப்ரகாரம்	148
ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் பிறவாமையாலே உண்டாகும் அநர்த்த பரம்பரை	315
ஆட்கொண்டவில்லி ஜீயர் (ப்ரபன்னநிஷ்டை, பரமைகாந்தி நிஷ்டை)	96
ஆட்கொண்டவில்லி ஜீயர் (ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வம் மூன்று ப்ரகார மாயிருக்கும்)	350
ஆறு அறுகைகள் (தானறுகை, வேறறுகை முதலியன)	428
ஆஸ்ரயணீயம் முதலான ஆறு	43
ஆனந்தமுண்டாம் ப்ரகாரம்	156

ஆளவந்தார் திருக்கோஷ்டியூர் நம்பிக்கு உபாயம்சத்தை அருளிச்செய்தல்	84
ஆளவந்தார் (எம்பெருமானே நம்மாழ்வாராக வந்தாரென்று), எம்பார் (நித்யஸம்ஸாரியை விலகுகுணனாகக்கொண்டு)	188
ஆளவந்தார் (இரண்டு சிஷ்யர்கள் விட்டுப்பிரியாமலிருந்த வர்கள் பிரிந்தபோது அருளியது)	208
ஆளவந்தார் திருவனந்தபுரம் சென்ற வருத்தாந்தம்	209
ஆளவந்தார் (பெருமாள் ஸந்நிதியேயாகிலும் ப்ரயோஜனம் தரபரரோட்டைச் சேர்த்தி கூடாது)	394

இ

இவன் ஆத்மப்ரதானம் பண்ணினாற்போலே இருப்பதொன் றே இ(அ)வன் ஞானப்ரதானம் பண்ணினபடி	157
--	-----

ஈ

ஈடேறலாவது உண்டாம்போது வேண்டுவது	200
ஈஸ்வரனுக்கும் மலை, கடல் பலவற்றுக்கும் ஸாம்யம்	440
ஈஸ்வரனுடைய ஆகாரத்ரயம்	429

உ

உடையவர் ஸந்யஸிக்கும்போது முதலியாண்டான் ஸம்புந் தத்தை விடாதது	170
உடையவரைப் பெரியநம்பி தண்டனிடுதலும், உடையவர் அஞ்சலி மாத்திரம் செய்தலும், பெரியநம்பி ஸமாதானமும்	185-186
உடையவர் அந்திமதூசையில் வார்த்தை (தேஹயாத்ரை கர்மாதீனம், ஆத்மயாத்ரை பகுவதாதீனம்)	224
உடையவர் திருமலைக்கெழுந்தருளினபோது ஒரு கேடாபால ஸ்ரீவைஷ்ணவர் பாலமுதுகாய்ச்சி ஸமர்ப்பித்தல்	288
உடையவர் முதலியாண்டானுக்கு (ப்ரபன்னனுக்கு இருக்கும் நாள்வரை காலகேசுப் ப்ரகாரம்)	451-452
உடையவன் உடைமையை முன்னிட்டுக்கொண்டு கிடத்தல் முதலானவை	316
உத்தரவாக்யத்தின் அர்த்தம்	80
உபாதேயரல்லாதார்	318
உபாயத்தை நிலையிட்டவர்களும், உபேயத்தை நிலையிட்டவர்களும்	109
உபாயத்தில் அதுயவஸாயம் (ஸங்காத்ரயநிவ்ருத்தியூர்வகம்)	112
உபயவியூதியும் ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமாயிருக்கும் (பத்யதர், நித்யர், முக்தர்)	13

எ

எங்களாழ்வான் அம்மங்கியம்மாளுக்கு உபதேசித்த தர்ஸன ப்ரகாரம் (ஸாரார்த்தசதுஷ்டயம்)	17
---	----

எங்களாழ்வான் (ஆசார்யஸக்ஷணம்)	153
எம்பார் கண்ணியனூர் சிறியாச்சானுக்கு (முதலியாண்டான் அநுஷ்டானத்தைத் தஞ்சமாக அருளிச்செய்தல்)	68
எம்பார் (வ்யாமோஹம் உபாயம், முகமலர்த்தி உபேயம்)	83
எம்பார் (ஸ்வரூபஜ்ஞன் ஸ்வயம் ஸ்வரூபநிருபணம்பண்ணும் விஷயம்)	102
எம்பார் (ஸ்வீக்ருதோபாயனாக)	117
எம்பார் பெரியதிருமலைநம்பி படுக்கையில் படுத்தல்	210
எம்பார் பூட்டருக்கு (க்லேஸுஹேதுவான ப்ரக்ருதியையுணர்ந்து சோகிக்கத் தொடங்கும்படி வார்த்தைகள் சொன்னார்)	312
எம்பார் (ஜகந்நாதபூரஹ்மராயருடைய வேஸ்யையை மடத்தில் நின்றும் போகவிட வேண்டுமென்று உடைவர் சொன்னதற்கு பதில்)	365
எம்பார் முதலிகளுக்கு (ஆழ்வார்கள் மடலூர்வதும், நோன்பு நோற்பதும், தூதுவிடுவதும் ஸ்வரூபவிரூத்யமன்று)	374
எம்பெருமானார் பட்டினிப்பெருமானைச் சந்திக்கும் விஷயமும், கள்ளர் இவரை நினைத்த ப்ரகாரமும்	92
எம்பெருமானார் (தன் ஸம்பந்தமுடையவன் பிள்ளைக்கு ஏகா யனரோடே ஸம்பந்தமுண்டாக, உபதேசத்தால் மீட்டார்)	105, 227
எம்பெருமானார் பூட்டருக்கு (தீவ்யத்தினர்த்தத்தையுடைய தரத்தால் அநுஸந்திக்கும் விஷயம்)	106, 228
எம்பெருமானார் (ஸ்வஸ்வரூப வைஸ்தீயதூஷை)	116
எம்பெருமானார் (வெள்ளைசாத்தி மேல்நாட்டிலிருக்கும்போது, நம்பெருமாள் ப்ரஸாதம் கொண்டுவந்தவர்க்கு தீவ்யத்தை உபதேசித்தல்)	132
எம்பெருமானார் மேற்கே போனபோது இவர் உபந்யாஸத்தைக் கண்டு ஸர்வரும் விஸ்மிதராகுதல்	187
எம்பெருமானார் புகழ்வதீவிஷயம் கேட்டது (அறியாக்காலத்து)	189
எம்பெருமானார் வெள்ளைசாத்தி எழுந்தருளினபோது நல்லான் சிஷ்யர்களான வேடர்களைச் சந்தித்தல்	190
எம்பெருமானார் அந்திமதூஷையில் அருளிய வார்த்தை	273-274
எம்பெருமானார் (பெரியதிருநாள் தீர்த்தவாரியன்று தீர்த்தமாடி, பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் கையைப்பிடித்து வருதல்)	326
எம்பெருமானார் ("உந்து மதகனிற்றன்")	206
எம்பெருமானார் எம்பாருக்கு (எம்பெருமானொளியினென்று பலபடியாலும் சொன்னோமே)	402
எம்பெருமானார் ஸம்பந்தமுடைய முழுக்கூக்களுடைய கால கூஷபத்துக்கும் பரமபதப்ராப்திக்கும் ஸாத்யம்	413
எம்பெருமானார் ஆழ்வானுக்கு (ப்ரபத்தி என்பட்டிருக்குமென்பதை)	445

எம்பெருமான் இடைச்சி கையிலே கட்டுண்டது ராஜா அந்த: புரத்திலே மாஜையால் கட்டுண்டாற்போலே	335
எம்பெருமான் ஸாபேஷன்; பிராட்டியும், ஆசார்யனும், ப்ரபன் னர்களும் நிரபேஷர்கள்	371

க

கடக்கத்தப்பிள்ளை கடக்கத்தானொரு ப்ராஹ்மணனுக்கு (தமக்கு தேஹயாத்ரை நடக்கிறபடியைச் சொல்லுதல்)	368
கந்தாடையாண்டான் பட்டருக்கு ஸரஸ்வதிபுண்டாரத்திலே அருளிச்செய்தது	391
கந்தாடையாண்டான் (ப்ரபத்தி நிஷ்டை மூவர்)	250
கந்தாடையாண்டான் (தர்மனரஹஸ்யமிருக்கும்படி)	367
கலங்குகிறது, கலங்குகிறது முதலானவை	162
கூரத்தாழ்வான் நம்பி கேடாவர்த்துன தாஸருக்கு (அர்ஜுன னுடைய ப்ரசன்னத்துக்கு ஸர்வஜ்ஞன் பண்டுபோல் சொல் லாமைக்குக் காரணம்)	114
கூரத்தாழ்வான் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸருக்கு (ஆசார்ய லக்ஷணம்)	168
கூரத்தாழ்வான் தன் ஸம்பந்தமுடையாருக்கு மோக்ஷத்தை விரும்புதல்	182
கூரத்தாழ்வானை முதலிகள் எம்பெருமானார்க்கும் ஆளவந்தார்க் கும்வாசியைக்கேட்க, பிராட்டிக்கும் பெருமானுக்கும் உள்ளவாசி என்றார்	184
கூரத்தாழ்வான் பூரல்யஸ்னேஹிதனுக்கு வெகுகாலம் கழித்துப் பிறந்த பிள்ளையைக் கடாஷித்தல்	196
கூரத்தாழ்வான் (அருளிச்செயல் தவனியைக் கேட்டுக்கொண்டு நின்று ஸந்தியாவந்தன காலம் தப்புகிறதற்கு ஸமாதானம்)	372
“கூட்டங்கலைக்கியார் வந்தார்” என்று பெரியநம்பி முதலானோர் அருளிச்செய்தது	378
கைகேயி புகுவதபசாரம் பண்ணினாளேயாகிலும் புத்ரன் என்றாகிலும் புகுவத ஸ்னேஹம் உண்டாகையாலே முக்தை யானாள், துஸரதன் புகுவத ஸ்னேஹம் பண்ணினாளே யாகிலும் புகுவத ஸ்நேஹமில்லாமையாலே முக்தனாகவில்லை	338

க₃

குணத்ரயத்தின் மூன்றுவகை	6
-------------------------	---

ச

சேதனனுடைய நினைவுக்குக் காரணமான ஈஸ்வரனுடைய ஆறுவித நினைவு (கர்த்ருத்வம், காரயித்ருத்வம், உதாரணீ நத்வம், அநுமந்த்ருத்வம், ஸஹகாரித்வம், ப்ரபரதத்வம்)	9
சேதானுடைய பர்வத்ரயம்	304

சேதனன், தன்னை அநுஸந்திக்கும் ஆறு ப்ரகாரம் 24

ஜ

ஜீவாத்மாவாகிற பெண்பிள்ளையின் மாதாபிதாக்கள், வரன் 433

ஜீவாத்மா திருவாநாதனுமபண்ணும் க்ரமம் 434

ஜீயர் (அடியேன் யோக்யனதயில்லாமையாலே தெளிந்திருப்பது) 127

ஜீயர் (ப்ரபன்னனுக்கு புத்திபூர்வாபசாரம் புகுரவழியில்லை) 129

ஜ்ஞ

ஜ்ஞானம் ஜ்ஞானத்தை விநியோகிக்கொள்ளும் ப்ரகாரம் 27

ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யகுணம் முதலியவை 406

ஜ்ஞாநப்ரதன், ஜ்ஞானவிஷயம் முதலியவை 147

த

ததீய கைங்கர்யம் பிறக்கும் க்ரமம் 223

தத்வத்ரயத்தில்-சரீரம், ஆத்மாக்களின் ஸ்வரூபத்திலும், ஸ்வபாவத்திலும் உள்ள பேதங்களும, இம்மாதிரியே பரமாத்ம, ஜீவாத்மாக்களின் ஸ்வரூபத்திலும் ஸ்வபாவத்திலுமுள்ள பேதங்களும 22

தத்வத்ரயத்தின் மூன்று ஸ்வபாவம் 3

தத்வத்ரயத்தின் ஸ்வரூபமும் ஸ்வபாவமும் 4,5

தத்வத்ரயத்தினுடைய நாலு ப்ரகாரம் (ஸ்வரூபம், ஸ்வரூப நிரூபக தர்மம், நிரூபிதஸ்வரூப விசேஷணம், வ்யாபாரம்) 7

திருக்கச்சிநம்பியை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஆஸ்ரயித்தலும், அவருடைய ப்ராக்ருத ப்ரந்நுட்க்கள் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணத் தேடுதலும் 150

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் (திருமந்த்ரத்தில் பதூத்ரயங்களில் சொன்ன அர்த்தம் நெஞ்சில்படாமல் விபரீதாநுஷ்டானம் பண்ணுவதைப்பற்றி) 47

திருக்குருகைப்பிரான் ஜீயர் (விஷயப்ரவணனுக்கு புகுவதில் விஷயத்தில் அன்வயமில்லை) 302

திருக்கோட்டியூர்நம்பி உடையவருக்கு (ப்ரபன்னனுக்குப் பரிஹார்யம் ஆறு) 20

திருக்கோட்டியூர்நம்பி (ஆத்மஸங்கோசமற்று ஞான விகாஸ மேற்படுவதைப் பற்றி) 49

திருக்கோட்டியூர்நம்பி அந்திமதூசையில் வார்த்தை 94

திருக்கோட்டியூர்நம்பி உடையவருக்கு புகுவதில் விஷயம் அநுவர்த்தித்தாகிலும் ஸாதிக்கும்படி திருமாலையாண்டானுக்கு நியமித்தல் 173

திருக்கோட்டியூர்நம்பியை அவர்தம் தமையனார் அந்திமதூசையில் தமக்குத் தஞ்சமானதைக் கேட்டார் 199

திருக்கோட்டியூர் நம்பியினிடத்தில் உடையவர் 18 முறை எழுந்தருள, “இன்னமும் கேட்க வந்தரோ” என்றார் நம்பி திருநகரிப்பிள்ளை (அருளிச்செயலிலே அந்வயமுடையவர்களைப் பற்றி)	201
திருநகரிப்பிள்ளை (ப்ரதிப ₃ ந்த ₄ கங்கள்)	357
திருநகரிப்பிள்ளை (திருமந்த்ரார்த்த ₂ விவரணம்)	21
திருநகரிப்பிள்ளை (யாராரிடத்தில் எப்படிப்பட்ட ப்ரதிபத்தி ஜ்ஞாதவ்யமென்று ஆச்சான்பிள்ளையருளிச் செய்ததாக)	56
திருநாமமும் திருமுடியும் இருக்கும் ப்ரகாரம்	424
திருமங்கையாழ்வாரை ஈஸ்வரன் தன்வடிவைக்காட்டி வசிகரித்தது	439
திருமங்கையாழ்வாருக்கும் நம்மாழ்வாருக்கும் வாசி	436
திருமங்கையாழ்வாருக்குத் ததீ ₃ யவிஷயத்திலுண்டான ஊற்றம் சொல்லுகிறது	437
திருமலையில் ஜீயர் (அஹங்காரமாகிறது ஒரு சண்ட ₃ ராளன்)	340
திருமந்த்ரம் சொல்லுகிறதைப்பற்றிப் பல பூர்வாசார்யர்கள் அநுஸந்தி ₄ க்கும் ப்ரகாரம்	10
திருமந்த்ரம் சொல்லும் ஒன்பதார்த்த ₂ ம்	36
திருமந்த்ரம் விலைப்பால், த் ₃ வயம் முலைப்பால்	37
திருமந்த்ரத்தில் ஒவ்வொரு பத ₃ த்தையும் அநுஸந்தி ₄ க்கக் காரணம்	447
திருமந்த்ரத்தில் ஒவ்வொரு பத ₃ த்தினுடையவும் அர்த்த ₂ ம்	41
திருமந்த்ரத்தில் மூன்று பத ₃ ங்களும் பாணிக் ₃ ரஹ்ணம் முதலானது போன்றது	44
திருமந்த்ரத்துக்குத் தாத்பர்யார்த்த ₂ ம் முதலானவை	137-138
திருமாலையாண்டான் (ப ₄ க ₃ வத் ₃ விஷயத்துக்கு ஸம்ஸாரத்தில் ஆளில்லை)	139
திருவடிகள், திருமேனி, திருவத ₄ ரம், திருக்கண்கள் சேஷியுமாய், உபாயமுமாய், உபேயமுமாய், ப ₃ ர ₄ த ₄ கமுமாய், ரக்ஷகமுமாயிருக்கும்	392
துறையறிந்திழிந்து, முகமறிந்து கோத்து முதலானவை	438
தெண்மை, திறமை, சதீர், இளிம்பு ஒரு அதி ₄ காரிக்கு அவச்யமநுஸந்தே ₄ யம்	405
த்யாஜ்யோபாதே ₃ யங்கள்	422
த்யாஜ்யம் - அன்னஸாங்கர்யம் முதலானவை	425
த்ரயங்கள் (சரீரத்ரயம், கரணத்ரயம், காலத்ரயம் முதலானவை)	409
த்ரயம் - ஆத்மதத்வம் முதலானவற்றில்	431
த ₃	24
த ₃ ஸைகள் நாலு (ஜ்ஞாநதசை, ப்ராபகதசை, ப்ராப்திதசை, ப்ராப்யதசை)	

து ₃ :க்க ₃ ாநுப ₄ வம் ப்ரக்ருதி, து ₃ :க்க ₃ ாநுப ₄ விதா ஆத்மா முதலியவை	194
தே ₃ வகிப்பிராட்டி (ப ₄ ாக ₃ வதாபசாரத்தின் க்ரௌர்யம்)	271
தே ₃ வகிப்பிராட்டி (ஸ்வரூபஜ்ஞன் விஷயம்)	85
தே ₃ ஸுவிஸேஷம் வேண்டுவதற்குக் காரணம்	240
த் ₃ வயத்தின் பெருமை (விவரணரூபமாக)	141
த் ₃ வயத்தின் சீர்மை	59
த் ₃ வயத்திலே திருமந்த்ரத்தையும் சரமச்சலோகத்தையும் அநு ஸந்தி ₄ க்கும்படி	135
த் ₃ வயம் ப்ரபன்னனுக்கு உபயோக ₃ ப்படும் ப்ரகாரங்களைப் பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்யும் ப்ரகாரங்கள்	136
த் ₃ வயார்த்த ₂ விவரணம்	57, 73
த் ₃ வயம் ப்ரதிபாதி ₃ க்கிற அர்த்த ₂ ம்-திருவாய்மொழி 10 பத்தில் அநுஸந்தி ₄ ப்பர்கள்	456

ந

நஞ்சீயர் குட்டக்குடி இளையாழ்வாருக்கு (த் ₃ வயாநுஸந்த ₄ ானம் நடையாடித் திரிவார்க்கு வேண்டாதே கிடப்பார்க்கு வேண்டி யிருக்கிறதோ? என்றது)	63
நஞ்சீயர் எண்ணிரத்துத் திருவாய்க்குலத்தாழ்வானுக்கு (பு ₃ த் ₃ தி ₄ பூர்வகமாகப் பண்ணின அபசாரத்துக்கும் ப்ரபத்தி ப்ராயச்சித்தமாம்)	66
நஞ்சீயர் நம்பிள்ளைக்குத் திருவாராத ₄ ன ஸங்க் ₃ ரஹமருளிச் செய்தல்	75
நஞ்சீயர் (ஸ்வவிஷய, பரவிஷய ப்ரபத ₃ னம் கூடாது)	103
நஞ்சீயர் நம்பிள்ளைக்கு (ப்ரபத்திக்கு ப்ரமாணமும் அநுஷ்ட ₃ ா தாக்களும் சுருங்கியிருக்கக் காரணம்)	130
நஞ்சீயர் பரமபதி ₃ க்கும்போது தெற்காழ்வார்ப ₄ ட்டரிடத்தில் பெருமாள் ஸர்வஸ்வத ₃ ானத்தை அநுப ₄ விக்க விரும்பினார்	163
நஞ்சீயர் ப ₄ ட்டருடைய பெண் கேட்டதை இல்லையென்று சொல்லி, பிறகு தேடிக்கொண்டு கொடுத்தபோது சொன்ன வார்த்தை (ஆசார்ய புத்ர, பௌத்ராதி ₃ களும் ஆசார்யவத் அநுவர்த்தநீயர்)	176
நஞ்சீயரைப் பெரியகோயில்வள்ளலார் திருவாய்மொழி கேட்கும் போது, தம்மபி ₄ ப்ராயத்தைத் தெரிவிக்க, அதுக்கு நஞ்சீயர் நம்பிள்ளையின் அங்கீ ₃ காரத்தைக் கொண்டாடினார்	203
நஞ்சீயர் ப ₄ ட்டர் ஸ்ரீபாத ₃ ம் தாங்குதல்	218
நஞ்சீயர் நம்பிள்ளைக்கு (ப ₄ க ₃ வத ₃ வதாரஹேது)	270
நஞ்சீயர் நம்பிள்ளைக்கு (பரமைகாந்தி ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுதல்)	343

நஞ்சியர் நம்பிள்ளைக்கு (எவ்வளவு ஞானம் பிறந்தால் தன்னை வைஷ்ணவனென்று நினைப்பது)	352
நஞ்சியர் (திருமணகாப்பில்லாமலிருப்பது ப ₄ ர்த்தாவின் முன்னே தாலி கட்டாமல் நின்ற ஸ்திரீயைப்போல்)	300
நடா தூரம்மாளும் ஆளிப்பிள்ளாளாக அமுதுசெய்யாநிற்கக் கண்ட பெருங்கூர்ப்பிள்ளை நிஷ்டை	198
நடுவில்திருவிதிப்பிள்ளை (ஸம்ஸாரிகள் தே ₃ ஷத்தைத் தன் அஸக்தியாலே காணாதிருக்கக்கடவன்)	409
நடுவில்திருவிதிப்பிள்ளைபட்டர் ('எல்லாருக்கும் ஆழ்வா ரவஸ்தைத்யுண்டாகிப் பெறவேண்டியிருக்க, நாங்கள் செய்வ தென்?') என்ற பின்பழகராம் பெருமாள்ஜீயருக்கு நம்பிள்ளை யருளிச்செய்த வார்த்தை)	216
நம்பிள்ளை (ஸ்வரூப, உபாய, உபேயங்கள்)	2
நம்பிள்ளை (ஸ்திரீஸூத்ராதிகளுக்கும் திருமந்திரபாட ₂ த்தில் அதி ₂ காரமில்லை)	39
நம்பிள்ளை வேல்வெட்டிப்பிள்ளைக்கு (சுரணாக ₃ தி நியமா பேஷை விஷயத்தில்)	60
நம்பிள்ளை (ப ₄ ரதன் சரணாக ₃ தி ப ₂ லித்ததென்று)	61
நம்பிள்ளை மதலைக்கூற்றத்து நாராயணப்பிள்ளைக்கு (த ₃ ருஷ் டார்த்த ₂ மாகப் பண்ணின ப்ரபத்தி ப ₂ லியாமைக்குக் காரணம்)	62
நம்பிள்ளை (காகத்துக்கு ஒரு கண்ணழிவை உண்டாக்கினது த ₃ ண்ட ₂ னையன்று)	64
நம்பிள்ளை பிள்ளைக்கு "ஸர்வமங்கள விக்ரஹாய" என்பதை நடுவில்வைத்து த ₃ வயத்தால்அமுதுசெய்யப்பண்ணச்சொன்னது	76
நம்பிள்ளை (ப்ரபன்னனாகையைப்பற்றி)	87
நம்பிள்ளை அப்பிள்ளைப் பிள்ளைக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஐஸ்வர் யாதிகளை அபேஷிக்கும்போது ப்ரஸங்கிக்கும் மூன்று தே ₃ ஷங்கள்	90
"தூவியம்புள்ளு" அவதரித்தபோது நம்பிள்ளை திருப் பேராச்சாளைப்பார்த்து "எனக்கு ஒரு தமயனார் திருவவதரித் தார்" என்றாராம்	178
நம்பிள்ளை ஜீயரை "பெரியமுதலியாருக்கும் நம்மாழ்வாருக்கும் நடுவுள்ள ஆசார்யர்களெல்லாரையும் அறியவேண்டாவோ" என்றதற்கு ஸமாத ₄ ானம்	202
நம்பிள்ளை (சிஷ்யன், தன்சரீர த ₄ ாரணத்தோபாதியாகிலும் ஆசார்யனுக்கு ப்ரீதி பண்ண வேணும்)	217
நம்பிள்ளை (ஆத்ம ஸமர்ப்பண ஸமர் முதலானவர்கள்)	248
நம்பிள்ளை (அஜ்ஞானத ₃ சை முதலானவை கும்ப ₄ க்ரணதி ₃ களைப்போலே)	251

நம்பிள்ளை ("அந்தர்யாமியாய் ஸத்தையைநோக்கினிர்" முதலான எம்பெருமான் செய்த உபகாரத்தைக் கொண்டாடுதல்)	306
நம்பிள்ளை (த்யாஜ்யவிஷயம், உத்யாஸீன விஷயம் முதலியவை)	323
நம்பிள்ளை (பட்டர் ஸ்ரீபாதாதீர்த்துத்தை ஆண்டாள் ப்ரஸாதபட்டாளென்று நஞ்ஜீயர் அருளிச்செய்வர்)	328
நம்பிள்ளை (வைஷ்ணவலக்ஷணம்)	331
நம்பிள்ளை பின்பழகராம் பெருமாள்ஜீயருக்கு (ஒருவன் தன் வ்யஸனம்தீரும்படி ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை க்ருபைபண்ணுர்படி கேட்டவிஷயம்)	332
நம்பிள்ளை (ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கு ஸீமா ததீய சேஷத்வம்)	337
நம்பிள்ளை (நித்யநமித்திகாதிசுகளில் தேவதாந்தரங்களைத் தொழக்காரணம்)	349
நம்பிள்ளை முதலிகளுக்கு (அவதாரமானது மெய் வெளுத்து நாக்குவற்றியிருக்கும்)	393
நம்பிள்ளை ஆச்சான்பிள்ளைக்கு (இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் பிணங்கி மடிபிடித்துக்கொண்டு சென்றபோது அருளிச் செய்தது)	397
நம்பிள்ளை (திருவெள்ளறை தேன்கொள்சோலை தூஸருடைய ஐச்வரியத்தைக்கண்டு ப்ரீதராயிருக்க, இதுக்கடி என்னென்று யதிராஜதூளர் கேட்டபோது அருளிச்செய்தது)	407
நம்பி கேடாவர்த்தன தூஸருக்கு (ப்ரபன்னாதிசுகாரிக்கு வேண்டியவைகள்)	70
நம்மாழ்வார் ராமாயண ப்ரதான புருஷர்களின் அநுஷ்டானத்தை ஆசரித்துக் காட்டின திருவாய்மொழிகள்	33
நம்மாழ்வார் எல்லா துசையிலும் மிதுனமல்லது வாய்திறக்க அறியார்	435
நம்முடைய துவயமிருக்கும்படி	448
நவவிதஸம்பந்தம்	28
நாதமுனிகள் தொடக்கமான பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்த வார்த்தைகள் (பட்டர் 10 வார்த்தை, நஞ்சீயர் 4 வார்த்தை உட்பட)	441
நாய்ச்சிமாரை ஈஸ்வரனிற்காட்டில் குறையச்சொல்லுகிறவிடமும், ஒக்கச்சொல்லுமிடமும், எழச்சொல்லுமிடமும்	74
நாரங்களை நெருக்கி நாராயணனோடே உறவுகொண்டாடுவது உயிர்நெருக்கி உடலோடே உறவுகொண்டாடுவது போன்றது	276
நாரணனை நண்ணினானெருவன் செய்யக்கடவன	320
நானநுபுவிக்கையாவது அவனநுபுவிக்கை	241
நியதனுகைக்கு வழி	154
நிருபாதிசுகதேவதை முதலியவை	55

ப

படல்கொட்டையப்பிள்ளை (தேவயத்தின் சீர்மை)	58
பரனுக்குப் பாங்கானது	81
பரமைகாந்திக்கு அஸாதாரணமானது புகுவதசேஷத்வ மும் புகுவதகைங்கர்யமும்	329
பரமபதப்பிராப்திக்கு ஹேதுவல்லாதது	415
பரஸம்ருத்தி பொருமை முதலானவை	346
பாரதந்தர்யமும், வ்யவஸாயமும், வ்ருத்தியும்வேண்டும்	314
பிள்ளான் (மூன்று இடங்களிலே புகுவதேவஸ்து வளரும்)	336
பிள்ளை திருவழுதி நாட்டரையர்க்கு அந்திமகூசையில் உண் டான க்லேசத்துக்குக் காரணம் (ஸம்ஸாரிகள் இழவுக்கு நொந்தோம் என்றருளிச்செய்தார்)	399
பிள்ளை (பேபுகுவிரோதி முதலானவை)	19
பிள்ளை (ரகுகதவம் முதலானவற்றை யழித்தல்)	25
பிள்ளை (ப்ரபன்னனுக்கு ப்ரபத்தி வசனம் பலகாலும் வர்த் திக்கக் காரணம் ப்ரப்ய த்ருஷ்ணாதிசயத்தாலே ராகுப்ரயுக்த மாய் வரக்கடவது)	65
பிள்ளை (பின்பழகராம் பெருமாள்ஜியர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை தேவயத்தில் பூர்வ, உத்தர கண்டங்களுக்கு வார்த்தையை விரும்பினபோது)	69
பிள்ளை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்கு (ஸம்ஸாரத்தில் பொல்லாங்கு, மந்த்ரங்களின் பன்மையைக் கண்டு புகப்பட்டபோது)	121
பிள்ளை (நம்பி திருவழுதி வளநாடு தூஸர் சரமகூசையில் அருளிய வார்த்தையை அருளிச்செய்தார்)	179
பிள்ளை (புட்டர் நஞ்சியர் மடியிலே ஓர் இராமுடியக் கண் வளர்ந்தபோது துடைமாறுதல், சலிப்புதல் செய்யவில்லை)	204
பிள்ளை (எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர் நம்பியினிடத்தில் முதலியாண்டானைச் சரமச்சோகார்த்தத்துக்காகப் போகச் சொல்லுதல்)	205
பிள்ளை (எம்பெருமானார் “உந்துமத களிற்றன்” பாசரம்)	206
பிள்ளை (நம்பிதிருவழுதி வளநாடுதாஸர் “மதுரகவி சொன்ன சொல் நம்புவார் பதி வைகுந்தம் காண்மினே” என்பதை முடித்ததும் அவர் சிஷ்யர் கேட்ட கேள்வியும் ஸமாதானமும்)	207
பிள்ளை (பால் களவு கண்டதற்காக ஓர் இடையனைக் கட்டி யடித்தார்கள் என்று கேட்டு மோஹித்து விழுந்தாராம்)	375
பிள்ளை (பாம்பின் வாயிலகப்பட்ட துளையின் குரலைக்கேட்டு ஆழ்வான் மோஹித்த ஐதிற்யம்)	398
பிள்ளை ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்கு (முமுகுவான அதிக்காரிக்கு அநு ஸந்தேயம்)	404

- பிள்ளை (ப்ரபன்னர் ஜீவரமாய் க்லேசியாநிற்க, மற்றொருவர்
க்லேசிப்பதாகக் கேட்டு “ வர்த்தமானரோக்ய சாந்திரஸ்து ”
என்றதும், அதற்குக் காரணமருளிச் செய்ததும்) 333
- பிள்ளை (வைஷ்ணவத்வமாவது எப்படி) 342
- பிள்ளை (வைஷ்ணவனாகையாவது) 351
- பிள்ளை (வைஷ்ணவ லக்ஷணம்) 353
- பிள்ளை (அதிசுகாரி க்ருத்யம்) 362
- பிள்ளை திருநறையூரையர் (திருமந்தீரம் ஆத்மாவுக்கு எம்
பெருமானால் கட்டப்பட்ட மங்குளஸூத்ரம்) 31-32
- பிள்ளையுறங்காவில்லிதூஸர் (நாராயணனுடையவும் நார
வஸ்துவினுடையவும் நைரந்தர்ய வேஷம்) 115
- பிள்ளையுறங்காவில்லிதூஸர் அருளாளப்பெருமானெம்பெருமா
னார் கேள்விக்கு பதில் (தம் ஆயுதம் விநியோகப்படாமைக்கு
தூருஷ்டாந்தம் கூறல்) 124
- பிள்ளையுறங்காவில்லிதூஸர் (பெருமானையே தஞ்சமாக
அடைந்த விபீஷணுழ்வானைக் கல்லுந்தடியும் கொண்டதால்
நாம் என்ன செய்வது என்று கேட்டதற்கு பதில்) 183
- பிள்ளை எங்களாழ்வார் நடாதூதம்மாளுக்கு (சரமச்சலோகார்த்
தம் கேட்டபோது) 118
- பிள்ளை வரம்தரும்பெருமாள் தூஸர் (எம்பெருமான் வெறுக்கும்,
மறக்கும், பொறுக்கும், ஓறுக்கும்) 282
- பின்பழகிய பெருமாள்ஜியர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை யழைத்துத்
தமக்காக ப்ரபத்தி பண்ணச் சொன்னார் 174
- பெரியகோயில் வள்ளலாச் (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் என்று
பேராகைக்கடி) 358
- பெரியநம்பி எம்பெருமானுக்கு (ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபம்) 72
- பெரியநம்பி ஆபத்தூசையிலே அத்துழாய்க்கு (கோயிலுக்குப்
போகவேணுமென்று திர்ப்புந்தம்லலை) 95
- பெரியநம்பி குமாரத்தி புக்ககத்திற்கு முதலியாண்டானை
அனுப்புதல் 217
- பெரியபிராட்டியார், எம்பெருமான் பண்ணும் ப்ரிய ஹிதங்கள் 77
- பெரியஜியர் திருநந்தவனஞ்செய்யும் ஏகாங்கிகளுக்குச்
சொன்ன வார்த்தை 177
- பெரியமுதலியார் அம்மங்கிக்கு (“உன் பூரல்யத்தைப் பாராதே
புகுவதும் விஷயஞ்சொன்னோம்” முதலியவை) 303
- பொன்னுச்சியார் கூரத்தாண்டாளுக்கு (உபாயோபேயாதிசுகள்
உபபன்னமாம் ப்ரகாரம்) 86
- பொன்னுச்சியார் (எழுதியணிந்த வைஷ்ணவத்வமோ எல்லை
நிலத்தில் வைஷ்ணவத்வமோ) 344

ப்ரத ₄ மாதி ₄ காரி சரமாதி ₄ காரிலக்ஷணம்	245
ப்ரபத்தி வாக்யத்தால் சொல்லப்படும் அர்த்தவிஸேஷம்	140
ப்ரபத்தியநுஷ்டான ப்ரகாரம்	267
ப்ரபன்னனுக்கு த்யாய்யம் அஞ்சுகோடி; உபாயம் மூன்றுகோடி	321
ப்ரபன்னனுக்கு ஜ்ஞாதவ்யம்	396
ப்ரபன்னனான சேதனனுக்கு ஸர்வேஸ்வரன் விஷயமாகவும் மற்றவர்கள் விஷயமாகவும் பிறக்கும் அநுஸந்த ₄ ானம்	412
ப்ரபன்னரை விஷம் தீண்ட அநந்தாழ்வான் “ தீர் என்ன நினைத்து விஷம் தீர்க்கவேண்டாதிருந்தீர் ” என்று கேட்க, அவர் பதில்	418
ப்ரபன்னன் தன்னை நினைக்கவேண்டும் ப்ரகாரம்	442
ப்ரபன்னனுக்கு அறியவேண்டும் அர்த்தம் நாலு, அத்யவ ஸாயமாயிருப்பனவும் நாலு	453-455
ப்ரமாண, ப்ரமேய, ப்ரமாதாக்களைச்சேர அநுஸந்திக்கும்படி	35
ப்ரபன்னாதி ₄ காரிக்கு ஸ்வரூபம்	99
ப்ரபன்னருக்கும் உபாஸகருக்கும் பே ₄ தும்	100
ப்ரபன்னாதி ₄ காரிக்கு மூன்று அவஸ்தைகூடிக் காரியமாகவேணும்	125
ப்ரபத்திக்கும் இதர உபாயத்துக்கும் வாசி பத்து	133
ப்ரபன்னன் காலயாபனம் பண்ணும் ப்ரகாரம்	232-233
ப்ரபன்னத்வப்ரகாரம்	265
ப்ரபன்னனுக்கு உபாயத்தில் ப்ரவ்ருத்தி ஸ்வரூபவிரோதி ₄	102, 231

ப₃

ப ₃ த் ₃ த ₄ ன் முதலானோர்க்கு த ₄ ாரகபோஷகாதி ₃ கள்	255
ப ₃ த் ₃ த ₄ ன் முதலானோர் தங்களை நினைக்கும் ப்ரகாரம்	254

ப₄

ப ₄ க்தன், ஸாஸ்த்ரி முதலானவர்களின்படி	264
ப ₄ க்தி ப்ரபத்திகளுக்குள்ள பே ₄ தும்	67
ப ₄ க ₃ வத்பரர் த் ₃ விவித ₄ ர்	242
ப ₄ க ₃ வத் ₃ விஷயத்துக்கும் கூ ₃ த் ₃ ர விஷயத்துக்கும் வாசி	294
ப ₄ க ₃ வத் ₃ நுப ₄ வம் பண்ணுமவனுக்கு விஷயாநுப ₄ வத்தில் அந்வயமில்லை	296
ப ₄ க ₃ வத்ஸந்திதி ₄ முதலானவற்றில் அநுஸந்தி ₄ க்கவேண்டிய ப்ரகாரம்	423
ப ₄ ட்டர் நஞ்சீயருக்குப் பணித்த பரமரஹஸ்யம்	38
ப ₄ ட்டர் (திருமந்த்ரத்தாலே சொல்லப்பட்ட விஷயங்களைப்பற்றி)	40
ப ₄ ட்டர் விளையாடுகிற பிள்ளைகளைப் பார்த்து அருளிச்செய்தது	46

பட்டர் நஞ்சீயருக்கு (பிராட்டி முன்னிலையாகப் பற்றுவதற்கு ப்ரயோஜனம்)	79
பட்டர் நஞ்சீயருக்கு (உத்தர வாக்யத்தை இங்கே அநுஸந்தித் தவன் ஜீவந்முக்தன்)	82
பட்டர் ஒரு ஸோமயாஜியாருக்குத் திருவாராத ₄ னக்ரமம் அருளிச்செய்தலும் அவர் கேள்வியும்	88
பட்டர் (முழுக்ஷுவாவதற்கு அடையாளம்)	93
பட்டர் பிள்ளை திருநடைபூரையைருக்கும் திருவழுதி வளநாடு தாஸருக்கும் (விஷயாந்தர ப்ரவணனுக்கு ப ₄ க ₃ வத்ப்ராப்தி கூடும் ப்ரகாரம்)	98
பட்டர் அப்பிள்ளைப்பிள்ளைக்கு (பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந் தருளுகிற ப்ரகாரத்தைப்பற்றி)	122
பட்டர் (பாதிரிக்கொடி க்ராமத்தில் வேடன் க்ருஹத்தில் அருளியது)	131
பட்டர் ஒருவரை ப்ரஸாத ₃ க்கிழியை எடுத்துவரச் சொல்லுதல்	154
பட்டர் கோளரியாழ்வானுக்கு “ஃருதைவ ப ₄ வதோ யாதா” என்கிற ச்லோகத்தை அருளிச்செய்தல்	171
பட்டர் நஞ்சீயர் தமக்குச் சில பொன்னை யிட்டபோது சொன்ன வார்த்தை	175
பட்டர் நஞ்சீயருக்கு (பெருமாள் சந்த் ₃ ரபுஷ்கரிணிக்கரையில் கண்வளர்ந்தருளுவதற்குக் கருத்து)	195
பட்டர் (அப்பன் ஹிதாம்சம் கேட்டபோது சொன்ன வார்த்தை)	213
பட்டர் நஞ்ஜீயருக்கு (சரக்கேற்றின மரக்கலத்துக்குக் கேடு பல காரணங்களால் போல், ப்ரபத்திக்கு உண்டாகும் அந்த ராயங்களுக்குக் காரணங்கள்)	234
பட்டர் நஞ்ஜீயருக்கு (உபாயம்ச ந்ரூபகர் த்ரிவித ₄ ர்)	246
பட்டர் திருச்சங்கணித்துறை நம்பிக்கு (முழுக்ஷு சேதன க ₃ தமான ஜ்ஞானம் த்ரிவித ₄ ம்)	247
பட்டர் த்ரிபு ₃ வன வீரதேவனுக்கு (பள்ளிகொள்கிறவர் கைமறுத்தால் உன்னுடைய வாசல்தான் க ₃ தி)	285
பட்டர் விளைநகர்ப்பிள்ளை திருமாளிகைக்குச்சென்று ஸ்ரீவைஷ் ணவர்களை அமுதுசெய்யப்பண்ணும் எண்ணத்தை வினவுதல்	290-291
பட்டர் நீராடி எழுந்தருளாநிற்க ஒரு சைவனுடம்பின் சாம்பல் திருமேனியிலே பட்டதற்கு, ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமா ளையைரை ஸ்ரீபாதம் தாங்குகிற “சொல்லமால் சுட்டார்” எனும் ஸ்ரீவைஷ்ணவருடைய ஸ்ரீபாத ₃ தீர்த்தத்தை ப்ரஸாத ₃ ப்பட்டார்	327
பட்டர் அம்மணியாழ்வானுக்கு (நெடுமாற்கடிமையினர்த் த ₂ த்தைச் சுருங்கச் சொல்லுதல்)	339
பட்டர் (தேவதாந்தரங்களை வைஷ்ணவர்கள் அநுவர்த்திக் காத காரணம்)	348

பட்டர் வீரதிகாமணிப் பல்லவராயருக்கு ("கடற்கரை வெளியை நினைத்திரும்" என்னுதல்)	366
பட்டர் (நம்பி திருவழுதிவளநாடு துாஸர்க்கும் பிள்ளை திருநறையூரையர்க்கும்) உகந்தருளின நிலங்களிலே பொய்யே யாகிலும் புக்குப் புறப்பட்டுத் திரியவமையும்.	382
பட்டர் ப்ரபன்னரை ப்ரபன்ன லக்ஷணம் கேட்டபோது அவர் சொன்னது	417
பட்டர் திருத்திரையை வாங்கினவாறே பெருமாள் புறப்பட விடத் திருவுள்ளமாகுதல் முதலியவை	419
பட்டர் நஞ்சீயருக்கு (ப்ரபத்தி வஸ்துவிசேஷமென்றார்)	446
புகுவதாபசாரம், விரோதி முதலானவை	281
பிஷ்மர் ப்ரதிபக்ஷத்திலே சேர்ந்து க்ருஷ்ணன் திருமேனியிலே அம்புவிடும்படியான செயலுக்குக் காரணம்	389
பேகத்தா, பேக்யம், உபாயம், உபேயம், அந்யதுவிரோதி	16
பேஜநவிரோதி முதலானவை	287
ம	
மணக்கால்நம்பி ஆளவந்தாருக்கு (குணவானான புகுவாளை ஸாக்ஷாத்கரிக்க வழி கேட்டல்)	403
மருதூர்நம்பி தொண்டனூர்நம்பிக்குச் சொன்னது (அஞ்சலி வைபவம்) (உடையவர் முதலியாண்டானுக்கு அருளிய 10- வார்த்தை உட்பட)	450
மருதூர்நம்பி பரமபதும்பெற்ற ப்ரகாரம்	89
மலைநாட்டிலே மூவராய் ஸ்ரீராமாயணம் வாசித்தல்	364
மிளகாழ்வானைக் கீழையூருக்குப் பலமுறை போகக் காரணம் கேட்டபோது, அங்குள்ளவர்களுக்கு நல்வார்த்தை சொல்லி, அவர்கள் வஸ்துவை புகுவதர்களுக்கு உபயோகப்படுத்த	197
முதலியாண்டான் (ஸ்வஸ்வருபாதிசுக்கு ப்ரதானமானவை	15
முதலியாண்டான் (அஜ்ஞான சேதனனுக்கு மோக்ஷத்தில் திரோதான நின்றத்தியில் ஸேஷத்வம் வடிவு)	50
முதலியாண்டான் (பரமசேதனாகிற பசியன் புகுஜிக்கும்சோறு)	161
முதலியாண்டான் பிள்ளையுறங்காவில்லிதுாஸருக்கு (சிஷ்ய லக்ஷணம்)	167
முதலியாண்டான் (பரமைகாந்தியானது எப்படி)	160
முதலியாண்டான் போஸலராஜ்யத்து ஸாலக்ராமத்திலுள்ள ஏரியில் தம் திருவடியை எம்பெருமானார் நியமனத்தால் விளக்கி வருதல்	196
முதலியாண்டான் ஸ்வாநுவ்ருத்தி ப்ரஸன்னசார்யராலே மோக்ஷமென்னுதல், கூரத்தாழ்வான் க்ருபாமாத்ர ப்ரஸன்ன ராலே என்னுதல்	214

முதலியாண்டான் (ப்ரபன்னன் யாவச்சுரீரம் காலயாபனம் பண்ணும் க்ரமம்)	225
முதலியாண்டான் மிளகாழ்வானுக்கு (கன்னக்கள்வர் நால்வர், அவர்களைப் பரிஹரித்து வர்த்திக்கவேண்டும்)	324
முதலியாண்டான் (ப ₄ க ₃ வத சேஷத்வவிது ₄ ரமான ப ₄ க ₃ வச் சே ₂ ஷத்வமும் தே ₃ ஹாபி ₄ மானம்போலே)	340
முதலியாண்டான் திருவாய்மொழி ஓதுகிறபோது ஒரு பாட்டு சந்தையிட்டவளவிலே, இதின் அர்த்தாநுஸந்த ₄ ானத்தாலே பரவசரானார்	373
முமுகுஷுவ ப்ரகாசம்	266
முமுகுஷுவுக்கு த்யாஜ்யம் 3; உபாதேயம் 3.	237
முமுகுஷுவுக்கு விஷயப்ராவண்யமும் தே ₃ வதாந்தர ப ₄ ஜனமும் ஈமாநம்	299
முமுகுஷுவுக்கு மோக்ஷப்ரதிப ₃ ந்த ₄ கமான ப்ராவண்யங்கள்	300
மூன்றிலே உத் ₃ தே ₃ ச்யர் (ஆசார்யன் முதலானோர்)	158

ர

ரஹஸ்யத்ரயத்தில், திருமந்த்ரத்திலும் சரமச்லோகத்திலும் அர்த்த ₂ த்தையும், த் ₃ வயத்தில் ஸப் ₃ த ₃ த்தையுமே பூர்வாசார் யர்கள் ஒளிப்பர்கள்	107, 229, 230
ரஹஸ்யத்ரயம் சொல்லுவது	52
ரஹஸ்யத்ரய விவரணம்	134
ரக்ஷகனுடைய ரக்ஷகத்வம் ஆளிட்டுச் செய்விகையாவது	416

ல

லுப் ₃ த ₄ ன் (அர்த்த ₂ லுப் ₃ த ₄ ன் முதலான 4 வித ₄ ம்)	253
--	-----

வ

வங்கிப்புரத்துநம்பி யதிவரகுட ₃ ாமணி த ₃ ாஸருக்கு (ஸ்ர்வ ஸக்தனைப்பெறும்போது வேண்டியது)	71
வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை (அஹங்கார நிருத்தியின் ப்ர யோஜனம் ஸேஷத்வம்)	51
வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை (அதி ₄ காரிக்குத்யம், உபாயக்குத்யம்)	111
வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை ("ஸகல சாஸ்திரங்கள், ஸகல ஆழ்வா ராசார்யர்களின் திருவுள்ளம் ஆசார்ய கைங்கர்யம்" என்று நஞ்சீயர் பிள்ளைக்கருளிச்செய்தார்)	220
வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை (அடுக்குக் குலையாத முஷ்டி)	356
வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை (நம்பிள்ளை திருவுள்ளத்திலே அபேக்ஷை நடக்கும்படி)	401
வடுகநம்பி (ஆசார்ய கைங்கர்யம் ப ₄ க ₃ வத கைங்கர்யம் ப ₄ க ₃ வத் கைங்கர்யங்களுக்கு வாசி)	221

விஷயம், விஷயீ முதலானவை	42
விஷய ஸ்பர்சம் த் ₃ விவித ₄ ம்	51
வேதங்கள் திருவாய்மொழியாய் வந்தவதரித்தது எம்பெருமான்	28
க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்தது போன்றது	377
வைஷ்ணவனுக்குக் கரணத்ரயத்தாலும் காலக்ஷேபம் ஏது	219
வைஷ்ணவனுக்கு ஜ்ஞானார்த்த ₂ மாக வஸ்தவ்யம்	381
வைஷ்ணவத்வமாவது—வைஷம்யஜ்ஞானம்	420
வ்யாவ்ருத்தி எட்டு	78
வைஷ்ணவத்வம் ஏகாந்தித்வம்—பரமைகாந்தித்வம்	243
வைஷ்ணவன், ஏகாந்தி, பரமைகாந்திலக்ஷணம்	257, 258, 259, 260
ஸ	
ஸத்ருக்களுக்குக் கரையவேண்டா	157
ஸரீராவஸானத்திலே மோக்ஷமாகைக்கடி	341
ஸாந்தன், ஸ்வரூபஜ்ஞன், ஸத்வஸ்தன் இவர்களுடைய படி	261
ஸாந்தனுடைய ஸ்வரூபம்	262, 263
சிறியாச்சான் அமுதனுக்கு (தன் அநுஷ்டானத்தைப்பற்றி)	128
சிறியாச்சான் (ப் ₃ ராஹ்மணன் இறப்பில் நின்று விழுந்தபோது	
சொன்ன வார்த்தை)	369
சிறியாச்சான் (ஒரு ஸுக்ருத தேவருண்டாவதே)	370
சிறியாண்டான் தன் அந்திமத ₃ சையில் (எனக்கென்று ஒரு	
திருநாடு ஸ்ருஷ்டிக்கவேணும்)	91
சிலுகிடுமவை மூன்று (ஸாஸ்த்ரம், பாரதந்த்ரயம், ஸ்வரூபம்)	97
ஸேஷத்வத்தை முதலில் (ப்ரணவத்தில் லுப்த சதுர்த்தியில்)	
உபாத் ₃ ானம் பண்ணக்காரணம்	30
ஸேஷபூ ₄ தனுடைய ஸேஷவ்ருத்தி ஆளிட்டுச் செய்விக்கையாவது	416
சோமாசியாண்டான் (விஷயப்ராவண்யம் கூடாது)	304
சோமாசியாண்டான் (ப ₄ க ₃ வத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ₄ ஸ்வப்ர	
வ்ருத்தி)	126
சோறு (பிணச்சோறு முதலானவை த்யாஜ்யம்)	392
சோழதி ₃ வாகரர், திருவழுந்தூராளொரு ஸ்த்ரீக்கு (ப்ர	
க்ருதிமாண்கள் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்ல, அவன்	
அதை வெறுக்க, நல்வார்த்தை சொன்னார்.) கடக்கத்தப்பிள்ளை	
வார்த்தை (அட்டவணை பக்கம் 39ல் சேர்க்க)	301
ஸ்ரீவிபீஷணமூவான் ஐ ஸ் வ ர் ய ா ர் த் தி ₂ யோ அநந்ய	
ப்ரயோஜனனோ	390
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பக்கல் செய்யும் அபசாரத்தின் க்ரௌர்யம்	268
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நெகிழ நினைத்தால் வருமது	277
ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு அடும்சோறு மூன்று, அடாச்சோறு	
மூன்று	284, 286

ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு விஷயப்ராவண்யம் பத்துமுகமாக விரோதிக்கும்	298
ஸ்ரீவைஷ்ணவனை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கொண்டாடப்படிக்கால் நினைக்கவேண்டியவை	308
ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அவமதித்தால் அநுஸந்திக்கும்படி	310
ஸ்ரீவைஷ்ணவன்—ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால் அநுஸந்திக்க வேண்டிய ப்ரகாரம்	311
ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்குப் பரிஹரிக்கவேண்டியவை	347
ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வமாவது பாவப்நாத்தான்யமே ப்ரதானம்	355
ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடைய திசுனசரிதம்	359
ஸ	
ஸமர்ப்பணவிரோதிக்கூடியம் முதலான மூன்றும் பாபகர்மத்திலே போகவேண்டியவை	256
ஸம்ஸாரி பரிபுவிக்கும்போது ஸ்ரீவைஷ்ணவன் அநுஸந்திக்க வேண்டியவை; வைஷ்ணவன் ப்ரக்ருதியைப் பரிபுவித்தால் உத்தம ஸ்ரீவைஷ்ணவன் செய்யவேண்டியது	309
ஸம்ஸாரி சேதனர் அவித்யையோடே கூடியிருப்பார்கள் - தத்திவிவரணம்	12
ஸர்வயோக்யஸந்யாஸி, ஸர்வோபாய சூன்யன், உண்டு உப வாஸி, ஸர்வஸங்க்யபரித்யாகி-திருமழிசைப்பிரான் போல்வார்	252
ஸர்வேஸ்வரனைப்பற்றும்வர் ஷட்திவீதர்	249
ஸேனாபதி ஜீயர் (ஊமையொருவன் சிலநாள் காணாதிருந்து மூன்று ஸம்வத்ஸரத்துக்குப் பிறகு வந்து பேசினபோது சொன்ன வார்த்தை)	180
ஸ்திரீக்குப் பாதிவ்ரத்யஹாநி முதலானவை	426
ஸ்பர்சம் (கூணிகாஸ்பர்சம் முதலானவை ஒன்றுக்கொன்று விசேஷமாய் யாக்யஸம்மானமாயிருக்கும்)	293
ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறந்தவனுக்கு மஹாபடியமும் மஹாவிஸ்வாஸ மும் அநுவர்த்திக்கக் காரணம்	361
ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபயாத்நாதம்யமும் (5 ஸ்வரூபங்கள்)	18
ஸ்வரூபம் முதலானவை பொருதவை	45
ஸ்வரூப யாத்நாதம்ய ஜ்ஞானாகூலமான நித்யப்ரவ்ருத்திக ளுக்கு விருத்தங்களானவைகள்	380
ஸ்வஸ்வரூப விரோதி முதலானவை	238
ஸ்வீகாரம், அதிகாரம், உபாயம், உபேயம்	113

வார்த்தையருளியவர்கள்

முக்கிய விஷயங்களின் அட்டவணை முற்றிற்று.

பின்பழகராம் பெருமாள் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

வார்த்தாமாலையில் எடுக்கப்பட்ட பூர்வர்களின் திருநாமங்களின் அடைவு

[தொகுத்தவர் :-

டாக்டர் இரா. அரங்கராசன், பேராசிரியர், மதுரை.]

1. அக்கரைச்சடியார் 297
2. அகலங்கநாட்டாழ்வான் *190, 375
3. அத்துழாய் 95, 211
4. அநந்தாழ்வான் 104, 151, 181, 212, 334, 345, 384, 385, 386, 387, 388, 418, 441
5. அப்பன் 213
6. அப்பிள்ளை / கடக்கத்து(த)ப்பிள்ளை 279, 301, 368
7. அப்பிள்ளைப்பிள்ளை 90, 122
8. அம்மங்கி 303, 317, 441
9. அம்மங்கிப் பெரியமுதலியார் 174
10. அம்மங்கியம்மாள் 17, 132, 163, 174, 244
11. அம்மங்கியம்மாள் தேவியார் 163
12. அம்மணியாழ்வான் 339
13. அமுதனார் 128
14. அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் 124, 441
15. ஆச்சாரப்பிள்ளை / பெரியவாச்சாரப்பிள்ளை 1, 14, 26, 42, 48, 76, 119, 120, 123, 145, 146, 152, 165, 166, 278, 289, 298, 305, 307, 319, 322, 325, 330, 354, 376, 397, 408, 411, 421, 424, 432
16. ஆச்சாரப்பிள்ளையின் சிறியதாயார் 146
17. ஆச்சாரப்பிள்ளையின் தேவியார் 222
18. ஆச்சாரப்பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவிப்பார் இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் 165
19. ஆட்கொண்டவில்லிஜீயர் 96, 350, 441
20. ஆதிபரதன் 234
21. ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானாரையர் 72, 327, 441, 456
22. ஆழ்வானுக்கு பாலமித்ரனாயிருப்பானொரு ப்ராஹ்மணன் 196
23. ஆளவந்தார் / பெரியமுதலியார் 36, 84, 136, 173, 184, 186, 188, 189, 208, 209, 273, 303, 378, 394, 403, 441, 455, 456
24. ஆளிப்பிள்ளான் 198
25. உத்தமநம்பி 333
26. உய்யக்கொண்டார் 136, 441, 456

27. எங்களாழ்வான்/பிள்ளையெங்களாழ்வார் 17, 118, 153, 174
28. எச்சான் 151, 441
29. எண்ணுயிரத்துத் திருவாய்க்குலத்தாழ்வான் 66
30. எம்பார் 36, 68, 83, 102, 117, 136, 188, 210, 312, 365, 374, 402, 441
31. எம்பெருமானார் 17, 20, 72, 88, 92, 105, 106, 116, 132, 136, 170, 173, 180, 182, 183, 184, 185, 187, 189, 190, 196, 201, 205, 206, 210, 211, 224, 227, 228, 252, 273, 288, 312, 317, 326, 365, 373, 402, 413, 441, 445, 450, 451, 456
32. எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆச்ரயித்ததொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவருடைய பிள்ளை 105, 227
33. கட்டளை வாரியன், அவன் மனைவி 190
34. கடக்கத்தான் ஒரு ப்ராஹ்மணன் 368
35. கணியனூர் சிறியாச்சான்/தாஸரதி 68, 127, 128, 369, 370, 441
36. கந்தாடையாண்டான் 235, 250, 285, 367, 391
37. கிடாம்பியாச்சான் 110
38. குட்டக்குடியினாயாழ்வார் 63
39. குருகைக்காவலப்பன் 209, 403
40. குறும்பறுத்தநம்பி 456
41. கூரத்தாண்டான் 86, 196, 269, 327, 328, 400, 419
42. கூரத்தாழ்வான் 59, 114, 116, 168, 182, 184, 196, 213, 214, 234, 312, 372, 398, 419, 441, 445
43. கொல்லிகாவலதாஸர் 441
44. கோபாலஜீயர் 285
45. கோளரியாழ்வான் 171
46. சக்ரபாணிப்பிள்ளான் 333
47. சிறியாண்டான் 91
48. சொக்கத்தேவர் (நஞ்ஜீயரின் திருவாராதனப்பெருமான்) 75
49. சொல்லமால் சுட்டார் 327
50. சோமாசியாண்டான் 126, 279, 304, 375
51. சோழதிவாகரர் 301
52. ஜகந்நாதப்ரஹ்மராயர் 365
53. ஜகந்நாதப்ரஹ்மராயருடைய வேங்கைய 365
54. ஸேநாபதிஜீயர் 180
55. ஸ்ரீவகுளாபரணதாஸர்பிள்ளை 428
56. ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் 390

57. த்ரிபுவநவீரதேவன் 285
58. த்ரைலோக்யாள் 212
59. திருக்கச்சிநம்பி 150, 456
60. திருக்கச்சிநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் 150
61. திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் 109, 234
62. திருக்குருகூர்தாஸர் 39
63. திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் 36, 47, 136, 336
64. திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளையர் 302
65. திருக்குலத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் 283
66. திருக்கோட்டியூர் நம்பி 20, 49, 72, 83, 84, 94, 136, 173, 199, 201, 205, 206, 378, 441, 456
67. திருக்கோட்டியூர்நம்பி தமையனார் 199
68. திருச்சங்கணித்துறை நம்பி 247
69. திருநகரிப்பிள்ளை 21, 56, 120, 357, 424
70. திருநாராயணபுரத்தரையர் 174
71. திருப்பாணழ்வார் 456
72. திருப்பாவை பாடினார் 441
73. திருப்பேராச்சான் 178
74. திருமங்கையாழ்வார் 252
75. திருமலைநம்பி 210, 441
76. திருமலைநல்லான் 190
77. திருமலைநல்லான் சிஷ்யரான சில வேடமுதனிகள் 190
78. திருமலையில் ஜீயர் 10
79. திருமழிசைப்பிரான் 252
80. திருமலை தந்த பெருமான் 163
81. திருமாலையாண்டான் 72, 136, 173, 189, 378, 392, 441
82. திருவரங்கத்தாழ்வார் 441
83. திருவழுந்தூரான் 301
84. திருவெள்ளறை தேன் கொள் சோலை தாஸர் 407
85. தீர்த்தங்குடி ஜீயர் 292
86. தூவியம்புள்ளு 178
87. தெய்வவாரியாண்டான் 209, 284, 441
88. தெற்காழ்வார் (பட்டருடைய திருவாராதனப்பெருமான்) 88
89. தெற்காழ்வார்பட்டர் 163
90. தேவகிப்பிராட்டியார்/நம்பிதிருமகளார் 85, 206, 271
91. தேவராஜப்பிள்ளை 441
92. தொண்டனூர்நம்பி 441, 450

93. நஞ்சியர் 36, 38, 63, 66, 75, 79, 82, 103, 104, 127, 129, 130, 163, 175, 176, 195, 202, 203, 204, 218, 220, 234, 246, 270, 328, 343, 352, 360, 441, 443, 446
94. நடாதூரம்மாள் 118, 198
95. நடாதூராழ்வான் 283
96. நடுவில்திருவிதிப்பிள்ளைப்பட்டர் 216, 410
- *97. நம்பி 70
98. நம்பி ஸ்ரீகோவர்த்தநதாஸர் 70, 114
99. நம்பி திருவழுதி வளநாடு தாஸர் 98, 179, 207, 382
100. நம்பிள்ளை / பிள்ளை 2, 12, 19, 25, 36, 39, 60, 61, 62, 64, 65, 69, 75, 76, 87, 90, 121, 130, 136, 163, 174, 178, 179, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 216, 217, 220, 248, 251, 270, 286, 297, 306, 323, 328, 331, 332, 333, 337, 342, 343, 349, 351, 352, 353, 362, 366, 393, 397, 398, 401, 404, 407, 440, 443
101. நம்பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்தையுடையார் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் பிள்ளைகள் 163
102. நம்மாழ்வார் 202, 252
103. நாதமுனிகள் / பெரிய முதலியார் 36, 136, 202, 441, 456
104. நாலூரான் 269
105. ப்ரபந்தர் 333, 417, 418
106. பட்டர் 38, 40, 46, 59, 79, 82, 88, 93, 98, 104, 106, 122, 131, 164, 171, 174, 175, 176, 177, 179, 195, 204, 207, 213, 218, 228, 234, 246, 247, 285, 290, 312, 327, 328, 339, 345, 348, 366, 370, 382, 391, 400, 417, 419, 441, 446
107. பட்டருடைய மூத்தபெண்பிள்ளை 176
108. பட்டர் ஸ்ரீபாதத்திலேசேவித்திருப்பாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் 164
109. பட்டர் ஸ்ரீபாதத்தில் ஸம்பந்தமுடையாரொரு ஸோமயாஜியர் 88
110. பட்டினிப் பெருமாள் 92
111. படல்கொட்டை அப்பிள்ளை 58
112. பின்பழகிய பெருமாள்ஜியர் 2, 69, 174, 216, 332
113. பிள்ளை காரியார்தாஸர் 333
114. பிள்ளை திருநறையூரையர் 31, 36, 98, 109, 382, 441
115. பிள்ளை திருவழுதி (வள) நாட்டரையர் 399

* இது தனித்திருநாமமல்லவென்றும், நம்பி ஸ்ரீகோவர்த்தன தாஸர்' என்றே இருக்கவேண்டும் என்றும் 'தோன்றுகிறது.

116. பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வான் 400
117. பிள்ளையுறங்காவிஸ்ஸிதாஸர் 36, 115, 124, 136, 137, 167, 168, 183, 326, 441, 450
118. பிள்ளை வரத்தரும் பெருமாஸ்தாஸர் 282
119. பீஷ்மர் 389
120. புழுவன் 132
121. பெரியகோயில் வள்ளலார் 203, 358, 440
122. பெரியநம்பி 72, 95, 136, 183, 185, 186, 205, 211, 234, 378, 441, 450, 456
123. பெரியபிள்ளை (பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் தகப்பனாரான யாமுநாசார்யர்) 146
124. பெரியஜீயர்/கூரநாராயணஜீயர் 177, 285
125. பெருங்கூர்ப்பிள்ளை 198
126. பெருமாஸ்கோயிலிலே ஒரு பாகவத ஜந்மத்திலே பிறந்தானொரு ஊமை 180
127. பேரருளாளர் (எம்பெருமானார் திருவாராததம்) 190
128. பொன்னாச்சியார் 86, 344, 441
129. மடத்தில்பிள்ளை (பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் மடத்தை நிர்வஹித்த சிஷ்யர்) 222
130. மணக்கால்நம்பி 136, 403, 441, 456
131. மருதூர்நம்பி 89, 450
132. மலைநாட்டிலே ஒருவருடனே மூவராய் ஸ்ரீராமாயணம் வாசித்தவர்கள் 364
133. மழலைக் கூற்றத்து நாராயணப்பிள்ளை 62
134. மீளகாழ்வான் 197, 324
135. முதலியாண்டான் 13, 15, 36, 50, 59, 116, 136, 161, 167, 170, 196, 205, 211, 214, 225, 324, 340, 378, 441, 450, 451
136. யதிராஜதாஸர் 407
137. யதிவரகூடாமணிதாஸர் 71
138. யாதவப்ரகாஸன் 180
139. வகுளாபரண ஸோமயாஜியார் 284
140. வங்கிப்புரத்தாச்சி 110, 212
141. வங்கிப்புரத்துநம்பி 71, 441
142. வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை 51, 111, 220, 356, 401
143. வடுகநம்பி 154, 221, 284, 441
144. வளத்தான் மங்கலமுடையான் 181

145. வானமாமலைதாஸர் 288
 146. வானமாமலையாண்டான் 284
 147. விண்ணப்பஞ்செய்வார் 271, 273
 148. விளை நகர்ப்பிள்ளை / பிள்ளை நகரிப்பிள்ளை 290
 149. வீரஸுந்தரப்ரஹ்மராயன் 400
 150. வீரஸுந்தரன் 365
 151. வீரசிகாமணிப் பல்லவராயர் 366
 152. வேல்வெட்டி நாராயணப்பிள்ளை 60

வார்த்தாமாலையில் எடுக்கப்பட்ட பூர்வர்களின்
 இருநாமங்கள் அடைவு முற்றிற்று.

வார்த்தைகளும் பக்கங்களும்

வார்த்தை	பக்கம்	34	59	74	109
1	1	35	60	75, 76	110
2	3	36	61	77	111
3	4	37	62	78	112
4	5	38	63	79	113
5	6	39	68	80	114
6	7	40	69	81, 82	115
7	8	41	72	83, 84	116
8	10	42, 43	73	85	117
9	16	44	74	86, 87	118
10, 11, 12	17	45, 46	75	88	119
13	20	47, 48	76	89, 90	121
14, 15	21	49, 50	77	91	122
16	22	51, 52	78	92	123
17	24	53	80	93, 94	124
18	28	54	82	95	125
19	31	55	83	96	126
20	33	56	84	97, 98	127
21	34	57	90	99	128
22	38	58	92	100	129
23	39	59	93	101, 102	130
24	43	60, 61	97	103	134
25	44	62	98	104	135
26, 27	46	63	99	105	136
28	50	64	100	106	137
29	51	65, 66	101	107	138
30	53	67, 68, 69	102	108	139
31	54	70	104	109	143
32	55	71, 72	106	110, 111	144
33	56	73	107	112	145

113	147	181	219	255, 256	276
114, 115	148	182	221	257	277
116	149	183	222	258	278
117	150	184, 185	223	259, 260, 261	279
118	151	186, 187	224	262	280
119, 120	152	188, 189	225	263	281
121	153	190	226	264	282
122, 123	154	191, 192	231	265, 266	283
124, 125	155	193	232	267	284
126, 127	157	194, 195, 196	233	268, 269	288
128	158	197	234	270, 271	289
129, 130	159	198	235	272, 273	290
131, 132	161	199, 200	236	274	299
133	162	201, 202	237	275	302
134	164	203, 204	238	276, 277, 278	303
135	169	205	239	279	305
136	172	206	240	280	306
137, 138	175	207, 208	241	281, 282	307
139	176	209	242	283, 284	308
140	177	210	243	285	310
141	184	211	244	286	312
142, 143	187	212, 213	245	287, 288	313
144	188	214	246	289	314
145, 146	189	215, 216	247	290	315
147	190	217, 218	248	291, 292	316
148, 149	191	219, 220	249	293, 294	317
150	192	221, 222, 223	250	295, 296	318
151	193	224	251	297	320
152	194	225	252	298	321
153, 154	195	226, 227	255	299	322
155	196	228, 229, 230	256	300, 301	324
156, 157	197	231, 232, 233	257	302, 303	325
158	198	234	258	304, 305	326
159, 160	199	235	262	306	327
161	200	236	263	307	328
162, 163	203	237, 238	264	308, 309	329
164	205	239	265	310, 311	331
165	206	240, 241	266	312	332
166	207	242, 243	267	313	334
167, 168	208	244	268	314	335
169, 170, 171	209	245	269	315, 316	336
172, 173	210	246	270	317	337
174	211	247	271	318, 319	339
175	213	248	272	320, 321	340
176	215	249, 250	273	322, 323	342
177	216	251, 252	274	324	343
178, 179, 180	217	253, 254	275	325, 326	344

327	345	371, 372	389	422	432
328, 329	346	373, 374	390	423	433
330, 331	347	375, 376	391	424	435
332	348	377, 378	392	425	439
333	349	379, 380	393	426	440
334	350	381, 382	394	427	441
335, 336	351	383, 384	395	428	443
337	352	385, 386	396	429, 430	445
338, 339	353	387, 388	397	431	446
340	354	389, 390	398	432	452
341	359	391	399	433	453
342	360	392, 393	401	434	455
343	361	394	402	435, 436	460
344, 345	362	395	403	437	461
346	363	396	404	438	462
347	364	397, 398	406	439	464
348	366	399	407	440	465
349	367	400	408	441	470
350	369	401	409	442	488
351	370	402, 403	410	443	490
352, 353	373	404, 405	411	444	491
354	374	406, 407	412	445	492
355	375	408	413	446	493
356, 357	376	409, 410	414	447, 448	494
358, 359	377	411	415	449, 450	495
360, 361	380	412	416	451	503
362, 363	381	413	419	452	505
364	382	414	420	453	507
365	383	415	421	454	510
366	384	416, 417	422	455	512
367	385	418, 419	423	456	514
368	386	420	424		
369, 370	387	421	427		

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

சின்பழகியபெருமான்ஜீயர் சேர்த்தருளிய

வார்த்தாமாலை

முதல் வார்த்தை

ஒருவனுக்கு அறியவேண்டுவது, ஸ்வரூப புருஷார்த்த உபாயங்கள். இதுதான் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் வேணும். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு a ஸ்வஜ்ஞாந b ப்ராபக்ஜ்ஞாந c ப்ராப்யஜ்ஞாநமடியாக வருவதொன்று ; ஸம்ஸாரிகளுக்கு d அஜ்ஞாந e அந்யதூஜ்ஞாந f விபரீத ஜ்ஞாநமடியாக வருவதொன்று. ஸம்ஸாரிகள், g ஸ்வ

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதூர்ஸன பத்ராதிபனை

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணஸ்வாமி தூஸன் இயற்றிய

வார்த்தாமாலை அரும்பத விவரணம்

முதல் வார்த்தை

a ஸ்வஜ்ஞானம் - ஜீவாத்மாவாகிற தன்னைப்பற்றிய அறிவு. b ப்ராபக்ஜ்ஞானம் - உபாயமான நிர்ஹேதுக க்ருபையோடு கூடிய எம்பெருமானைப் பற்றிய அறிவு. c ப்ராப்யஜ்ஞானம் - உபேயமான (அடையத்தக்கதான) உகப்போடு கூடிய எம்பெருமான் விஷயமான கைங்கர்யத்தைப்பற்றிய அறிவு. d அஜ்ஞானம்-அறிவு உண்டாகாமை. e அந்யதூஜ்ஞானம் -ஸங்கூத்தை மஞ்சள்நிறமுள்ளதாக அறியுமிடத்திற் போலே, ஒரு பொருளின் தன்மையை (நிருபிதஸ்வரூபவிசேஷணத்தை) வேறாக அறிகை. f விபரீதஜ்ஞானம் - சிப்பியை வெள்ளியாக அறியுமிடத்திற் போலே, ஒரு பொருளையே மற்றொரு பொருளாக அறிகை. அதாவது:-ஒரு பொருளின் ஸ்வரூபநிருபகதூர்மத்தை வேறாக அறிகை. g ஸ்வதேஹாத்மாபிமானமே ஸ்வரூபமென்று இருக்கையாவது - ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் தேஹமே ஆத்மாவென்று இருக்கை வா—1

தேஹாத்மாபிடிமானமே ஸ்வரூபமென்றும், h தேஹாந்தராநுபுலமே புருஷார்த்தமென்றும், i ஸ்வதேஹவ்யாபாரமே தத்ஸாத்நமென்றுமிருப்பார்கள் ; இது இவர்கள் j நிஷ்டை. ஸ்வைஷ்ணவர்கள், k புகுவச்சேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்றும், l புகுவத் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்றும். இப்புருஷார்த்துலித்திக்கு n தச்சரணரவிந்தத்துவயமே உபாயமென்றுமிருப்பார்கள் ; இது இவர்கள் j நிஷ்டை. ஸ்வஸ்வரூபம் - n அநந்யார்ஹம்; o பரஸ்வரூபம் - p மிதுநம்; விரோதி, ஸ்வரூபம் - q அஹங்காரம்; உபாயஸ்வரூபம் - அவன் r க்ருபை; பூலஸ்வரூபம்-அவனுக்கந்த s அந்தரங்குவ்ருத்தி; t மிதுநோத்

யாகிற அஜ்ஞாநம். h தேஹாந்தராநுபுலமே புருஷார்த்தமென்று இருக்கையாவது - ஸ்த்ரீ புருஷர்கள் பரஸ்பரம் மற்றவர்களுடைய தேஹத்தை அநுபூவிப்பதே பெரும் பேறு என்று நினைத்திருக்கை. i ஸ்வதேஹவ்யாபாரமே தத்ஸாத்நமென்று இருக்கையாவது - அவ்வின்பத்தைப் பெறுவதற்காகத் தாம் செய்யும் முயற்சிகளே அதற்கு ஸாத்யமென நினைத்திருக்கை. j நிஷ்டை-உறுதியானநிலை. k புகுவச்சேஷத்வமே ஸ்வரூபம் - எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையே ஜீவாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபநிர்வாகதர்மம். l புகுவத் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம் - எம்பெருமானுக்குப் புகுகை கைங்கர்யம் செய்வதே ப்ராப்யம், உபேயம், ஸாத்யம் என்று சொல்லப்படும் புருஷார்த்தம் (பேறு அல்லது பயன்). n தச்சரணரவிந்தத்துவயமே உபாயம் - எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரையிணையே முன் சொன்ன பேற்றுக்கு உபாயம், வேறு எந்தச் சேதனரும் பூலப்ரதாராகவோ, பூலகரணமாகவோ இருப்பவரல்லர்; கர்மம், ஜ்ஞானம், புக்தி, ப்ரபத்தி முதலான தன்னிடமிருக்குமெதுவும் பூலகரணமான உபாயமன்று என்று கருத்து. n அநந்யார்ஹம் - ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனுக்கே உரியதாயிருக்கும். o பரஸ்வரூபம் - கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் ப்ரதிஸம்பந்தியான லேஷிஸ்வரூபம். p மிதுநம் - பிராட்டியும் பெருமானுமான திவ்யதம்பதிகள். q அஹங்காரம் - தானல்லாத தேஹத்தைத் தானாக நினைக்கை; தன்னதல்லாத பொருள்களைத் தன்னுடையவையாக மயங்குகையாகிற மமகாரத்துக்கும் இது உபலக்ஷணம். r க்ருபை-நிர்ஹேதுகக்ருபை. s அந்தரங்குவ்ருத்தி-அத்தாணிச் சேவகமெனப்படும் அந்தரங்கு கைங்கர்யம் (குற்றேவல்). t மிதுநோத்ப்ரஹ்ஞாநாந்தம் வடிவு - பெருமானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியை அநுபூவிப்பதால்

பந்நஜ்ஞாநாநந்தம்-வடிவு; u ப்ரீதி-ஸத்தை; v பேடாகுத்திலே அந்வயம். இது ஆச்சான்பிள்ளை வார்த்தை.

இரண்டாம் வார்த்தை

நம்பிள்ளை அருளிச்செய்து கோஷ்டி குலைந்தவளவிலே, பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர் தெண்டனிட்டு, “இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபோபாயோபேயங்கள் எவை” என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய; பிள்ளையும்; — ‘a இச்சை ஸ்வரூபம்; b இரக்கம் உபாயம்; c இனிமை உபேயம்’ என்று அருளிச்செய்ய; “அப்படியன்று நினைத்திருப்பது” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; “உமக்கென்ன சில d பிள்ளைக்கிணறுண்டோ, நீர் எங்ஙனே நினைத்திருப்பது?” என்று அருளிச்செய்ய; “தேவரீர் அருளிச் செய்தபடியே நினைத்திருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமையாயிருக்கை - ஸ்வரூபம்; அவர்களுடைய அபிமானம் - அடியேனுக்கு உபாயம்; அவர்கள் முகமலர்த்தி-அடியேனுக்கு உபேயம் என்றிருப்பேன்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; பிள்ளையும் ப்ரியப்பட்டார்.

ஏற்பட்ட ஜ்ஞானமும், அதன் பரிணாமமான ஆநந்தமுமே ஜீவாத்மா வின் ஸ்வரூபம். ஆநந்தமாவது-அநுகூலமான ஜ்ஞானம். u ப்ரீதி-ஸத்தை - பிராட்டியோடு கூடிய எம்பெருமானைப்பற்றிய அநுபூவ கைங்கர்யங்களால் அவர்களுக்கு ஏற்படும் உகப்பே ஜீவனுக்கு தூரகம். v பேடாகுத்திலே அந்வயம் - ஜீவனுடைய கைங்கர்யத்தால் மிதூனத்துக்கு ஏற்படும் ஆநந்தத்தைக்கண்டு இவன் ஆநந்தப் படுவதன்மூலம் இவனுக்கும் மோஷபேடாகுத்திலே அந்வயம் ஏற்படுகிறது.

இரண்டாம் வார்த்தை

a இச்சை-ஸ்வரூபம் - எம்பெருமானாகப்புகேயான கைங்கர்யத்தில் விருப்பமே ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபநிருபகதூரம். b இரக்கம்-உபாயம் - எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையே மோஷோபாயம். c இனிமை-உபேயம்-ஜீவனைப்பெற்று எம்பெருமானுக்கும் போது அவனிடமுள்ள இனிமையே ஜீவாத்மாவுக்குப் புருஷார்த்தம். d பிள்ளைக்கிணறு - கிணற்றுக்குள் கிணறு; அதுபோலே ஸ்வரூப உபாய உபேயங்களின் யாதூதம்யம் (உள்ளீடான அல்லது வடித் தெடுத்த தன்மை அல்லது ஸாரம்.) இங்கு கூறப்படுகிறது.

மூன்றாம் வார்த்தை

a சித்துக்கு மூன்று ஸ்வபூாவம்; b ஈஸ்வரனுக்கு மூன்று ஸ்வபூாவம்; c அசித்துக்கு மூன்று ஸ்வபூாவம் சித்துக்கு ஸ்வபூாவம்—d அநந்யார்ஹஸேஷத்வம், e அநந்யஸாரணத்வம், f அநந்யபேடாக்யத்வம்; ஈஸ்வரனுக்கு ஸ்வபூாவம்-g ஸர்வஸேஷித்வம், h ஸர்வரக்ஷகத்வம், i பரமபேடாக்யத்வம்; அசித்துக்கு ஸ்வபூாவம் - தன்னோடு சேர்ந்த சேதநனுக்கு, j அஹங்கார மமகாரஜநகமாகையும், k ஸ்வரக்ஷண ப்ரவ்ருத்தி ஜநகமாகையும், l விஷயப்ராவண்யஜநகமாகையும். அஹங்கார மமகாரம் கழிந்தவாறே இவன் அநந்யார்ஹனாம்; இவன் அநந்யார்ஹனாவாறே அவன் ஸர்வஸேஷியாம். ஸ்வரக்ஷண ப்ரவ்ருத்தி கழிந்தவாறே இவன் அநந்யஸாரணனாம்; இவன் அநந்யஸாரணனாவாறே அவன் ஸர்வரக்ஷகனாம். விஷய

மூன்றாம் வார்த்தை

a சித்-அறிவை தூர்மமாகக்கொண்ட சேதனத்தவம். b ஈஸ்வரன்-பரமசேதனனான ஸ்ரீமந்த்நாராயணன். c அசித் - அறிவற்ற அசேதனத்தவம். d அநந்யார்ஹஸேஷத்வம் - ஸ்ரீமந்த்நாராயணனொருவனுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கை. e அநந்யஸாரணத்வம் - எம்பெருமானொருவனையே உபாயமாகக் கொண்டிருக்கை. f அநந்யபேடாக்யத்வம் - எம்பெருமானொருவனையே அநுபூவிக்கத்தக்க பொருளாக (அதாவது புருஷார்த்தமாக) கொண்டிருக்கை. g ஸர்வஸேஷித்வம் - எல்லாப் பொருள்களையும் உடையவனாயிருக்கை. h ஸர்வரக்ஷகத்வம்-எல்லாப் பொருள்களையும் ரக்ஷிப்பவனாயிருக்கை. i பரமபேடாக்யத்வம்-(எல்லாச் சேதனருக்கும்) அநுபூவிக்கத் தகுந்த வஸ்துக்களில் மிகச்சிறந்தவனாயிருக்கை. j அஹங்காரமமகாரஜனகமாகை-ஆத்மாவல்லாத தேஹத்தில் ஆத்மா என்னும் நினைவாகிற அஹங்காரத்தையும், ஆத்மா வினுடையதல்லாத உற்றார், உறவினர், மாடு, மனை முதலானவற்றில் ஆத்மாவினுடையது என்னும் நினைவாகிற மமகாரத்தையும் வினைப்பதாகிற ஸ்வரூபவிரோதத்தைச் செய்கை. k ஸ்வரக்ஷண ப்ரவ்ருத்தி ஜனகமாகை - தன்னைத் தான் ரக்ஷித்துக்கொள்வதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபடுகையாகிற உபாயவிரோதத்தைச் செய்கை. l விஷயப்ராவண்யஜனகமாகை - ஸப்பூதம், ஸ்பர்ஸம், ரூபம், ரஸம், குந்தம் ஆகிய ப்ராக்ருத விஷயங்களில் ஈடுபடுதலாகிற புருஷார்த்தவிரோதத்தைச் செய்கை.

ப்ராவண்யம் கழிந்தவாறே இவன் அநந்யபேதாபூக்யனும்; இவன் அநந்யபேதாபூக்யனானவாறே அவன் பரமபேதாபூக்யனும்.

நாலாம் வார்த்தை

ப்ரக்ருதியினுடைய ஸ்வரூபம் - a ஜடம் ; ஸ்வபூவம் - b கொண்டது குணமாயிருக்கும் ; புருஷனுடைய ஸ்வரூபம் c ஸேஷத்வம் ; ஸ்வபூவம் - ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமான டிவ்ருத்தி: ஈஸ்வரனுக்கு ஸ்வரூபம் - ஈய:பதித்வம்; ஸ்வபூவம் - ரக்ஷகத்வம். ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபம் - e ஜ்ஞாதாவாய், f ஜ்ஞாநமாய், g ஜ்ஞேயமாயிருக்கும்; ஸ்வரூபம் ஜ்ஞாதாவாய், ஸ்வபூவம் ஜ்ஞாநமாய், h ஸ்வவிபூதி ஜ்ஞேயமாயிருக்கும். ஸ்வரூபம் ஜ்ஞாதாவாய், ஸ்வபூவம் ஜ்ஞாநமாய், பரமாத்மாவுடன் ஜீவாத்மாவுடனுள்ளவை ஜ்ஞேயமாயிருக்கும்; ஸ்வரூபம் i “அஹம்” என்றிருக்கும் ; j “இதம்” என்னமாட்டாது. அறிகிறது தன்னையாகையாலே ஜ்ஞேயமாயிருக்கும்; அறிகிறன் தானாகையாலே ஜ்ஞாதாவாயிருக்கும்; அறிவு தானாகையாலே ஜ்ஞாநமாயிருக்கும்; அறிகிறவன் தானாகையாலே ஜ்ஞாதாவாயிருக்கும். இது என்னுடைய ஸ்வபூவமென்று தன் ஸ்வபூவத்தை அறியுமிடத்து ஸ்வபூவந்தானே “இதம்” என்கிற பரிகரமாகையாலே, k ஸ்வபூவம் ஜ்ஞாநமாய் ஜ்ஞேயமாயிருக்கும்.

நாலாம் வார்த்தை

a ஜடம் - ஸ்வயம்ப்ரகாஸமல்லாதது; அதாவது பிறிதொன்றாலேயே பிரகாஸிப்பது. b கொண்டது குணமாயிருக்கும் - ப்ரக்ருதி கார்யமான தேஹம் — அந்த தேஹத்தில் வாழும் ஜீவனுடைய கர்மத்தையொட்டி ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களிலும், அதனால் வரும் ப்ராக்ருத குணங்களிலும் கொண்ட கணக்கற்ற வேறுபாடுகளையுடையதாயிருக்கும். c ஸேஷத்வம் - எம்பெருமானுக்கு தாஸனாயிருக்கை. d வ்ருத்தி - கைங்கர்யம். e ஜ்ஞாதா - அறிபவன். f ஜ்ஞானம் - அறிவு g ஜ்ஞேயம் - அறியத்தக்கது. h ஸ்வவிபூதி - ஆத்மாவின் உடைமையான தேஹமும் தேஹத்தைச் சேர்ந்த பொருள்களும். i ‘அஹம்’ என்றிருக்கும் - தனக்குத் தானே ப்ரகாஸிக்கும் ப்ரத்யக்காயிருக்கும். j ‘இதம்’ என்னமாட்டாது - பிறர்க்கே ப்ரகாஸிக்கும் ப்ரகாஸகாயிராது. k ஸ்வபூவம் ஜ்ஞானமு

அஞ்சாம் வார்த்தை

a அசித்துக்கு ஸ்வரூபம் - b ஸேஷத்வே ஸதி ஜடூத்வம்; ஸ்வபூவம் c ஸததபரிணமித்வம் ; ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம் d ஜ்ஞாத்ருத்வே ஸதி ஸேஷத்வம்; ஸ்வபூவம்-e கைங்கர்யைகரஸத்வம் ; ஈஸ்வரனுக்கு ஸ்வரூபம் - f ஜ்ஞாத்ருத்வே ஸதி ஸேஷித்வம் ; ஸ்வபூவம் - ஸர்வரக்ஷகத்வம். தத்வந்தான், ஜடூமென்றும் g அஜடூமென்றும் இரண்டு. h ஜடூந்தான் — நிர்க்குணமென்றும் ஸகுணமென்றும் இரண்டு; ஸகுணந்தான், i த்ரிசுணமென்றும் j ஏககுணமென்றும் இரண்டு ;

மாய் ஜ்ஞேயமுமாயிருக்கும் - ஜீவாத்மாவினுடைய ஸ்வபூவமான த்ரீமபூதஜ்ஞானம் தானே ப்ரகாரிக்கும் ஜ்ஞானமுமாய், ஜீவனூல் அறியத்தக்கதாகவும் (ஜ்ஞேயமாகவும்) இருக்கும்.

ஜந்தாம் வார்த்தை

a அசித்-அறிவற்ற அசேதனப்பொருள். b ஸேஷத்வே ஸதி ஜடூத்வம்-எம்பெருமானுக்கு உடைமையாயிருந்துகொண்டு தானே ப்ரகாரியாத ஜடூமாயிருப்பது; ஸேஷத்வம் ஜீவனுக்கும் உண்டாகையாலே, ஜடூமாயிருப்பது என்றும் கூறப்பட்டது. c ஸததபரிணமித்வம் - எப்போதும் மாறுபாடடைந்துகொண்டேயிருக்கை. d ஜ்ஞாத்ருத்வே ஸதி ஸேஷித்வம் - அறிபவனாயிருந்துகொண்டு உடைமையாயிருக்கை. அறிபவன் என்று மாத்திரம் சொன்னால் ஈஸ்வரனிடம் அதிவ்யாப்தி வரும். உடைமையாயிருப்பது என்று மாத்திரம் சொன்னால் அசித்தில் அதிவ்யாப்தி வரும். ஆகையால் இரண்டும் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டது. e கைங்கர்யைகரஸத்வம்-எம்பெருமானுக்குத் தொண்டு செய்வதையே இயல்வாகக்கொண்டவனாயிருக்கை. f ஜ்ஞாத்ருத்வே ஸதி ஸேஷித்வம்-அறிபவனாயிருந்துகொண்டு ஸ்வாமியாயிருக்கை. அறிபவனாயிருக்கை என்று மாத்திரம் சொன்னால் ஜீவனிடம் அதிவ்யாப்தி வருமாகையாலே, ஈஸ்வரனுக்கே உரியதான ஸேஷித்வமும் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டது. g அஜடூம் - ஸ்வயம் ப்ரகாஸம்-தானே ப்ரகாஸிப்பது. h ஜடூந்தான் நிர்க்குணமென்றும் ஸகுணம் என்றுமிரண்டு - ஜடூப் பொருளானது ஸத்வம் முதலான முக்குணங்களற்றதாகையாலே நிர்க்குணமெனப்படும் காலமென்றும், முக்குணங்களில் மூன்றையுமோ ஒன்றையோ உடையதாகையாலே ஸகுணமென்றும் இரண்டு வகைப்படும். i த்ரிசுணம் - ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் எனும் மூன்றையுமுடைய ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்கள். j ஏககுணம் - ஸத்வகுணமொன்

த்ரிசூணந்தான், ப்ரக்ருதியென்றும் k ப்ராக்ருதமென்றும் இரண்டு; அஜடூந்தான் l ப்ரத்யக்கென்றும் m பராக்கென்றும் இரண்டு; ப்ரத்யக்குத்தான், ஆத்மாவென்றும் ஈஸ்வரனென்றும் இரண்டு; பராக்குத்தான், n ஜ்ஞாநமென்றும் o ஜ்ஞேயமென்றும் இரண்டு.

ஆறும் வார்த்தை

ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாகிற மூன்று சூணங்களும் ஓ ரெ ரா ன்று மூன்று வகையாயிருக்கும்—தாமஸதாமஸம், தாமஸராஜஸம், தாமஸஸாத்த்விகம்; ராஜஸதாமஸம், ராஜஸ ராஜஸம், ராஜஸஸாத்த்விகம்; ஸாத்த்விகதாமஸம், ஸாத்த்விக ராஜஸம், ஸாத்த்விகஸாத்த்விகம் என்று. இதில் தாமஸதாமஸம், நித்யூரையை a ப்ரவர்த்திப்பிக்கும்; தாமஸராஜஸம், ஸோகத்தை a ப்ரவர்த்திப்பிக்கும்; தாமஸஸாத்த்விகம், பரஹிம்ஸையிலே a ப்ரவர்த்திப்பிக்கும். ராஜஸதாமஸம், b விஷயாந்தரங்களிலே மூட்டும்; ராஜஸராஜஸம், காமயகர்மங்களிலே மூட்டும்; ராஜஸ ஸாத்த்விகம், புகுவத்ஸ்தோத்ரத்திலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும். ஸாத்த்விகதாமஸம், புகுவந்மந்தரங்களிலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும்; ஸாத்த்விகராஜஸம், c ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகங்களிலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும்; ஸாத்த்விகஸாத்த்விகம், புகுவத்ஸாக்ஷாத்காரத்திலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும்.

றையே உடையதாகையாலே ஸூத்ரத்திலே ஸத்வமெனப்படும் நித்யவிபூதித்ரவ்யம். k ப்ராக்ருதம் - ப்ரக்ருதியின் கார்யப்பொருள்கள்; மஹான் முதலாக தேஹங்கள் ஈருக உள்ளவை. l ப்ரத்யக் - தனக்குத் தானே ப்ரகாஸிப்பது. m பராக்க - பிறர்க்கே பிரகாஸிப்பது. n ஜ்ஞானம் - தத்யம்பூதஜ்ஞானமும் நித்யவிபூதித்ரவ்யமும். o ஜ்ஞேயம் - ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களும், காலமும்.

ஆறும் வார்த்தை

a ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் - உண்டாக்கும் அல்லது மூட்டும். b விஷயாந்தரங்கள் - ஸப்ஸ்தம், ஸ்பர்ஸம், ரூபம், ரஸம், க்ஷுத்தம் என்னும் ஐந்து ப்ராக்ருத விஷயங்கள். c ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம் - ப்ரக்ருதி கார்யமான தேஹத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டது என்று அறிகை.

ஏழாம் வார்த்தை

தத்வத்ரயத்துக்கு a ஸ்வரூபமும், b ஸ்வரூபநிருபக தூர்மமும், c நிருபிதஸ்வரூபவிசேஷணமும், d வ்யாபாரமும் என்று நாலு ப்ரகாரமாயிருக்கும். இதில் ஈஸ்வரஸ்வரூபம், ஸத்யமாய், ஜ்ஞாநமாய், அநந்தமாய், ஆநந்த்யமாய், அமலமாயிருக்கும். ஸ்வரூபநிருபகதூர்மம்,—e ஸத்யத்வம், f ஜ்ஞாநத்வம், g அநந்தத்வம், h ஆநந்த்யத்வம், i அமலத்வமாகிற இவை. நிருபிதஸ்வரூப விசேஷணம்,—ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி ஸமஸ்தகல்யாணகுணங்களும், j குணவத் விசேஷணமுமாய், k குணப்ரகாஸகமுமான திவ்யமங்குள விக்ரஹங்களும். இப்படி நிருபிதமான வஸ்து தும்பதியாயிருக்கும். இத்தும்பதிக்கு உபயவிபூதியிலுள்ள சேதநாசேதநங்களும் ஸரீரதயா சேஷமாயிருக்கும். வ்யாபாரமாவது, — தன்னுடைய ஆநந்தத்துக்குப் போக்குவீடாகப் பண்ணும் ஸகலஜகத் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களும், l மோக்ஷப்ரத்யத்வமும்.

ஏழாம் வார்த்தை

a ஸ்வரூபம் - குணம், க்ரியை முதலானவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமாயிருப்பது. b ஸ்வரூப நிருபகதூர்மம்-கூடத்துக்கு கூடத்வம் (குடமாயிருக்கும் தன்மை) போலே ஸ்வரூபத்தை நிருபித்துத் தரும் தன்மை. c நிருபித ஸ்வரூபவிசேஷணம் - ஸ்வரூப நிருபக தூர்மத்தால் நிருபிக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்தில் உள்ள மற்ற தன்மைகள். d வ்யாபாரம் - கிரியைகள் அல்லது செயல்கள். e ஸத்யத்வம்-விகாரமற்றதாயிருக்கை. f ஜ்ஞானத்வம் - தானே பிரகாசிப்பதாயிருக்கை. g அநந்தத்வம் - தேசுலத்தாலும், காலத்தாலும், வஸ்துவாலும் அளவுபடாததாயிருக்கை. தேசுலத்தால் அளவுபடாமையாவது—எல்லா தேசுலத்திலும் இருக்கை; காலத்தால் அளவுபடாமையாவது—எல்லாக் காலத்திலும் இருக்கை; வஸ்துவால் அளவுபடாமையாவது — 'எல்லா வஸ்துக்களும் இவனே' என்று சொல்லலாம்படி அனைத்துக்கும் அந்தர்யாயியாய், ப்ரகாரியாயிருக்கை; எல்லாப் பொருள்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவனாயிருக்கை என்றுமாம். h ஆநந்த்யத்வம்-அநுகூலஜ்ஞானமாயிருக்கை. i அமலத்வம்-தாழ்ந்த குணங்களற்றிருக்கையாகிற அகில ஹேய ப்ரத்யநீகத்வம். j குணவத் விசேஷணம்-குணங்களைப்போலே விட்டுப்பிரியாமலிருப்பவை. k குணப்ரகாஸகம்-'அகத்தினமுக முகத்தில் தெரியும்' என்கிற ரீதியில் குணங்களை வெளிப்படுத்துகை l மோக்ஷப்ரத்யத்வம் - ஸம்ஸாரிகளுக்கு முக்தியளிக்கும் தத்துவமாயிருக்கை.

இப்படி m ஸர்வத்ரா ஸமாநாதிஸயத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள தும்பதிகளை n அந்யோந்யம் அதிஸயகரராகச் சொல்லுகைக்கு ஹேது-ஸ்ரிய:பதித்வம், விஷ்ணுபத்நீத்வம் ஆகிற இவற்றாலே. எம்பெருமானிற்காட்டில் பிராட்டிக்கு அதிகவ்யாபாரம்-0 அதிகார ஸம்பத்தியும், p புருஷகாரத்வமும்; எம்பெருமானுக்கு அதிகவ்யாபாரம்-q துண்டுத்வமும், r உபாயத்வமும். சேதநஸ்வரூபம்—ஸத்யமாய், ஜ்ஞாநமாய், ஆநந்தமாய், அமலமாய், அணுவாயிருக்கும். ஸ்வரூபநிருபகதூர்மம்—ஸத்யத்வம், ஜ்ஞாநத்வம், ஆநந்தத்வம், அமலத்வம், அணுத்வமாகிற இவை. நிருபிதஸ்வரூப விசேஷணம் — s ஸரீரவத் ஸேஷத்வமும், அநந்த ஜ்ஞாநாதி: குணங்களும். வ்யாபாரம்-t அநு

m ஸர்வத்ரா ஸமாநாதிஸயத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள தும்பதிகள் — ஜ்ஞானம் ஆநந்தம் முதலானவற்றில் அத்யந்த ஸாம்யத்தையும், ஜகத் காரணத்வம் மோக்ஷப்ரதூநம் முதலியவற்றில் சேர்ந்து அந்வயிக்கும் பெருமையையும் உடைய பெருமானும் பெரியபிராட்டியாருமான தும்பதிகள். n அந்யோந்யம் அதிஸயகரராகச் சொல்லுகை-ஒருவருக்குள்ள பெருமை மற்றொருவராலே என்று சொல்லுகை. o அதிகார ஸம்பத்தி - ஜீவனுக்கு எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிக்கத் தகுதியை ஏற்படுத்துவது. p புருஷகாரத்வம்-எம்பெருமானுக்கு ஜீவனின் மேலுள்ள சீற்றத்தை ஆற்றி, ஜீவன் விரும்பும் பூலனையளிக்கும்படி செய்கை. q துண்டுத்வம் - ஜீவன் செய்த பாபங்களைக்கண்டு சீறி, அவற்றுக்குத் தக்க துண்டுகளை அளிப்பவனாயிருக்கை. கோபமென்பதையே அறியாத பிராட்டிக்கு இது பொருந்தாதாகையாலே, இது எம்பெருமானுக்கு அதிகவ்யாபாரமாகச் சொல்லப்பட்டது. r உபாயத்வம் - மோக்ஷோபாயத்வம். அதாவது-அனைவர்க்கும் மோக்ஷபூலனையளிப்பவனாகவும், ப்ரபந்தர்க்கு பூலகரணமாகவும் இருக்கை. இது பரப்ரஹ்மத்துக்கேயுரிய பெருமையாகையாலும், மோக்ஷத்தையளிக்கும்படி புருஷகாரம் (சிபாரிசு) செய்யும் பிராட்டிக்கு, மோக்ஷபூலனையளிக்கையாகிற உபாயத்வம் பொருந்தாதாகையாலும் இது எம்பெருமானுக்கு அதிகவ்யாபாரம் எனப்பட்டது. s ஸரீரவத் ஸேஷத்வம்-பத்னி, புத்ரர், வீடு, நிலம், பணம் முதலானவை ஸ்வாமிக்கு வெறும் ஸேஷமாயிருப்பது போலல்லாமல் ஜீவனுக்கு அவன் ஸரீரம்போலே எம்பெருமானுக்கு அவனுடைய ஸரீரமான ஜீவஸ்வரூபமும் அத்யந்தபரதந்த்ரமாயிருக்கும் வா—2

புலவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யம். அசிதஸ்வருபம் முன்றுபடிப் பட்டிருக்கும். அதாவது- u அப்ராக்ருதம், v ப்ராக்ருதம். w காலம் என்று. இதில், அப்ராக்ருதஸ்வருபம் ஜ்ஞாநம்; ஸ்வருபநிருபகதூர்மம் x ஜ்ஞாநத்வம்; நிருபிதஸ்வருப விசேஷணம் ஸரீரவத் சேஷத்வம்; வ்யாபாரம் - y இச்சுநுஞுண பரிணாமம். ப்ராக்ருதஸ்வருபம் ஜடம்; ஸ்வருபநிருபகதூர்மம் - ஜடத்வம்; நிருபிதஸ்வருப விசேஷணம் - ஸரீரவத் சேஷத்வமும், குணாத்ரயவத்த்வமும், z ஸததபரிணமித்வமும்; வ்யாபாரம் - பூதூதூசேதநனுக்கு ஸ்வஸ்வருப பரஸ்வருபங்களை மறைக்கை. காலத்துக்கு ஸ்வருபம் - விபூவாய் ஜடமாயிருக்கும். ஸ்வருப நிருபகதூர்மம் a விபூத்வ ஜடத்வங்கள். நிருபிதஸ்வருபவிசேஷணம்-ஸரீரவத் சேஷத்வமும் b கலாகாஷ்டூதிசுயான பரிணாமமும். வ்யாபாரம்-ஸ்ருஷ்ட்யாதிசுகளுக்கு உபகரணமாயிருக்கும்.

எட்டாம் வார்த்தை

ஆத்மாவினுடைய தூர்மிதூர்மங்களின் ஸ்வருபம், — ஸ்வருப நிருபகதூர்மமும், நிருபிதஸ்வருபவிசேஷணமும், வ்யாபாரமும், லக்ஷணமும், தூரவ்யத்வமுமாகிற ப்ரகாரங்களை யுடைத்தாயிருக்கும். (1) இதில் ஸ்வருபம்—ஸத்யமாய், ஜ்ஞாநமாய், ஆநந்தமாய், அமலமாயிருக்கும். ஸ்வருபநிருபகதூர்மம்—ஸத்யத்வம், ஜ்ஞாநத்வம், ஆநந்தத்வம், அமலத்வம்

என்று கருத்து. t அநுபுலவஜநிதப்ரீதிகாரித கைங்கர்யம் - எம் பெருமானை ஜீவன் அநுபுவிப்பதாலுண்டான ஆநந்தத்தால் தூண்டப் பட்டுப் பணிபுரிகை. u அப்ராக்ருதம் - ஸூதூஸத்வதூரவ்யம். v ப்ராக்ருதம் - மிஸ்ரஸத்வம் (ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களோடு கலந்த ஸத்வம்) உடைய ப்ரக்ருதியும் அதன் கார்யங்களும். w காலம்-ஸத்வ ரஜஸ்தமோகுணங்கள் முன்றுமில்லாத ஸத்வஸூந்யமெனப்படும் காலத்தத்வம். x ஜ்ஞானத்வம்-ஸ்வயம் ப்ரகாஸமாய் (தானே ப்ரகாஸிப்பதாய்) இருக்கை. (13,14) பக்கம் (z) விளக்கத்தின்படி “ஜ்ஞாநத்வம்-கஸ்யசித் ப்ரகாஸத்வம்” என்றும் கொள்ளலாம். y இச்சுநுஞுண பரிணாமம்-எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தையொட்டி விகாரமடைகை. z ஸததபரிணமித்வம் - எப்போதும் விகாரத்தை அடைவதாயிருக்கை. a விபூத்வம்-எங்கும் வ்யாபித்திருக்கை. b கலாகாஷ்டூதிசு-காலத்தின் அவயவங்கள்.

ஆகிற இவை. நிருபிதஸ்வரூப விசேஷணம் - a ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம் ப்ரகாஸத்வம். அதாவது - தன்னைத் தானே அறிந்து கொண்டிருக்கை. அறிகிற கர்த்தாவும் தானேயாய், அறிவிக்கிற ஜ்ஞாநமும் தானேயாய், அறியப்படுகிற ஜ்ஞேயமும் தானேயாயிருக்கை. இப்படி தன்னைத்தானே அறிந்து கொண்டிருக்கிற அறிவுதான், “அஹம்” என்றிருக்கும்; “இதம்” என்றிராது. “இதம்” என்றிருக்கில் அப்போது வ்யதிரித்தவிஷயத்தில் துர்ஸநமுண்டாம். அப்போது ஜ்ஞேயமாகத் தன்னை அறியமாட்டான். அத்தாலே - ஜ்ஞேயமாகிற அறிவுமில்லையாம்; ஜ்ஞேயமாகிற அறிவு இல்லாமையாலே - ஜ்ஞாத்ருத்வமில்லையாம்; இவையில்லாமையாலே - ஜ்ஞாநாஸ்ரயத்வமில்லையாம்; ஜ்ஞாநாஸ்ரயத்வமில்லாமையாலே - ஜ்ஞாநஹாநி பிறக்கும். இப்படியாகையாலே தன்னைத்தானே அறிகிற அறிவு அஹமர்த்தத்துக்கு விஷயம் என்றதாய்த்து. நிருபிதஸ்வரூபவிசேஷணம்—அநந்தஜ்ஞாநாதிசூக்ஷணங்கள்; வ்யாபாரம்—b அபரிச்சிந்நமான ஸ்வரூபாநந்தாநுபூவம்; லக்ஷணம்—அணுத்வம். துர்ஸ்யத்வம்—c குஹ்நாம் ஆஸ்ரயத்வம். (2) துர்ஸத்துக்கு ஸ்வரூபம்—ஸத்யமாய், ஜ்ஞாநமாய், d அநந்தமாய், ஆநந்தமாய், அமலமாயிருக்கும். ஸ்வரூபநிருபக துர்ஸம்—ஸத்யத்வம், ஜ்ஞாநத்வம், d அநந்தத்வம், ஆநந்தத்வம், அமலத்வம் ஆகிற இவை. நிருபிதஸ்வரூப விசேஷணம்—e பரஸ்மை ஸ்வயம் ப்ரகாஸமுமாய், f பரஸ்மை விஷய ப்ரகாஸகமுமாயிருக்கை. இத்தால்-தன்னையும் வ்யதிரித்தங்களை

எட்டாம் வார்த்தை

a ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம் ப்ரகாஸத்வம் - தனக்குத் தானே ப்ரகாஸிக்கும் ப்ரத்யக்காயிருக்கை. b அபரிச்சிந்நமான ஸ்வரூபாநந்தாநுபூவம் - தன் ஆத்மஸ்வரூபத்திலுள்ள அளவற்ற ஆநந்தத்தை அநுபூவிக்கை. c குஹ்நாமாஸ்ரயத்வம் - ஜ்ஞானம் முதலான குணங்களுக்கு இருப்பிடமாயிருக்கை. d ஆத்மஸ்வரூபம் அணுவாகையாலும், துர்ஸபூதஜ்ஞாநம் விபூவாகையாலும், அதற்கில்லாத அநந்தத்வம் இதற்குச் சொல்லப்படுகிறது. e பரஸ்மை ஸ்வயம் ப்ரகாஸம் - பிறர்க்குத் தானே ப்ரகாஸிப்பது. f பரஸ்மை விஷய ப்ரகாஸகம் - துர்ஸமாகிற தன்னையுடைய துர்ஸிக்கு மற்ற விஷயங்களைப் ப்ரகா

யும் g அறியாது என்றதாய்த்து. நிருபிதஸ்வரூப விசேஷணம் - க்ரியாவிசேஷங்கள், வ்யாபாரம்-ஆத்மாவுக்கு h அவிச்சிந்நமான ஆநந்தத்தை விளைக்கை. லக்ஷணம்—விபு த்வம். த்ரவ்யத்வம்-க்ரியாகூணங்களுக்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்கை. ஆக, ஸ்வரூபம் ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஸமாயிருக்கும் ; ஸ்வபூவம் பரஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஸமுமாய் பரஸ்மை விஷய ப்ரகாஸகமுமாயிருக்கும். i அப்ராக்ருத அசித்து பரஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஸம். ப்ராக்ருதாசித்விகாரமான க்டபடாதிடிகள் அந்யாதீநப்ரகாஸம். அதாவது - j பரஸ்மை பரப்ரகாஸ்யமாயிருக்கும். k ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வபூவத்தில் வாசி—ஸ்வஸ்மை ஆகையும், விஷயப்ரகாஸகத்வமில்லாமையும்; l ஸ்வபூவத்துக்கு ஸ்வரூபத்தில் வாசி, பரஸ்மையும் விஷயப்ரகாஸகத்வமும் ; m க்டாதிடிகளில் வாசி - ஸ்வஸ்மை ஸ்வயமாகை. n க்டாதிடிக் ஸ்வரூபத்தில் வாசி-பரஸ்மையும் பரப்ரகாஸமும் ; o ஸ்வபூவத்தில் வாசி - p பரப்ரகாஸமாகையும் q விஷயப்ர

லிக்கச் செய்வது g அறியாது - தனக்காக அறியாது. h அவிச்சிந்நமான - இடைவிடாத. i அப்ராக்ருத அசித்து பரஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஸம் - நித்யவிபூதித்ரவ்யம், ஈஸ்வரனுக்கும் நித்யமுத்தர்களுக்கும் தானே ப்ரகாஸிப்பது. j பரஸ்மை பரப்ரகாஸ்யமாயிருக்கும் - சேதனர்க்கு தூர்மபூதஜ்ஞானத்தாலே ப்ரகாஸிப்பிக்கப்படுவதாயிருக்கும். k ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வபூவத்தில் வாசி; l ஸ்வபூவத்துக்கு ஸ்வரூபத்தில் வாசி-சேதன ஸ்வரூபம் தனக்கு ப்ரகாஸிப்பது; தூர்மபூதஜ்ஞானம் தனக்கு ப்ரகாஸியாமல் பிறர்க்கே ப்ரகாஸிப்பது. தூர்மபூதஜ்ஞானம் தூர்மியான சேதனனுக்கு விஷயங்களை ப்ரகாஸிக்கச் செய்வதாயிருக்கும். தூர்மமாத்ரத்துக்கு விஷயங்களை ப்ரகாஸிக்கச் செய்யும் பெருமையில்லை என்று கருத்து. m க்டாதிடிகளில் வாசி; n க்டாதிடிகளுக்கு ஸ்வரூபத்தில் வாசி - க்டம் முதலான பராக்கூத்ரவ்யங்களைக் காட்டிலும் ப்ரத்யக்கான சேதன ஸ்வரூபத்துக்குள்ள சிறப்பு தனக்குத் தானே ப்ரகாஸிப்பதாயிருக்கை. அந்தச் சேதன ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் க்டம் முதலானவற்றுக்குள்ள வேறுபாடு பிறிதொன்றாலே (தூர்மபூதஜ்ஞானத்தால) பிறர்க்கே ப்ரகாஸிப்பதாயிருக்கை. o ஸ்வபூவத்தில் வாசி - க்டம் முதலானவற்றுக்கு தூர்மபூதஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறுபாடு.

காஸகத்வமில்லாமையும். r ஸ்வரூபாநுபுவத்தில் ஸ்வரூபத்
திலே உத்கர்ஷம். ஸ்வவ்யதிரித்தாநுபுவத்தில் ஸ்வபூவத்
திலே உத்கர்ஷம். (3) s தூர்மிதூர்மங்களினுடைய கூட்டரவில்—
t ஸ்வரூபம் விசேஷணமாயிருக்கும் ஸ்வரூபநிருபகதூர்மம்-
சேஷத்வம். நிருபிதஸ்வரூப விசேஷணம் — u சேஷத்வ
லாபம் இத்தலைக்கன்றிக்கே அத்தலைக்கேயாயிருக்கை.
நிருபிதஸ்வரூபவிசேஷணம் - v கைங்கர்யைகரஸத்வம்; வ்யா
பாரம் - அவனுபபுக்கண்டு தான் உகக்கை; லக்ஷணம் -
அநந்யார்ஹத்வம் அதாவது - w தத்ப்ரகாரமென்றிருக்கை.
தூர்வ்யத்வம் - கைங்கர்யமாகிற குணத்துக்கு ஆஸ்ரயமா
யிருக்கை. ஜ்ஞாநத்வமும் ஸ்வயம் ப்ரகாஸத்வமும் தூர்மி
தூர்மங்களுக்கு ஸாதாரணம். தூர்மத்துக்கு x விஷயித்வம்
ஏற்றம்; தூர்மிக்கு y ப்ரத்யக்த்வம் ஏற்றம் z ஜ்ஞாநத்வமாவது-

p பரப்ரகாஸமாகை - தானே ப்ரகாஸிக்கும் தூர்மபூதஜ்ஞானத்தைப்
போலிராமல் பிறிதொன்றாலேயே ப்ரகாஸிப்பதாயிருக்கை. q விஷய
ப்ரகாஸகத்வமில்லாமை - கட்டாதிசு தூர்மபூதஜ்ஞானத்தைப்போலே
மற்ற விஷயங்களைப் ப்ரகாஸிப்பிக்கமாட்டா என்றபடி. r ஸ்வரூபாநு
புவத்தில்... ஸ்வபூவத்திலே உத்கர்ஷம்-தூர்மி ஸ்வரூபத்துக்குச் சிறப்பு
தன்னைத்தானே அநுபுவிக்கை; தூர்மபூதஜ்ஞானத்துக்குச் சிறப்பு
மற்ற விஷயங்களையும் தூர்மியை அநுபுவிக்கச் செய்கை. s தூர்மி
தூர்மங்களினுடைய கூட்டரவில் - இதுவரை ஆத்மாவினுடைய தூர்மி
யினுடையவும் தூர்மபூதஜ்ஞானத்தினுடையவும் ஸ்வரூபமும், ஸ்வரூப
நிருபகதூர்மம் முதலான ஐந்து ப்ரகாரங்களும் விளக்கப்பட்டன. இனி
தூர்மபூதஜ்ஞானவிரிஷ்டமான தூர்மியின் ஸ்வரூபமும், ஸ்வரூபநிருபக
தூர்மம் முதலான ஐந்து ப்ரகாரங்களும் விளக்கப்படுகின்றன என்று
கருத்து t ஸ்வரூபம் விசேஷணமாயிருக்கும் விரிஷ்ட ஸ்வரூபம் எம்
பெருமானுக்கு விசேஷணமாயிருக்கும். u சேஷத்வலாபம் இத்தலைக்
கன்றிக்கே அத்தலைக்கேயாயிருக்கை-சேஷத்வத்தினால் ஏற்படும் லாபம்
ஜீவாத்மாவுக்கல்லாமல் பரமாத்மாவுக்கேயாயிருக்கை v கைங்கர்யைக
ரஸத்வம் - கைங்கர்யத்தையே இனிதாகக் கொண்டிருக்கை. w தத்
ப்ரகாரமென்றிருக்கை - எம்பெருமானை விட்டுப் பிரிக்கமுடியாத
விசேஷணமாயிருக்கை. x விஷயித்வம் ஏற்றம் - தன்னையொழிந்த
விஷயங்களை க்ரஹிப்பதாயிருக்கை தூர்மியைக் காட்டிலும் சிறப்பு.
y ப்ரத்யக்த்வம் ஏற்றம் - தனக்குத் தானே ப்ரகாஸிப்பதாயிருக்கை

கஸ்யசித் ப்ரகாஸத்வம். அதாவது - தன்னுடைய ஆகவுமாம், பிறருடைய ஆகவுமாம், வ்யவஹாராநுத்யுண்யத்தைப் பண்ணுகை. தன்னை விஷயீகரிப்பதொரு ஜ்ஞாநாந்தரத்தை அபேக்ஷியாதே தானே ப்ரகாஸிக்கை ஸ்வயம் ப்ரகாஸமாவது. தூர்மத்துக்கு விஷயித்வமாவது-தன்னையொழிந்ததொன்றைக் காட்டுகை. தூர்மிக்கு ப்ரத்யக்த்வமாவது - ஸ்வஸ்மை பூர்ஸ மாநத்வம். அதாவது - தனக்கே தோற்றுகை. அதாவது — a தன் ப்ரகாஸத்துக்குத் தானே பூலியாயிருக்கை என்றபடி. b ஏதேனும் ஒரு வஸ்துவுக்கு பூலியென்கிற ஸாமாந்யா காரத்தை தன் ப்ரகாஸத்துக்கு பூலியென்று விஸேஷித்த வாறே, ப்ரத்யக்த்வமாம். தூர்மத்துக்கு இவ்விஸேஷமில்லாத ஸாமாந்யமும் இத்தோடே வ்யாப்தமான சேதநத்வமு மில்லை. இத்தூர்மதூர்மிகள் இரண்டும் c ஸ்வயம் ப்ரகாஸங் களாயிருந்தாலும் நித்யத்வாதி, தூர்மவிஸேஷ விஸிஷ்டங்க

தூர்மத்தைக் காட்டிலும் தூர்மிக்குச் சிறப்பு. z ஜ்ஞானத்வமாவது... பண்ணுகை - ஏதாவதொன்றை ப்ரகாஸிக்கச்செய்வது ஜ்ஞானமாகும். தூர்மியாகிற ஜ்ஞானம் தனக்குத் தன்னை ப்ரகாஸிக்கச் செய்யும். தூர்ம பூதஜ்ஞானம் மற்ற பொருள்களை தூர்மிக்கு ப்ரகாஸிக்கச்செய்யும். இரண்டுமே தாம் ப்ரகாஸிக்கச் செய்யும்பொருள்களை வ்யவஹரிக்கத் தக்கதாக (வழங்கத்தக்கதாக) ஆக்கும். இதுவே ஜ்ஞானலக்ஷணம் என்று கருத்து. a தன் ப்ரகாஸத்துக்குத் தானே பூலியாயிருக்கை - தான் விளங்குவதின் பயன் தனக்கேயாயிருக்கை. b ஏதேனும்... சேதனத்வமுமில்லை - ஏதேனும் ஒரு விஷயத்தின் ப்ரகாஸத்தைத் தனக்குப் பயனாகக்கொண்டிருப்பது தூர்மி ஸ்வரூபம். இது ஸாமாந் யாகாரம். தன் ப்ரகாஸத்தைத் தனக்குப் பயனாகக் கொண்டிருக்கை என்று விஸேஷிக்கும்போது (சிறப்பிக்கும்போது) தூர்மி ஸ்வரூபத் தின் லக்ஷணமான ப்ரத்யக்த்வமாகிறது. தூர்ம்பூதஜ்ஞானத்துக்கு முற்கூறிய ஸாமாந்யாகாரமேயில்லை. அதனாலேயே அந்த ஸாமாந் யாகாரமிருக்குமிடமான தூர்மி ஸ்வரூபத்திலேயே இருக்கும் சேதன த்வமும் (அறிபவனாயிருக்கையும்) இல்லை. c நித்யத்வாதி, தூர்ம விஸேஷவிஸிஷ்டங்களாகையாலே, ஸ்வயம் ப்ரகாஸமாயிருந்தாலும் ஜ்ஞானாந்தரவேத்யங்களாம் - தூர்மவிஸிஷ்டமான ஆத்மா நித்யமாகை யாலே தூர்மதூர்மிகள் ஸ்வயம் ப்ரகாஸமாயிருந்தபோதிலும் கால

ளாகையாலே, ஜ்ஞாநாந்தரவேத்யங்களாம். d தர்மபூத ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநாந்தரவேத்யமாம்போது ப்ரஸரணபேத்யத் தாலே ஜ்ஞாநாந்தரவ்யபதேஸம். e ஸம்ஸரிக்கைக்கு ஸ்வரூப யோக்யதை பரதந்த்ரசேதநத்வம். ஸஹகாரிகாரணம்-அநாதியான ஆஜ்ஞாநிலங்கநமாகிற அபராதம்; ப்ரத்யாநகாரணம் - ஈஸ்வரனுடைய நிரங்குஸஸ்வாதந்தர்யம்; f பரமப்ராப்யமான கைங்கர்யத்துக்கு ஸ்வரூபயோக்யதை ஸேஷத்வே ஸதி சேதநத்வம் ; ஸஹகாரிகாரணம் - புக்திப்ரபத்திகளாகிற அநுகூல வ்ருத்திகள் ; ப்ரத்யாநகாரணம் - ஈஸ்வரனுடைய ஸஹஜ காரூண்யம்.

பேத்யத்தையிட்டுப் பல காலத்தில் ஏற்படும் பல ஜ்ஞானங்களாலே இவை க்ரஹிக்கப்படலாமென்று கருத்து. d தர்மபூதஜ்ஞானம்... வ்யபதேஸம் - தர்மபூதஜ்ஞானம் ஒன்றியிருந்தபோதிலும், பல காலங்களில் அது வெளிப்படுவதையிட்டு பல ஜ்ஞானங்களாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதனாலேயே ஜ்ஞாநாந்தரவேத்யமுமாகிறது என்று கருத்து. e ஸம்ஸரிக்கைக்கு...நிரங்குஸஸ்வாதந்தர்யம் - எம் பெருமானுக்குப் பரதந்த்ரர்களான (அவனிட்ட வழக்காயிருப்பவர்களான) பூத்யதேதனர்களுக்கே ஸம்ஸாரத்தில் உழலுக்கைக்கு யோக்யதை (தகுதி) உள்ளது. ஸாஸ்த்ரங்களில் எம்பெருமான் வெளியிட்டிருக்கும் விதிநிஷேதங்களாகிற ஆணைகளை அநாதிகாலமாக மீறுகையாகிற பாபமே இவன் ஸம்ஸாரத்தில் உழலுக்கைக்குத் துணைக்காரணமாகும். தன்னை, 'ஏன் இப்படிச் செய்தாய்' என்று கேள்வி கேட்கமுடியாத ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே எம்பெருமானே அநாதிகாலமாக இப்படி பூத்யதேதனரைப் படைத்து வைத்திருக்கையாலே அந்த ஸ்வாதந்தர்யமே பூத்யதேதனர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் உழலுவதற்கு முக்யகாரணம். f பரமப்ராப்யமான... ஸஹஜகாரூண்யம் - ஸேஷத்வத்தோடு சேர்ந்த சேதனத்வத்தையுடைய எல்லாச் சேதனர்க்கும் பரமப்ராப்யமான புகூலத்தைக் கைங்கர்யத்தைச் செய்வதற்குத் தகுதியுள்ளது. அவனிடமே அன்புபூண்டிருக்கையாகிற புக்தியும், அவனையே உபாயமாகக் கொண்டிருக்கையாகிற ப்ரபத்தியுமாகிற அநுகூலமான மனோவ்ருத்திகள் சேதனர்கைங்கர்யத்தைப் பெறுவதற்குத் துணைக்காரணங்களாகின்றன. உண்மையில் இந்த புக்திப்ரபத்திகளும் எம்பெருமான் அருளாலே வந்தவையாகையாலே ஸர்வேஸ்வரனுடைய இயல்வான கருணையே சேதனன் கைங்கர்யத்தைப் பெறுவதற்கு முக்யகாரணமாகும்.

ஒன்பதாம் வார்த்தை

சேதநன் ஒன்றை நினைக்கும்போது ஈஸ்வரன் திருவுள்ளத்திலே ஆறு ப்ரகாரமான நினைவு கூடின போதாய்த்து நினைக்கலாவது. அவையெவையென்னில்;- கர்த்ருத்வம், காரயித்ருத்வம், உதூவலீநத்வம், அநுமந்த்ருத்வம், ஸஹகாரித்வம், பூலப்ரத்யுத்வம் ஆகிற இவை. கர்த்ருத்வமாவது - தான் முதல் நினைக்கை; காரயித்ருத்வமாவது - அந்நினைவு இவனை நினைப்பிக்கை; a உதூவலீநத்வமாவது - நினைப்பிக்கு மிடத்தில் இவன் கர்மமடியாக நினைப்பிக்கை; b அநுமந்த்ருத்வமாவது-இவன் நினைக்குமிடத்தில் விலக்க வல்லனாயிருக்கச் செய்தே விலக்காதொழிகை; ஸஹகாரித்வமாவது - சேதநன் ஈஸ்வரனையொழிய ஒரு ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி க்ஷமனன்றிக்கே யிருக்கை; பூலப்ரத்யுத்வமாவது - இவை இத்தனையும் இவன் பண்ணின கர்மத்தினுடைய பூலமாயிருக்கை.

ஒன்பதாம் வார்த்தை

a உதூவலீநத்வமாவது...நினைப்பிக்கை இது சில ஆசார்யர்களது திருவுள்ளம். வைஷ்ணவநர்க்குருண்யங்கள் (பக்ஷபாதமும், கருணையின்மையும்) தனக்கு ஏற்படாமலிருக்க எம்பெருமான் சேதனனுடைய முதல் முயற்சியில் அவனுக்கு ஸ்வாதந்தர்யமளித்துத் தான் உதூவலீனனாயிருக்கிறான் என்பது நடாதூரம்மாள் முதலான பல ஆசார்யர்களுடைய திருவுள்ளம். “ஆதூவலீஸ்வரதூத்தையவ” என்று தொடங்கும் தத்வஸாரஸ்ஸோகமும், பராயத்தாதிகரண [2-3-6] ஸ்ருதப்ரகாரிகையும் காண்பது. b அநுமந்த்ருத்வமாவது ... விலக்காதொழிகை - இரண்டாவது தொடங்கியுள்ள சேதன முயற்சிகளில் ஈஸ்வரனுக்கு அநுமந்த்ருத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. இது ஸ்ருதப்ரகாரிகாசார்யர் திருவுள்ளம். புண்யகர்மங்கள் விஷயத்திலேயே இரண்டாவது தொடங்கியுள்ள முயற்சிகளில் அநுமந்த்ருத்வமுள்ளது. பாபகர்மவிஷயத்தில் முதல் முயற்சியோடு, மற்ற முயற்சிகளோடு வாசியற எம்பெருமான் உதூவலீனனாகவே இருக்கிறான் என்பது வாதிக்கேஸரி அழகியமணவாள ஜீயர் திருவுள்ளம். மாமுனிகள் தத்வத்ரய வ்யாக்யானத்தில் இப்பக்ஷத்தை ஆதூரித்தார்.

பத்தாம் வார்த்தை

திருமலையில் ஜீயர் அருளிச்செய்யும் வார்த்தை;-அஹங்காரமாகிறது - ஒரு சண்டாளன்; a மமதையாகிறது - அச்சண்டாளனுக்கு பூர்வைய; b ராகுத்வேஷங்களாகிறன - இவர்களுடைய ப்ரஜைகள் ; இவ்வஹங்காரம் ஒன்றையும் கொல்ல, இவையித்தனையும் நஸிக்கும். எங்ஙனெயென்னில் ;—c பதிவ்ரதையாகையாலே பூர்வைய d அநுமரணம் பண்ணும் ; முலைகொடுப்பாரில்லாமையாலே e ஸிஸூக்கள் நாக் கு வ ற் றி நஸிக்கும்.

பதினோராம் வார்த்தை

அஹங்காரமாகிறது - ஒரு ஸர்ப்பம்; மமதையாகிறது - அதினுடைய உடல் ; ராகுத்வேஷங்கள் - அதினுடைய பற்கள் ; இப்பற்களை முறிக்கத் தீரும்.

பன்னிரண்டாம் வார்த்தை

ஸம்ஸாரிசேதநர் அவித்யையோடே கூடியிருப்பர்கள் ; அவித்யையாவது - அஹங்கார மமகாரங்கள். இத்தாலே -

பத்தாம் வார்த்தை

a மமதையாகிறது ... பூர்வைய - அஹங்காரத்தையொட்டி மமதை வருகையாலே மமதையை அஹங்காரத்துக்குப் பரதந்த்ரையான பூர்வைய என்றார். b ராகுத்வேஷங்களாகிறன...ப்ரஜைகள்-அஹங்கார மமதைகளினால் ராகுத்வேஷங்களாகிற ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் விருப்பு வெறுப்புகளுண்டாகையாலே அவற்றை அஹங்கார மமதைகளின் குழந்தைகள் என்றார். c பதிவ்ரதையாகையாலே-அஹங்காரமிராமல் மமதையிராதாகையாலே. d அநுமரணம் பண்ணும் - அஹங்காரத் தோடு கூடவே மமதை நஸிக்கும். e ஸிஸூக்கள் - ராகுத்வேஷங்கள்.

பதினோராம் வார்த்தை

சென்ற வார்த்தையில் அஹங்காரமழிந்தால் அதையொட்டி வரும் மமதையும், அவையிரண்டிலிருந்து உண்டாகும் ராகுத்வேஷங்களும் தன்னடையே அழியும் என்னும் விஷயம் ஒரு உருவகத்தாலே காட்டப்பட்டது. இவ்வார்த்தையில் ராகுத்வேஷங்களை அழித்தால் அஹங்காரமகாரங்கள் வீர்யமிழந்துவிடும் என்று மற்றொரு உருவகத்தாலே காட்டப்படுகிறது.

a ராகுத்வேஷங்களுண்டாம். இத்தாலே - b நாலுவகைப்பட்ட ஸரீரமுண்டாம்; ஸரீரமடியாக c அஞ்ச விஷயங்களிலும் ருசியுண்டாம். அவ்விஷயங்களை புஜிக்கைக்காக வழிகெட d வர்த்திப்பர்கள். அதாவது - பொய்சொல்லியும், களவுகண்டும், பரஹிம்ஸை பண்ணியும், நீசரை ஸேவித்தும் போருகை. இப்படி போருகிற சேதநனுக்கு எம்பெருமானுடைய e ஸௌஹார்த்தகுணத்தாலே, நினைவின்றிக்கேயிருக்க ஒரு ஸுக்ருதம் விளையும்; அந்த ஸுக்ருதமடியாக—இவனிலும் இவன் அநர்த்தத்துக்கு f நொந்துபோருகிற எம்பெருமான் குளிரக் கடகஷித்தருளும்; ஆக, இத்தாலே - அவன்பக்கல் g த்வேஷம் பண்ணத்தவிரும்; அத்தாலே-அவன் திருவுள்ளம் உகக்கும்; அந்த உகப்பாலே - இவனுக்கு ஸத்வம் தலையெடுக்கும்; அத்தாலே - 'நமக்கு நன்மைவேணும்' என்று நினைத்திருக்கும்; அத்தாலே - ஸாத்தவிகரோடே h ஸங்குதியுண்டாம்; அத்தாலே - i ஸதூசார்யனைக் கிட்பும்; அவன், தஞ்சமான அர்த்தங்களை உபதேஸிக்கும். அவையாவன;—'காண்கின்ற உடம்பொழிய வேறே ஒருவன் நான் என்கிறவன்' என்றும், 'நான்தான் ஸ்வதந்தரனன்று, பரதந்தரன்' என்றும், 'பரதந்தரனுமிடத்து

பன்னிரண்டாம் வார்த்தை

a ராகுத்வேஷங்கள்-ப்ராக்ருத விஷயங்களில் விருப்புவெறுப்புகள். இவற்றிலிருந்து ப்ரயத்த நிறுத்திகள் ஏற்பட்டுப் புண்யபாபங்கள் உண்டாகின்றன என்று கீதா [7-27, 28] ஸ்லோகங்களில் காட்டப்பட்டது. b நாலு வகைப்பட்ட ஸரீரம்-1. தேவர், 2. மனிதர், 3. திரயக் (விலங்குகள், பறவைகள்), 4. ஸ்தூரவரம் (மரஞ்செடி கொடிகள்) என்னும் நாலு வகைப்பட்ட ஸரீரம். c அஞ்ச விஷயங்கள் - 1. ஸப்தம், 2. ஸ்பர்ஸம், 3. ரூபம், 4. ரஸம், 5. கந்தம் என்னும் ஐந்து விஷயங்கள். d வர்த்திப்பர்கள் - நடப்பார்கள். e ஸௌஹார்த்தகுணம் - ஸுஹ்ருத்தின் (நண்பனின்) குணமாகிற நல்லது நினைக்கை. f நொந்து போருகிற எம்பெருமான் - பிறர்துன்பம் கண்டு துன்புறுகையாகிற காருண்யமுடைய எம்பெருமான். g த்வேஷம் பண்ணத் தவிரும்-(எம்பெருமானிடம்) அத்வேஷம் உண்டாகும். h ஸங்குதி - ஸஹவாஸம். i ஸதூசார்யனைக் கிட்பும்-'ஈஸ்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்தம் யத்ருச்சூஸுக்ருதம் ததூ | வீஷ்ணு: கடாஷம் அத்வேஷம் ஆபிமூச்யம் ச ஸாத்தவிக: | ஸம்பூரஷணம் ஷடேதாநி ஹயாசார்ய ப்ராப்திஹேதவ: ||' என்னும் ப்ரமாணம்

தேவதாந்தரங்களுக்குப் பரதந்த்ரனன்று, எம்பெருமானுக்கே பரதந்த்ரன்' என்றும், 'அதுக்கு எல்லை-ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் பரதந்த்ரனாகை' என்றும், 'இதுக்குப் பூலம் - எம்பெருமான் திருவடிகளிலே கைங்கர்யம் பண்ணுகை' என்றும், 'அதுக்கு விரோதி - அஹங்கார மமகாரங்களும், ஸர்வஸம்பந்தமும்' என்றும், 'அவை கழிகைக்கு உபாயம் - அவன் திருவடிகளே' என்றும், 'இதெல்லாம் அறிகைக்கு ப்ரமானம்-ஜ்ரஹஸ்யத்ரயம்' என்றும் இவை. அநந்தரம், இவ்வர்த்துங்களை உபதேஸித்த ஆசார்யன்பக்கலிலே க்ருதஜ்ஞனாய், ஸாத்விகரோடே ஸங்க்ருதி பண்ணும் ; அநந்தரம், ஆசார்யகைங்கர்யமே யாத்ரையாய்ப் போரும். ஆசார்யகைங்கர்யமாவது - அநிஷ்டம் தவிர்கையும், இஷ்டம்செய்கையும். அவையிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு அநிஷ்டம் தவிர்கையே ப்ரத்யானம். அதுவென்னென்னில் ; இஷ்டம்செய்யாதபோது உபேக்ஷிக்குமளவேயுள்ளது; அநிஷ்டம் தவிராதபோது, நேராக k நிக்ரஹித்துக் கைவிடும் ; அவன் கைவிட்டவாறே ஈஸ்வரன் கைவிடும்; பின்னைத் துணையாவது-பழைய கர்மங்களும், யமபுடரும் k₂ இவையிரண்டும் அறிவது-ஸாஸ்த்ரமுகூத்தாலும் ஆசார்யன் நினைவாலும். l இதுதான் பேற்றுக்கு ஸாத்நமுமாய், கைங்கர்யமுமாய், n ஸ்வரூபமுமாயிருக்கும். n இவை ஸாத்நமென்று நினைக்கக்கடவனல்லன்; ஆசார்யனுக்கு ப்ரியமாக — புகுவத்கைங்கர்யம், புகுவத கைங்கர்யம் பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்; இப்படியிருக்கிற அதிகாரிக்கு ப்ராப்யஸித்தியுண்டாம். ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கு இதுவரை விவரிக்கப்பட்டது. j ரஹஸ்யத்ரயம் - திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமஸ்லோகம் என்ற மூன்று ரஹஸ்யங்கள். k நிக்ரஹித்துக் கைவிடும்-ஆசார்யன் சீறிக் கைவிடுவான். k₂ இவையிரண்டும்-ஆசார்யனுக்கு அநிஷ்டம் தவிர்கையும், இஷ்டம் செய்கையும். l இதுதான்-ஆசார்ய கைங்கர்யம்தான். n ஸ்வரூபமுமாய் - ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்ததாய். n இவை...நினைக்கக்கடவனல்லன்-ஆசார்ய கைங்கர்யம் பேற்றுக்குக் காரணமாயிருந்தபோதிலும் நிரபேக்ஷாபாயமான ஈஸ்வரனுடைய உபாயத்வத்துக்கு முரண் வருமாகையாலே, இதில் உபாயத்வபூத்தி வைக்கக்கூடாது. ஆசார்யனுக்கும் புருஷகாரத்வமே உள்ளது ; உபாயத்வமில்லை என்று கருத்து. o ஸீமா - எல்லை.

o லீமா-p ததீயஸேஷத்வம்; q பரஸ்வரூபத்துக்கு o லீமா - அர்ச்சாவதாரம் ; விரோதிஸ்வரூபத்துக்கு o லீமா-அஹங்கார மமகாரங்கள்; உபாயஸ்வரூபத்துக்கு o லீமா-புகுவத்ருபை ; உபேய ஸ்வரூபத்துக்கு o லீமா-r புகுவந்முகோல்லாஸம்— என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வார்

பதினமூன்றாம் வார்த்தை

உபயவிபூதியும் ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமாயிருக்கும் ; இதிலிருக்குமவர்கள் பூத்திரும், நி த ய ரு ம், முக்தரும். பூத்திர இரண்டுபடி; - முமுகுக்களும், ஸம்ஸாரிகளும். இவர்கள்தான்-அஹங்கார மமகாரம் கழிந்திருப்பாரும், ‘அஹங்கார மமகாரங்களிலே அகப்பட்டோம்’ என்றிருப்பாரும், அஹங்கார மமகாரங்களோடு உடன்பட்டிருப்பாருமாயிருக்கும். இதில் கழிந்திருப்பார்-நித்யரும், முக்தரும்; அகப்பட்டோம் என்றிருப்பார் - முமுகுக்கள் ; உடன்பட்டிருப்பார் - நித்யஸம்ஸாரிகள். இதில் கழிந்திருப்பாரை எம்பெருமான் தன் a இனிமைக்கு விஷயமாக்கும் ; ‘அகப்பட்டோம்’ என்றிருப்பாரைத் தன் b இரக்கத்துக்கு விஷயமாக்கும் ; உடன்பட்டிருப்பாரைத் தன் c லீலைக்கு விஷயமாக்கும்— என்று முதலியாண்டான்.

p ததீயஸேஷத்வம் - எம்பெருமானுடைய அடியார்களுக்கு அடிமைப் பட்டிருக்கை. q பரஸ்வரூபத்துக்கு...அர்ச்சாவதாரம்-பரம், வ்யூஹம், வீபூவம், அந்தர்யாமி, அர்ச்சை என்னும் ஐந்தினுள் குணபூர்த்தியுள்ளதாகையாலே அர்ச்சாவதாரம் எல்லை நிலம். r புகுவந் முகோல்லாஸம்-“ தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே ” [திருவாய் 2-9-4] “உனக்கே நாமாட்செய்வோம்” [திருப்பாவை 29] என்கிற படியே எம்பெருமானைப் பற்றிய அநுபூவ கைங்கர்யங்களும் அவனுடைய முகமலர்த்திக்குறுப்பாகவே விரும்பப்படுகின்றனவாகையாலே அவனுடைய முகமலர்த்தியே உபேயத்துக்கு (ப்ராப்யத்துக்கு) எல்லைநிலம் என்று கருத்து.

பதினமூன்றாம் வார்த்தை

a இனிமைக்கு விஷயமாக்கும் - நித்யமுக்தர்களை எம்பெருமான் தனக்கு பேராக்ய பதார்த்தங்கள்போலே அநுபூவிப்பான். b இரக்கத்துக்கு விஷயமாக்கும் - முமுகுக்களை நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே

பதினெகாம் வார்த்தை

ஆச்சான்பிள்ளை கோஷ்டியில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரள இருந்து, 'தஞ்சமாயிருப்பதொரு வார்த்தை அருளிச்செய்ய வேணும்' என்ன, அருளிச்செய்தபடி, — 'நாம் லீலைக்கு விஷயமோ, இரக்கத்துக்கு விஷயமோ' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய; 'உடன்பட்டிருந்தோமாகில் லீலைக்கு விஷயமாகிறோம்; அகப்பட்டோம் என்றிருந்தோமாகில் இரக்கத்துக்கு விஷயமாகிறோம்' என்று அருளிச்செய்தார்.

பதினஞ்சாம் வார்த்தை

a ஸ்வஸ்வரூபம்-ஜ்ஞானப்ரத்யானம்; b உபாயம் - வ்யவஸாயப்ரத்யானம்; c ப்ராப்யம்-அபேக்ஷாப்ரத்யானம்; d விரோதி-அருசிப்ரத்யானம்—என்று முதலியாண்டான் அருளிச்செய்வார்.

முக்தர்களாக்குவான். c லீலைக்கு விஷயமாகும் - ஸம்ஸாரிகளை—படைத்தல், அளித்தல், அழித்தல் முதலான செயல்களுக்கு உட்படுத்தித் தான் லீலாரஸமநுபூதிப்பான்.

பதினெகாம் வார்த்தை

முந்தின வார்த்தைக்கு இது விவரணமாயிருக்கிறது.

பதினாந்தாம் வார்த்தை

a ஸ்வஸ்வரூபம் ஜ்ஞானப்ரத்யானம் - ஆத்மஸ்வரூபம் தன்னுடைய ஸேஷத்வ பாரதந்த்ரய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிவதை முக்யமாகக் கொண்டிருக்கும். b உபாயம் வ்யவஸாயப்ரத்யானம் - உபாயமாகிற எம்பெருமான் தன்னையே உபாயமாக உறுதிபூண்டவர்களையே நிர்ஹேதுகமாக ரக்ஷித்தருள்வான். ஆகையால் உபாயத்துக்கு வேண்டியது உறுதியே என்று கருத்து. c ப்ராப்யம் அபேக்ஷாப்ரத்யானம்-ப்ராப்யமான கைங்கர்யம் " ஒழியில் காலமெல்லாம் " [திருவாய் 3-3-1] "உனக்கே நாமாட்செய்வோம்" [திருப்பாவை 29] என்கிறபடியே ஸர்வதேய ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் உசிதமான ஸகலவிதபரார்த்தக் கைங்கர்யங்களையும் செய்யவேணும் என்ற ப்ரார்த்தனையை முக்யமாகக் கொண்டதாயிருக்கும் என்று கருத்து. d விரோதி அருசிப்ரத்யானம் - விரோதிகளான அவித்யா, கர்ம, வாஸநா, ருசி, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் என்னும் ஐந்திலும் சேதனனுக்கு ருசி (விருப்பு) இல்லாமலிருக்கை விரோதி, விரோதியாவதற்கு முக்யம் என்று கருத்து.

பதினூறாம் வார்த்தை

a அவன்-பேடாக்தா; இவன்-பேடாக்யம். b வ்யாமோஹம்-உபாயம்; c எதிர்விழிபெறுகை-உபேயம்; d அவனுக்கு மிடறு பிடியாய்ப் போருவது-அந்யதாரவிரோதி; அந்யதாரவிரோதி தான் அஞ்சபடி-தேஹத்தை ஆத்மாவாக புத்தி பண்ணுகையும், இதர தேவதைகளைப் பரதத்வமாக புத்தி பண்ணுகையும், இழிதொழில்களை உபாயமாக புத்தி பண்ணுகையும், அவற்றிலே விஷயாந்தரங்களை பேடாக்யமாக புத்தி பண்ணுகையும், நின்ற சேதநரையெல்லாம் விரோதிகளாக புத்தி பண்ணுகையும். ஸ்வரூபவிரோதி, உபாயவிரோதி, உபேயவிரோதி என்று மூன்று. e தேஹாத்மாபிமானம், அந்யஸேஷத்வம்,

பதினூறாம் வார்த்தை

a அவன்...பேடாக்யம் - " அஹமந்தம் அஹமந்தாத: " என்கிற படியே உடையவனான ஸர்வேஸ்வரன் உடைமையான சேதனைப் பெற்று அநுபூஷிப்பவனாய் இருப்பான். சேதனை ஸர்வேஸ்வரனால் அநுபூஷிக்கப்படுமவனாயிருப்பான். இருவருக்கும் பேடாக்த்ருத்வம் பேடாக்யத்வம் என்னும் இரண்டுமுண்டாயினும், ஸர்வேஸ்வரனுக்கு பேடாக்த்ருத்வமும், ஜீவனுக்கு பேடாக்யத்வமும் முக்யமென்று கருத்து. b வ்யாமோஹம் உபாயம் - உடையவனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு உடைமையான சேதனனிடம் " இது நம்முடைய வஸ்து " என்னும் பேரபிமானமே சேதனை உய்வதற்கு உபாயமாயிருப்பது. c எதிர்விழிபெறுகை உபேயம் - ஜீவன் அநுபூவ கைங்கர்யங்களைச் செய்யும்போது எம்பெருமான் ஆநந்தம் கொள்வதாகிற எதிர்விழி கொடுக்கையைச் செய்கிறான்; அவ்வாநந்தத்தை அநுபூஷிப்பதாகிற எதிர்விழிபெறுகையே ஜீவனுக்கு உபேயம். d அவனுக்கு..... அந்யதாரவிரோதி - எம்பெருமான் தனக்கு பேடாக்யமான உணவான ஜீவனை உண்ண (அநுபூஷிக்க) நினைக்கும்போது ஜீவன் அந்யதார ஜ்ஞானத்தாலே செய்யும் ஐந்து கார்யங்கள் ஸர்வேஸ்வரனுடைய கழுத்தைப் பிடித்தாற்போலே உண்பதற்கு விரோதத்தைச் செய்கின்றன. e தேஹாத்மாபிமானம்...ஸ்வரூபவிரோதி - தேஹத்தையே ஆத்மாவாக நினைக்கையாகிற தேஹாத்மாபிமானம் ஆத்மா ஜ்ஞானஸ்வரூபமானது என்பதை மறைக்கிறது. ஆத்மாதன்னைப் பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டதாக நினைக்கையாகிற அந்யஸேஷத்வஜ்ஞானம் புகுவானுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கையாகிற

ஸ்வஸ்வாதந்தர்யம் இவை-ஸ்வரூபவிரோதி; f ரக்ஷகாந்தரம், ஸாத்யநாந்தரம், வித்யுதோபாயத்தில் அவிர்வாஸம் இவை-உபாயவிரோதி; g ஐஸ்வர்யகைவல்யம், ஸ்வரூபவமான புகுவத்தைங்கர்யம் இவை - உபேயவிரோதி. h ஸ்வரூப யாதாத்மயஜ்ஞாநம் பிறவாமையாலே-தூந்தி பிறக்கிறதில்லை; i விரோதியாதாத்மயஜ்ஞாநம் பிறவாமையாலே-அச்சம் பிறக்கிறதில்லை; j உபாய யாதாத்மயஜ்ஞாநம் பிறவாமையாலே-வ்யவஸாயம் பிறக்கிறதில்லை; k பேக்யாதாத்மயஜ்ஞாநம் பிறவாமையாலே - த்வரை பிறக்கிறதில்லை.

அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வத்தை மறைக்கிறது. தன்னை ஸ்வதந்தரமாக நினைக்கையாகிற ஸ்வஸ்வாதந்தர்யஜ்ஞானம் புகுவத் பாரதந்தர்யத்தை மறைக்கிறது என்று கருத்து. f ரக்ஷகாந்தரம்...உபாய விரோதி - வேடுருவரை ரக்ஷகராக நினைப்பது அநந்யகூதித்வத்துக்குப் பொருந்தாததாகையாலும், தன்னிடமுள்ள கர்மம், ஜ்ஞானம், புகுத்தி முதலானவற்றை மோக்ஷஸாத்யமாக நினைப்பது ஆகிஞ்சந்யத்துக்குப் பொருந்தாததாகையாலும், வித்யுதோபாயமான எம்பெருமானிடம் விர்வாஸம் (நம்பிக்கை) இல்லாதிருப்பது மஹாவிர்வாஸத்துக்குப் பொருந்தாததாகையாலும், இவை பரபத்திநிஷ்டைக்குக் குற்றைய விளைப்பவையாய் உபாயமான எம்பெருமான் கார்யம் செய்வதைத் தடுக்கின்றன என்று கருத்து. g ஐஸ்வர்யகைவல்யம்... உபேயவிரோதி - பரார்த்துகைங்கர்யமே பரமப்ராப்யமாகையாலே, அதைச் சேதனன் அடையாதபடி தடைசெய்யும் ஐஸ்வர்யகைவல்யங்க னாகிற ப்ராப்யாதந்தரங்களும், தன் ஆதந்தத்துக்காக புகுவத் கைங்கர்யம் செய்வதும் அந்தப் பரமப்ராப்யத்துக்கு விரோதிகள் என்று கருத்து. h ஸ்வரூப...தூந்தி பிறக்கிறதில்லை - தேஹாத்மாபிமானம் முதலான ஸ்வரூபவிரோதிகளையுடையவனுக்குப் புலனடக்கம் ஏற்படாது. i விரோதி...அச்சம் பிறக்கிறதில்லை. முற்கூறிய விரோதிகளை விரோதிகளாக அறியாதவனுக்கு அவற்றைக் கண்டு நடுக்கம் ஏற்படுவதில்லை. j உபாய.. வ்யவஸாயம் பிறக்கிறதில்லை - முற்கூறிய உபாயவிரோதிகளால் உபாயத்தைப்பற்றிய உண்மை அறிவு இல்லாதவனுக்கு எம்பெருமான் ஒருவனே உபாயம் என்னும் உறுதி பிறக்கிறதில்லை. k பேக்ய... த்வரை பிறக்கிறதில்லை - முற்கூறிய உபேயவிரோதிகளால் உபேயத்தைப்பற்றிய உண்மையறிவில்லாதவனுக்கு அவ்வுபேயத்தை அடையவேணும் என்னும் த்வரை (வேகம்) பிறக்கிறதில்லை.

பதினேழாம் வார்த்தை

2 எங்களாழ்வான் ஸ்ரீபாதத்திலே அம்மங்கியம்மாள் சென்று தண்டனிட்டு, 'அடியேனுக்கு b தர்ஸநமிருக்கும்படி அருளிச்செய்ய வேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; எங்களாழ்வானும், c தர்ஸநாந்தரிகளை நிரலிக்கவோ?, ஸ்வbதர்ஸநஸ்தாபநம் பண்ணவோ?, b தர்ஸநமிருக்கும்படி கேட்கவோ? என்று அருளிச்செய்ய; இவரும், "c தர்ஸநாந்தரிகளை நிரலிக்கவும் ஸ்வbதர்ஸநஸ்தாபநம் பண்ணவும் தேவரீர் எழுந்தருளியிருந்தீர்; அடியேனுக்கு b தர்ஸநமிருக்கும்படி அருளிச்செய்யவேணும்" என்ன; எங்களாழ்வான், அம்மங்கியம்மாளுக்கு அருளிச்செய்த ஸாரார்த்ததுசதுஷ்டயம்;—

எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சம் என்றிருக்கும் நம் பூர்வாசார்யர்கள், தங்களுக்குத் d தஞ்சமாகவும் e உத்தாரகமாகவும் பேடாக்யமாகவும் அருஸந்தித்தும். உபதேஸித்தும் போருவது f நாலிரண்டு அர்த்தமுண்டு. அவையாவன-ஸ்வரூபஜ்ஞாநமென்றும், ஸ்வரூப யாதூர்த்தம்யஜ்ஞாநமென்றும், விரோதிஜ்ஞாநமென்றும், விரோதியாதூர்த்தம்யஜ்ஞாநமென்றும், பூலஜ்ஞாநமென்றும், பலயாதூர்த்தம்யஜ்ஞாநமென்றும், உபாயஜ்ஞாநமென்றும், உபாயயாதூர்த்தம்யஜ்ஞாநமென்றும்

பதினேழாம் வார்த்தை

2 எங்களாழ்வான் - திருவெள்ளறையில் பூர்வஸிக்ஷ ஸ்ரீவைஷ்ணவ பூராஹ்மண குலத்தில் அவதரித்தவராய், அஸ்மத்குலகூடஸ்தூராய், 'விஷ்ணுசித்தர்' என்னும் திருநாமமுடையவராய், எம்பெருமானாராலே 'எங்களாழ்வான்' என்று ஆழ்வானுக்குத் துல்யராக அபிமானிக்கப்பெற்று, 74 ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளில் ஒருவராக நியமிக்கப்பெற்றவராய், 'தினவுகேடச் சொல்லுவர் திருவெள்ளறைச் சோழியர்' என்று புகழ்பெற்றவர். b தர்ஸநம் - மதம். c தர்ஸநாந்தரிகள் - பிற மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். d தஞ்சம்-இங்கிருக்கும் நாள் காலக்ஷேபத்துக்கு உறுப்பானது. e உத்தாரகம்-பரமபுருஷார்த்தத்தை அளித்து உய்விப்பது. f நாலிரண்டு அர்த்தம்-நாலு ஜ்ஞானங்களும் நாலு யாதூர்த்தம்யஜ்ஞானங்களுமாக எட்டு அர்த்தங்கள்.

இதில், ஸ்வரூபஜ்ஞாநமாவது - ஜ்ஞாநாநந்தங்களுமே g புற விதழ் என்னும்படி புகுவதுநந்யார்ஹ ஸேஷத்வமே ஸ்வரூப மென்றிருக்கை. ஸ்வரூபயாதூதம்யஜ்ஞாநமாவது - புகுவச் சேஷத்வமும் புறவிதழ் என்னும்படி புகுவதஸேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்றிருக்கை. விரோதிஜ்ஞாநமாவது - பரமபுகுவத h விஸ்லேஷத்திலே நெஞ்சழியாத நினைவு. விரோதியாதூதம்ய ஜ்ஞாநமாவது - வருந்தி ஒரு புகுவதனோடே i ஸம்ஸ்லே ஷிக்கத்தொடங்கி, அவன்பக்கல் j தோஷதூர்ஸநம் பண்ணுகை. k பூலஜ்ஞாநமாவது - ஒரு புகுவதன் நியமநத்தை வெறுத்தல் * பொறுத்தல் செய்கையன்றிக்கே, விஷய ப்ரவணனுக்குப் படுக்கைத்தலையில் விஷயபாருஷ்யம் பேபுக்யமாமாபோலே யாகிலும் பேபுக்யமென்றிருக்கை. l பூலயாதூதம்யஜ்ஞாந மாவது - ஆர்த்தப்ரபத்தியைப் பண்ணி அக்கரைப்பட ஒருப் பட்டிருக்கச்செய்தே, மாதாபிதாக்களுங்கூட அநாதாதிக்கும்

g புறவிதழ் - ஒரு மலருக்கு வெளியிலிருக்கும் இதழ்கள்போலே பூவிரிசங்குமாயிருப்பவை; ஸேஷத்வம் உள்ளிதழ்போல் இருப்பது; ஜ்ஞாநாநந்தங்களைக்காட்டிலும் அந்தரங்குமாயிருப்பது என்று கருத்து. h விஸ்லேஷம் - பிரிவு. i ஸம்ஸ்லேஷிக்க - உறவாட. j தோஷதூர்ஸநம் பண்ணுகை - குற்றங்களைக் காண்கை. k பூல ஜ்ஞானமாவது...பேபுக்யமென்றிருக்கை-l ஒரு பரமபுகுவதர் நமக்கு ஒரு நியமனத்தைச் செய்தால், அது நம் மனத்துக்கு ஏற்காமை யாலே அந்த நியமனத்தை நாம் வெறுத்து அதை வெளிக்காட்டுவ துண்டு. வெறுப்பை உள்ளேயே அடக்கிக்கொண்டு பொறுத்திருப் பதுமுண்டு. பூலஜ்ஞானமுள்ளவன் இவ்விரண்டையும் செய்ய மாட்டான்; காதலியோடு புணரும்போது அதில் பல தாழ்ச்சிகள் இருந்தபோதிலும் அவற்றைப் பொறுத்துக்கொண்டு, அவற்றை இனியவையாகவும் நினைப்பதுபோலேயாவது நம் மனத்துக்கு ஏற்காத அந்த புகுவத நியமனத்தை இனியது என்றிருப்பான் என்று கருத்து. l பூலயாதூதம்யஜ்ஞானமாவது...ஒருப்படுகை - ஸம்ஸாரத் தில் பொருந்தாமையாலே “கூவிக்கொள்ளும் காலம் இன்னம் குருகாதோ” [திருவாய் 6-9-9] என்று ஆழ்வாரைப்போலே ஆர்த்தி வினைந்து உடனே எம்பெருமானைப் பெறவேணும் என்று ஆர்த்த ப்ரபத்தி செய்ய எரித்துமாயிருக்கும்போதும், தாய்தந்தையராலும்

படியான ஆர்த்தியையுடைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக் கண்டால், அவர்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாக இங்கேயிருக்கையிலே ஒருப்படுகை. உபாயஜ்ஞாநமாவது - ஸம்புந்த்யஜ்ஞாநம்; ஸம்புந்த்யஜ்ஞாநந்தான் - ஸம்புந்த்ய ஜ்ஞாநமென்றும், ஸம்புந்த்ய யாத்ராத்மயஜ்ஞாநமென்றும், ஸம்புந்த்ய ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமென்றும், ஸம்புந்த்யஸ்வரூப யாத்ராத்மயஜ்ஞாநமென்றும் நாலு வகையாயிருக்கும். இதில் ஸம்புந்த்யஜ்ஞாநமாவது - அவனுடைய ற நிருபாதிக்கஸேஷித்வத்தையும், தன்னுடைய நிருபாதிக்க ஸேஷித்வத்தையும் தெளிய அறிகை. ௩ ஸம்புந்த்ய யாத்ராத்மய ஜ்ஞாநமாவது - அவனுடைய நிருபாதிக்கஸரீரித்வத்தையும், தன்னுடைய நிருபாதிக்க ஸரீரத்வத்தையும் தெளிய அறிகை. ௪ ஸம்புந்த்ய ஸ்வரூபஜ்ஞாநமாவது - அவனுடைய நிருபாதிக்க தர்மித்வத்தையும், தன்னுடைய நிருபாதிக்க தர்மத்வத்தையும் தெளிய அறிகை. ௫ ஸம்புந்த்ய ஸ்வரூப யாத்ராத்மய ஜ்ஞாநமாவது - தர்மி தர்மங்களினுடைய

கைவிடப்பட்ட அநாதர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் மோக்ஷமடையவேண்டும் என்னும் பேரார்வமும் அடங்கப்பெற்று, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ரக்ஷிப்பதற்காகத் தனக்குப் பொருந்தாத இந்த ஸம்ஸாரத்திலேயே இருக்க உறுதி கொள்பவன் பூல யாத்ராத்மயஜ்ஞாநம் (பூலத்தைப்பற்றிய உண்மையறிவு) உடையவன் என்று கருத்து. பூக்ஷவத்யூபயவ கைங்கர்யங்களைக் காட்டிலும் பூக்ஷவத்யூபயவ கைங்கர்யங்களே பரமப்ராப்யம் என்றபடி. ௩ நிருபாதிக்க - ஒரு காரணத்தை முன்னிடாத; அதாவது-இயல்வான என்றபடி. ௩ ஸம்புந்த்யயாத்ராத்மயஜ்ஞாநம் - எம்பெருமான் இயல்வான ஸரீரியாயிருந்துகொண்டு ஸேஷியாயிருப்பவன் என்றும், தான் இயல்வான ஸரீரமாயிருந்துகொண்டு ஸேஷமாயிருப்பவன் என்றும் தெளிவாக அறிவது உறவை உள்ளபடி அறிவதாகும். ௪ ஸம்புந்த்ய ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் - நம்முடைய ஸரீரம் நமக்கு ஸரீரமாயிருந்தபோதிலும், என்றும் நம்மைவிட்டுப் பிரிக்கமுடியாத தர்மமாய் (ப்ரகாரமாய்) இராது. நாமும் அதற்கு தர்மியாய் (ப்ரகாரியாய்) இல்லை. நமக்கும் எம்பெருமானுக்குமுள்ள ஸம்புந்த்யஸ்வரூபம் இத்தகைய ஸரீர ஸரீரிகள்போலிருப்பது மாத்திரமல்லாமல், தர்மதர்மிகளைப்போலும் இருப்பது என்றறிவது - ஸம்புந்த்யஸ்வரூபஜ்ஞாநம் என்று கருத்து. ௫ ஸம்புந்த்ய ஸ்வரூப யாத்ராத்மயஜ்ஞாநம் - உலகில் தர்மங்கள்

ஐக்யத்தைத் தெளிய அறிகை; அதாவது - விஸிஷ்ட வேஷத்
திலே அவனொருவனுமேயாய், தான் இல்லையென்னலாம்
படியிருக்கை. q உபாயயாதூதம்ய ஜ்ஞாநமாவது - தந்
நிஷ்டை. அதாவது - சேஷத்வத்தில் கர்த்தருத்வ நிவ்ருத்தியும்,
ஜ்ஞாத்ருத்வத்தில் கர்த்தருத்வ நிவ்ருத்தியும், கர்த்தருத்வத்தில்
கர்த்தருத்வ நிவ்ருத்தியும், பேடாக்ர்த்துவத்தில் கர்த்தருத்வ
நிவ்ருத்தியும் பிறக்கை. சேஷத்வத்தில் கர்த்தருத்வமாவது -
r ராஜாஸ்ரயத்தையிட்டு ஐக்யத்தைப் பீடிக்கும் மந்த்ரிகளைப்
போலே, s புகுவதூஸத்தியையிட்டு t ஸதூசாரத்தை
நெகிழ்கை; அதாவது - ஸப்தூதூதிவிஷயஸ்பர்ஸத்தில் அச்ச
மும், புகுவதூபுகுவதகைங்கர்ய விஸ்லேஷத்தில் ஆர்த்தியும்
விளையாதொழிகை; தந்நிவ்ருத்தியாவது - u ப்ராமாதிசுகமான
விஷயத்திலே அச்சமும், ப்ராமாதிசுகமான கைங்கர்யவிஸ்லேஷத்
தில் ஆர்த்தியும் விளகை. ஜ்ஞாத்ருத்வத்தில் கர்த்தருத்வமாவது -
நாம் ஜ்ஞாதாவாகையாலேயன்றோ நம்மை அவன் அங்கீகரித்தது

தூர்மியைவிட்டுப் பிரிக்கமுடியாவிடிலும், தூர்மியைக் காட்டிலும்
தனித்து அறியலாம்படியிருக்கும். உதூஹரணமாக வெண்மை
நிறம் வஸ்த்ரத்தைவிட்டுப் பிரியாத தூர்மமாயினும், பால் முதலான
மற்றைப் பொருள்களிலும் அது இருக்கையாலே, தூர்மியாகிற
வஸ்த்ரத்தைவிட்டுப் பிரித்து அறியலாம்படியிருக்கும். இங்கு
எம்பெருமானுக்கு ப்ரகாரமான நாம், வேறென்றுக்கும் ப்ரகாரமா
யில்லாமையாலே, உலகிலுள்ள ப்ரகாரங்களைப்போலே அவனை
விட்டுப் பிரித்தறியக் கூடியவர்களல்ல. ஆகையால் 'விஸிஷ்டவேஷத்
திலே அவனொருவனே இருக்கிறான். அவனைப் பிரிந்து நமக்கு
நிலையில்லை' என்றறிவது ஸம்பந்தூஸ்வருபத்தை உள்ளபடி
அறிவது என்று கருத்து. ஆக, இத்துடன் உபாயமான எம்பெருமானைப்
பற்றிய ஜ்ஞானத்தில் நாலு வகை விளக்கப்பட்டது. q உபாய
யாதூதம்யஜ்ஞானமாவது - முற்கூறிய உபாயமான எம்பெருமானை
உட்புகுந்து அறிவது. r ராஜாஸ்ரயம் - அரசனை அண்டை
கொண்ட பூலம். s புகுவதூஸத்தி - புகுவானை அண்டைகொண்ட
பூலம். t ஸதூசாரம் - நல்லோர்களின் ஒழுக்கம்; அதாவது - ஸப்தூதம்
முதலான விஷயங்களோடு தொடர்பு ஏற்பட்டால் பாயப்படுவதும்,
புகுவதூ புகுவத கைங்கர்யமில்லாமற்போனால் வருந்துவதும்.
u ப்ராமாதிசுகமான விஷயத்திலே - கவனக்குறைவினால் ஸப்தூதூதி

என்று தன் ஜ்ஞாநத்தையிட்டு v இறுமாக்கை ; தந்நிவ்ருத்தியாவது - தேஹாத்மாபி, மாநிகளிலும் கடையாய், w அசித்கல்பனும், x முதலழித்துக்கொண்டு அஸ்தகல்பனாய்க்கிடந்த என்னை, இரும்பைப் பொன்னாக்குவாரைப்போலே, y கருந்தறையிலேபுகுந்து, ஆத்மஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து அங்கீகரிப்பதே ! என்று க்ருதஜ்ஞனையப்போருகை. கர்த்ருத்வத்தில் கர்த்ருத்வமாவது - நாம் நிஷித்துங்களை விட்டு விஹிதங்களைப் பற்றுகையாலேயன்றே நம்மை அவன் அங்கீகரித்தான் என்று தன் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியையிட்டு இறுமாக்கை ; தந்நிவ்ருத்தியாவது - நம் வ்யாபாரங்கள் ஒன்றுமில்லை, மரப்பாவையை ஆட்டுவாரைப்போலே, தானே நிஷித்துங்களினின்றும் விடுவித்து விஹிதங்களைப் பற்றுவித்தான் என்றிருக்கை. பேராக்ரத்ருத்வத்தில் கர்த்ருத்வமாவது - நாம் அவனுக்கு அடிமை செய்கிறோம் என்றிருக்கை ; தந்நிவ்ருத்தியாவது - z தன் கையாலே தன் மயிரை வகுத்தால் அந்யோந்யம் உபகாரசம்ருதி பண்ணுதாப்போலே, அவயவபூதனான ஆத்மா அவயவியான எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்கிறான் என்றிருக்கை. இவ்வர்த்தங்கள் ஓராசார்யன் அங்கீகரித்த முமுகுஷுவுக்கு ஜ்ஞாதவ்யம்.

பதினெட்டாம் வார்த்தை

ஃ பரஸ்வரூபமிருக்கும்படியென் ?, பரஸ்வரூபயாதூதம்யமிருக்கும்படியென்?, ஸ்வஸ்வரூபமிருக்கும்படியென்?, ஸ்வஸ்வ

விஷயஸ்பர்ஸம் ஏற்படும்போது. v இறுமாக்கை-கூர்வம்கொள்ளுகை. w அசித்கல்பன் - ஏறக்குறைய அசேதனத்தையொத்தவன். x முதலழித்துக்கொண்டு - ஸ்வரூபத்தை அழித்துக்கொண்டு. y கருந்தரை-தரிசுநிலம்; (இங்கு) ஜ்ஞானம் வெளிப்படாத ஆத்மஸ்வரூபம். z தன் கையாலே ..பண்ணுதாப்போலே - ஒரு மனிதன் தன் கையாலே தன் மயிரை வாரிவிட்டால் அந்தக் கைக்கு அவனே, அவனுக்கு அந்தக் கையோ, கைக்கு மயிரோ நன்றி காட்டவேண்டிய அவஸ்ய மில்லாததுபோலே, எம்பெருமான் தனக்கு கைங்கர்யம் செய்யும் சேதனனுக்கு நன்றி காட்டவேண்டிய அவஸ்யமில்லை என்று கருத்து.

ரூபயாதூதம்யமிருக்கும்படியென் ? , ஸ்வரூபாநுரூபமான பூலஸ்வரூபமிருக்கும்படியென் ? , பூலஸ்வரூபயாதூதம்யமிருக்கும்படியென் ? , தத்விரோதிஸ்வரூபமிருக்கும்படியென் ? , விரோதிஸ்வரூபயாதூதம்யமிருக்கும்படியென் ? , தந்நிவ்ருத்திக்கும் பூலஸித்திக்கும் உபாய ஸ்வரூபமிருக்கும்படியென் ? , உபாயஸ்வரூபயாதூதம்யமிருக்கும்படியென் ? என்னில் ;— b பரஸ்வரூபம் - சேதநாசேதநாத்மகமான உபாயவிபூதிக்கும் நியந்தாவாயிருக்கும் நியந்த்ருத்வம் ; பரஸ்வரூப யாதூதம்யம் “அது நமது விதிவகை” என்கிறபடியே அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஆபரிதபாரதந்தர்யம் ; இனி, பரஸ்வரூப c ப்ரதிஸம்பூந்தியான d ஸ்வஸ்வரூபமாவது - ப்ரக்ருதே:பரம், ஜ்ஞாநாநந்த்ருக்ஷணம், நித்யம், ஏகரூபம், ஜ்ஞாநகுணகம், ஸ்வயம்ப்ரகாஸம், ஈஸ்வரஸேஷம், அநந்யார்ஹம், ஸ்வ

பதினெட்டாம் வார்த்தை

a அர்த்தபஞ்சகத்தின் ஸ்வரூபமும், அர்த்தபஞ்சகத்தின் ஸ்வரூபயாதூதம்யமும் (வடிக்கட்டின நிலையும்) இவ்வார்த்தையில் விவரிக்கப்படுகிறது. b பரஸ்வரூபம்...பாரதந்தர்யம் - உபாயவிபூதிக்கும் நியந்தாவாயிருக்கை பரஸ்வரூபம். அதன் யாதூதம்யம் (எல்லைநிலம்) — தன்னுடைய எல்லா நிலைகளும் அர்ச்சகபராதீனமாயிருக்கும் அர்ச்சாவதாரத்தில் நிறைந்து விளங்கும் ஆபரிதபாரதந்தர்யம். இப்பாரதந்தர்யம் ஸ்வாதந்தர்யத்தின் எல்லைநிலமாகிறது ; “ அது நமது விதிவகையே ” [திருவாய் 10.6-1] என்கிற பாசுரத்தில் ஸர்வநியந்தாவான ஸர்வேஸ்வரன் தம் விதியை (நியமனத்தை) எதிர்பார்த்து நிற்கிறான் என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தாரன்றோ. c ப்ரதிஸம்பூந்தி - எதிர்த்தலை. d ஸ்வஸ்வரூபமாவது - (1) ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் மேற்பட்டிருக்கை ; (2) ஜ்ஞானத்தையும் ஆநந்தத்தையும் ஸ்வரூபமாக உடைத்தாயிருக்கை ; (3) என்றுமிருக்கை ; (4) எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கை ; (5) அறிவை குணமாகவும் கொண்டிருக்கை ; (6) தானே ப்ரகாஸிப்பதாயிருக்கை ; (7) ஈஸ்வரனுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கை ; (8) மற்றவர்களுக்கு உரியவனல்லாதவனாயிருக்கை ; (9) தன்னைத் தான் ரக்ஷித்துக்கொள்வதற்குத் தகுதியில்லாதபடி அசித்தைப்போலே பரதந்த்ரனாயிருக்கை ; இந்த ஒன்பதும் ஸ்வஸ்வரூபமா

ரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத பாரதந்தர்யம் ; e இதினுடைய யாத்நாதம்யமாவது - “அருள்பெறுவாரடியார்தம்மடியனேற்கு” என்றும், “அடிகளடியே நினைபும் அடியவர்கள்தம் அடியான்” என்றும், “மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து” என்றும் சொல்லு கிறபடியே தத்யஸேஷத்வ பர்யந்தமாயிருக்கை ; இனி, ஸ்வரூபாநுரூபமான f பூலஸ்வரூபமாவது - புகுவத் ஸ்வரூப ரூபகுணரூபவஜ்ஜிதப்ரீதிகாரித கைங்கர்யம் ; g இதினுடைய யாத்நாதம்யமிருக்கும்படி - “ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி” என்கிற படியே இந்தக்கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியான சேஷயினுடைய ஹர்ஷம் ; h தத்விரோதிஸ்வரூபமாவது - தேஹத்தில் ஆத்ம பூத்தியும், தேஹாநுபூந்தியான பதார்த்தங்களில் மமதா பூத்தியும், தேஹாநுபூந்தியான ஆத்மாவின் பக்கலிலே ஸ்வதந்தரபூத்திபண்ணுகையும் ; i இதினுடைய யாத்நாதம்ய மாவது - ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யாந்தர்க்குதமான

மிருக்கும். e ஸ்வஸ்வரூபயாத்நாதம்யமாவது - “அருள்பெறுவார் அடியார்தம் அடியேனேற்கு” [திருவாய் 10-6-1] என்றும், “அடிக ளடியே நினைபும் அடியவர்கள்தம்மடியான்” [பெரியதிருமொழி 2-6-10] என்றும், “மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து” [திருமாலை 38] என்றும் பலவிடங்களில் சொல்லப்பட்ட புகுவதஸேஷத்வத்தின் சரம பர்வம் வரையில் ஊன்றியிருக்கை. f பூலஸ்வரூபமாவது - எம்பெருமா னுடைய ஸ்வரூபத்தையும், ரூபங்களையும், குணங்களையும் அநு பூவித்ததனால் ஏற்பட்ட உகப்பினால் தூண்டப்பட்ட கைங்கர்யமே பூலஸ்வரூபமாகும். g பூலஸ்வரூபயாத்நாதம்யம் - “ப்ரஹர்ஷ யிஷ்யாமி” [ஸ்தோத்ரரத்னம்-46] [உகப்பிக்கப்போகிறேன்] என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடியே, கைங்கர்யத்தைக் கொள்பவனான எம்பெருமானுடைய உகப்பே உத்தேசம்யமாயிருக்கை. h தத்வ விரோதிஸ்வரூபமாவது - (1) தேஹமே ஆத்மா என்னும் நினைவு. (2) தேஹத்தோடு தொடர்புள்ள உற்றார், உறவினர், செல்வம் முதலானவற்றில் என்னுடையவை என்னும் நினைவு (3) தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாயிருந்தபோதிலும், ஆத்மா ஸ்வதந்தர்யன் (எவர்க்கும் அடிமைப்படாமல் தன்னைத் தானே ஆள்பவன்) என்னும் நினைவு ஆகிற இம்மூன்றும் விரோதிஸ்வரூபமாகும். i விரோதிஸ்வரூப யாத்நாதம்யமாவது - ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த புகுவத்கைங்கர்

அஹங்காரமமகாரங்கள் ; j தந்நிவ்ருத்திக்கும் புருஷார்த்த, ஸித்திக்கும் உபாயமாவது - ஸித்தித்வரூபமாய், ஸௌலப்யாதி, சூண்விஸிஷ்டனாயிருந்துள்ள ஈஸ்வரன்திருவடிகள் ; k இதினுடைய யாத்ராதம்யமாவது - அதிகாரிவிஸேஷணத்தை யும் ஸஹ்யாதபடியான ஸஹகாரி நைரபேக்ஷயம்.

பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

a போகூவிரோதி-விஷயப்ராவண்யம்; b ப்ராப்யவிரோதி - மமதை ; c ஸாத்யநவிரோதி - அஜ்ஞாந கர்த்தருத்வம் ;

யத்தைச் செய்யும்போதும் “ இதை நான் செய்தேன் ” என்னும் அஹங்காரமும், “இதனால் எனக்கு ஆநந்தமேற்படுகிறது” என்னும் மமகாரமும் ஏற்படுகை. j அநிஷ்டமான விரோதியின் நிவ்ருத்திக்கும், இஷ்டமான புருஷார்த்தத்தின் ஸித்திக்கும் உபாயமாவது - ஸாத்யோபாயங்களைப்போலே ஸாதிக்கப்படவேண்டாதபடி ஸித்தித்வமாய், ஸௌலப்யம், ஸௌரில்யம், வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம் என்னும் ஆஸ்ரயணஸௌகர்யபாதககுணங்களோடும், ஜ்ஞானம், ஸக்தி, ப்ராப்தி (ஸர்வஸ்வாமித்வம்), பூர்த்தி (அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம்), கருணை என்கிற ஆபிரிதகார்யபாதக குணங்களோடும் கூடியிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகள். k உபாயயாத்ராதம்யமாவது - “ மாம் ஏகம் ” என்று சரமஸ்லோகத்தில் சொன்னபடியே, அதிகாரிவிஸேஷணமான ஸரணாக்ஷதியிலும் உபாயத்வத்தைப் பொறுக்காதபடியான ஸஹகாரிநைரபேக்ஷயம் (துணையை வேண்டாதவனாயிருக்கை).

பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

a போகூவிரோதி, விஷயப்ராவண்யம் - ஜீவன் எம்பெருமானை அநுபூவிப்பதற்கும், எம்பெருமான் ஜீவனை அநுபூவிப்பதற்கும் விரோதியாயிருப்பது ஜீவனுடைய விஷயப்ராவண்யம் (ஸப்தாதி, விஷயங்களிலே மண்டிநிற்கை). b ப்ராப்யவிரோதி மமதை - ப்ராப்யமான புகுவதூபயவ கைங்கர்யங்களுக்குக் களையாயிருப்பது அவற்றனுண்டாகும் ஆநந்தம் ஈஸ்வரனுடையது என்றிராமல், தன்னுடையது என்று இருக்கை. c ஸாத்யநவிரோதி அஜ்ஞானகர்த்தருத்வம் - ஸித்திதோபாயமான எம்பெருமான் செயல்படுவதற்குத் தடையாயிருப்பது - ஜீவன் அறியாமையாலே தன் ரக்ஷணத்தில் ஈடு

d த்ரிவித்யவிரோதிக்கும் காரணம் - அஹங்காரம் ; e கைங்கர்ய விரோதி - ஸ்வாதந்தர்யம் ; f ருசிவிரோதி - ஸப்தாதித்யங்கள் ; g ஸமாஸ்ரயணவிரோதி - தேவதாந்தரம் ; h ஜ்ஞானவிரோதி - அஜ்ஞானம் ; i ஸேஷத்வவிரோதி - தேவதாந்தரம் ; j ஸரணாக்ருதி விரோதி - உபாயாந்தரம் ; k ஸ்வரூபவிரோதி - பாக்யவதாப சாரம் ; l புருஷார்த்தவிரோதி - விஷயப்ராவண்யம் எ ன் று m பிள்ளையருளிச்செய்வர்.

படுகை. d த்ரிவித்யவிரோதிக்கும் காரணம் அஹங்காரம்-முகூறிய மூன்று தடைகளுக்கும் காரணமாயிருப்பது - ஜீவன் தன் ஆநந்தத்தைத் தான் விரும்புகையாகிற அஹங்காரம். e கைங்கர்ய விரோதி ஸ்வாதந்தர்யம் - ஸ்வதந்தரன் (தனக்குத் தானே தலைவன்) என்னும் நினைவு, ஜீவனை பாக்யவத் பாக்யவத கைங்கர்யங்களைச் செய்யாமல் கடுத்து விடுகிறது. f ருசிவிரோதி ஸப்தாதித்யங்கள் - ஸப்தம் முதலான ப்ராக்ருத விஷயங்கள் ஜீவனுக்கு பாக்யவத்விஷயத்தில் ருசி ஏற்படாமல் தடுத்துவிடுகின்றன. g ஸமாஸ்ரயண விரோதி தேவதாந்தரம் - மற்ற தெய்வங்கள் ஜீவன் எம்பெருமானை அடையாதபடி தடுத்துவிடுகின்றன. h ஜ்ஞானவிரோதி அஜ்ஞானம் - அஜ்ஞானம் (ப்ராக்ருதவிஷயஜ்ஞானம்) பாக்யவத்விஷயத்தில் ஜ்ஞானத்தைத் தடுத்து விடுகிறது. i ஸேஷத்வவிரோதி தேவதாந்தரம் - மற்ற தெய்வங்கள் ஆத்மாவின் இயல்பான பாக்யவச்சேஷத்வம் வெளிப்படாதபடி தடுத்துவிடுகின்றன. j ஸரணாக்ருதிவிரோதி உபாயாந்தரம் - “சரணாகதி மற்றோர் சாதனத்தைப்பற்றில் அரணாகது அஞ்சனைதன் சேயை முரணழியப் பற்றியது வேறோர் கயிறுகொண்டு ஆர்ப்பதன்முன் விட்டபடைபோல விடும்” [ஞானஸாரம்-28] என்று அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தபடி, தன் முயற்சியாயிருக்கும் உபாயாந்தரங்களால், ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமான (தன்முயற்சியினின்றும் நீங்குதலாயிருக்கும்) ஸரணாக்ருதி சணற்கயிறு கண்ட ப்ரஹ்மாஸ்தரம்போலே தடைபட்டுவிடும். k ஸ்வரூபவிரோதி பாக்யவதாபசாரம் - பாக்யவதர்கள்திறத்தில் செய்யும் அபசாரம் பாக்யவதஸேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தைத் தடைசெய்துவிடும். l புருஷார்த்தவிரோதி விஷயப்ராவண்யம் - ஸப்தம் முதலான விஷயங்களில் ஈடுபாடு, பரமபுருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தில் ஈடுபாட்டைத் தடைசெய்துவிடும். m பிள்ளை - நம்பிள்ளை.

இருபதாம் வார்த்தை

திருக்கோட்டியூர்நம்பி உடையவருக்கு அருளிச்செய்த வார்த்தை—ப்ரபந்தனுக்குப் பரிஹார்யம் ஆறு; அவையாவன - ஆஸ்ரயணவிரோதி, ஸ்ரவணவிரோதி, அநுபூவவிரோதி, ஸ்வரூபவிரோதி, பரத்வவிரோதி, ப்ராப்திவிரோதி என்று. இவற்றில், a ஆஸ்ரயணவிரோதியாவது - அஹங்காரமகாரங்களும், பூலாபிஸந்தியும், புருஷகாரத்தை இகழ்கையும், பேற்றில் ஸம்ஸயமும் ; b ஸ்ரவணவிரோதியாவது - தேவதாந்தரகதாவிஷயங்களிலே அவஸமாகச் செவிதாழ்க்கை ; c அநுபூவவிரோதியாவது - பேராகூத்ரவ்யங்கொண்டு புக்கு ஸ்நாநத்ரவ்யங்கொண்டு புறப்படுகிற விஷயாநுபூவேச்சை ; d ஸ்வரூபவிரோதியாவது-பரதந்த்ரனாக இசையாதே ஸ்வதந்த்ரனாய்க் கைவிஞ்சுகை. e பரத்வவிரோதியாவது - முற்றல்

இருபதாம் வார்த்தை

a ஆஸ்ரயண விரோதியாவது...பேற்றில் ஸம்ஸயமும் - நான் எனது என்னும் அஹங்கார மகாரங்களும், ப்ராக்ருத பூலங்களில் விருப்பமும், புருஷகாரமான பிராட்டியையும் ஆசார்யர்களையும் அவமதிப்பதும், பூசுவத் ப்ராப்தி கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ என்னும் ஐயமும் ஒரு ஜீவனை எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிக்காதபடி தடுத்துவிடும் என்று கருத்து. b ஸ்ரவண விரோதியாவது...செவிதாழ்க்கை - தன்னை மறந்து மற்ற தெய்வங்களைப் பற்றிய கதைகளைக் கேட்பது, எம்பெருமானைப் பற்றிய பெருமைகளைக் கேட்பதைத் தடுத்துவிடும் என்று கருத்து. c அநுபூவ விரோதியாவது...விஷயாநுபூவேச்சை - சந்தனம் புஷ்பங்கள் முதலான பேராகூத்ரவ்யங்களைத் துணைகொண்டு அநுபூவிக்கப்படுவதாய், அநுபூவித்தபின் ஸூத்திர ஏற்படுவதற்குக் குளிக்கவேண்டியிருக்கும் ஸ்த்ரீபுருஷஸம்போகம் (ஆண்பெண் கலவி) ப்ராக்ருத விஷயங்களில் பற்றை விளைப்பதன்மூலம் பூசுவதநுபூவத்தைத் தடுத்துவிடுமென்று கருத்து. d ஸ்வரூபவிரோதியாவது கைவிஞ்சுகை - எம்பெருமானுக்குப் பரதந்த்ரனாயிருக்க இசையாமல், தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாக நினைத்து அவன் ஆணையை மீறுவது பூசுவத்பாரதந்த்ரயமாகிற ஸ்வரூபத்தை ஜீவன் அறியாதபடி தடுத்துவிடும் என்று கருத்து. e பரத்வவிரோதியாவது...

கேசுத்ரஜ்ஞான ப்ரஹ்மருத்ராதிருகளை ஈஸ்வரராக ப்ரமிக்கை;
f ப்ராப்திவிரோதியாவது - கேவலரோட்டைச் சேர்த்தி.

இருபத்தோராம் வார்த்தை

a புகுவதுநுவர்த்தநத்துக்கு ப்ரதிபுந்தகம் - ஸரீரம் ;
ஆசார்யாநுவர்த்தநத்துக்கு ப்ரதிபுந்தகம் - புத்ரமித்ராதிருகள்;
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாநுவர்த்தநத்துக்கு ப்ரதிபுந்தகம் -b இதர
ஸஹவாஸம் ; c உபாயாத்யவஸாயத்துக்கு ப்ரதிபுந்தகம் -
அர்த்தப்ராவண்யம் ; உபேய ருசிக்கு ப்ரதிபுந்தகம் - விஷய
ப்ராவண்யம். d இவற்றுக்கு ஒன்றுக்கு ஒன்றிலே தாத்பர்யம்
என்று திருநகரிப்பிள்ளை வார்த்தை.

ப்ரமிக்கை - ஜ்ஞான ஸக்திகளில் நம்மைக் காட்டிலும் சிறிது
விஞ்சினவர்களாயிருந்தபோதிலும் ஜீவர்களேயான பிரமன் உருத்திரன்
முதலான தெய்வங்களை ஸர்வேஸ்வரராக மயங்குவது எம்பெருமா
னுடைய பரத்வத்தை அறியாதபடி தடுத்துவிடும் என்று கருத்து.
f ப்ராப்தி விரோதியாவது கேவலரோட்டைச் சேர்த்தி - எம்பெருமானை
இனியவனாக நினையாமல், தம்முடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தைக்
கழித்துத்தரும் பாவனாக மாத்திரம் நினைக்கும் கைவல்யநிஷ்ட
ரோடு சேருவது. எம்பெருமானைப் பரமபுகூர்ச்சுயனாக நினைப்பவர்க்கே
எளிதான புகுவத் ப்ராப்தியைத் தடுத்துவிடும் என்று கருத்து.

இருபத்தோராம் வார்த்தை

a புகுவதுநுவர்த்தனம்-எம்பெருமானுடைய ஆணைப்படி நடத்தல்.
b இதர ஸஹவாஸம் - அவைஷ்ணவர்களோடு ஸஹவாஸம். c உபா
யாத்யவஸாயத்துக்கு ப்ரதிபுந்தகம் அர்த்தப்ராவண்யம் - த4நத்தில்
மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பவன் அதைப் பெறுவதற்காக உபாயாந்தரங்
களில் ஈடுபட்டுவிடுவானாகையாலே, எம்பெருமானே உபாயம் என்
னும் உறுதிக்குப் பணத்தாசையே முக்கியமான தடை என்று கருத்து.
d இவற்றுக்கு ஒன்றுக்கு ஒன்றிலே தாத்பர்யம் - ஸரீரம் முதலாக
விஷயப்ராவண்யமீருக இவ்வைந்தும் புகுவதுநுவர்த்தனம் முத
லான ஐந்துக்குமே தடையாயிருந்தபோதிலும், ஸரீரம் முதலான
ஒவ்வொன்று முறையே புகுவதுநுவர்த்தனம் முதலானதுக்கு
முக்யமான தடை என்று கருத்து.

திருநகரிப்பின்னை ;—

e ஸ்வரூபவிரோதியாவது - ஸ்வரக்ஷணம், ஸ்வஸ்வாதந்தர்யம், அந்யஸேஷத்வம், தேஹாத்மாபிமானம், மமதை என்கிற இவை; அவன் ரக்ஷகனாகையாலே - ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லை; அவன் சேஷியாகையாலே-ஸ்வஸ்வாதந்தர்யத்தில் ப்ராப்தியில்லை; அவன் ப்ராத்தபரனாகையாலே - அந்யஸேஷத்வத்தில் ப்ராப்தியில்லை; இவன் ஜ்ஞாநநந்தியாகையாலே-தேஹாத்மாபிமானத்தில் ப்ராப்தியில்லை; ஈஸ்வரவிபூதியாகையாலே-மமதையில் ப்ராப்தியில்லை.

e ஸ்வரூபவிரோதியாவது...மமதையில் ப்ராப்தியில்லை - தன்னைத் தான் ரக்ஷித்துக்கொள்வது, திருமந்தரத்தில் நம: என்ற ஸப்தத்தில் சொல்லப்பட்ட அநந்யஸரணத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதி. ப்ரணவத்தில் அகாரத்தில் காட்டப்பட்ட எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்துக்கும், லுப்தசூர்த்தியில் காட்டப்பட்ட ஜீவனுடைய பாதந்தர்யத்துக்கும் ஸ்வஸ்வாதந்தர்யம் விரோதி. ப்ரணவத்தில் உகாரத்தினால் காட்டப்பட்ட அநந்யார்ஹ சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு அந்யஸேஷத்வம் விரோதி. ப்ரணவத்தில் மகாரத்தினால் காட்டப்பட்ட ஜ்ஞானமும் ஆநந்தமுமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதியாயிருப்பவை தேஹத்தையே ஆத்மாவாக நினைக்கையாகிற தேஹாத்மாபிமானமும், தேஹத்தைச் சேர்ந்தவையையே தன்னுடையவையாக நினைக்கையாகிற மமதையுமாகும். அகாரத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரனுடைய ரக்ஷத்வத்தை அநுஸந்தித்தால் தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக் கொள்வதில் இழிய இடமில்லை. அகாரத்திலும் நாராயண பதத்திலும் சொல்லப்பட்ட சேஷத்வத்தை அநுஸந்தித்தால் தன்னை ஸ்வாதந்தராக நினைக்க இடமில்லை. ப்ரணவத்தில் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தையும், ஜீவனுடைய அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தையும் அநுஸந்தித்தால் பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டவனாகத் தன்னை நினைக்க இடமில்லை. மகாரத்தில் ஜ்ஞாநநந்திஸ்வரூபாக ஜீவனைச் சொல்லியிருப்பதை அநுஸந்தித்தால் ஜீவன் தன் தேஹத்தையே ஆத்மா என்று நினைக்க இடமில்லை. எல்லாமே எம்பெருமானுடைய செல்வமென்று ப்ரணவத்தில் சொல்லியிருப்பதை அநுஸந்தித்தால் ஜீவன் எதையும் தன்னுடையதாக நினைக்க இடமில்லை.

f உபாயவிரோதியாவது-ஸாத்நாந்தரம், ஸ்வயோக்யதை, அர்த்தம், அதிகாரிவிசேஷணம், அபிமதம். அதாவது-ஸரீர வத் சேஷமாகையாலே-ஸாத்நாந்தரத்தில் ப்ராப்தியில்லை ; பூத்நாத்மாவாகையாலே ஸ்வயோக்யதைக்கு ப்ராப்தியில்லை ; அசேதநமாகையாலே அர்த்தம், இஷ்டாநிஷ்டங்கள் அறிகைக்கு யோக்யதையில்லாமையாலே - ஸாத்நத்தில் ப்ராப்தியில்லை ; அதிகாரிவிசேஷணம் சைதந்ய கார்யமாகையாலே-ஸாத்நத்

f உபாயவிரோதியாவது.....இவனபிமதத்துக்கு ஸாத்நத்தில் ப்ராப்தியில்லை-1. ஜீவன் தன் ஸரீரம் தனக்குப் பரதந்த்ரமாயிருப்பது போல் எம்பெருமானுக்குப் பரதந்த்ரனாகையால், இவன் தன் ரக்ஷணத்துக்கு ஒரு ஸாத்நத்தை அநுஷ்டிப்பது தகாது. அப்படி அநுஷ்டித்தால், அந்த ஸாத்நந்தரம் உபாயமாகிற எம் பெருமான் கார்யம் செய்வதற்குத் தடையாகையாலே உபாய விரோதியாகும். 2. இந்த ஜீவன் ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுண்டவ னாகையாலே, ஜ்ஞானம் ஈக்தி முதலானவற்றில் மிகக்குறைவு பட்டவன் ஆகவே ஸாத்நாந்தரங்களை அநுஷ்டிக்க இவனுக்குத் தகுதியில்லை. தகுதியிருப்பதாக நினைத்து இவன் அநுஷ்டித்தா னாகில் அது உபாயமான எம்பெருமான் கார்யம் செய்வதற்குத் தடை யாகுமாகையாலே ஸ்வயோக்யதையும் உபாயவிரோதியாகிறது. 3. உலகில் அர்த்தத்தைக்கொண்டு ப்ராக்ருத ஸுகூங்களை ஸாதிப் பது கொண்டு, அது மோக்ஷஸாத்நமுமாகுமோ என்று எண்ணினால் அது சரியல்ல. இவனுடைய இஷ்டத்தை அறிந்து அதை எஃதித் துக் கொடுக்கவும், அநிஷ்டத்தை அறிந்து அதைத் தவிர்த்துத்தர வும் வல்லது எதுவோ அதுவே மோக்ஷஸாத்நமாகும். அறிவற்ற தான அர்த்தம் (பொருள்) இஷ்டாநிஷ்டங்களை அறியவே வல்லமை யற்றதாகையாலே அது மோக்ஷஸாத்நமாக இடமேயில்லை. ப்ராக்ருத ஸுகூஸாத்நமாயிருப்பதுகொண்டு அர்த்தத்தை மோக்ஷஸாத்ந மாக ஒருவன் நினைத்தானாகில், அதுவும் உபாயமான எம்பெருமான் கார்யம் செய்வதற்குத் தடையாகி உபாயவிரோதியாகும். 4. ப்ரபந்த னாகிற அதிகாரிக்கு விசேஷணமாயிருக்கும் 'எம்பெருமானே உபாயம்' என்னும் நினைவு இவனுக்கு எம்பெருமான் அளித்திருக்கும் அறிவினால் ஏற்படுவதாகையாலே, அதை இவன் கையிலுள்ள ஸாத்நமாக நினைக்க இடமில்லை. அப்படி நினைத்தால், அந்நினைவு எம்பெருமான் பரார்த்தக் கைங்கர்யத்தை நிர்ஹேதுகமாக அளிப்பதற்குத் தடையா யிருப்பதன்மூலம் உபாயவிரோதியாகிறது. 5. ஸித்தேதூபாயமான

தில் ப்ராப்தியில்லை; ஸித்தியஸாத்யநம் ஸஹாயாந்தரத்தை ஸஹி யாமையாலே இவனபிடிமதத்துக்கு ஸாத்யநத்தில் ப்ராப்தியில்லை.

g ப்ராப்தி விரோதியாவது - தேஹத்தில் பேராக்ய புத்தியும், தேஹத்தைப்பற்றிவருமவற்றில் புருஷார்த்த புத்தியும், ஸ்வர்க்ககூஸ்வர்யத்தில் புருஷார்த்தபுத்தியும், ப்ரஹ்மலோக ப்ராப்தியில் புருஷார்த்தபுத்தியும், கைவல்யத் தில் புருஷார்த்தபுத்தியும். அதாவது - தேஹம் ஸ்வபாவ துர்க்குந்த்யமாகையாலே புருஷார்த்தமாகமாட்டாது; தேஹத் தைப்பற்றிவருமவை தனக்கல்லாமையாலே - புருஷார்த்தமாக மாட்டாது; ஸ்வர்க்ககூஸ்வர்யம் “கஃணே புண்யே மர்த்யலோகம் விஸந்தி” என்கையாலே-புருஷார்த்தமாகமாட்டாது; ப்ரஹ்ம லோகப்ராப்தியும் க்ஷுத்திபாணையாலே இஹலோகத்திலே வந்து ஸ்வ(ஸ்வ?)மாம்ஸபூக்ஷணம் பண்ணிப்போருமென்று

எம்பெருமான் மற்றொரு சேதனவஸ்துவைத் தனக்கு உதவியாகப் பொறுக்காத நிரபேக்ஷாபாயமாகையாலே, எம்பெருமானுக்கு அபி மதையான பிராட்டிக்கு உபாயத்வத்தில் அந்வயமில்லாமல் புருஷகாரத் வத்திலேயே அந்வயமுண்டு. எம்பெருமானுக்கு அபிமதவிஷயமான பிராட்டியை உபாயமாக நினைப்பதும் இவ்வண்ணமாக உபாய விரோதியாகிறது.

g ப்ராப்திவிரோதியாவது.....புருஷார்த்தமாவது - 1. தேஹம் இயல்பாகவே துர்க்குந்த்ய முதலியவற்றையுடைய அல்பபுருஷார்த்த மாகவும், அஸ்திரபுருஷார்த்தமாகவும் திருக்கையாலே, அதை இனி தாக நினைப்பது அநந்தஸ்திரபுலமான புகுவதூபுவத்துக்கு விரோதியாகிறது. 2. தேஹத்தோடு தொடர்புகொண்டவற்றால் வரும் ஸுகூம் தேஹத்துக்கேயாய் ஆத்மாவுக்கில்லாமையாலே அவற்றைப் புருஷார்த்தமாக நினைப்பது முற்கூறிய புகுவதூபுவத் துக்கு விரோதியாகிறது. 3. பூலோக ஸுகூத்தைக்காட்டிலும் சிறந்ததான ஸ்வர்க்குஸுகூமம் “ஸ்வர்க்குத்துக்குக் காரணமான புண்யம் கழிந்தவுடன் ஸ்வர்க்குத்திலிருந்து பூமிக்கு வருகிறார்கள்” [கீதை 9-21] என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி நிலையில்லாததாகையாலே, அதைப் புருஷார்த்தமாக நினைப்பதும் முற்கூறிய புகுவதூபுவத் துக்கு விரோதியாகிறது. இந்த ஸ்வர்க்குத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த ஸுகூத்தையளிப்பதான பிரமனின் உலகத்தையடைந்தவர்களுக்கும் பசி தாகம் ஏற்பட்டு இவ்வுலகத்துக்கு வந்து நாய் (தன்?) மாம்ஸத்தையும்

சொல்லுகையாலே ஸுகுமாகமாட்டாது; கைவல்யமும் விதிவா லங்காரம்போலே ஸ்வாநுபூவமாகையாலும், சிற்றின்பமாகையாலும் புருஷார்த்துமாகமாட்டாது; அல்பமன்றியிலே, அஸ்திரமன்றியிலே, அபேடாக்யமன்றியிலே அப்ராப்தமன்றியிலேயிருக்கு மதினே - ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான புருஷார்த்துமாவது.

இருபத்திரண்டாம் வார்த்தை

ஸரீரம்-ஐட்யமாயிருக்கும்; ஆத்மா-ஜ்ஞாநமயமாயிருக்கும். து:க்கூத்மகமாயிருக்கும்; ஆநந்தமயமாயிருக்கும். அழுக்காயிருக்கும்; நிர்மலமாயிருக்கும். அழியுமதாயிருக்கும்; நித்யமாயிருக்கும். பரிணாமியாயிருக்கும்; ஏகரூபமாயிருக்கும். ௩ விபுவாயிருக்கும்; அனுவாயிருக்கும். இருளாயிருக்கும்;

ரத்தத்தையும் உண்டு தங்கள் பசிதாகங்களைத் தீர்த்துக்கொள்வதாக இதிஹாஸபுராணங்களில் சொல்லுகையால் ஸுகுமாகமாட்டாத அதைப் புருஷார்த்துமாக நினைப்பதும் முற்கூறிய புகுவதுநுபுவத்துக்கு விரோதியாகும். 5. ப்ரக்ருதிமண்டலத்தைத் தாண்டிச்சென்று ஸஞ்ஜம் ஸரீரமும் கழியப்பெற்றுத் தன் ஆத்மாவை மாத்திரம் அநுபூவிப்பதாகிற கைவல்யமோக்ஷமும், பூர்த்தாவான எம்பெருமானின் அநுபூவமில்லாமையாலே, கைம்பெண் ஒருத்தி தன்னைத் தானே அலங்கரித்துக்கொண்டு தன் அழகைக் கண்ணாடியில் பார்த்து ஆநந்திப்பதுபோலே, தன்னைத்தானே அநுபூவிக்கும் சிற்றின்பமாகையாலே பரமபுருஷார்த்துமாகாது. இதைப் புருஷார்த்துமாக நினைப்பதும் முற்கூறிய புகுவதுநுபுவத்துக்கு விரோதியாகும். தேஹம் முதலான முதல் நான்கும் அல்பமாகவும் (தாழ்ந்ததாகவும்), அஸ்திரமாகவும் (நிலைநில்லாததாகவும்), அபேடாக்யமாகவும் (இனிமையற்றதாகவும்), அப்ராப்தமாகவும் (ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாததாகவும்) இருப்பவை. கைவல்யம் ஸ்திரமான (நித்யமான) புருஷார்த்துமானாலும், அதுவும் அல்பமாகவும், அபேடாக்யமாகவும், ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாததாகவுமிருக்கும். இந்த தேஹஷமொன்று மில்லாததாய், ஸேஷத்வஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்ததான புகுவதுநுபுவகைங்கர்யங்களே புருஷார்த்துமாகும்.

இருபத்திரண்டாம் வார்த்தை

௩ விபுவாயிருக்கும் - ஸரீரத்துக்குக் காரணமான மூலப்ரக்ருதி கீழெல்லை இல்லாமலிருப்பதை நோக்கி ஸரீரம் விபுவாயிருக்கும்

ஒளியாயிருக்கும். b நித்யரையாயிருக்கும்; உணர்ச்சியாயிருக்கும். கோபமாயிருக்கும்; க்ஷமையாயிருக்கும். அஸுத்த்யமாயிருக்கும்; ஸுத்த்யமாயிருக்கும். c ஈஸ்வரன், ரக்ஷகனாயிருக்கும்; ஸேஷியாயிருக்கும்; காரணமாயிருக்கும்; ஸரீரியாயிருக்கும்; தூரகனாயிருக்கும்; வ்யாபகனாயிருக்கும்; நியந்தாவாயிருக்கும்; ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கும்; ஸரண்யனாயிருக்கும்; ஸேவ்யனாயிருக்கும்; பலசொல்லியென் ? நாயகனாயிருக்கும். ஆத்மா, ரக்ஷயமாயிருக்கும்; ஸேஷமாயிருக்கும்; d கார்யமாயிருக்கும்; ஸரீரமாயிருக்கும்; தூர்யமாயிருக்கும்; வ்யாப்யனாயிருக்கும்; நியாம்யனாயிருக்கும்; பரதந்த்ரனாயிருக்கும்; ஸரணாக்தனாயிருக்கும்; ஸேவகனாயிருக்கும்; பலசொல்லியென் ? அடியனாயிருக்கும்.

இருபத்துமூன்றாம் வார்த்தை

a கரணங்களை ஆத்மாவென்பார்; இந்த்ரியங்களை ஆத்மாவென்பார்; மநஸ்ஸை ஆத்மாவென்பார்; ப்ராணனை ஆத்மாவென்பார்; இவை தனித்தனியே ஆத்மாவென்பார்; இதினுடைய ஸமுத்யாயம் ஆத்மாவென்பார்; ப்ரக்ருதியை ஆத்மாவென்பார்; இதுக்கு வேறுபட்டிருக்கும் ஆத்மா என்று கொள்ளச்செய்தேயும் b ஜடும் ஆத்மாவென்பார்; c க்ஷணிகம்

என்கிறார். b நித்யரையாயிருக்கும் - நித்யரைக்குக் காரணமாயிருக்கும். c இதுவரை ஸரீரத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மாவின் சிறப்பு சொல்லப்பட்டது; இனி, அவ்வாத்மாவைக் காட்டிலும் ஈஸ்வரனின் சிறப்பு சொல்லப்படுகிறது. d கார்யமாயிருக்கும் - காரணமான எம்பெருமான் நித்யமான ஆத்மாவுக்கு ஸரீரஸம்பந்தத்தைக் கொடுத்துப் பிறப்பிக்கையை நோக்கிக் கார்யமாயிருக்கும் என்கிறார்.

இருபத்துமூன்றாம் வார்த்தை

a கரணங்களை - கைகால் முதலான ஸ்தூல ஸரீரத்தின் அவயவங்களை. b ஜடும் ஆத்மா - ஆத்மா கல் முதலானவற்றைப்போலே தானே ப்ரகாஸியாதிருப்பது; அதுக்கு ஸம்ஸாரதூஷையில் உண்டானது அறிவு. அவ்வறிவு அழிந்து ஆத்மா ஜடமாவதே மோக்ஷம் என்னும் நையாயிக பக்ஷத்தை நினைக்கிறார். c க்ஷணிகம் ஆத்மா -

சேதனன், தன்னை அநுஸந்திக்கும் ஆறு ப்ரகாரம் 34

ஜ

ஜீவாத்மாவாகிற பெண்பிள்ளையின் மாதாபிதாக்கள், வரன் 433

ஜீவாத்மா திருவாராத்மனம்பண்ணும் க்ரமம் 434

ஜீயர் (அடியேன் யோக்யனதயில்லாமையாலே தெளிந்திருப்பது) 127

ஜீயர் (ப்ரபன்னனுக்கு புத்திபூர்வாபசாரம் புகுரவழியில்லை) 129

ஜ்ஞ

ஜ்ஞானம் ஜ்ஞானத்தை விநியோகிக்கொள்ளும் ப்ரகாரம் 27

ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யகுணம் முதலியவை 406

ஜ்ஞாநப்ரதன், ஜ்ஞானவிஷயம் முதலியவை 147

ஜி

ததீய கைங்கர்யம் பிறக்கும் க்ரமம் 223

தத்வத்ரயத்தில்-சரீரம், ஆத்மாக்களின் ஸ்வரூபத்திலும், ஸ்வபாவத்திலும் உள்ள பேதங்களும்கூடும், இம்மாதிரியே பரமாத்ம, ஜீவாத்மாக்களின் ஸ்வரூபத்திலும் ஸ்வபாவத்திலுமுள்ள பேதங்களும்கூடும் 22

தத்வத்ரயத்தின் மூன்று ஸ்வபாவம் 3

தத்வத்ரயத்தின் ஸ்வரூபமும் ஸ்வபாவமும் 4,5

தத்வத்ரயத்தினுடைய நாலு ப்ரகாரம் (ஸ்வரூபம், ஸ்வரூபநிருபக தர்மம், நிரூபிதஸ்வரூப விசேஷணம், வ்யாபாரம்) 7

திருக்கச்சிநம்பியை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஆஸ்ரயித்தலும், அவருடைய ப்ராக்குத ப்ரநுதிக்கள் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணத் தேடுதலும் 150

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் (திருமந்த்ரத்தில் பத்யத்ரயங்களில் சொன்ன அர்த்தம் நெஞ்சில்படாமல் விபரீதாநுஷ்டானம் பண்ணுவதைப்பற்றி) 47

திருக்குருகைப்பிரான் ஜீயர் (விஷயப்ரவணனுக்கு புகுவதில் விஷயத்தில் அன்வயமில்லை) 302

திருக்கோட்டியூர்நம்பி உடையவருக்கு (ப்ரபன்னனுக்குப் பரிஹார்யம் ஆறு) 20

திருக்கோட்டியூர்நம்பி (ஆத்மஸங்கோசமற்று ஞான விகாஸமேற்படுவதைப் பற்றி) 49

திருக்கோட்டியூர்நம்பி அந்திமதத்சையில் வார்த்தை 94

திருக்கோட்டியூர்நம்பி உடையவருக்கு புகுவதில் விஷயம் அநுவர்த்தித்தாகிலும் ஸாதிக்கும்படி திருமாலையாண்டானுக்கு நியமித்தல் 173

திருக்கோட்டியூர்நம்பியை அவர்தம் தமையனார் அந்திமதத்சையில் தமக்குத் தஞ்சமானதைக் கேட்டார் 199

மநஸ்ஸு-ஐட்யுமகையாலே ஆத்மாவாகமாட்டாது ; ப்ராணன்-வாயு விஸேஸ ஷமகையாலே ஆத்மாவாகமாட்டாது; k₂ ஒருகரணத்துக்கு வந்த க்லேஸத்தாலே,மற்றைக் கரணங்களும் க்லேஸிக்கக் காண்கையாலே-தனித்தனியே ஆத்மாவாகமாட்டாது ; இவற்றினுடைய ஸமுத்யாயமான ஸ ரீ ர ம் ஆத்மாவாகமாட்டாது; எங்ஙனையென்னல்;—‘உன்னுடைய கால்’ ‘என்னுடைய கை’ ‘எனக்கு ஸரீரம் விதேயமாய்த்து’ என்கையாலும், மாதாபிதாக்கள் செத்த அநந்தரம் காண்கிற ஸரீரத்தில் ஒன்றும் முகம்மாறிப் போகாமேகிடக்க, ‘அப்பா ! எங்குப்போனாய் ?’ ‘அம்மா ! எங்குப்போனாய் ?’ என்று, முன்னாள் ஆதூரித்துப் போந்த ஸரீரந்தன்னை, அரைநாழிகை அகத்தில்கிடக்கவும் பொறுதே “ஸவம்” என்று பேரிட்டு, தூர்ஸரித்த தோஷத்துக்கு நெய்யும் நெருப்புங்கொண்டு குளிக்கையாலும், அஜ்ஞருங்கூட ஸவ ஸரீரத்தில் ஆத்மபூத்யூதிபண்ணாமையாலே - ஸரீரம் ஆத்மாவாகமாட்டாது ; இவனிருந்தபோது ஜ்ஞாநம் நடையாகையாலே - ஐட்யம் ஆத்மாவாகமாட்டாது ; முன்புசெய்த கார்யம் சொல்லுகையாலே - கூஷனிகம் ஆத்மாவாகமாட்டாது ; 1 ‘நான் இத்தைச் செய்யாநின்றேன்’ என்கையாலே-ஜ்ஞாநம் ஆத்மாவாகமாட்டாது; ஆத்மா ஸரீரத்தில்நின்றும் புறப்பட்டுப் போம்போது சுற்றிலிருந்தார்க்குத் தெரியாமையாலே - ற விபு, ஆத்மாவாகமாட்டாது; ‘போன ஐந்மம் சில தூர்மங்களைச் செய்கையாலே இஜ்ஜந்மம் ஸுக்யமாயிருந்தோம்; இஜ்ஜந்மமும் சில ஸுக்ருதங்களைச் செய்தால், வருகிற ஐந்மமும் ஸுக்யமாயிருக்கலாம்’ என்று செய்யக் காண்கையாலும், ஸரீரத்தைவிட்டுப்

k₂ இவ்விஷயம் — ‘ தவக் ’ என்னும், ஸ ப ர் ஸ த் தை உணரும் இந்நூரிய விஷயத்தில் தெளிவாக விளங்கும். 1 நான் இத்தை ... ஆத்மாவாகமாட்டாது - ‘ நான் இத்தைச் செய்கிறேன் ’ என்று ஒன்றையறிந்து செய்வதாகக் கூறுகையாலே, ஆத்மா ஜ்ஞாதா என்றும், கர்த்தா என்றும் விளங்குகிறது. ஆகையால் ஆத்மா ஜ்ஞான மாத்திரம் ஆகமாட்டாது, ற விபு, ஆத்மா - கண்ணுக்குத் தோற்றும் பரிமாணத்தையுடையது ஆத்மா என்னும் பகஷத்தை

போய் ஸ்வர்க்கூடாய் நுபுவம் பண்ணுவதாக ஹ்யோதிஷ்டோ
 மாதி, ஸாத்நத்திலே இழிகையாலும், ஆத்மா அநித்யமாக
 மாட்டாது; ஒரு சேதநன் ஸுகூக்க, ஒரு சேதநன் து:க்கூக்க,
 ஒரு சேதநன் நலிய, ஒரு சேதநன் நலிவுபடக் காண்கை
 யாலும் ஏகாத்மாவாகமாட்டாது; பிறந்தவன்று சாகிற ப்ரஜை
 யினுடைய ஆத்மாவோடு, நூறுவயஸ்ஸுப்புக்கு சாகிறவனுடைய
 ஆத்மாவோடு வாசியறக் கண்ணுக்குத் தெரியாமையாலே,
 பரிணமி ஆத்மாவாகமாட்டாது; தனக்கு அநிஷ்டமான து:க்கூத்
 தைப் போக்கிக்கொள்ளமாட்டாமையாலும், இஷ்டமான
 ஸுகூத்தை அழைத்துக்கொள்ளமாட்டாமையாலும், தான்
 செய்கிறேன் என்ற கார்யத்தைச் செய்து தலைக்கட்டமாட்டாமை
 யாலும், ஸ்வதந்த்ரம் ஆத்மாவாகமாட்டாது.

n கர்மத்துக்குப் பரதந்த்ரனாகமாட்டான் - அது அசேதந
 மாகையாலே; இவனுடைய ஆபந்நிவாரணம்பண்ணமாட்டாமை
 யாலே-மாதா பிதாக்களுக்குப் பரதந்த்ரனாகமாட்டான்; ரக்ஷகத்வ
 மில்லாமையாலே-பித்ருக்களுக்குப் பரதந்த்ரனாகமாட்டான்; இப்
 படியாகையாலே-க்யுரு(ர?)ஹங்களுக்குப் பரதந்த்ரனாகமாட்டான்;
 அசித்தாகையாலும், தன்னைப் பிறர் ரக்ஷிக்கவேண்டுகையாலும்,
 o ஆஸ்ரயாஸியாகையாலும், அக்யுநிக்குப் பரதந்த்ரனாகமாட்டான்;
 p ஸாபோபஹதனாகையாலும், தன்னுடைய ராஜ்யத்தைப் பிறர்
 கையிலே பறிகொடுத்துக் க்லேஸிக்கையாலும்-இந்த்ரனுக்குப்
 பரதந்த்ரனாகமாட்டான்; மதுகைடபூர்கையிலே வேத்யத்தைப்
 பறிகொடுக்கையாலும், ருத்ருனாலே நலியப்படுகையாலும் -
 ப்ரஹ்மாவுக்குப் பரதந்த்ரனாகமாட்டான்; தான் அபிமூநித்த
 பூணனைக்காட்டிக்கொடுத்துத் தன்னைக்கொண்டு † நெகிழ

நினைக்கிறார். n கர்மம் - ஜீவன் செய்யும் புண்யபாபச்செயல்கள்.
 o ஆஸ்ரயாஸி - தனக்கு இருப்பிடமான ஹிறகு முதலானவற்றை
 அழிப்பதையே இயல்வாகக்கொண்டது அக்யுனி என்று கருத்து.
 p ஸாபோபஹதன் - கௌதம ஸாபத்தால் பீடிக்கப்பட்டவன் இந்த்ரன்
 என்பதை நினைக்கிறார்.

† (பா) “நமுவ”

நிற்கையாலும், ப்ரஹ்மஸிரஸ் தன் கையிலே ஒட்டிக்கிடக்க, ஸர்வேஸ்வரன்பக்கலிலே சென்று “என் ஆபத்தைப் போக்கியருளவேணும்” என்று / நோக்கிக்கொள்ளுகையாலும்-ருத்ரனுக்குப் பரதந்த்ரகைமாட்டான்; § “திருமாலே ! நானு முனக்குப் பழுவடியேன்” என்கையாலே - ஏகாயந எம்பெருமானுக்குப் பரதந்த்ரகைமாட்டான்; இனி, இவ்வாத்தமாவுக்கு நிலைநின்ற ஸேஷத்வம்—|| “நின் திருவெட்டெழுத்துங் கற்று நானுற்றதும் உன்னடியார்க் கடிமை” என்கையாலே ததீய ஸேஷத்வமேயாகக் கடவது.

இருபத்துநான்காம் வார்த்தை

a தத்வத்ரயம் ; அதில் b ஆத்மதத்வத்ரயம் ; அதில் c பூத்யூதாத்மாக்கள் த்ரயம் ; அதில் d ஸேஷத்வ ஜ்ஞானமுடையார் த்ரயம்; அதில் e புகுவச்சேஷத்வ ஜ்ஞானமுடையார் த்ரயம், f ஆத்மப்ராப்தி காமர் த்ரயம்; அதில் g ப்ரபந்நாதி காரிகள் த்ரயம்.

இருபத்துநாலாம் வார்த்தை

a தத்வத்ரயம்-சித், அசித், ஈஸ்வரன் என்று தத்வங்கள் மூன்று. b ஆத்ம தத்வத்ரயம் - பூத்யூதர், முக்தர், நித்யர் என்று, சித்தாகித ஆத்மாக்கள் மூவகைப்படுவர். c பூத்யூதாத்மாக்கள் த்ரயம்-(1) அர்த்த காமபரர், (2) துர்மபரர், (3) மோகபரர் என்று பூத்யூதாத்மாக்கள் மூவகைப்படுவர். d ஸேஷத்வ ஜ்ஞானமுடையார் த்ரயம்-(1) கண்ணல் காணப்படும் அரசன் முதலானார்க்கு ஸேஷம், (2) காணப்படாத தேவதைகளுக்கு ஸேஷம், (3) புகுவானுக்கு ஸேஷம் என்று ஸேஷத்வ ஜ்ஞானத்தையுடையார் மூவகைப்பட்டவர். e புகுவச் சேஷத்வ ஜ்ஞானமுடையார் த்ரயம்-புகுவானுக்கு அடிமைப்பட்டது இவ்வாத்தமா என்னும் அறிவுடையவர்களும் (1) ஐஸ்வர்யார்த்தீகன், (2) கைவல்யார்த்தீகன், (3) எம்பெருமானையே அடையவிரும்பு மவர்கள் என்று மூவகைப்பட்டவர். f ஆத்மப்ராப்திகாமர் த்ரயம் - ஆத்மாவை அநுபூதிக்க விரும்புகிறவர்கள் — (1) அசிந்மிஸ்ரமான (அசித்தோடு கலந்த) ஆத்மாவை அநுபூதிக்க விரும்புகிறவர்கள்.

/ (பா) “போக்கி” § திருப்பல்லாண்டு-11.

|| பெரியதிருமொழி (8-10-3)

இருபத்தஞ்சாம் வார்த்தை

a ரக்ஷகத்வத்தை அழித்தான்; b ஸேஷத்வத்தை அழித்தான் ; c பரத்வத்தை அழித்தான் ; d விக்ரஹத்தை அழித்தான்

(2) அசித்திலிருந்து நீங்கிய கேவலாத்மாவை அநுபூனிக்க ஊரும்பும் கைவல்யநிஷ்டை. (3) ப்ரஹ்மாத்மகமாகத் தம் ஆத்மாவை அநுபூனிக்க ஊரும்பும் பஞ்சாக்ஷ்நிவித்யாநிஷ்டை என்று மூவகைப்படுவர். இதில், (1) முதல் வகைப்பட்டவருக்கு த்ருவநக்ஷத்ரத்துக்குமேலே ஆகாஸ க்ஷங்கையின் உத்பத்திஸ்தானத்தை அநுபூவஸ்தானமாக எங்களாழ்வான் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண [2-8-98...100] வ்யாக்யானத்தில் அருளிச்செய்துள்ளார். (2) இரண்டாவது வகைப்பட்டவருக்கு விரஜா நதிக்கும், ஸ்ரீவைகுண்ட நகரத்துக்கும் இடைப்பட்ட ஸ்தானத்தை அநுபூவஸ்தானமாக, ஸஹஸ்ரநாம பூஷ்யத்திலே பட்டர் “முத்தாநாம் பரமாகதி:” என்னும் திருநாமத்தை வ்யாக்யானம் செய்யும் போது அருளிச்செய்தார். பாத்மபுராணம் உத்தரக்ஷண்டம் 256-ம் அத்தியாயத்திலும் இவ்விஷயம் உள்ளது. (3) இதில் மூன்றாவது வகைப்பட்டவர்களுக்கு ‘ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம க்ருமயதி’ என்னும் உபநிஷத் வாக்யத்தின்படி அர்ச்சிராதிசூதியும் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியும் சொல்லப்பட்டிருக்கையால் ஸ்ரீவைகுண்ட த்ருவநக்ஷத்ரமே இவர்களுக்கு அநுபூவஸ்தானமாகும். இவ்விஷயம் கார்யாதிசூய ஸ்ரீபூஷ்யத்திலும் கீதாபூஷ்யத்திலும் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. 8 ப்ரபந்நாதிசூய காரிகள் த்ரயம் - (1) அஜ்ஞானத்தாலே ப்ரபந்நான நம்மைப் போன்றவர்கள், (2) ஸ்வரூபயாத்மம் ஜ்ஞானத்தாலே ப்ரபந்நான பூர்வாசார்யர்களைப் போன்றவர்கள், (3) புக்திபாரவஸ்யத்தாலே ப்ரபந்நான ஆழ்வார்களைப் போன்றவர்கள் என்று ப்ரபந்நாதிசூய காரிகள் மூவகைப்படுவர். இவ்விஷயம் ஸ்ரீவசனபூஷண [43] ஸூத்ரத்திலும் அதன் வ்யாக்யானத்திலும் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

இருபத்தைந்தாம் வார்த்தை

a...i அநாதிகாலமாக ஸம்ஸாரி சேதனை நிற்கும் நிலையைக் கூறுகின்றன. | இதற்குப் பரிஹாரமான உய்வுபாயமிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. a ரக்ஷகத்வத்தையழித்தான் - எம்பெருமானை யொழிந்த பிறரையும், தன்னையும் தனக்கு ரக்ஷகர்களாக அபிமானிப்பதன்மூலம் எம்பெருமானுடைய ரக்ஷகத்வத்தை அழித்தான். b ஸேஷத்வத்தை அழித்தான் - எம்பெருமானுக்கு ஸேஷமான (அடிமைப்பட்ட) ஆத்மவஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரமாகவோ, பிறர்க்கு

தான் ; e அருளை அழித்தான் ; f அடியாரை அழித்தான் ; g விபூதியை அழித்தான் ; h பூந்தூத்தை அழித்தான் ; i வ்ருத்தியை அழித்தான் ; j தன்னை ஸரீரியாக ப்ரதிபத்தி பண்ணி அநர்த்தப்படுதல், தன்னை ஸரீரமாக ப்ரதிபத்திபண்ணி உஜ்ஜீவித்தல் செய்யுமத்தனை—என்று பிள்ளையருளிச்செய்தார்.

சேஷமாகவோ நினைப்பதன்மூலம் தன் ஸ்வரூபமான சேஷத்வத்தை அழித்தான். c பரத்வத்தை அழித்தான்-ஸகல சேதநாசேதனங்களைக் காட்டிலும் எம்பெருமான் உயர்ந்தவனாயிருக்க, மற்றொரு தெய்வத்தை அவனுக்கு ஸமமாகவோ, அவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாகவோ நினைப்பதன்மூலம் எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை அழித்தான். d விக்ரஹத்தை அழித்தான்-எம்பெருமானுடைய திருமேனி இந்தூர ஜாலம்போலே பொய்யானது என்று கூறுவதன்மூலம் அவனுடைய திஷ்வயமங்களு ஹிக்ரஹத்தை அழித்தான். e அருளையழித்தான் - எம் பெருமானுடைய அருளே இயல்வான மோகோபாயமாயிருக்க, மற்ற தெய்வங்களின் அருளையும், தன் முயற்சியையும் உபாயமாகக் கருதுவதன்மூலம் அருளை அழித்தான். f அடியாரை அழித்தான்-எம்பெருமானுடைய அடியார்கள் அவனுடைய நடமாடும் கோவில்களாயிருக்க, அவர்களைத் தனக்கு ஸமமாகவோ, தன்னிலும் தாழ்ந்தவர்களாகவோ நினைப்பதன்மூலம் அடியார்களை அழித்தான். g விபூதியை அழித்தான் - நித்யவிபூதியான பரமபதூத்தையும், லீலாவிபூதியான இவ்வுலகையும் பொய்யென்று கருதுவதன்மூலம் உபயவிபூதியையும் அழித்தான். h பூந்தூத்தை அழித்தான் - எம்பெருமான் இயல்வாகவே எல்லா உறவுமுறையுமாயிருக்க, ஸாம்ஸாரிகபூந்துக்களை உறவாக நினைப்பதன்மூலம் எம்பெருமானுடைய உறவை அழித்தான். i வ்ருத்தியை அழித்தான் - புகுவத்கைங்கர்யமே பரமபுருஷார்த்தமாயிருக்க, ஸபூதூதி விஷயங்களைப் புருஷார்த்தமாக நினைப்பதன்மூலம் வ்ருத்தியாகிற கைங்கர்யத்தை அழித்தான். இந்த எல்லாவிடங்களிலும் “ அழித்தான் ” என்றது இல்லை செய்தான் (தானும் இல்லையென்று நினைத்து, பிரசாரத்தின்மூலம் பிறரும் இல்லையென்று நம்பும்படி செய்தான்.) என்று பொருள்படும். j தன்னை... செய்யுமத்தனை-இவ்வளவு தவருன கார்யங்களையும் இவன் செய்து அநர்த்தப்படுவதற்குக் காரணம்-தன்னை எம்பெருமானுக்கு ஸரீரமாக அறியாமல், தன்னை ஸ்வதந்திர ஸரீரியாக (ஸரீரத்தை உடையவனாக) அநாதிகாலமாக எண்ணியதேயாகும். எம்பெருமானுக்கு ஸரீரமாகத் தன்னை எண்ணுவதே இவ்வநர்த்த பரிஹாரமான உய்வுபாயமாகும்.

இருபத்தாரும் வார்த்தை

a பௌருஷத்தை ஏறிட்டுக்கொள்ளுகை-பாரதந்தர்யத்தை அழிக்கை; b வ்யாபாரத்தை ஏறிட்டுக்கொள்ளுகை-c வ்யவஸாயத்தையழிக்கை ; விஷயாந்தரங்களிலே அந் வ யி க் கை - d வருத்தியை அழிக்கை என்று ஆச்சான்பிள்ளை.

இருபத்தேழாம் வார்த்தை

a ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநத்தை விநியோக்யங்கொள்ளும்படியென்னென்னில் ;—இவன் கரணத்துவாரா விநியோக்யப்படும் ; அவன் விஃரஹத்துவாரா விநியோக்யம் கொள்ளும். b ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸேஷமானபடியென்னென்னில்;—யாதொன்றி னுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி யாதொன்றிலே

இருபத்தாரும் வார்த்தை

a பௌருஷத்தை ஏறிட்டுக்கொள்ளுகை - தன்னை ஸ்வதந்த்ராக நினைக்கை. b வ்யாபாரத்தை ஏறிட்டுக்கொள்ளுகை - தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளத் தன்முயற்சியில் ஈடுபடுதல். c வ்யவஸாயத்தை அழிக்கை - எம்பெருமானே உபாயம் என்ற உறுதியை அழிக்கை. d வருத்தி-கைங்கர்யம்.

இருபத்தேழாம் வார்த்தை

இதில் பல வாக்யங்கள் துருஹமாயும் ஸ்கூலித்யம் உள்ளவை போலும் காண்கின்றன. அறிந்தவரை அரும்பதவுரை எழுதுகிறோம். a ஜ்ஞாநம்.....விநியோக்யங்கொள்ளும் - ஜ்ஞாநஸ்வரூபான ஜீவன் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபான எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதும், எம்பெருமான் ஜீவனிடம் கைங்கர்யம் கொள்வதும் எப்படிப்பொருந்தும் ? எனில் — ஜீவன் தன் கை கால் முதலான அவயவங்களாலே சாமரம் வீசுவது போன்ற கைங்கர்யங்களைச் செய்யக்கூடும். அவனும் திவ்யமங்களுனிக்ரஹத்தோடு கூடியவனாய் அக்கைங்கர்யங்களை ஏற்கக்கூடும். “சென்றால் குடையாம்” [முதல்திரு 53] முதலான பாகரங்களை நினைப்பது. b ஜ்ஞாநம் ஸேஷியாகத்தட்டில்லை - ஜீவஸ்வரூபங்கள் இரண்டும் ஜ்ஞாநமமாயிருக்க, ஈஸ்வர ஸ்வரூபம் ஸேஷி என்றும், ஜீவஸ்வரூபம் ஸேஷமென்றும் எப்படிக்கொள்வது ? எனில், ஜீவனுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் ஈஸ்வராதீனமாயிருக்கையாலே, ஈஸ்வரனை ஸேஷியாக

கூடக்கிறது அது ஸேஷியாகத்தட்டில்லை c இப்படியிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தை அவித்யை முடினபடி எங்ஙனையென்னில் ; — ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாகையாலே ; d கல்லு கலங்காதே ; நீர் கலங்கு மித்தனையிறே ; ஜ்ஞாநத்ரவ்யமிறே ; எப்போதுமொக்கக் கலங்கியல்லது இராதே ; அப்ராப்தத்திலே கலங்குதல், ப்ராப்தத் திலே கலங்குதலிறே. e ஸ்தூலத்தில் ஸுக்ஷ்மமிருக்கும்படி எங்ஙனையென்னில் ; — ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களிலே வ்யாபித் திருக்கும். ஸ்தூலம் கழியும்போது “ வாயுர்க்குந்தூநிவ ” என்கிறபடியே, வாயு க்ருந்தூத்தைக் கொய்துகொண்டுபோமா

வும் ஜீவனை ஸேஷனாகவும் கொள்ளத்தட்டில்லை. c இப்படியிருக்கிற ஜ்ஞானத்தை.....ஜ்ஞானாஸ்ரயமாகையாலே - ஜ்ஞானமயமான ஜீவ ஸ்வரூபத்தைக் கர்மமாகிற அவித்யை முடுவதாவது என்ன ? எனில், ஜ்ஞானஸ்வரூபமாயிருக்கும் ஆத்மா துர்மபூதஜ்ஞானத்துக்கு இருப் பிடமாயுமிருக்கையாலே, ஸுரீரயனுடைய ஒளியை மேகும் மறைப் பதுபோலே ஜீவனுடைய துர்மபூதஜ்ஞானத்தை அவித்யை (கர்மம்) மறைக்கலாமென்று கண்டுகொள்வது. d கல்லு.....கலங்குதலிறே - ஜீவனுடைய துர்மிஸ்வரூபம் அணுவாய் ஜ்ஞானமாயிருக்கையாலே, கல்லைப்போலே கலங்காமல் (விகாரமற்றதாய்) இருக்கும். விபூவாய் விகாரமுடையதான துர்மபூதஜ்ஞானம் நீர்போலே கலங்கிக் கொண்டேயிருக்கும். துர்மிஸ்வரூபம் குணாஸ்ரயமாக மாத்திர மிருப்பதால் த்ரவ்யமாகிறது. துர்மபூதஜ்ஞானம் க்ரியாஸ்ரய மாகவுமிருப்பதால் த்ரவ்யமாகிறது. அதற்கு லீலாவிபூதியிலும் நித்யவிபூதியிலும் கலக்கமுண்டு. லீலாவிபூதியில் ஞானம் கனிந்த தலமான ப்ரேமம் பிறப்பதற்கு முன்பு. கர்மம் காரணமாக ஸ்வ ரூபத்துக்குத் தகாத ப்ராக்ருத விஷயங்களைக் கண்டு கலங்கும் அது. இவ்விபூதியில் அத்தகைய ப்ரேமம் பிறந்த பின்பும், நித்யவிபூதி யிலும் எம்பெருமானின் வைலக்ஷண்யம் (சிறப்பு) காரணமாக ஸ்வ ரூபத்துக்குத் தக்கபடி, அவன் விஷயமாக ‘ என் வருகிறதோ ’ என்று கலங்கிப் பல்லாண்டுபாடும் அது. e ஸ்தூலத்திலே...ஸாரவத் தையாம் - ஸ்தூல ஸரீரத்தில் ஸுக்ஷ்ம ஸரீரமிருப்பது எப்படி ? எனில் : ஸுக்ஷ்மமான ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களிலே ஸுக்ஷ்ம ஸரீரம் ஒன்றியிருக்கும். மரணத்தாலே ஸ்தூல ஸரீரம் கழியும்போது, “ ஸரீரம் யதூவாப்தோதி யச்சாப்யுத்க்ராமதீர்வர: | க்ருஷீத் வைதாநி ஸம்யாதி வாயுர்க்ருந்தூநிவாஸயாத் || ” [கீதை 15-8]

போலே, இந்த்ரீயங்கள் ஸாரவத்தையாம். f அருசி, அவி
ஸ்வாஸமடியாகப்புகும். g ஸ்தூலம் விட்டபோதே ஸுக்ஷ்மம்
விடாதொழிவானென் ? என்னில்; — ப்ராக்ருததேஃஸத்திலே
அப்ராக்ருத ஸரீரமில்லாமையாலே, இது யாதொரு
தேஃஸத்திலே விட்டது, அது அப்ராக்ருத தேஃஸமாமித்தனே.
இது கும்பநஸாத்நமாகையாலும், பேகிற வழியிலுள்ள
தேஃவஜாதிகள் ஸத்கரித்து ஸ்வரூபம் பெறுகைக்கும்,

[ஸரீரத்தை நியமிப்பவனுள் ஜீவன், யாதொரு ஸரீரத்தையடைந்
திருந்து அந்த ஸரீரத்திலிருந்து கிளம்புகிருனோ, அப்போது இந்த
இந்த்ரீயங்களை ஸுக்ஷ்ம ஸரீரத்தோடுகூட, வாயுவானது மாலை,
சந்தனம், கஸ்தூரி முதலானவற்றிலிருந்து அவற்றிலுள்ள மணத்தை
ஸுக்ஷ்மாவயவங்களோடுகூட எடுத்துச்செல்வதுபோலே எடுத்துச்செல்
கிருன்.] என்கிறபடியே வாயு மணமுடையவற்றிலிருந்து மணத்தைஅவற்
றின ஆஸ்யமான ஸுக்ஷ்மாவயவங்களோடு கொய்துகொண்டுபோவது
போலே, ஜீவனும் ஸாரமான இந்த்ரீயங்களை ஸுக்ஷ்ம ஸரீரத்தோடு
கூட எடுத்துக்கொண்டு செல்கிருன். ஆக ஸ்தூலத்திலே ஸுக்ஷ்மம்
மலரில் மணம்போலவும், பாலில் நெய்போலவும் ஸாரமாயிருக்கிறது
என்று கருத்து. f அருசி அவிஸ்வாஸமடியாகப் புகும் - புகுவதே
விஷயத்தில் ருசியின்மை அநாதிபாபவாஸனையாலே ஏற்பட்ட
நம்பிக்கையின்மையினாலே உண்டாகும். g ஸ்தூலம் விட்டபோதே...
இவன் விழிப்பது - ஸ்தூலஸரீரம் விட்டவுடன் ஸுக்ஷ்மஸரீரம் ஏன்
விடுவதில்லை? எனில்: எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்தாலொழிய ஸுக்ஷ்ம
ஸரீரம் விடாது. ப்ராக்ருதமான இந்த உலகத்தில் அப்ராக்ருதமான
ஸரீரமில்லாமையாலே, முக்தி அடையும்போதும் எம்பெருமான்
ப்ராக்ருதமான இந்த ஸுக்ஷ்ம ஸரீரத்தை கும்பநஸாத்நமாக
வைத்தே அப்ராக்ருத தேஃஸத்துக்கு இந்த ஜீவனை அழைத்துச்செல்
கிருன். ஆகையால் இது விடுமிடம் அப்ராக்ருததேஃஸமாகவேவேண்டும்.
இது இல்லாமலே அப்ராக்ருத தேஃஸத்துக்குப் போகக்கூடாதோ?
எனில்: அவயவமற்ற ஜீவன் அவயவமுள்ள ஸரீரமில்லாமல் ஒரு இடத்
திலிருந்து மற்றொரு இடத்துக்குப் போகமுடியாது. ஆகையால் இந்த
ப்ராக்ருத ஸரீரம் அப்ராக்ருத தேஃஸத்தின் கீழெல்லையான விரைஜ
வரையில் தொடர்கிறது. அத்துடன் அர்ச்சிராதி க்ருதியாலே போகிற
வழியிலுள்ள தேஃவஜாதிகள் இந்த முக்தனுக்கு உபசாரங்கள்செய்து
ஸ்வரூபம் பெறுவதற்கும் இவனுக்கு ஸுக்ஷ்மஸரீரம் வேணும்.

ஸூக்ஷ்மம் விட்டால் பன்னிரண்டு கோடி ஆதித்யர்களை அழலைக்கழற்றி ஒளியைத் தேக்கிநிற்போலே தேஜஸ்ஸு புற வெள்ளப்பட்டால் தேவதேயுஸங்களிலுள்ளார் எதிர்நின்று கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம் பெறவொண்ணாமையாலே; இன்னம் ராஜமஹிஷி அந்த:புரத்துக்குப் போகும்போது தட்டுப்பாயிட்டுப் போகை ஸ்வரூபமிதே; அப்போது தேவஜாதிகளும் “இடர்கெட எம்மைப் போந்தனியாய்” என்றும், “நீணகர் நீளெரி வைத் தருளாய்” என்றும் சொல்லி, கருமம் தலைக்கட்டினால், எதிரம்பு கோக்கும் அஸத்துக்களாகையாலே, இப்படிப்பட்ட ஹேயர் கண்படாமல் போய் வைகுந்தத் திருவாசலிலே இழிந்து தட்டுப் பாய் வாங்குமித்தனை; அதாவது-விரைஜயிலே இழியுமித்தனை.

ஸரீரில்லாவிடிலும், இவனைத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே பரமபதூத்துக்கு இட்டுச் செல்லமுடியாதோ? எனில்: அப்படி ஸரீரத்தைக் கழித்து இட்டுச் சென்றாலும் ஜ்ஞாநாநந்தமயமான இந்த ஜீவஸ்வரூபம் ஸூக்ஷ்மஸரீரம் விட்டவுடன் பன்னிரண்டுகோடி ஸூர்யர்களுடைய உஷ்ணத்தை எடுத்துவிட்டு ஒளியை மாத்திரம் தேக்கிநிற்போல் ஒளியுள்ளதாயிருக்கும். அந்த ஒளிவெள்ளத்துக்கு எதிர்நின்று தேவ ஜாதிகள் உபசாரம் செய்து ஸ்வரூபம் பெறமுடியாது. அதற்காகவும் எம்பெருமான் ஸூக்ஷ்மஸரீரத்தோடேயே இவனை அழைத்துச் செல்கிருன். மேலும், ராஜமஹிஷியை அந்தப்புரத்துக்கு அழைத்துச் செல்லும்போது பல்லக்கின்மேலே தட்டுப்பாயிட்டு, பிறர் கண்படாதபடி அழைத்துச்செல்வது வழக்கமன்றோ. தேவஜாதிகளும் “இடர்கெட எம்மைப் போந்தனியாய்” [திருவாய் 10-1-4] “நீணகர் நீள் எரி வைத்தருளாய்” [திருவிரு 92] என்று எம்பெருமானைப் பாராத்தித்து அவனைக்கொண்டு தங்கள் ஸத்ருஸம்ஹாரத்தை ஸாதித்துக்கொண்டபின் அந்த எம்பெருமான் மேலேயே எதிரம்பு கோக்கும் ரஜஸ்தமோக்ருணமுள்ளவர்களாகையாலே, இவர்கள் ஜீவ ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி பார்க்கலாகாது என்னும் திருவுள்ளத்தாலே அந்த ஸ்வரூபத்தை மறைக்கும் தட்டுப்பாய்போலேயிருக்கும் ஸூக்ஷ்மஸரீரத்தையிட்டு மறைத்து, தனக்கு மஹிஷிபோலிருக்கும் இந்த முத்தஜீவனை அழைத்துச்செல்கிருன் என்றும் கொள்ளலாம். இப்படி பிறர் கண்படாமல் ஸூக்ஷ்மஸரீரத்தையிட்டு மறைத்து அப்ராக்ருத தேயுஸம் புகும்வரையில் அழைத்துச்சென்று, அந்த தேயுஸத்

திரைவாங்கினால் மதிமுகமடந்தையர் முகத்திலே விழிக்குமித்தனை. “ஸதம் மாலாஹஸ்தா:” என்று ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனை ஒப்பிக்கக்கடவ அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் இவனை ஒப்பிக்க வைத்தால் அவர்கள் முகத்திலேயிறே இவன் விழிப்பது. ஹஸ்வருபமிருக்கும்படி ஜ்ஞாநமாயிருக்கும், அவனுக்கப்பிலே பிறக்கையாலேயிறே; அதாவது-அவனுடைய ஜ்ஞாநநந்தத்துத்திலே இவன் ஸத்தை கிடக்கை. அவனுக்கப்பிலே பிறக்கையாலேயிறே இவனை “தண்ணீர் தண்ணீர்” என்னப் பண்ணுகிறது.

இருபத்தெட்டாம் வார்த்தை

ரக்ஷயரக்ஷக ஸம்புந்தம், பிதா புத்ர ஸம்புந்தம், ஸோஷஸோஷி ஸம்புந்தம், பூர்த்ருபூர்யா ஸம்புந்தம்,

தின் எல்லையிலேயுள்ள விரஜாநதியிலிழிந்தவுடன் ஸூக்ஷ்ம ஸரீரமாகிற தட்டுப்பாயை வாங்கிவிடுகிறான் எம்பெருமான். அப்படித்திரைவாங்கினவுடன் “மதிமுகமடந்தையர்” [திருவாய் 10-9-10] என்று ஆழ்வாரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட நித்யஸூரிகளின் முகத்திலேயே முதலில் விழிக்கிறான் இந்த முக்த ஜீவன். “தம் பஞ்சஸதாநயப்ஸரஸாம் ப்ரதித்யாவந்தி ஸதம் மாலாஹஸ்தா:” என்று தொடங்கும் கௌஷீதகீ வாக்க்யத்தில் சொன்னபடியே ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனுக்கு அலங்காரம் செய்ய ஏற்பட்ட நித்யஸூரிகள் கோஷ்டியில் சேர்ந்த அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் இவனுக்கும் அலங்காரம் செய்ய நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்களாகையாலே, முக்தனானவுடன் இவன் முதலில் அவர்கள் முகத்திலேயே விழிக்கிறான். ஹஸ்வருபமிருக்கும்படி..... என்னப்பண்ணுகிறது — எம்பெருமான் இந்த ஜீவஸ்வரூபத்தைத் தனக்குப் பரமபோக்யமான உணவுபோலே உகந்திருக்கிறானாகையாலே, இந்த ஜீவஸ்வரூபம் ஜ்ஞாநமயமாயிருக்கிறது. அதாவது அவனுடைய ஜ்ஞாநநந்தத்தில் இவன் ஸத்தைபெறும்படி கிடக்கிறது. இப்படி அவன் உகப்புக்கு விஷயமாகையினாலேயே அநாதிகாலமாக ஸர்வேஸ்வரன்—விடாய்த்தவன் தண்ணீரைத் தேடியலைவது போலே இவனைத் தேடியலையும்படி பண்ணுகிறது.

இருபத்தெட்டாம் வார்த்தை

“பிதா ச ரக்ஷகஸ் ஸோஷி பூர்த்தா ஜ்ஞேயோ ரமபதி: | ஸ்வாம் யாதாரோ மமாத்மா ச போக்தா சாஸ்த்யமநூதித: ||” [தந்தையாக

ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேய ஸம்புந்தம், ஸ்வஸ்வாமி ஸம்புந்தம், ஸாரீரஸாரீரி ஸம்புந்தம், ஆதாராதேய ஸம்புந்தம், பேடாக் த்ருபேடாக்ய ஸம்புந்தம்.

இருபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

a ப்ரணவத்தில் சதுர்த்தியாலே — ஸேஷத்வத்தைச் சொல்லி, அகாரத்தாலே — ஸேஷத்வப்ரதிஸம்புந்தியைச் சொல்லி, மகாரத்தாலே-ஸேஷத்வத்துக்கு ஆஸ்ரயஞ்சொல்லி, அவதாரணத்தாலே-ஸேஷத்வத்தினுடைய அநந்யார்ஹத்வம் சொல்லுகையாலே ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; b அகாரத்தாலே-ரக்ஷகனைச்சொல்லி, மகாரத்தாலே—ரக்ஷயவஸ்துவைச்சொல்லி,

வும், ரக்ஷகனாகவும், ஸேஷியாகவும், பூர்த்தாவாகவும், ஜ்ஞேயனாகவும், ஸ்வாமியாகவும், ஆதாரனாகவும், ஆத்மாவாகவும், பேடாக்தாவாகவும் இப்படி எம்பெருமான் என்னோடு ஒன்பது உறவுடையவனாக முதல் றஹஸ்யமான பெரியதிருமந்தரத்திலே சொல்லப்படுகிறான்] என்ற ப்ரமாணத்தில் காட்டப்பட்ட இந்த நவவித ஸம்புந்தங்களும் பின்னாலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த நவவித ஸம்புந்தம் என்னும் க்ரந்தத்தில் விவரிக்கப்பட்டன. பூரதீய பூர்வஸிக்ஷ பூந்வைஷ்ணவ ஸபையின் ஒன்பதாவது மகாநாட்டில் அக்ரூஸன விஜ்ஞாபனத்தில் நம்மாலும் எளிய நடையில் விவரிக்கப்பட்டன.

இருபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தையில் முதலில் ப்ரணவம் ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களைச் சொல்லும் விதமும், அதன்பிறகு திருவஷ்டாக்காரம் அர்த்தபஞ்சகத்தைச் சொல்லும் விதமும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. a ப்ரணவத்தில் அகாரத்தை ஒட்டி மறைந்திருக்கும் நாலாம் வேற்றுமையாலே ஜீவனுடைய ஸேஷத்வம் சொல்லப்படுகிறது. அகாரத்தாலே ஸேஷத்வம் எம்பெருமானைக் குறித்தது என்று சொல்லப்படுகிறது. மகாரத்தாலே ஸேஷத்வத்தை உடையவன் ஜீவன் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஏகாஃப்பொருளையுடைய உகாரத்தாலே, இந்த ஸேஷத்வம் எம்பெருமானைத் தவிர வேறெவரையும் குறித்ததன்று என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆக, இப்படி ப்ரணவத்தாலே ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டது. b "அவ-ரக்ஷணை" என்ற தூதுவிலிருந்து உண்டான அகாரத்தாலே எம்பெருமானே

சதுர்த்தியாலே-ரக்ஷய ரக்ஷக பூவத்துக்கு வேண்டும் உறவு சொல்லி, அவதூரணத்தாலே — ரக்ஷய ரக்ஷகங்களினுடைய லக்ஷயலக்ஷணஞ் சொல்லுகையாலே உபாயம் சொல்லிற்று. c அகாரத்தாலே-ப்ராப்யவஸ்துவைச் சொல்லி, மகாரத்தாலே-ப்ராப்தாவைச் சொல்லி, சதுர்த்தியாலே - ப்ராப்திபூலமான கைங்கர்யத்தைச் சொல்லி, அவதூரணத்தாலே - கைங்கர்ய ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே ப்ராப்யம் சொல்லிற்று. d ப்ரணவத்தாலே — ஆத்மஸ்வரூபஞ்சொல்லிற்று; நாராயண பதூத்தாலே - பரமாத்மஸ்வரூபம் சொல்லிற்று ; சதுர்த்தி

ரக்ஷகன் என்று சொல்லப்பட்டது. மகாரத்தாலே அவனால் ரக்ஷிக்கப்படுமவன் ஜ்ஞானமயனாய், ஜ்ஞாதாவாய். அணுவான ஜீவன் என்று சொல்லப்பட்டது. மறைந்து நிற்கும் நாலாம் வேற்றுமையால் அவன் ரக்ஷகனாவதற்கும், இவன் ரக்ஷிக்கப்படுமவனாவதற்கும் வேண்டியதான ஸேஷஸேஷி பூவமாகிற உறவு சொல்லப்பட்டது. ஸேஷத்வம் வேறொருவருக்கும் உரியதன்று என்று காட்டும் ஏகாரத்தாலே, எம்பெருமான் ஒருவனே இவனை ரக்ஷிப்பதற்கு உரியவன் என்று காட்டுகையாலே, ரக்ஷகனான எம்பெருமானுக்கு ஸர்வரக்ஷகத்வமாகிற லக்ஷணமும், ரக்ஷயனான ஜீவனுக்கு பூகூவதேகரக்ஷயத்வமாகிற லக்ஷணமும் சொல்லப்பட்டது. இவ்விதமாக ஜீவனுக்கு உபாயமாக இருக்கத்தக்கவன் எம்பெருமானே என்று ப்ரணவத்தாலே சொல்லப்பட்டது. c அகாரத்தாலே 'அடையத்தக்கவன் எம்பெருமானே' என்று சொல்லப்பட்டது. மகாரத்தாலே 'ஜ்ஞாதாவான ஜீவன் அடைபவன்' என்று சொல்லப்பட்டது ஸேஷத்வத்தைச் சொல்லும் நாலாம் வேற்றுமையால் 'ஜீவன் எம்பெருமானே அடைந்து பெறும் பூலம் ஸேஷத்வபூலமான கைங்கர்யமே' என்று உணர்த்தப்பட்டது. ஏகாரப்பொருளையுடைய உகாரத்தாலே 'அக் கைங்கர்யம் எம்பெருமானுக்கு உரியது' என்று சொல்லப்பட்டது. ஆக, இவ்வண்ணமாக ஜீவனுக்கு ப்ராப்யம் பரார்த்தபூகூவத்தைக்கைங்கர்யமே என்று சொல்லப்பட்டது. ஆக, ப்ரணவம் ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களைச் சொல்லுவதாகிறது. d திருவஷ்டாக்கரம் அர்த்தபஞ்சகத்தைச் சொல்லுகிறது என்று விவரிக்கப்படுகிறது. முற்கூறியபடி ப்ரணவத்தாலே அடைபவனான ஜீவனின் ஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டது. நாராயண பதூத்தாலே அடையப்படுமவனான பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டது. கடைசியிலுள்ள 'ஆய' என்னும் நாலாம் வேற்றுமையாலே அடைந்து பெறும் புருஷார்த்தம் சொல்

யாலே - புருஷார்த்துஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; “ம:” என்கிற இத்தாலே-விரோதிஸ்வரூபம் சொல்லிற்று ; “நம:” என்கிற இத்தாலே-உபாயஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; ஆகையாலே ஸகல வேத்யாந்தப்ரதிபாத்யமான அர்த்தபஞ்சகம் சொல்லிற்று.

முப்பதாம் வார்த்தை

ஆஸ்ரயியான ஸேஷத்வத்தை ப்ரத்யமத்திலே சொல்லி, ஆஸ்ரயமான ஜ்ஞாநாநந்த்வுலக்ஷண வஸ்துவைப் பின்பு சொல்லுகைக்கு ஹேதுவென் ? என்னில் ; a அஹமர்த்தத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்த்வுங்களிலுங்காட்டில் ப்ரத்யாந நிருபகம் ஸேஷத்வமென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காகவும், b த்யாஸ்யரஸத்

லப்பட்டது. அஷ்டாஷ்டரத்தின் நடுவிலுள்ள ‘நம:’ எனும் ஸப்தத்தில் ‘ ம: ’ என்னும் பதம் அஹங்காரம் மமகாரம் முதலான விரோதிகளைக் குறிக்கையாலே ப்ராப்தி விரோதி சொல்லப்பட்டது. நம: பதத்தாலே “ என்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதற்கு என்னாலாகாது ; எம்பெருமானே ரக்ஷகன் ” என்று உணர்த்துகையாலே ‘அடைவதற்கு உபாயம் எம்பெருமானே’ என்று சொல்லப்பட்டது. ஆக, இவ்வண்ணமாக எல்லா வேத்யாந்தங்களிலும் சொல்லப்படும் அர்த்தபஞ்சகம் ஸகல வேத்யாந்த ஸாரமான திருவஷ்டாஷ்டரத்தால் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

முப்பதாம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தையில் ஜீவனைப் பற்றிநிற்கும் ஸேஷத்வத்தை மறைந்து நிற்கும் நாலாம் வேற்றுமையாலே முதலில் சொல்லி, அந்த ஸேஷத்வத்துக்கு இருப்பிடமான ஜ்ஞாநாநந்த்வுலக்ஷணமான ஆத்மாவை மகாரத்தாலே பிறகு சொல்லுவதற்குப் பின்வரும் காரணங்கள் காட்டப்படுகின்றன:— (a) அஹம் என்னும் பதத்துக்குப் பொருளான ஜீவனுக்கு மகாரத்தில் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் காட்டிலும், மறைந்து நிற்கும் நாலாம் வேற்றுமையால் சொல்லப்பட்ட ஸேஷத்வமே முக்கிய நிருபகம் என்று உணர்த்த வேண்டியது முதற்காரணம். (b) ஆத்மா ஜ்ஞாநாநந்தம்மயமானது என்று காட்டும் மகாரத்தை முதலில் சொன்னால் அந்த ஆத்மாவையே அநுபூதிப்பதாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்தில் ரூசி உண்டாகி த்யாஸ்யரஸத்தில் ஈடுபட முடியாதபடி தடைசெய்துவிடுமாயினாலே,

தில் இழியவொட்டாத ஆத்மாநுபூவமாத்ரத்திலே பர்யவலிப் பதொரு அந்தராயமுண்டாகையாலே தத்பரிஹாரார்த்துமாக வும், c நெருப்பிலே புக்குச் சிலர் வேவாரைக் கண்டால், அவர்களை இன்னொரென்று பாராதே பற்றியெரிகிற நெருப்பை அவிக்கையிலே யத்தம் பண்ணுவாரோபாதி, அதூஹ்யமான ஆத்மவஸ்துவை அநாதிகாலம் பற்றி துஹித்துப்போருகிற ஸ்வஸ்வாதந்தர்யத்தை அகற்றுவிக்கையிலே தாத்பர்யமாகையாலும், d புஷ்பத்துக்கு ஸ்லாக்யதை பரிமளத்தாலே ஆகிற வோபாதி ஸ்வருபத்துக்கும் உபாதேயத்வம் இஸ்வபூவ விஸேஷத்தாலே ஆகையாலும், இவ்வோ ப்ராதூந்யத்தைப் பற்ற ப்ரதூமத்திலே ஸேஷத்வத்தை உபாதூநம் பண்ணிற்று.

முப்பத்தோராம் வார்த்தை

இவ்வாத்மாவுக்கு எம்பெருமான் கட்டின மங்குல்ய ஸூத்ரம் திருமந்த்ரம் என்று பிள்ளை திருநறையூரறையர் அருளிச்செய்வர்.

இந்த அபாயத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக தூஸ்ய ரஸத்தைக் காட்டும் ஸேஷத்வத்தை நாலாம் வேற்றுமையாலே முதலில் சொல்லிற்று என்பது இரண்டாவது காரணம். (c) நெருப்பிலே அகப்பட்டுச் சிலர் வெந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டால், அவர்களை இன்னொரென்று ஆராயாமல் பற்றியெரிகிற நெருப்பை அணைப்பது நல்லோர் களின் இயல்பு; அதுபோலே, எரிக்கவொண்ணாத ஆத்மவஸ்துவையும் அநாதிகாலமாகப் பற்றி எரித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸ்வஸ்வாதந்தர்யத்தை அகற்றவேண்டியதே முதலில் செய்யவேண்டியது என்னும் கருத்தாலே ஸேஷத்வத்தை முதலில் சொல்லிற்று என்பது மூன்றாவது காரணம். (d) மணமானது மலரைப் பற்றிநிற்கும் தூர்ம மாகவேயிருந்தாலும் மணத்தைக்கொண்டே மலருக்குப் பெருமை உண்டாவதுபோலே, ஸேஷத்வத்தைக்கொண்டே ஜீவஸ்வருபத்துக்குச் சிறப்புண்டாகிறதாகையாலே அதை முதலில் சொல்லிற்று என்பது நாலாவது காரணம். இப்படி நாலு காரணங்களாலே ஸேஷத்வத்துக்கு இருப்பிடமான ஜீவனை மகாரத்தாலே சொல்லுவதற்கு முன்பே அவ்விடமிருக்கும் ஸேஷத்வ தூர்மத்தை முதலில் சொல்லிற்று.

முப்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

ஃ ஸம்ஸாரவர்த்தது,கமாயிருக்கும் தாலிக்கயிறு பதினாறுழையாய் இரண்டு சரடாயிருக்கும்; கைங்கர்யவர்த்தது,கமான மங்குல்யஸுத்திரம் எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருக்கும்; ஃ ஸ்வரூபத்தின் உணர்த்தியைப் பற்றியிருப்பது ஒரு சரடும், ஸ்வரூபத்தின் உணர்த்தியைப் பற்றியிருப்பது ஒரு சரடும், ஸ்வரூபத்தின் உணர்த்தியாலும் ஸ்வரூபத்தின் அஸக்தியாலும் பூலித்த ஈஸ்வரனை நாம் பேணுகையை வெளியிட்டிருப்பது ஒரு சரடமாயிருக்கும்.

முப்பத்தோராம் வார்த்தை

“பூர்த்தாவான எம்பெருமான் தனது பூர்வையான ஜீவாத்மாவுக்குக் கட்டின மங்குள் ஸுத்திரம்போலே இருப்பது திருமந்திரம்” என்று பிள்ளைதிருநறையூர் அறையர் அருளிச்செய்வார் என்பது இவ்வார்த்தை. அடுத்த வார்த்தையிலும், “எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்குள்ஸுத்திரம்போலே திருமந்திரம்” [118] என்னும் முழுக்கூப்படி வாக்யத்திலும் இது விவரிக்கப்பட்டது.

முப்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

ஃ ஸம்ஸாரத்தை வளர்ப்பதற்குறுப்பான பெண்கள் அணியும் தாலிக்கயிறு பதினாறு இழையாய் இரண்டு சரடாயிருக்கும். கைங்கர்யத்தை வளர்ப்பதற்கு உறுப்பாய், பரமாத்மாவுக்கு பூர்வையாகுகிற ஜீவாத்மாக்கள் அணிகிற திருமந்திரமோவெனில், எட்டு அக்ஷரங்களையுடையதாகையாலே எட்டு இழையுடையதாய், மூன்று பதங்களை உடையதாகையாலே மூன்று சரட்களை உடையதாயிருக்கும். ஃ அதில் முதற்சரடான ப்ரணவம் ஜீவனின் ஸ்வரூபமான அநந்யார்ஹஸேஷத்வத்தைச் சொல்லுவது. இரண்டாவது சரடான ‘நம:’ பதும் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் தனக்கு ஸக்தியின்மையைச் சொல்லுவது. மூன்றாவது சரடான ‘நாராயணய’ என்னும் பதும் முற்கூறிய ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தாலும் தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்வதில் அஸக்தியாலும் உண்டாவதாய், எம்பெருமான் உகப்புக்கேயானதான கைங்கர்யத்தை வெளியிடுவதாயிருக்கும்.

முப்பத்துமூன்றாம் வார்த்தை

ஃ ‘எம்பெருமானுக்கு நாம் அடிமை’ என்னும் அறிவு இல்லாதவர்களுக்கு ப்ரணவத்தின் பொருள் விளங்கவில்லை. ‘தேஹமே ஆத்மா’ என்று நினைத்திருப்பவர்களுக்கு நடுப்பதமான நமஸஸின்

முப்பத்துமூன்றாம் வார்த்தை

a. சேஷத்வஜ்ஞாநமில்லாதார்க்கு ப்ரணவத்தில் அந்வய மில்லை; தேஹாத்மாபி.மாநிகளுக்கு நமஸ்ஸில் அந்வயமில்லை; கைங்கர்ய ருசியில்லாதார்க்கு நாராயணபத்யத்தில் அந்வய மில்லை. b. சேஷத்வ ஜ்ஞாநமிருக்கும்படியை இனையபெருமாள் ஆசரித்துக்காட்டினார்; எங்ஙனையென்னில்; — பெருமாள் “நில்” என்ன, பிராட்டியை முன்னிட்டுக்கொண்டு பெருமாள் ஸ்வாதந த்ர்யத்தையழித்து பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் அடிமை செய்கையாலும், எல்லே நிலத்திலே பிராட்டியைப் பிரிந்து பத்து மாஸம் ஆறியிருந்த பெருமாள், இனையபெருமானைப் பிரிந்து பகல் அமுதுசெய்யாதே “நான் உன்னையன்றியிலேன் கண்டாய்” என்று பின்தொடர்ந்த இனையபெருமானே, “நீயென்னையன்றியிலே” என்று பின்தொடரும்படியாயிருக்கையாலும்;

பொருள் விளங்கவில்லை. புகுவத்புகுவத கைங்கர்யத்தில் ருசியில்லாதவர்களுக்குக் கடைசிப் பதமான நாராயணபத்யத்தின் பொருள் விளங்கவில்லை. b. புகுவச்சேஷத்வ ஜ்ஞானம் எத்தகையது என்பதை இனையபெருமாள் தன் நடத்தையாலே காட்டினார். எப்படியெனில்: பெருமாள் இனையபெருமானே “காட்டுக்கு என்னோடு வராதே இங்கேயே இரு” என்று சொல்ல, பிராட்டியைப் புருஷ காரமாக முன்னிட்டுக்கொண்டு பெருமாளுடைய ஸ்வாதநத்ர்யத்தைப் போக்கிப் பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் அடிமை செய்வதன்மூலம் நடந்து காட்டினார். அனோகவனத்திலேயிருந்தபோது பிராட்டியைப் பிரிந்து பத்துமாஸம் பொறுத்திருந்தார் பெருமாள். ஆனால், “நான் உன்னையன்றியிலேன் கண்டாய்” [நான்திருவ 7] “ந சாஹமபி ராகூவ” [ரா-அ 53-31] [ராகூவ! உன்னைப்பிரிந்து நான் உயிர்தூரிக்கமாட்டேன்] என்று பெருமானைப் பின்தொடர்ந்த இனையபெருமாள் கடைசியில் பெருமானை விட்டுப்பிரிந்தபோது அன்று பகல் அமுது செய்யாமல் “நீயென்னையன்றியிலே” [நான்திருவ 7] என்கிற ரீதியில், “அத்யைவாஹம் கயிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேந கூதாம் கூதிம்” [ரா-உ 107-3] [லக்ஷ்மணன் சென்ற வழியிலே இன்றே பின்செல்லுவேன்] என்று பெருமாள் பின்தொடரும்படியிருப்பது இனையபெருமாளுடைய சேஷத்வாசரணம். ஆக, இத்தால் ப்ரணவார்த்தமறிந்ததனால் ஏற்படும் சேஷத்வஜ்ஞானமிருக்கும் படியை இனையபெருமாள் நடந்துகாட்டினது திருபிக்கப்பட்டது.

c ஸ்வரகூணத்தில் அந்வயமில்லாத அத்யந்த பாரதந்தர்யத்தை ஸ்ரீபூரதாழ்வான் ஆசரித்துக்காட்டினார்; எங்ஙனே யென்னில்; — “என்மகன் * மோவாயெழுவேணும்” என்ற கைகேயியாகிற காளராத்ரியினுடைய பாபப்பட்டோலையைச் சுட்டு “ந மந்த்ராயா ந ச மாதூரஸ்யா தேரானோ ந ராஜ்ஞோ ந ச ராக்ஷஸ்ய | மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தமாலீத் வநப்ர வேஸோ ரகு, நந்த்ரநஸ்ய ||”, “விலலாப ஸபூமத்யே ஜகூர்ஹே ச புரோஹிதம்” “ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய த்ரம்ம வக்துமிஹார்ஹஸி” புனைந்த ஜடையும், உடுத்த மரவுரியும், புழுதியார்ந்த வடிவும், தளர்ந்த நடையுமாய், ஸ்வரூபஹாநியை வினைப்பித்துப் பிணந்தின்னியிருந்த தேஸத்தை விட்டு, “எனக்கு” என்ற கைகேயி வயிற்றில் பிறப்பு பின்னேதள்ள, பெருமாளருள் முன்னேநடத்த, ஒரு நடையிலே ஒன்பது நடை

c இனி நம:பத்யத்தின் பொருளை அறிந்ததனாலேற்படும் அத்யந்த பாரதந்தர்ய ஜ்ஞானத்தினால் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் தனக்கு அந்வயமில்லாமலிருக்கும்படியை ஸ்ரீபூரதாழ்வான் நடந்து காட்டினது நிரூபிக்கப்படுகிறது. எப்படியெனில்: ப்ரளயகாலராத்ரிபோலே கொடியவளான கைகேயி “என்மகன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை உடைய வகைவேணும் (அரசுகைவேணும்)” என்று துஸரதனுடமிருந்து வாங்கியிருந்த பாபவரத்தைச் சுட்டு எரித்து, “ராமபிரான் காடு சென்றதற்கு—கூனி, என் தாயான இந்தக் கைகேயி, அரசனான துஸரதன், ஸ்ரீராமபிரான் ஆகிய எவருடைய குற்றமும் காரணமன்று; என் பாபமே இதற்குக் காரணம்” “ஸபையின் நடுவிலே பூரதன் அழுதான்; புரோஹிதரான வஸிஷ்டரை இகழ்ந்தான்” [ரா-அ 82-10] “ராஜ்யமும் நானும் ராமனுடைய உடைமைகள்; (அப்படியிருக்கும்போது எனக்கு அரசாள உரிமையுண்டா என்னும்) த்ரம்மத்தை நீர் இங்கு சொல்லவேண்டும்” [ரா-அ 82-12] என்று தன்னை நொந்து, புலம்பி, நீதிகேட்டு, புனைந்த சடையும் உடுத்தமரவுரியும் புழுதிபடிந்த பொன்மேனியும் தளர்ந்தநடையுமுடையவாகி, ஸ்வரூப ஹாநியை வினையச்செய்த பிணந்தின்னிக் கழுகுபோன்ற கைகேயி யிருந்த தேஸத்தை விட்டு, “என்மகன் அரசாளவேணும்” என்ற கைகேயி வயிற்றில் பிறப்பு பின்னிருந்து தள்ள, பெருமாளுடைய அருள் முன்னிருந்து இழுக்க, ஒன்றுக்கு ஒன்பது மடங்கு வேகத்

* மோவாயெழுதல்-தாடி மீசை முனைத்தல்;

நடந்து, எழுந்தருளியிருந்த சித்ரகூடத்திலே சென்று, வகுத்த திருவடிகளைப்பெற்று விடைகொண்டு, பின்பு அவத்யம் விளைக்கும் படைவீட்டிற் புகாதே புறப்படை வீட்டிலே— “ராமாகுமநகரங்கை”யோடே பதினாலாட்டைநாள் இருந்த படியாலும். d ஸ்வரனைப் பேணுகையை ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வான் ஆசரித்துக்காட்டினார்; எங்ஙனையென்னில்;—பெருமாள் எல்லதறியாத ஸ்ரீபுரதாழ்வானே யல்லதறியாதே, பெருமானு கப்பின் எல்லநிலத்திலே அடிமைசெய்கையாலும். e இம் மூன்று அர்த்தத்தையும் பிராட்டி ஆசரித்துக்காட்டினார்; எங்ஙனையென்னில்; — கைகேயிவரவ்யாஜத்தாலே பெருமாள் வந்ததுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது பிரியாதே பின்தொடர்ந்த உணர்த்தியாலும், பெருமானைப் பிரிந்து தனியிருந்தவன்று தனியிறுப்பு மாறத் தான் துரும்பு நறுக்காத ஸ்வரகூணத்தில்

தோடு நடந்து பெருமாள் இருந்த சித்ரகூடத்துக்குச் சென்று, ஸ்வரூபத்துக்கு வகுத்ததான பெருமாள் பாதுகைகளைப்பெற்று விடைகொண்டு, திரும்பிவந்தபின்பும், அரசபேராகுமாகிற குற்றத்தை விளைக்கக்கூடிய அயோத்திதகரில் புகாமல், அந்நகருக்கு வெளியே யிருந்த நந்திக்குராமத்திலேயே ‘ராமன் வருவான்’ என்று எதிர் பார்த்துக்கொண்டு பதினாலாண்டுகள் இருந்தபடியாலே அத்யந்த பாரதந்தர்யத்தால் ஏற்படும் ஸ்வரகூணத்தில் ஸ்வாந்வயமில் லாமையை நடத்திக் காட்டினான் பூரதன். d இனி மூன்றாவது பதமான ‘நாராயண’ என்னும் பதத்தில் சொல்லப்படும் எம் பெருமானு கப்புக்கேயான அடிமையை ஸத்ருக்நன் நடத்திக் காட்டினான். எப்படியெனில்: பெருமானையல்லது அறியாத பூரதனை யல்லது அறியாது இருப்பதன்மூலம் பெருமானுக்கு உகப்பின் எல்லை நிலத்தை விளைக்கும் பூரகூவத கைங்கர்யத்தைச் செய்வதன்மூலம் நடத்திக்காட்டினான் என்கை. e இம்மூன்று அர்த்தத்தையும் பிராட்டி நடத்திக்காட்டியபடி விவரிக்கப்படுகிறது இனி. எப்படியெனில்: கைகேயியின்வரம் என்னும் வ்யாஜத்தையிட்டுப் பெருமாள் காட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது அவரைப் பிரியாமல் பின்தொடர்ந்த தன்மூலம் ப்ரணவார்த்தமான சேஷத்வத்தின் ஜ்ஞானம் காட்டப் பட்டது. பெருமானைப் பிரிந்து அஸோகவந்தத்தில் பத்துமாஸம் தனியாயிருந்தபோது அந்தத் தனியிருப்பு மாறுவதற்காகத் தான் துரும்பு நறுக்குவதுபோன்ற அல்பமுயற்சியையும் செய்யாமல், ஸ்வ

அஸக்தியாலும், பரிசுரமாய் வந்த திருவடிவாலிலே கொளுத்தின நெருப்பை “ஸீதோ பூவ” என்று அவித்து ஈஸ்வரனைப் பேணுகையாலும். f இவ்வர்த்துத்தைப் பரமாசார்யரான நம்மாழ்வாரும் ஆசரித்துக்காட்டினார்; எங்ஙனே யென்னில்; — “கண்கள்சிவந்து,” “கருமாணிக்கமாலே,” “நெடுமாற்கடிமை” என்று மூன்றுதிருவாய்மொழியிலே.

முப்பத்துநான்காம் வார்த்தை

ஈ ஈஸ்வர சேஷபூதனென்றும், அந்யசேஷத்வ நிவ்ருத்தனென்றும், தத்விலக்ஷண லக்ஷணநிருபகனென்றும், அஹங்கார நிவ்ருத்தனென்றும், தத்ஸம்பந்த யுக்தனென்றும், கிங்கரஸ்வபூவனென்றும் தன்னை அநுஸந்திப்பது.

ரக்ஷணத்தில் அஸக்தியாகிற நம:பதூர்த்துத்தை நடத்திக் காட்டினான். எம்பெருமானுடைய ஆளாயிருந்த அநுமனின் வாலிலே அரக்கர்கள் கொளுத்தின நெருப்பை “அக்ஷுதியே! அநுமனுக்குக் குளிர்ந்திருப்பாயாக” [ரா-ஸு 53-29] என்று அவித்து எம்பெருமான் உகந்த அடிமையைச் செய்கையால், ‘நாராயணய’ பதூத்தின் பொருளை நடத்திக் காட்டினான். f இம்மூன்று அர்த்தங்களைப் பரமாசார்யரான நம்மாழ்வார் மூன்று திருவாய்மொழிகளில் நடத்திக் காட்டினார். எப்படியெனில்: “கண்கள் சிவந்து” [8-8] திருவாய்மொழியிலே ப்ரணவார்த்துமான புகுவச்சேஷத்வத்தையும், “கருமாணிக்கமலை” [8-9] திருவாய்மொழியில் தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்வதில் தனக்கு அந்வயமில்லாமையாகிற நம:பதூர்த்துத்தையும், “நெடுமாற்கடிமை” [8-10] திருவாய்மொழியிலே நாராயணய பதூர்த்துத்தின் முடிந்த பொருளான புகுவதகைங்கர்யத்தையும் நடத்திக்காட்டினாரன்றோ.

முப்பத்துநான்காம் வார்த்தை

ஈ ஈஸ்வரனுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பவன் என்றும், மற்றவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதிலிருந்து மீண்டவன் என்றும், இத்தகைய அநந்யார்ஹசேஷத்வ ரூபமான லக்ஷணத்தையே நிருபகமாகக் கொண்டவன் என்றும், ‘தேஹமே ஆத்மா’ என்று அபிமானிக்கையாகிற அஹங்காரத்தினின்றும் மீண்டவன் என்றும் எம்பெருமானுடன் உறவு உடையவன் என்றும், அவனுக்கும் அவனடியார்களுக்கும் அடிமைப்படுகையையே இயல்வாக உடையவன் என்றும்—சேதனன் தன்னைப்பற்றி அநுஸந்திக்கவேண்டும்.

முப்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

ப்ரமாணப்ரமேயப்ரமாதாக்களைச் சேர அநுஸந்திக்கும் படி;—a ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்—அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வம்; ஏதத்ப்ரகாஸகம்—ப்ரணவம்; அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வப்ரதிஸம் பூந்தி—பெருமாள் பொருந்தவிட்ட திருவடிகள் b ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்—அநந்யஸரணத்வம்; ஏதத்ப்ரகாஸகம்—நமஸ்ஸு; அநந்யஸரணத்வப்ரதிஸம்பூந்தி — பெருமாள் அமைத்த திருக்கை. c ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்—அநந்யபேடாக்யத்வம்; ஏதத்ப்ரகாஸகம்—நாராயணபதும்; அநந்யபேடாக்யத்வப்ரதிஸம் பூந்தி—பெருமாள் திருமுறுவல். d இதுக்குக் கருத்து—தான றிகை; சைதந்யமறுகை; ஸாத்யநா(ஸாத்யா?)ந்தரமறுகை. அதா வது—வேரறுகை, வ்யாபாராந்தரமறுகை, விஷயாந்தர மறுகை.

முப்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

திருவஷ்டாக்ஷரத்தில் மூன்று பதங்களிலும் ப்ரமாண ப்ரமேய ப்ரமாதாக்களைச் சேர்த்து அநுஸந்திக்கும்படியை விவரிக்கிறது இவ்வார்த்தை. a ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம் அநந்யார்ஹஸேஷத்வம். இது ப்ரமேயம். இதைச் சொல்லும் ப்ரமாணம் ப்ரணவம். இதை அநுபூவிக்கும் ப்ரமாதாவான பெருமானுடைய பொருந்தவிட்ட திருவடிகள் முற் கூறிய ப்ரமேயமான அநந்யார்ஹஸேஷத்வம் சென்று சேருமிடமாகும். b ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம் அநந்யஸரணத்வம். இது ப்ரமேயம். இதைச் சொல்லும் ப்ரமாணம் நடுப்பதமான நம:பதும். ப்ரமாதாவான பெருமானுடைய அஞ்சலென்ற திருக்கை முற் கூறிய அநந்யஸரணத்வம் சென்று சேருமிடமாகும். c ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம் அநந்யபேடாக்யத்வம். இது ப்ரமேயம். இதைச் சொல்லும் ப்ரமாணம் மூன்றுவது பதமான நாராயணய பதும். ப்ரமாதாவான பெருமானுடைய திருமுறுவல் அநந்யபேடாக்யத்வம் சென்று சேருமிடமாகும். d முதல் பதமான ப்ரணவத்தின் அர்த்தத்தை முற் கூறியபடி அறிந்தால், சேதனன் தன்னையறிந்து அநாதிகாலமாகத் தன்னையறிவ தற்கு மூலவிரோதியாயிடுந்த அசித்ஸம்பூந்தியும் வேரறுக்கப்பெறுவன். நம: பதார்த்தத்தை முற் கூறியபடி அறிந்தால், ஜ்ஞாநஸக்திகளின் மிகுதியாலே புக்தி முதலான உபாயங்களை அநுஷ்டித்துத் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் தான் முயல்வது அறுந்துவிடும். மூன்றுவதான நாராயணய பதார்த்தத்தை முற் கூறியபடி அறிந்தால், ஜ்வர்ய கைவல்யங்களாகிற மற்ற ஸாத்யங்களில் பற்றறுந்து, ஸப்பதும் தொடக்கமாய், ஆத்மா ஈருள மற்ற விஷயங்களில் பற்றும்அறுந்துவிடும்.

முப்பத்தாரும் வார்த்தை

a திருமந்தரம் ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறதென்று திருக் குருகைப்பிரான்பிள்ளான் அநுஸந்தித்தருளுவர்; திருமந்தரம் ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது என்று பிள்ளைதிருநறையூரையர் அநுஸந்தித்தருளுவர்; இவ்வாத்மாவினுடைய அநந்யார்ஹத்வம் சொல்லுகிறதென்று நஞ்சீயர் அநுஸந்தித்தருளுவர்; இவ்வாத்மாவினுடைய பாரதந்த்ரயம் சொல்லுகிறதென்று எம்பார் அநுஸந்தித்தருளுவர்; b திருமந்தரம் மூன்று பதத்தாலும்—ஜ்ஞாந வைராக்ய புக்திகளை வெளியிடுகிறதென்று முதலியார் அநுஸந்தித்தருளுவர்; c திருமந்தரம் மூன்று பதத்தாலும்—அபி,ஐந வித்யா வருத்தங்களை வெளியிடுகிறதென்று ஆளவந்தார் அநுஸந்தித்தருளுவர்; d திருமந்தரம் அர்த்த பஞ்சகத்தையும் சொல்லுகிறதென்று நம்பிள்ளை அநுஸந்தித்தருளுவர்; e பாணிக்ரஹணமும் உடன்மண

முப்பத்தாரும் வார்த்தை

a திருமந்தரம்—ஜீவபரஸ்வரூபத்தையும், ப்ராப்யத்தையும், ஜீவனுடைய அநந்யார்ஹத்வத்தையும், பாரதந்த்ரயத்தையும் சொல்லுவதானாலும், இவற்றில் ஒவ்வொன்றே அதில் சொல்லப்படும் அர்த்தங்களில் முக்யமானது என்பது ஒவ்வொரு ஆசார்யருக்குக் கருத்து. b திருமந்தரத்தில் ப்ரணவம் ஜீவபரஸ்வரூபஜ்ஞானத்தையும், நம: பதம் மற்ற உபாயங்களில் வைராக்யத்தையும், மூன்றாவதான நாராயணபதம் கைங்கர்யத்துக்குக் காரணமான புக்தியையும் ஜீவனுக்கு விளைக்கிறது என்பது பெரியமுதலியாரான நாதமுனிகளுடைய நிர்வாஹம். c திருமந்தரத்தில் முதல் பதமான ப்ரணவம் ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தை விளைக்கையாலே புகுவத் ஸம்பந்தமாகிற ராஜகுலத்தையும், நம:பதம் உபாயாந்தரஸூத்ரத்தை விளைக்கையாலே ப்ரபத்திவித்யாநிஷ்டையையும், மூன்றாவது பதமான நாராயணபதம் கைங்கர்யத்தைக் காட்டுகையாலே புகுவது புகுவத கைங்கர்யமாகிற நல்லொழுக்கத்தையும் ஜீவனுக்கு விளைக்கிறது என்று ஆளவந்தாருடைய நிர்வாஹம். d திருமந்தரம் அர்த்தபஞ்சகத்தைச் சொல்லுகிறது என்பது நம்பிள்ளையினுடைய நிர்வாஹம். இவ்விஷயம் 29-ம் வார்த்தை d பிரிவில் [ப52] விளக்கப்பட்டது. e ஜீவபரவிவாஹத்தைக் குறிக்கும் திருமந்தரத்தில் ப்ரண

நீரும் சதுர்த்தி கலவியும் சொல்லுகிறதென்று பிள்ளையுறங்கா வில்லிதூஸர் அநுஸந்தித்தருளுவர்; ஈஸ்வரபத்தில் உணர்த்தியையும், ஸ்வரக்ஷணத்தில் அஸக்தியையும், எம்பெருமானைப் பேணுகையையுஞ் சொல்லுகிறதென்று முதலியாண்டான் அநுஸந்தித்தருளுவர்.

முப்பத்தேழாம் வார்த்தை

பர்கருதே:பரத்வம், பர்கருதே:பரனுடைய ஸேஷத்வம்,
ஸேஷத்வத்தினுடைய அநந்யார்ஹதை, ஸேஷபூதனு

வம் 'ஜீவாத்மா எம்பெருமானுக்கே உரியவன்' என்று கூறுகையாலே ஜீவபரவிவாஹத்தில் பாணிக்ரஹணஸ்தூரணத்தில் இருக்கிறது. நம:பதும் உபாயாந்தரமற்றிருக்கையாகிற ஸூத்தியை வினைக்கையாலே, "மணநீர் அங்கவனோடுமுடன்சென்று அங்கானை மேல் மஞ்சனமாட்ட" [நாச்-திரு 6-10] என்று நாச்சியார் அருளிச் செய்த உடன் மணநீரின் ஸ்தூரணத்தில் இருக்கிறது. மூன்றாம் பதத்தில் நாலாம் வேற்றுமை புகுவத் கைங்கர்யபேடாகுத்தைச் சொல்லுகையாலே, பதிபத்நீபேடாகுமாகிற கலவியின் ஸ்தூரணத்திலிருக்கிறது என்பது பிள்ளையுறங்காவில்லிதூஸரின் நிர்வாஹம்.

முதற்பதமான ப்ரணவம் ஸ்வரூபஜ்ஞானமுடைமையையும், இரண்டாம் பதமான நம:பதும் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் தனக்கு அஸக்தியையும், மூன்றாம் பதமான நாராயணபதும் எம்பெருமானுக்குப் பரிந்து கைங்கர்யம் செய்வதையும் சொல்லுகிறது என்பது முதலியாண்டான் நிர்வாஹம்.

முப்பத்தேழாம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தை திருமந்தரத்தில் சொல்லப்பட்ட எல்லா அர்த்தங்களையும் சேர்த்துக் காட்டுகிறது. அதாவது — ப்ரணவத்தில் மகாரம்—ஜீவனை ஜ்ஞானமயனாகவும், ஜ்ஞாதாவாகவும் காட்டுகையாலே, ஜீவன் அசேதனமான பர்கருதியைக் காட்டிலும் மேற்பட்டவன் என்று சொல்லுகிறது. அகாரத்தில் மறைந்திருக்கும் நாலாம் வேற்றுமை—தேஹத்தைக் காட்டிலும் மேற்பட்ட ஜீவன் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டவன் என்று சொல்லுகிறது. உகாரம்—இப்படி அடிமைப்பட்டிருக்கும்போது பிறர்க்கு உரியனல்லாதபடி அடிமைப்பட்டிருக்கிறான் என்று காட்டுகிறது. இரண்டாம் பதமான நம:

முப்பத்தாரும் வார்த்தை

a திருமந்தரம் ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறதென்று திருக் குருகைப்பிரான்பிள்ளான் அநுஸந்தித்தருளுவர்; திருமந்தரம் ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது என்று பிள்ளைதிருநறையூரையர் அநுஸந்தித்தருளுவர்; இவ்வாத்மாவினுடைய அநந்யார்ஹத்வம் சொல்லுகிறதென்று நஞ்சீயர் அநுஸந்தித்தருளுவர்; இவ்வாத்மாவினுடைய பாரதந்த்ரயம் சொல்லுகிறதென்று எம்பார் அநுஸந்தித்தருளுவர்; b திருமந்தரம் மூன்று பதத்தாலும்—ஜ்ஞாந வைராக்ய புக்திகளை வெளியிடுகிறதென்று முதலியார் அநுஸந்தித்தருளுவர்; c திருமந்தரம் மூன்று பதத்தாலும்—அபி,ஐந வித்யா வருத்தங்களை வெளியிடுகிறதென்று ஆளவந்தார் அநுஸந்தித்தருளுவர்; d திருமந்தரம் அர்த்த பஞ்சகத்தையும் சொல்லுகிறதென்று நம்பிள்ளை அநுஸந்தித்தருளுவர்; e பாணிகூரஹணமும் உடன்மண

முப்பத்தாரும் வார்த்தை

a திருமந்தரம்—ஜீவபரஸ்வரூபத்தையும், ப்ராப்யத்தையும், ஜீவனுடைய அநந்யார்ஹத்வத்தையும், பாரதந்த்ரயத்தையும் சொல்லுவதானாலும், இவற்றில் ஒவ்வொன்றே அதில் சொல்லப்படும் அர்த்தங்களில் முக்யமானது என்பது ஒவ்வொரு ஆசார்யருக்குக் கருத்து. b திருமந்தரத்தில் ப்ரணவம் ஜீவபரஸ்வரூபஜ்ஞானத்தையும், நம: பதம் மற்ற உபாயங்களில் வைராக்யத்தையும், மூன்றாவதான நாராயணபதம் கைங்கர்யத்துக்குக் காரணமான புக்தியையும் ஜீவனுக்கு விளைக்கிறது என்பது பெரியமுதலியாரான நாதமுனிகளுடைய நிர்வாஹம். c திருமந்தரத்தில் முதல் பதமான ப்ரணவம் ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தை விளைக்கையாலே புகுவத் ஸம்பந்தமாகிற ராஜகுலத்தையும், நம:பதம் உபாயாந்தரஸூத்ரத்தை விளைக்கையாலே ப்ரபத்திவித்யாநிஷ்டையையும், மூன்றாவது பதமான நாராயணபதம் கைங்கர்யத்தைக் காட்டுகையாலே புகுவது புகுவத கைங்கர்யமாகிற நல்லொழுக்கத்தையும் ஜீவனுக்கு விளைக்கிறது என்று ஆளவந்தாருடைய நிர்வாஹம். d திருமந்தரம் அர்த்தபஞ்சகத்தைச் சொல்லுகிறது என்பது நம்பிள்ளையினுடைய நிர்வாஹம். இவ்விஷயம் 29-ம் வார்த்தை d பிரிவில் [ப52] விளக்கப்பட்டது. e ஜீவபரவிவாஹத்தைக் குறிக்கும் திருமந்தரத்தில் ப்ரண

எங்ஙனையென்னில்;-அ பூஹ^௨ விரோதி, பீஜமான ஸ்வாதந்தர்யம் மேலிட்டால், “புகுவத் பரதந்த்ரரல்லோமோ, நமக்கு ஸ்வாதந்தர்யம் கடவதோ?” என்று, அகாரார்த்தத்தை அநுஸந்தித்து மீளுவான்;

b அஸேவ்யஸேவைகள் வந்து மேலிட்டால், “நாம் அந்யர்க்கு ஸேஷமோ, புகுவதநந்யார்ஹஸேஷபூதரல்லோமோ?” என்று உகாரார்த்தத்தை அநுஸந்தித்து மீளுவான்.

c ஸரீரத்திலே கார்ஸ்யஸ்தூலாதிகுள் மேலிட்டால், “நாம் ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபரல்லோமோ, நித்யரல்லோமோ, ஏகரூபரல்லோமோ, நாம் ஸ்வயம்ப்ரகாஸமன்றோ?” என்று, மகாரார்த்தத்தை அநுஸந்தித்து மீளுவான்.

a பலவிதமான ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தவிரோதிகளுக்கு மூலகாரணமான ஸ்வாதந்தர்யம் மேலிட்டால் “ நாம் எம்பெருமானுக்குப் பரதந்த்ரரல்லோமோ? நமக்கு ஸ்வாதந்தர்யம் தருமோ?” என்று ஸர்வஜகூத்தகாரணனாகவும், ஸர்வரக்ஷகனாகவும், (இதனாலேயே) ஸ்வதந்த்ரனாகவும் எப்பெருமானைச் சொல்லும் அகாரத்தின் பொருளை அநுஸந்தித்து ஸ்வாதந்தர்யம் நீங்கப்பெறவேணும். “ஸ்வாதந்தர்யாந்தேராயதீ ஸ்யாத் ப்ரத்யம்” என்றதின் விவரணம் இது.

b தொண்டுசெய்யத் தகாதவர்களுக்குத் தொண்டுசெய்யும்படி நேர்ந்துவிட்டால் “ நாம் வேறெருவருக்கு அடிமைப்பட்டவரோ? பிறர்க்குரியரல்லாதபடி எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டவரல்லோமோ?” என்று அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வத்தைக் காட்டும் உகாரத்தின் பொருளை அநுஸந்தித்து அத்தொண்டிலிருந்து மீளவேண்டும். “இதர ஸேஷத்வதீஸ்சேத் த்விதீயம்” என்றதின் விவரணம் இது.

c நமது ஸரீரமானது மெலிந்திருப்பதையோ பருத்திருப்பதையோ, அழகுடன் இருப்பதையோ, அழகில்லாமலிருப்பதையோ கண்டு தேஹாத்மாபிமானத்தாலே இன்பதுன்பங்களோ, கூர்வநிர்வேதங்களோ ஏற்பட்டால் “நாம் ஜ்ஞாநாநந்தங்களையே ஸ்வரூபமாக உடையோமல்லோமோ? நித்யரல்லோமோ? ஒருபடிப்பட்டிருப்பவரல்லோமோ? தானே ப்ரகாஸிக்கும் பொருளல்லோமோ? இப்பெருமைக்கெல்லாம் எதிர்த்தட்டாயிருப்பதன்றோ இந்த ஸரீரம்?” என்று ஜீவஸ்வரூபத்தைத் தெளிவாகச் சொல்லும் மகாரத்தின் பொருளை அறிந்து, முற்கூறிய இன்பதுன்பங்களிலிருந்தும் கூர்வநிர்வேதங்களிலிருந்தும் மீளவேண்டும். (நிர்வேதம்—மனவருத்தம்) “ தேஹாஸக்தாத்மபுத்திர் யதீ புவதி பதம் ஸாது வித்யாத் த்ருதீயம் ” என்றதின் விவரணம் இது.

முப்பத்தாரும் வார்த்தை

a திருமந்தரம் ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறதென்று திருக் குருகைப்பிரான்பிள்ளான் அநுஸந்தித்தருளுவர்; திருமந்தரம் ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது என்று பிள்ளைதிருநறையூரையர் அநுஸந்தித்தருளுவர்; இவ்வாத்மாவினுடைய அநந்யார்ஹத்வம் சொல்லுகிறதென்று நஞ்சீயர் அநுஸந்தித்தருளுவர்; இவ்வாத்மாவினுடைய பாரதந்த்ரயம் சொல்லுகிறதென்று எம்பார் அநுஸந்தித்தருளுவர்; b திருமந்தரம் மூன்று பதத்தாலும்—ஜ்ஞாந வைராக்ய புக்திகளை வெளியிடுகிறதென்று முதலியார் அநுஸந்தித்தருளுவர்; c திருமந்தரம் மூன்று பதத்தாலும்—அபி,ஐந வித்யா வருத்தங்களை வெளியிடுகிறதென்று ஆளவந்தார் அநுஸந்தித்தருளுவர்; d திருமந்தரம் அர்த்த பஞ்சகத்தையும் சொல்லுகிறதென்று நம்பிள்ளை அநுஸந்தித்தருளுவர்; e பாணிக்ரஹணமும் உடன்மண

முப்பத்தாரும் வார்த்தை

a திருமந்தரம்—ஜீவபரஸ்வரூபத்தையும், ப்ராப்யத்தையும், ஜீவனுடைய அநந்யார்ஹத்வத்தையும், பாரதந்த்ரயத்தையும் சொல்லுவதானாலும், இவற்றில் ஒவ்வொன்றே அதில் சொல்லப்படும் அர்த்தங்களில் முக்யமானது என்பது ஒவ்வொரு ஆசார்யருக்குக் கருத்து. b திருமந்தரத்தில் ப்ரணவம் ஜீவபரஸ்வரூபஜ்ஞானத்தையும், நம: பதம் மற்ற உபாயங்களில் வைராக்யத்தையும், மூன்றாவதான நாராயணபதம் கைங்கர்யத்துக்குக் காரணமான புக்தியையும் ஜீவனுக்கு விளைக்கிறது என்பது பெரியமுதலியாரான நாதமுனிகளுடைய நிர்வாஹம். c திருமந்தரத்தில் முதல் பதமான ப்ரணவம் ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தை விளைக்கையாலே புகுவத் ஸம்பந்தமாகிற ராஜகுலத்தையும், நம:பதம் உபாயாந்தரஸூத்ரத்தை விளைக்கையாலே ப்ரபத்திவித்யாநிஷ்டையையும், மூன்றாவது பதமான நாராயணபதம் கைங்கர்யத்தைக் காட்டுகையாலே புகுவது புகுவத கைங்கர்யமாகிற நல்லொழுக்கத்தையும் ஜீவனுக்கு விளைக்கிறது என்று ஆளவந்தாருடைய நிர்வாஹம். d திருமந்தரம் அர்த்தபஞ்சகத்தைச் சொல்லுகிறது என்பது நம்பிள்ளையினுடைய நிர்வாஹம். இவ்விஷயம் 29-ம் வார்த்தை d பிரிவில் [ப52] விளக்கப்பட்டது. e ஜீவபரவிவாஹத்தைக் குறிக்கும் திருமந்தரத்தில் ப்ரண

தீர்ந்த இடமன்றே; ஒன்றுலொரு குறைவற்ற இடமன்றே; அநுபூவ்யமெல்லாம் நாராயப்தூந்தர்க்குதமன்றே” என்று நாராயணபத்யத்தை அநுஸந்தித்து மீளுவான்;

f ஸ்வரூபத்தோடு சேராத இதரபரிமாற்றங்கள் மேலிடால், “ஸ்வரூபாநுரூபமான வருத்தி கைங்கர்யமன்றே” என்று சதுர்த்தியில் அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்து மீளுவான்;

g இப்படி பரிஹரித்துக்கொள்ளாதபோது, ‘பிறர்க்கு உபதேஸிக்கிறதற்கும், இதில் தனக்குப் பிறந்த ஜ்ஞாநத்துக்கும் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?’ என்று அநுஸந்திப்பான்;

ஆகிய இடங்களில் உள்ள ஸௌலப்யஸௌரீல்யாதிடங்கள் இன்மையாகிற குறைகள் தீர்ந்தவிடமன்றே இந்த அர்ச்சாவதாரம். ‘ஸர்வம் பூர்ணம்’ [த்யவ்யோபநிஷத்] என்கிறபடியே, ஒரு குணங்கூடக் குறையாமல் எல்லா குணங்களும் நிறைந்திருக்குமிடமன்றே; இப்படி அநுபூவிக்கப்படும் எல்லா குணங்களும் நாராயப்தூத்தால் சொல்லப் படுகின்றனவன்றே” என்று நாராயணபத்யத்தின் பொருளை அநுஸந்தித்து, அக்குறையைக் குறையாக நினைப்பதின்றும் மீளவேண்டும். அர்ச்சாவதாரத்திற்கே உரியதாய், எல்லா அபசாரங்களையும் பொறுத்துக்கொள்ளுகையாகிற ஸர்வஸஹிஷ்ணுத்வமென்னும் நிறைகுணமாகவே கொள்ளவேண்டுமென்று கருத்து. அஷ்டஸ்லோகியில் நாராயணபத்யார்த்தத்தின் அநுஸந்தானம் வேறுவிதமாக நிரூபிக்கப்பட்டது. இவ்வார்த்தையின் கடைசியில் அதைக் காணலாம்.

f ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தாத விஷயாநுபவங்கள் தன்னை வஸப்படுத்தினால், “ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த பரமரஸமான தொழில் புகுவத்ப்யாகுவத கைங்கர்யமன்றே” என்று ‘ஆய’ என்னும் நான்காம் வேற்றுமையின் அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்து, அந்த விஷயாநுபவத்தில் நின்று மீளவேண்டும். “விஷயசபலதீஸ்சேத சதுர்த்தீம்” என்றதின் விவரணம் இது.

g இப்படித் தான் இவற்றில் நின்று மீளாதபோது “பிறர்க்கு நாம் இதை உபதேஸிப்பதற்கும், நமக்கு இதில் பிறந்த அநுஷ்டான மில்லாத ஜ்ஞானத்துக்கும் என்ன பயனுண்டு? நாம் அநுஷ்டிக்காத விஷயத்தைப் பிறர்க்குச் சொன்னால் அவர்கள் அநுஷ்டிப்பார்களா?” என்று நினைக்கவேண்டும்.

முப்பத்தாரும் வார்த்தை

a திருமந்தரம் ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறதென்று திருக் குருகைப்பிரான்பிள்ளான் அநுஸந்தித்தருளுவர்; திருமந்தரம் ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது என்று பிள்ளைதிருநறையூரையர் அநுஸந்தித்தருளுவர்; இவ்வாத்மாவினுடைய அநந்யார்ஹத்வம் சொல்லுகிறதென்று நஞ்சீயர் அநுஸந்தித்தருளுவர்; இவ்வாத்மாவினுடைய பாரதந்த்ரயம் சொல்லுகிறதென்று எம்பார் அநுஸந்தித்தருளுவர்; b திருமந்தரம் மூன்று பதத்தாலும்—ஜ்ஞாந வைராக்ய புக்திகளை வெளியிடுகிறதென்று முதலியார் அநுஸந்தித்தருளுவர்; c திருமந்தரம் மூன்று பதத்தாலும்—அபி,ஐந வித்யா வருத்தங்களை வெளியிடுகிறதென்று ஆளவந்தார் அநுஸந்தித்தருளுவர்; d திருமந்தரம் அர்த்த பஞ்சகத்தையும் சொல்லுகிறதென்று நம்பிள்ளை அநுஸந்தித்தருளுவர்; e பாணிக்ரஹணமும் உடன்மண

முப்பத்தாரும் வார்த்தை

a திருமந்தரம்—ஜீவபரஸ்வரூபத்தையும், ப்ராப்யத்தையும், ஜீவனுடைய அநந்யார்ஹத்வத்தையும், பாரதந்த்ரயத்தையும் சொல்லுவதானாலும், இவற்றில் ஒவ்வொன்றே அதில் சொல்லப்படும் அர்த்தங்களில் முக்யமானது என்பது ஒவ்வொரு ஆசார்யருக்குக் கருத்து. b திருமந்தரத்தில் ப்ரணவம் ஜீவபரஸ்வரூபஜ்ஞானத்தையும், நம: பதம் மற்ற உபாயங்களில் வைராக்யத்தையும், மூன்றாவதான நாராயணபதம் கைங்கர்யத்துக்குக் காரணமான புக்தியையும் ஜீவனுக்கு விளைக்கிறது என்பது பெரியமுதலியாரான நாதமுனிகளுடைய நிர்வாஹம். c திருமந்தரத்தில் முதல் பதமான ப்ரணவம் ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தை விளைக்கையாலே புகுவத் ஸம்பந்தமாகிற ராஜகுலத்தையும், நம:பதம் உபாயாந்தரஸூத்ரத்தை விளைக்கையாலே ப்ரபத்திவித்யாநிஷ்டையையும், மூன்றாவது பதமான நாராயணபதம் கைங்கர்யத்தைக் காட்டுகையாலே புகுவது புகுவத கைங்கர்யமாகிற நல்லொழுக்கத்தையும் ஜீவனுக்கு விளைக்கிறது என்று ஆளவந்தாருடைய நிர்வாஹம். d திருமந்தரம் அர்த்தபஞ்சகத்தைச் சொல்லுகிறது என்பது நம்பிள்ளையினுடைய நிர்வாஹம். இவ்விஷயம் 29-ம் வார்த்தை d பிரிவில் [ப52] விளக்கப்பட்டது. e ஜீவபரவிவாஹத்தைக் குறிக்கும் திருமந்தரத்தில் ப்ரண

ஸ்வர்யம் நடுவாக கைவல்யம் முடிவாக உண்டானவற்றில் புருஷார்த்தபுத்தி, பிறந்ததாகில், சதுர்த்தியில் அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்து மீளுவான்.

முப்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

“ஸ்திரீ ஸூத்ராதிகளுக்கு திருமந்திர பாடத்தில் அதி, காரமில்லை, அர்த்தத்திலே அதிகாரமுள்ளது” என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்ய; அத்ருப்தரைப் போலே, திருக்குருகூர்தாஸர் இருந்தவாறே, ‘இவர்க்குப் புருஷார்த்த

செல்வங்களிலும், கைவல்யமாகிற தாழ்ந்த மோஷுத்திலும் “இவையும் அடையத்தக்க பயன்களே” என்னும் எண்ணம் ஏற்பட்டதாகில், கைங்கர்யத்தின் சிறப்பை விளக்கும் ‘ஆய’ எனும் நான்காம் வேற்றுமையின் பொருளை அநுஸந்தித்து அவ்வெண்ணத்திலிருந்து மீளவேண்டும். திருமந்திரஜ்ஞானமுண்டானபின்பு இப்படிப்பட்ட எண்ணங்கள் உண்டாகுமோ? எனில்: அந்த ஜ்ஞானம் பிறந்தாலும் பாபம் நிறைந்த இவ்வுலகில் இருப்பவனாகையாலே. அநாதி பாப வாஸனையாலும், ஸஹவாஸதோஷத்தாலும், ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தாத இந்த எண்ணங்கள் ஏற்படக்கூடும். அப்போது திருமந்திரத்தின் பொருளை முற்கூறியபடி திருப்பித்திருப்பி அநுஸந்தித்து அந்த எண்ணங்களிலிருந்து ப்ரபந்தநானவன் மீளவேண்டும். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு மீள்கின்றனோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு இவனுடைய ப்ரபத்திநிஷ்டை உறுதிபெறும் என்று கருத்து. அஷ்டஸ்லோகியின் நாலாம் ஸ்லோகத்தின் கடைசியில் ‘ப்ரபந்த:’ என்று அருளியதின் கருத்து இதுவேயாகும்.

முப்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

“ஸ்திரீ ஸூத்ரர் முதலானருக்குத் திருமந்திரத்தின் ஜபம், ஹோமம் முதலானவற்றைச் செய்வதில் அதிகாரமில்லை, அதினுடைய அர்த்தத்தை அநுஸந்திப்பதிலேயே அதிகாரமுண்டு” என்று ஒருநாள் நம்பிள்ளை, உபந்யாஸத்தின்போது அருளிச்செய்தார். அப்போது கோஷ்டியிலெழுந்தருளியிருந்த திருக்குருகூர் தாஸர் என்னும் புகழ் வதர், “நமக்குத் திருமந்திரஜபத்தில் அதிகாரமில்லை என்று கூறுகிறாரே” என்று சிறிது அத்ருப்திதோன்ற எழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது நம்பிள்ளை, “திருமந்திரத்தை ஜபம் ஹோமம் முதலானவற்றைச் செய்து ஸ்வப்ரவ்ருத்திகளில் ஈடுபடுவதால் தாழ்ந்த பயன்களே

ஸித்திக்குறுப்பான அர்த்தத்தில் அதிகாரமுண்டாகில் அப்ரயோஜகமான பாட்டில் அதிகாரமில்லை; ஆகவித்தால்- இவருக்கு வருமதென்?’ என்று அருளிச்செய்தார்.

நார்பதாம் வார்த்தை

2 திருமந்தரத்தாலே-ரக்ஷகத்வ ப்ரதிஸம்பந்திபூர்வகமான ரக்ஷயத்வம் சொல்லி, அந்யஸேஷத்வ நிவ்ருத்தி பூர்வகமான அநந்யார்ஹ சேஷத்வம் சொல்லி, அசேதந வ்யாவ்ருத்தி பூர்வகமான சேதந வைலக்ஷண்யம் சொல்லி, அஹங்கார மமகாரநிவ்ருத்தி பூர்வகமான ஸ்வரூபபாரதந்தர்யத்தினுடைய எல்லைசொல்லி, ஒளபாதிபநிவ்ருத்தி பூர்வகமான நிருபாதிப ப்ருத்திபத்வஞ் சொல்லி, அபுருஷார்த்த நிவ்ருத்தி பூர்வகமான புருஷார்த்த ஸ்வரூபஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

கிடைக்கும். அதினுடைய அர்த்தாநுஸந்தானத்தில் ஈடுபடுவதால் தலைசிறந்த பரார்த்தாநுபுவகைங்கர்யரூபமானமோக்ஷமே கிடைக்கும். ஆகத்தலை சிறந்த மோக்ஷத்துக்குறுப்பான அர்த்தாநுஸந்தானத்தில் அதிகாரமிருக்கும்போது, தாழ்ந்த பலங்களில் ஈடுபாட்டை விளைத்து அநர்த்தத்தை விளைக்கக்கூடிய ஜபஹோமாதிகளில் அதிகார மில்லாதது நன்மையே தவிரத் தீமையிலையே; ஆகையால் த்ருப்தி யடையவேண்டிய விஷயத்தில் அத்ருப்தியடையத் தேவையிலையே” என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

நார்பதாம் வார்த்தை

2 திருமந்தரத்தில் அகாரத்தாலும் மகாரத்தாலும் முறையே— ‘ரக்ஷிப்பவன் எம்பெருமானே’ என்றும் ‘ரக்ஷிக்கப்படுமவன் ஜீவன்’ என்றும் சொல்லி, உகாரத்தாலே மற்றவர்க்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதி லிருந்து நீங்கி எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கையாகிற அநந்யார்ஹஸேஷத்வம் சொல்லி, மகாரத்தாலே—அறிவற்றதாய், விகாரமுடையதாய், அநித்யமான அசேதனத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டவனாய், அறிவுள்ளவனாய், விகாரமற்றவனாய், நித்யான சேதனனுடைய பெருமையைச் சொல்லி, நமஸ்ஸப்யுத்தாலே அஹங்காரமமகாரங்கள் நீங்கின ஸ்வரூபத்தின் பாரதந்தர்யத்தின் எல்லை நிலமான பூரகுவதஸேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களைச் சொல்லி, நாராயணஸப்யுத்தாலே கர்மம் காரணமாக ஏற்பட்ட உறவினர்களிடம் பற்றறுத்து, இயற்கையுறவினனான எம்பெருமானிடம் பற்று

b விசேஷண ப்ரத்யாநம் - ஆஸ்ரயணம்; c விசேஷ்ய ப்ரத்யாநம் - உபாயம்; d உப்யப்ரத்யாநம் - உபேயம். e ரக்ஷக னாய் ஸேஷியாயிருக்குமிருப்பை உணருகை - ஈஸ்வர ஸ்வ ரூபம்; f ரக்ஷயமாய் ஸேஷமாயிருக்குமிருப்பை உணருகை - ஆத்மஸ்வரூபம்; g ரக்ஷகத்வஸ்வாமித்வங்கள் வ்யவஸ்தித மாநாற்போலே ஸீய:பதித்வமும் வ்யவஸ்திதம்; h ஸ்வவ்ய திரிக்தஸமஸ்தபத்யார்த்தங்களும் புக்யவத்யபிமாநத்திலே கிடக் கிறது; புறம்புள்ளார் இப்படி சொல்லாநிற்கச்செய்தே தாங்கள் அபிமாநியாநிற்பர்கள்.

ஏற்படுவதைச் சொல்லி, நாலாம் வேற்றுமையாலே தகாத பயன் களிலிருந்து மீண்டு தக்க பயனாகிற புக்யவத்யபுக்யவதகைங்கர்யம் ஏற்படுவதைச் சொல்லுகிறது.

b த்வயத்தின் பூர்வகூண்டூத்தில் சொல்லப்படும் புக்யவத்யாஸ்ர யணம் விசேஷணபூதையாய், புருஷகாரமான பிராட்டியை ப்ரத்யான மாகக்கொண்டது. பிராட்டியின் புருஷகாரமில்லாவிடில் எம்பெருமானே ஆஸ்ரயிப்பது இயலாது என்பது கருத்து. c த்வயத்தின் பூர்வகூண் டூத்தில் ஸரணஸப்தூத்தால் சொல்லப்படும் மோக்ஷோபாயம், விசேஷ்யமான எம்பெருமானை ப்ரத்யானமாகக்கொண்டது. அவனுக்கு விசேஷணமான குணங்களுக்கும் திவ்யமங்களுவிக்கூறஹத்துக்கும் அப்ரத்யானமான உபாயத்வமே உண்டு என்று கருத்து. d த்வயத்தின் உத்தரகூண்டூத்தில் சொல்லப்படும் உபேயம் விசேஷ்யமான எம் பெருமானையும், விசேஷணமான பிராட்டி, குணங்கள், திவ்யமங்களு விக்கூறஹம், நித்யமுக்தர்களாகிய அந்தமில் பேரின்பத்தடியார்கள் முத லானவர்களையும் ப்ரத்யானமாகக் கொண்டது. e ஈஸ்வரன் ரக்ஷகனாய் ஸேஷியாகவும், ஆத்மா ரக்ஷயமாய் ஸேஷமாகவுமிருக்கும் என்று கருத்து. f உபாயத்வமும், ஸர்வஸ்வாமித்வமும் எம்பெருமானொருவ னிடத்திலேயே இருப்பதுபோல், ஸ்ரீதேவியின் பதியாயிருக்கும் தன் மையும் எம்பெருமானொருவனிடத்திலேயே உள்ளது. g எம்பெருமானை யொழிந்த எல்லாப் பொருள்களும் அவனுடைய அபிமானத் திலே ஒதுக்கி நிற்கின்றன. விஸிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளல்லாத அத்வைதிகள் முதலானாரும் இப்படி எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தும், தாங்களே ஸ்வதந்த்ரர்க ளென்றும் அபிமானிக்கிறார்கள்.

h தாய்மடியிலே கிடந்து உறங்குகிற ப்ரஜை ஸ்வப்நத் திலே புலியின் கையிலே அகப்பட்டுக் கூப்பிடுமாபோலே தன்னை உணர்ந்த துஃஸ; i கண்ணை விழித்துத் தாய் முகத்தைப்பார்த்து திர்ப்புயனாயிருக்குமாபோலே - எம்பெருமானை உணர்ந்த துஃஸ; j உபாயதுஸையில் எம்பெருமானுலே எம்பெருமானைப் பெறுமித்தனையொழிய, தந்தாம் நன்மைகொண்டு பெறநினையார்-ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார்.

k இந்த ஸ்வாதந்தர்யம் தலையெடுத்தால் அகாரத்துக்கு அர்ஹனல்லன்; l ஒருவனுடைய வருத்தத்தை இட்டாதல், ஜநமத்தையிட்டாதல் தண்ணியதாக நினைக்கில் மகாரத்துக்கு அர்ஹனல்லன்; m பிறர் தனக்கு ரக்ஷகரென்றிருந்தானாகில் உகாரத்துக்கு அர்ஹனல்லன்; n தனக்குத்தான் ரக்ஷகனென்று நினைத்தபோது நமஸ்ஸுக்கு அர்ஹனல்லன்;

h ஜீவன் தன்னை எம்பெருமானுக்குப் பரதந்த்ரனாக உணர்ந்தானாகில் ஸரீரஸம்பந்தத்தைக் கண்டு நடுங்கி, தாய் மடியில் கிடந்து உறங்குகிற குழந்தை கனவிலே புலியின் கையிலே அகப்பட்டுக் கதறுவதுபோலே கதறுவான். i எம்பெருமான் தனக்கு ரக்ஷகன் என்று உணர்ந்தானாகில், அக்குழந்தை கண்விழித்ததும் தாயின் முகத்தைப் பார்த்து புயம் கெட்டிருப்பதுபோல் புயங்கெட்டிருப்பான். j தம்முடைய அந்நந்த பாரதந்தர்ய ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தவர்கள்—இவன் கையில் எதையும் எதிர்பாராத இயல்பான உபாயமான எம்பெருமானுலே எம்பெருமானைப் பெற நினைப்பார்களேயொழிய, உபாயாந்தரங்களையோ, தாம் எம்பெருமானைப் பற்றுவதாகிற உபாயஸ்வீகாரத்தையோகொண்டு புருஷார்த்தத்தைப் பெற நினையார்கள்.

k ஜீவன் தன்னை ஸ்வாதந்த்ரனாக நினைத்தால், ஸர்வஜக்யத் காரணாகவும், ஸர்வரக்ஷகனாகவும் எம்பெருமானைச் சொல்லும் அகாரத்தின் பொருளைப் புரிந்துகொள்ளாதவனாவான். l ஒருவனுடைய நடத்தையையோ பிறப்பையோ பார்த்து அவனுடைய ஸ்வரூபமே தாழ்ந்தது என நினைத்தானாகில், எல்லா ஜீவர்களையும் ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபர்களாய் ஒருபடிப்பட்டவர்களாகச் சொல்லும் மகாரத்தின் பொருளைப் புரிந்துகொள்ளாதவனாவான். m பிறர் தமக்கு ரக்ஷகர் என்று நினைத்திருந்தானாகில், எம்பெருமானையே ரக்ஷகனாகச் சொல்லும் உகாரத்தின் பொருளைப் புரிந்து கொள்ளாதவனாவான். n தனக்குத் தானே ரக்ஷகனென்று நினைத்தானாகில், தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளத் தனக்குத் தகுதியில்லை என்று காட்டும் நமஸ்ஸின் பொருளைப்

o தன் கார்யத்துக்குத் தான் கடவனென்று நினைத்தபோது நாராயணபத்துக்கு அர்ஹனல்லன்; p செய்ததொரு கைங்கர்யத்தைத் தானாகத்தல் பிறருகத்தல் செய்யில் சதுர்த்திக்கு அர்ஹனல்லன்; q இவ்வர்த்தம் ஒரு அதிகாரி அறிந்து தவிர்ந்தபோது திருமந்தரார்த்தம் கைப்புகுந்ததாகக்கடவது; அல்லாதபோது திருமந்தரத்தோட்டை ஸம்புந்தம் ஸந்தேஹ மாமித்தனை என்று பட்டர் அருளிச்செய்தார்.

நாற்பத்தோராம் வார்த்தை

ஸ்வஸ்வாதந்தர்யம் மேலிட்டதாகில். ப்ரணவத்தில் ப்ரத்யுமபதூர்த்தத்தை அநுஸந்திப்பான்; இதரர்பக்கல் ஸேஷித்வ ப்ரதிபத்தி நடையாடிற்றுகில், உகாரார்த்தத்தை அநுஸந்திப்பான்; தேஹோஹம்” என்றிருந்தானாகில், மகாரார்த்தத்தை அநுஸந்திப்பான்; ஸ்வ ரக்ஷண விஷயத்தில் கரைந்தானாகில், நமஸ்சப்தூர்த்தத்தை அநுஸந்திப்பான்; ஈஸ்வர விபூதிகளோடே “காறு காறு” என்றுனாகில், நாரஸப்தூர்த்தத்தை அநுஸந்திப்பான்; ஸப்தூர்தி விஷயங்களிலே பேக்யபூத்தி, பிறந்ததாகில் ஆயஸப்தூர்த்தத்தை அநுஸந்திப்பான்.

புரிந்து கொள்ளாதவனாவான். o தனக்கு ஹிதத்தைத் தானே செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று நினைத்தானாகில், நரஸமுஹங்க ளாகிற எல்லா ஜீவர்களுக்கும் உபாயம் எம்பெருமானே என்று காட்டும் நாராயண ஸப்தூர்த்தின் பொருளைப் புரிந்துகொள்ளாதவனாவான். p எம்பெருமானுக்குச் செய்த கைங்கர்யம் அவனுடைய உகப்புக்கும் அவனடியார்களுடைய உகப்புக்குமே உறுப்பு என்று உணராமல், தன் உகப்புக்கும் மற்ற ப்ராக்ருதர்களுடைய உகப்புக்கும் உறுப்பு என்று நினைத்தானாகில், எம்பெருமானுடைய உகப்புக்கே கைங்கர்யம் செய்யவேணும் என்ற பொருளைக் காட்டும் நாலாம் வேற்றுமைப்பொருளைப் புரிந்துகொள்ளாதவனாவான். q இவ்வர்த்தங்களை ஓர் அதிகாரி நன்குணர்ந்து முற்கூறிய நினைவுகளைத் தவிர்ந்தபோது திருமந்தரார்த்தத்தை நன்கு உணர்ந்தவனாவான். அப்படியில்லாவிடில் அவன் திருமந்தரார்த்தத்தை நன்குணர்ந்தவனா என்பது ஸந்தேஹமே என்று இவ்வளவும் பட்டர் அருளிச்செய்த வார்த்தை.

நாற்பத்தோராம் வார்த்தை

முப்பத்தெட்டாம் வார்த்தை முதலானவிடங்களில் இவ்வார்த்தையின் பொருள் அடங்கியுள்ளது.

நாற்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

a ப்ரமாணம் - பதூத்ரயாத்மகமாயிருக்கும்; b ப்ரமேயம் - பர்வத்ரயாத்மகமாயிருக்கும்; அதிகாரி—ஆகாரத்ரயாத்மகமாயிருக்கும். ப்ரமாணம் பதூத்ரயாத்மகமாகையாவது - ப்ரதூமபதூம், மத்யமபதூம், த்ருதீயபதூம். ப்ரமேயம் பர்வத்ரயாத்மகமாகையாவது - பொருந்த விட்ட திருவடிகளும், அஞ்சலென்ற திருக்கையும், சிவந்த திருமுகமண்டலமும். அதிகாரி ஆகாரத்ரயாத்மகமாகையாவது - அநந்யார்ஹஸேஷபூதனாய், அநந்யஸரணனாய், அநந்யபேடாக்யனாயிருக்கை. ப்ரதூமபதூம் அநந்யார்ஹஸேஷத்வப்ரகாஸகம்; பொருந்த விட்ட திருவடிகள் அநந்யார்ஹதைக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாயிருக்கும்; மத்யமபதூம் அநந்யஸரணத்வப்ரகாஸகமாயிருக்கும்; அஞ்சலென்ற திருக்கை அநந்யஸரணத்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாயிருக்கும்; த்ருதீயபதூம் அநந்யபேடாக்யத்வப்ரகாஸகமாயிருக்கும்; சிவந்த திருமுகமண்டலம் அநந்யபேடாக்யத்வப்ரதிஸம்பந்தியாயிருக்கும் — என்று ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்வர்,

நாற்பத்துழன்றும் வார்த்தை

a வாத்ஸல்யாதி, குண விஸிஷ்டவஸ்து - ஆஸ்ரயணீயம்; ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதி, குணவிஸிஷ்டவஸ்து - உபாயம்; ஸமஸ்த

நாற்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

a ப்ரமாணம் — திருமந்தரம், b ப்ரமேயம் — அர்ச்சாவதாரத் திருமேனி.

நாற்பத்துழன்றும் வார்த்தை

a வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம், ஸௌரீல்யம், ஸௌலப்யம் என்னும் — ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யத்தை விளைக்கும் குணங்களோடு கூடிய எம்பெருமான் ஆஸ்ரயிக்கத்தக்கவனாவான். ஜ்ஞானம், ஸக்தி, ஸர்வஸ்வாமித்வமாகிற ப்ராப்தி, அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமாகிற பூர்த்தி, க்ருபை என்னும் — ஆஸ்ரயித்தவனுக்குக் கார்யங்களைச் செய்துதரும் குணங்களோடு கூடிய எம்பெருமான் உபாயமாவான். எல்லாக் கல்யாணகுணங்களோடு கூடிய எம்பெருமான் அநுபூதிக்கத் வா—10

கல்யாண குணவிஸிஷ்டவஸ்து - பேராக்யம் ; b ஆஸ்ரயணப்ரதிஸம்புந்தி - ஒரு மிதுநம் ; ஸேஷத்வப்ரதிஸம்புந்தி - ஒரு மிதுநம் ; கைங்கர்யப்ரதிஸம்புந்தி - ஒரு மிதுநம். ப்ரமாணம் - “நாளும் நம் திருவுடையடிகள்தம் நலங்கழல் வணங்கி” என்றும், “திருமாலே ! நானுமுனக்குப் பழுவடியேன்” என்றும், “ அடிமைசெய்வர் திருமாலுக்கு ” என்றும்.

நாற்பத்துநான்காம் வார்த்தை

ஸர்வரக்ஷகத்வமும், ஸர்வஸ்மாத்பரத்வமும், ஸ்ரிய:பதித்வமும், ஸர்வஸேஷித்வமும், ஸர்வஜ்ஞத்வமும், ஸர்வஸக்தித்வமும், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகத்வமும், இவை - அகாரார்த்தங்கள்; அந்யஸேஷத்வ நிவ்ருத்தியும், அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வமும் - உகாரார்த்தம் ; ஜ்ஞாநாநந்த ஸக்ஷணத்வமும், ஜ்ஞாநகுணகத்வமும், a ஏகரூபத்வமும், ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வமும் இவை - மகாரார்த்தம். ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தியும், b ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயமும், c உபாயத்துக்கு எல்லைநிலமான அத்யந்த பாரதந்தர்யமும், பாரதந்தர்ய பராகாஷ்டையான ததீயஸேஷத்வமும் இவை-

தக்கவனாவான். b பெருமானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியிலேயே ஆஸ்ரயிக்கவேணும் என்பதை “நாளும் நம் திருவுடையடிகள்தம் நலங்கழல் வணங்கி” [திருவாய் 1-3 8] என்று ஆழ்வார் அருளிநார். பெருமானும் பிராட்டியுமான ஒரு மிதுநமே நமக்கு ரேஷியாயிருப்பது என்பதை “ திருமாலே ! நானுமுனக்குப் பழுவடியேன் ” [திருப்பல்லாண்டு 11] என்று பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்தார். பெருமானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியிலேயே நாம் அடிமைசெய்யவேணும் என்பதை “அடிமைசெய்வர் திருமாலுக்கே” [திருவாய் 6 5-11] என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

நாற்பத்துநான்காம் வார்த்தை

a ஏகரூபத்வம்-ஒருபடிப்பட்டதாயிருக்கை. b ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயம்-எம்பெருமான். c உபாயத்துக்கு.....பாரதந்தர்யமும்—இங்கு எம்பெருமானாகிற உபாயத்தைப் பற்றிய அ தி க ரி யின் விஸேஷணமான அநந்யஸரணத்வத்தை உபாயஸ்ப்துத்தாலே சொல்லுகிறது. அதுக்கு எல்லைநிலம் அசேதனத்தைப்போலே மிகவும்

நமஸ்ஸப்யுதார்த்தம்; d சேதநாசேதநங்களினுடைய நித்யத்வமும், ஸமுஹத்வமும், அஸங்க்யாதத்வமும் இவை-நாரஸப்யுதார்த்தம்; ஸர்வவித்யபுந்துத்வமும், உபயவிபூதிநாதத்வமும், ஆதாரத்வமும், காரணத்வமும், நியந்த்ருத்வமும், இவை-அயநஸப்யுதார்த்தம்; நித்யகைங்கர்யம்-சதுர்த்த்யர்த்தம்.

நாற்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

ஸ்வரூபம் ஸ்வரூபாந்தரத்தைப் பொறுது; ஸாத்யநம் ஸாத்யநாந்தரத்தைப் பொறுது; ப்ரயோஜநம் ப்ரயோஜநாந்தரத்தைப் பொறுது.

நாற்பத்தாரூம் வார்த்தை

பட்டாரூம் ஸ்வைஷ்ணவர்களுமாகத் திருவீதியிலே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே, வினையாடிக்கொண்டு வருகிற பிள்ளைகளைப் பார்த்து, “பிள்ளைகள்! a திருமந்த்ரத்திலே பிறந்தாற்

பரதந்த்ரமாயிருக்கை என்று கருத்து. d “ரிங் - ஷயே” என்னும் தூதுவிலிருந்து ‘ந ரிஷ்யதி இதி நா:’ என்னும் வ்யுத்பத்தியால் தோன்றிய நரஸப்யுத்தாலே சேதனசேதனங்களுடைய நித்யத்வமும், அந்த ஸப்யுத்தின் மேலே ஸமுஹார்த்தத்தில் அண் ப்ரத்யயம் ஏறி உண்டான நாரஸப்யுத்தாலே அவை ஸமுஹமாயிருக்கின்றன என்பதும், நாரா: என்ற பன்மையாலே அந்த ஸமுஹங்கள் கணக்கற்றவை என்பதும் காட்டப்படுகின்றன என்று கருத்து.

நாற்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

அநந்யார்ஹஸேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபம்—அந்யஸேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபாந்தரத்தைப் பொறுது. ஸாத்யனமாகிற எம்பெருமான்—சனற்கயிறுகண்ட பூரஹமாஸ்த்ரம்போலே மற்றொரு ஸாத்யனத்தைப்பற்றுவதைப் பொறுக்கமாட்டான். அவனுக்கே ஆட்செய்கையாகிற ப்ரயோஜனம்—ஸப்யுதாதிவிஷயங்கள் தொடக்கமாக, ஸ்வார்த்த கைங்கர்ய மீருகவுள்ள மற்ற ப்ரயோஜனங்களைப் பொறுக்காது என்று கருத்து.

நாற்பத்தாரூம் வார்த்தை

a திருமந்த்ரமானது “பெற்ற தாயினுமாயினசெய்யும்” [பெரிய திரு 1-1-9] என்கிறபடியே தாயாகவும், அதை அளித்த ஆசார்யன் தந்தையாகவும் சொல்லப்படுகிறபடியால் ஓர் ஆசார்யனிடமிருந்து

போலே உங்களுக்கு இத்தனை செருக்கென்?" என்று அருளிச் செய்தார்.

நாற்பத்தேழாம் வார்த்தை

திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் அருளிச்செய்த வார்த்தை; ப்ரணவத்தில் மத்யமாக்ஷரத்தை ஸிக்ஷித்துவைத்தும் ராஜத்வாரங்களிலே நுழையாநின்றார்கள்; மத்யமபத்யத்தை ஸிக்ஷித்துவைத்தும் இடைவேலிக்குப் பிணங்கிநின்றார்கள்; த்ருத்யபத்யத்தை ஸிக்ஷித்துவைத்தும் தாம் தாம் பேராக்தாக்களாகாநின்றார்கள்.

நாற்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

ஆச்சான்பிள்ளையை ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் "பாரதந்தர்ய மிருக்கும்படியென்?" என்று கேட்க;—உஸ்வஸக்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸர்வஸக்தியை அண்டைகொண்டு, உபாயத்தில்

திருமந்த்ரோபதேயம் பெற்றவன் திருமந்த்ரத்திலே பிறந்தவன் என்று கூறப்படுகிறான். அவனுக்கு ஸம்ஸர்வப்யம் இல்லாமையாலே ப்யங் கெட்டுச் செருக்குடன் வாழ்கிறான் என்று கருத்து.

நாற்பத்தேழாம் வார்த்தை

ப்ரணவத்தில் நடுஅக்ஷரமான உகாரம் அநந்யார்ஹஸேஷத்வத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது என்று அறிந்தும், ராஜஸேவைக்கு ஆசைப்பட்டு ராஜத்வாரங்களிலே நுழைகின்றார்கள் பலர். மத்யமபத்யமான 'நமஸ்ஸு' மமகாரத்தை அடியோடு அறுக்கிறது என்று உணர்ந்தும், தன் நிலத்துக்கும் அண்டை நிலத்துக்கும் இடையிலுள்ள வேலையைப்பற்றிய வழக்கில் பலர் ஈடுபடுகிறார்கள். நாராயணனே பேராக்தா என்பதை உணர்ந்தும் மூன்றாவது பத்யத்தைக் கற்றறிந்த பின்பும், பலர் தம்மையே பேராக்தாக்களாக அபிமானித்து வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள் என்று கருத்து.

நாற்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

உபாயாந்தரங்களை அநுஷ்டிப்பதற்குத் தன்னிடமுள்ள ஸக்தியை அடியோடு விட்டு, ஸர்வஸக்தியான எம்பெருமானை உபாயமாகக் கொண்டு, அவனைத் தான் பற்றிய பற்றையும் உபாயமாக நினையாமல், உபேயமாகிற புகுவத்புகுவதகைங்கர்யத்தை அடை

கந்தல் அற்று, உபேயத்தில் த்வரை விஞ்சியிருக்கை - பாரதந்தர்யம் என்று அருளிச்செய்தார்.

நாற்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

பொன்னைப் புடமிடப் புடமிட உருச் சிறுகி ஒளி விஞ்சி மாற்று எழுமாபோலே, ஸங்கோசமற்று ஜ்ஞாநவிகாஸ முண்டானவாறே நாய்ச்சிமாருடனே ஸாம்யம் சொல்லலாயிறே யிருப்பது இவ்வாத்மாவுக்கு என்று திருக்கோட்டியூர்நம்பி அருளிச்செய்வார்.

ஐம்பதாம் வார்த்தை

அழுக்கடைந்த மாணிக்கத்தை நேர்சாணையிலே ஏறிட்டுக் கடைந்தால் பளபளக்கை வடிவாயிருக்குமாபோலே, அஜ்ஞான சேதநனுக்கு, திரோதநாந நிவ்ருத்தியிலே அடியேனென்கை வடிவாயிருக்கும் என்று முதலியாண்டான்.

வதில் த்வரையெனப்படும் தீவ்ரமான ஆசை உடையவனுமிருக்கையே பாரதந்தர்யம் என்று கருத்து.

நாற்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம் பொன்போலே குற்றமற்றது. தேஹ ஸம்பந்தத்தாலே அழுக்கேறின பொன்போல் உள்ளது. பொன்னை அக்ஷுனியிலிட்டுப் பலகால் புடமிட்டால் அழுக்குக்கழன்று உருச்சிறுகி னாலும், ஒளிவிஞ்சி மாற்று அதிகமாகிறது. அதுபோலவே ஜீவாத்மா வாகிற பொன் ரஹஸ்யத்ரயஜ்ஞானமாகிற அக்ஷுனியிலே புடமிடப் பட்டால், தேஹஸம்பந்தத்தால் ஏற்பட்ட அழுக்குகள் நீங்கி முக்தி துஸையில் தூர்மபூதஜ்ஞானம் முழுமலர்ச்சி பெற்றவுடன் பிராட்டி மாருடன் — (1) அநந்யார்ஹஸேஷத்வம், (2) அநந்யஸரணத்வம், (3) அநந்யபேடாக்யத்வம், (4) ஸம்ஸ்லேஷத்தில் (கூடினால்) தூரிப்பது, (5) விஸ்லேஷத்தில் (பிரிந்தால்) தூரியாமை, (6) ததேகநிர்வாஹ்யத்வம் (எம்பெருமானிட்ட வழக்காயிருக்கை)என்னும் ஆறுவகைகளிலே ஜீவனுக்கு ஸாம்யமுண்டாகிறது என்று கருத்து.

ஐம்பதாம் வார்த்தை

ரஹஸ்யத்ரயஜ்ஞானமாகிற சாணையிலிட்டுக்கடைவதாலே—ஸரீர ஸம்பந்தத்தால் ஏற்பட்ட அஜ்ஞானம், கர்மம், வாஸனே, ருசி முதலானவை கழிந்தால், ஜீவனாகிற ரத்னத்துக்கு புகூவச்சேஷத்வமாகிற ஒளி ப்ரகாஸிக்கும் என்று கருத்து.

ஐம்பத்தோராம் வார்த்தை

“அஹங்காரமாகிற ஆர்ப்பைத் துடைத்தால் ஆத்மாவுக்கு அழியாத பேர் ‘அடியான்’ என்றிறே” என்று வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை.

ஐம்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

a உத்பத்தியையும், உடைமையையும், உடைமைக்குண்டான ஊற்றத்தையும், உடைமைக்கு உடைமையில்லாமையையும், உத்பத்தியான(வைகளை)? உடையவனுடைய உயர்நிலையையும், உடைமைக்கும் உடையவனுக்குமுண்டான உறவையும் சொல்லுகிறது-திருமந்தரம் b துர்மத்தையும், துர்மத்தில் களையறுப்பையும், கண்ணையும், கண்ணன் கருத்தையும், கடிதியையும், பற்றும்படியையும், பரனையும், பற்றுமவனையும், பாபத்தையும்,

ஐம்பத்தோராம் வார்த்தை

இது ஸ்ரீவசநபூஷணம் (77) சூர்ணையாயுள்ளது. அங்கு வ்யாக்யாஸத்தை ஸேஷிப்பது

ஐம்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

a திருமந்தரத்தில் — காரணனைச் சொல்லும் அகாரம் - மற்ற பொருள்கள் அவனிடமிருந்து உண்டானவை என்று சொல்லுகிறது. மறைந்திருக்கும் நாலாம் வேற்றுமையும் மகாரமும் - அவை அவனுக்கு உடைமை என்று சொல்லுகிறது. உகாரம் - அவ்வுடைமை பிறர்க்கு உரியதல்லாததாயிருக்கும் ஊற்றத்தைச் சொல்லுகிறது. நமஸ்ஸப்யதம்- எம்பெருமானுடைய உடைமையான ஜீவனுக்கு ஓர் உடைமையில்லாமையைச் சொல்லுகிறது. நாரஸப்யதம்-எம்பெருமானிடமிருந்துண்டான எல்லாப் பொருள்களையும் உடையவனான எம்பெருமானுடைய சேஷித்வம் முதலான உயர்வுகளைச் சொல்லுகிறது. அயநஸப்யதம் - உடைமைக்கும் உடையவனுக்கும் உண்டான அநாதியான உறவைச் சொல்லுகிறது என்று கருத்து. b சரமஸ்லோகத்தில் — “ ஸர்வதுர்மாந் ” என்று உபாயாந்தரங்களையும், “பரித்யஜ்ய” என்று அவற்றில் உபாயபூத்யத்யயை அடியோடு விடுகையையும், “மாம்” என்று கண்ணனையும், “ஏகம்” என்று உபாயஸ்வீகாரத்திலும் உபாயபூத்யத்ய கூடாது என்கிற கண்ணன் திருவுள்ளத்தையும், “ஸரணம்” என்று உபாயத்தையும், “ வ்ரஜ ” என்று அவ்வுபாயத்தைப் பற்றுவதையும், “அஹம்” என்று ஜ்ஞானம் ஸக்தி முதலான சூணங்களோடு கூடிய பரனையும், “த்வா” என்று அவனை உபாயமாகப்பற்றும் ஜீவனையும்,

பாபத்தில் பற்றறுகையையும் சொல்லுகிறது - சரம ஸ்லோகம். c பெரிய பிராட்டியாரையும், பெருமானையும், இவர்களுக்குப் பிரிவில்லாமையையும், பெருமானுடைய பொருளையும், அருள்சுரக்கும் திருவடியையும், திருவடிகள் ஸரணம்படியையும், அரணம் திருவடிகளை அடையும்படியையும், அடைந்தாரநுபூவத்தையும், அருளுடையவனாக்கத்தையும், அநுபூவத்தில் உகப்பையும், அநுபூவத்தில் அழக்கறுக்கையையும் சொல்லுகிறது - த்வயம்.

d திருமந்தரத்தாலே - திருவபிஷேகத்தை அநுஸந்திப்பான்; சரம ஸ்லோகத்தாலே-திருமார்பில் நாயச்சிமாரோட்டைச் சேர்த்தியை அநுஸந்திப்பான்; த்வயத்தாலே - திருவடிகளை அநுஸந்திப்பான்.

“ஸர்வபாபேப்ய:” என்று அந்த ஜீவனுக்கு அநிஷ்டமான பாபங்களையும், “மோஷயிஷ்யாமி” என்று ஜீவனுக்குப் பாபஸம்பந்தம்தானே விட்டுப்போவதையும் சொல்லுகிறது என்று கருத்து. c த்வயத்தில்—“ஸ்ரீ” என்று பெரியபிராட்டியாரையும், “நாராயண” என்று எம்பெருமானையும், மதுப்பரதயத்தாலே இவர்களுக்கு என்றும் பிரிவில்லாமையையும். நாராயணத்தாலே எம்பெருமானுக்குச் செல்வமான வாத்ஸல்யம் முதலான சூணங்களையும், “சரணௌ” என்று அருள்சுரக்கும் அவனது இரு திருவடிகளையும், “ஸரணம்” என்று அத்திருவடிகள் உபாயமாம்படியையும், “ப்ரபத்யே” என்று உபாயமாகும் திருவடிகளை அடையும்படியையும், “ஸ்ரீமதே” என்று அப்படி அடைந்தவர்கள் அநுபூவிக்கும் மிதுனத்தையும். நாராயணஸப்தத்தாலே அருளுடையவனை எம்பெருமானுடைய ஸ்வாமித்வம் முதலான பெருமைகளையும், “ஆய” என்று ஜீவனைப்பெற்று அநுபூவிப்பதால் எம்பெருமான் அடையும் உகப்பையும், நமஸ்ப்பதத்தாலே ஜீவனுக்குப் பராநுபூவகைங்கர்யங்களில் ஸ்வதந்தரபேராகுமாகிற அழக்கை அறுக்கையையும் சொல்லுகிறது.

d எம்பெருமானுடைய ஸ்வாமித்வத்தை ப்ரதானமாகச் சொல்லும் திருமந்தரத்தாலே, அவனுடைய ஸ்வாமித்வத்தைக் காட்டும் திருமுடியை அநுஸந்திக்கவேணும். சரமஸ்லோகத்தாலே — “மாம்” என்று திருமார்பைக் தொட்டுக்காட்டுகையாலே திருமார்பில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெரியபிராட்டியாரோடு சேர்ந்திருப்பதை அநுஸந்திக்கவேணும். “ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ” என்று திருவடிகளை

ஐம்பத்துமூன்றாம் வார்த்தை

அர்த்து பஞ்சகமும் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் சொல்லுகிறபடி எங்ஙனையென்னில்;— திருமந்த்ரத்தில்—நாராயண பதூத் தாலே - பரமாத்மஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; ப்ரணவத்தாலே - ஆத்மஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலே - புருஷார்த்து ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; “நம:” என்று - உபாய ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; நமஸ்சப்தத்தில் ஷஷ்ட்யந்தமான மகாரத் தாலே - விரோதிஸ்வரூபம் சொல்லிற்று.

சரமஸ்லோகத்தில்—“ மாம், அஹம் ” என்கிற பதூங்க ளாலே - பரமாத்மஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; a “வ்ரஜ” என்கிற மத்யமனாலும், “த்வா, மாஸூச:” என்கிற பதூங்களாலும்— ஸ்வஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; “ ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷ யிஷ்யாமி” என்கையாலே - அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகமான புருஷார்த்தம் சொல்லிற்று; “ ஸர்வபாபேப்ய: ” என்று - விரோதிஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; b ஏகபதூத்தாலே - உபாய ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று;

உபாயமாகக்கூறும் தூவயத்தாலே திருவடியை அநுஸந்திக்கவேணும் என்று கருத்து.

ஐம்பத்துமூன்றாம் வார்த்தை

a “வ்ரஜ” (உபாயமாக அடைவாய்) என்கிற முன்னிலை வினைச் சொல்லால்— எப்பெருமானே உபாயம் என்று உறுதிகொள் ளுகையாகிற அநந்யஸரணத்வமெனப்படும் ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. “அஹம்” என்பதற்கு எதிர்த்தட்டான “த்வா” என்னும் பதூத்தாலே— ஜீவனுடைய அஜ்ஞானம் அஸக்தி முதலானவை காட்டப்படுவதன் மூலம் ஆகிஞ்சந்யம். அநந்யகூதித்வம் முதலான ஸம்பூவித ஸ்வபூவங்கள் (ப்ரபந்தனுக்குத் தன்னடையே ஏற்படும் தன்மைகள்) உணர்த்தப்பட்டன. “மாஸூச:” என்னும் பதூத்தாலே—ஜீவனுக்கு இருக்கவேண்டிய மஹாவிஸ்வாஸம் உணர்த்தப்படுகிறது. ஆக, இப்படி சரமஸ்லோகத்தில் ஸ்வஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. b ஏகபதூத்தாலே—ஜீவன் பரமனை உபாயமாகப் பற்றும் பற்றையும் உபாயமாக்கவொண்ணாதபடியான எப்பெருமானுடைய நிரபேக்ஷா பாயமாயிருக்கும் தன்மை சொல்லப்பட்டது.

c த்ஃவயத்தில் ஸவிஸேஷணமான நாராயணபத்ஃ தாலே - பரஸ்வரூபம் சொல்லிற்று ; “ ப்ரபத்ஃயே ” என்கிற உத்தமனாலே - ஆத்ம ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; d சதுர்த்தி நமஸ்ஸுக்களாலே - புருஷார்த்த ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; நமஸ்ஸுப்துத்தில் மகாரத்தாலே-விரோதி ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; ஸரணஸுப்துத்திலே-உபாயஸ்வரூபம் சொல்லிற்று.

e ஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிறது - திருமந்த்ரம்; ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயத்தை விதிக்கிறது - சரமஸ்லோகம்; இவை இரண்டு அர்த்தத்திலும் ருசியுடையவனுடைய அநுஸந்தானப்ரகாரம்-த்ஃவயம் ; f ஸாஸ்த்ரருசிபரிக்ருஹீதம் - திருமந்த்ரம்; ஸரண்யருசி பரிக்ருஹீதம் - சரம ஸ்லோகம் ; ஆசார்யருசி பரிக்ருஹீதம் - த்ஃவயம்;

c “பூநீமந்நாராயண” என்கிற பத்ஃத்தாலே, பிராட்டியை ஸ்வரூபநிருபகையாகக்கொண்ட நாராயணனே பரமாத்மா என்று காட்டப்பட்டது. d “ஆய” என்னும் நாலாம் வேற்றுமையாலே, இருவருமான சேர்த்தியில் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்றும், ‘நம:’ என்னும் பத்ஃத்தாலே, அக்கைங்கர்யமும் தன் உகப்புக்காக அன்று என்றும் காட்டுகையாலே பரார்த்துகைங்கர்யமே புருஷார்த்தம் என்று காட்டப்பட்டது.

e எல்லாவற்றிலும் எல்லாமே சொல்லப்பட்டபோதிலும், திருமந்த்ரமானது—மூன்று பத்ஃங்களாலும் முறையே அநந்யார்ஹஸேஷத்வம், அநந்யஸரணத்வம், அநந்யபேதாஃயத்வம் என்னும் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுவதிலே நோக்குடையது. சரமஸ்லோகம்—கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த உபாயம் எம்பெருமானே என்று காட்டுவதில் நோக்குடையது. திருமந்த்ரத்தில் சொன்ன ஸ்வரூபத்திலும், சரமஸ்லோகத்தில் விதிக்கப்பட்ட உபாயத்திலும் ருசியுடையவனுடைய அநுஸந்தானத்தைக் காட்டுகிறது த்ஃவயம். f நாராயணேபநிஷத் முதலானவற்றில் விவரிக்கப்பட்டதாகையாலே, திருமந்த்ரம் ஸாஸ்த்ரத்தினால் ஆதரிக்கப்பட்டது. கண்ணன் அருளிச்செய்த கீதையில் உள்ளதாகையாலே, சரமஸ்லோகம் ஸரணமடையத்தக்க எம்பெருமானாலே ஆதரிக்கப்பட்டது. நம் ஆசார்யர்களாலே எப்போதும் அநுஸந்திக்கப் படுவதாகையாலே, த்ஃவயம் ஆசார்யர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டது.

g ஆத்மயாதூதம்ய ப்ரதிபாதூநபரம் - திருமந்தரம் ;
உபாயயாதூதம்ய ப்ரதிபாதூநபரம்-சரமஸ்லோகம் ; உபேய
யாதூதம்ய ப்ரதிபாதூநபரம் - த்வயம்;

h ப்ராப்ய ப்ரதூநம்-திருமந்தரம்; ப்ராபக ப்ரதூநம்-சரம
ஸ்லோகம்; புருஷகார ப்ரதூநம் - த்வயம்.

ஐம்பத்துநாலாம் வார்த்தை

ஆசார்யாங்கீகாரம் உடையவனுக்கு ஆசார்யன் இரங்கித்
திருமந்தரத்தில் உபதேஸித்த அர்த்தத்தைப் பத்யு : அநு
ஸந்திக்கும்படி சொல்லுகிறது; - உ ஈஸ்வரஸேஷபூதன்,
அந்யஸேஷத்வ நிவ்ருத்தன், விவக்ஷணநிருபகன், ததீய

g திருமந்தரம் மூன்று பதங்களாலே ஜீவாத்மாவின் ஆகார
த்ரயங்களையும் சொல்லுகையாலே, ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மையைத்
தெரிவிப்பது. சரமஸ்லோகம் எம்பெருமானை நிரபேக்ஷமான உபாய
மாகக் காட்டுகையாலே, உபாயத்தைப்பற்றிய உண்மையைத் தெரி
விப்பது. இருவருமான சேர்த்தியிலே அவர்களுகந்த கைங்கர்யத்தைச்
செய்யவேணும் என்று காட்டுகையாலே, த்வயம் உபேயத்தைப்
பற்றிய உண்மையைத் தெரிவிப்பது.

h 'நாராயண நம:' என்று ப்ரணவத்தை விவரிக்கையாலே,
திருமந்தரம் பரார்த்தகைங்கர்யமாகிற ப்ராப்யத்தை முக்யமாகச்
சொல்லுவது. எம்பெருமானை நிரபேக்ஷமான உபாயமாக விதிக்கை
யாலே, சரமஸ்லோகம் உபாயமென்றும் ஸாத்யமென்றும் சொல்லப்
படும் ப்ராபகத்தை முக்யமாகச் சொல்லுவது. இவ்விருண்டு
ரஹஸ்யங்களிலும் வெளிப்படையாகக் காட்டப்படாத பிராட்டியின்
புருஷகாரத் தன்மையை வெளிப்படையாகக் காட்டுகையாலே
த்வயம் புருஷகாரத்தை முக்யமாகச் சொல்லுவது.

ஐம்பத்துநாலாம் வார்த்தை

a நாலாம் வேற்றுமையோடு கூடிய அகாரத்தாலே எம்பெருமா
னுக்கு ஸேஷபூதனாகவும், உகாரத்தாலே மற்றவர்களுக்கு அடிமைப்
பட்டிருக்கையினின்றும் நீங்கினவனாகவும், மகாரத்தாலே மிகச்சிறந்த
ஜ்ஞாநாநந்தங்களை நிருபகங்களாகக் கொண்டவனாகவும், நமஸ்
ஸப்யூத்தாலே அவனடியார்க்கு ஆட்பட்டவனாகவும், நாராயண
ஸப்யூத்தாலே எம்பெருமானோடு உறவுடையவனாகவும், நாலாம்

பரதந்த்ரன், தத்ஸம்புந்துயுத்தன், கிங்கரஸ்வபுவன் என்று தன்னை அநுஸந்திப்பது. b இத்தால் சொல்லிறுய்த்து ; - ரக்ஷகத்வ ப்ரதிஸம்புந்தி, பூர்வகமான ரக்ஷயத்வஞ்சொல்லி, அந்யஸேஷத்வ ப்ரதிஸம்புந்தி, நிவ்ருத்தி பூர்வகமான அநந்யார்ஹத்வஞ் சொல்லி, அசேதந வ்யாவ்ருத்தி பூர்வகமான சேதநவைலக்ஷண்யஞ் சொல்லி, ஸ்வாதந்த்ரய நிவ்ருத்தி பூர்வகமான பாரதந்த்ரயத்தினுடைய எல்லை சொல்லி, ஸோபாதி,க ப்ருந்து,நிவ்ருத்தி பூர்வகமான நிருபாதி,க ஸம் ப்ருந்துஞ் சொல்லி, அபுருஷார்த்த, நிவ்ருத்தி பூர்வகமான புருஷார்த்த, ப்ரகாரஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

ஐம்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

நிருபாதி,க தேவதா பரமாத்மா ; நிருபாதி,க ஹவி ராத்மா ; ஜீவாத்மாக்கள் ஜீவாத்மாவுக்குச் செய்வதுண்டோ ?

வேற்றுமையாலே கைங்கர்யம் செய்வதையே இயல்வாகக் கொண்ட வனாகவும் தன்னை அநுஸந்தி,க்க வேண்டும் என்று கருத்து. b முற் கூறியதை இவ்வாக்யம் விவரிக்கிறது. ரக்ஷகத்வத்துக்கு ப்ரதிஸம் ப்ருந்தியான (சேருமிடமான) ஜீவனை ரக்ஷயனென உணர்த்துகிறது அகாரம். அந்யஸேஷத்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்ப்ருந்தியான (சேருமிடமான) தேவதாந்தரங்கள் முதலானாமிருந்து மீள்வதை முன்னிட்ட அநந்யார்ஹஸேஷத்வத்தைக் காட்டுகிறது உகாரம். ஜட,மான அசேதனங்களைக்காட்டிலும் வேறுபாட்டை முன்னிட்டுக் கொண்டு, ஜீவனுக்கு ஜ்ஞானம் ஆநந்தம் முதலான சிறப்பைக் காட்டுகிறது மகாரம். தன்னுடைய ஸ்வாதந்த்ரயத்திலிருந்து மீள்வதை முன்னிட்டுக்கொண்டு புகுவத்பாரதந்த்ரயத்தினுடைய எல்லை நிலமான புகுவத்பாரதந்த்ரயத்தைக் காட்டுகிறது நமஸ்ப்ரபுத்யம். கர்மம் காரணமாக ஏற்பட்ட உறவினர்களிடமிருந்து மீள்வதை முன்னிட்டுக்கொண்டு, எப்பெருமானோடுள்ள இயற்கை உறவைச் சொல்லுகிறது நாராயணஸ்ப்ரபுத்யம். ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாத புருஷார்த்தங்களிலிருந்து மீள்வதை முன்னிட்டுக்கொண்டு, ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த பரார்த்த,கைங்கர்யமாகிற புருஷார்த்தத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது நாலாம் வேற்றுமை—என்று கருத்து.

ஐம்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

“தேவதாமுத்தி,ஸ்ய த்ரவ்யத்யாகே, யாகு:” [தேவதையை உத்தேஸித்து ஒரு த்ரவ்யத்தை ஸமர்ப்பிப்பது யாகுமாகும்] என்பது

நிருபாதிசு மந்த்ரம் - ப்ரணவம்; நிருபாதிசு யாக்யம் - ஆத்ம யாக்யம்; “தேவதாமுத்திசுய த்ரவ்யத்யாகோ யாக்ய:.”

ஐம்பத்தாரும் வார்த்தை

திருநகரிப்பிள்ளை — ப்ரத்யுமபத்யத்தில் - ஈஸ்வரனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வமும், ஸர்வஸேஷித்வமும், ஐக்யத்தாரணத்வமும், ஸ்ரிய:பதித்வமும் சொல்லுகிறது; எங்ஙனையென்னில்; - “ஆள்கின்றனாழியான்” [திருவாய் 10-4-3] என்றும், “நல்கித் தான் காத்தளிக்கும் பொழிலேமும்” [திருவாய் 1-4-5] என்றும், “பொழிலேமுங் காவல்பூண்ட புகழானாய்” [திருநெடு 10] என்றும், “முவுலகும் காவலோன்” [திருவாய் 2-8-5] என்றும் சொல்லுகையாலே - ஸர்வரக்ஷகத்வம் சொல்லிற்று;

“நெடியோய்க் கல்லது மடியதோவுலகு” [திருவாசிரியம் 5] என்றும், “உலகம் முன்றுடன் வணங்கு” [திருவாசிரியம் 3] என்றும், “முவுலகுந் தொழுதேத்தும் சீரடியான்” [திருவாய்

யாக்யலக்ஷணம். லோகவேத்யங்களில் பல தெய்வங்கள் காணப்பட்டாலும், “ஸாக்ஷாத் தேவ: புராணோஸௌ” [புராணபுருஷான இவ்வெம்பெருமானே நேரே தேவஸுப்த்யத்துக்குப் பொருளாவன்] எனப்படும் எம்பெருமானே இயல்வான தேவனாவான். ஸாஸ்த்ரங்களில் பலவிதமான ஹவிஸ்ஸுக்கள் சொல்லப்பட்டபோதிலும் இயல்வான தேவனான எம்பெருமானுக்குத்தக்க இயல்வான ஹவிஸ்ஸு ஜீவாத்மாவேயாகும். ஆகையால் நெய் முதலான ஹவிஸ்ஸுக்களைக்கொண்டு ஜீவாத்மாவானவன் ஜீவர்களான மற்ற தெய்வங்களுக்குச் செய்யும் யாக்யங்கள் இயல்வான யாக்யங்கள் ஆக மாட்டா. இயல்வான தேவனான எம்பெருமானைக் குறித்து ஜீவாத்மா இயல்வான ஹவிஸ்ஸான தன் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கும் யாக்யமே இயல்வான யாக்யமாகும். இந்த யாக்யத்தைத் தெரிவிக்கும் ப்ரணவமே இயல்வான மந்த்ரமாகும் என்று கருத்து.

ஐம்பத்தாரும் வார்த்தை

இந்த வார்த்தையிலுள்ள விஷயங்கள் முன் வார்த்தைகளில் விவரிக்கப்பட்டவையே. திவ்யப்ரபுத்த்யப்ரமாணங்களுக்கு அந்தந்த இடங்களில் வ்யாக்யானங்களைக் கண்டுகொள்வது. சில அரும்பதங்களுக்கு மாத்திரம் விவரணம் செய்யப்படுகிறது

3-8-1] என்றும், “யாவரும் வந்தடிவணங்க அரங்கநகர்த் துயின்றவன்” [பெரு-திரு 8-10] என்றும் இத்யாதிக்களாலே- ஸர்வஸேஷித்வம் சொல்லிற்று;

“நாவிக்கமல முதற்கிழங்கே” [திருவாய் 10-10-3] என்றும், “தானும் சிவனும் பிரமனுமாகிப் பணைத்த தனிமுதல்” [திருவாய் 8-4] என்றும், “தேவருலகோடுயிர் படைத்தான்” [திருவாய் 4-10-1] என்றும், “நன்மைப் புனல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி” [திருவாய் 7-5-4] என்றும் இத்யாதிக்க ளாலே - ஐக்யுத்தகாரணத்வம் சொல்லிற்று;

“திருநாரணன்” [திருவாய் 4-1-1] என்றும், “திருமகள் சேர்மார்பன்” [திருவாய் 7-2-9] என்றும், “திருமால்” [திருவாய் 8-3-9] என்றும் இத்யாதிக்களாலே-ஸ்ரீய:பதித்வம் சொல்லிற்று;

ஃ தாதூர்த்த்யத்தாலே “பொருளல்லாத என்னைப் பொரு ளாக்கி அடிமை கொண்டாய்” [திருவாய் 5-7-3] என்றும், “இன்றென்னைப் பொருளாக்கி” [திருவாய் 10-8-9] என்றும், “நாட்டினு யென்னை புனக்கு முன் தொண்டாக” [பெரியதிரு 8-1-9] என்றும், “அடியேன் பிறந்தேன்” [பெரியதிரு 8-9-8] என்றும் இத்யாதிக்களாலே - சேஷத்வம் உதித்தபடி சொல்லிற்று;

த்வதித்யபத்யத்தாலே - ஆத்மாவினுடைய சேஷத்வாந்தர நிவ்ருத்தி பூர்வகமான அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தையும், ஈஸ்வரனுடைய b அநந்யார்ஹசேஷித்வத்தையும் சொல்லிற்று; எங்ஙனையென்னில்; - “மற்றாரும் பற்றிலேன் ஆதலால் நின் னடைந்தேன்” [பெரியதிரு 8-1-5] என்றும், “தாழ்ச்சி மற்றெங்குந் தவிர்ந்து நின் தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி” [திருவாய் 3-2-4] என்றும், “மற்றோர் தெய்வ மெண்ணென் உன்னை யென்மனத்து வைத்து” [பெரியதிரு 6-3-5] என்றும் இத்யாதி;

a தாதூர்த்த்யம் - அகாரத்தின்மேல் ஏறிக்கழிந்த நாலாம் வேற்றுமை.
b அநந்யார்ஹசேஷித்வம் - வேறொருவர்க்கும் உரியதல்லாத ஸர்வ சேஷித்வம் அல்லது ஸ்வேதாஸமஸ்தஸஸ்து சேஷித்வம் (தன்னை யொழிந்த மற்ற எல்லாப் பொருள்களுக்கும் சேஷியாயிருக்கை)ஃ

களாலே - அந்யஸேஷத்வ நிவ்ருத்தி பூர்வகமான அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வம் சொல்லிற்று; “பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் றனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவன்” [திருவாய் 4-10-4] என்றும், “வானவர் தம்மையாளுமவன்” [திருவாய் 3-6-4] என்றும், “நான்முகனும் இந்திரனும் மற்றையமரரும் எல்லாம்” [திருவாய் 1-9-10] என்றும், “தாமோதரனுருவாகிய சிவற்கும் திசைமுகற்கும் ஆமோ தரமறிய” [திருவாய் 2-7-12] என்றும் இத்யாதிகளாலே-ஈஸ்வரனுடைய b அநந்யார்ஹ ஸேஷித்வம் சொல்லிற்று.

தருதீய பதூத்தாலே-ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநாநந்தூத்வ மும், ஜ்ஞாந குணகத்வமும், ப்ரக்ருதே:பரத்வமும், நித்யத்வமும் சொல்லுகிறது;

எங்ஙனெயென்னில் ; - “என்மதிக்கு விண்ணெல்லாம் உண்டோ விலை” [நான்-திருவ 5+] என்றும், “ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு” [முதல்திருவ 67] என்றும், “யாதானு மோராக்கையிற் புக்கு” [திருவிரு 95] என்றும், “நின்றவொன்றை யுணர்ந்தேனுக்கு” [திருவாய் 8-8-5] என்றும் இத்யாதிகளாலே - ஆத்மாவினுடைய ப்ரக்ருதே:பரத்வம் சொல்லிற்று;

ஆக, ப்ரதூம பதூம் சொல்லிற்றாய்த்து.

மதூயமபதூத்தாலே - ஆத்மாவினுடைய ஸாதூநாந்தர நிவ்ருத்தியும், ஸரீரவத்ஸேஷத்வமும், ததூயஸேஷத்வமும், பரதந்தரனுக்கு அநுருபமான ஈஸ்வரனுடைய உபாயத்வமும் சொல்லுகிறது ;

எங்ஙனெயென்னில் ; - “வந்தெய்துமாறறியேன்” [திருவாய் 7-6-6] என்றும், “நோற்றநோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்” [திருவாய் 5-7-1] என்றும், “விரும்பி நின்றேத்தமாட்டேன் விதியிலேன் மதியொன்றில்லை” [திருமாலை 17] என்றும், “உன்னைக்கானும் மார்க்கமொன்றறியமாட்டா மனிசரில் துரிசு யை முர்க்கனேன்” [திருமாலை 32] என்றும் இத்யாதிகளாலே - ஸாதூநாந்தர நிவ்ருத்தி சொல்லிற்று;

“உம்முயிர் வீடுடையான்” [திருவாய் 1-2-1] என்றும், “அடியேனுள்ளான்” [திருவாய் 8-8-2] என்றும், “ஆவியை யரங்கமாலை” [திருக்குறு 12] என்றும், “என்னுடை வாணாள்” [பெரியதிரு 1-1-6] என்றும் இத்யாதிகளாலே - ஸரீரவத் ஸேஷத்வம் சொல்லிற்று;

“பயிலுந்திருவுடையார் யவரேலும்” [திருவாய் 3-7-1] என்றும், “எம்மையாளும் பரமர்” [திருவாய் 3-7-1] என்றும், “பணியுமவர் கண்டர் எம்மையாளுடைநாதர்” [திருவாய் 3-7-2] என்றும், “தாள்தேர்முவார்காண்மின் என்தலைமேலார்” [பெரிய திரு 7-4-1] என்றும், “கொண்டாடும் நெஞ்சுடையா ரவரெங்கள் குலதெய்வம்” [பெரியதிரு 2-6-4] என்றும் இத் யாதிகளாலே - ததீயஸேஷத்வம் சொல்லிற்று;

“கணக்கில்கீர்த்தி வெள்ளக்கதிர்ஞான மூர்த்தியினாய்” [திருவாய் 6-2-8] என்றும், “செய்ய சூழ்சுடர்ஞானமாய்” [திருவாய் 3-6-7] என்றும், “மழுங்காத ஞானமே படையாக” [திருவாய் 3-1-9] என்றும், “துக்கமில் ஞானச்சுடரொளிமூர்த்தி” [திருவாய் 3-10-9] என்றும் இத்யாதிகளாலே - ஸர்வஜ்ஞத்வம் சொல்லிற்று;

“ஆளும்பணியு மடியேனைக் கொண்டான்” [பெரியதிரு 6-7-1] என்றும், “ஆட்கொள்ளவல்லான்” [பெரியதிரு 8-9-6] என்றும், “மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய் வல்லகாண்” [திருவாய் 2-7-7] என்றும், “அருளி அடிக்கீழிருத்தும்” [திருவாய் 8-8-11] என்றும் இத்யாதிகளாலே - ஸர்வசக்தித் வம் சொல்லிற்று;

“எல்லாவுலகுமுடைய வொருமூர்த்தி” [திருவாய் 5-8-4] என்றும், “தேவிமாராவார் திருமகள் பூமியேவ மற்றமரராட் செய்வார் மேவியவுலகம் மூன்றவை யாட்சி” [திருவாய் 8-1-1] என்றும், “பொங்கோதஞ்சூழ்ந்தபுவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ் சோராமே யாங்கின்றவெம்பெருமான்” [நாச்-திரு 11-3] என்றும், “அடங்கெழில் சம்பத்தடங்கக்கண்டு ஈசனடங்

உபாயத்துக்கு ஜ்ஞாந சக்தி பூர்த்தி ப்ராப்திகள் அவர்யமாகையாலே, அவற்றை முறையே நாலு பாராக்களில் சொல்லுகிறது.

கெழிலஃது ” [திருவாய் 1-2-7] என்றும் இத்யாதிகளாலே - அவாப்தஸம்ஸ்தகாமத்வம் சொல்லிற்று;

“எந்நாளெம்பெருமானுன்றனுக்கடி யோம்” [திருப்பல்10] என்றும், “உற்றெண்ணிலதுவுமற்றுங்கவன் றன்னது” [திருவாய் 7-9-10] என்றும், “நெஞ்சமும் தம்மதே சிந்தித்தேற்கு” [பெரியதிரு 2-3-9] என்றும், “உயிர்களெல்லா வுலகமுமுடைய வன்” [திருவாய் 3-2-11] என்றும், இத்யாதியாலே-நிருபாதிக ஸேஷித்வம் சொல்லிற்று; ஆக இவற்றுலே - ஈஸ்வரனுடைய உபாயத்வம் சொல்லிற்று;

நாரசுப்துத்தாலே - சேதநாசேதநங்களுடைய நித்ய ஸமுஹங்களைச் சொல்லிற்று; “நிற்கின்றதெல்லாம்” [நான் திருவ 54] என்கையாலே;

அயநுப்துத்தாலே - ஈஸ்வரனுடைய ஸர்வஸ்வாமித்வ மும், ஸர்வவித்யுபந்துத்வமும், ஸர்வாதாரத்வமும், ஸர்வ (வித்ய) நியந்த்ருத்வமும் சொல்லிற்று;

எங்ஙனையென்னில்; - “யவையும் யவருந் தன்னுள்ளே ஆகியு மாக்கியும் காக்கும்” [திருவாய் 1-9-1] என்றும், “தன் னுள்ளைத்துலகும் நிற்க நெறிமையால் தானு மவற்றுள் நிற்கும் பிரான்” [திருவாய் 9-6-4] என்றும், “ அடியே னுள்ளான் உடலுள்ளான் அண்டத்தகத்தான் புறத்துள்ளான்” [திருவாய் 8-8-2] என்றும், “ நானுன்னையன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனே! நீயென்னையன்றியிலே” [நான்-திருவ 7] என்றும் இத்யாதிகளாலே - ஸர்வஸ்வாமித்வம் சொல்லிற்று;

“சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய்தந்தையுமவர்” [திருவாய் 5-1-8] என்றும், “ தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய் ” [திருவாய் 7-8-1] என்றும், “எம்பிரானெந்தை யென்னுடைச் சுற்றம் எனக்கரசு என்னுடைவாணன்” [பெரியதிரு 1-1-6] என்றும், “தஞ்சமாகிய தந்தைதாயொடு தானுமாய் அவை யல்லனாய்” [திருவாய் 3-6-9] என்றும் இத்யாதிகளாலே - ஸர்வவித்யுபந்துத்வம் சொல்லிற்று;

“ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றி லேன்” [திருவாய் 10-10-3] என்றும், “உன்னிவிட்டு-எங்ஙனே தரிக்கேன்” [திருவாய் 7-2-1] என்றும், “நாட்டினான் தெய்வ மெங்கும்” [திருமாலை 10] என்றும், “நிறுத்தினான் தெய்வங்க ளாக அத்தெய்வநாயகன் தானே” [திருவாய் 5-2-8] என்றும், இத்யாதிகளாலே - ஸர்வாதாரத்வம் சொல்லிற்று;

“செய்யேல் தீவினை என்றருள்செய்யும் என் கையார் சக்கரக் கண்ணபிரான்” [திருவாய் 2-9-3] என்றும், “நீ யோனி களைப் படையென்று நிறைநான்முகனைப் படைத்தவன்” [திருவாய் 1-5-3] என்றும், “செருக்குவார்கள் தீக்குணங்கள் தீர்த்த தேவதேவன்” [திருச்சந்தவிரு 109] என்றும், “அடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தடியீர்! வாழ்மினென்றென்றருள்கொடுக்கும்” [திருவாய் 6-16-11] என்றும் இத்யாதிகளாலே - ஸர்வ நியந்த்ருத்வம் சொல்லிற்று.

இனி சதுர்த்தியாலே-சேதநருடைய dதேஸகாலாவஸ்த்தூ ப்ரகாரோசித வருத்த்யபேகைக் சொல்லுகிறது. எங்ஙனே யென்னில்;— “உள்ளவுலகளவும் யானுமுளனாவனென் கொலோ” [பெரியதிருவ 76] என்றும், “ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய்மன்னி” [திருவாய் 3-3-1] என்றும், “பள்ளிகொள்ளு மிடத்தடிகொட்டிட” [நாச்-திரு 4-1] என்றும், “உருவார் சக்கரம் சங்கு சுமந்து இங்கும்மோடு ஒருபாடுழல்வான் ஓரடி யானுமுளன்” [திருவாய் 8-3-7] என்றும், “சென்றால் குடை யாம்” [முதல்திருவ 53] என்றும், “மற்றைநங்காமங்கள் மாற்று” [திருப்பாவை 29] என்றும், “அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” [திருவாய் 3-3-1] என்றும், “கூவிப்பணிகொள்ளாய்” [திருவாய் 8-5-7] என்றும், “நல்கியாளென்னைக் கொண் டருளே” [பெரியதிரு 1-9-1] என்றும் இத்யாதிகளாலே - வருத்த்யபேகைக் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

d தேஸகாலாவஸ்த்தூப்ரகாரோசித வருத்த்யபேகைக் — “ஒழி வில் காலம்” [திருவாய் 3-3-1] முதலானவிடங்களில் சொல்லப்பட்ட படியே எல்லா தேஸங்களிலும் எல்லாக்காலங்களிலும் எல்லா நிலை வா—12

“ விடையேழன்றடர்த்து ” [பெரியதிரு 8-9-3] என்கிற பாட்டை ப்ரணவார்த்துமாக அநுஸந்திப்பது; “ யானே ” [திருவாய் 2-9-9] என்கிற பாட்டை-மத்யமபத்யார்த்துமாக அநுஸந்திப்பது; “எம்பிரானெந்தை” [பெரியதிரு 1-1-6] என்கிற பாட்டை - த்ருதீய பத்யார்த்துமாக அநுஸந்திப்பது; “ஒழிவில் காலமெல்லாம்” [திருவாய் 3-3-1] என்கிற பாட்டை - சதுர்த்த யார்த்துமாக அநுஸந்திப்பது. e “அகாரார்த்தேஜா விஷ்ணுர் ஐக்ய- துத்யரக்ஷாப்ரளயக்ருந்மகாரார்த்தேஜா ஜீவஸ்ததுபகரணம் வைஷ்ணவமிதம்। உகாரோதநந்யார்ஹம் நியமயதி ஸம்பந்த மநயோஸ்த்ரயீஸாரஸ்த்ரயாத்மா ப்ரணவ இமமர்த்தம் ஸமதிஸுத ||”.

ஐம்பத்தேழாம் வார்த்தை

a பிராட்டியை ஈஸ்வரனோடு ஸமாநையென்பாரையும், சேதநரோடு ஸமாநையென்பாரையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது-“ஸ்ரீ”

களிலும் அவ்வவற்றுக்குத் தக்கபடி செய்யப்படும் எல்லாவிதமான கைங்கர்யத்தையும் வேண்டுவது. e இது பட்டர் அருளிச்செய்த அஷ்டஸ்ரீலோகியில் முதல் ஸ்ரீலோகம். ப்ரணவத்தின் பொருளைச் சொல்லுவது. இதன் பொருளாவது:— உலகத்தைப் படைத்துக் காத்து அழிக்கும் விஷ்ணுவானவர் அகாரத்தின் பொருளாவார். ஜீவன் மகாரத்தின் பொருளாவான். விஷ்ணுவின் உடைமையான இந்த அசேதனப் பொருள்—ஜீவனுக்கு ஸ்ரீரம் இந்த்ரியம் முதலான வையாயிருந்துகொண்டு ப்ராக்ருத பேடாகுங்களை அநுபூவிப்பதற்கும், இஷ்டஸாத்யங்களை அநுஷ்டிப்பதற்கும் உபகரணமாயிருக்கிறது. இந்த ஜீவனுக்கும் பரமனுக்குமுள்ள ஸேஷஸேஷிபாவ ஸம்பந்தத்தை அநந்யார்ஹமாகக் காட்டுகிறது உகாரம். ருக்ஷ யஜுஸ் ஸாமங்களாகிற மூன்று வேதங்களின் ஸாரமாய், அகார உகார மகார மென்கிற மூன்று பதங்களைக் கொண்டதான ப்ரணவம் இந்த அர்த்தத்தை உணர்த்துகிறது.

ஐம்பத்தேழாம் வார்த்தை

a ஸ்ரயதே இதி ஸ்ரீ: (எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்திருக்கிருளாகையாலே ஸ்ரீ: எனப்படுகிறான்) என்கிற வ்யுத்தத்தியாலே எம்பெருமானுக்கு ஸேஷ்யூதையாகப்பிராட்டியை ஸ்ரீஸப்தம் காட்டுகையாலே

என்கிற ஸப்தத்தாலே; b ஆஸ்ரயணீயம் ஒரு மிதுநமன்று என்பாரை வ்யாவர்த்திக்கிறது - மதுப்பாலே; c நிர்க்குண னென்பாரை வ்யாவர்த்திக்கிறது - நாராயண பதத்தாலே d நிர்விக்ரஹனென்பாரை வ்யாவர்த்திக்கிறது - “சரணௌ” என்கிற பதத்தாலே; e உபாயாந்தர நிஷ்டரை வ்யாவர்த்திக்கிறது - “ஸரணம்” என்கிற பதத்தாலே; f உபாயஸ்வீ காரத்தை உபாயமென்பாரை வ்யாவர்த்திக்கிறது - “ப்ரபத்யே” என்கிற பதத்தாலே; g ப்ராயம் ஒரு மிதுநமன்று என்பாரை வ்யாவர்த்திக்கிறது — “ஸ்ரீமதே” என்கிற பதத்தாலே;

ஈஸ்வரனோடு எல்லாவிதத்திலும் ஸமானமான பரப்ராஹ்மமாகவே யிருப்பவன் ஸ்ரீதேவீ என்பவர்களுடைய பக்ஷத்தைத் தவிர்க்கிறது. “ஸ்ரீயதே இதி ஸ்ரீ:” [எல்லாச் சேதனராலும் ஆஸ்ரயிக்கப்படுகிற ளாகையாலே ஸ்ரீ: எனப்படுகிறான்] என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே ஈஸ்வரனை யொழிந்த மற்ற சேதனர்கள் அனைவர்க்கும் ஸேஷியாகப் பிராட்டியைச் சொல்லுகையாலே, மற்ற ஜீவர்களோடு எல்லாவிதத்திலும் ஸமானமாயிருப்பவன் ஸ்ரீதேவீ என்று சொல்லும் ஏகாயநர் (தூவை திகள்) பக்ஷத்தைத் தவிர்க்கிறது ஸ்ரீஸப்தம். b எம்பெருமானோடு நித்யயோகத்தைக் காட்டும் மதுப்ப்ரத்யயத்தாலே புருஷகாரபூதையான பிராட்டியோடு கூடிநின்று எம்பெருமான் உபாயமாகிருன் என்பதை மறுக்கும் ஏகாயநர் பக்ஷத்தைத் தவிர்க்கிறது. c கல்யாண குணங்களோடு கூடியவனாக எம்பெருமானைக் காட்டும் நாராயண பதம், “பரம்பொருள் குணமற்றது” என்று கூறும் அத்நூவைதிகள் பக்ஷத்தைத் தவிர்க்கிறது. d எம்பெருமான் திருமேனியுள்ளவன் என்று காட்டும் “சரணௌ” என்னும் பதம் “பரம்பொருள் விக்ரஹ மற்றது” என்று கூறும் அத்நூவைதிகள் பக்ஷத்தைத் தவிர்க்கிறது. e “எம்பெருமானே இயல்வான உபாயம்” என்று காட்டும் “ஸரணம்” என்னும் பதம், தமது முயற்சிகளான கர்மம், ஜ்ஞாநம், புக்தி முதலான உபாயாந்தரங்களுக்கும் உபாயத்வம் கூறும் உபாயாந்தரநிஷ்டர் பக்ஷத்தைத் தவிர்க்கிறது. f எம்பெருமான் ஒரு வனையே உபாயமாக உறுதிகொள்வதைக் காட்டும் “ப்ரபத்யே” என்னும் பதம், அவனை உபாயமாகப்பற்றுவதாகிற ஸ்வகூதஸ்வீகாரத்துக்கும் உபாயத்வம் உண்டு என்பவர்களுடைய பக்ஷத்தைத் தவிர்க்கிறது. g பெருமானும் பிராட்டியுமான மிதுநமே ப்ராயம் என்று காட்டும் “ஸ்ரீமதே” என்னும் பதம், எம்பெருமானொருவனே

h தரிமூர்த்திஸாம்யதையை வ்யாவர்த்திக்கிறது - நாராயண பத்வத்தாலே; i கைங்கர்யம் புருஷார்த்தம் என்று என்பாரை வ்யாவர்த்திக்கிறது - சதுர்த்தியாலே; j கைங்கர்யம் ஸ்வப்ர யோஜனம் என்பாரை வ்யாவர்த்திக்கிறது - நமஸ்ஸாலே.

ஐம்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

படல் கொட்டையப்பிள்ளை வார்த்தை;— a பூர்வகூண்டும்- அநந்யகூதித்வம் சொல்லுகிறது; உத்தரகூண்டும் - அநந்ய ப்ரயோஜனத்வம் சொல்லுகிறது; b பூர்வகூண்டும் - புகுவத் க்ருபைக்கு வர்த்தகம்; உத்தரகூண்டும் - புகுவத்ப்ரீதிக்கு வர்த்தகம்; c அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் இரு

ப்ராப்யம் என்று கூறும் ஏகாயநர் பக்ஷத்தைத் தவிர்க்கிறது. h நார ஸப்யத்துக்குப் பொருளான ப்ரஹ்மருத்வர்களுக்கும் தாரகனாய், வ்யாபகனாய், ப்ராபகனாய், காரணனாய், ஸேஷியாய் இருப்பவன் எம்பெருமானே என்று காட்டும் நாராயணபத்யம் “மும்மூர்த்திகளும் ஸமானமானவர்” என்பார் பக்ஷத்தைத் தவிர்க்கிறது. i கைங்கர் யத்தைப் புருஷார்த்தமாகக் காட்டும் நாலாம் வேற்றுமை “கைங் கர்யம் புருஷார்த்தம்” என்பார் பக்ஷத்தைத் தவிர்க்கிறது. j கைங்கர்யம் நம்முடைய உகப்புக்காகச் செய்யப்படுவதல்ல என்று காட்டும் நம:பத்யம்—“கைங்கர்யத்தினால் விளையும் ஆநந்தத்தில் நமக்கும் பங்குண்டு” என்பார் பக்ஷத்தைத் தவிர்க்கிறது.

ஐம்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

த்யவயத்தின் அர்த்தங்கனையும், பெருமையையும் விவரிக்கிறது இவ்வார்த்தை. a பிராட்டியால் புருஷகாரக்ருத்யம் செய்யப்பட்ட எம் பெருமானே உபாயம் என்று காட்டும் த்யவயத்தின் பூர்வகூண்டும், அவ்விருவரையொழிய நமக்கு வேறு கூதியில்லை என்று காட்டுகிறது. இருவருமான சேர்த்தியில் கைங்கர்யத்தைச் சொல்லும் உத்தரகூண் டும் அதொழிய வேறு பயனில்லை என்று காட்டுகிறது. b எம்பெருமா னுடைய உபாயத்வத்தைக் கூறுகையாலே பூர்வகூண்டூத்தை அநு ஸந்திப்பது எம்பெருமானுடைய க்ருபையை வளர்க்கும்; க்ருபா விரிஷ்டனே உபாயமாகையாலே, எம்பெருமானுடைய உபேயத்வத் தைக் கூறும் உத்தரகூண்டூத்தின் அநுஸந்தானம் அவனுடைய உகப்பை வளர்க்கும். உகப்போடு கூடிய எம்பெருமானே உபேய மாகையாலே. c ஜீவனுக்கு எல்லாப் பாபங்களும் நீங்குகையாகிற

வர்க்கும் ஒன்றுபோலே காணும் ; d பூர்வகூண்டும் - அசித்
வ்யாவ்ருத்தி ; உத்தரகூண்டும்-ஈஸ்வரவ்யாவ்ருத்தி ; “நானடி
யேன்” [பெரியதிரு 7-3-1] என்று நம் பூர்வாசார்யர்கள் ரஹஸ்ய
த்ரயத்தையும் தங்களுக்குத் தஞ்சமென்று நினைத்துக்கொண்டு
போராநிற்கச்செய்தேயும், ஆசார்யருசிபரிக்குருஹீதமாகையாலே,
த்யவயத்தை மிகவும் ஆதூரித்துப் போருவர்கள் ; இதினுடைய
அருமையையும், பெருமையையும், சீர்மையையும் பாராதே,
வந்தபடி வரச் சொல்லார்கள் நம் பூர்வாசார்யர்கள் என்று,
அதிக்காரி துர்லபத்தாலே-இதினுடைய அருமை சொல்லிற்று ;
கர்ம ஜ்ஞாந புக்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாகையாலே - இதி
னுடைய பெருமை சொல்லிற்று ; e ரஹஸ்யத்ரயத்தில் வ்யா
வ்ருத்தியுண்டாகையாலே - சீர்மை சொல்லிற்று.

ஐம்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

a த்யவயத்தில் அர்த்தம் உபாயாந்தரங்களைப் பொருது ;
b ஈஸ்யத்யம் ஸாத்யநாந்தரங்களைப் பொருது. c ப்ரபத்தியை

அநிஷ்டநிவ்ருத்தி ஏற்படும்தோது, எம்பெருமானுக்கு இந்த ஜீவனை
அநாதிகாலமாகப் பெருமலிருந்த அநிஷ்டத்தின் நிவ்ருத்தி ஏற்படு
கிறது. ஜீவனுக்குப் பரமனுக்கந்த கைங்கர்யமாகிற இஷ்டப்ராப்தி ஏற்
படும்தோது, ஈஸ்வரனுக்கும் சேகன லாபமாகிற இஷ்டப்ராப்தி ஏற்படு
கிறது. ஆகையால் ‘சேதனேஸ்வரர்கள் இருவருக்கும் அநிஷ்டநிவ்
ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் ஒன்று போலே’ எனப்படுகிறது. d பார
தந்த்ரயத்தில் அசித்தை ஒத்திருக்கும் ஜீவன், அறிவுடைமையில்
அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கையாலே எம்பெருமானை உபாய
மாகப் பற்றவேணும் என்று காட்டுகிறது பூர்வகூண்டும். ஜீவனைக்
கைங்கர்யம்செய்யும் சேஷபூதனாகவும், ஈஸ்வரனை சேஷியாகவும்
காட்டுகையாலே ஜீவனுக்கு ஈஸ்வரனைக் காட்டிலும் வேறுபாட்டைக்
காட்டுகிறது உத்தரகூண்டும். ஆக இவ்வண்ணமாக இரு கூண்டங்
களும் ஜீவனுக்கு முறையே அசித்தைக் காட்டிலும் வேறுபாட்டையும்,
ஈஸ்வரனைக் காட்டிலும் வேறுபாட்டையும் காட்டுகின்றன. e ரஹஸ்ய
யத்ரயத்தில் வ்யாவ்ருத்தி:— ரஹஸ்யத்ரயத்துக்குள் சிறப்பு.

ஐம்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

a த்யவயத்துக்கு அர்த்தமான எம்பெருமானாகிற ஸித்த்தோ
பாயம் கர்ம ஜ்ஞாந புக்திகளாகிற மற்ற உபாயங்களிலும் கை

ஸக்ருத்தென்பர் ஆழ்வான்; ஸதூ என்பர் முதலியாண்டான்; ஸக்ருதேவ என்பர் பட்டர்; d புக்தியிற்காட்டில் ப்ரபத்திக்கு

வைத்தால் தான் உபாயமாக மாட்டாது என்று கருத்து. b த்வயத் தின் ஸப்தும், திருமந்த்ரம் முதலான மற்ற மந்த்ரங்களைப்போலே ஜபம் ஹோமம் முதலானவற்றாலே ஸாதானந்த்ரங்களுக்குப் பயன் படாது என்று கருத்து. c பெரியவாச்சான்பின்னையின் தனிஸ்லோகத்தில் “ஸக்ருதேவ” [ரா-யு 18-33] என்னும் ஸ்லோகத்தின் வ்யாக்யானத் தொடக்கத்தில் வாக்யங்களோடு ஸமந்வயப்படுத்திப் பின்வருமாறு பொருள்கொள்ளவேணும். “ஸஹஸா” என்னும் ஸப்தத்துக்கு பதிலாக “ஸக்ருத்” என்னும் ஸப்தும் வருவதுண்டாகையாலே, ஸக்ருத் என்றதை ஸஹஸா (உடனே) என்று பொருள் கொண்டு “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய” என்றது சடக்கென ஸரணம் புகுந்த வனைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளவேணும். அதாவது - தன்னுடைய தகுதியின்மையைப் பார்த்துத் தயங்காமல், எம்பெருமானுடைய குணத்தை நம்பிச் சடக்கென ப்ரபந்நனானை என்று கருத்து. இது கூரத்தாழ்வான் நிர்வாஹம். அப்படிக் கொள்ளாமல் “ஸக்ருத்” என்பதற்கு ‘ஒரு தரம்’ என்றே பொருள் கொண்டு “இதற்கு முன் அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரக் கடலில் மூழ்கியிருந்தவன் இனிமேல் முடிவில்லாத காலம் புகுவதுபுகுவமாகிற ப்ரலத்தை அநுபூஷிக்கப்போகிறுனாகையாலே, ஆயுள் உள்ளவரை எம்பெருமானை ஸரணம் புகுந்துகொண்டேயிருந்தாலும் ஒரு தடவைதான் என்று சொல்ல லாமாகையாலே, நாம் எப்போதும் த்வயத்தை அநுஸந்திப்பதற்கும், ஸ்ரீராம சரமஸ்லோகத்தில் ஒரு தடவை என்று சொன்னதற்கும் முரண்பாடில்லை என்று முதலியாண்டான் நிர்வாஹம். எம்பார் நிர்வாஹமும் இதுவே என்பது தனிஸ்லோகம், இனி “ஸக்ருதேவ” (ஒரு தடவையே) என்றது ‘ஸர்வேஸ்வரன் இவனைக் கைக்கொள்வதற்கு, ஆசார்யன் உபதேஸிக்க இவன் த்வயத்தை உச்சரிக்கும் காலத்தில் சொல்லும் ஒரு தடவையே போதுமானது’ என்பதைக் காட்டுகிறது; த்வயத்தை ஆயுள் உள்ளவரை இடைவிடாமல் அநுஸந்திப்பது ஸித்ததோபாயத்தின் பெருமையை அநுஸந்திப்பதாலுண்டான இனிமையாலேயாகும். ஒருகால் சொன்னால் போராது என்ற நினைவாலேயன்று” என்பது பட்டர் நிர்வாஹம். d புக்தியிற்காட்டிலும் ப்ரபத்திக்கு ஏற்றங்கள் பின்வருமாறு:—

(1) வேதத்தில் அதிகாரமுள்ள முதல் மூன்று வர்ணத்தவர்களே அநுஷ்டிக்கக்கூடியது ஸாதாநபுக்தி; எல்லா வர்ணத்தவரும்,

வாசி; - அதிக்ருதாதிக்காரம் ஸர்வாதிக்காரமாகையும், ஸாத்த்யம் லித்த்யமாகையும், கர்மாவஸாநம் ஸாரீராவஸாநமாகையும், அந்திமஸ்ம்ருதியும் அவனதேயாகையும். ஆசார்யன் முன்னிலையாக எம்பெருமான் திருவடிகளிலே பண்ணின ப்ரபத்தியாகையாலே. e பூர்வகூண்டூத்தில் அர்த்தம் பூலாந்தரங்க

ஸ்திரீகளும், விலங்குகளுங்கூட பாரதந்தர்யஜ்ஞானமேற்பட்டால் அநுஷ்டிப்புக்கக்கூடியது ப்ரபத்தி. (2) அநுஷ்டிப்புபவன் தன் முயற்சியாலே மிகவும் வருந்தி அநுஷ்டிப்புக்கவேண்டியது புக்தி. அநாதிஸித்த்யமான உபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றும்தாகையாலே மிக எளிதானது ப்ரபத்தி. (3) புக்திநிஷ்டைர்களுக்குப் பரார்த்தத்தைக் குறுப்பான அத்தயந்த பாரதந்தர்யஜ்ஞானமில்லாமையாலே, ப்ராரப்யத்யகர்மம் முடியும் வரையில் ஸேஷத்வாநுஸந்த்யானம் முதலானவற்றோடு பல ஜன்மங்கள் புக்தியை அநுஷ்டிப்புக்க விதித்து, அவனுடைய ஸ்வார்த்தத்தைத் திருத்த முயல்கிறான் எம்பெருமான். அதனால் அவனுக்கு புக்தியால் மோஷம் கிடைப்பதில் பல ஜன்மங்கள் காலதாமதமாகிறது. ப்ரபந்தன் அத்தயந்த பாரதந்தர்ய ஜ்ஞானமுள்ளவனாகையாலே, ஸ்வார்த்தத்தையற்றவனாயிருக்கும் அவனுக்கு எம்பெருமான் அந்த ஜன்மத்தின் கடைசியிலேயே அவன் விரும்பும் பரார்த்தநுபூவ கைங்கர்யரூபமான மோஷத்தை அருளுகிறான். ஆகையால் ப்ரபத்தியால் மோஷம் விரைவில் கிடைக்கிறது. (4) புக்திநிஷ்டையுடைய ஸ்வார்த்தத்தை அந்திமகாலத்திலாவது திருந்துமோ என்னும் நப்பாசையாலே, ஸேஷத்வாநுஸந்த்யானத்தோடும் த்ரிவித்யாகூத்தோடும் கூடிய புக்தியை அந்திமகாலத்திலும் அநுஷ்டிப்புக்குப்படி விதிக்கிறான் எம்பெருமான். ஆகையால் புக்தனுக்கு அந்திமஸ்ம்ருதி அவஸ்யமாகிறது. அத்தயந்த பாரதந்தர்ய ஜ்ஞானமுடைய ப்ரபந்தனுக்கு ஸ்வார்த்தத்தையில்லாமையாலே, அந்திமஸ்ம்ருதி அவஸ்யமில்லை என்றும், அந்திமகாலத்தில் தானே அவனை நினைப்பதாகவும் “அஹம் ஸ்மரமி” என்று வராஹ சரமஸ்லோகத்திலே காட்டுகிறான் எம்பெருமான். புக்தியைப்போலல்லாமல் ப்ரபத்தியானது ஆசார்யன் முன்னிலையில் அநுஷ்டிப்புக்கப்படுகிறதாகையாலும், தன் முயற்சியானதைப்போலல்லாமல் இது எம்பெருமான் திருவடிகளையே உபாயமாக நினைக்கும் நினைவாயிருக்கையாலும் புக்தியைக் காட்டிலும் ப்ரபத்திக்கு இச்சிறப்புகள் ஏற்படுகின்றன. e த்வயத்தில் உத்தரகூண்டூத்துக்கு ப்ரயோஜனம் சொல்லுகிறது இங்கு. “ ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளை

ளுக்கும் பூலப்ரத்யுமாகையாலே, “இவன் நம்மை உபாயமாகப் பற்றி ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டுபோகிறானாகாதே” என்று ஈஸ்வரஹ்ருத்யம் கடல் கலங்கினாற்போலே கலங்கும்; உத்தரகூண்டூத்தாலே-‘உன்னையே உபாயமாகப்பற்றி ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு போவானொருவனல்லன்’ என்று ஈஸ்வரன் “மாஸுசு:” என்று - சேதநன் கண்ணநீரைத் துடைத்தாற்போலே, சேதநனும் ஈஸ்வரனை “மாஸுசு:” என்கிறான்.

‡ ப்ரக்ருதி - விசேஷணம்; விக்ருதி - அநுபூவம்; ஏதத்வ விக்ருதி - வருத்திவிசேஷம்; ப்ரக்ருத்யந்தரமும், விக்ருத்யந்தரமும் - ஆத்மநாஸம்.

உபாயமாகப் பற்றுகிறேன்” என்று பூர்வகூண்டூத்தில் அநுஸந்தித்தவுடன், அத்திருவடிகள் மற்ற பூலங்களுக்கும் உபாயமாகையாலே, “இவன் மற்ற பூலங்களைப்பெற்று அகல்வதற்காக நம் திருவடிகளை ஸரணம் பற்றினானே” என்று ஈஸ்வரன் திருவுள்ளம் கடல்கலங்கினாற்போலே கலங்கும். அப்போது “பூரிமானுந நாராயணனின் பொருட்டு அவன் உகந்த அடிமை செய்யக்கடவேன்” என்னும் உத்தரகூண்டூத்தை அநுஸந்தித்து, இச்சேதனை தான் மற்ற பூலங்களைப்பெற்று அசல்பவனல்லன் என்பதைக் காட்டி எம்பெருமானுடைய கலக்கத்தைப் போக்குகிறான். சரமம்லோகத்தில் எம்பெருமான் “மாஸுசு:” [வருந்தாதே] என்று இச்சேதனனுடைய கண்ணீரைத் துடைத்து வருத்தத்தைப் போக்கினதுபோலே, உத்தரகூண்டூத்தாலே ஜீவனும் ஈஸ்வரனுடைய வருத்தத்தைப் போக்குகிறான் என்று கருத்து.

‡ எம்பெருமானுக்கு விசேஷணமாயிருப்பது ஜீவனுக்கு எப்போது முள்ள இயல்வாகும். எம்பெருமானைப்பற்றி ஜ்ஞானமுண்டானபோது அவன் அருளாலே இவனுக்குண்டாகும் விக்ருதி (மாறுபாடு) அவனது அநுபூவமாகும். இவ்வநுபூவம் முற்றினால் அவனுக்கு ஏற்படும் செயல் புகூவத்தைக்கர்யம். எம்பெருமானுக்கு விசேஷணமாயிருப்பது நமக்கு ப்ரக்ருதி (இயல்வு) என்று எண்ணாமல், தன்னை ஸ்வதந்திரனாகவும், மற்றவர்களுக்கு விசேஷணமாகவும் எண்ணும் ப்ரக்ருத்யந்தரமும், எம்பெருமானையொழிந்த தேவதாந்தரங்கள், விஷயாந்தரங்கள் முதலானவற்றை அநுபூவிப்பதும், தேவதாந்தரம் முதலானார்க்குத் தெரண்டு செய்வதுமாகிற விக்ருத்யந்தரமும், வருத்த்யந்தரமும் இவ்வாத்மஸ்வரூபத்தை அழித்துவிடும். இருந்தும் இல்லாததுபோலே ஆக்கிவிடும் என்று கருத்து.

அறுபதாம் வார்த்தை

வருணன் விஷயத்தில் பெருமாள் பண்ணின ப்ரபத்தி பூலியாதொழிந்தது - ஸரணாகுதியின் சீர்மையை அறியும் ஸரணாகுதலைல்லாமையாலே. “பெருமாள் வருணனை ஸரணம் புகுகிறபோது ப்ராங்குதவாத்நியமஸஹிதரானபடியாலே, ஸரணாகுதராவார்க்கெல்லாம் நியமாபேகையுண்டா?” என்று வேல்வெட்டி நாராயணப்பிள்ளை நம்பிள்ளையைக் கேட்க; “ஸரணாகுதிக்கு நியமாபேகையுண்டாய்ச் செய்தாரல்லர்; இக்கவாகுக்கள் ஏதேனுமொன்று செய்யிலும் நியமத்தோ டல்லது செய்யமாட்டாத வாஸநையாலே செய்தார்” என்று அருளிச்செய்தார்.

அறுபத்தோராம் வார்த்தை

‘ஸ்ரீபுரதாழ்வான் பெருமானை வந்து ஸரணம் புக்கது பூலியாதொழிவானென்?’ என்ன; ‘பூலித்தது’ என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

எங்ஙனையென்னில்; இவன்தான் பீதனாய்வந்து ஸரணம் புக்கது, ‘புரதனுக்கு ராஜ்யம்’ என்கிற ஸ்வரூபவிருத்தமான

அறுபதாம் வார்த்தை

இந்த வார்த்தை, ஸ்ரீவசனபூஷணம் 31-வது சூர்ணியிலும் அதன் வ்யாக்யானத்திலும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கு கண்டு கொள்வது.

அறுபத்தோராம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தையில் — புரதாழ்வான் ராமன் அயோத்திக்குத் திரும்பிவரவேணும் என்று ஸரணம்புகுந்தது பூலியாமற்போனதுக்குக் காரணமென்ன? என்னும் கேள்வி எழ, புரதாழ்வானுடைய முக்ய உத்தேஸ்யம் கைகூடினபடியாலே, புரதஸரணாகுதியை ஒரு வகையில் பூலித்ததாகவே கொள்ளலாம் என்று நம்பிள்ளை ரஸமாக நிர்வஹிக்கிறார். ‘அயோத்திக்குத் திரும்பிவரவேணும்’ என்ற புரதனுடைய ப்ரார்த்தனை ‘அரக்கர்களை அழிக்கவேணும்’ என்னும் ருஷிகளுடைய ப்ரார்த்தனைக்கு முரணாயிருந்தபடியாலே பூலியாதுபோனாலும், ஸ்ரீபாதுகையைக்கொடுத்து அடிகுடும் அரசிலே நிலைநிறுத்தியதன் வா—13

ஸ்வஸ்வாதந்தர்யத்தைக் கழிக்கைக்கன்றே ; திருவடி நிலையாழ்வார்களைக் கொடுத்து, 'தத்பரதந்த்ரணயம்போய் இரு' என்ற போதே அந்த பூயநிவ்ருத்தி பிறந்தது. அதுக்கு ப்ரமாணம்;- "ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்ட: சத்ருக்நஸஹிதோ பூலீ" என்று. இவன் 'மீளவேணும்' என்று ப்ரார்த்தித்தது செய்யா தொழிந்தது,—"ருஷ்யோட்ப்யாக்யமந் ஸர்வே வத்யாயாஸுரரக்ஷஸாம்" என்று ஸரணாக்யதரான ரிஷிகளுடைய ரக்ஷணர்த்தமாக, இவன் 'மீண்டெழுந்தருளவேணும்' என்றத்தை மறுத்து எழுந்தருளினார். என்போல? என்னில்; விருந்தினராய் வந்தவர்களுடைய த்ருப்த்யர்த்தமாக க்ருஹவானுவன் பூர்யைக்கும் தனக்கும் பக்வமான சோற்றை இட்டு இருவரும் பட்டினி கிடக்குமாபோலே; அவனுக்கு ஸ்வவிஸ்லேஷத்திலுங்காட்டில் தமக்கு பூரதவிஸ்லேஷம் துஸ்ஸஹமாயிருக்க, ஸ்ரீத்யண்டுகாரண்யவாலிகளான ருஷிகளுடைய த்ருப்த்யர்த்தமாக மறுத்து எழுந்தருளினார்.

அறுபத்திரண்டாம் வார்த்தை

மழலைக்கூற்றத்து நாராயணப்பிள்ளை, 'த்ய்ருஷ்டார்த்தமாகப் பண்ணின ப்ரபத்தி பூலிக்கக் காண்கிறிலோம்; இது

மூலம் ஸ்வரூபவிருத்தமான ஸ்வாதந்தர்யம் நீங்குகையாகிற முக்யமான உத்யோக்யம் பூரதனுக்குக் கைகூடிற்றுகையாலே பூரதஸரணாக்யதி ஒருவிதத்தில் பூலீத்ததாகவே கொள்ளலாமென்று கருத்து. "ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்ட: சத்ருக்நஸஹிதோ பூலீ" [ரா-அ 113-1] [பூலமுடையவனான பூரதன் மிக உகந்தவனாய், சத்ருக்நனுடன் தேரிலே ஏறினான்] என்று பூரதன் உகப்புடனே திரும்பினான் என்றது இதை வலியுறுத்துகிறது. உத்தமனான க்ருஹஸ்துன் விருந்தினரை ஆராதிப்பதற்காக, தனக்கும் தன் மனைவிக்கும் வடித்த சோற்றை அவர்களுக்கு இட்டு, தானும் மனைவியும் பட்டினி கிடப்பதுபோலே, "ருஷ்யோட்ப்யாக்யமந் ஸர்வே வத்யாயாஸுரரக்ஷஸாம்" [ரா-பூ 1-44] [அஸுரராக்ஷஸர்களை அழிப்பதற்காக எல்லா ரிஷிகளும் ஸரணமடைந்தனர்] என்று தன்னை ஸரணமடைந்த ரிஷிகளின் பொருட்டு பூரதாழ்வானும் தானும் பிரிந்திருந்து பட்டினிகிடந்தார்கள். அதனாலேயே அயோத்திக்குப் பெருமாள் திரும்பி எழுந்தருளவில்லை என்று கருத்து.

போலேயோ அத்ருஷ்டார்த்தமும்' என்று நம்பிள்ளையைக் கேட்க; முதல் பண்ணின் ப்ரபத்தியை நிருபியாமல்காண் இது சொல்லிற்று; த்வத்யுபுவ விரோதியானவற்றையெல்லாம் போக்கி த்வத்யுபுவத்தைத் தரவேணுமென்று ப்ரபத்திபண்ணி, தத்யுவிருத்த, ப்ரபத்தியைப் பண்ணினால், இவனுக்கு ஹிதத்தை எம்பெருமான் செய்தருளுகையாலே பூலிக்குமோ? ஆனால் “வரத்யு யதிஹ வஸ்து வாஞ்ச்யாமய ஹம்” இத்யாத்யே ப்ரமாணமென்று அருளிச்செய்தார்.

அறுபத்துமூன்றாம் வார்த்தை

நஞ்சீயர் சரமத்யுஸையிலே, குட்டக்குடியினையாழ்வார், த்வயத்தை அநுஸந்தித்தாலாகாதோ? என்ன; “உனக்கு

அறுபத்திரண்டாம் வார்த்தை

மழலைக்கூற்றத்து நாராயணப்பிள்ளை என்பவர் “ப்ரபந்தர்களான நாம் கண்காணும் இவ்வுலகப்பூலன்களை உத்யுதேஸித்து அவ்வப் போது எம்பெருமானிடம் பண்ணும் ஸரணாகூதி பூலிக்காமலிருப்பதைக் காண்கிறோம். இவ்வண்ணமே பஞ்சஸம்ஸ்காரத்தின்போது கண்காணாத மோக்ஷத்தைக் குறித்துப் பண்ணின் ஸரணாகூதியும் பூலிக்காமல்போகாதோ? என்று கேட்டார். அதற்கு நம்பிள்ளை— “பஞ்சஸம்ஸ்காரத்தின்போது முதலில் பண்ணின் ஸரணாகூதியை ஆராயாமல் இக்கேள்வி கேட்டீர்; ‘உன்னுடைய அநுபுவத்துக்குத் தடையானவற்றையெல்லாம் போக்கி, உன் அநுபுவத்தைத் தரவேணும்’ என்று முதலில் ஸரணாகூதி பண்ணி, அதற்கு முரணாக பூக்யவத்யுபுவத்தைத் தடுக்கும் பூலன்களை வேண்டி இவன் ஸரணாகூதி பண்ணினால், இவனுக்கு நன்மையே செய்யும் எம்பெருமான் அதைப் பூலிக்கச்செய்யமாட்டான். ‘வரத்யு! யதிஹ வஸ்து வாஞ்ச்யாமய ஹம் தவ சரணலபுராவிரோத்யஸ்தத: | யதி ந புவதி தத் ப்ரதேஹி ப்ரபே! ஜடிதி விதர பாத்யுமேவாந்யத்யா||’ [வரதராஜஸ்தவம் 89] [வரதராஜனே! நான் இங்கு யாதொரு வஸ்துவை விரும்புகிறேனோ அது உன் திருவடியை அடைவதற்குத் தடையாயிருக்காதாகில் அதைக்கொடு; இல்லையேல் உன்திருவடியையே விரைவில் கொடுத்து விடு] முதலான ஸ்ரீஸூக்திகள் இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம்” என்று அருளிச்செய்தார்.

அநுஸந்திக்க வேண்டாதே எனக்கு இப்போது வேண்டுகிற தென்? நடையாடித் திரிவார்க்கு வேண்டாதே கிடப்பார்க்கு வேண்டியோவிருப்பது?" என்றருளிச்செய்தார்.

அறுபத்துநாலாம் வார்த்தை

காகத்தினுடைய விஷயீகாரஸமயத்தில்-^a "ததஸ் தஸ்யாக்ஷி காகஸ்ய ஹிநஸ்தி ஸ்ம ஸ த்யக்ஷிணம்" என்றபடியாலே-^b ரண கதனாலும் முன்புண்டான கர்மங்கள் அநுபூவ்யங்களோ? என்னில்; இது பண்ணின குற்றத்துக்குத் தக்க தண்டும் பண்ணிற்றன்று; தன் திருவடிகளிலே பண்ணின மஹாபராதத் தாலே ஸர்வலோகபரித்யக்தமான காகத்தை வெறுமன் பொறுத்து விட்டால் பொறுத்தமைக்கு அடையாளம் தெரியா திறே; ஆகையாலே தாம் பொறுத்தமைக்கு அடையாளம் பண்ணி விட்டாரித்தனை; ^b அதுதானும் திருமேனியில் பூரஹ்மாஸ்தரத் துக்கு இடங்கொடுத்தவோபாதியாக நினைத்துச் செய்தாரித்தனை. ஒரு கண்ணால் - இரண்டு கண்ணுங் கொள்ளக்கடவ கார்யங் கொள்ளும் ^c ஜாதியாகையாலும், ^d ஆத்மஸத்தையைக் காட்டி

அறுபத்துமூன்றாம் வார்த்தை

நஞ்சீயர் பரமபதும் எழுந்தருளும்போது குட்டக்குடி இளையாழ் வார் என்பவர் அவருக்கு நன்மை சொல்லுவதாக நினைத்து "த்வயத்தை அநுஸந்தித்தாலாகாதோ?" என்று சொல்ல. "நடையாடித் திரியும் உனக்கு ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் ஸம்ஸர்க்கும் ஏற் படக்கூடுமாயினாலே அது நீங்குவதற்காக த்வயாநுஸந்தனம் அவர்யமானது; விஷயங்களோடு தொடர்பு நீங்கி எம்பெருமானையே சிந்தித்துக்கொண்டு அசையமுடியாமல் கிடக்கும் எனக்கு த்வயாநு ஸந்தனம் தேவையில்லையே" என்று அருளிச்செய்தார்.

அறுபத்துநாலாம் வார்த்தை

^a "அந்த ராமபிரான் அந்தக் காகாகரனுடைய வலதுகண்ணை அழித்தார்" [ரா-ஸு 38-37] என்பது இதன் பொருள். ^b தொடுத்த பூரஹ்மாஸ்தரம் வீணாகக்கூடாதாகையாலே, அதுக்கு ஓர் இடம் கொடுத்தவளவேயொழிய, இது தண்டுணையல்ல என்று கருத்து. ^c ஜாதி - காகஜாதி. ^d பாடும் பிறழ்ந்துள்ளது; ஆத்மாவின் ஸத்தையையே அழித்தாலும் போராதபடியான அஸஹ்யாபசாரம் செய்த காகம் என்று கருத்து இருக்கவேண்டும்.

னாலும் பொறுதபடியால் அவ்வபராதத்தைப் பண்ணின காகத்துக்கு இது துண்டும்மாகப் போராமையாலும், பொறுத் தமைக்கு அடையாளம் வேண்டுகையாலும், இங்ஙனே ஒரு கண்ணழிவு கண்டாரித்தனைபோக்கி, துண்டும் என்று என்று நம்பிள்ளையருளிச்செய்வர்.

அறுபத்தைந்தாம் வார்த்தை

“ப்ரபந்நனுக்கு ப்ரபத்திவசநம் பலகாலும் வர்த்திக்க வேணுமோ? ஒருகால் அமையாதோ?” என்று கேட்க, பிள்ளையருளிச் செய்கிறார்;—அ ப்ரபத்தவ்யனுக்கோ, b ப்ரபத்தா வுக்கோ, நீர் ஆர்க்குக் கேட்கிறது பின்பு? ப்ரபத்தவ்யனுக்கு இவன் ஒருகால் உச்சரித்தது அமையும்; ப்ரபத்தாவானவன் c ப்ராப்யத்ருஷ்ணையாலே அதினுடைய லித்திதியளவுஞ் செல்ல ஆவர்த்திக்கை தவிரான். அது என்போல? என்றால்;—d பிபா லிதனாவன் ஒருகால் “தண்ணீர்” என்றதுவே கொண்டு வார்க்கிறவன் வார்க்கக்கடவனாயிருக்க, e பிபாஸாதிஸ்யத் தாலே தண்ணீரளவுஞ்செல்ல “தண்ணீர் தண்ணீர்” என்று ஆவர்த்திக்குமாபோலே, பலகால் ஆவர்த்திக்குமது f விதி, ப்ரயுக்தமாய் வரக்கடவதன்று; ப்ராப்யத்ருஷ்ணாதிஸ்யத் தாலே g ராகுப்ரயுக்தமாய் வரக்கடவது என்று அருளிச்செய்தார்.

அறுபத்தாராம் வார்த்தை

எண்ணுயிரத்துத் திருவாய்க்குலத்தாழ்வான், ‘ப்ரபத்தி அ பூத்திபூர்வகமாகப் பண்ணின அபசாரத்துக்கு ப்ராயஸி சித்தமாமோ?’ என்று நஞ்சீயரைக் கேட்க; ‘ப்ரபத்திப்ரபாவத்

அறுபத்தைந்தாம் வார்த்தை

a ப்ரபத்தவ்யன் - ஸரணாகுதிக்கு விஷயமான எம்பெருமான். b ப்ரபத்தா-ஸரணாகுதிசெய்யும் ஜீவன். c ப்ராப்யத்ருஷ்ணை-கைங்கர்ய மாகிற ப்ராப்யத்தில் ஆசை. d பிபாஸிதன் - தாகமெடுத்தவன். e பிபாஸாதிஸ்யம் - மிகுதியான தாகம். f விதிப்ரயுக்தம் - “ஸரணம் வ்ரஜ” [ஸரணம் அடைவாய்] என்னும் ஸாஸ்த்ரவிதியினால் ஏற்பட்டது. g ராகுப்ரயுக்தம்-ஸரணமடைபவனின் விருப்பத்தால் ஏற்பட்டது.

தைப் பார்த்தால் a புதுத்திபூர்வத்துக்கும் ப்ராயஸ்சித்தமாம்; ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு a புதுத்திபூர்வகம் கூடாது; b ப்ராமாதிகத்துக்கு அநுதாபமுண்டு; ப்யப்படவேண்டா என்று அருளிச்செய்தார்.

அறுபத்தேழாம் வார்த்தை

பற்றிற்றெல்லாம் பற்றி அவனையும் பற்றுகை புக்தி; விடுவதெல்லாம் விட்டுத் தன்னையும் விடுகை ப்ரபத்தி.

அறுபத்தெட்டாம் வார்த்தை

க(ண்)ணியனார் சிறியாச்சான், எம்பாரைத் தண்டனிட்டு, 'திருவுள்ளத்தில் தஞ்சமாக நினைத்திருக்குமத்தை எனக்கு அவஸ்யம் அருளிச்செய்யவேணும்' என்ன; "a தூஸரதி! எம்பெருமானார் ஸீபாத்யூவ்யமொழியத் தஞ்சமாயிருப்பதில்லை" என்று அருளிச்செய்தார்.

அறுபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

பின்பழகியபெருமாள்ஜீயர், சில வைஷ்ணவர்களைக்காட்டி, 'த்யவயத்தில் பூர்வகூண்டூத்துக்கும் உத்தரகூண்டூத்துக்கும் வார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும்' என்று விண்ணப்

அறுபத்தாராம் வார்த்தை

a புதுத்திபூர்வகம் - பாபமென்று அறிந்து செய்யும் பாபம், b ப்ராமாதிகம் - கவனமின்மையால் செய்யும் பாபம்.

அறுபத்தேழாம் வார்த்தை

கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம் முதலான அங்குங்களையும் பற்றி, அங்கியான புக்தியையும் பூலகரண ஸாத்யனமாகப் பற்றி, எம்பெருமானையும் பூலப்ரத்யுஸாத்யனமாகப் பற்றுவதே புக்தி என்னும் உபாயாந்தரம். தன் முயற்சியாயிருக்கும் உபாயாந்தரங்கள் அனைத்தையும் விட்டு, தான் எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுவதாகிற ஸ்வகூதஸ்வீகாரத்திலும். உபாயபுதுத்தியை விடுவது ப்ரபத்தி; அதாவது—புகூவதேகோபாயத்வாத்யவஸாயம். (எம்பெருமான் ஒருவனையே உபாயமாகக் கொள்ளும் உறுதி.)

அறுபத்தெட்டாம் வார்த்தை

a தூஸரதி - கணியனார் சிறியாச்சானின் திருநாமம்.

பஞ்செய்ய; பிள்ளையருளிச்செய்தபடி; a பெருமானும், பெரிய பிராட்டியாரும் அபிமதங்களை முடிப்பார் என்றிருக்கை. b அபிமதங்கள் தான் எவையென்னில்; பெருமானும் பிராட்டியுமாயிருக்கிற இருப்பிலே எல்லா அடிமையுஞ் செய்யவேணுமென்றிருக்கையும், அடிமைக்கு விரோதி, கழியவேணுமென்றிருக்கையும் — என்றருளிச்செய்தபடி நினைத்திருக்கிறார்கள். c ஸ்ரீபாதத்திலவர்கள் நினைத்திருப்பதேது? என்று ஜீயர்கேட்க; இம்மஹோபகாரத்தைப் பண்ணினவன் என்று நினைத்திருப்பது; d பின்னையும் ஜீயர், புருஷகாரமாயிருக்கிற இவள் “அகலகில்லேன்” என்று ஆழங்காற்படாநிற்க, புருஷகாரபூதையாகிறபடி எங்ஙனே? என்னில்; e “அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான்” நிற்கச்செய்தேயும் ஜகந்நிர்வாஹமும் செ(ர)ல்லுகிறதில்லையோ; “பார்வண்ண

அனுபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

a (பெருமானும்.....என்றிருக்கை) புருஷகாரபூதையாயிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாரும், உபாயபூதரான பெருமானும் நம்முடைய இஷ்டங்களை நிறைவேற்றித்தருவர் என்று நினைத்திருக்கை பூர்வகூண்டுத்தின் பொருள். b உத்தரகூண்டுத்தின் பொருளைச் சொல்லுகிறது. நம்முடைய இஷ்டங்களாவன: (1) பெருமானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியிலே எல்லா அடிமைகளும் செய்யவேணும் என்று நினைத்திருக்கை. இது “ஸ்ரீமதே நாராயணய” என்பதின் பொருள். (2) ‘இந்தக் கைங்கர்யம் நம்முடைய ஆநந்தத்துக்கு உறுப்பு’ என்று நினைப்பது இதற்குக் களையாகுமாகையாலே, அந்தக் களை கழியவேணும் என்று நினைத்திருக்கை. இது உத்தரகூண்டுத்தில் “நம:” என்பதின் பொருள். c இந்த த்வயார்த்தத்தை ஆசார்யனிடம் உபதேசம் பெற்றவர்கள் உபதேசரித்த ஆசாரியனைப் பெரிய உபகாரஞ் செய்தவனை நினைத்திருக்கவேணும் என்று கருத்து. d - “அகலகில்லேனிறையும்” [திருவாய் 6-10-10] என்று எம்பெருமானிடம் ஈடுபடும் இயல்புடைய பிராட்டி அவ்விடுபாட்டை விட்டு, சேதனைப் பார்த்து அவனுக்குப் புருஷகாரம் செய்வது எப்படிப் பொருந்தும்? என்பது கேட்டவரின் கருத்து. e “அல்லிமலர்மகள் போக மயக்குக்கள் ஆகியும் நிற்கும் அம்மான்” [திருவாய் 3-10-8] என்று எம்பெருமான் பிராட்டியிடம் கணந்தோறும் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தபோதிலும், அவ்வளவன்றிக்கே “பார்வண்ண மட

மடமங்கை பத்தர் பித்தர் பனிமலர்மேல் பாவைக்கு” என்றும் ஐக்யநிர்வாஹமும் செ(ர)ல்லுகிறதில்லையோ? என்று அருளிச் செய்தார்.

எழுபதாம் வார்த்தை

நம்பியை, கோவர்த்தநதநாஸர், a அர்ஜுனனைப்போலே யாகிலும் யோக்யதை வேண்டாவோ? என்ன; b கூத்தரியத் வாதுகளும் வேணுமோ? என்றார்; c அதிகாரிக்கு அபராதா நாம் ஆலயத்வமும், ஆர்த்தியும், ஆகிஞ்சந்யமும், அநந்ய க்யதித்வமும், ஸ்வஜ்ஞாநமும், ஸ்வரூபப்ரகாஸமும் வேணும்.

மங்கை பத்தர் பித்தர் பனிமலர்மேல் பாவைக்கு” [திருநெடு - 18] என்கிறபடியே பூமிப்பிராட்டியிடமும் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தபோதிலும், உலகைப்படைத்து அளித்து அழிக்கும் கார்யத்தைச் செய்கிருளல்லவோ; அதுபோலே ஒரே சமயத்தில் எம்பெருமானிடம் ஈடுபடுவதும், புருஷகாரச்செயல் புரிவதும் பிராட்டிக்குப் பொருந்தும் என்பது பதிலின் கருத்து.

எழுபதாம் வார்த்தை

a முழுக்ஷு (மோக்ஷத்தையடைய விரும்புவன்) அல்லாமை யாலே அர்ஜுனன் மிகச்சிறந்த அதிகாரி அல்லன். ப்ரபந்நனுக்கு அர்ஜுனனைப்போலவாவது தகுதியிருக்க வேண்டாமா? என்பது கேள்வியின் கருத்து. b அர்ஜுனனைப்போலவாவது தகுதி வேணுமாகில், அவனுக்கு இருந்த கூத்தரியத்வமும் வேண்டுமென்று சொல்ல வேண்டியவரும். ஆகையால் கேள்வி சரியானதல்ல என்பது பதிலின் கருத்து. c இனி வார்த்தையின் எஞ்சிய பகுதியாலே ஸாணாக்யதி பூலிப்பதற்கு அதிகாரியிடமும், பிராட்டியிடமும், எம்பெருமானிடமும் இருக்கவேண்டியவைகளைத் துவயத்தின் பதங்களை விவரிப்பதன்மூலம் காட்டுகிறார். அதில் முதலில் ‘ப்ரபத்யே’ எனும் ஸப்தத்தால் உணர்த்தப்பெற்ற அதிகாரிக்கு வேண்டியவையாவன :— (1) தான் குற்றங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமானவன் என்று அநுஸந்திக்கவேணும். (2) எம்பெருமானைப் பெறவேண்டும் என்னும் ஆர்த்தி (துடிப்பு) வேணும். (3) கர்மயோக்யம் முதலான உபாயங்கள் எதுவும் தன்னிடமில்லை என்னும் ஆகிஞ்சந்யாநுஸந்தானம் வேணும். (4) தன்னை ரக்ஷிப்பார் வேறு எவருமில்லை என்னும் அநந்யக்யதித்வாநுஸந்தானம் வேணும். (5) தான் எம்பெருமானுக்கு ஸேஷபூதன் என்னும் தன்னைப் பற்றிய அறிவு வேணும். (6) தான் எம்பெருமானுக்கு அசித்துப்போலே அத்யந்த பரதந்தரமானவன் என்னும் தன்னைப் பற்றிய தெளிவு வேணும்.

d பூர்வாபராதம் பொறுக்கைக்குப் புருஷகாரம் வேணும்; e காலநியதி பாராமைக்கு மதுப்பு வேணும்; f புருஷகாரந்தான் ஜீவிக்கைக்கு ஸீலாதிசூக்ஷணங்கள் வேணும்; g அதுதான் கார்யகரமாகைக்கு ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிசூக்ஷணங்கள் வேணும்; h ஸம்ஸாரிகளுக்கு ருசிஜநகமுமாய், முமுகசூக்களுக்கு ஸுபூஸர்யமுமாய், முக்தர்க்கு பேடாக்யமுமாகைக்கு விலக்ஷணவிக்ரஹம் வேணும்; i உபாய ஸௌகுமார்யத்துக்கு நைரபேக்ஷயம் வேணும்; j அதுதான் பூலத்தோடே வ்யாப்தமாகைக்கு ஸ்வீகாரம் வேணும்; k கீழ் புருஷகாரமானாற்போலே

d அதிகாரியிடம் முற்கூறிய தகுதிகள் இருந்தாலும் எம்பெருமான் இவன் முன் செய்த குற்றங்களைப் பொறுப்பதற்கு ஸ்ரீ ஸப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட பிராட்டியின் புருஷகாரம் (சிபாரிசு) வேணும். e அதிகாரிக்கு எந்தக்ஷணத்தில் ஆநுகூல்யம் ஏற்படுகிறதோ அந்தக்ஷணத்திலேயே ஸரணமடைவதற்கு மதுப்பிரத்யயத்தாலே காட்டப்பட்ட பிராட்டியின் நித்யயோக்யம் எம்பெருமானுக்கு வேணும். f பிராட்டி செய்யும் புருஷகாரம் பூலிப்பதற்கு நாரஸப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட ஸௌரீல்யம், ஸௌஸ்ப்யம், வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம் ஆகிய சூக்ஷணங்கள் எம்பெருமானுக்கு (ஜீவன் ஆஸ்ரயிக்கும் சமயத்தில்) வேணும். g ஸரணாக்தனுடைய கார்யம் நிறைவேறுவதற்கு எம்பெருமானிடம் ஜ்ஞானம், ஸக்தி, ப்ராப்தி (ஸர்வ ஸ்வாமித்வம்), பூர்த்தி (அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வம்), கருணை என்னும் சூக்ஷணங்கள் வேணும். h இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஸப்தம் முதலான ப்ராக்ருத விஷயங்களில் உழல்கின்றவர்களுக்கு எம்பெருமானிடம் ருசியை உண்டாக்குவதாய், மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவர்களுக்கு த்யானிக்கத்தக்க ஸுபூஸர்யமுமாய், முக்தியடைந்த பின் முக்தர்களுக்கு அநுபூவிக்கத்தக்கதுமாவதற்கு, சரணஸப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட அப்ராக்ருத திவ்ய மங்குள விக்ரஹம் எம்பெருமானுக்கு வேணும். i உபாயத்தின் சுணையுடைமைக்கு ஸரணஸப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட நைரபேக்ஷயம் (வேறென்றை எதிர்பாராமை) எம்பெருமானுக்கு வேணும். j இந்த நிரபேக்ஷாபாயத் தன்மை பூலிப்பதற்கு ஜீவனுக்கு அதிகாரி விசேஷணமான — ‘ப்ரபத்யே’ என்னும் ஸப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட உபாயஸ்வீகாரம் வேணும். k பூர்வகூண்டத்தில் ஸ்ரீஸப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட பிராட்டி புருஷவா—14

மேலும் ப்ராப்யபூதையாகவேணும்; 1 கீழ் உபாயபூதனாற் போலே மேலும் ப்ராப்யபூதனாகவேணும்; ௩ ஸேஷத்வத் தளவேயன்றிக்கே ஸேஷவ்ருத்தியும் வேணும்; ௩ ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தியன்றிக்கே ஸ்வபூகத்ருத்வநிவ்ருத்தியும் வேணும்.

எழுபத்தோராம் வார்த்தை

௨ வங்கிப்புரத்து நம்பி, யதிவர சூடாமணி தூஸர்க்கு, “ஒரு ஸர்வஸக்தியை ஒரு அஸக்தன் பெறும்போது, தானும் பிறரும் தஞ்சமன்று; ஆசார்யன் அநுக்ரஹபூர்வமாக த்வயத்தில் அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்துப் பிழைத்தல், நித்ய ஸம்ஸாரியாய் முடிதல் செய்யுமதுக்கு மேற்பட்டதில்லை” என்று அருளிச்செய்தார்.

எழுபத்திரண்டாம் வார்த்தை

எம்பெருமானார், பெரியநம்பி ஸீபாத்நிலே சென்று, “ப்ரபத்தியென்?” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; ௨ ‘கனிப்பழம்

காரமானாற்போலே, உத்தர க்ஷண்டத்தில் ஸ்ரீஸப்தகூத்தால் சொல்லப் பட்ட அவள் ப்ராப்யையாகவும் வேணும். 1 பூர்வக்ஷண்டத்தில் நாராயண ஸப்தகூத்தால் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமான் உபாயமானாற்போலே, உத்தரக்ஷண்டத்தில் நாராயண ஸப்தகூத்தால் சொல்லப்பட்ட அவன் ப்ராப்யனாகவேணும். ௩ ஜீவனிடம் ஸேஷத்வமாத் திரமல்லாமல், அந்த ஸேஷத்வம் நிறம் பெறுவதற்கு “ஆய” பதூத் தால் சொல்லப்பட்ட ஸேஷ வ்ருத்தியாகிற (ஸேஷபூதனுக்குரிய செயலாகிற) கைங்கர்யமும் வேணும். ௩ பூர்வக்ஷண்டத்தில் சொல்லப் பட்டதாய், தன் கார்யத்துக்குத் தான் ஸக்தியற்றவனாயிருக்கையாகிற ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தி மாத்ரமல்லாமல், இருவருமான சேர்த்தியில் செய்யப்படும் கைங்கர்யம் தன் ஆனந்தத்துக்காக என்னும் எண்ணமும் உத்தரக்ஷண்டத்தில் “நம:” பதூத்தால் நீங்கவேணும்.

எழுபத்தோராம் வார்த்தை

௨ வங்கிப்புரத்துநம்பி-எம்பெருமானருடைய ஸிஷ்யர்களில் ஒருவர். மணக்கால்நம்பியின் ஸிஷ்யரான வங்கிப்புரத்தாச்சியின் வம்ஸஸ்தர்.

எழுபத்திரண்டாம் வார்த்தை

௨ இவ்வர்த்தம் “தானே பழுத்தால் விழும் கனிபோல் பற்றற்று வீழும் விழுக்காடே” [ஞானஸாரம் 1] என்று அருளாளப் பெருமான்

காம்பற்றுற்போலேயிருக்கும்' என்ன; 'இன்னமும் ஸந்தேஹம் செல்லாநின்றது' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; 'ஆகில் இவ்வர்த்துத்தைத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதுத்திலே கேளும்' என்ன; இவரும் அங்கே சென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; அவரும் b "ஸக்ருதேவ" என்றருளிச்செய்ய; 'இன்னமும் ஸந்தேஹம் செல்லாநின்றது' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; 'ஆகில் இவ்வர்த்துத்தைத் திருமாலையாண்டான் ஸ்ரீபாதுத்திலே கேளும்' என்ன; இவரும் அங்கேசென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; அவரும் c 'இத்தனை பிசுகைக்குண்டோ? ஒருரேகை மாத்ரம்' என்ன; d 'இன்னமும் ஸந்தேஹம் செல்லாநின்றது' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; 'ஆகில் இவ்வர்த்துத்தை ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானரையர் ஸ்ரீபாதுத்திலே கேளும்' என்ன; இவரும் அங்கே சென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; அவரும் e 'ததீயபர்யந்தமாகக்காணீர்' என்றருளிச் செய்தார்.

எழுபத்துமூன்றாம் வார்த்தை

a ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபூத்தியும், பேற்றில் ஸம்ஸயமுங் காண் ஒருவனுக்கு மோகக்ஷவிரோதி. ஸாபராதிடிகளான

எம்பெருமானாராலே அருளிச்செய்யப்பட்டது. b "ஸக்ருதேவ" என்றது "ஸஹஸைவ" என்றபடியாய், சடக்கெனத் திருவடிகளிலே விழவேணும் என்று பெருமாள் அருளிச்செய்தது பெரியநம்பி யருளியதற்கு ப்ரமாணமென்று கருத்து. c "நாம் பற்றும் பற்றுகிற உபாயஸ்வீகாரமும் நம் கையிலுள்ள உபாயமாகுமோ?" என்று ஸந்தேஹிக்க வேண்டா. அது கையில் உள்ள ரேகைபோல் அதிகாரி விசேஷணமாகவேயிருப்பது என்று பரிஹாரம். d 'இப்படி எம்பெருமானே உபாயமானால் எல்லாருக்குமே பூலம் உண்டாக வேண்டி வருமே' என்றே 'இப்படிப் பற்றற்று விழுக்கை ஒருவர்க்கு ஸித்திக்குமோ?' என்றே இங்கே எம்பெருமானாருக்கு ஸந்தேஹம். e எந்தப் ப்ரபந்நன் பூகுவதாபிமானத்துக்கு விஷயமாகிருனோ அவனுக்கே தானே பழுத்தால் விழுங்கனிபோல் பற்றற்று வீழும் விழுக்காடாகிற ப்ரபத்தி ஏற்பட்டு, எம்பெருமானுடைய அருள் கிடைக்கும் என்பது இந்த ஸந்தேஹங்கள் அனைத்துக்கும் அரையர் அருளிச்செய்த பரிஹாரம்.

ஸம்ஸாரிகளுக்கு, ஸர்வஸ்வாமியான எம்பெருமானைப்பற்றி மிடத்து, தன் அபராத பரம்பரைகளைப் பார்த்துப் பிற்காலியாதே பின் பற்றுகைக்குப் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியைச் சொல்லுகிறது - “ஸீ” என்கிற பதத்தாலே; இப்படி புருஷகாரபூதையான பிராட்டி அவனோடே சேர இருப்பது ஒரு தேயுடிகாலங்களிலேயோ? என்னில்; b ப்ரபுாப்ரபுவான்களைப் போலே பிரியாத நித்யயோகங்களைச் சொல்லுகிறது - மதுப்பு; இப்புருஷகாரமும் மிகை என்னும்படியாய் இவள்தானே குறைசொல்லிலும், “செய்தாரேல் நன்று செய்தார்” [பெரியாழ் திரு 4-9-2] என்று பரிந்து நோக்கும் வாத்தஸல்யாதிசூயைச் சொல்லுகிறது - நாராயண பதத்தாலே; c ஆழிதரைக் கைவிடாத ஸௌலப்யஞ்சொல்லுகிறது - “சரணை” என்கிற பதத்தாலே; அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் தப்பாத உபாயமென்கிறது - “ஸரணம்” என்கிற பதத்தாலே; d அவன் திருவடிகளிலே இத்தனை நன்மையுண்டாயிருக்க, இந்நாள்வரை இழந்தது இவன் பற்றுமையிறே; அக்குறைகள் தீரப் பற்றும் பற்றுகையைச் சொல்லுகிறது - “ப்ரபத்யே” என்கிற பதத்தாலே; இப்படி பூர்வகூண்டும் சொல்லிநின்றது.

எழுபத்துமூன்றாம் வார்த்தை

a ஸ்வேகாரத்தில் உபாயபுத்தி-தான் எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றும் பற்று ஸாத்யோபாயமாய்நின்று மோகுகாரணமாகிறது என்னும் நினைவு. b ப்ரபுாப்ரபுவான்களைப்போலே பிரியாத “அநந்யாஹி மயா ஸீதா பூஸ்கரேண ப்ரபுா யதூ” [ரா-யு121-19] “அநந்யா ராக்யவேனோஹம் பூஸ்கரேண ப்ரபுா யதூ” [ரா-ஸு21-16] என்று பெருமானும் பிராட்டியும் அருளிச்செய்தபடி ஒளியையுடையவனான ஸூர்யனும், அவனுடைய ஒளியும் போலே பிரியாத என்று கருத்து. c “(ஆழிதரைக் கைவிடாத) பிராட்டியும், அவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது; தின்கழலாயிருக்கும்” [முமுக்ஷுப்படி 146] எனும் சூர்ணையும், அதன் வ்யாக்யானமும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. d அவனிடமும், அவனுடைய திருவடிகளிடத்தும் இவ்வளவு உபாயத்வ பூர்த்தி உண்டாயிருந்தும் அநாதிகாலமாக இதுவரை இச்சேதனைப் பேற்றையிழந்திருந்தது இவன் இத்திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுமையாலேயேயன்றே என்று கருத்து.

மேல் உத்தரகூண்டும் சொல்லுகிறது; — இதில் ‘மதுப்’ பாலே — இவனோடே கூடியிருக்கிற இவனும் உத்தேசியையாகையாலே, நாம் ஏதேனுமொரு கிஞ்சித்காரஞ்செய்யிலும், அவனோடே கூடியிருந்து ஒன்றுபத்தாக்கி அவன் திருவுள்ளத்தை உகப்பிக்குமாகையாலே அவனோடே கூடியிருந்துள்ளவனென்கிறது - “ஸ்ரீமதே” என்கிற பதத்தாலே; நம்மோடு நித்யமுக்தரோடு வாசியற எல்லாரையும் ஸமமாக ரகசிக்கும் ஸ்வாமித்வம் சொல்லுகிறது - நாராயண பதத்தாலே; இப்படி ஸ்வாமியான எம்பெருமான் திருவடிகளிலே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசிதமான ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் பண்ணவேனுமென்று ப்ரார்த்திக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது - சதுர்த்தியாலே; இப்படியிருந்துள்ள அடிமைசெய்யுமிடத்து அவனுகந்த உகப்பொழியத் தானுகந்த உகப்பைத் தவிரச் சொல்லுகிறது - “நம:” என்கிற பதத்தாலே.

எழுபத்துநாலாம் வார்த்தை

நாய்ச்சிமாரை ஈஸ்வரனிற காட்டில் குறையச்சொல்லுமிடமும், ஒக்கச்சொல்லுமிடமும், எழச்சொல்லுமிடமுமாயிருக்கும். இதுக்கு ப்ரமாணங்கள்;— a இவன் ப்ரதிபத்திபண்ணும்படியைச் சொல்லுமிடத்தில் இவன் ஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிறதென்றும், b ஒக்கச்சொல்லுகிறவிடத்தில் - ஐக்யஞ்சொல்லுகிறதென்றும், c எழச்சொல்லுமிடத்தில் - ஸௌலப்யஞ் சொல்லுகிறதென்றும் ப்ரதிபத்திபண்ணக்கடவன்.

எழுபத்துநான்காம் வார்த்தை

a பிராட்டியினுடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி நிஷ்கர்ஷிக்கும் போது அவன் எம்பெருமானுக்கு ஸேஷபூதத என்று, அவனை ஈஸ்வரனைவிடத் தாழ்வாகச் சொல்லவேண்டியிருக்கையால் அவ்விடங்களில் பிராட்டியின் ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது என்று எண்ணவேண்டும். b இருவரையும் ஸமமாகச் சொல்லுமிடங்களில் “ஐகரஸ்யாத் தயா” [ஸ்ரீஸ்தவம் 1] என்கிறபடியே இருவரின் திருவுள்ளங்களும் ஒன்றுபட்டிருப்பதைச் சொல்லுகிறது என்று எண்ணவேண்டும். c எம்பெருமானைவிடப் பிராட்டிக்குப் பெருமை சொல்லுமிடங்களில் ஆழித

எழுபத்தைந்தாம் வார்த்தை

பிள்ளை, நஞ்சியர் ஸீபாதுத்திலே ஸீ பூஷ்யம் வாசியா நிற்கச்செய்தே, 'உ திருப்போனகம் சமைந்தது' என்றவாறே, 'b சொக்கத்தேவரைத் திருவாராத, நம் பண்ணிவாரும்' என்றருளிச்செய்ய; 'அடியேன் திருவாராத, நத்தை அறிந்தேனோ?' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; 'நானே சால க்ரமமறிந்திருக்கிறேன்? துவயத்தைக்கொண்டு திருவடி விளக்கி அமுது செய்யப் பண்ணமாட்டீரோ?' என்றருளிச்செய்தார்.

எழுபத்தாராம் வார்த்தை

'உகந்தருளின இடங்கள் பலவிடமாய் திருப்போனகம் படைப்பது ஒன்றேயானால் அமுதுசெய்யப் பண்ணும்படியென்?' என்று உ பிள்ளை b பிள்ளைக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய; "துவயத்தில் பூர்வோத்தரகூண்டுகளிரண்டுக்கும் நடுவே c 'ஸர்வ மங்குள விஃரஹாய' என்கிற விஸேஷணஸஹிதமாக உச்சரித்து அமுதுசெய்தருளப்பண்ணுவது" என்றருளிச்செய்தார்.

ஸுலப, னான அவன் பிராட்டிக்குத் தன்னைத் தாழ்விட்டிருக்கையாகிற ஸௌலப்யம் சொல்லுகிறது என்று எண்ணவேண்டும்.

எழுபத்தைந்தாம் வார்த்தை

a திருப்போனகம் - எம்பெருமானுக்குக் கண்டருளப் பண்ணும் ப்ரஸாதும். b சொக்கத்தேவர்-திருவாராத, உனப் பெருமாள். இவ்வார்த்தை எம்பெருமான் ஆராதனைக்கு எளியன் என்பதைக் காட்டுகிறது.

எழுபத்தாராம் வார்த்தை

a பிள்ளை - நம்பிள்ளையின் ஸிஷ்யரான பெரியவாச்சான் பிள்ளை, நம்பிள்ளை காலத்துக்குப் பிறகு பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர், பெரிய வாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளில் ஆஸ்ரயித்திருந்தார் என்று பெரிய திருமுடியடைவில் சொல்லியிருப்பது இதற்கு ப்ரமாணம். b பிள்ளை நம்பிள்ளை. c அர்ச்சைத் திருமேனிகள் பல இருக்கையாலே, 'ஸர்வ மங்குளவிஃரஹாய' என்னும் பதத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கருத்து.

எழுபத்தேழாம் வார்த்தை

a பெரிய பிராட்டியார் பெற்ற தாயைப்போலே செல்வம் முதலான இவ்வுலகப் பூலன்களைக்கொடுத்து இச்சேதானுக்கு ப்ரியத்தைச்

எழுபத்தேழாம் வார்த்தை

ஃ இவ்வாத்மாவுக்குப் பெரியபிராட்டியார் ப்ரியத்தைப் பண்ணியருளும்; எம்பெருமான் ஹிதத்தைப் பண்ணியருளும்; ப்ரியஹிதங்களிரண்டும் சேர ஜீவிக்கிறபடி எங்ஙனையென்னில்; ஆபுரிதவிஷயத்திலும் அநாபுரிதவிஷயத்திலும்:— b ஆபுரிதர் பக்கல் இவள் பண்ணியருளும் ப்ரியத்துக்கு, ஆபுரிதர் பெரும் பிழைகள் பாராதே பெரியபிராட்டியார் திருவுள்ளத்தைப் பின்செல்லும் ; இவ்விடம் - இவளுடைய ப்ரியகார்யமான வாத்ஸல்யம் ஜீவித்தபடி: c அநாபுரிதர்பக்கல் ஹிதம்செய்யும் போது 'இவற்றினுடைய ப்ரக்ருதியின் பொல்லாங்காலே இவை நம்மையிழவாதின்றன' என்று. ப்ரஜைகளுடைய க்ரந்தியை

செய்தருளுவார். எம்பெருமான் தந்தையைப்போலே இவனுக்குக் கசப்பாயிருந்தாலும் துண்டூனை முதலானவற்றைக்கொடுத்து நன்மை களைச் செய்தருளுவான். இப்படி முரணாகத்தோன்றும் இவ்விரண்டும் அடியார்கள் விஷயத்திலும் அடி அடையாதார் விஷயத்திலும் ஒன்றாகப் பொருந்துவது எப்படி? என்பது கேள்வியின் கருத்து. b அடியார்கள் விஷயத்தில் ப்ரியஹிதங்கள் பொருந்தும்படியை இங்கு விவரிக்கிறது. அடியார்கள் விஷயத்தில் பிராட்டி ப்ரியங்களைக் கொடுத்தருள்வான். அத்தோடு இந்த ப்ரியங்களை அநுபுவிக்கமுடியாதபடி எம்பெருமான் அளிக்கும் துண்டூனைகளை அவன் அளிக்க முடியாதபடி அவனிடம் புருஷகார க்ருத்யம் செய்தருளுவான். அவனும் இவள் திருவுள்ளத்தைப் பின்சென்று அடியார்செய்த பெரும் பிழைகளைக் காணாமல் துண்டூனையளிக்காமல் இருந்து, தான் விருப்பம் ஹிதங்களையே கொடுத்துவிடுவான். இப்படி அடியார்கள் விஷயத்தில் ப்ரியஹிதங்கள் பொருந்திவிடுகின்றன. ஆக, இங்கு—பிராட்டியிடம் எம்பெருமானுக்குள்ள ப்ரீதியினாலுண்டான அடியார் தேஜாவும் காணமை, செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள்ளுகை முதலான லக்ஷணங்களையுடைய வாத்ஸல்யகுணம் வீறுபெற்று விடுகிறது. c அடியடையாதார் விஷயத்தில் ப்ரியஹிதங்கள் பொருந்தும்படியை விவரிக்கிறது இங்கு; அடியடையாதார் விஷயத்தில் எம்பெருமான் துண்டூனைகளை யளித்து ஹிதத்தைச் செய்யும்போது சூழ்ந்தைகளுடைய கட்டி முதலான புண்களைத் தகப்பனார் அறுத்துச் சிகிதனைசெய்யும்போது இசைந்திருக்கும் தாயைப்போலே 'இச்சேதனர்களிடத்திலுள்ள இயல்வான தீமையாலே இவர்கள் நம்மை அநாதிகாலமாக இழந்திருக்

அறுப்பாரைப்போலே இவளிசைவோடேகூடி, ஹிதத்தைச் செய்தருளும் ; இவ்விடம் - இவனுடைய ஹிதகார்யமான ஸ்வாதந்தர்யம் ஜீவித்தபடி. d ஆகையால் ஆபிரிதர்பக்கல் ப்ரியமும் அநாபிரிதர்பக்கல் ஹிதமும் இருவர் திருவுள்ளத் துக்கும் சேருகிறது.

எழுபத்தெட்டாம் வார்த்தை

(1) ப்ராயஸ்சித்தவ்யாவ்ருத்தி, (2) உபாயாந்தரவ்யாவ்ருத்தி, (3) உபேயவ்யாவ்ருத்தி, (4) அதிகாரிவ்யாவ்ருத்தி,

கின்றனர். ஆகையால் இவர்களுக்கு துண்டுணையளித்துத் திருத்துவது நல்லதே' என்னும் பிராட்டியின் இசைவையும்பெற்று எம்பெருமான் துண்டுணை முதலான ஹிதங்களை இவர்களுக்குச் செய்துவிடுவான். ஆகையால் இப்படி அடியடையாதார் விஷயத்திலும் ப்ரியஹிதங்கள் பொருந்திவிடுகின்றன. ஆக, அடியடையாதார் விஷயத்தில் பிராட்டியினுடைய ப்ரியமளிக்கும் தன்மை அமுங்கிநின்று, எம்பெருமானுடைய ஹிதமளிக்கும் தன்மையாலுண்டான ஸ்வாதந்தர்யம் வீறுபெறுகின்றது. d ஆக, இவ்வண்ணமாக அடியார்களிடம் ப்ரியமளிப்பதும் அடி அடையாதாரிடம் ஹிதமளிப்பதும் இருவருடைய திருவுள்ளத் துக்கும் பொருந்திவிடுகிறது.

எழுபத்தெட்டாம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தையில் துவயத்தின் பூர்வகூண்டுத்திலிருந்து தேறும் ஸித்த்தேஃபாயத்துக்குள்ள நாலு வ்யாவ்ருத்திகளும் (வேறுபாடுகளும்), உத்தரகூண்டுத்திலிருந்து தேறும் மிதுனமாகிற ப்ராயஸ்த்திற்குள்ள நாலு வ்யாவ்ருத்திகளும் சொல்லப்படுகின்றன. (1,2) ப்ராயஸ்சித்தங்களும் உபாயாந்தரங்களும்—ஸாத்யமாய், பூலங்கொடுப்பதற்கு ஒருவனையும், மற்றும் பல அங்குகளையும் அபேக்ஷிப்பவையாயிருப்பவை. ஸித்த்தேஃபாயமோவெனில், தன் முயற்சியால் ஸாதிக்கவேண்டாத படி ஸித்த்தமாய், பூலங்கொடுப்பதற்கு வேறென்றை அபேக்ஷியா திருக்கும். (3) இரக்கத்தோடு கூடிய எம்பெருமான் உபாயமாகவும், உகப்போடுகூடிய எம்பெருமான் உபேயமாகவுமிருக்கிறபடியால் இந்த உபாயத்துக்கு உபேயத்தைக் காட்டிலும் வேறுபாடு உள்ளது. (4) உபாயமாகப்பற்றும் அதிகாரி அஜ்ஞனாய் (அறிவிலியாய்) அஸக்தனாய் இருக்கிறான். பற்றப்படும உபாயமோவெனில், ஸர்வஜ்ஞமாய், ஸர்வஸக்தமாயிருக்கிறதாகையாலே இவ்வதிகாரியின் கையில் எதையும் எதிர் பார்ப்பதில்லை. இதனால் அதிகாரி வ்யாவ்ருத்தியும் ஸித்த்திக்கிறது.

(5) ப்ராப்யாந்தரவ்யாவ்ருத்தி, (6) தேவதாந்தரவ்யாவ்ருத்தி, (7) பேடாக்யாந்தரவ்யாவ்ருத்தி, (8) ஸ்வபேடாக்யவ்யாவ்ருத்தி.

எழுபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

புட்டர் ஒருவர்க்கு ஹிதமருளிச் செய்கிறபோது, நஞ்சீயர், “பிராட்டி முன்னிலையாகப் பற்றுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜநமென்?” என்று கேட்க, ௨ இவள் ஸந்திதியாலே—மிகவும் ஸாபராதி,

ஆக, உபாயத்துக்கு நாலு வேறுபாடுகள் சொல்லப்பட்டன. இனி, ப்ராப்யத்துக்கு நாலு வேறுபாடுகள் சொல்லப்படுகின்றன. (5) மிதுனமான (பெருமானும் பிராட்டியுமான) ப்ராப்யம் ப்ராப்தமாய், பரமபேடாக்யமாயிருக்கும். ஸப்தாதிஷ்டியங்கள்போன்ற மற்ற ப்ராப்யங்கள் அப்ராப்தமாய் (ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாததாய்), உவர்தீர் போலே அபேடாக்யமாயிருப்பவை. இது மிதுனத்துக்கு ப்ராப்யாந்தரங்களைக் காட்டிலும், உள்ள வேறுபாடு. (6) “காணிலும் உருப்பொலார் செவிக்கிதை கீர்த்தியார் பேணிலும் வரந்தர மிடுக்கிலாத தேவர்” [திருச்சந்த 69] “பொல்லாத தேவரைத் தேவரல்லாரைத் திருவில்லாத தேவரைத் தேறேன்மின் தேவு” [நான்-திருவ 53] என்கிற தேவதாந்தரங்களைப்போலல்லாமல் மிதுனமாகிற ப்ராப்யம் அப் பொழுதைக்கப்பொழுது ஆராவமுதமாயிருப்பதால், தேவதாந்தரங்களைக் காட்டிலும் வேறுபாடு ஸித்திதிக்கிறது. (7) அசித்தபேடாக்யமான ஐஸ்வர்யாநுபுவம் அல்பமாய் அஸ்திரமாயிருப்பது; சித்தபேடாக்யமான கைவல்யாநுபுவம் அதைக்காட்டிலும் உயர்ந்ததாய், நித்யமாயிருந்த போதிலும், மிதுனத்தை அநுபுவிக்கும் பேடாக்யத்தைக் காட்டிலும் சிற்றின்பமாயிருக்கும்; ஆகையாலே மிதுநாநுபுவபேடாக்யத்துக்கு மற்ற பேடாக்யங்களைக்காட்டிலும் வேறுபாடு ஸித்திதிக்கிறது. (8) த்வயநிஷ்டாநுக்குக் கிடைக்கும் மிதுனவிஷயத்தில் பரார்த்தாநுபுவகைங்கர்யங்கள் ஸாத்யநாந்தர நிஷ்டார்களுக்குக் கிடைக்கும் ஸ்வார்த்தாநுபுவகைங்கர்யங்களைக் காட்டிலும் ஸ்வரூப ப்ராப்தமாகையாலே, த்வயநிஷ்டாநுக்குக் கிடைக்கும் மிதுனபேடாக்யத்துக்கு, மற்றவர்களுக்குக் கிடைக்கும் ஸ்வபேடாக்யத்தைக்காட்டிலும் வேறுபாடு ஸித்திதிக்கிறது.

எழுபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

௨ இவ்விஷயம் முழுக்ஷுப்படி 135-வது சூர்ணியிலும், அதன் வ்யாக்யானத்திலும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. மற்ற விஷயங்கள் தெளிவானவை.

யான காகம் தலையெடுத்து தப்பிற்று; அத்தனைக்கு அபராதம் மின்றியிலேயிருக்க இவள் ஸந்திதியில்லாமையாலே ராவணன் தலையறுப்புண்டான்; இளையபெருமாள் பிராட்டி முன்னிலையாகப் பெருமாள் திருவடிகளைப்பற்றி, தம்மை “நில்” என்ற ஸங்கல்பத்தையும் அழித்துப் பெருமானையும் பெற்றுவிட்டார்; மற்றும் ஸ்ரீவிபீஷணமூர்வான், ஸ்ரீ குஹப்பெருமாள் தொடக்கமானார் பிராட்டி முன்னிலையாகப் பெற்றாராய்த்து.

எண்பதாம் வார்த்தை

“ஸ்ரீமத்” என்கிற பதத்தாலே—திருமார்பில் நாய்ச்சியாரோடே அநுஸந்தித்திருக்கிறார்; “ஸ்ரீமத் நாராயண சரணென ஸரணம் ப்ரபத்யே” என்கிற பதங்களாலே — திருவடிகளை அநுஸந்தித்திருக்கிறார்; “ஸ்ரீமதே நாராயண” என்கிற பதத்தாலே — அருகிருந்த நாய்ச்சியாரோடே, இட்ட தனிமாலையையும், கவித்த திருவடிகளைத்தையும், சிவந்த திருமுகமண்டலத்தையும் அநுஸந்தித்திருக்கிறார்; “ஆய நம:” என்கிற பதங்களாலே - கைங்கர்யத்தை அநுஸந்தித்திருக்கிறார்.

எண்பதாம் வார்த்தை

ப்ரபத்திக்கு விஷயம் அர்ச்சாவதாரமேயாகையாலே துவயத்தின் பதங்களை அர்ச்சாவதார எம்பெருமான் விஷயத்தில் ஸமந்வயப்படுத்துகிறார் (பொருந்தவிடுகிறார்). திருமார்பில் நாய்ச்சியாரே புருஷகாரம் செய்வதற்காக “அகலகில்லேனிறையும்” [திருவாய் 6.10-10] என்று அகல்மார்பில் உறைகையாலே “ஸ்ரீமத்” என்கிற பதத்தாலே திருமார்பில் நாய்ச்சியாரோடு கூடிய எம்பெருமானை அநுஸந்தித்திருக்கிறார்கள். “நாராயண சரணென ஸரணம் ப்ரபத்யே” என்கிற பதங்களாலே உபாயமான இரு திருவடிகளை அநுஸந்தித்திருக்கிறார்கள். “ஸ்ரீமதே நாராயண” என்கிற பதங்களாலே, அருகிருந்த நாய்ச்சியாரோடே, ஸ்வாமித்வத்தையும், இனிமை மிகுதியைக் காட்டும் இட்ட தனிமாலையையும், கவித்த திருமுகமண்டலத்தையும், முறுவலோடு கூடிய சிவந்த திருமுகமண்டலத்தையும் அநுஸந்தித்திருக்கிறார்கள். “ஆய நம:” என்கிற பதங்களாலே இவ்வெம்பெருமான் விஷயத்தில் அவனுக்கப்புகாகச் செய்யும் கைங்கர்யத்தை அநுஸந்தித்திருக்கிறார்கள்.

எண்பத்தோராம் வார்த்தை

வஸ்துமான் வஸ்துவை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கும் ; வஸ்து விநியோகத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கும் ; விநியோகம் பேராகுத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கும் ; பேராகும் அபிமதத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கும் ; அபிமதம் அநுசூனத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கும் ; அநுசூனம் பரனுக்குப் பாங்காயிருக்கும்.

எண்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

பட்டர், ஜீயருக்கு துவயத்தின் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்தருளி, இதில் உத்தரார்த்தம் அநுஸந்திக்கலாவது பரமபதத்தைச் சென்றலாயிருக்கும். இங்கே இவ்வர்த்தம் அநுஸந்தித்தவன் ஜீவந்முத்தன் என்றருளிச்செய்தார்.

எண்பத்தோராம் வார்த்தை

இதைக் கடைசியிலிருந்து படிப்படியாக முன்னோக்கிப் பொருள் கொள்வது புரிந்துகொள்ள எளிதாயிருக்கும். எம்பெருமானுக்குப் பிராட்டியார் முதலானார் அநுசூனமாய் (அநுபமாய்) இருக்கையாவது—அவனுக்குப் பாங்காயிருக்கையாகும் ; இப்படி அநுபமாயிருப்பதோடு இவர்கள் எம்பெருமானுக்கு அபிமதர்களாயும் (இனியவர்களாயும்) இருப்பார்கள். இப்படி இவர்கள் அபிமதர்களாயிருக்கையாலேயே எம்பெருமானுக்கு இவர்களால் பேராகும் ஸித்துதிக்கிறது. இப்படி இவர்கள் எம்பெருமானுக்கும் பேராகியப் பொருளாயிருக்கையால் அவனால் இஷ்டப்படி விநியோகம் கொள்ளத் தக்கவர்களாயிருக்கிறார்கள். இப்படி இஷ்டப்படி விநியோகம் கொள்ளத்தக்கவராயிருக்கையாலேயே இவர்களுக்கு வஸ்துத்வம் (ஒரு பொருளாயிருக்கை) ஸித்துதிக்கிறது. இத்தகைய கணக்கற்ற வஸ்துக்களை உடையவனாயிருக்கையாலேயே எம்பெருமான் வஸ்துமான் (பொருளையுடையவன்) ஆகிறான்.

எண்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

எம்பெருமான் விஷயத்தில் பரார்த்தாநுபுவ கைங்கர்யங்களைச் சொல்லும் உத்தரார்த்தத்தின் பொருளைப் பரிபூர்ணமாக அறிவது பரமபதத்திலேயேயாகும். ஆழ்வார்களையும் ஆசார்யர்களையும்போன்ற மஹான்கள் இவ்வுலகில் இருக்கும்போதே எம்பெருமானுடைய நிர்

எண்பத்துமூன்றும் வார்த்தை

அ வ்யாக்ரலிம்ஹங்களோபாதி உபாயவேஷம் ; யூத்யுபதி யான மத்தக்யஜம்போலே உபேயவேஷம் என்று திருக்கோட்டியூர் நம்பி அருளிச்செய்வார் ; b வ்யாமோஹம் உபாயம் ; c முக மலர்த்தி உபேயம் என்று எம்பாரருளிச்செய்வார்.

எண்பத்துநாலாம் வார்த்தை

திருக்கோட்டியூர்நம்பி அ பெரியமுதலியாரைப் பார்த்து, ' உபாயாம்ஸத்தில் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பதென்? ' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய ; ' b இதுநெடுங்காலம் ஸ்வரூபநிருபணம்

ஹேதுக க்ருபையாலே அதைப் பரிபூர்ணமாக அறிந்தார்களாகையாலே ஜீவந்முகத்தர்கள் (இவ்வுலகில் இருக்கும்போதே முகத்தர்களை ஒத்திருப்பவர்கள்) என்று கருத்து.

எண்பத்துமூன்றும் வார்த்தை

a புலியும் சிங்கமும்போலே, எம்பெருமான் உபாயமாம்போது தன் னோடொத்த மற்றொரு உபாயத்தைப் பொறுக்கமாட்டான். யானைக்கூட்டத்திலுள்ள எல்லா யானைகளோடுசேர்ந்து தலைமையானே பேராகங்களை அதுபூவிப்பதுபோலே. எம்பெருமான் உபேயமாகும்போது பிராட்டி மார் நித்யமுகத்தர்கள் முதலானவர்களோடு சேர்ந்தே உபேயமாகிறான். அதாவது — அன்றே முக்தியடைபவனை இவர்கள் அனைவரோடுகூடி எம்பெருமான் அதுபூவிக்கிறான் என்று கருத்து. b எம்பெருமானுக்குத் தன் உடைமையான ஜீவனிடமுள்ள பேரன்பே ஜீவனைக் கடைத்தேற்றும் உபாயமாகிறது. அவ்வன்பினாலேயே ஸ்ருஷ்டி அவதாரம் முதலான முயற்சிகளைச்செய்து படாதனபட்டு எம்பெருமான் ஜீவனைக் கடைத்தேற்றுகிறான் என்று கருத்து. c ஜீவனுக்குத் தான் எம்பெருமானை அதுபூவித்துக் கைங்கர்யம் செய்வதாலுண்டான ஆநந்தம் உத்யுதேயம்மல்ல. தன்னைப்பெற்று எம்பெருமான் அடையும் முக மலர்த்தியே உத்யுதேயமாகவும். உபேயமாகவும் (அடையத்தக்கதாகவும்) இருக்கிறது என்று கருத்து.

எண்பத்துநான்காம் வார்த்தை

a பெரிய முதலியார் - ஆளவந்தார். b இதுநெடுங்காலம் - இவ்வுளவு நீண்ட காலம். c விஷண்ணராய்—வருந்தியவராய், d அழகிய

பண்ணப்பெற்றுவைத்து உபாயநிருபணமே பண்ணத் தேடுவதே!' என்று c விஷண்ணராயருள; 'ஆகில் உபாயம் வேண்டாவோ?' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; 'd அபிநுபையானஸ்தரீ அழகை மட்டிக்க மட்டிக்க, அபிநுபனாய் ஐஸ்வர்யவானுமான புருஷன் அந்தரங்குமாக ஆழங்காற்படுமா போலே, அஞ்ஞான சேதநன் அழுக்கறுக்க அழுக்கறுக்க அவ்வீஸ்வரன் திருவுள்ளம் அத்யாஸந்தமாய்ப் போருங்காணும்' என்றருளிச்செய்தார்.

எண்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

a தேவகிப் பிராட்டியாரருளிச்செய்த வார்த்தை; b ஸ்வரூபஜ்ஞன் ஸ்வயம் ஸ்வரூபநிருபணம் பண்ணினால், தத்துநிருபமான ப்ரதநாநாநுபுவ விசேஷத்தை அநுபுவந்தரத்துக்கு உறுப்பாக்குகையும் அநுபயுக்தம்; c உக்தார்த்ததுஸ்ர

வளான மனைவி தன் வடிவை அலங்காரம் முதலானவற்றிலே அழகுபடுத்த, அழகுபடுத்த, அழகியவனாய் செல்வம் மிக்கவனான கணவன் அவளிடம் அந்தரங்குமாக ஈடுபடுவான். மனைவி கணவனின் ஈடுபாட்டுக்காக இதைத்தவிர வேறொரு உபாயாநுஷ்டானம் செய்யவேண்டியதில்லை. அதுபோலவே அநாதிகாலமாக எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தையும் தன் ஸ்வரூபத்தையும் அறியாமல், இவ்வறியாமையாகிற அழுக்குமண்டிக்கிடக்கும் ஜீவன் ஈஸ்வரனுக்கு பூர்வையைய ஒத்தவனாகையாலே, பூர்த்தாவான அவன் தன்னை அநுபுஷக்கலாம்படி இவ்வழுக்கை அறுக்க அறுக்க, எம்பெருமான் திருவுள்ளம் இவளிடம் மிகவும் ஈடுபடும். ஆகையால் அவன் தன்னை விஷயீகரிப்பதற்கு இவன் உபாயாநுஷ்டானம் ஒன்றும் செய்யவேண்டியதில்லை என்று கருத்து.

எண்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

a தேவகிப்பிராட்டியார் - திருக்கோட்டியூர் நம்பியின் குமாரத்தி. b தன் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணர்ந்தவன், ஆசார்யனுக்கு மேஷமும் ப்ரதந்த்ரமுமான அந்த ஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்தால், அந்த ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கபடி ஆசார்யனுடைய சூணங்களையும் திருமேனியையும் அநுபுஷிக்கையாகிற முக்யாநுபுவத்தை, எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபசூணவிபூதிகளை அடைந்து அநுபுஷிக்கையாகிற அமுக்யாநுபுவத்துக்கு உபாயமாக்குவது ஒட்டாது. c இவ்விஷ

வணம் பண்ணினவனுக்கு உபாயாந்தரத்யாக்யம் உடம்போடே கூடாது.

எண்பத்தாரும் வார்த்தை

அ பொன்னாய்ச்சியார் b கூரத்தாண்டாளுக்கு ப்ரஸாதித்த வார்த்தை; - ஸ்வரூபஜ்ஞன் ஸ்வயம் c ஸ்வரூபநிருபணம் பண்ணவே, d ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயோபேயாதிடிகள் e உப பந்தமாய்ப் போருங்கானும் என்றருளிச்செய்தார்.

எண்பத்தேழாம் வார்த்தை

ப்ரபந்தனாகையாவது - அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் நமக்கு எம்பெருமான் பண்ணித்தந்தருளும் என்று த்யவயாநுஸந்த்யாந முக்யத்தாலே a ஒருகால் விஸ்வலித்

யத்தைக் கேட்டறிந்தவனுக்கு புக்யவத்ப்ராப்திஸாத்யனங் ளான உபாயாந்தரங்களோடு தொடர்புக்கு ப்ரஸக்தியேயில்லாமையாலே, “ஸர்வதூர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்றவிடத்தில் சொல்லப்பட்ட உபாயாந்தரத்யாக்யத்துக்கும் ப்ரஸக்தியேயில்லை, “ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத:” (எது உண்டாவதற்கு இடமுள்ளதோ, அதையே “உண்டாகலாகாது” என்று நிஷேதிக்கமுடியும்) என்னும் ந்யாயத்தை அநுஸந்திப்பது.

எண்பத்தாரும் வார்த்தை

a பொன்னாய்ச்சியார்—பிள்ளையுறங்காவில்லிதூஸரின் தேவிகள். b கூரத்தாண்டான்—கூரத்தாழ்வான் தேவிகள். c ஸ்வரூபநிருபணம்—ஆசார்யஸேஷத்வபாரதந்தர்யங்களே ஸ்வரூபநிருபக தூர்மம் என்று நிஷ்கர்ஷிக்கை. d ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயோபேயாதிடிகள் - முற் கூறிய ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்தவையான ஆசார்யாபிமானமாகிற உபாயமும், ஆசார்யன் உகக்கும் கைங்கர்யம் முதலானவையாகிற உபேயங்களும். e உபபந்தமாய்ப்போரும் - பொருத்தமாக ஏற்படும்.

எண்பத்தேழாம் வார்த்தை

a ஒருகால் - “ஸக்ருதேவ” என்றதின் அர்த்தம். பஞ்சஸம்ஸ்காரஸமயத்தில் ஆசார்யன் த்யவயத்தை உபதேஸிக்க, ஸிஷ்யன் அதை உச்சரிக்கும்போது இவன் ப்ரபந்தனாகிவிடுகிறான் என்று

திருக்கை, b ப்ரபத்தி நிஷ்டையாவது - ப்ரபத்தி ப்ரகாரமும் ப்ரபத்தி ப்ரபூவமும் நெஞ்சிலே படுகை ; c ப்ரபத்திப்ரகாரம் நெஞ்சிலே படுகையாவது - ப்ரபத்தாவினுடைய க்ருத்யமான ப்ரபத்யநத்தை ப்ராபகமென்று நினையாதொழிகையும், ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் ஸ்வாதீநமென்றிராதொழிகையும் ; d ப்ரபத்திப்ரபூவம் நெஞ்சிலே படுகையாவது - ப்ரபத்தி பண்ணினவனுடைய ப்ரக்ருதியில் ப்ராக்ருதநிருபணம் பண்ணு தொழிகை. e ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகமுடையவனானால் ப்ரபந்நனை ப்ரபூவத்தையிட்டுக் காணுதே ப்ரக்ருதியையிட்டுக் கண்டானாகில், பழைய ப்ராக்ருதனாயேவிடும் என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வார்.

எண்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

புட்டர் ஸ்ரீபாத்யத்தில் ஸம்ப்யந்தமுடையாரொரு உஸோம யாலியரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர், 'எனக்குத் திருவாராத்யந க்ரமத்தை அருளிச்செய்யவேணும்' என்ன; புட்டரும்

கருத்து. b இப்படி ப்ரபந்நனாலும் ப்ரபத்தி நிஷ்டை நாளடைவிலேயே உண்டாகும் ; அதாவது — ப்ரபத்திப்ரகாரமும் ப்ரபத்திப்ரபூவமும் நெஞ்சில் படப்பட ப்ரபத்தி நிஷ்டை நிறைவடையும் என்று கருத்து. c ஸரணமடைபவன் தான் பற்றும் பற்றுகிற உபாயஸ்வீகாரத்தில் உபாயபூத்தி வைக்காமலிருப்பதும், தன்னுடைய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் தன் வஸப்பட்டவை என்னும் எண்ணம் ஏற்படாமலிருப்பதுங்கொண்டு ப்ரபத்திப்ரகாரம் தன் நெஞ்சில் பட்டதை அறுதியிடலாமென்று கருத்து. d இதர ப்ரபந்நர்கள் விஷயத்தில் 'அவர்கள் எம்பெருமானை ஸரணமடைந்தவர்கள்' என்னும் சிறப்பை தோக்காது, அவர்களும் நம்மைப்போல் ப்ரக்ருதி வஸப்பட்ட ப்ராக்ருத மனிதர்களே' என்னும் எண்ணம் ஏற்படாமலிருப்பதைக்கொண்டு ப்ரபத்திப்ரபூவம் தன் நெஞ்சிலே பட்டதை அறுதியிடலாமென்று கருத்து. e தேஹத்தைக்காட்டிலும் ஆத்மாவை வேறுபடுத்திக் காண்பவன் — மற்றொரு ப்ரபந்நனை, அவன் எம்பெருமானைப் பற்றினவன் என்னும் பெருமையையிட்டுப் பார்க்காமல், அவனுடைய தேஹஸம்ப்ந்தத்தால் அவனுக்குள்ள தாழ்வுகளையிட்டுப் பார்த்தானாகில், அப்படிப் பார்ப்பவனுடைய ப்ரபத்தி நிஷ்டை நமூனி, ப்ரபத்தி செய்வதற்கு முன்பிருந்தபடி ப்ராக்ருதனாகவே ஆகிவிடுவான் என்று கருத்து.

இவர்க்கு உடையவருடைய b நித்யப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்ய; அவரும் அதுகொண்டு நெடுநாள் திருவாராத, நம் பண்ணிப் போரச்செய்தே, ஒன்றிரண்டுநாள் பட்டர் திருவாராத, நத்திலே ஸேவித்திருந்தார்; அங்கு, தமக்கு அருளிச்செய்தவையொன்றும் கண்டிலர்; அவர் திருவாராத, நம் பண்ணியருளின்படி;—தாம் திருமஞ்சநம் பண்ணிச் சேலசாத்தித் திருநாமம் சாத்தி அமுதுசெய்யத் தளிகை வைத்தவளவிலே ‘c தெற்காழ்வாரை எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு வாருங்கோள்’ என்று தமக்குப் படைத்த திருப்போனகத்தையும் தண்ணீரமுதையும் அமுது செய்யப்பண்ணிப் ப்ரஸாதப்பட்டருளினார்; இத்தைக்கண்டு அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர், ‘எனக்கு அருளிச்செய்தபடியொன்று; தேவரீர் இப்படி செய்தருளிற்று; இதுக்கடியென்?’ என்று ஆர்த்தி யோடே கேட்க; d ஸகலவேத, ஸாஸ்த்ரங்களையும் ஆராய்ந்த விடத்து உமக்கு அப்படியல்லது சொல்லலாவதில்லையாயிருந்தது; e என்னை நிரூபித்தவிடத்து இப்படியொழியச்செய்கைக்கு ஒருசெயல்கண்டிலேன் என்றருளிச்செய்தார்.

எண்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

a ஸோமயாஜியர் - ஸோமயாக்யம் செய்து -வதத்தின் பூர்வ பாக்யத்திலே ஊன்றிப்போருமவர். இது ஸாபிப்ராய (கருத்தோடு கூடிய) விசேஷணம். இப்படிப்பட்ட கர்மடூர்களுக்குத் திருவாராத, நம் விஸ்தாரமாயிருந்தாலொழிய அதில் ப்ரதிபத்தி பிறக்காதாகையாலே, பட்டர் அவருக்கு விரிவாகத் திருவாராத, நம் க்ரமம் உபதேசரித்தார் என்று கருத்து. b நித்யப்ரகாரம் - எம்பெருமானுடைய நித்யக்ரூர்த்தத்தில் சொல்லப்பட்ட திருவாராத, நம்முறை. c தெற்காழ்வார்-பட்டருடைய திருவாராத, நம்பெருமான். d எல்லா வேத, ஸாஸ்த்ரங்களையும்கொண்டு எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பார்க்கும்போது, தீரித்துநின்று நீண்டநேரம் திருவாராத, நம் பண்ணவல்ல உமக்கு, எம்பெருமானுடைய பெருமைக்கும் உம்முடைய வன்மைக்கும் பொருந்தும்படியாக விரிவான திருவாராத, நம் க்ரமத்தை உபதேசரித்தேன் என்று கருத்து. e எம்பெருமானைக் கண்டவுடன் ஆழ்வார்களைப்போலே “காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்” [பெரிய திருவ 34] என்று தளர்ச்சியடையும் என்னைப்பார்க்கும்போது, இப்படிச் சுருக்கமான திருவாராத, நம் க்ரமமே பொருந்தும் என்று கருத்து.

எண்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

௨ மருதூர்நம்பி தம்முடைய அந்திமதஸையிலே பணித்த வார்த்தை; “மூன்று ஐந்மம் திருவடிகளிலே அபராதம் பண்ணின ஸிஸுபாலன் திருவடிகளைப் பெற்றான்; அநாத் காலம் திருவடிகளிலே அபராதம் பண்ணின நான் பெறு திருக்கை வழக்கோ?” என்று அழ, அப்போதே பரமபதத் தேற எழுந்தருளினார்.

தொண்ணூறாம் வார்த்தை

நம்பிள்ளை அப்பிள்ளைப்பிள்ளைக்கு அருளிச்செய்தபடி;— ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஸ்ரீரதிபுந்தநுமான ஐஸ்வர்யாதிகளை எம் பெருமான் பக்கலிலே அபேகிக்கும்போது மூன்று தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும்; அவையாவன—௨ ஸித்தியாத அம்சத்தில் ஸ்நிக்யதானாகையும், ௩ தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதவற்றைச் சேர்க்கத் தேடுகையும், ௪ பரஸ்வரூபஸமாதாநத்துக்கு ஸமாதி பங்கும் பண்ணுகையும். ௫ இதில் ஸித்தியாத அம்சத்தில் ஸ்நிக்யதானாகையாவது-கிடையாத அம்சத்துக்கு ஆசைப்படுகை. ஸர்வபூலப்ரதான எம்பெருமான் பக்கலிலும் கிடையா திருப்பதுண்டோ? என்னில்; உண்டு; - அதிகாராநுசூனமாக

எண்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

௨ மருதூர் நம்பி - எம்பெருமானார் ஸிஷ்யர்களிலொருவர்.

தொண்ணூறாம் வார்த்தை

௨,௫,௭ கணவனுக்கு மனைவியின் மேல் அன்புண்டானாலும், அவள் மற்றொரு புருஷனை நாடினால் கணவன் அதைத் தேடிக் கொடுக்க மாட்டாதது போல், எம்பெருமானும் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாத செல்வம் முதலானவற்றை ப்ரபந்நன் ஆசைப்பட்டால் அவற்றைத் தர மாட்டான் என்று கருத்து. ௩,௫,௭,௮,௯ முற்கூறிய கணவன் மனைவி துருஷ்டாநத்தத்தில் மனைவியின் கற்பு குலைவது போலே இந்த ப்ரபந்நனுக்கும் தன்னுடைய அந்நய பேராக்யத்வ ஸ்வரூபம் குலையும் என்று கருத்து. ௧௦,௧௧,௧௨ முற்கூறிய கணவன் மனைவி துருஷ்டாநத்தத்தில் கணவன் நெஞ்சு கலங்குவது போல், படாதபாடு பட்டு இவனைப் ப்ரபந்நனாக்கி, பெருப்பேறுபெற்றவனாகத் தன்னை நினைத்திருக்கும் வா—16

ப்ரபத்யநம் பண்ணுதவை சிலவுண்டாக e “யஸ்யாநுக்யுஹ மிச்ச்யாமி தஸ்ய வித்தம் ஹராம்யஹம்” இத்யாதி, ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகையாலே. இவ்விடத்தில் இவ்வதிகாரி ஆரென்னில்; ஸத்யாசார்யவரணம் பண்ணின ஸத்யாசாரவான். இவனுக்கு இது லபியாமைக்கு அடி, இவன் ஆசார்யவரணம் பண்ணுகிறபோது பண்ணின ப்ரபத்யநத்துக்கு விருத்த்யுமாகையாலே. f தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராத அம்ஸத்தைச் சேர்க்கத் தேடுகையாவது - ராஜபுத்ரன், g புளிந்த்யுபுத்ரன் குடிக்கும் கூழுக்கு ஆசைப்படுமோபோலே, h அப்ராக்ருதாநு பூவாந்வயியாகைக்கிடான ஆகாரங்கள் லபித்த சேதநன் ப்ராக்ருதாநுபூவாந்வயியாகை. i பரஸ்வரூபஸமாநாத்யநத்துக்கு ஸமாநாத்யுங்கும் பண்ணுகையாவது - நெடுநாள் இழந்துபோன சேதநனை இன்று நேராகக் கிட்டப்பெறுவதே! என்று க்ருதார்த்த்யுனயிருக்கிற ஈஸ்வரன் ஹ்ருத்யுத்தை வ்யாகுலாஸ்ரயமாக்குகை. j இதுக்கு உத்யாஹரணம்; - பூர்வைய பூர்த்தாஸ்நிக்யுத்யுனானிறேயென்ன, புருஷாந்தர ஸம்ஸர்க்கேச்சகைய நடையாடாநின்றதென்றால், அவனே தேடிக்கொடுக்கிறனல்லன், தன்னுடைய பாதிவ்ரத்யமும் குலையும், அவன் நெஞ்சம் வ்யாகுலமாம் என்று அருளிச்செய்தார்.

தொண்ணூற்றேராம் வார்த்தை

உ சிறியாண்டான். தம்முடைய அந்திமத்யுஸ்யிலே பணித்த வார்த்தை;- திருவேங்கடமுடையான், தன் ஸ்வரூபத்தை

எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் கலங்கும் என்று கருத்து. e “எந்தச் சேதனனுக்கு நான் அருள்புரிய விரும்புகிறேனோ அவனுக்கு ஸம்ஸாரஸம்பந்த்யுத்தை வளர்க்கும் செல்வத்தைக் குறைத்து விடுகிறேன்” — என்பது புகுவத்யு வசனமான இந்த ப்ரமாணத்தின் பொருள். g புளிந்த்யுபுத்ரன்—வேடனின் மகன். h அப்ராக்ருதமான புகுவத்யுநுபூவத்துக்குப் பாங்கான ஜ்ஞாநம், புகுத்தி முதலான பெருமைகள் எம்பெருமான் அருளாலே கிடைக்கப் பெற்ற சேதனன், பழைய ப்ராக்ருதமான அநுபூவத்தை மறுபடியும் விளைத்துக் கொள்கை.

வார்த்தாமாலை

மறந்து என் ஸ்வரூபத்தை நினைத்தானாகில் பழைய நரகங்க ளொழிய வேறே எனக்கொரு நரகம் ஸ்ருஷ்டிக்கவேணும்; அன்றிக்கே, என் ஸ்வரூபத்தை மறந்து தன் ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தானாகில் பழைய திருநாடு போராது, எனக்கென்ன ஒரு திருநாடு ஸ்ருஷ்டிக்கவேணும்.

தொண்ணூற்றிரண்டாம் வார்த்தை

a பட்டினிப்பெருமானென்றொருவரை எம்பெருமானார் b நாலில் பத்தில் கண்டருளினால், “பெருமானே!” என்ற ருளிச்செய்ய; இவரும் “ஜீய! ஜீய!” என்பர்; c இவரும் அற்றைக்கு க்ருதார்த்தராஜனும் என்றருளிச்செய்வர்; d இவரும் நாலுமுன்றுநாள் திருமுடிக்குறையிலே அநுஸந்தித்துக் கொண்டிருப்பர்; e ஒருநாள் ராத்ரி கள்ளர் களவுகண்டு போகாநிற்கச்செய்தே இவரைக்கண்டு, இங்கே ஓராள் இருந்த

தொண்ணூற்றேராம் வார்த்தை

a சிறியாண்டான் — எம்பெருமானாருடைய ஸிஷ்யராய் க்ருமி கண்டான் அழிந்த நற்செய்தியைத் திருநாராயணபுரத்தில் எம்பெரு மானாருக்குச் சொல்லி, அவரால் ‘மாருதில்லா மாருதி’ (ஸீதா பிராட்டியால் கைம்மாறு காணமுடியாத அனுமனைப் போன்றவர்.) என்று கொண்டாடப் பெற்ற சிறியாண்டான்.

தொண்ணூற்றிரண்டாம் வார்த்தை

a பட்டினிப்பெருமான்—யோகிகளைப்போலே பட்டினி கிடப்பவரா கையாலே பட்டினிப்பெருமான் என்று பெயர் பெற்றவர். b நாலில் பத்தில் - பத்தெட்டு நாட்களுக்கு ஒரு முறை. c இவரும் (பட்டினிப் பெருமானும்) “எம்பெருமானாராலே விஷயீகரிக்கப் பெற்றேமாகையால் இன்று பேறு பெற்றோம்” என்று அருளிச்செய்வர். d பட்டினிப் பெருமான் பெரிய பெருமானுடைய திருமுடிப்பார்வத்திலே உள்ள திருமுடிக்குறையிலே ஏகாந்தமாக இருந்து கொண்டு எம்பெருமானா ரால் விஷயீகரிக்கப் பெற்ற இப்பேற்றை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு யோகிகளைப்போலே பல நாட்கள் அசையாமல் எழுந்தருளியிருப்பர். e சில கள்வர்கள் பொருள்களைத் திருடிச் செல்கையில் இந்தப் பட்டி னிப்பெருமானைப் பார்த்து அவர்களில் ஒருவன் ‘இங்கே ஒரு ஆள்

தென்று அவர்களிலே ஒருவன் சொல்ல, ‘அது அங்கே பண்டே யிருப்பதொன்று; இம்மரம் பிறர்க்குச் சொல்லில்காண் அவன் நம்மைச் சொல்லுவது’ என்று மற்றுள்ளார்க்குச் சொல்ல, இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டுநின்று அருளிச்செய்தார்.

தொண்ணூற்றுமூன்றாம் வார்த்தை

அத்ருஷ்டத்தைத் த்ருஷ்டமாக அநுஸந்தித்தும், த்ருஷ்டத்தை அத்ருஷ்டமாக அநுஸந்தித்தபோதுமிறே இவன் முமுகூவாவது என்று பட்டரருளிச்செய்தார்.

தொண்ணூற்றுநாலாம் வார்த்தை

திருக்கோட்டியூர்நம்பி அந்திமதுஸையிலே, “திருவுள்ளக் கருத்தேது?” என்று முதலிகள் கேட்க; சக்ரவர்த்தித் திருமகனார் திருவுள்ளக்கருத்தை ஒரு பக்ஷி புண்படுத்திற்று என்றார்.

இருந்தது ' என்று சொல்ல, அவர்களில் மற்றொருவன் “அது பல நாட்கள் அங்கேயே மரம் போலே உட்கார்ந்திருக்கும். எதிரில் தெரியும் மரம் நம்மைக் காட்டிக் கொடுக்கும்போதுதான் மரம்போல் உணர்ச்சியற்ற இம்மனிதனும் நம்மைக் காட்டிக்கொடுப்பான். இந்த ஆளைக் கண்டு கவலைப்படவேண்டாம்” என்று மற்ற திருடர்களுக்குச் சொல்ல, இவ்வார்த்தையைத் தற்செயலாகக் கேட்ட எம்பெருமானார் பட்டினிப்பெருமானுடைய நிஷ்டையைக் கொண்டாடி அருளிச்செய்தார் என்று கருத்து.

தொண்ணூற்றுமூன்றாம் வார்த்தை

கண்ணுக்குத் தோற்றாத பரமபதூநுபயம் முதலானவற்றை, ஆசார்யோபதேஸம் முதலானவற்றிலுள்ள நம்பிக்கையாலே கண்காண நிற்கும் ப்ரத்யக்ஷம்போலே அநுஸந்தித்தும், கண்ணுக்குத் தோன்றும் ப்ராக்ருதப் பொருள்களில் பற்று அறுகையாலே, காணாத பொருள்களைப்போலே அவற்றை அநாத்ரித்தும் நிற்கும் நிலை ஏற்பட்டால் அவனுக்கு முமுகூத்வம் (மோகூமடைவதில் விருப்பம்) உண்டானதாகக் கொள்ளலாமென்று கருத்து.

தொண்ணூற்றுநாலாம் வார்த்தை

சக்ரவர்த்தித்திருமகனார் திருவுள்ளக் கருத்தை ஒரு பக்ஷி புண்படுத்துகையாவது — ஸ்ரீராமாயணம் யுத்தாகாண்டும் பதினெட்டா

தொண்ணூற்றஞ்சாம் வார்த்தை

அத்துழாய், பெரியநம்பி ஆபத்துதூஸையிலே 'நாம் இங்கு நின்றுமே கோயிலேறப் போனாலோ?' என்ன; "நாம் அங்கே போய் ப்ரக்ருதியை விட்டால், நாட்டில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவடிச்சாரும்போது 'நம்பியகப்படக் கோயிலேறப்போக வேண்டிற்றில்லையோ?' என்று ப்யப்படார்களோ" என்றருளிச் செய்தார்.

வது ஸர்க்கும் "ஸ்ருயதே ஹி" என்று தொடங்கும் 24-வது ஸ்லோகத்திலும், "ஸ ஹி தம்" என்று தொடங்கும் 25-வது ஸ்லோகத்திலும் சக்கரவர்த்தித்திருமகன்—தன்னுடைய மனைவியைக் கவர்ந்து சென்ற வேடனுக்காகத் தன் உயிரை விட்டு அவனுக்கு விருந்தளித்த ஒரு புருஷின் கதையைச் சொல்லி, "இந்தப் புருவைப் போலாவது நான் ஸரணுகூதரக்ஷணம் செய்ய முடியாதே. நான் இந்த வீட்டிலுள்ள ரக்ஷித்தாலும் மனைவியைக் கவர்ந்த இந்த வேடனுக்காக உயிரை விட்ட இதன் பெருமை நமக்கு ஏற்படாதே. என் உயிரையே விட்டு ராவணனை ரக்ஷித்தால் அப்பெருமை ஏற்படலாம். அப்படி ஏற்பட்டாலும் நமக்கு முன்னமே ஒரு புரு பெற்றுப் போன பெருமையையே நாம் பெற்றோமாவோம்" என்று திருவுள்ளம் புண்பட்ட வருத்தத்ததை நினைக்கிறது. அந்த ஸ்லோகங்களின் அப்ய ப்ரதூான ஸாரத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் திருவாய்மொழி 6-8-6 ஈட்டில் நம்பிள்ளையும் இவ்வார்த்தையை அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானுருடையதாக எடுத்திருக்கிறார்கள். திருக்கோட்டியூர் நம்பி, அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானார் ஆகிய இருவருமே அந்திம காலத்தில் இப்படி அருஸந்தித்திருக்கலாம்.

தொண்ணூற்றஞ்சாம் வார்த்தை

க்ருமிகண்டூலல் திருக்கண்கள் பிடுங்கப்பெற்று அவனுடைய தலைநகரான கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலிருந்து பெரியநம்பி ஸ்ரீரங்குத்துக்குத் திரும்பிவரும் வழியில் பெரியநம்பிக்கு ப்ராணபத்தா யிருக்குப்போது 'சரமதூஸை நேருவதற்குமுன் ஸ்ரீரங்குத்துக்குச் சென்றுவிட்டால் நன்றாயிருக்குமே' என்று நம்பி குமாரத்தியான அத்துழாய் தெரிவித்தபோது "இங்கேயே சரமதூஸை நேர்ந்தாலும் எம்பெருமான் அருளாலே பரமபதும் கிடைப்பதில் தட்டில்லை. நாம் வாஹனாதிக்களை வைத்துக்கொண்டு விரைந்துசென்று ஸ்ரீரங்குத்துக்குப் போய் ப்ராணனைவிட்டால், மற்றுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இதை

தொண்ணூற்றூரும் வார்த்தை

ஸ்வஸ்வாதந்தர்யம் பீஜபூதமான ஸம்ஸாரத்தில் அருசியும், ஸ்வபாரதந்தர்யமூலமான உசுதிகைங்கர்யத்திலே ருசியும், தன்னுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்யாநங்களில் ப்ராவண்யபுத்தியும், இதுக்கு அடியான முமுகுக் களோட்டை ஸஹவாஸத்தில் கர்த்தவ்யபுத்தியும், இதினுடைய விபாகதுஸையான நித்யமுக்தர் பரமபத்யத்தில் உத்யேஸ்யபுத்தியும், இவை ப்ரபந்தநிஷ்டை; ஸ்வரூபம் ஒருமிது நமென்றிருக்கையும், ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தம் மிது நவிஷ்யத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமென்றிருக்கையும், ஸ்வரூபவிரோதி ஸ்வாதந்தர்யமென்றிருக்கை

முன்மாதிரியாகக்கொண்டு ஸ்ரீரங்கத்தில் மரணமடைந்தால்தான் மோக்ஷம் என்று முடிவுகட்டி 'மற்ற இடங்களில் உயிர்நீங்கினால் மோக்ஷம் கிடைக்காது' என்று பயப்படுவார்கள்'' என்று கூறி, வழியிலேயே பரமபத்யமடைந்த செய்தியைக் கூறுவது இவ்வார்த்தை.

தொண்ணூற்றூரும் வார்த்தை

ப்ரபந்தனுக்குத் தொடக்கத்தில் இருக்கவேண்டிய தன்மைகளும், ப்ரபத்தி நிஷ்டை நிறைவடைந்து பரமைகாந்தியான பிறகு ஏற்படும் தன்மைகளும் இங்கு இரண்டு வாக்யங்களால் விவரிக்கப்படுகின்றன. ப்ரபந்தனுக்கு இருக்கவேண்டிய தன்மைகளாவன — (1) 'நானே ஸ்வதந்தரன்' என்னும் நினைவாலே ஏற்படும் இவ்வுலகவாழ்க்கையில் உண்டான ருசி நீங்கப்பெறுகை (2) 'நான் எம்பெருமானுக்குப் பரதந்தரன்' என்னும் நினைவாலே, ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த புகுவதும் புகுவதகைங்கர்யங்களிலே ருசியுண்டாகை. (3) ப்ரபந்தனுக்கு உரிய ஜ்ஞானமும் அநுஷ்ட்யானமும் தனக்கு உண்டாகவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகை. (4) அந்த ஜ்ஞானாநுஷ்ட்யானங்கள் உண்டாவதற்காக, மோக்ஷமடையவேண்டும் என்னும் விருப்பமுள்ள மற்ற ப்ரபந்தர்களோடு கூடியிருக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணம். (5) இவ்வெண்ணத்தின் முற்றிய நிலையான—நித்யர், முக்தர், அவர்கள் வாழும் பரமபத்யம் ஆகியவற்றை அடையவேண்டும் என்னும் எண்ணம். பரமைகாந்திக்கு இருக்கவேண்டிய தன்மைகளாவன:-(1) நம் கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் ஸேஷி ஸ்வரூபம் பெருமானும் பிராட்டியுமான ஒரு மிதுனம் என்று நினைத்திருக்கை. (2) அந்த மிதுனவிஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமே ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்க புருஷார்த்தம் என்று நினைத்திருக்கை. (3) ஸ்வரூபத்துக்கு முரணான தேவதாந்தரம், ப்ரயோஜநாந்தரம், தன் ஆநந்தத்துக்காக மோக்ஷத்தை விரும்புவது

யும் இவை பரமைகாந்தி நிஷ்டை; இவையிரண்டு வார்த்தை யும் ஆட்கொண்டவிலி லீயர் அருளிச்செய்தவை.

தொண்ணூற்றேழாம் வார்த்தை

ப்ராப்யாந்தரங்களிலே கைவைத்தானாகில் ஸாஸ்த்ரம் சிலு கிடும்; ஸாத்யாந்தரங்களிலே கைவைத்தானாகில் பாரதந்தர்யம் சிலுகிடும் ; ஸித்யேத்யாபாயஸ்வீகாரத்திலே கைவைத்தானாகில் ஸ்வரூபம் சிலுகிடும்.

தொண்ணூற்றெட்டாம் வார்த்தை

பிள்ளை திருநறையூரரையும், நம்பி திருவழுதிவளநாடு தூஸரும்— ௨ “வேம்பு முற்றமுற்றக் கைக்குமாபோலே, இவ் வாத்த்மாவும் ஒருநாளைக்கு ஒருநாள் விஷயாந்தரங்களிலே மண்டாநின்றது; இதுக்கு புகுவத்ப்ராப்தி கூடுமோ?” என்று

ஆகியவற்றிலே மூட்டும் ஸ்வாதந்தர்யம் (தான் ஸ்வதந்தர்யன் என்னும் நினைவு) ஸ்வரூபவிரோதியாகும் என்று நினைத்திருக்கை. இரு வாக்யங்கள்கொண்ட இவ்வார்த்தை அருளிய ஆட்கொண்டவிலி லீயர் எம்பெருமானுடைய ஸிஷ்யர்களிலொருவர்.

தொண்ணூற்றேழாம் வார்த்தை

ஸாஸ்த்ரங்களுக்குப் பரமதாத்பர்யம் பரார்த்தாநுபபுவ கைங்கர் யங்களாகிற பரமமோக்ஷமேயாகையாலே, மற்ற ப்ராப்யங்களைச் சேதனன் விரும்பும்போது ஸாஸ்த்ரங்கள் ‘நம் கருத்தறியாமல் இவற்றை விரும்புகிருனே’ என்று வருந்திச் சண்டையிடும். ‘தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளத் தன் முயற்சியும் வேண்டும்’ என்னும் ஸ்வா தந்தர்ய புத்தியாலே மற்ற ஸாத்யனங்களை அநுஷ்டித்தானாகில், இவனுடைய ஆக்ஞ்சன்யத்துக்கு உறுப்பான பாரதந்தர்யமாகிற ஸ்வரூபம் சண்டையிடும். ஸித்யேத்யாபாயமாகிற எம்பெருமானைத் தான் பற்றும் பற்றில் உபாயம் என்னும் நினைவு கொண்டானாகில், வேறெதையும் எதிர்பாராத உபாயஸ்வரூபம் (உபாயமாகிற எம் பெருமானுடைய நிரபேக்ஷாபாயத்வம்) சண்டையிடும்.

தொண்ணூற்றெட்டாம் வார்த்தை

௨ வேப்பமரம் நாளாக நாளாகக் கசப்பு அதிகமாவது போலே, இவ்வுலகில் சேதனர்களும் நாளாக நாளாக ஸப்ஸ்தாதி விஷயங்களில் மிகவும் ஈடுபடுகிறார்கள். இத்தகைய இவர்கள் எம்பெருமானை எப்படி

புட்டரைக் கேட்க ; “ந ஸரீரவியோக்யஸமயத்திலேயாகிலும் இ ஸ் ஸ ர த் தி ல் உபேகைஷயைப் பிறப்பிக்கையாலும், ஸ்ரீமாலாகாரர்க்குத் தன் வடிவழகைக் காட்டினாற்போலே இவனுக்கும் வடிவழகைக் காட்டுகையாலும் அது கூடும்” என்று அருளிச்செய்தார் ; இதுக்கு ப்ரமாணம்; “ந க்ஷு புக்யவதா யமவிஷயம் க்ஷச்சந்தி”.

தொண்ணூற்றொன்பதாம் வார்த்தை

ஃ ஸம்ஸாரபீதியும், ப்ராய்யருசியும், ஆகிஞ்சந்யமும், அநந்யகூதித்வமும், ஸ்வதேஜாஷக்ஷ்யாபநமும், ஸ்வரூபப்ரகாஸமும், ஸ்வரூபஜ்ஞாநமும் இவையிறே அதிகாரிக்கு ஸ்வரூபம்;

அடையமுடியும்?” என்பது கேள்வியின் கருத்து. b. “எம்பெருமான் இந்த ஸப்ஜாதியிஷயஸுகூங்களை அற்பமாகவும் நிலைநில்லாததாகவுமே படைத்திருக்கையால், இச்சேதனனுக்கு ஸரீரம் விடும் ஸமயத்திலாவது இந்த ஸரீரத்திலும் அதைக்கொண்டு அநுபூவிக்கும் விஷயங்களிலும் ஈடுபாடினமையை எம்பெருமான் உண்டாக்கிவிடுவான். தன்னை ஆஸ்ரயித்தபின்பு. ஸ்ரீமாலாகாரருக்குத் தன் வடிவழகைக் காட்டினாற்போலே இச்சேதனனுக்கும் அர்ச்சாஸ்தூலங்கள் முதலான இடங்களில் அடிக்கடி தன் வடிவழகைக் காட்டி, மற்ற விஷயங்களிலுள்ள ஈடுபாட்டைப் படிப்படியாகக் குறைத்துவிடுகிறான். ஆகையால் எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்த சேதனன் அவனையடையத் தட்டில்லை. ‘புக்யவத் புக்தர்கள் யமனுடைய நாட்டிற்குச் செல்ல மாட்டார்களன்றோ’ என்னும் பொருளுள்ள வேதவாக்யம் இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம்” என்பது பதிலின் கருத்து.

தொண்ணூற்றொன்பதாம் வார்த்தை

ஃ ப்ரபந்தனை அதிகாரியின் ஸ்வரூபநிருபக தூர்மங்களாவன:-

- (1) இவ்வுலக வாழ்க்கையைக் கண்டு, ‘இது எம்பெருமானிடம் ஈடுபாட்டைத் தடுத்துவிடுமோ’ என்னும் ப்யம். (2) ப்ராய்யமான புக்யவத் புக்யவத கைங்கர்யங்களில் ஈடுபாடு. (3) தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ளத் தன்னிடம் எந்த உபாயமுமில்லாமை. (4) தனக்கு ரக்ஷகராக வேறொருவரைக் கொள்ளாமை. (5) தன்னுடைய குற்றங்களை எம்பெருமான் திருமுன்பே விண்ணப்பிக்கை. (6) தன்னுடைய புக்யவத் புக்யவத சேஷத்வ ஸ்வரூபம் பிறர்க்கும் வெளிப்படும்படி இருக்கை. (7) அந்த ஸ்வரூபம் தனக்குத் தெளிவாயிருக்கை.

ஸ்வரூபஜ்ஞன் ஸ்வரூபநிருபணம் பண்ணுகையாவது - ஸ்வதஸ் ஸ்வஜ்ஞன் பக்கலுண்டான நித்யகைங்கர்யாந்விச்சாவிஸேஷ ப்ரதிபத்திநிவ்ருத்தி.

நூரும் வார்த்தை

உபாஸகனை ஈஸ்வரன் புஜிப்பிக்கவேணுமென்று நினைத் திருக்கும். ப்ரபந்தரை ஈஸ்வரன் புஜிக்கவேணுமென்று நினைத்திருக்கும்.

இவையே ப்ரபந்தாதி,காரிகளுக்கு ஸ்வரூபம். b தன்னுடைய அத்யந்த பரதந்த்ர ஸ்வரூபத்தையும், “ப்ராப்தாவும், ப்ராபகனும், ப்ராப்திக்கு உகப்பானுமவனே” என்கிற எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தையும் அறிந்தவன் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை நன்கு ஆராய்ந்தால் இயற்கை யிலேயே எல்லாமறிந்தவனான எம்பெருமான் விஷயத்தில் ஒழி வில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவினா அடிமை செய்யும் போது “அவ்விஷயம் தன் ஆதந்தத்துக்கு உறுப்பானது” என்னும் எண்ணம் நீங்கப்பெறுவான், இவ்வண்ணம் நீங்கப்பெற வில்லையாகில் இவன் ஸ்வரூபஜ்ஞனாக ஆக முடியாது; இயற்கை யிலேயே எல்லாமறிந்தவனான எம்பெருமான் இவனுடைய விருப் பத்தையறிந்து மோகடி நிலையிலும் இவனுக்கு ஸ்வார்த்து கைங்கர் யத்தையே அருளிவிடுவான் என்று உணர்ந்து இவ்விஷயத்தில் மிக வும் ஜாக்ரதையாயிருக்க வேண்டும் என்று கருத்து.

நூரும் வார்த்தை

உபாஸகன் தன் ஆநந்தத்துக்காக எம்பெருமானை அநுபூஷிக்க வேணும் என்று நினைக்கிறானாகையாலே, உபாஸித்தபடி பூலம் கொடுக்கும் எம்பெருமான் அவனுக்குத் தன்னை அநுபூஷிக்கக் கொடுப்பதில் ஊற்றமுடையவனாயிருக்கிறான். ப்ரபந்தன் எம்பெரு மானுடைய ஆநந்தத்துக்காகவே அநுபூஷகைங்கர்யங்களைச் செய்ய நினைக்கிறானாகையாலே அவன் விரும்பியபடி எம்பெருமான் “ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்ப்பு:” [கீதை 7-19] [வாஸுதேவனே எல்லாம் என்று நினைப்பவனே மஹாத்மா; அவன் எனக்கும் கிடைத்தற்கரிய வன்] என்கிறபடியே தனக்கும் பெற்றற்கரிய அவனைப் பெற்று அநுபூஷிப்பதில் ஊற்றமுடையவனாயிருக்கிறான்.

நூற்றோரம் வார்த்தை

ஊ அவித்யாந்தர்ப்பூதனான சேதநனுக்கு அநுபூவ்யமான பேராக்யம் அவித்யாநிவ்ருத்திபூர்வகமான அநுபூவேச்சச்யபுடையவனுக்கு அநுபாதேயம்; ட அநுபாதேயபேராக்யஸித்திக்குக் காரணமான கர்மகாரணம் த்ரிவிதம்; அதில் சிறிது சிரகாலத்தோடேகூட அவித்யாநிவ்ருத்தியைப் பிறப்பிக்கக்கடவதாயிருக்கும்; அல்லாதவை அவித்யாவர்த்தகங்களாயிருக்கும்.

நூற்றிரண்டாம் வார்த்தை

எம்பார் வார்த்தை; ஊ ஸ்வரூபஜ்ஞன், ஸ்வயம் ஸ்வரூபநிருபணம் பண்ணுமதிலும் ஸ்வயம் ஸ்வதேயாஷ தர்ஸநம்

நூற்றோரம் வார்த்தை

ஊ இவ்வுலகத்திலுள்ள அவித்யை எனப்படும் அஜ்ஞானம் நீங்கப்பெற்று, பரமபதும் சென்று எம்பெருமானை அநுபூவிக்க வேண்டும் என்னும் விருப்பமுடையவனுக்கு, இந்த அஜ்ஞானத்தில் உழல்கின்ற சேதனன் அநுபூவிக்கும் ஸப்ததூதிபேராக்யம் கைக்கொள்ளத்தகாதது. ட கைக்கொள்ளத்தகாத இந்த ஸப்ததூதிவிஷயபேராக்யம் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் இவனுடைய அநாதிகர்மம். அந்தக்கர்மத்துக்குக் காரணமாயிருப்பது (1) ஸ்வஸ்வாதந்தர்யம், (2) 'தேஹமே ஆத்மா' என்னும் மயக்கம், (3) 'நான் எம்பெருமாளையொழிந்த மற்றவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டவன்' என்னும் மயக்கம். இவற்றில் முந்தியதான ஸ்வஸ்வாதந்தர்யத்தில் ஒரு ஸஞ்ஜீவமான அம்சம், அதாவது — 'தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளத்தானும் முயற்சிசெய்யவேணும்' என்னும் எண்ணம்—இவனை புக்திமுதலான உபாயாந்தரங்களில் மூட்டி ப்ராரப்தகர்மம் முடியும் கரையில் பல ஜன்மங்கள் முயற்சிசெய்யும்படி பண்ணி, முற்கூறிய அஜ்ஞானத்தைப்போக்கி இவன் விரும்பும் ஸ்வார்த்தமோஷத்தை ஸாதித்துத்தரும். ஸ்வஸ்வாதந்தர்யத்தில் மற்ற பகுதிகளும், தேஹாத்மமயக்கமும் அந்யஸேஷத்வமும் முற்கூறிய அஜ்ஞானத்தை வளர்த்து ஸம்ஸாரக்கடலிலேயே இவனை மேலும் மேலும் ஆழ்த்திவிடும்.

நூற்றிரண்டாம் வார்த்தை

ஊ ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவனுடைய அறிவு அளவுப்பட்டதாகையாலே அவன் தானாகத் தன்னுடைய சேஷத்வபாரதந்தர்யங்களை

பண்ணுகை ஸ்வஸாமர்த்த்யம். b ஸ்வரூபஜ்ஞன் ஸ்வயம் ஸ்வரூபநிருபணம் பண்ணினால் ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனுக்குங் கூடக் கூடாதபடியான ஸ்வபூவமுண்டாயிருக்கும்; c புருஷனுக்குப் பும்ஸ்த்வ நிவ்ருத்திபூர்வகமான புருஷார்த்தநிருபணம் பண்ணுமதிலும் புருஷதேஹ நிருபணம் பண்ணுகையே புருஷார்த்தம்; d ஸ்வரூபஜ்ஞனுக்கு அவித்யாஸம்பந்தநிவ்ருத்திபூர்வகமான அப்ராக்ருத தேஹவிசேஷத்திலும் அவித்யாஸம்பந்தத்தில் ஆர்த்தி அத்யந்தாபேக்ஷிதம். e ஸ்வரூபவஸத்யத்யுஸையாவது - பரஸ்வரூபவிஷயத்தில் ஸ்வீகார

ஆராய்ந்து உள்ளபடி அறிவது அரிது. ஆகையாலே இவன் தன் ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தாலே எம்பெருமானுடைய க்ருபைக்கு விஷய மாவதுமரிது. ஆனால் அநாதிகாலமாக இவனிடம் உள்ள குற்றங்கள் ஏராளமாயுள்ளன. அவற்றையறிந்து எம்பெருமான் திருமுன்பே விண்ணப்பிப்பது மிக எளிது. அப்படி விண்ணப்பிப்பதால் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் மிகவும் இரங்கும். ஆகையால் ஸ்வரூபத்தை ஆராய்வதைக் காட்டிலும் தன் குற்றங்களைக்கண்டு எம்பெருமான் திருமுன்பே விண்ணப்பிப்பதே திறமைமிக்கவன் செய்யவேண்டியதாகும். b முன் வாக்யத்தில் சொன்னபடி தன்னுடைய சேஷத்வ பாரதந்தர்ய ஸ்வரூபங்களைத் தானே ஆராய்ச்சிசெய்யத் தொடங்கினால் இப்படி ஆராய்பவன் எம்பெருமானைப்போலே இயல்வான ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை உடையவனானாலும் இவனுடைய சேஷத்வபாரதந்தர்யங்களாகிற ஸ்வபூவம் அளவிட்டு அறியமுடியாதபடி இருக்கும். c ஜீவனுக்கு — தன்னுடைய ஸ்வாதந்தர்யநிவ்ருத்தியை முன்னிட்டு ஏற்படும் எம்பெருமானாகப்புக்கேயான அநுபூவசங்கர்யங்களாகிற புருஷார்த்தத்தை ஆராய்வதைக்காட்டிலும், பரம்புருஷனான எம்பெருமான் உகந்து வாழும் தேஹங்களான பூகக்ஷதர்களின் பெருமையைப் பற்றி ஆராய்வதே மேலான புருஷார்த்தமாகும். d ஸ்வரூபமறிந்தவனுக்கு — இவ்வுலகிலுள்ள அஜ்ஞானம் நீங்கிய பின்பே அடையப்படும் அப்ராக்ருதமான பரமபத்யத்தையடைவதில் விருப்பத்தைக் காட்டிலும் அந்த அஜ்ஞானம் நீங்குவதில் விருப்பமே மிகவும் அவர்யம். அஜ்ஞானமும் அதனாலே ஏற்படும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமும் நீங்குவதில் முழுவிருப்பமில்லாமல் பரமபத்யமடைவதில் மிகவும் விருப்பமிருந்தாலும் எம்பெருமான் அதை அருளமாட்டானென்று கருத்து. e ஸ்வரூபத்தைத் தெளிவாக அறியும் நிலையாவது - எம்பெருமானைத்

ப்ரதிபத்தி ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியில் அவ்யவஸிதனாய்ப் போருகை. f ஸ்வரூபஜ்ஞனுக்கு ஸ்தூராதேஹாந்தர நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸ்வதேஹபரிக்ரஹேச்சூரதிஸ்யமும் தேஹபேக்ய யதையும் ஸத்ருஸம்; g ஸ்வஸ்வரூபவிஷய ஜ்ஞாநபூர்த்தி நிஷ்டையாவது - பரஸ்வரூபவிஷயதூர்ஸநாதி; ப்ரகார ப்ரதிபத்தி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக பரஸ்வரூபத்தில் ஆர்த்திவிசேஷப்ரதிபத்திநிவ்ருத்திவிசேஷநிஷ்டை; h ஸ்வரூபயாதூர்த்தம்யஜ்ஞாநமாவது — பரஸ்வரூபவஸாத்ய ஸ்மரண பூர்வகமாக பரஸ்வரூப(விஷய) வ்யதிரித்தவிஷய கைங்கர்யருசிநிவ்ருத்தி பிறக்கை; i ஸ்வகூதஜ்ஞாநம் - ஸ்வ

தான் உபாயமாகப்பற்றும் ஸ்வகூதஸ்வீகாரம் தன்னை உய்விக்கும் என்னும் நினைவு இல்லாமலிருக்கையும், “உடையவன் உடைமையை ஏற்றுக்கொண்டால் ஏற்றுக்கொள்ளட்டும்; கைவிட்டாலும் விட்டட்டும்; ஏற்றுக்கொள்வதும் கைவிடுவதும் பேராத்தாவான அவனுக்கே பொறுப்பு” என்று எம்பெருமானுடைய ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளில் தான் பொறுப்பு ஏற்காதவனையிருக்கையுமாகும். அருளாளப்பெருமா எம்பெருமானார் ஞானசாரத்தில் அருளியபடியே, சாதகம்போல் நாதன் தனதருளே பார்த்திருக்கவேண்டும் என்று கருத்து. f ஸ்வரூப மறிந்தவனுக்கு ப்ராக்ருதமான மற்றொரு தேஹத்தை அடையாமல் தனது ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த அப்ராக்ருத தேஹத்தைப் பரமபத்யத்தில் பெறுவதில் மிகுந்த விருப்பமும், அந்த தேஹம் மிக இனிது என்னும் எண்ணமும் ஒக்க இருப்பது தரும். g தன் ஸ்வரூபவிஷயத்தில் நிறைந்த ஜ்ஞானத்தோடு ஊன்றியிருக்கையாவது— எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தை எண்ணெய்த்தாரைபோலே இடைவிடாமல் கண்டுக்கும் அன்புத்தொடராயிருக்கும் புக்தியாகிற உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தியிலிருந்து நீங்குவதை முன்னிட்டுக்கொண்டு பரஸ்வரூபத்தைப் பெறவேண்டுமென்னும் பெருவிருப்பத்தோடு தன் ஆநந்தத்துக்காகத் தான் முயல்வதின்னும் நீங்குவதில் ஊன்றிநிற்பதேயாகும். h ஸ்வரூபத்தை உள்படி அறிகையாவது — எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தைத் தெளிவாக நினைத்துக்கொண்டு, எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களான ப்ராக்ருதர்விஷயத்தில் கைங்கர்யம் செய்யவேணும் என்னும் விருப்பம் நீங்கப்பெறுகை. i எம்பெருமானே உபாயம் என்னும் தன்னிடமுள்ள அறிவு அநந்ய ஸரணத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தில் சேருமே ஒழிய உபாயமாகாது, எம்

ரூபம் ; பரகூதஜ்ஞாநம்-உபாயம் ; j இதர பூலபேகத்தருத்வ
ப்ரதிபத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமான ஸம்யக்பூலபேகத்தருத்வ
ப்ரதிபத்தி விசேஷநிஷ்டுனாவன், ஸர்வோத்கருஷ்டஜாதனு
மாய், ஸர்வவிஸஜாதீயனுமாய், ஸர்வோபாயநிவ்ருத்திபூர்வக
மாக லித்யுதேயாபாயாந்தர்க்கூதனாவன், ஸஜாதீயத்வப்ரதி
பத்தியும் ஸஜாதீயத்வவ்யாவ்ருத்தி விசேஷநிஷ்டையுமுண்
டென்று புத்திபண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன் ; k இவ்
வார்த்தையால் அஞ்சர்த்தம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது ; - இதர
விஷயராக்ய நிவ்ருத்தியும், விஹிதவிஷயராக்யப்ரவ்ருத்தியும்,

பெருமானிடமுள்ள ஜ்ஞானம் ஸக்தி முதலியவையே உபாயமாகும்.
j ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாத ஸப்ததூதீயவிஷயாநுபூவம் தொடக்கமாக
மோக்ஷத்தில் ஸ்வார்த்தபேதாரக்யம் ஈருக உள்ள எல்லா அநுபூவங்
களையும் அநுபூவிக்கவேணும் என்னும் எண்ணத்திலிருந்து நீங்கப்
பெற்று, பரார்த்ததூநுபூவகைங்கர்யரூபமான ஒப்பற்ற அநுபூவத்தை
அநுபூவிக்கவேணும் என்று ஆசைப்படுமவன், இவ்வுலகிலுள்ள
எல்லாச் சேதனர்களைக்காட்டிலும், “பிறந்தார் உயர்ந்தே” [திருவாய்
10-10-11] என்கிறபடியே மிகச் சிறப்புற்றவன். இத்தகையபெருமையை
யுடையவனும், மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தையும் கைவிட்டு ஸித்த்யுதேயா
பாயமான எப்பெருமான் அபிமானத்திலே அடங்கின இவன் எம்
பெருமானும் நித்யமுகூடர்களும் தன்னைத் தங்களை ஒரு கோவை
யாக நினைப்பவரென்றும், தங்களைக்காட்டிலும் சிறந்தவன் என்றும்
நினைப்பர் என்றும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு வாழலாம். ஸாத்விசா
ஹங்காரமாகையாலே இதில் தவறில்லை. “ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ
மே மதம்” [கீதை 7-18] [“ஜ்ஞானியானவன் எனக்கே தூரகன்
என்பது என் ஸித்ததூர்த்தம்.”] “வானவர்க்காவர் நற்கோவையே”
[திருவாய் 4-2-11] “தீர்த்தங்களே என்று பூசித்து நல்கியுரைப்பர்
தம் தேவியர்க்கே” [திருவாய் 7-10-11] “சீதனையே தொழுவார்
விண்ணுளாரிலும் சீரியரே” [திருவிருத்தம் 79] முதலான ப்ரமாணங்களை
இங்கு அநுஸந்திப்பது. k இவ்வார்த்தையால் ஐந்து அர்த்தங்கள்
சொல்லப்படுகின்றன. (1) பரார்த்ததூநுபூவகைங்கர்யம் தவிர்த்த
அநுபூவங்களில் விருப்பமின்மை (2) ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்தகான
பரார்த்ததூநுபூவகைங்கர்யங்களில் விரும்பி ஈடுபடுகை (3) மற்ற
உபாயங்களைக் கைவிடுகை (4) ஸித்த்யுதேயாபாயமான எப்பெருமானைப்
பற்றுகை (5) “வாளாலறுத்துச் சுடினும் மருத்துவன்பால் மாளாத

இதரோபாயத்யாக்யமும், லித்ஜோபாய ஸ்லீகாரமும், ஹித பரன்பக்கல் யதூப்ரதிபத்தியும்.

நூற்றுமுன்றும் வார்த்தை

நஞ்சீயர் சரமதுஸையில் அருளிச்செய்த வார்த்தை :—
ஸ்வவிஷயமான வ்யாதி, ஸாந்த்யர்த்துமான ப்ரபதுநமும்
ஸ்வரூபஹாநி; இதுதான் பாரதந்தர்யத்துக்கு தூஷணம்;
பரவிஷயவ்யாதி, ஸாந்த்யர்த்துமான ஸாங்க்யப்ரபதுநமும் ஸ்வ
ரூபஹாநி; இது, ஈஸ்வரனுடைய பரரக்ஷண விஷயமான
ஸர்வஜ்ஞத்வாதி,களுக்கு தூஷணம்.

காதல் நோயாளன்போல்” [பெருமான்திரு 5-4] என்கிறபடியே
இச்சேதனனுக்கு நன்மையே செய்யும் எம்பெருமான் நமக்கு
என்றும் ரக்ஷைகளுகவே இருப்பான் என்னும் எண்ணம் மாறாம
லிருக்கை.

நூற்றுமுன்றும் வார்த்தை

ப்ரபந்தனயிருப்பவன் தன்னுடைய நோய் குணமாவதற்காக
எம்பெருமானை ஸரணமடைவதும் ஸ்வரூபத்தை அழிக்கும். அதா
வது-எம்பெருமானுக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரானை இவன் “ஹிதபரானை
எம்பெருமான் நம்முடைய கர்மம் கழிவதற்காகவும். ஆத்மாவின்
நன்மையின் பொருட்டும் இந்த நோயை அளித்திருக்கிறான். இதை
நீக்குவதும் அவனுக்கே பொறுப்பு” என்று இருக்க வேண்டியிருக்க,
நோய் போவதற்காக எம்பெருமானைக் கால்கட்டி நிர்ப்பூந்தூப்
படுத்துவது பாரதந்தர்ய ஸ்வரூபத்துக்கு முரணாகும். பிறருடைய
நோய் நீக்குவதற்காகப் பரிபூர்ண ப்ரபத்தி செய்வது பரோபகரமா
கையாலே நல்லது தானே? எனில்: அதுவும் எம்பெருமானுடைய
ஸ்வரூபத்தை அழிப்பதாகும். அதாவது — ஒருவனுக்கு ஹிதத்தின்
பொருட்டு நோயையளித்த எம்பெருமான் அதை எப்போது நீக்க
வேண்டும், எப்படி நீக்க வேண்டும் என்றறிந்த ஸர்வஜ்ஞகைவும்
ஸர்வஸக்தகைவும் இருக்க, சேதனன் எம்பெருமானைக் கால் கட்டி
அந்த நோயை நீக்கப் பிரார்த்திப்பது அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வம்
முதலான குணங்களுக்குக் குறையை விளைத்து அவனுடைய
ஸ்வரூபத்தை அழிப்பதாகும்—என்று கருத்து.

நூற்றுநாலாம் வார்த்தை

a அநந்தாழ்வான், b நஞ்சீயரைக்கண்டு, 'இதுவென் னீயா? ஸுகுமாரராயிருக்கிற நீர் வோத்தபோது நீராடி, பசித்த போது அமுதுசெய்து, பூட்டரை ஸேவித்திருந்தால் ஸந்ய வரித்து வந்திலீரென்று உம்மைப் பரமபதத்தினின்றும் தள்ளுவாருண்டோ? இனிமென்' என்று பார்த்து, "மந்த ராந்தரங்கனையடைய விட்டு, திருமந்தரத்திலே பிறந்து, த்வ யத்திலே வளர்ந்து த்வயைகநிஷ்டராவீர்" என்று வாழ்த்தி,

நூற்றுநாலாம் வார்த்தை

a அநந்தாழ்வான்—எம்பெருமானுடைய ஸிஷ்யராய், அவரு டைய நியமனத்தின் பேரில் சிந்துபூமிகிலும் திருவேங்கடத்திலே நந்தீவனமமைத்துத் திருவேங்கடமுடையானுக்குப் புஷ்ப கைங்கர்யம் செய்த மஹாசாயர். b நஞ்ஜீயர்—பூர்வாஸ்ரமத்தில் வேதாந்தி என்று பேர் பெற்றவராய், ஆறு தூர்ஸனங்களுக்கு ஆறு ஆஸன மிட்டுக் கொண்டு அத்வேதஸித்தூர்த்த ப்ரவர்த்தகராயிருந்தவர். சரம காலத்தில் எம்பெருமானால் நியமிக்கப்பெற்று, பூட்டர் வேதாந்தியென்றும் மாதவரென்றும் பெயர் பெற்று மேல் நாட்டில் (திருநாராயணபுரத்துக்குக்கருகில்) இருந்த இவரை வெற்றி கொண்டு நம் தூர்ஸனஸ்தூராக்கினார். சிறிது காலம் கழித்து ஸபஸாரத்தில் வீரக்தி பெற்ற இவர் துறவு பூண்டு ஏராளமான தூர்வயத்தை எடுத்துக்கொண்டு பூரீரங்குத்துக்கு வந்து பூட்டர் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து, அவரையல்லது அறியாதவராயிருந்தார். இவரைப் பார்த்து அநந்தாழ்வான் "வேதாந்தியாயிருக்கும்போது ராஜபோகூத் தில் வாழ்ந்த ஸுகுமாரரான நீர் க்ருஹஸ்தராயிருந்துகொண்டே ஸநானம், அந்நபானம் முதலானவற்றில் ஸந்யாஸிக்குரிய கடுமை யான நியமங்களிலலாமல் பூட்டர் திருவடிகளையே உபாயோபேய மாக நினைத்திருந்தால் பரமபதும் கிடைக்காமல் போய் விடுமோ? இதை இப்போது சொல்லி என்ன செய்வது" என்று கூறி, "வேதாந்தியாயிருந்தபோது கறறிருந்த மற்ற மந்தரங்களை யெல்லாம் விட்டு, பூட்டர் உபதேஸிதத திருமந்தரத்தாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வமாகிற புதிய பிறவியையடைந்து, பூட்டர் உபதேஸிதத த்வயத்தையே எப்போதும் அநுஸந்திடுகையாலே அதனாலே ஜ்ஞான வளர்ச்சி பெற்றவராய் த்வயமொன்றையே பற்றியிருப்பவர் ஆவீர்"

பின்னையருளிச்செய்த வார்த்தை; - ‘த்யுஷ்டத்திலுள்ளதெல்லாம் பட்டருக்காக்கினோம்; த்யுஷ்டத்துக்குக் கடவார் பட்டரென்று இருப்பதோரிருப்பிண்டு; அது பூர்வத்யுஸையிலும் அநர்த்தத்யாவாம்’ என்று பார்த்து; ‘த்யுஷ்டத்துக்குக் கடவார் பெருமாள், அத்யுஷ்டத்துக்குக் கடவார் பட்டர்’ என்றிரும்; த்யுஷ்டாத்யுஷ்டங்களிரண்டுக்கும் ஆசார்யன் கடவனென்று இருந்தால் வருவதேதென்னில்; த்யுஷ்டத்தில் கர்மாதிநமாக ஏதேனும் சுருங்குண்டாகில் ஆசார்யனை வெறுத்தபோது பெருமானைக்கொண்டு தீர்த்துக்கொள்ளவொண்ணாது; பெருமானை வெறுத்தானாகில் ஆசார்யனைக் கொண்டு தீர்த்துக்கொள்ளலாம்.

நூற்றஞ்சாம் வார்த்தை

எம்பெருமானார், தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ரயித்ததொரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவருடைய பிள்ளைக்கு ௨ ஏகாயநரோட்டை

என்று வாழ்த்தினார். அதற்குப்பின் ஒரு வார்த்தையும் அருளினார். அதாவது—‘இம்மையில் நம் செல்வத்தையெல்லாம் பட்டருக்கு ஸமர்ப்பித்து விட்டோம். ஆகையால் இம்மையில் நம்முடைய நன்மையை பட்டர் பார்த்துக் கொள்வார்’ என்று நீர் நினைத்தீராகில், அந்நினைவு அஹங்காரமகாரங்களோடு கூடியதாகையாலே, நீர் வேதூரந்தியாயிருந்த நிலையைக் காட்டிலும் தாழ்வை விளைத்துவிடும். ஆகையால் ‘‘இவ்வுலகில் நம்முடைய தேஹயாத்ரை பெரியபெருமானுடைய பொறுப்பு. ஆத்மயாத்ரை பட்டருடைய பொறுப்பு’’ என்று நினைத்திரும். ‘தேஹயாத்ரை ஆத்மயாத்ரை இரண்டுமே ஆசார்யன் பொறுப்பு என்று நினைத்திருந்தால் குறையென்ன?’ எனில் தேஹயாத்ரையில் நம்முடைய கர்மம் காரணமாக ஏதேனும் குறைகள் உண்டானால், தேஹயாத்ரையும் ஆசார்யன் பொறுப்பு என்று நினைப்பவன் ஆசார்யனை வெறுக்கவேண்டியவரும். ஆசார்யனை வெறுத்தவனுக்குப் பெருமாள் கைகொடுக்க மாட்டார் என்பது ஸாஸ்த்ர ஸித்ததாமகையாலே, இவனுக்கு கதி இல்லாமல் போய்விடும். தேஹயாத்ரை பெருமாள் பொறுப்பு என்று நினைத்திருப்பவன் அதில் குறையுண்டாம்போது பெருமானை வெறுத்தாலும், ஆசார்யன் புருஷகாரம் செய்து பெருமானுக்கு அதனால் ஏற்படும் கோபத்தைத் தணிப்பானாகையாலே இவனுக்கு கதியுண்டு என்பது இவ்வார்த்தையின் கருத்து.

ஸம்ஸர்க்குமுண்டாக, நம்மோடு ஸம்பந்தமுடையவன் வ்யபி, சரித்து அநர்த்தப்படுவொண்ணாதென்று, பெருமாள் திருவடிகளிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே அவனும் அங்கே ஸந்நிஹிதனாக, “வாராய்! உனக்கு ப்ரமாணங்களால் காட்டலாம்படி b ஜ்ஞாநபௌஷ்கல்யமில்லை; நான் வேத்யாந்தங்களில் அறுதியிட்டிருக்கும் பொருள், - “ இவ்வர்த்தமாவுக்குத் தஞ்சமாயிருக்கும் அர்த்தம் த்வயமல்லதில்லை ” என்று பெருமாள் திருவடிகளில் ஸட்கோபனையெடுத்து ஸத்யம்பண்ணிக்கொடுத்தருளினார்; அவரும் அன்று தொடங்கி c த்வயநிஷ்டரானார்.

நூற்றூரும் வார்த்தை

புட்டர்“த்வயத்தின் அர்த்தத்தை புத்திபண்ணி ஸப்த்யாந்தரத்தாலே இவ்வர்த்தத்தை அநுஸந்திக்குவொண்ணாதோ?” என்று உடையவருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய; “அதுக்குக் குறையில்லை; ஆகிலும் இப்பாசரத்துக்குச் சுரக்கும் அர்த்தம் வேறொரு பாசரத்துக்குச் சுரவாதே” என்று அருளிச்செய்தார்.

நூற்றஞ்சாம் வார்த்தை

a ஏகாயநர்—“பிராட்டி என்னும் தத்துவம் இல்லை. ப்ரஹ்ம சாரி நாராயணனே ப்ராப்யம்” என்னும் மதத்தைப் பற்றியவர். b ஜ்ஞான பௌஷ்கல்யம் - வேதம் முதலான ப்ரமாணங்களில் மிகுதியான அறிவு. c த்வய நிஷ்டரானார். ஏகாயநராயிருந்த நிலை நீங்கப்பெற்று, பிராட்டியோடு கூடிய நாராயணனே ப்ராப்யம் என்று கூறும் த்வய மந்திரத்தின் பொருளில் ஊன்றி நிற்பவரானார்.

நூற்றூரும் வார்த்தை

“வேறொரு ப்ரமாண வாக்யத்தாலே த்வயத்தின் அர்த்தத்தை அநுஸந்திக்குக் கூடாதா?” என்பது புட்டரது கேள்வியின் கருத்து. “அர்த்தமே முக்யமாகையாலே, அப்படி த்வயத்தின் அர்த்தம் முழுவதையும் வெளிப்படுத்தும் ப்ரமாண வாக்யம் இருந்தால் அதைக் கொண்டு த்வயார்த்தத்தை அநுஸந்திக்குக் குறையில்லை; ஆனால் த்வயார்த்தம் முழுவதையும் சுரக்கும் (வெளிப்படுத்தும்) வேறொரு ப்ரமாணம் இல்லாமையாலே, த்வயத்தைக் கொண்டே இவ்வர்த்தங்களை அநுஸந்திப்பதையே நம் ஆசார்யர்கள் ஆதரித்துப்போருகிறார்கள்” என்பது எம்பெருமானுடைய பதிலின் கருத்து.

நூற்றேழாம் வார்த்தை

a நம் ஆசார்யர்கள் திருமந்தரத்திலும் சரமஸ்லோகத்திலும் அர்த்தத்தை ஒளித்துப்போருவர்கள் ; த்வயத்தில் ஸப்த்யமே தொடங்கி ஒளித்துப்போருவர்கள். b திருமந்தரம் ஆசார்யவாக்யம் ; த்வயம் ஸிஷ்யவாக்யம். c த்வயத்தில்

நூற்றேழாம் வார்த்தை

a நாராயணேபநிஷத் முதலானவற்றிலும், உபப்யும்ஹணங்களிலும், தெளிவாகக் காட்டப்பட்டிருக்கும் ஸப்த்யத்தையுடைய திருமந்தரத்தை (அஷ்டாஷரத்தை) ப்ரயோஜநாந்தரபர்கள் ஜபம் ஹோமம் முதலானவற்றைச் செய்வதில் பயன்படுத்தித் தாழ்ந்த பயன்களைப் பெற்றுப்போகிறார்கள். இத்திருமந்தரத்துக்கும், கீதாசரமஸ்லோகத்துக்கும் இடையருத குருபாம்பராமூலம் வந்த ரஹஸ்யார்த்தத்தை அறியாத அத்துவைதிகள் முதலானார் மனம்போனபடி விபரீதார்த்தங்களைப் பரப்புகின்றனர். திருமந்தரசரமஸ்லோகங்களின் ஸப்த்யம் ஸம்ஸ்த்ர ப்ரஸித்த்யமாகிவிட்டபடியாலே, அவற்றுக்கு இந்த துர்த்தத்தை ஏற்பட்டுவிட்டது ஆகையால் நம் ஆசார்யர்கள் “இவற்றின் அர்த்தத்தையாவது அநதிகாரிகள் செவிப்படாதபடி ரக்ஷிப்போம்” என்று பார்த்து அர்த்தத்தை ரக்ஷித்து ஸிஷ்யர்களின் தருதியைப் பரீக்ஷித்து உபதேசிப்பார்கள். த்வயேபநிஷத் முதலானவற்றிலும், ஸம்ருதி முதலான உபப்யும்ஹணங்களிலும் மறைத்தே சொல்லப்பட்டதாகையாலே புறம்புள்ளார் அறியாத த்வயத்திற்கு, மற்ற இரண்டு ரஹஸ்யங்களுக்கும் ஏற்பட்ட முற்கூறிய துர்த்தத்தைகள் வராமலிருப்பதற்காக, நம் ஆசார்யர்கள் அர்த்தத்தை ஒளிப்பதோடு, ஸப்த்யத்தையும் ஒளித்துத் தருதி பார்த்தே உபதேசிப்பார்கள் என்று கருத்து. எம்பெருமானார் ஸரணுகூழிகூர்வத்தில் த்வயஸரீரத்தை வெளியிடாமல் “அத்ர த்வயம்” என்றுமாத்திரம் ஸாதித்திருப்பது இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது. b திருமந்தரம், த்வயம் ஆகிய இரண்டும் ஆசார்யன் ஸிஷ்யனுக்கு உபதேசிக்கும் வாக்யங்களாய் இருவருடைய அநுஸந்தானத்திலும் இருந்தபோதிலும், த்வயத்தில் “ஸரணம் ப்ரபக்யே” (உபாயமாகப்பற்றுகிறேன்) என்று ஸிஷ்யனுடைய அநுஸந்தானத்தை நிகழ்காலத்தாலே வெளிப்படையாகக் காட்டுகையாலே, அதை ஸிஷ்யவாக்யம் என்னலாம். அப்படி வெளிப்படையாகக் காட்டாமையாலே திருமந்தரம் ஆசார்யவாக்யம் என்னலாம். c த்வயத்தில் பூர்வகூண்டத்தில் எம்பெருமான் நிரபேக்ஷாபாய

பூர்வகூண்டூத்தில் அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்தால், ரக்ஷணர்த்தமாக விலங்கிக்கிடந்த துரும்பெடுத்துப்பொகட ப்ராப்தியில்லை; d உத்தரகூண்டூத்தில் அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்தால் தலைசொரிகைக்கு அவஸரமில்லை; மடலெடுத்துக்கொண்டு புறப்படுமித்தனை.

நூற்றெட்டாம் வார்த்தை

புகூவச்சரணரவிந்த ஸரணகூதனம், ஜ்ஞாநிநாம் அக்ஷரேஸரனம், விலக்ஷணதிகாரியான ப்ரபந்தனுக்கு a உபாயத்தில் ப்ரவ்ருத்தி ஸ்வரூபவிரோதி; b உபேயத்தில் நிவ்ருத்திருசிவிரோதி; c உபாயத்தில் ப்ரவ்ருத்தி ஸ்வரூபஹாநி;

மாகக் காட்டப்படுகிறது. அதை அநுஸந்தித்தால் சேதனன் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுவதற்காக அருகிலிருக்கும் துரும்பை எடுத்துப்போடவும் தகுதியில்லை. 'ரக்ஷுகள் நம்மைத் தனக்குத் திருவுள்ளமானபோது ரக்ஷிக்கிறான்' என்னும் உபாயாத்யவஸாயத்துடன் ஸ்வார்த்தமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியற்று இருக்கவேணும் என்று கருத்து. d த்யவயத்தின் உத்தரகூண்டூத்தில் பிராட்டியும் பெருமானுமான சேர்த்தியில் செய்யப்படும் அடிமையின் இனிமை காட்டப்படுகிறது. இந்த இனிமையில் ஈடுபட்டவனுக்கு இத்தகைய இனிய புருஷார்த்தத்தைப் பெற்றேயாகவேணும் என்னும் ப்ராப்யத்வரை உண்டாகியே தீரும். அப்போது அவர்கள் தலையை அரித்தால் சொரியக்கூட நேரமில்லாமல், இந்த மிக இனிய பயனைப்பெறுவதற்காக வழியல்லா வழிகளில்சென்று மடலெடுத்தல், நோன்புநோற்றல், தேவதாந்தரங்களை ஆஸ்ரயித்தல் முதலான செயல்களைச் செய்யத் தொடங்குவார்கள் என்று கருத்து. இந்நிலை ப்ராப்யத்வரை மிக்கிருந்த ஆழ்வார்களிடம் காணப்படுகிறதேயொழிய, அதில்லாத நம்மைப் போன்றவர்களிடம் காணப்படுவதில்லை என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

நூற்றெட்டாம் வார்த்தை

a ஸித்தேத்யாபாயத்தைப் பற்றிவைத்து, தான் பற்றும் பற்றிலும் உபாயத்வபூத்திவைப்பது, அந்நியஸரணத்வமாகிற சேதனஸ்வரூபத்துக்கு முரண்படும். b உபேயமாகிற கைங்கர்யத்தில் இனிமையை அறிந்துவைத்து, போதுமென்று அதில்நின்றும் மீள்வது இவனுக்கு இருக்கவேண்டிய ப்ராப்ய ருசியோடு முரண்படும். c ஸித்தேத்யாபாய

d உபேயத்தில் ப்ரவ்ருத்தி ருசிவிரோதி; e இவ்விரண்டு அர்த்தத்துக்கும் நிதர்ஸநபூதர் — ஸ்வரக்ஷணக்ஷமையாயிருக்கச் செய்தே ஸ்வஸ்வரூபாரதந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்து, அஸோக வநிகையில், எழுந்தருளியிருந்த பிராட்டியும், f பெருமாள் “நில்” என்னச்செய்தேயும் தம்முடைய செல்லாமையைக் காட்டி அவருடைய வார்த்தையை அதிக்ரமித்துக் காட்டிலே தொடர்ந்து அடிமை செய்த இனையபெருமானும்.

ஸம்ஸாரஸம்பூந்தமற்றுத் திருநாட்டிலே போயிருக்கு மளவும் துவயத்தில் இரண்டு கூண்டூத்தில் அர்த்தத்தையுங் கொண்டு ப்ரபந்தனானவன் g காலக்ஷேபம் பண்ணும்படி — h பெரியபிராட்டியாரைப் பின்செல்லும் ஸ்வபாவனாகையாலே

நிஷ்டூன் தன் முயற்சியான கர்மம், ஜ்ஞானம் முதலான உபாயங்களில் (உபாயாந்தரங்களில்) ஈடுபடுவது ஆகிஞ்சன்யமாகிற ஸ்வரூபத்தை அழித்துவிடும். மற்ற சேதனரை உபாயமாகப்பற்றுவது அநந்ய கூதித்வமாகிற ஸ்வரூபத்தை அழித்துவிடும் என்று கருத்து. dஸ்வார்த்தாநுபூவகைங்கர்யங்களில் ஈடுபடுவதும், ஐஸ்வர்யம், கைவல்யம் முதலான மற்ற உபேயங்களில் ஈடுபடுவதும் பரார்த்தாநுபூவகைங்கர்யங்களில் ருசியோடு முரண்படும். e பிராட்டி, தன்னைத் தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளவல்ல ஸக்தியுடையவளாயிருந்தபோதிலும், அத்யந்தபாரதந்தர்யமாகிற ஸ்வரூபவிரோதம் ஏற்படும் என்று அதைப் பயன்படுத்தவில்லை. அனுமன் முதலானாரைக்கொண்டு பெருமானை அடைவது எளிதாயிருந்தும், அநந்யகூதித்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதம் ஏற்படுமென்று அதற்கும் இசையவில்லை. ஆகையால் a, c வாக்யங்களில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களுக்குப் பிராட்டியின் இவ்விருப்பு துருஷ்டாந்தம். f பெருமாள் ‘காட்டுக்கு வரக்கூடாது’ என்று தடுத்தபோதும், ப்ராப்யத்வரை மிக்கவராகையாலே, இனையபெருமாள் பெருமாள் வார்த்தையை மீறுவதாகிற தகாத செயலைச்செய்து, பெருமானை இசைவித்து, காட்டுக்குத் தொடர்ந்து சென்று அடிமைசெய்து, தூக்கம் முதலான உபேயாந்தரங்களிலும் விருப்பமற்றவராய், பெருமானுக்குப் பரார்த்தகைங்கர்யமசெய்தது b, d வாக்யங்களில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களுக்கு துருஷ்டாந்தம்.

g காலக்ஷேபம் பண்ணும்படி — துவயத்தின் அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்து நற்போதுபோக்கும் ப்ரகாரம் பின்வருமாறு என்று

இவள் புருஷகாரமாகக்கொண்டு ஆஸ்ரயிங்கிற நம் பெரும் பிழைகள் பாராதானுமாய், i ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு மிகவும் எளியனான நாராயணனுடைய j திருவடிகளையிரண்டையும், k எனக்கு அத்யந்தம் அநிஷ்டமாய், அநாதியாக இன்றளவும் வர வடிம்பிட்டு வருகிற ஸம்ஸாரத்தை வாஸநையோடே போக்கி, l எனக்கு இஷ்டதமமாய், நிரதிஸ்யாநந்தாவஹமாய், அநந்தமாய் அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான மோக்ஷத்தைப் பெறுகைக்கு அவ்யவஹித ஸாத்யநமாகப் பற்றி நின்றேன் ; m பெரியபிராட்டியாரோடே கூட n ஸர்வஸ்வாமியான நாராயணன் திருவடிகளிலே o ஸர்வதேஸ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசிதமான ஸகல சேஷவ்ருத்திகளையும் பண்ணப்பெறுவேனாகவும்; p அதுக்கு விரோதியான அஹங்கார மமகாரங்கள் தவிருவதாகவும். இ தி னு டை ய q அநுக்ரமணமிருக்கும்படி; r ஸாபராத்யுனை ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கு ஸர்வஜ்ஞனை ஸர்வேஸ்வரனைக் கிட்டுமிடத்தில், இவனுடைய அபராதும் அவன் திருவுள்ளத்தில் படாதபடி அழகாலும் குணங்களாலும் அவனைத் துவக்கி இவனைத் திருவடிகளிலே சேர விடுகைக்குக் கண்ணழிவற்ற புருஷகாரமான பிராட்டி ஸ்வரூபம் சொல்லி, s மதுப்பாலே-இவளுக்கு அவனைப்பிரிய ஸம்பூவநையிலலாத மஹாஸம்பத்தான நித்ய

கருத்து. h இது ஸ்ரீமச்சூப்ப்யதூர்த்தம். i இது நாராயணஸூப்ப்யதூர்த்தம். j இது 'சரணே' என்னும் ஸூப்ப்யத்தின் பொருள். k, l இவை முறையே அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும், இஷ்டப்ராப்தியையும் நேரே ஸாதித்துத் தரும் உபாயத்தைக்கூறும் 'ஸரண' ஸூப்ப்யத்தின் பொருள். இதுவரை பூர்வகூண்டூத்தின் பொருள் அநுஸந்திசூப்பப்பட்டது இனி உத்தரகூண்டூத்தின் பொருள் அநுஸந்திசூப்படுகிறது. n இது 'ஸ்ரீமதே' என்னும் ஸூப்ப்யத்தின் பொருள் n இது 'நாராயண' ஸூப்ப்யத்தின் பொருள். o இது 'ஆய' என்னும் ஸூப்ப்யத்தின் பொருள். p இது நமஸ்ஸூப்ப்யதூர்த்தம். q அநுக்ரமணம் - முன்சொன்னதின் விவரணம். r இது ஸ்ரீஸூப்ப்யதூர்த்தம். s 'பூமநிந்தார்ப்ரஸம்ஸாஸு நித்யயோகே' என்னும் வ்யாகரணகாரிகைப்படி இங்கு 'நித்யயோகே மதுப்பாய். பிராட்டி எப்பெருமானே

யோகும் சொல்லி, t நாராயணபதூத்தாலே-இவன் புருஷ காரமும் மிகையாம்படி அவன் ஆஸ்தி விஷயத்தில் பண்ணும் வாத்தஸ்யாதி, குணயோகஞ்சொல்லி, u “சரணேள” என்கிற பதூத்தாலே - இவன் குற்றங்களையிட்டுக் கைவிடுமென்று, u₂ வரையாதே மேல் விழுந்து ஸ்வீகரிக்கும் திருவடிகளினுடைய சேர்த்தியழகைச் சொல்லி, v “ஸரணம்” என்கிற பதூத்தாலே-அவைதான் இவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் ஸாதாதமென்னுமிடஞ்சொல்லி, w “ப்ரபத்யே” என்கிற வர்த்தமாநத்தாலே-சேதநன் நெடுங்காலம் பண்ணின ப்ராதிசூல்யம் தவிர்ந்து, இன்று இசைந்து பற்றுகிற பற்றைச்சொல்லி, உத்தரகூண்டூத்தில் x ஸ்ரீமத் பதூத்தாலே உபேயத்திலும் பிராட்டி புருஷகாரபூதையுமாய், ஸ்வாமிநியுமாய்க்கொண்டு அவனோடே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறபடி சொல்லி, y நாராயணபதூத்தாலே-அவனுடைய ஸர்வ ஸ்வாமிதவஞ்சொல்லி, z “ஆய” என்கிற சதுர்த்தியாலே-இவ்விருவருமான சேர்த்தியிலே இப்ரபந்நான சேதநன் ஸ்வரூபாநுரூபமான வருத்திவிசேஷத்தை ப்ரார்த்தித்து, அத்யாஹார்யமான z₂ ஸ்வஸப்நூத்தாலே பெற்றபடி சொல்லி, z₃ நமஸ்ஸாலே-அடிமை செய்யுமிடத்து அவனாகந்த உகப்புக்கண்டு உகக்குமதொழியத் தன்னாகப்புத் தவிர்ந்தபடி சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

விட்டு இறையும் அகலகில்லாதவன் என்று காட்டுகிறது. t இது i வாக்யத்தின் விவரணம். u இது j வாக்யத்தின் விவரணம். u₂ வரையாதே—அந்தணர், அந்தியர் என்னும் வாசிபாராமல். இவ்விடத்தில் “பிராட்டியும் அவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது; திண்கழலாயிருக்கும்” [முமுக்ஷுப்படி 146] என்ற சூர்ணையும் அதன் வ்யாக்யானமும் அநுஸந்திக்கத்தக்கது. v இது k, l வாக்யங்களின் அர்த்தம். w இது i வாக்யத்தில் ‘பற்றிநின்றேன்’ என்றதின் விவரணம். x இது n வாக்யத்தின் விவரணம். y இது n வாக்யத்தின் அர்த்தம். z இது o வாக்யத்தின் அர்த்தம். z₂ ஸ்வஸப்நூத்தாலே — அஹம் ஸப்நூத்தாலே. z₃ இது p வாக்யத்தின் விவரணம்.

நூற்றொன்பதாம் வார்த்தை

a உபாயத்தை நிலையிட்டவர்கள் பிராட்டியும் துரோகபதியும், திருக்கண்ணமங்கையாண்டானும்; உபேயத்தை நிலையிட்டவர்கள் இனையபெருமானும், பெரியவுடையாரும், சிந்தயந்தியும், பிள்ளை திருநறையூரரையரும்:—b 1. “சீதோ புவ” என்னும் ஸக்தியோடே தன்னுடைய தனியிருப்பை மாற்ற வல்லவன், பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்துக்குக் கொற்றையா மென்று துருப்பு நறுக்காதிருந்தபடியாலும், c லஜ்ஜையில்லாத கோஷ்டியிலே லஜ்ஜையையுடையவன், அவன் கையிலே தன் லஜ்ஜையைப் போகட்டிருந்தபடியாலும், d தம் பரபரப்பை மாற்றி வகுத்தவன் வாசலிலே ஒதுங்கிப்படியாலும், d₂ உபாயத்துக்கு, d₃ வீமபூமி இவர்கள்; e நில லென்ன, e₁ 1. “குருஷ்வ மாமநுசரம்” என்கிறபடியாலும், 2. “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்கிறபடியாலும், 3. “கரி

நூற்றொன்பதாம் வார்த்தை

a ஸ்ரீவசனபூஷணம் 80 முதல் 84 ஈருக உள்ள சூர்ணைகளும் அவற்றின் வ்யாக்யானமும் இவ்விஷயத்தை விவரிக்கின்றன. அவற்றை இங்கு அநுஸந்திப்பது. b பிராட்டியின் உபாயாத்யவஸாய நிஷ்டையைக்காட்டும் வாக்யம். அனுமனுடைய வாலின் நெருப்பைத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே குளிரச்செய்தவளுக்கு, ராவணனை அழியச் செய்ய ஸக்தியிருந்தபோதிலும், தன்னை ரக்ஷிப்பது பெருமானுடைய பொறுப்பு என்று உணர்ந்து, தன் ரக்ஷணத்துக்காகச் சிறிதும் முயலாதிருந்தாள் என்று கருத்து. c இரு கையும் விட்ட துரோகபதியினுடைய உபாயாத்யவஸாயநிஷ்டையைச் சொல்லுகிறது. d திருக்கண்ணமங்கையாண்டானுடைய உபாயாத்யவஸாயநிஷ்டையைச் சொல்லுகிறது. d₂ உபாயத்துக்கு—உபாயாத்யவஸாயத்துக்கு d₃ வீமபூமி - எல்லைநிலம். e இனையபெருமாள் உபேயத்தை நிலையிட்டதைச் சொல்லுகிறது. e₁ [ரா-அ 31-24] ‘என்னைக் கூட அழைத்துச்செல்வாய்’ என்று இனையபெருமாள் பெருமானை நோக்கி, காட்டுக்குக் கூட அழைத்துச் செல்லும்படி பிரார்த்தித்த வாக்யம். e₂ [ரா-அ 31-27] ‘அடியேன் எல்லாக் கைங்கர்யங்களையும் செய்வேன்’ என்று இனையபெருமாள் பெருமானைக் குறித்து விண்ணப்பித்த வாக்யம். e₃ [ரா-ஆ 15-7] ‘‘இன்னகிதமாகப் பர்ண

யதாமிதி மாம் வது” என்கிறபடியாலும், 4. “லக்ஷ்மணேந க்யுதாம் க்யுதிம்” என்னும்படியான ப்ராப்தியாலும், 5. “ஸஹ ஜகைங்சர்யவித்ய:” என்கிற அர்த்தம் கைப்பட்டது அவர்க்கே யாகையாலும், f பெரியவுடையாரும் பிள்ளை திருநறையூரையரும் வகுத்த விஷயத்தைப் பிரிந்து தந்தாமுடைய உடம்பைப் பேணுமையாலும், சிந்தயந்தி வகுத்த விஷயத்தைக் கண்ட மாத்ரத்திலே விரோதியான உடம்பை விட்டு நிற்கையாலும், உபேயாநுபுவத்துக்கு லீமாபூமி இவர்கள்.

நூற்றுப்பத்தாம் வார்த்தை

ஆச்சி, ஆச்சானுக்கு—புகுவச்சேஷமாய் அநாதிகாலம் எம்பெருமானோடே ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொண்ட ஐந்துவுக்கு எம்பெருமான் திருவடிகளிலே b பிணைத்துப் பிழைப் பிக்கப் பிராட்டியுள்ள என்றிரும்—என்றருளிச்செய்தார்.

நூற்றுப்பதினேராம் வார்த்தை

விட்டுப்பற்றித் தேறியிருக்கை அதிகாரிருத்யம் ; விடு வித்துப் பற்றுவித்து விலக்கடியறுக்கை உபாயக்குத்யம் என்று வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை.

ஸாலை சமைப்பாய்’ என்று நீயே உத்தரவிடவேண்டும்” என்று இளையபெருமான் பெருமானை நோக்கி விண்ணப்பித்த வாக்யம். e4 [ரா.உ-107-3] ‘லக்ஷ்மணன் சென்ற வழியில் இன்றே பின் செல் வேன்’ என்று இளையபெருமான் பரமபதும் அடைந்தவுடன் பெருமான் அருளிச்செய்த வார்த்தை. e5 புட்டர் அஷ்ட ஸ்லோகியின் மூன்றாவது ஸ்லோகத்தில் திருமந்த்ரத்தின் வாக்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்து “இயல்வான கைங்கர்யச் செயல்கள் எனக்கு ஏற்பட்டும்” என்று பிரார்த்திக்கும் இறுதிப்பதும். f பெரிய உடையார். பிள்ளை திருநறையூரையர், சிந்தயந்தி ஆகியவர்கள் எப்படி உபேயத்தை நிலையிட்டார்கள் என்பதை, தொடக்கத்தில் குறித்த ஸ்ரீவசனபூஷண குர்ணைகளின் வ்யாக்யானத்தில் கண்டு கொள்ளலாம்.

நூற்றுப்பத்தாம் வார்த்தை

a ஐந்துவுக்கு-புத்தி சேதனனுக்கு. b பிணைத்துப் பிழைப்பிக்க-சேர்த்து உய்விக்க. (இது வங்கிபுரத்தாச்சி கிடாம்பியாச்சானுக்கு அருளியது)

நூற்றுப்பன்னிரண்டாம் வார்த்தை

a உபாயத்தில் அத்யவஸாயமாவது - ஸங்காத்ரயநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக அத்யவஸாயிக்கை. ஸங்காத்ரயமாவது - ஸ்வக்ருத தோஷதூர்ஸநம், உத்தேதூஸ்யதூர்ஸபூத்வம், உபாயபூல் குத்வம், இம்முன்று ஸங்கையும்; b ஸர்வஜ்ஞத்வம், ஸர்வஸக்தித்வம், பரமகாருணிகத்வம், பரமௌதூர்யவத் த்வம், ஆஸ்ரிதவத்ஸலத்வம், அஸரண்யஸரண்யத்வம், அநாலோசிதவிஸேஷா஽ஸேஷலோகஸரண்யத்வம், நிருபூதிக ஸர்வஸ்வாமித்வம், ஸ்ரிய:பதித்வம், நாராயணத்வமாகிற இப் பத்து குணங்களையும் அநுஸந்திக்கு நிவ்ருத்தமாம். எங்ஙனே?

நூற்றுப்பதினேராம் வார்த்தை

தன் முயற்சியான உபாயாந்தரங்களை விட்டு, ஸித்தேதூபாயமான எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றி, பூலத்தில் ஐயமில்லாமலிருப் பது ஸரணாகுதன் செய்யவேண்டியது. இந்தச் சேதனனுக்கு மற்ற உபாயங்களோடு தொடர்பை விடுவித்து, தன்னையே உபாயமாகப் பற்றும்படி செய்து, இவன் தன்னைப் பெறுகைக்குத் தடையாயிருக் கும் எல்லாப்பாபங்களையும் போக்கடிக்கை ஸித்தேதூபாயமான எம் பெருமான் செய்ய வேண்டியது என்று கருத்து.

நூற்றுப்பன்னிரண்டாம் வார்த்தை

a மூன்று ஐயப்பாடுகள் நீங்கப்பெற்று உறுதிகொள்வதே உபா யாத்யவஸாயமாவது. அவையாவன:— (1) அனாதிகாலமாகக் கணக்கற்ற பாபங்களைச் செய்திருக்கும் நாம் தலைசிறந்த புருஷார்த்து மான பரமபதூத்தை அடைவது எப்படி? என்னும் ஐயப்பாடு. (2) பிரமன், உருத்திரன், ஸநகர், ஸநந்தூனர் முதலானார்க்கும் அரியதான பரமபதூப்ராப்தி நமக்கு எப்படி கிடைக்கும் என்னும் ஐயப்பாடு. (3) இவ்வுலகிலுள்ள அல்பபூலங்களையே மிகவும் ஸ்ரமப் பட்டு அடையவேண்டியிருக்கும்போது, தலை சிறந்த பூலமான மோஷத்தை, எம்பெருமானே உபாயமாகப்பற்றுவதாகிற எளியவழி யால் எப்படி அடையமுடியும் என்னும் ஐயப்பாடு. b முற்கூறிய மூன்று ஐயப்பாடுகளும் ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலாக நாராயணத்வம் ஈருகவுள்ள பத்து குணங்களை அநுஸந்திப்பதால் நீங்கும். எப்படி யெனில்: (1) அடியார்களுடைய தோஷங்களைக் காணாமலிருக்கை, வா—19

என்னில் ; - ஆபிரிதவாத்ஸல்யத்தை அநுஸந்தித்க்க ஸ்வக்ருத தோஷதர்ஸநத்தாலே வருகிற ஸங்கை கழியும் ; ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸக்தித்வ பரமகாருணிகத்வ பரமௌதூர்யவத்வ மாகிற நாலு குணங்களையும் அநுஸந்தித்க்க, உத்தேயஸ்ய துர்லபத்வத்தால் வருகிற ஸங்கை கழியும் ; அஸரண்யஸரண் யத்வம் அநாலோசிதவிஸேஷா஽ஸேஷலோகஸரண்யத்வமாகிற இவையிரண்டையும் அநுஸந்தித்க்க, உபாயபுல்குத்வத்தால் வருகிற ஸங்கை கழியும் ; c மேல் மூன்று குணமும் மூன்றுக்கும் பொது ; எங்ஙனேயென்னில் ; - ஸ்ரீய:பதித்வத்தை அநுஸந்தித்க்க தோஷங்கண்டு அஞ்சவேண்டா ; நிருபாதி, கஸர்வஸ்வாமித்வத்தை அநுஸந்தித்க்க, உத்தேயஸ்யதுர்லபத்வங்கண்டு அஞ்ச வேண்டா ; நாராயணத்வத்தை அநுஸந்தித்க்க, உபாயபுல்குத்வங்கண்டு அஞ்சவேண்டா.

இக்குணங்கள் “ மாம் ” என்ற பதத்திலே அநுஸந்தேயங்கள். எங்ஙனேயென்னில் ; - d உன்னிற்காட்டில் உன்

கண்டால் குணமாகக் கொள்ளுகை முதலான லக்ஷணங்களையுடைய ஆபிரிதவாத்ஸல்யமாகிற குணத்தை அநுஸந்தித்க்கத்தால் தன் கூற்றம் பார்த்து ஏற்படும் முதல் ஐயப்பாடு நீங்கும். (2) அரியனவற்றையும் எளிதில் ஸாதிக்கவல்ல எம்பெருமானுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வம் (எல்லாமறிந்தவனாயிருக்கை), ஸர்வஸக்தித்வம் (எல்லாம் வல்லவனாயிருக்கை), ஒப்பற்ற கருணையுடையவனாயிருக்கை, ஒப்பற்ற வண்மை உடையவனாயிருக்கை என்கிற நாலு குணங்களையும் அநுஸந்தித்க்கத்தால் ‘மோக்ஷபுலம் கிடைத்தற்கரியதாயிற்றே’ என்னும் இரண்டாம் ஐயப்பாடு நீங்கும். (3) புகலற்றவர்களுக்கும் புகலாயிருக்கை அந்தணர் அந்தியர் என்ற வாசி பாராமல் அனைத்துலகுக்கும் புகலாயிருக்கை என்னும் இரண்டு குணங்களையும் அநுஸந்தித்க்கத்தால் எளிய உபாயத்தால் அரிய புலனை எப்படி ஸாதிக்கமுடியும் என்னும் மூன்றாம் ஐயப்பாடு நீங்கும். c (1) லக்ஷ்மீநாதஜ்ஞாயிருக்கை, (2) அனைவர்க்கும் இயல்வான ஸ்வாமியாயிருக்கை, (3) நாராயணனாயிருக்கை என்னும் மற்ற மூன்று குணங்களும் இந்த மூன்று ஐயப்பாடுகளையும் நீக்கும். மூலத்தில் ஒவ்வொரு ஐயப்பாடு விஷயத்தில் ஒவ்வொரு குணத்தை எடுத்துக் காட்டியபோதிலும், மூன்று ஐயப்பாடுகளும் இம்மூன்று குணநுஸந்தானங்களாலும் நீங்கும் என்பதை எளிதில் உணரலாம். d இது ஸர்வஜ்ஞத்வத்தின் பொருள்.

காரியம் அறிவேனுமாய், e உன்னிலும் உன்காரியஞ்செய்கைக்குக் கடிமனுமாய், f உன்னிலும் உன்காரியத்துக்கு நேர்ந்திருப்பேனுமாய், g உன்காரியஞ்செய்யுமிடத்தில் என்றும் செய்வேனுமாய், h உன் குற்றங்காணாதிருப்பேனுமாய், உன் குற்றம் போக்யமாயிருப்பேனுமாய், i உனக்குப் பற்றில்லாத அன்று பற்றாயிருப்பேனுமாய், j உன்தரம் பாராதிருப்பேனுமாய், k உன்னிலும் உன் காரியஞ்செய்கைக்குப் ப்ராப்தனுமாய், l உனக்கும் எனக்கும் தூரகையான ஸர்வேஸ்வரிக்காகவே உன்காரியஞ்செய்வேனுமாய், m நீரிலே நெருப்பெழுந்தாற்போலே இவள் குற்றங்காட்டிலும் விடவொண்ணாத குடல் துடக்கையும் உடையேனுமாயிருக்கிற என்னையென்றபடி.

நூற்றுப்பதின்மூன்றும் வார்த்தை

a த்யாக்யவிஸிஷ்டம் ஸவீகாரம்; b ஸ்வீகாரவிஸிஷ்டம் அதிகாரம்; c குணவிஸிஷ்டம் உபாயம்; d லக்ஷமீவிஸிஷ்டம் உபேயம்.

e இது ஸர்வஸக்தித்வத்தின்பொருள். f இது பரமகாருணிகத்வத்தின்பொருள். g இது பரமௌத்யார்யவத்த்வத்தினால் ஏற்படுவது. h இது ஆழிதவத்ஸலத்வத்தின் கார்யம். i இது அஸரண்யஸரண்யத்வத்தின்பொருள். j இது அநாலோசிதவிஸேஷாஸேஷலோகஸரண்யத்வத்தின்பொருள். k இது நிருபாதி, ஸர்வஸ்வாமித்வத்தின்பொருள். l இது ஸ்ரிய:பதித்வத்தின் பொருள். m இது நாராயணத்வத்தின் பொருள்.

நூற்றுப்பதின்மூன்றும் வார்த்தை

a எல்லா உபாயங்களையும் விட்டே எம்பெருமானைப் பற்றவேனுமாய்கையாலே, விடுகையை முன்னிட்டுக்கொண்டிருப்பது பற்றுவது. b எம்பெருமானை உபாயமாகப்பற்றின அதிகாரிக்கே ப்ராப்த்யாநுபூவகைங்கர்யங்களைப் பெறத் தகுதியுண்டாகையால், பற்றாதே முன்னிட்டுக்கொண்டிருப்பது அதிகாரம் (ஸரணாக்ஷதனிள் தகுதி). c வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம், ஸௌரீல்யம், ஸௌஸ்ப்யம் என்ற ஆஸ்ரயணஸௌகர்யபாதக (ஆஸ்ரயிப்பதற்கு எளிமையைப் பண்ணித்தரும்) குணங்களோடும், ஸர்வஜ்ஞத்வம் (ஜ்ஞானம்), ஸர்வஸக்தித்வம் (ஸக்தி), ஸர்வஸ்வாமித்வம் (ப்ராப்தி), அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம் (பூர்த்தி), கருணை என்னும் ஆழிதகார்யபாதக (அடியார்களுடைய கார்யத்தை ஸாதித்துத்தரும்) குணங்களோடும் கூடியிருக்கும் எம்பெருமான் உபாயமாகிருன். d பெரியபிராட்டியாரோடு கூடியுள்ள எம்பெருமான் உபேயமெனப்படும் ப்ராப்யமாகிருன்.

நூற்றுப்பதின்காம் வார்த்தை

நம்பி ஸ்ரீகோவர்த்தநதாஸர், “அர்ஜுனன் ப்ரஸநம் பண்ண, ஸர்வஜ்ஞனுமாய், ஸர்வஸக்தியுமாயிருக்கிறவன் பண்டுபோல் சொல்லமாட்டேனென்றதென்?” என்று கூரத் தாழ்வானைக்கேட்க; “த்ரௌபதி குழல்முடித்தபின்பு பண்டு போலே அவன் வாய் புறப்படுமோ? என்று திருவுள்ளக்கருத்து” என்றருளிச்செய்தார்.

நூற்றுப்பதினந்தாம் வார்த்தை

பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் வார்த்தை;-ஓ நாராயணனுக்கு நைரந்தர்யவேஷம்,—நம் பக்கல் தம் பேற்றுக்கு “நம:” என்னுதவர்களை, “வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள்”

நூற்றுப்பதின்காம் வார்த்தை

கீதையைக்கேட்டு நெடுநாளைக்குப்பின் அர்ஜுனன் கீதார்த்தங் களை மறுபடியும் உபதேஸிக்கவேண்டும் என்று கண்ணனைக் கேட்க, கீதையில் தான் சொன்ன பொருள்களெல்லாம் மறந்து விட்ட அர்ஜுனனைப் பார்த்து “துர்மேதாஸ்சாஸி” முதலான வார்த்தை களால் நிந்தித்து, கண்ணன் சுருக்கமான அநுகீதையை உப தேஸித்ததைப் பற்றியது இவ்வார்த்தை. “ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வ ஸக்தியுமாயிருக்கும் கண்ணன் முன்போல் விரிவாக கீதையை ஏன் உபதேஸிக்கவில்லை?” என்பது கேள்வியின் கருத்து. “அர்ஜுனனுக்கு ப்ரபத்த்யுபதேஸம் பண்ணிற்றாம் இவளுக்காக’ [ஸ்ரீவசனபூஷணம் 22] என்கிறபடியே த்ரௌபதியின் குழல் விரித் திருப்பதைப் பார்த்து, அதை எப்படியாவது முடிக்கவேண்டும் என்ற ஊற்றத்தாலேயே உபநிஷத்துக்களில் ஆங்காங்கு கிடந்த ரஹஸ்யார்த் தங்கனையெல்லாம் யுத்தக்களத்திலே கண்ணன் வெளிப்படுத்தினான். அவன் குழல் முடித்தபின்பு அர்ஜுனன் கேட்டாலும் கண்ணனுடைய திருவாய் முன்போல் விரிவாகப் பேசாது” என்பது பதிலின் கருத்து.

நூற்றுப்பதினந்தாம் வார்த்தை

2 “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே” [திருவாய் 2-9-4] “உனக்கே நாமாட்செய்வோம்” [திருப்பாவை 99] என்கிறபடியே நமஸ்கர்த்தார்த்தம் கைவந்து புகுவதுநபுவகைங்கர்யங்களும் அவனுடைய முகமலர்த்திக்கே உறுப்பு என்றிராமல், ‘அவை நம் ஆநந்தத்துக்கும் உறுப்பு’ என்றிருக்கும் ஸாதாநாந்தாநிஷ்டாங்க ளுக்கும் “வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள் என்று வீடும் தரும்”

என்னும்படியாயிருப்பதொரு ஓளதூர்யவியேஷம். b நார வஸ்துவக்கு நைரந்தர்யவேஷம்;- “நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்” என்று - பேற்றுக்கு நிர்ப்பூரணம்போருகையும் தத்ப்ரதிபூந்தகமான பாபத்தில் ஆர்த்தனயம்போருகையும்.

நூற்றுப்பதினும் வார்த்தை

எம்பெருமானாரருளிச்செய்த வார்த்தை;- a ஸ்வஸ்வரூப வைஸத்யத்யஸையாவது - பரஸ்வரூபவிஷயத்தில் ஸ்வீகார த்யாக்யப்ரகார ப்ரதிபத்திநிவ்ருத்தியில் வ்யவஸ்திதனயம்போருகை. b விட்டுப்பற்ற என்றருளிச்செய்வர் ஆழ்வான்; பற்றிவிட என்றருளிச்செய்வர் முதலியாண்டான்; பிச்சுத் தெளிந்து கண்விழிக்கை என்று ஆண்டான்.

[திருவாய் 3-9-9] என்கிறபடியே பரமபதத்தைத் தரும்படியாயிருக்கும் வண்மைமிக்கிருக்கை நாராயணனுக்கு எப்போதுமுள்ள இயல்பு. b “நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்” [திருப்பாவை 1] என்று தமக்குப் பேறு கிடைக்குமென்பதில் கவலையற்றிருக்கையும், அப்பேற்றுக்குத் தடையான அவித்யை (அஜ்ஞானம்), கர்மம் (புண்யபாபங்கள்), வாஸனை (பழக்கம்), ருசி (ஈடுபாடு), ப்ரக்ருதி (தேஹ) ஸம்பூந்த்யம் ஆகியவற்றைக்கண்டு “பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ” [திருவாய் 6-9-9] என்கிறபடியே மிகவும் வருந்தித் துடிக்கையும் நாராயணத்தூர்த்தகமான பூத்யத்யசேதனனுக்கு எப்போதும் இருக்கவேண்டிய இயல்பு.

நூற்றுப்பதினும் வார்த்தை

a தன் ஸ்வரூபத்தைத் தெளிவாக அறிகையாவது—எம்பெருமானுடைய பரவத்தை அறிவதிலும், அவனையே பற்றுவதிலும், தன் முயற்சியான எல்லா உபாயங்களையும் வாஸனையோடு விடுவதிலும், ‘தான்பற்றும் பற்று உபாயம்’ என்னும் நினைவு நீங்குவதிலும் உறுதியோடிருக்கையேயாகும். b “முந்துறவுரைக்கேன் விரைக் சூழல் மடவார் கலவியைவிடு ... மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வா மட நெஞ்சே” [பெரியதிரு 9-8-1] என்கிறபடியே விஷயாந்தரங்களை விட்டே எம்பெருமானைப் பற்றவேணும் — என்று கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்வர், “இது ஆழ்வானைப்போன்ற வைராக்யஸரீலர்க்குக் கூடுமேயொழிய ஸாமான்யர்களுக்குக் கூடாது” என்று திருவுள்ளம் பற்றிய முதலியாண்டான் “விஷயாந்தரங்களை விடாவிடிலும், எம்பெருமானைப்பற்றினால் “மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோன்

நூற்றுப்பதினேழாம் வார்த்தை

எம்பார் வார்த்தை :- a ஸ்வீக்ருதோபாயபூ, தனாகையாவது- ஸ்வீக்ருதபூ, தனாகை. அதாவது-ஸ்வகூதஸ்வீகாரத்தில் உபாய பூத்தியை த்யஜித்து பரகூதஸ்வீகாரத்துக்கு விஷயமாய் விடுகை. அதாவது - ஸ்வார்த்துப் ப்ரவ்ருத்தியையும் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியையும் விட்டு, பரார்த்துப் ப்ரவ்ருத்தியிலும் பரப்ரவ்ருத்தியிலும் அந்வயிக்கை. b “உனக்கென்று நிவ்ருத்திக்கையை விட்டு, எனக்கென்ன நான் ப்ரவ்ருத்திக்கவென்று உள்ளே புகுரு” என்று ஈஸ்வரன் வாக்யம்.

கைவிட்டு” [மூன்-திருவ 14] என்கிறபடியே, அவனுடைய இனிமை இவனைப் படிப்படியாக விஷயாந்தரங்களை விடச்செய்துவிடும். பால் குடித்துப் பித்தத்தைத் தீர்த்துக்கொள்வதுபோன்றது இது. ஸாமான்ய ஜனங்களுக்கு விஷயாந்தரங்களைவிட்டே எம்பெருமானைப் பற்றுவது என்பது பால் முதலான மருந்துகளைக் குடிக்காமலே பைத்தியம் தெளிந்து அறிவு ஏற்படுவதுபோலே இயலாத கார்யம்” என்று அருளிச்செய்வார்.

நூற்றுப்பதினேழாம் வார்த்தை

a எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றினவனாகையாவது—எம்பெருமானாலே பற்றப்பட்டவனாகையேயாகும். அது எப்படி? எனில்; எம்பெருமானைப் பற்றும்போது தான் பற்றும் அப்பற்றில் ‘உபாயம்’ என்னும் எண்ணத்தை விட்டு, எம்பெருமான் தன்னைப்பற்றும் பற்றுக்குத் தான் இசைந்திருக்கையே ஸரணுகூதி என்று கருத்து. அதாவது — தனக்காகத் தான் முயல்வதையும், பெண்டுபிள்ளை முதலான பிறர்க்காகத் தான் முயல்வதையும் விட்டு, எம்பெருமானுக்காகவும் அவன்அடியார்களுக்காகவும் தான் முயல்வதில் ஈடுபடுவதன்மூலம், எம்பெருமான் தனக்காகச் செய்யும் முயற்சிகளைத் தடுக்காமல் இசைந்திருக்கையே ஸரணுகூதியாகும். b ஸர்வேஸ்வரன் வாக்யமாகிற சரமஸ்ஸோகத்தின் பரமதாத்ர்யமாவது — “ உனக்கென்று நீ ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளைச் செய்வதைவிட்டு எனக்கென்றே ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளைச் செய்வவனாய், என் இஷ்டப்படி நான் உனக்காக முயலலாம்படி என் முயற்சியிலே உள்ளடங்குவாய்” என்பது.

நூற்றுப்பதினெட்டாம் வார்த்தை

எம்பெருமானருடைய மருமகனான ‘வரதூஷிஷ்ணு’ என்னும் திருநாமமுடைய நடாதூராழ்வானுடைய பேரான நடாதூரம்மாள்

நூற்றுப்பதினெட்டாம் வார்த்தை

நடாதாரம்மாள், பிள்ளையெங்களாழ்வார் ஸ்ரீபாதத்திலே சரமஸ்லோகார்த்தும் கேளாநிற்கச்செய்தே, பிள்ளை, “ஸ்ர்வ துர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்றருளிச்செய்ய; அம்மாள், ‘இதொரு ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யமிருந்தபடியென்!’ என்ன; பிள்ளையும், “நீர் இப்படி சொல்லுஷானென்? அதிகாரிக்குச் சேர்ந்தத்தை விடச்சொல்லிலன்றே நீர் இப்படி சொல்லவேண்டுவது; அது, காரிக்குச் சேராதத்தையன்றே விடச்சொல்லிற்று. ஆகையால் ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்யமன்று காணும் இது. அதிகாரிக்கு ஸ்வ ரூபஹாநியாகையாலேகாண் இத்தை விடச்சொல்லிற்று” என்று அருளிச்செய்தார்.

என்னும் வரதூசார்யர், தம் ஆசார்யராய், ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தரென்னும் திருநாமமுடையவராய், திருவெள்ளறையில் எழுந்தருளியிருந்தவரான எங்களாழ்வான் திருவடியிலே அமர்ந்து சரமஸ்லோகார்த்தும் கேட்டு வரும்போது “ ‘எல்லா உபாயங்களையும் வாஸனையோடு விட்டே என்னைப் பற்றவேண்டும்’ என்கிருன் எம்பெருமான்” என்று அருளிச் செய்தார் எங்களாழ்வான். இதைக்கேட்ட அம்மாள், “தானே ஸாஸ்த்ரங்களில் விதித்த எல்லா உபாயங்களையும் விடச்சொல்லி ஈஸ்வரனுக்கு இப்படி ஒரு ஸ்வாதந்தர்யமா!” என்று ஆஸ்சர்யப் பட்டார். அதற்கு எங்களாழ்வான் “அத்யந்தபரதந்த்ரான இச் சேதனனுடைய ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தியதை விடச்சொன்னா லன்றே நீர் இப்படி ஆஸ்சர்யப்படலாம், இவனுடைய அத்யந்த பாரதந்தர்யஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தாத ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ரூபமான இவ்வுபாயங்களையன்றே விடச்சொல்லுகிருன். ஆகவே ஈஸ்வரன் தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே இவற்றை விடச் சொல்லவில்லை. சேதன னுடைய ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாது என்னும் காரணத்தாலேயே விடச் சொல்லுகிருன். ஆகையால் நீர் சொன்ன வார்த்தை சரியல்ல” என்று அருளிச்செய்தார்.

நூற்றுப்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

“ஸ்ர்வதுர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்றவிடத்தில் சொல்லப்பட்ட உபாயாந்தரபரித்யாகமும் உபாயமல்ல. ‘மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ்’ என்றவிடத்தில் சொல்லப்பட்ட சேதனனுடைய ஸித்தேதூபாய ஸ்வீகாரமும் (எம்பெருமானைப் பற்றுகிற பற்றும்) உபாயமன்று.

நூற்றுப்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

ஆச்சான்பிள்ளை வார்த்தை; ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், “விடுகை உபாயமோ பற்றுகை உபாயமோ?” என்று கேட்க; “விடுகையும் உபாயமன்று, பற்றுகையும் உபாயமன்று, விடுவித்துப் பற்றுவிக்கிறவனே உபாயம்” என்று அருளிச்செய்தார்.

நூற்றிருபதாம் வார்த்தை

ஆச்சான்பிள்ளையை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் “ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமோ, ப்ராப்யாநுரூபமான ஸ்வரூபமோ?” என்று கேட்க; “ஓ முமுகுஷுத்யஸையில் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யம்;

ஸ்ருஷ்டி அவதாரம் முதலான முயற்சிகளாலே இவ்வுபாயங்களைவிட வைத்துத் தன்னைப் பற்றவைத்த எம்பெருமானே உபாயம் — என்று கருத்து.

நூற்றிருபதாம் வார்த்தை

ஓ இவன் முமுகுஷுவாக (மோக்ஷமடையவிரும்புகிறவனாக) இருக்கும்போது இவனுடைய விருப்பத்துக்குத் தக்கவாறு இவனுடைய ப்ராப்யங்கள் வேறுபடுகின்றன. அதாவது ஸ்வார்த்தத்தையின் (சுயநலமனப்பான்மையின்) எல்லையிலே நின்று தன்னுடைய ஆத்மாநுபுவத்தையே தான் பெற நினைத்து, அதற்கு உபாயமான ஜ்ஞானயோகும் முதலான உபாயங்களை அநுஷ்டித்தானாகில், அவனுக்கு அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாக, கைவல்யமோக்ஷம் ப்ராப்யம் (அடையத்தக்கது) ஆகிறது. ஸ்வார்த்தத்தையில் பெரும்பகுதி கழியப்பெற்று, புகுவதாநுபுவகைங்கர்யங்களைத் தன் ஆநந்தத்துக்காகவும் விரும்பி அதற்குரிய புக்தியோகும் முதலான ஸாதனங்களை அநுஷ்டித்தானாகில், அவனுக்கு அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாக ஸ்வார்த்தாநுபுவகைங்கர்யங்கள் ப்ராப்யமாகின்றன. ஸ்வார்த்தத்தை முழுவதும் கழியப்பெறுகையாலே, பரார்த்தாநுபுவகைங்கர்யங்களையே விரும்பி, தனக்காகத் துரும்பு நறுக்கவும் மாட்டாதவனும், எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றினவனுக்கு அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாக, பரார்த்தாநுபுவகைங்கர்யங்கள் ப்ராப்யமாகின்றன. ஆக, முமுகுஷுநிலையில் அவரவருடைய நினைவாகிற ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கபடி ப்ராப்யம் உள்ளது.

b முக்தத்யுஸையில் ப்ராப்யாநுருபமான ஸ்வரூபம் என்றருளிச் செய்தார்” என்று திருநகரிப்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

நூற்றிருபத்தோராம் வார்த்தை

ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஸம்ஸாரத்தினுடைய பொல்லாங்கையும், மந்த்ரங்களினுடைய பன்மையையுங்கண்டு பிள்ளைக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய; ஆகையாலன்றே தானே உபாயமாக வேண்டுவது என்றருளிச்செய்தார்.

b முக்தனாயிருக்கும் நிலையில், அவனவனுடைய ப்ராப்யத்துக்குத் தக்கபடி ஸ்வரூபம் அமைந்திருக்கிறது. அதாவது — கைவல்யமோஷத்தை அடைந்தவனுக்கு, கர்மம் கழிந்துவிட்டபடியாலே தூர்மபூதஜ்ஞானத்தின் சுருக்கம் நீங்கப்பெற்று ஆத்மஸ்வரூபாவிர்ப்பூர்வம் ஏற்பட்டிருந்த போதிலும், தன் ஆத்மாநுபூவமே அவனுக்கு ப்ராப்யமாய் புகுவதாநுபூவகைங்கர்யங்கள் ப்ராப்யங்களல்லாமற்போகையாலே, ஸேஷத்வஸ்வரூபாவிர்ப்பூராவம் ஏற்படுவதில்லை. ஸ்வார்த்ததூநுபூவகைங்கர்யரூபமான மோஷத்தை அடைந்தவனுக்கு கர்மம் கழிந்துவிட்டபடியாலே ஆத்மஸ்வரூபாவிர்ப்பூராவும், கைங்கர்யம் ப்ராப்யமாகையாலே ஸேஷத்வாவிர்ப்பூராவும் ஏற்பட்டபோதிலும், அநுபூவகைங்கர்யங்களைத் தன் ஆநந்தத்துக்கு உறுப்பாகவும் அவன் நினைக்கையாலே, அத்யந்தபாரதந்தர்யஸ்வரூபாவிர்ப்பூராவம் ஏற்படவில்லை. அத்யந்தபாரதந்த்ரஸ்வரூபத்துக்கு அநுருணமான பரார்த்ததூநுபூவகைங்கர்யங்களை அடைந்தவனுக்கு, கர்மம் கழிகையாலே ஆத்மஸ்வரூபாவிர்ப்பூராவும், கைங்கர்யம் ப்ராப்யமாகையாலே ஸேஷத்வஸ்வரூபாவிர்ப்பூராவும், அக்கைங்கர்யமும் பரார்த்ததூமாகையாலே அத்யந்தபாரதந்த்ரஸ்வரூபாவிர்ப்பூராவும் ஏற்படுகின்றன. ஆக, முக்தனாயிருக்கும் நிலையில் ப்ராப்யத்துக்கு அநுருணமாக ஸ்வரூபம் உள்ளது,

நூற்றிருபத்தோராம் வார்த்தை

“ஸம்ஸாரம் மிகவும் கொடியிருக்கிறது; அதைப் போக்கித் தரும் மந்த்ரங்களோ ‘அநந்தா வை புகுவந்மந்த்ரா:’ என்கிறபடியே கணக்கற்றவையாயிருக்கின்றன. இதில் எந்த மந்த்ரத்தைக்கொண்டு கொடிய ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கிக்கொள்வது என்று திகைப்பு ஏற்படுகிறதே” என்று ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் நம்பிள்ளையிடம் விண்ணப்பிக்க, “ இதுகொண்டே—மந்த்ரங்களைக்கொண்டு ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கிக்கொள்வது தகாது; மந்த்ரங்களுக்கு ப்ரதிபாத்யானவா—20

நூற்றிருபத்திரண்டாம் வார்த்தை

அப்பிள்ளைப்பிள்ளைக்கு, பூட்டர், 'பெரியபெருமான் கண்வளரு கிறபடி புத்துதிபண்ணினீரே' என்றருளிச்செய்தவார்த்தை ; — வைஷ்ணவன் கர்மங்களினுடைய கடினத்தைப்பார்த்து பூயப்பட, மடித்த திருக்கையில் திருவிரல்கள் 'உன்னை ரக்ஷிக்கைக்குக் கவித்த முடியன்றே' என்று தொட்டுக்காட்டுகிறன ; திருவடிகளிலே நேரே பொகட்ட திருக்கை, ப்ரஜையினுடைய நாவிலே முலைக்கண்களை நெருடிக்கொடுக்கும் மாதாவைப்போலே, திருவடிகள் புகலிடமென்று காட்டுகிறது என்று அருளிச்செய்தார்.

நூற்றிருபத்துமூன்றாம் வார்த்தை

'எம்பெருமான் உபாயமாமிடத்தில் a விஷயஸாபேக்ஷனுமாய் b வ்யாபாரநிரபேக்ஷனுமாயிருக்கும்' என்று ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்வார்.

(பொருளான) எளித்துடையாயமான எம்பெருமானைக்கொண்டே ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கிக்கொள்ளவேணும் என்று விளங்குகிறதே '' என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தார் என்று கருத்து.

நூற்றிருபத்திரண்டாம் வார்த்தை

'' பெரியபெருமான் கிடந்ததோர் கிடக்கையாக ஸயனித்திருக்கும் திருக்கோலத்திலே இரண்டு திருக்கைகளும் அமைந்திருக்கும் முறையே சேதனனுக்குத் தஞ்சமாயிருக்கின்றது'' என்று பூட்டர் அப்பிள்ளைப் பிள்ளைக்கு அருளிச்செய்த வார்த்தை இது. அதாவது வைஷ்ணவன் தன்னை நலியும் அநாதிகர்மங்களின் மிகுதியைப் பார்த்து பூயப்பட, மடித்துத் திருமுடியைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கும் வலதுதிருக்கையில் திருவிரல்கள் ''உன்னை ரக்ஷிப்பதற்காக நான் இட்டுக்கொண்டிருக்கும் முடியன்றே இது'' என்று தொட்டுக் காட்டி அபூயமளிக்கின்றன. திருவடிகளை நோக்கி நேரேயிருக்கும் இடதுதிருக்கை கைக்குழந்தையின் வாயிலே தனது முலைக்கண்களை நெருடிக்கொடுக்கும் தாயைப்போலே, கைக்குழந்தைக்குத் தாய்முலை போலே ஸேஷபூதனுக்கு ப்ராப்யமாகவும் ப்ரபகமாகவும் இருக்கும் திருவடிகளை 'இவையே உனக்குப் புகல்' என்று காட்டுகிறது என்று அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் '' கிரீடம் ஸ்ரீரங்கேஸுயிது: '' [ர-ஸ்த1-110] என்று தொடங்கும் ஸ்லோகத்தில் பூட்டர் இவ்வார்த்தையைக் காட்டியிருப்பதைக் கண்டு சுவைக்கலாம்.

நூற்றிருபத்துநாலாம் வார்த்தை

விக்ரமச்சோழன் திருவீதியிலே திருவரங்கச்செல்வர் எழுந்தருளாநின்றால், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் நாஸ்தோறும், ௨ ஆயுதம் எடாமல் ஸேவிப்பர்; அருளாளப்பெருமானெம் பெருமானார், 'பிள்ளாய்! உம்முடைய ஆயுதம் என்று விநியோகப்படுவது' என்று கேட்க; உம்முடைய அஞ்ஜலிபவித்ரம் விநியோகப்படுமென்று அடியேனுடைய ஆயுதம் விநியோகப்படும் என்றார்.

நூற்றிருபத்தஞ்சாம் வார்த்தை

௨ ப்ரபந்தாதிக்காரிக்குக் கார்யம் ஒன்றுமிருக்க மூன்று அவஸ்தைகூடிக் காரியமாகவேணும்; ௨ அவையாவன —

நூற்றிருபத்துமூன்றாம் வார்த்தை

௨ விஷயஸாபேக்ஷை - ஸரணமடையும் புருஷனை எதிர்பார்ப்பவன். ௨ வ்யாபாரநிரபேக்ஷை - அவனுடைய முயற்சியை எதிர்பாராதவன். "உபாயம் ஸவீகார காலத்தில் புருஷஸாபேக்ஷமுமாய்.....கார்ய காலத்தில் உபயநிரபேக்ஷமாமிருக்கும்" என்கிற ஸ்ரீவசனபூஷண (268ம்) சூர்ணையும் அதன் வ்யாக்யானமும் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கது.

நூற்றிருபத்துநாலாம் வார்த்தை

௨ நம்பெருமாள் புறப்பாடு கண்டருளும்போது, அவர் சிறிது சாய்ந்தாலும் தம் ப்ராணனை முடித்துக்கொள்வதற்காக ஒரு ஆயுதத்தை (குற்றுடைவாளை) ஏந்திக்கொண்டு பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் நம்பெருமானைப் பின்தொடர்வர். அப்போது நம்பெருமானை ஸேவிக்கும்போதும் ஆயுதத்தைக் கைவிட்டெடுக்காமலே ஸேவிப்பர். அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் 'உம்முடைய ஆயுதம் என்று செயல்படும்?' என்று தாஸரைக் கேட்க, இப்படிப்பட்ட ப்ரதிபத்தியுடன் தாம் அருகில் வரும்போது தம் உயிருக்கு ஊறு ஏற்படும்படி நம்பெருமாள் விடமாட்டாராகையாலே, தம் ஆயுதத்துக்கு விநியோகம் ஏற்படாது என்று உறுதிக்கொண்ட தாஸர் அதுக்கு துருஷ்டாந்தமாக 'உமது அஞ்ஜலிபவித்ரம் (ஜலபவித்ரம்) கேவலஸந்யாஸ தர்மத்துக்கு உறுப்பாமன்றே அடியேனுடைய ஆயுதமும் விநியோகப்படும்' என்று அருளிச்செய்தார்.

நூற்றிருபத்துஞ்சாம் வார்த்தை

௨ ப்ரபந்தனான அதிகாரி செய்யவேண்டிய கார்யம் - எம்பெருமானுக்குத் தன்னை பேராக்யமாக்கிக் கொடுக்கையொன்றேயாகும்.

ஆஸ்ரயணாதிகாரம், பூலாதிகாரம், பேராகூராதிகாரம். இவற்றுக்கு வேஷம் ஆகிஞ்சந்யமும், அநந்யகூதித்வமும், அத்யயவஸாயமும், பரபுக்திபரஜ்ஞாநபரமபுக்தியும். c இவற்றுக்கு விஷயம் - சரீலாதிகூணவிஸிஷ்டனுமாய், ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகூணவிஸிஷ்டனுமாய், ஆநந்தாதிகூணவிஸிஷ்டனுமாயிருந்துள்ள ஸ்ரீய:பதி; இவன் தன் ஆகிஞ்சந்யத்தையும் அநந்யகூதித்வத்தையும் முன்னிட்டு, ஆஸ்ரயணபேகைபண்ணை; அவனும் தன் சரீலாதிகூணங்களை முன்னிட்டு ஆஸ்ரயணீயனும்; இவன் அத்யயவஸாயத்தை முன்னிட்டு பூலாபேகைபண்ணை. அவன் ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகூணங்களை முன்னிட்டுப் பூலப்ரத்யனும்; இவன் பரபுக்தி பரஜ்ஞாந பரமபுக்திகளை

ஆனாலும் மூன்று தகுதிகள் கூடினால்தான் அக்காரியம் ஸித்திக்கும் என்று கருத்து. b அம்மூன்று தகுதிகளாவன— (1) ஆஸ்ரயணத்துக்குரிய தகுதி. தன்னிடம் ஒரு கைம்முதலும் இல்லாமையாகிற ஆகிஞ்சந்யமும், தனக்கு யேரெருவர் புகலாயில்லாமையாகிற அநந்யகூதித்வமும் இத்தகுதியையளிப்பவை. (2) பரார்த்தாநுபூவகைங்கரயங்களாகிற பூலனைப் பெறுவதற்குரிய தகுதி எம்பெருமானே ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் இருப்பவன் என்னும் அத்யயவஸாயம் (உறுதி) இத்தகுதியை அளிப்பது. (3) பேராகூராவான (முகமலர்த்தியோடு கூடிய) எம்பெருமான் தன்னை அநுபூவிப்பதற்குத் தன்னிடமிருக்கவேண்டிய தகுதி. எம்பெருமானைக் காண்கையாகிற பரபுக்தியும். அவனோடு கூடுகையாகிற பரஜ்ஞானமும், அவனைப் பிரியில் தூரியாமையாகிற பரமபுக்தியும் இத்தகுதியை அளிப்பவை. c (1) ஆஸ்ரயணாதிகாரத்துக்கு விஷயம்-ஸௌஸரீல்யம், ஸௌஸப்ரியம், வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம் ஆகிய நாலு குணங்களோடு கூடிய ஸ்ரீய:பதி. சேதனை தன் ஆகிஞ்சந்ய அநந்யகூதித்வங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு எம்பெருமானை ஆஸ்ரமிக்கவேண்டும் என்று விரும்பினால், அவன் இக்குணங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஆஸ்ரமிக்கத் தக்கவனாகிறான். (2) பூலாதிகாரத்துக்கு விஷயம் - ஜ்ஞானம், ஸக்தி, ப்ராப்தி, பூர்த்தி, கருணை எனும் ஐந்து குணங்களோடு கூடிய ஸ்ரீய:பதி. முற்கூறிய அத்யயவஸாயத்தை முன்னிட்டு, சேதனை முற்கூறிய பூலத்தை விரும்பினால் இக்குணங்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு எம்பெருமான் பூலனை அளிப்பவனாகிறான். (3) பேராகூராதிகாரத்துக்கு விஷயம்-ஆநந்தம் முதலான பேராகூரவுக்குரிய குணங்க

முன்னிட்டு பேராகுபேகைபண்ண, அவன் ஆநந்தாதி, குணங்களை முன்னிட்டு பேராக்தாவாம்.

நூற்றிருபத்தாரும் வார்த்தை

சோமாசியாண்டான் அருளிச்செய்த வார்த்தை-ஐ புகுவத் ப்ரவ்ருத்திவிரோதி, ஸ்வப்ரவ்ருத்தி; b ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ப்ரபத்தி. c புக்தியுமுபாயமன்று, ப்ரபத்தியுமுபாயமன்று; ப்ரபத்தவ்யனே உபாயம்.

நூற்றிருபத்தேழாம் வார்த்தை

“சிறியாச்சான் கலங்குகைக்கு யோக்யதையுண்டாயிருக்கச் செய்தே தெளிந்திருப்பர்; அடியேன் யோக்யதையில்லாமையாலே தெளிந்திருப்பது” என்று ஜீயரருளிச்செய்தார்.

ளோடு கூடியிருக்கும் ஸ்ரிய:பதி. இவன் பரபுக்தி பரஜ்ஞான பரம புக்திகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு, அவனுக்குத் தன்னை அநுபூவிக்கக் கொடுத்தால் அவன் இக்குணங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு பேராக்யதாவாகி இவனை பேராக்யமாகக்கொண்டு அநுபூவிப்பான்.

நூற்றிருபத்தாரும் வார்த்தை

a சேதனன் தனக்காகத் தான் முயல்வது முழுவதும் எம்பெருமான் இவனுக்காக முயல்வதற்குத் தடையாயிருப்பது. b ஆகையால் அந்தத் தன் முயற்சி முழுவதையும் விடுவதே ப்ரபத்தி எனப்படும் ஸரணகூதியாரும் ஆக, தனக்காகத் தான் முயல்வதிலிருந்து நீங்கினால் எம்பெருமானுடைய முயற்சிகள் பூலிக்கப்பெற்று, முற்கூறிய தடை நீங்கப்பெற்ற அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே பரார்த்தாநுபூவகைங்கர்யங்களாகிற பரமபுருஷார்த்தம் உண்டாகும் என்று கருத்து. c இப்படி இவன் முயற்சியாயிருப்பது அனைத்தும் இப்பரமபுருஷார்த்தத்தை அடைவதற்குத் தடையாயிருக்கையாலே, ஸாத்ஜாந்தரமான புக்தியும், ஸ்வகூதஸ்வீகாரமான ப்ரபத்தியும் இதற்கு உபாயமன்று. இவன், இவற்றை உபாயமாக மயங்கி அநுஷ்டித்தால், அந்த புக்திப்ரபத்திகள் முறையே புகுவதநுபூவப்ரதானமான ஸ்வார்த்த, மோக்ஷத்துக்கும், புகுவத்கைங்கர்யப்ரதானமான ஸ்வார்த்த, மோக்ஷத்துக்கும் காரணமாகுமேயொழிய, பரார்த்தாநுபூவகைங்கர்யங்களாகிற பரமபுருஷார்த்தத்துக்குக் காரணமாகமாட்டா. ஆகையால் முற்கூறிய ப்ரபத்திக்கு விஷயமான எம்பெருமானே உபாயமாவான் என்று கருத்து.

நூற்றிருபத்தெட்டாம் வார்த்தை

a அமுதனார், சிறியாச்சான், 'உம்முடைய அநுஷ்டான மிருக்கும்படி இது; நாங்கள் என்செய்யக் கடவோம்?' என்ன; "என் அநுஷ்டானத்துக்கு ஒரு பூலமுண்டாகிலன்றோ உம்முடைய அநுஷ்டானத்துக்கு ஒரு ப்ரத்யவாயமுண்டாவது; வெறும் புடவை தோயாமல் கெடும்; பட்டுப்புடவை தோயக்கக் கெடும் என்றிரர்" என்று அருளிச்செய்தார்; b ஆசார்யர்களில்

நூற்றிருபத்தேழாம் வார்த்தை

சிறியாச்சான் என்பவர் புக்தியை உபாயமாக அநுஷ்டிக்கத் தக்க ஜ்ஞானஸக்திகளையுடைய அதிகாரி. அவரைக் குறித்து நஞ்ஜீயர், "சிறியாச்சான் புக்தியை அநுஷ்டிக்க ஸக்தியிருந்தமையாலே, 'அதுவும் உபாயமாகும்' என்று கலங்குவதற்குத் தகுதியிருந்தும் உபாயாந்தரங்கள் அத்தந்தபரதந்தர ஸ்வரூபத்துக்கு முரண்பட்டவை யாகையாலே அநுஷ்டிக்கத்தகாதவை என்று தெளிவு பெற்றிருப்பவன். அவ்வுபாயங்களை அநுஷ்டிக்கத் தகுதியேயில்லாமையாலே எம் பெருமானே உபாயமென்று தெளிந்திருப்பேன் அடியேன்" என்று அருளிச்செய்வார்.

நூற்றிருபத்தெட்டாம் வார்த்தை

a அநுஷ்டான ஸீலரான சிறியாச்சான் 'அத்தகைய அநுஷ்டான மில்லாத எங்களுக்குப் புகலேது' என்று கவலைப்பட்ட அமுதனரைப் பார்த்து "என்னுடைய அநுஷ்டானம் பரார்த்தநூபுவகைங்கர் யங்களாகிற பரமபுருஷார்த்தத்துக்கு உபாயமாகாது. உம்முடைய அநுஷ்டானமின்மையும் அதற்குத் தடையாகாது. வெறும் புடவையை தினந்தோறும் தோயக்காமலிருந்தால் அதற்கு அஸுத்தி, உண்டா வதுபோலே நான் இவ்வநுஷ்டானத்தைவிட்டால் எம்பெருமானுடைய நிஃரஹரூபமான அஸுத்தி, உண்டாகிவிடும். பட்டுப்புடவைக்குத் தோய்த்தால் அஸுத்தி, உண்டாவதுபோலே, நீர் என்னைப்போல் அநுஷ்டானம் செய்ய முயற்சி செய்தீரானால், உமக்கு—பரமபுருஷார்த தத்துக்குத் தடையாயிருக்கும் ஸ்வப்ரவருத்தியாகிற அஸுத்தி, உண்டாகிவிடும். ஆகையால் நம் இருவருக்கும், அவரவர் நின்ற நிலையிலேயே அநுஷ்டானத்தையோ அநுஷ்டானமின்மையையோ கணிசியாமல் தன் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே எம்பெருமான் பரம புருஷார்த்தத்தை அருளுவான் என்று நினைத்திரும்" என்று அருளிச் செய்தார். b மற்றும் சில ஆசார்யர்களும் இதேபோல் சிறியாச்சா னிடம் விண்ணப்பம்செய்ய, அவர்களைக் குறித்து "என்னுடைய

சிலர், ‘உம்முடைய அநுஷ்டானமிருக்கும்படி இது ; நாங்கள் என்செய்யக்கடவோம்?’ என்ன; ‘என் படியும் உங்கள்படியும் கொண்டு காரியமென் ? “ ஏதத் வரதம் மம ” என்றருளிச் செய்தபடியேயன்றே’ என்று அருளிச்செய்தார்.

நூற்றிருபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

ப்ரபந்தனுக்கு புத்திபூர்வாபசாரம் புகருகைக்கு வழி யில்லை; ப்ரமாதத்தாலே புகுந்ததாகில், ஜ்ஞாநமும் அநுதாப மும் ஒரு தலையாக அபுத்திபூர்வமாமித்தனை; அநுதாபம் பிறந்ததில்லையாகில் ஜ்ஞாநம் பிறந்ததில்லையாகக்கடவது என்று ஜீயரருளிச்செய்தார்.

நூற்றுமுப்பதாம் வார்த்தை

நம்பிள்ளை நஞ்சியரை, “ இதரோபாயங்களுக்கு ப்ர மாணங்களும் பஹுளமாய் அநுஷ்டானங்களும் பஹுளமா யிருக்க, a இதுக்கு ப்ரமாணமும் சுருங்கி அநுஷ்டாதாக்க ளும் சுருங்கியிராநின்றது; இதுக்கு அடியென்?” என்று

அநுஷ்டானமோ உங்களுடைய அநுஷ்டானமின்மையோ, ப்ரம புருஷார்த்தத்தை ஸாதித்துத் தரப்போவதுமில்லை, தடுக்கப்போவது மில்லை. ‘ ஸரணமடைந்தவனை ரக்ஷிப்பதே என் வரதம் ’ என்று அருளிச்செய்த எம்பெருமானேயன்றே நம் அனைவரையும் ரக்ஷிக்கப் போகிறான்; ஆகையால் கவலைப்படவேண்டாம்” என்று அருளிச்செய்தார்.

நூற்றிருபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

எம்பெருமான் திருவுள்ள உகப்பையே தன் உகப்பாகக்கொண்ட ப்ரபந்தன் தன் நெஞ்சறிய அபசாரங்களைச் செய்யமாட்டான்; செய் தால், எம்பெருமானுடைய உகப்பு நீங்கிச் சீற்றம் உண்டாகிவிடும் என்று அறிந்தவனாகையாலே. கவனமின்மையால் ஒருகால் அபசாரம் ஏற்பட்டுவிட்டால், உணர்ந்தவுடன் அநுதாபமும் ஏற்படுமாகை யாலே, எம்பெருமான் அதை நெஞ்சறியச்செய்த பிழையாகக் கொள்ளாமல், அறியாமல் செய்த பிழையாகவே கொள்ளுவான். அநுதாபம் ஒருவனுக்குப் பிறக்கவில்லையாகில், எம்பெருமானுடைய உகப்பே நம் உகப்பு என்னும் ஜ்ஞானமே உண்டாகாமையாலே அவன் ப்ரபந்தனையாகமாட்டான் என்று கருத்து.

நூற்றுமுப்பதாம் வார்த்தை

a இதுக்கு - ப்ரபத்திக்கு. b ஆசார்யன் நினைவுக்குமேல் ஸிஷ்ய னுக்கு வேறு ப்ரமாணம் தேவையில்லை. c ப்ரத்யக்ஷமான லோக

கேட்க; “ b நான் நினைத்திருக்குமதுக்கு அவ்வருகு உமக்கு வேண்டுவதொன்றுண்டோ? c இருவர்க்கு ஓராற்றிலே இழிந்து போகாநின்றால் முந்தினவன் முந்தாதவன் கையைப்பிடிக்கும் போது இதுக்கொரு ப்ரமானுபேகையுண்டோ? d வேண்டில் ப்ரமாணங்களாலும் ஒரு குறையில்லை; e இனி ப்ரமாணங்கள் காணவேனுமென்று நினைத்திரேன்; f இருந்ததேகுடியாக ஸம்ஸாரிகளாய், நாலத்திரண்டு உத்தமாதிகாரிகளாயிருந்தால் அவர்களுக்கு ஒரு உத்கர்ஷதையும், இவர்களுக்கொரு அபகர்ஷதையுமுண்டோ, ஸ்வரூபப்ராப்தமென்னுமித்தனை யொழிய? ‘ஸ்வர்க்குகாமோ யஜேத்’ என்கிறபடியே ஸ்வர்க்கு பூலத்தை அநுபூவிக்க ஸாதாநமாக ஸாஸ்தரஞ்சொல்லாநிற்கச் செய்தேயும் ஓரூரில் ஒருவனையே யஜித்தான் என்னொன்றிற்று; இதுக்கோ உமக்கு ஆள்பற்றப் புகுகிறது?” என்று அருளிச் செய்ய, பிள்ளையும் க்ருதார்த்தரூரார்.

தூருஷ்டாந்தமும் உண்டு என்று கருத்து. d “முமுக்ஷுர்வை ஸரண மஹம் ப்ரபத்யே” [ஸ்வே 6-18] “தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தமாஹு:” [தை-நா50] முதலான ப்ரமாணங்களை நினைக்கிறார். e நம் ஆழ்வார்களுக்கும் ஆசார்யர்களுக்கும் ஸ்வாநுபூவஸித்தமான இவ்விஷயத்துக்கு ப்ரமாணம் தேவையில்லை என்று கருத்து. f இனி இது தொடங்கி அநுஷ்டாபதாக்கள் சுருங்கியிருக்கிறார்களே என்னும் கேள்விக்குப் பதில் உரைக்கிறார். “ ஸர்வத: கரவீராதீந் ஸாதே ஸாக்ரமேக்யலா! ம்ருதஸஞ்ஜீவிரீ யத்ர ம்ருக்யமாண துஸாம் க்யதா ||” [ஸுபாஷிதநீவீ] [கடல் சூழ்ந்த இம்மண்ணுலகம் எங்கு பார்த்தாலும் கள்ளி சப்பாத்தி முதலான பயனற்ற பொருள்களையே மிகுதியாக விளையச்செய்கிறது. செத்தவர்களைப் பிழைக்க வைக்கும் மூலிகை இவ்வுலகில் தேடிக் கண்டுபிடிக்கவேண்டியதாகவேயிருக்கிறது] என்கிற ரீதியில் உலகில் ஸம்ஸாரிகளே பெரும்பான்மை யினராயிருப்பதால் அவர்களுக்கு ஓர் சிறப்பில்லை. உத்தமப்ரபந்நர்கள் நாலிரண்டு பேர்களே இருப்பதால் அவர்களுக்குத் தாழ்வில்லை. இது உலகின் இயல்வு என்றே கொள்ளவேணும். ஸ்வர்க்குஸாதாநமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளுக்கே அதிகாரிகள் குறைவாயிருக்கும்போது உத்தமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தின் பொருட்டு உத்தமோபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றியிருப்பவர்கள் குறைவாகவேயிருப்பர்கள் என்பதைச் சொல்லவேணுமோ? என்று கருத்து.

நூற்றுமுப்பத்தோராம் வார்த்தை

புட்டர் a திருவணையாட எழுந்தருளாநிற்க, பாதிரிக்கொடியிலே b போதுவைகி வந்து ஒரு வேடனகத்திலே புக, அவன் தானிருந்த ஆஸநத்தையும் வாங்கிப் பொகட்டு ஒரு கட்டிலை யுங்கொடுக்க, அதிலே எழுந்தருளியிருந்து;—“இவன் நம்முடைய வைபுவத்தையறிந்து செய்தானல்லன், க்யாதிபரனாய்ச் செய்தானல்லன், நம்மாலே உபக்ருதனாய்ச் செய்தானல்லன், தன்னுடைய க்யுஹத்திலே புகுந்தோமென்கிற அபி,மாநமிறே அவன் இது செய்யவேண்டிற்று. ஈஸ்வரன் தன் அபி,மாநத்திலே ஒதுங்குகரை என்னினைத்திருக்கிறோ?” என்று அநுஸந்தித்தருளி, “ஐயா! இற்றைக்கு விசேஷமென்?” என்று கேட்டருள, “நாயன்றே! காட்டிலே வேட்டைக்குப் போனேன்; அங்கே ஒரு முசல்குட்டியைப் பிடித்தேன்; அதினுடைய தாயானது பின்னே முடுகிவந்து ஒரு c எரிவெளியானவாறே முன்னே வந்து கும்பிட்டுக்கொண்டு கிடந்தது; எனக்கு அததைக்கண்டு வ்யஸநமாய்க் குட்டியை விட்டேன்” என்றான்; இதைக்கேட்டு “இது சேதநனுக்கில்லாததொன்று; பரமசேதநனுக்குள்ளதொன்று; d ‘மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ’ என்று இம்முசலுக்கு உபதேஸித்தாரில்லை; e ‘அரி: ப்ராணந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா’ என்று வேடனுக்கு உபதேஸித்தாரில்லை, அவ்யவத்யாநேந ஸரணாக்யுதி பூலித்ததே! இதொரு ப்ரமாண ப்ரஸித்தி,யென்?” என்று அருளிச்செய்தார்.

நூற்றுமுப்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

எம்பெருமானார், புழுவன்காலத்திலே வெள்ளைசாத்தி மேல்நாட்டுக்கு எழுந்தருள; அங்கே நம்பெருமாள் ப்ரஸாதூங்

நூற்றுமுப்பத்தோராம் வார்த்தை

a திருவணையாடுதல் - ஸேதுஸ்நானம் செய்தல். b போதுவைகி - அஸ்தமனமாகி. c எரிவெளி - பொட்டல் வெளி. d “என்னையொரு வணையே உபாயமாகப் பற்றுவாய்” [கீதை 18-66] என்னும் சரம ஸ்லோகம். e “ஸரணமடைந்த விரோதி, பிராணனை விட்டும் தல்லவனா கப்பாற்றத்தக்கவன்” [ரா-யு 18-29]

கொண்டு காணவந்த அம்மங்கியம்மாளுக்கு உடையவர் ஒருரு துவயத்தை அருளிச்செய்தார். a பார்ஸ்வஸ்தூர் b 'இதுவென் ஜீயா ! அங்கீகரித்தருளிற்றே' என்ன ; c 'இத்தனைதூரம் பெருமாள் ப்ரஸாதங்கொண்டு வந்த இவர்க்கு துவயமொழிய ப்ரத்யுபகாரமுண்டோ?' என்று அருளிச்செய்தார்.

நூற்றுமுப்பத்துமூன்றாம் வார்த்தை

இதரோபாயங்களிற் காட்டில் ப்ரபத்திக்கு வாசி பத்து :- இதரோபாயங்கள் அதிக்குதாதிகாரமாகை, விதிபரதந்தர னுய்ச்செய்கை, ப்ராரப்து, கர்மாவஸாநத்திலே பூலமாகை,

நூற்றுமுப்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

a பார்ஸ்வஸ்தூர் - அருகிலிருப்பவர்கள். b ஏற்கனவே துவயார்த்தோபதேஸபூர்வகமாக உம்மால் அங்கீகரிக்கப்பெற்ற சிஷ்யரான இவருக்கு. மறுபடியும் துவயார்த்தோபதேஸம் செய்வானென்? என்று கருத்து. c இத்தனை தூரம் நடந்து வந்து நம் பெருமாள் ப்ரஸாதம் கொண்டு வந்த இவர்க்கு துவயார்த்தோபதேஸ மொழிய, தாம் செய்யக்கூடிய கைம்மாறு வேறு இல்லை என்று கருத்து.

நூற்றுமுப்பத்துமூன்றாம் வார்த்தை

மற்ற உபாயங்களைக் காட்டிலும் எம்பெருமானையே உபாயமாக உறுதிகொள்வதாகிற ப்ரபத்திக்குப் பத்து சிறப்புக்கள் உள்ளன. அவையாவன— (1) புக்தி முதலான மற்ற உபாயங்களில் வேதோத்யயனம் செய்வதற்குத் தகுதியுள்ள த்ரைவர்ணிகர்கள் (ப்ராஹ்மண, கூத்திரிய, வைஸ்யர்கள்) முதலான சிலர்க்கே அதிகாரமுண்டு. ப்ரபத்தியோவெனில் அவர்களோடு ஸ்த்ரீஸூத்ரர் முதலான எல்லா மனிதர்களுக்கும் கஜேந்த்ரன் போன்ற அறிவுடைய விலங்குகளுக்கும் கூட அநுஷ்டிக்கத்தக்கதாயிருக்கும். (2) மற்ற உபாயங்கள் "உபாஸீத" முதலான ஸாஸ்த்ரவிதிகளுக்கு வரப்பட்டுச் செய்ய வேண்டியவையெயொழிய நம் பூர்வாசார்யர்களால் அநுஷ்டானத்தின் மூலமோ உபதேஸத்தின் மூலமோ நமக்குக் காட்டப்பட்டவையல்ல. ப்ரபத்தியானது அப்படியல்லாமல், எல்லா ஆழ்வார்களாலும் ஆசார்யர்களாலும் அநுஷ்டானத்தின் மூலமும் உபதேஸத்தின் மூலமும் காட்டப்பட்டது. (3) மற்ற உபாயங்கள் ப்ராரப்துகர்மம் எவ்வளவு ஜன்மங்களுக்குப் பிறகு முடிகிறதோ, அந்தக்கடைசி ஜன்மத்தின் முடிவில் பூலமளிப்பவை. ப்ரபத்திநிஷ்டுனாக்கோவெனில், "மரணமானால்

அந்திமஸ்ம்ருதி வேணுமென்கை, அசேதநமாகை, ஸாத்யமாகை, பூலங்கூட (த்துணை)? வேணுமென்கை, பூலப்ராப்திக்கு ஈஸ்வரனை அபேக்ஷிக்கை, ஸ்வரூபவிரோதியாகை, ப்ராப்யத்துக்கு விஸத்ருஸ்மாகை; இது ஸர்வாதிகாரமாகை, ஆசார்யருசிபரி க்ரஹமாகை, தேஹாவஸாநத்திலே பூலமாகை; அந்திமஸ்ம்ருதி நிரபேக்ஷமாகை, பரமசேதநமாகை, லித்யுதேயாபாயமாகை,

வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்'' [திருவாய் 9-10-5] என்கிறபடியே அந்த ஜன்மத்தின் முடிவிலேயே பூலம் ஏற்படுகிறது. (4) மற்ற உபாயங்கள் எந்த ஜன்மத்தில் அந்திமஸ்ம்ருதி ஏற்படுகிறதோ அந்த ஜன்மத்தில்தான் பூலமளிக்கும். ஆகையால் மற்ற உபாயங்கள் பூலமளிப்பதற்கு அந்திம ஸ்ம்ருதி அவசியம். ப்ரபந்தனுக்கு "அஹம் ஸ்மராமி" என்கிற வரஹ சரமஸ்லோகத்தின்படியே, அந்திமஸ்ம்ருதியை எதிர்பாராமல் அந்த ஜன்மத்தின் முடிவிலேயே எம்பெருமான் பூலம் அளிக்கின்றனாகையாலே அந்திமஸ்ம்ருதி அவசியம் இல்லை. (5) மற்ற உபாயங்களைக்கொண்டு பூலம்பெறும் போது அசேதனமான அவ்வுபாயங்கள் பூலகரணமாயிருந்து பூலமளிக்கின்றன. ப்ரபத்தி நிஷ்டுனுக்கோவெனில் பரமசேதனனாய் பூலப்ரத்யுளியிருக்கும் எம்பெருமான் பூலகரணமாகவுமிருந்து பூலமளிக்கிறான். (6) மற்ற உபாயங்களைக்கொண்டு பூலம்பெறும்போது ப்ரயத்னத்தால் ஸ்ரமப்பட்டு ஸாதிக்கத்தக்க அவை பூலகரணமாயிருந்து பூலமளிக்கின்றன. ப்ரபந்தனுக்கு ஸித்த்யுனை எம்பெருமானே பூலகரணமாயிருந்து பூலப்ரத்யுளிகையாலே பூலம் எளிதில் கிடைக்கிறது. (7) புக்தி முதலான மற்ற உபாயங்கள் பூலமளிக்கும்போது கர்மயோக்யம் ஜ்ஞானயோக்யம் முதலான அங்குகள் தேவைப்படுகின்றன. ப்ரபந்தனுக்கு எம்பெருமான் உபாயமாய்போது எந்தத் துணையையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. (8) மற்ற உபாயங்கள் அசேதனமாகையாலே பூலனை அளிப்பதற்குப் பூலப்ரத்யுனை எம்பெருமானே எதிர்பார்த்திருக்கின்றன — ஆகையால் பூலகரணம் பூலப்ரத்யும் என்று இரு உபாயங்கள் தேவைப்படுகின்றன. ப்ரபந்தனுக்குப் பூலப்ரத்யுனை எம்பெருமானே பூலகரணமுமாகிருளாகையாலே உபாயம் ஒன்றேயாகிறது. (9) தன் முயற்சியாயிருக்கும் மற்ற உபாயங்கள் சேதனனுடைய அத்தயந்தபரதந்தர்ஸஸ்வரூபத்துக்கு முரண்படுகின்றன. தன் முயற்சியினின்றும் நீங்கி எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்று வதாயிருக்கும் ப்ரபத்தி சேதனஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தியிருக்கிறது. (10) பெறப்போகிற மோக்ஷமாகிற பூலத்தின் பெருமையைப் பார்த்

ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷமாகை, ஒன்றாகை, ஸ்வரூபத்தோடு
சேருகை, ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்ருஸமாகை.

நூற்றுமுப்பத்துநாலாம் வார்த்தை

a கர்மம் கைங்கர்யமாயிருக்கும் ; ஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபமா
யிருக்கும்; புக்தி பேக்யபரமாயிருக்கும்; ப்ராப்யம் தூரகமா
யிருக்கும்; உக்தி காலக்ஷேபமாயிருக்கும். b உபாயத்தில்
அநுஷ்டானம் ஸக்ருத் ; இதில் அத்யவஸாயம் யாவச்சூரீர
பாதம்; உபேயத்தில் ருசி யாவதூதம்பூவி.

தால், மற்ற உபாயங்கள் அப்பலத்துக்கு நேர்நிற்கமாட்டாதவை
யாய், வ்யாஜமாத்திரம் ஆகின்றன. இங்கு எம்பெருமானாகிற
பலத்தைப் பெறுவதற்கு எம்பெருமானே உபாயமாகிருன். ஆகை
யாலே இவ்வுபாயம் ப்லத்துக்கு நேர்நிற்பதாயிருக்கிறது. இப்படி
பத்துவிதமான சிறப்புக்கள் இருக்கிறபடியால் மற்ற உபாயங்களை
விட்டு எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றிவெணும் என்று கருத்து.

நூற்றுமுப்பத்துநாலாம் வார்த்தை

a ப்ரபந்தனுக்குக் கர்ம ஜ்ஞான புக்தியோகங்கள் கைவிடத்
தக்கவையானாலும், உபாயத்வபுக்தியுற்ற அவை கைக்கொள்ளத்
தக்கவையுமாகின்றன. அப்படிக்கைக்கொள்ளும்போது கர்மம் இவ
னுக்கு புக்யவத் கைங்கர்யமாகிறது. ஜ்ஞானம் ஸ்வரூபத்தைத் தெளிய
அறிவதற்கு உறுப்பாகிறது. புக்தி ப்ராப்யமான கைங்கர்ய பேக்யத்
துக்கு உறுப்பான ருசியாயிருக்கிறது. (இம்மூன்றும் முமுக்ஷுப்படி
271-ம் சூர்ணியிலும் அதன் வ்யாக்யானத்திலும் விவரிக்கப்பட்டது)
ப்ராப்யமான கைங்கர்யமே ப்ரபந்தனுக்கு தூரகமாயிருக்கும். த்வ
யத்தை எப்போதும் அநுஸந்திப்பதே காலக்ஷேபமாயிருக்கும்.
b ஆசார்யன் த்வயத்தை உச்சரிக்க, ஆசார்ய ஸமார்யணத்தின்
போது ஸிஷ்யன் அதைத் திரும்பச் சொல்லும்போதே ப்ரபத்தியுபா
யத்தின் அநுஷ்டானம் ஆகிவிடுகிறது. ஆகையால் மறுபடியும்
உபாயானுஷ்டானம் செய்யவேண்டாம். ஆனாலும் அப்போது
தொடங்கியதான ' எம்பெருமானே உபாயம் ' என்ற அறிவு அந்த
ஸரீரம் முடியும் வரையிலும் இருக்கவேண்டும். உபேயமாகிற
கைங்கர்யத்தில் ருசி ஆத்மாவுள்ள வரையில் அதாவது நித்யமாய்
இருக்கவேண்டும்.

௦ ஓரொன்றில் அநுக்தமாய் அவஸ்யம் ஜ்ஞாதவ்யங்களான அர்த்தவிஸேஷங்களுக்கு விவரணமாகையாலே ரஹஸ்யத்ரயமும் ஒருவனுக்கு ஜ்ஞாதவ்யமாகக் கடவது. எத்தை எது விவரிக்கிறது? என்னில், d ஸவிபுத்திகமான அகாரத்தை உகாரமகாராக்ஷரத்வமும் விவரிக்கிறது; e அவ்வக்ஷரத்வமும் மந்த்ரஸேஷபத்யத்வமும் விவரிக்கிறது; f அப்பத்யத்வமும் த்வயத்தில் வாக்யத்வமும் விவரிக்கிறது. g அவ்வாக்யத்வமும் ஸ்லோகத்தில் அர்த்தத்வமும் விவரிக்கிறது. h அதில் அகாரத்தை அக்ஷரத்வத்தில் ப்ரத்யமாக்ஷரம் விவரிக்கிறது; h₂ விபுத்தியை மகாராக்ஷரம் விவரிக்கிறது; i இதில் ப்ரத்யமாக்ஷரத்தை ப்ரத்யமபத்யம் விவரிக்கிறது; i₂ அநந்தராக்ஷரத்தை அநந்தரபத்யம் விவரிக்கிறது. j இதில் ப்ரத்யமபத்யத்தை ப்ரத்யமவாக்யம் விவரிக்கிறது; j₂ அநந்தரபத்யத்தை, அநந்தர வாக்யம் விவரிக்கிறது; k இதில் பூர்வவாக்யத்தைப் பூர்வார்த்த்யம் விவரிக்கிறது; k₂ உத்தரவாக்யத்தை உத்தரார்த்த்யம் விவரிக்கிறது.

c திருமந்தரம், த்வயம், சரமஸ்லோகம் என்னும் மூன்றும் ஒன்றுக்கு மேல் ஒன்று விவரணமாயுள்ளன. ஒன்றில் இல்லாததாய் அவஸ்யம் அறியவேண்டியதான அர்த்தங்களைச் சொல்லுவதன்மூலம் ஒன்றுக்கு மேல் ஒன்று விவரணமாயிருக்கையாலே இந்த மூன்று ரஹஸ்யத்தின் பொருளையும் ஒவ்வொருவனும் அறியவேணும், d இதுமுதல் o₂ வாக்யம் ஈருக ரஹஸ்யத்ரயத்தில் எதை எது விவரிக்கிறது என்பதை விளக்குகிறார். d, h, h₂ முதலில் ப்ரணவத்தில் முதல் அக்ஷரமான அகாரத்தை இரண்டாம் அக்ஷரமான உகாரமும், முதல் அக்ஷரத்தில் மறைந்து நிற்கும் நாலாம் வேற்றுமையை மூன்றாம் அக்ஷரமான மகாரமும் விவரிக்கிறது என்கிறார். e, i, i₂ உகாரத்தை 'நம:' பத்யமும், மகாரத்தை 'நாராயணய' பத்யமும் விவரிக்கிறது என்கிறார். f, j, j₂ நம:பத்யத்தை த்வயத்தில் பூர்வவாக்யமும், 'நாராயணய' பத்யத்தை த்வயத்தில் உத்தரவாக்யமும் விவரிக்கிறது என்கிறார். g, k, k₂ த்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்தைச் சரமஸ்லோகத்தில் பூர்வார்த்த்யமும், உத்தரவாக்யத்தை உத்தரார்த்த்யமும் விவரிக்கிறது என்கிறார்.

1 இதில் ஸேஷத்வ ப்ரதிஸம்புந்தியைச் சொல்லுகிற அகாரத்துக்கு அநந்யஸேஷத்வவாசகமான உகாரம் விவரணமாகிறபடியென்னென்னில்;- அகாரவாச்யனுடைய ஸேஷித்வம் ஆஸ்ரயாந்தரங்களிலும் கிடக்குமோ, அநந்யஸாதாரணமாயிருக்குமோ? என்று ஸந்திக்குதுமாலால், அதினுடைய அநந்யஸாதாரணத்வ ப்ரகாஸகமாகையாலே, உகாரம் அகாரவிவரணமாகிறது. எங்ஙனையென்னில்;- உகாரத்தில் சொல்லுகிற சேதநனுடைய அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வம் ஸித்துதிப்பது— அதுக்கு ப்ரதிஸம்புந்தியான ஸேஷித்வம் ஓரிடத்திலே இளைப்பாறில். அங்ஙனன்றியிலே அநேகம் ஸேஷிகளாகில் அநந்யார்ஹஸேஷத்வம் ஸித்துதியாது; அந்யராயிருப்பார் சில ஸேஷிகளுண்டாகில் அந்யஸேஷத்வம் ஸித்துதிப்பதொழிய அநந்யார்ஹஸேஷத்வம் ஸித்துதியாதே; ஆகையாலே அகாரவாச்யனுடைய ஸமாப்யதியுகதூரித்துயத்தைச் சொல்லிற்று யிற்று. 1₂ சதுர்த்தியிற்சொல்லுகிற ஸேஷத்வத்துக்கு ஆஸ்ரய விஸேஷப்ரகாஸகமாய்க்கொண்டு விவரணமாகிறது மகாரம்; நிராஸ்ரயமான தூர்மத்துக்கு ஸ்தித்தியில்லையே. 11 புகுவத்வ்யதிரிக்கரைத் தன்னோடு பிறரோடு வாகியற அந்யராகச் சொல்லி, அவர்களுக்கு அநந்யார்ஹன் இச்சேதநனென்கிறது உகாரம்; இதில் கழியுண்கிற தேவதாந்தராதி மாத்ரத்தாலே

1 இதில் h வாக்யத்தை விவரிக்கிறார். 1₂ இதில் h₂ வாக்யத்தை விவரிக்கிறார். 11 இதில் i வாக்யத்தை விவரிக்கிறார். 11₂ இதில் i₂ வாக்யத்தை விவரிக்கிறார். 11 இதில் j வாக்யத்தை விவரிக்கிறார். 11₂ இதில் j₂ வாக்யத்தை விவரிக்கிறார். 11 இதில் k வாக்யத்தை விவரிக்கிறார். 11₂ இதில் k₂ வாக்யத்தை விவரிக்கிறார்.

1 அகாரம் ஸர்வஸேஷியைக் குறிப்பதன்மூலம் ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாத எம்பெருமானைக் காட்டுகிறது என்று அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வத்தைச் சொல்லும் உகாரம் விவரிக்கிறது என்று கருத்து. 1₂ நாலாம் வேற்றுமையில் சொல்லுகிற ஸேஷத்வம் ஜீவனிடத்தில் இருக்கிறது என்று காட்டுவதன்மூலம் மகாரம் சதுர்த்தியை விவரிக்கிறது. 11 அநந்யார்ஹஸேஷத்வத்தைச் சொல்லுகிறது உகாரம். இது அந்யஸேஷத்வத்தை மாத்ரம் கழிப்பதாகாமல், தனக்குத்

அந்நியஸப்தத்துக்குப் பூர்த்தியில்லாமையாலே அவ்வந்நியஸப்தத்தில் அந்விதமான தன்னையும் கழித்து அந்நியார்ஹதையைப் பூரிக்கிற முக்யத்தாலே உகாரவிவரணமாகிறது நமஸஸப்தம்; “அஹமபி ந மம” என்கிறபடியே ஸ்வரகூணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத அத்யந்தபாரதந்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறது-நமஸஸப்தத்திலேயிறே. ஆகையாலே உகாரவிவரணமாகிறது நமஸஸப்தம். m_2 ஸேஷத்வத்துக்கு ஆஸ்ரய விஸேஷ ப்ரகாஸகமான மகாரவாச்யனுடைய ஸேஷத்வ பூர்த்தி ப்ரகாஸிப்பது, “அகிஞ்சித்தகர்ஸ்ய ஸேஷத்வாநுபபத்தி:” என்கிறபடியே கிஞ்சித்தகாரத்தாலே(யாதல்?) ஆகையாலே, கிஞ்சித்தகார ப்ரகாஸகமாய்க்கொண்டு மகாரவிவரணமாகிறது நாராயணபதம்; n அத்யந்தபாரதந்தர்யப்ரயுக்தமாய் வருகிற உபாயவிஸேஷத்தினுடைய ஸ்வரூபமென்ன, இதில் இழிகைக்கு ஏகாந்தமான துறையென்ன, அவ்வுபாயவிஷயமாகச் செய்ய வேண்டும் அம்சமென்ன, இவற்றை ப்ரகாஸிப்பிக்கையாலே நமஸஸப்தவிவரணமாகிறது-த்யவயத்தி ல்பூர்வவாக்யம்; n_2 கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி, ஒரு மித்யுநமென்னுமிடத்தை(க்காட்டி?) அதுக்குக் களையான அம்சத்தையும் கழித்துத் தருகையாலே நாராயணஸப்தத்துக்கு விவரணமாகிறது உத்தரவாக்யம்;

தானும் ஸேஷமன்று என்று தன்னுடைய அத்யந்த பாரதந்தர்யத்தைக் காட்டுவதன்மூலம் நம:பதம் உகாரத்தை விவரிக்கிறது. m_2 மகாரத்தால் சொல்லப்படும் ஜீவனுடைய ஸேஷத்வம் கைங்கர்யம் செய்யாவிடில் ஸித்திதிக்காதாகையாலே, அக்கைங்கர்யத்தைக் காட்டும் ‘நாராயணய’ பதம் மகாரவிவரணமாகிறது. n நம:பதத்தால் சொல்லப்படும் அத்யந்த பாரதந்த்ரண சேதனனுக்கு எப்பெருமானே தகுந்த உபாயமென்றும், அவனுடைய திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்றவேண்டும் என்றும் காட்டுவதன்மூலம், த்யவயத்தின் பூர்வவாக்யம் நம:பதம் விவரணமாகிறது. n_2 நாராயணய என்னும் பதத்தில் சொல்லப்பட்ட கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்வது பிராட்டியும் பெருமானுமான மித்யுனமென்றும், அக்கைங்கர்யத்திலும் தனக்கென்று இழிகை கைவிடத்தக்கது என்றும் காட்டுவதன்மூலம் அப்பதத்தை த்யவயத்தின் உத்தரவாக்யம் விவரிக்கிறது.

o அவ்வுபாயஸ்வீகாரம் ஸாதநாந்தர நிவ்ருத்தி பூர்வகமாகையாலே தத்ப்ரகாஸகமாய்க்கொண்டு பூர்வவாக்யத்துக்கு விவரணமாகிறது - பூர்வார்த்தம் ; o₂ உத்தரவாக்யத்தில் சொன்ன ப்ராப்யஸித்தி₂ விரோதி₂நிவ்ருத்தி பூர்வகமாகக் கடவதென்று விவரிக்கிறது - உத்தரார்த்தம் ;

p ஸர்வாதி₁காரமாயும், அதி₁க்ருதாதி₁காரமாயும் ஆசார்யருசி பரி₁க்ருஷீதமாயு மிருந்துள்ள வாக்யத்வயத்தில் பூர்வவாக்யம் ப்ராபகமாயும் உத்தரவாக்யம் ப்ராப்யமாயுமிருந்ததேயாகிலும், பூர்வவாக்யம் பத்யத்ரயாத்மகமாயும் அர்த்தத்ரயாத்மகமாயுமிருக்கும். இதில் - “ஸ்ரீமத்” என்கிற ப்ரதேஸம் புருஷகாரம் ; “ஸரணம் ப்ரபத்யே” என்கிற பத்யம் அதி₁காரி₁க்ருத்யம்; நடுஷு “நாராயண சரணௌ” என்கிற பத்யம் உபாயம்;

o த்வயத்தின் பூர்வவாக்யத்தில் சொல்லப்பட்ட உபாயமான எம் பெருமானை ஸாதநாந்தரங்களை விட்டே பற்றவேண்டும் என்று காட்டுவதன்மூலம் அவ்வாக்யத்தைச் சரமஸ்ஸோகத்தில் பூர்வார்த்தம் விவரிக்கிறது. o₂ த்வயத்தில் உத்தரவாக்யத்தில் சொன்ன கைங்கர்யம் எல்லாப் பாபங்களும் நீங்கின பின்பே ஏற்படும் என்று விவரிப்பதன் மூலம் அவ்வாக்யத்தைச் சரமஸ்ஸோகத்தின் உத்தரார்த்தம் விவரிக்கிறது.

p ஸ்த்ரீஸூத்ராதிகளுக்கும் அறிவுடைய விலங்குகளுக்குங் கூட ஸரணமடையத் தகுதியுண்டாகையாலே அனைவர்க்கும் அதி₁காரமுள்ளதாய், அத்தயந்த பாரதந்த்ரயஜ்ஞானமுடையவர்களுக்கே ஸரணமடையத் தகுதி உண்டாகையாலே, சிலர்க்கே அதி₁காரமுண்டு என்றும் சொல்லலாம்படி இருப்பதாய், நம் ஆசார்யர்கள் விரும்பிக் கைக்கொண்டதான த்வயமந்த்ரத்தில் முதல் வாக்யம் உபாயத்தைச் சொல்லுவதாகவும் பின் வாக்யம் உபேயத்தைச் சொல்லுவதாகவும் இருந்தபோதிலும், இரண்டு வாக்யங்களும் ஒவ்வொன்றும் மும்மூன்று பத்யங்களை உடையதாய் மும்மூன்று அர்த்தங்களைச் சொல்லுவதாயுமிருக்கும். முதல்வாக்யத்தில் ‘ஸ்ரீமத்’ என்கிற பத்யம் புருஷகாரமான பிராட்டியையும், ‘ஸரணம் ப்ரபத்யே’ என்கிற பத்யம் ஸரணமடைபவன் செய்யவேண்டிய கார்யத்தையும், நடுவிலுள்ள ‘நாராயண சரணௌ’ என்கிற பத்யம் உபாயத்தையும் கூறுவது.

உபாயம் புருஷகாரஸாபேக்ஷமாயும் அதிகாரி ஸாபேக்ஷமாயுமிருக்கும்; பூலத்தில் வந்தால் அந்யநிரபேக்ஷமாயிருக்கும்; உத்தரவாக்யமும் பதூத்ரயாத்மகமாயிருக்கும்; இதில் “ஆய” என்கிறவிடம் - கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகிறது; இதுக்குக் கீழ் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பூந்தியைச் சொல்லுகிறது; மேலில் பதும் கைங்கர்யத்தில் களையைச் சொல்லுகிறது.

நூற்றுமுப்பத்தஞ்சாய் வார்த்தை

a நம்மாசார்யர்கள், திருமந்தரத்தையும் சரமஸ்லோகத்தையும் துவ்யத்திலே அநுஸந்திக்கும்படி; - இதுதான் உபாயோபேயமிரண்டையும் சொல்லுகையாலே துவ்யமென்கிறது. திருமந்தரத்தில் b உபேயப்ராதூந்யேந சொல்லுகிற அர்த்தத்தையும், சரமஸ்லோகத்தில் c உபாயப்ராதூந்யேந சொல்லுகிற அர்த்தத்தையும் இதில் பூர்வவாக்யத்தாலும் உத்தரவாக்யத்தாலுஞ் சொல்லுகிறது. எங்ஙனெயென்னில்,-

உபாயமாகிற எம்பெருமான் ஆஸ்ரயணதூஸையில் பிராட்டியின் புருஷகாரச்செயலையும், ஜீவன் தன்னை உபாயமாகப் பற்றுவதையும் எதிர்பார்த்திருந்தபோதிலும், பூலனையளிக்கும்போது பிராட்டியின் உதவியையோ ஜீவனிடம் ஏதேனும் கைமுதலையோ எதிர்பார்ப்பதில்லை என்கிற அர்த்தத்தைப் பூர்வவாக்யம் அறிவிக்கிறது. மூன்று பதூமாயிருக்கும் உத்தரவாக்யமும் மூன்றர்த்தங்களைச் சொல்லுகிறது. ‘ஆய’ என்னும் பதூத்தால் கைங்கர்யத்தையும், அதற்குமுன் உள்ள பருதியால் கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் மிதுனத்தையும், பின்னுள்ள ‘நம:’ பதூத்தால் கைங்கர்யத்தில் களையையறுப்பதையும் சொல்லுகிறது.

நூற்றுமுப்பத்தஞ்சாய் வார்த்தை

a இவ்வார்த்தை—திருமந்தரமும் துவ்யத்தின் உத்தரவாக்யமும், சரமஸ்லோகமும் துவ்யத்தின் பூர்வவாக்யமும் ஒரே பொருளுடையவை என்று நிரூபிக்கிறது. அதில் முதல் பாரா திருமந்தரம் துவ்யத்தின் உத்தரவாக்யத்தில் அடங்கியிருப்பதைச் சொல்லுகிறது. b, c திருமந்தரத்திலும் சரமஸ்லோகத்திலும் உபாயமும் உபேயமுமாகிற இரண்டுமே சொல்லப்பட்டபோதிலும் திருமந்தரத்துக்கு உபேயத்தைச் சொல்லுவதிலேயும், சரமஸ்லோகத்துக்கு உபாயத்தைச் சொல்லுவதிலேயும் வா—22

அகாரத்தில் d ஸ்வரூபாநுபூந்தித்வத்தால் சொல்லுகிற லக்ஷ்மீ ஸம்பூந்தித்தையும், நாராயணபதூத்திலே பிராட்டிக்கும் அந்தர்ப்பூவமுண்டாகையாலே அவ்வழியாலே வருகிற லக்ஷ்மீ ஸம்பூந்தித்தையும், த்வயத்தில் உத்தரவாக்யத்தில் “ஸ்ரீமதே” என்கிற பதூத்தாலே சொல்லுகிறது. அகாரத்திலே சொல்லுகிற ஸர்வரக்ஷகத்வத்தையும், இதின் விவரணமான நாராயணஸூப்யூதார்த்தத்தையும், உத்தரவாக்யத்தில் நாராயணபதூத்தாலே சொல்லுகிறது. அகாரத்திற்சொல்லுகிற e தாதூர்த்த்யத்தையும், மகாரத்திற் சொல்லுகிற ஜீவஸ்வரூபத்தையும், f அவதூாரணத்தாலே சொல்லுகிற அந்யஸேஷத்வ நிவ்ருத்தியையும், இதின் விவரணமான நமஸ்ஸில் சொல்லுகிற அத்யந்தபாரதந்த்ரயத்தையும், g தத்ப்ரவ்ருத்தியை ப்ரார்த்திக்குகிற சதுர்த்தியூர்த்த்யத்தையும், உத்தரவாக்யத்தில் சதுர்த்தியாலே சொல்லுகிறது; திருமந்தரத்தில் நமஸ்ஸூப்யூதார்த்தமான அஹங்காரமமகார நிவ்ருத்தியை உத்தரவாக்யத்தில் நமஸ்ஸாலே சொல்லுகிறது; ஆக, திருமந்தரம் த்வயத்தில் உத்தரவாக்யத்திலே அந்வயித்தது.

h இனி சரமஸ்ஸோகம் பூர்வவாக்யத்திலே அந்வயிக்கும் படி சொல்லுகிறது; - “மாம்” என்கிற பதூத்தில் ஸ்வரூபாநுபூந்தித்வத்தாலே சொல்லுகிற லக்ஷ்மீஸம்பூந்தித்தையும்,

நோக்கு என்று கருத்து. d ஸ்வரூபாநுபூந்தித்வம்-ஸ்வரூபநிருபகத்வம். அதாவது - கட்டத்தை கட்டத்வத்தைக்கொண்டு மற்ற பொருள்களிலும் வேறாக நிரூபிக்கவேண்டியிருப்பதுபோலே, எம்பெருமானை ‘ஸ்ரீய:பதி’ என்று பிராட்டியின் ஸம்பூந்தித்தையிட்டு, திருவில்லாத் தேவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபடுத்தி அறியவேண்டியிருக்கும் தனித்தன்மை e தாதூர்த்த்யம் - மறைந்திருக்கும் நாலாம் வேற்றுமையால் சொல்லப்படும் ஸேஷத்வம். f அவதூாரணத்தாலே - ஏகாரப்பொருளையுடைய உகாரத்தாலே. g தத்ப்ரவ்ருத்தி - பாரதந்த்ரயத்துக்குத் தக்க ப்ரவ்ருத்தியான கைங்கர்யம்.

h இந்தப் பாரா சரமஸ்ஸோகம் த்வயத்தின் பூர்வவாக்யத்தில் அடங்கியிருப்பதைச் சொல்லுகிறது. i இவ்விடத்தில் முழுக்ஷுப்படி

“ அஹம் ” என்கிறவிடத்தில் ஸ்வரூபாநுபந்தித்வத்தாலே சொல்லுகிற லக்ஷமீஸம்பந்தத்தையும், த்வத்யத்தில் பூர்வ வாக்யத்தில் - ஸ்ரீமத்பதத்தாலே சொல்லுகிறது; “ மாம் ” என்கிற பதத்தில் ஸௌஸ்ப்யத்தையும் “ அஹம் ” என்கிற பதத்திற் சொல்லுகிற ஸ்வாமித்வத்தையும் இதில் நாராயண பதத்தாலே சொல்லுகிறது; i “ மாம் ” என்கிற பதத்திற் சொல்லுகிற ஸேநாதூனியும், சிறுச்சதங்கையும், தாங்கின உழவுகோலும், பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும், நீட்டின திரு வடிகளுமாய் நிற்கிற விக்ரஹத்தை, த்வயத்தில், “சரணௌ” என்கிற பதத்தாலே சொல்லுகிறது; ஏகஸப்தத்தாற் சொல்லுகிற அவதூரணர்த்தத்தையும், ஸரண ஸப்ததூர்த் தத்தையும், “ ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி ” என்கிற விரோதிநிவ்ருத்தியையும், த்வயத்தில் ஸரண ஸப்தத் தாலே சொல்லுகிறது; “வ்ரஜ” என்கிறவிடத்தில் அர்த்தத் தையும், “ ஸர்வதூர்மாந் பரித்யஜ்ய ” என்கிற அர்த்தத்தையும், “த்வா” என்கிறவிடத்திற் சொல்லுகிற அதிகாரியையும், “ப்ரபத்யே” என்கிற க்ரியாபதத்தாலே சொல்லுகிறது. j தூர்ம த்யாக்யம் அங்கேயுண்டோவென்னில்: - உபாயஸ்வீகாரம் உபா யாந்தர நிவ்ருத்தி பூர்வகமாகவல்லது நில்லாமையாலே ஸ்வீகாரஞ்சொன்னவிடத்திலே த்யாக்யஞ்சொல்லிற்றாயிற்று. ஆக, சரமஸ்லோகம் த்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்திலே அந்வ யித்தது; ஆக திருமந்த்ரத்திலும் சரமஸ்லோகத்திலும் சொல்லுகிற அர்த்தம் த்வயத்திலே சேர அநுஸந்திக்கும்படி சொல்லிற்று;

k சரமஸ்லோகத்தாலே பூர்வகூண்டுத்தை விஸ்தீகரிக்கிறது; திருமந்த்ரத்தாலே உத்தரகூண்டுத்தை விஸ்தீகரிக்க

[218] சூர்ணையும் அதன் வ்யாக்யானமும் அநுஸந்திக்கத்தக்கது. j சரமஸ்லோகத்தில் ‘ ஸர்வதூர்மாந் பரித்யஜ்ய ’ என்று சொல்லப் பட்ட உபாயாந்தர பரித்யாக்யம் ‘ப்ரபத்யே’ என்று உபாயஸ்வீகாரத் தைச் சொல்லுமிடத்திலேயே அநுஸந்திக்கத்தக்கது என்று கருத்து.

k இந்தப் பாரா சரமஸ்லோகம் த்வயத்தின் முன் வாக்யத்தையும், திருமந்த்ரம் த்வயத்தின் உத்தரவாக்யத்தையும் விவரிக்கும்படியைக்

கிறது; - “மாம், அஹம்” என்கிற பதங்களில் லக்ஷமீஸம்புந்த துத்தைப் பூர்வகூண்டூத்தில் ஸ்ரீமத்பதத்தாலே சொல்லுகிறது; “மாம் அஹம்” என்கிற பதங்களில் ஸௌஸீல்யஸர்வஜ்ஞத்வாதிக்களை துவயத்தில் பூர்வகூண்டூத்தில் நாராயணபதத்தாலே சொல்லுகிறது; “மாம்” என்கிற பதத்தில் விகுரஹத்தையும், “ஏகம்” என்கிற பதத்தில் - அர்த்தத்த: வந்த அவதூாரணத்தையும், “சரணௌ” என்கிற பதங்களி(த்தி?)ன் அர்த்தங்களையும், “ப்ரபத்யே” என்கிற பதத்தாலே சொல்லுகிறது; சரமஸ்லோகத்தில் - ஸரண ஸப்தத்தில் அர்த்தத்ததை இங்குத்தை ஸரண ஸப்தத்தாலே சொல்லுகிறது; “ஸர்வ தூர்மாந், பரித்யஜ்ய, வ்ரஜ, த்வா, ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி, மாஸுச:” என்கிற பதங்களினர்த்தங்களை “ப்ரபத்யே” என்கிற பதத்தாலே சொல்லுகிறது; அகாரத்தில் ஸ்வருபாநுபுந்தியான லக்ஷமீஸம்புந்தத்தையும், நாராயணபதத்தில் நாரஸப்தத்தில் லக்ஷமீஸம்புந்தத்தையும், உத்தரகூண்டூத்தில் “ஸ்ரீமதே” என்கிற பதத்தாலே சொல்லுகிறது; அகாரத்தின் அர்த்தத்தையும், நாராயணஸப்தத்தின் அர்த்தத்தையும், இங்குத்தை நாராயணஸப்தத்திற் சொல்லுகிறது; அகாரத்தில் சதுர்த்தியையும் உத்தரபதத்தில் சதுர்த்தியையும், ப்ரணவத்தில் மகாரத்தையும், உத்தரகூண்டூத்தில் சதுர்த்தியாலே சொல்லுகிறது; ப்ரணவத்தில் மத்யமாக்காரத்தையும், நமஸ்ஸலில் அர்த்தத்தையும், உத்தரகூண்டூத்தில் நமஸ்ஸாலே சொல்லுகிறது.

நூற்றுமுப்பத்தாரும் வார்த்தை

a மதஸ்யத்தினுடைய ஆகாரமெல்லாம் ஜலமாயிருக்கிறுப் போலே ஸ்ரீமானுடைய வடிவித்தனையும் ஸ்ரீமயமாயிருக்கும்

காட்டுகிறது. இந்தப் பாராவிச் ‘சொல்லுகிறது’ என்று ஒவ்வொரு வாக்யத்திலும் வரும் பதம் சுருங்கச் சொல்லுவதைக் காட்டுவதாய், திருமந்தாரும் சரமஸ்லோகமும் துவயத்தை விவரிப்பதைக்காட்டுகிறது.

நூற்றுமுப்பத்தாரும் வார்த்தை

a'' எம்பெருமான் உபாயமாய்போது புருஷகாரமாகவும், உபேயமாய்போது தானும் உபேயமாகவும், கைங்கர்யத்தை வளர்ப்பவளாக

என்று பெரியமுதலியாரருளிச்செய்வர் ; b ஆசார்யன் ப்ரமாதாவென்றும், அர்ச்சாவதாரம் ப்ரமேயமென்றும், த்வயம் ப்ரமாணமென்றும் அருளிச்செய்வர் உய்யக்கொண்டார் ; c ஸம்ஸாரவிஷதஷ்டனுக்கு ரஸாயநமாயிருக்குமென்று அருளிச்செய்வர் மணக்கால்நம்பி; d அதநனுக்கு மஹாநிதி, போலே என்றருளிச்செய்வர் பெரியமுதலியார் ; e கூசுதூர்த்தனுக்கு அம்ருதபானம்போலே யென்றருளிச்செய்வர் திருமாலையாண்டான்; f ஸ்தநந்தயப்ரஜைக்கு ஸ்தந்யம்போலே யென்றருளிச்செய்வர் திருக்கோட்டியூர்நம்பி ; g பதிவ்ரதைக்கு மங்குள ஸூத்ரம்போலே என்றருளிச்செய்வர் பெரியநம்பி ; h ராஜகுலத்துக்கு முடியும் மாலையும்போலே இப்ரபந்நனுக்கு

வும் அவன் ஜகத்காரணமாய்போது இவளும் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலான வற்றை ப்ரேரணம் செய்பவளாகவும், ஜகத்வ்யாபார ரஸத்தில் அந்வயிப்பவளாகவும், அவனுடைய பர வ்யூஹ வ்புவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாருபங்கள் அனைத்திலும் அவனைவிட்டுப்பிரியாது கூடியிருப்பவளாகவுமிருக்கையாலே மீன் ஜலமயமாய் இருப்பதுபோலே எம்பெருமானுடைய வடிவம் ஸ்ரீமயமாயிருக்கும் '' என்று பெரியமுதலியாரான நாதமுனிகள் அருளிச்செய்வர். த்வயத்தில் இரண்டு குண்டூத்திலும் ஸ்ரீஸ்ப்தும் வந்திருப்பதற்கு இது விளக்கமாகும். இவ்வார்த்தை முழுவதுமே த்வயத்தின் விளக்கமாகவும், பெருமையை விளக்குவதாகவும் இருக்கிறது. b ப்ரமாண ஸாரமாகையாலே த்வயம் ப்ரமாணம் என்றும், அதற்கு விஷயம் அர்ச்சாவதாரமாகையாலே அதுவே ப்ரமேயம் என்றும், த்வயத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்து உபதேஸிப்பவன் ஆசார்யனாகையாலே அவனே ப்ரமாதா என்றும் உய்யக்கொண்டார் அருளிச்செய்வர். c ''ஸம்ஸாரமாகிற விஷயம் தீண்டப்பெற்றவனுக்கு த்வயம் விஷயம் தீர்க்கும் மருந்தாயிருக்கும்'' என்று மணக்கால்நம்பி அருளிச்செய்வர். d ''குருடனுக்குப் புதையல் கிடைத்ததுபோலே நமக்கெல்லாம் த்வயம்'' என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்வர். e ''பசியால் வருந்தியவனுக்கு அம்ருதபானம் போலேயிருக்கிறது த்வயம்'' என்று திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்வர். f ''கைக்குழந்தைக்குத் தாய்முலைபோன்றிருப்பது நமக்கு 'த்வயம்' '' என்று திருக்கோட்டியூர்நம்பி அருளிச்செய்வர். g ''பதிவ்ரதைக்கு மங்குளஸூத்ரம்போன்றது நமக்கு த்வயம்'' என்று பெரியநம்பி அருளிச்செய்வர். h '' ராஜகுலத்துக்கு முடியும் மாலே

த்வயோச்சாரணமென்றருளிச்செய்வர் ஸ்ரீபூஷ்யகாரர்; i ஸம்ஸாரத்தில் இவ்வுபாயவிலேஷும் விலங்கைவிட்டவன் தலையிலே முடியை வைத்தாற்போலே என்றருளிச்செய்வர் எம்பார்; ராஜகுமாரனுக்குக் கர்ப்பூரநிகரம்போலே, ப்ரபந்தனுக்கு ப்ரபத்தியைவிடில் நாக்கு வற்று மென்றருளிச்செய்வர் நம்பிள்ளை; k எலுமிச்சம்பழங்கொடுத்து ராஜ்யம் பெறுவாரைப்போலே என்று பணிப்பர் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்; l குருபரம்பரையையொழிந்த ப்ரபத்தியும் ஸாத்நாந்தரத்தோடொக்குமென்றருளிச்செய்வர் முதலியாண்டான்; m அந்தான் கையிலே சிந்தாமணி வந்தாற்போலே என்றருளிச்செய்வர் பிள்ளையுறங்காவில்லிதூஸர்.

யும்போலே, அடிகுடுமரசையுடைய ப்ரபந்தனுக்கு இரண்டு வாக்யமுடைய த்வயத்தை உச்சரிப்பது'' என்று ஸ்ரீபூஷ்யகாரர் அருளிச்செய்வர். i ''அநாதிகாலமாக ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுண்டு கிடக்கும் நமக்கு எம்பெருமானை உபாயமாகத் தெளிவுபடுத்தும் இந்த த்வயம் விலங்கிடப்பட்டவனுக்கு விலங்கை வெட்டிவிட்டு அவன் தலையிலே முடியை வைத்ததுபோலே'' என்று எம்பார் அருளிச்செய்வர். j ''ஸுகுமாரனான (மென்மைமிக்க) ராஜகுமாரன் தன் வாயில் நாக்கு வற்றாமலிருப்பதற்காக அடிக்கடி பச்சைக்கர்ப்பூரத்தை இட்டுக் கொள்வதுபோலே, ப்ரபந்தனுக்கு த்வயமாகிற ப்ரபத்தி மந்த்ரத்தை உச்சரிக்காவிடில் நாக்கு வறலும்'' என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வர். k ''உதாரனான சக்ரவர்த்தியைப் பார்க்கச் செல்லும்போது, வெறுங்கையோடு செல்லலாகாது என்று அவன் மோந்து பார்ப்பதற்காக ஓர் எலுமிச்சம்பழத்தை எடுத்துச்சென்று கொடுத்து அவனுடைய வண்மையாலே ராஜ்யத்தைப் பரிசாகப் பெறுமிடத்திற்போலே த்வயத்தை உச்சரித்து, பரமபுருஷார்த்தலக்ஷண மோக்ஷத்தைப் பெறுவது வ்யாஜமென்றும் சொல்லத்தகாததாயிருப்பது'' என்று திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் அருளிச்செய்வர். l ''குருபரம்பரையை அநுஸந்திக்கும் ப்ரபத்தி மந்த்ரமான த்வயத்தை உச்சரிப்பது ஸாத்நாந்தரநுஷ்டானம்போலே ஸ்வரூபவிரூபமானது'' என்று முதலியாண்டான் அருளிச்செய்வர். m ''குருடன் கையிலே விரும்பியதைக் கொடுக்கும் சிந்தாமணி கிடைத்தாற்போலேயிருப்பது அநாதிகாலமாக அஜ்ஞானத்தாலே அறிவுக் குருடர்களாயிருக்கும் நமக்கு த்வயம் கிடைத்திருப்பது'' என்று பிள்ளையுறங்காவில்லிதூஸர் அருளிச்செய்வர்.

நூற்றுமுப்பத்தேழாம் வார்த்தை

ப்ரத்யமபத்யத்தில் பாணிக்ரஹணம், மத்யமபத்யத்தாலே உடன் மணநீர்; த்ருத்யபத்யத்திலே சதுர்த்தி, படுக்கையுமாயிருக்கும்.

நூற்றுமுப்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

கேசுதர்ஜுருக்யமான வரம்பையிட்டுக்கொடுக்கிறது ப்ரத்யமபத்யம்; இடைஞ்சல் வாராமல் களைபறித்துக்கொடுக்கிறது மத்யமபத்யம்; விளைந்து ஸ்வாமிபேடாகங்கொடுக்கிறது த்ருத்யபத்யம்.

நூற்றுமுப்பத்தேழாம் வார்த்தை

36-e வார்த்தையான பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் வார்த்தையில் இவ்வார்த்தை விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கே கண்டுகொள்வது.

நூற்றுமுப்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

‘அகாரவாச்யனான எம்பெருமானுக்கே உரியவனாக மகாரவாச்யனான அடியேன் இருக்கிறேன்’ என்னும் அநுஸந்தானமாயிருக்கும் ப்ரணவமாகிற முதல்பத்யம் — கைங்கர்யமாகிற பயிர் விளைவதற்கு சேதனனாகிற வயலுக்கு வரப்பிடுவதுபோலிருப்பது. ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் என்னும் மூன்றுக்கும் விரோதிகளைப் போக்கித்தரும் நடுப்பத்யமான நம:பத்யம் — அப்பயிருக்கு ஸ்வஸ்வாதந்தர்யம் (தனக்குத் தானே உரியவன் என்னும் எண்ணம்), அந்யோபாயத்வம் (தனக்குப் பிறரோ தானோ ரக்ஷகர் என்னும் எண்ணம்), அந்யபேடாக்யத்வம் (தான் பிறர்க்கு பேடாக்யன் எனினும் எண்ணம்) என்னும் களைகளைப் பறித்துக்கொடுப்பது. கைங்கர்யமாகிற பயிர் விளைந்து ஸ்வாமியான் எம்பெருமானுக்கு பேடாக்யம் ஏற்பட்டதைக் காட்டுகிறது மூன்றுவதான நாராயணபத்யம். ஆக இவ்வண்ணமாகப் பத்தியுழுவனான எம்பெருமான் அநுபூகிப்பதற்காக ஜீவனாகிற வயலிலே கைங்கர்யமாகிற பயிர் விளைவதைக் காட்டுகிறது திருவஷ்டாக்கிரமந்த்ரம் என்று கருத்து.

நூற்றுமுப்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

ரஹஸ்யத்ரயத்துக்கும், தாத்பர்யார்த்தங்களையும் வாக்யார்த்தங்களையும், ப்ரத்யாநார்த்தங்களையும், ஜீவன் அநுஸந்திக்கவேண்டிய அநுஸந்தானங்களையும் காட்டித்தருகிறது இவ்வார்த்தை. எல்லா

நூற்றுமுப்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

திருமந்தரத்துக்குத் தாத்பர்யார்த்தமேது, வாக்யார்த்தமேது, ப்ரத்யாநார்த்தமேது, அநுஸந்த்யாநமேது? என்னில்; தாத்பர்யார்த்தம் ஸகலவேத்யுஸாஸ்தர ருசிபரிக்குருஹீதம் ; வாக்யார்த்தம் ப்ராப்யஸ்வரூபநிருபணம்; ப்ரத்யாநார்த்தம் ஆத்மஸ்வரூபநிருபணம்; அநுஸந்த்யாநம் ஸம்பந்த்யாநுஸந்த்யாநம். த்வயத்துக்குத் தாத்பர்யார்த்தமேது, வாக்யார்த்தமேது, ப்ரத்யாநார்த்தமேது, அநுஸந்த்யாநமேது? என்னில்;-தாத்பர்யார்த்தம் ஆசார்யருசிபரிக்குருஹீதம் ; வாக்யார்த்தம் ப்ராப்யப்ராபகஸ்வரூபநிருபணம் ; ப்ரத்யாநார்த்தம் மிதுநகைங்கர்யப்ராப்யத்யாந்யம் ; அநுஸந்த்யாநம் — ஸ்வதேயாஷாநுஸந்த்யாநம்.

வேத்யுஸாஸ்தரங்களாலும் ஆத்யரிக்கப்பட்டது என்பது திருவஷ்டாஷ்டரத்துக்குத் தாத்பர்யார்த்தம். ஆசார்யன் விரும்பிக்கைக்கொண்டது என்பது த்வயத்துக்குத் தாத்பர்யார்த்தம். ஸரண்யனான எம்பெருமான் விரும்பி உபதேயித்தது என்பது சரமஸ்லோகத்துக்குத் தாத்பர்யார்த்தம். ப்ராப்யஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பது திருவஷ்டாஷ்டரத்தின் வாக்யார்த்தம்; கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையோடு முடிகையாலே. ப்ராப்யப்ராபகங்கள் இரண்டின் ஸ்வரூபத்தையும் நிரூபிப்பது த்வயத்தின் வாக்யார்த்தம்; த்வயத்தின் இரண்டு வாக்யங்களும் முறையே ப்ராபகத்தையும் ப்ராப்யத்தையும் நிஷ்கர்ஷிக்கையாலே. ப்ராபக ஸ்வரூபத்தை நிஷ்கர்ஷிப்பது சரமஸ்லோகத்துக்கு வாக்யார்த்தம்; தான் ஸர்வபாபவிமோசனம் பண்ணலாம்படி உபாயநத்ரங்களை விட்டு, தன்னை உபாயமாகப் பற்றச் சொல்லுகையாலே. திருவஷ்டாஷ்டரத்துக்கு ஸங்க்ரஹமான ப்ரணவம் அகாரவாச்யனுக்கே அடிமைப்பட்டிருப்பவன் மகாரவாச்யனான ஜீவன் என்று ஆத்மஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கையாலே, திருவஷ்டாஷ்டரத்துக்கு ஆத்மஸ்வரூப நிருபணமே ப்ரத்யாநார்த்தமாகிறது. மிதுநகைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திப்பதாக முடிகையாலே. அதன் ப்ராத்யாந்யத்தைக் காட்டுவதே த்வயத்துக்கு ப்ரத்யாநார்த்தம். 'மாம்' என்றும் 'அஹம்' என்றும் ஈஸ்வர ஸ்வரூபத்தை நிஷ்கர்ஷித்து, பூர்வார்த்தத்தாலே ஈஸ்வரனை உபாயமாகக் காட்டி, உத்தரார்த்தத்தின் முற்பகுதியாலே அநிஷ்டநிவர்த்தகனும் அவனை என்று காட்டுகையாலே ஈஸ்வரஸ்வரூப நிருபணமே சரமஸ்லோகத்துக்கு ப்ரத்யாநார்த்தம்.

சரமஸ்லோகத்துக்குத் தாத்பர்யார்த்தமேது, வாக்யார்த்தமேது, ப்ரத்யாநார்த்தமேது, அநுஸந்த்யாநமேது? என்னில்; - தாத்பர்யார்த்தம் ஸரண்யருசிபரிக்குஹீதம்; வாக்யார்த்தம் ப்ரபாகஸ்வருபநிருபணம்; ப்ரத்யாநார்த்தம் ஈஸ்வரஸ்வருபநிருபணம்; அநுஸந்த்யாநம் ஸௌலப்யம்.

நூற்றுநாற்பதாம் வார்த்தை

a ஆஸ்ரயணஞ்சொல்லி, ஆஸ்ரயிதாவைச் சொல்லி, b ஆஸ்ரயணீயன் வேஷஞ்சொல்லி, அப்ருத்யக்ஸ்திதித்யோதந நித்யயோக்யஞ்சொல்லி, தஸ்மிந்நேவ பராதிஸ்யஞ்சொல்லி, ப்ரபுட்ப்ரபுவதோரிவ ஸேஷஸேஷித்வஞ்சொல்லி, ஸத்யா

28-வது வார்த்தையிலும், நவவித்யஸம்பந்தம் என்னும் ரஹஸ்யக்ஷரத்திலும் நிருபித்தபடி, திருவஷ்டாக்ஷரத்தின் அக்ஷரங்களில் எம்பெருமானுக்கும் சேதனனுக்குமுள்ள ஒன்பது விதமான ஸம்பந்தங்கள் காட்டப்படுகின்றனவாகையாலே, திருமந்தரத்தில் அந்த ஸம்பந்தங்களை அநுஸந்திக்கவேண்டும். தன் தேஶாஷங்களை அநுஸந்திப்பதாகிற ஆகிஞ்சன்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டே ஸரணமடைவுவேண்டுமாகையாலே, ப்ரபத்திக்குக் கரணமந்தரமான த்வயத்தில் நம்முடைய தேஶாஷங்களை அநுஸந்திக்கவேண்டும். 135-ம் வார்த்தை ! வாக்யத்தில் சொன்னபடி எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யாநுஸந்த்யானம் சரமஸ்லோகத்தில் முக்யமானதாகையாலே, சரமஸ்லோகத்தில் ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்திக்கவேண்டும்.

நூற்றுநாற்பதாம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தையில், த்வயத்தின் பொருள் மிக விரிவாக அநுஸந்திக்கப்படுகிறது. a ஸ்ரீஸப்தத்தில் சொல்லப்படுவது — (1) பிராட்டி எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்திருக்கிறாள். (2) பிராட்டியை ஜீவர்கள் புருஷகாரமாக ஆஸ்ரயிக்கிறார்கள். b ஸ்ரீமச்சப்தத்தில் சொல்லப்படுவது—(1) பிராட்டியோடு கூடிய எம்பெருமானே ஆஸ்ரயிக்கத்தக்கவன். (2) 'அகலகில்லென் இறையும்' என்று அலர்மேல் மங்கையாகிற பிராட்டி எம்பெருமானோடு எப்போதும் சேர்ந்திருப்பவன். (3) பிராட்டியோடு கூடியிருக்கையாலேயே திருவில்லாத் தேவர்க்கில்லாத பரப்ரஹ்மத்வம் எம்பெருமானுக்குள்ளது. (4) பிராட்டி ஒளிபோன்று ஸேஷபூதையாயிருப்பவன். எம்பெருமான் ஒளியை வா—23

பூர்த்தி சொல்லி, ஆக லக்ஷ்மீவிஸிஷ்டன் ப்ரபத்தவ்ய
 னென்னுமிடஞ்சொல்லி, c சித்யசித்ஸ்வரூபஞ்சொல்லி, உபய
 மும் பரனுக்கு ஸரீரத்வாவாரா ஸேஷமென்று சொல்லி, தேஹ
 வத் தேஹிநாநாத்வஞ்சொல்லி, தேஹிநோ ஜ்ஞாநதைகாகா
 ரதயா ஸமரென்று சொல்லி, ஆகையாலே ஸ்வபூவைக்யம்
 சேர்ச்சொல்லி, ஸ்வரூபைக்யத்தை நிஷேதித்து, பஞ்சாவஸ்த
 தையிலும் ஸந்நிக்ருஷ்டாவஸ்தாவஸ்திதத்திலே ப்ரபத்தி
 யென்று சொல்லி, ஆத்மந: பரஸ்ய ச ப்ராப்தி சொல்லி,
 குணகுணிபேத்யஞ் சொல்லி, கல்யாணகுணைகதாநத்வஞ்
 சொல்லி, ஹேயகுண நிஷேத்யஞ்சொல்லி, ஷட்ஸ்விம்ஸகத்வஞ்

யுடைய ஸூர்யாதிசுகளைப்போலே ஸேஷியாயிருப்பவன். (5) இப்படி
 பிராட்டியோடு எப்போதும் கூடியிருக்கையாலேயே எம்பெருமா
 னுக்கு எப்போதும் பூர்த்தியுள்ளது. ஆக, இதுவரையில் புருஷ
 காரபூதையான பிராட்டியோடு கூடிய உபாயபூதனை எம்
 பெருமானே ஸரணமடையத்தக்கவன் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று.
 c நாராயண ஸப்்யத்யூத்தில் சொல்லப்படுவது—(1) சேதனசேதனஸ்வ
 ரூபங்கள் (நாரஸப்்யத்யூர்த்தம்) (2) அவை இரண்டும் எம்பெருமானுக்கு
 ஸரீரமாயிருந்துகொண்டு ஸேஷமாயிருக்கின்றன. (3) நாரஸப்்யத்யூத்
 தால் சொல்லப்படும் அசேதனமான தேஹங்கள் கணக்கற்றவையா
 யிருப்பதுபோலே, அந்த ஸப்்யத்யூத்தால் சொல்லப்பட்ட சேதனரான
 தேஹிகளும் (தேஹமுடைய ஜீவர்களும்) கணக்கற்றவர்கள்.
 (4) ஆயினும் அந்த ஜீவர்கள் அனைவரும் ஜ்ஞானமாயிருக்கையையே
 வடிவாகக் கொண்டிருப்பவர்களாகையாலே, ஒருவரோடொருவர்
 ஒப்பர். (5) இக்காரணத்தாலேயே ஜீவாத்மாக்கள் தம் குணங்களில்
 ஒருபடிப்பட்டிருப்பவர்கள். (6) அதனாலேயே அவர்களுக்குத் தங்க
 ளுக்குள்ளேயும் எம்பெருமானோடும் ஸ்வரூபைக்யம் கிடையாது.
 (7) பரம், வ்யூஹம், விபூவம், அந்தர்யாமி, அர்ச்சை என்னும்
 ஐந்து நிலைகளோடு கூடிய எம்பெருமான்களில் நமக்கு எளியவனான
 அர்ச்சாவதார நிலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானிடத்திலேயே
 ஸரணாகதி செய்யவேண்டும். (8) நாரஸப்்யத்யூத்துக்குப் பொருளான
 நமக்கு நாராயணனான எம்பெருமான் ப்ராப்த (ஸ்வரூபத்துக்குத்
 தகுந்த) ஸேஷியாயிருப்பவன். (9) நாரஸப்்யத்யூத்துக்குப் பொருளான
 குணங்களுக்கும் அவற்றையுடைய நாராயணனுக்கும் பேத்யம்
 (வேறுபாடு) உண்டு. (10) எல்லாக் கல்யாணகுணங்களுக்கும்
 ஒரே கொள்கலமாயிருப்பவன் நாராயணன். (11) தாழ்ந்த குணங்கள்

சொல்லி, புருஷகாரநிரபேக்ஷமாம்படியான வாத்ஸல்யாதி, குணங்கள் சொல்லி, நித்யத்வஞ் சொல்லி, d தத் அப்ராக்ருத த்ரவ்யாப்ரயமென்று சொல்லி, பரபூர்த்தி சொல்லி, ஸந்நிதி, சொல்லி, வடிவழகு சொல்லி, ஸர்வ ஸாமாநாதி, கரண்யம் (ஸமாப்ரயணீயத்வம்?) சொல்லி, ஸௌஸ்ப்யஞ்சொல்லி, e ப்ர பத்தா ஆரென்று சொல்லி, ப்ரபத்தவ்யன் ஆரென்று சொல்லி, அநந்யபரோபாயத்வம் சொல்லி, அஸ்மை என்று சொல்லி, அஸ் மாத் என்று சொல்லி, அஸ்ய என்று சொல்லி, அஸ்மிந் என்று சொல்லி, ப்ராப்யஞ்சொல்லி, ப்ராபகஞ்சொல்லி, க்ஷத்யர்த்த,

ஒன்றுமில்லாதவனாயிருப்பவன் நாராயணன். (12) நாரஸப்துத்தால் சொல்லப்படும் இருபத்துநாலு தத்துவமாயிருக்கும் அசேதன தத்து வத்துக்கும், இருபத்தைந்தாவதான சேதன தத்துவத்துக்கும் அயனமா யிருக்கையாலே இருபத்தாருவது தத்துவமாயிருப்பவன் நாராயணன். (13) 'புருஷகாரங்கூடத் தேவையில்லை' என்று சொல்லலாம்படியான வாத்ஸல்யம், ஸௌஸ்ரீல்யம், ஸௌஸ்ப்யம், ஸ்வாமித்வம் என்னும் ஆப்ரயண ஸௌகர்யபாதக குணங்களை யுடையவன் நாராயணன். (14) நாரஸப்துத்தால் சொல்லப்பட்ட அசேதனப்பொருள்கள் ப்ர வஹதோ நித்யமாயிருப்பவை. அந்த ஸப்துத்தால் சொல்லப்பட்ட சேதனர்களும், நாராயணனும் ஸ்வரூபதோ நித்யர்களாயிருப்ப வர்கள். d சரணஸப்துத்தால் சொல்லப்படுவது — (1) முற்கூறிய புகூவத் ஸ்வரூபம் அப்ராக்ருதமான நித்யவிபூதி த்ரவ்யத்துக்கு ஆதாரமாயிருப்பது. எம்பெருமானுடைய திருமேனி முதலானவை அந்த த்ரவ்யத்தாலானவை. (2) அந்தத் திருமேனியோடு கூடி யிருப்பதாலேயே—கைங்கர்யத்தை ஏற்கவல்லவனாயிருக்கை, அடியார்க ளுக்கு ஆநந்தத்தை அளிக்கவல்லவனாயிருக்கை முதலான பூர்த்திகள் எம்பெருமானுக்கு ஏற்படுகின்றன. (3) அத்திருமேனியாலேயே எம் பெருமான் எல்லாவிடத்திலும் ஆவிர்ப்பயிச்சுகிறான். (4) அதனாலேயே வடிவழகையுடையவனாகிறான். (5) அதனாலேயே அனைவருக்கும் ஆப்ர யிக்கத்தக்கவனாயிருக்கிறான். (6) அதனாலேயே அடியார்க்கு எளியனா யிருக்கிறான். e 'ஸரணம் ப்ரபத்யே' என்பதால் சொல்லப்படுவது:— (1) ஸரணமடைபவனுடைய ஸ்வரூபம். (2) ஸரணமடையத்தக்கவ னுடைய ஸ்வரூபம். (3) அவனையல்லது அறியாதவர்களுக்கு எம் பெருமான் உபாயமாகிறான். (4) ஜீவன் அவனுக்காகவே ஏற் பட்டவன். (5) ஜீவன் அவனிடமிருந்தே நித்ய ஸத்தை பெற்றிருப் பவன். (6) ஜீவன் அவனுக்கே உரியவன். (7) ஜீவன் அவனிடத்

தூவாரா புத்தூயர்த்துஞ்சொல்லி, மாநஸப்ரபத்தியினு
டைய முக்யதை சொல்லி, ஸப்ரகாரஸரணகூதி உபாயமென்று
சொல்லி, ஸப்ரகாரலக்ஷமீஸஹசரமான வஸ்துவினுடைய
உபாயத்வஞ்சொல்லி, f பரவிஸேஷணங்களடைய ப்ராப்ய
மென்று சொல்லி, விஸேஷ்யப்ரதிபத்தியிலும் விஸேஷண
ப்ரதிபத்தி பரஸ்ய ப்ரீதிஹநகமென்று சொல்லி, g ஸப்ரகார

திலேயே ப்ரகாரமாக ஒன்றிநிற்பவன். (8) ஸரணகூதனுக்கு எம்
பெருமானுடைய முகமலர்த்தியே ப்ராப்யம். (9) அவனே உபாயம்.
(10) 'ப்ரபத்யே' என்னும் ஸப்யதூமானது 'பத்ஸு-கூதௌ' என்னும்
தூதுவினிலிருந்து தோன்றியதாகையாலே "கூத்யர்த்ததூர்: புத்தூத்
யர்த்ததூர்:" [கூதியைச் சொல்லும் பத்யங்கள் மனத்தின் கூதியாகிற
அறிவையும் சொல்லும்] என்னும் ந்யாயப்படி மாநஸகூதியான
அத்யவஸாயத்தை (உறுதியை)ச் சொல்லும். (11) எம்பெருமானைக்
கைகூப்புவது, வணங்குவது முதலானவை காயிக (ஸரீரத்தால்
செய்யப்படும்) ப்ரபத்தி. 'ஸரணமடைகிறேன்' என்று வாயால்
சொல்லுவது வாசிக (வாயால் செய்யப்படும்) ப்ரபத்தி. அவனேயே
உபாயமாக உறுதிக்கொள்வது மாநஸ (மனத்தால் செய்யப்படும்)
ப்ரபத்தி. இப்படி முக்கரணங்களில் ஏதேனுமொரு கரணத்தால்
ஸரணமடைந்தாலும் எம்பெருமான் பூலனளிக்கவல்ல உதூரானயி
னும், 'ஜ்ஞானத்தாலே மோகூம்' என்று ஸாஸ்த்ரங்கள் சொல்லி
யிருக்கையாலே, மாநஸப்ரபத்தியே முக்யமாகும். (12) ஆநுகூல்ய
ஸங்கல்பம், ப்ராதிகூல்யவர்ஜனம், ரக்ஷிப்பான் என்னும் விஸ்வாஸம்,
ஆத்மஸமர்ப்பணம், ஆகிஞ்சன்யாநந்யகூதித்வங்கள் என்னும் ஸம்பூர
வித ஸ்வபூரவங்களோடு (நெல் குத்தினால் வேர்வை ஏற்படுவது
போலே தன்னடையே ஏற்படும் தன்மைகளோடு) கூடிய முற்கூறிய
மாநஸப்ரபத்தியால் பரமபுருஷார்த்தமான மோகூம் உண்டாகிறது.
(13) ஸரணகூதி உபாயமென்று வழங்கினாலும் குணங்களோடும்
புருஷகாரபூதையான பிராட்டியோடும் கூடிய எம்பெருமான் உபா
யம் என்றே தோற்றும். f உத்தரகூண்டூத்தில் 'ஸ்ரீமத்' 'நாராயண' என்
னும் ஸப்யதூங்களால் சொல்லப்படுவது — (1) எம்பெருமானுக்கு
விஸேஷணமாயிருக்கும் பெரியபிராட்டியார் முதலான பிராட்டிமார்,
நித்யமுக்தர்கள், உபயவிபூதிகள் முதலான எல்லாம் ப்ராப்யமா
கின்றன. (2) விஸேஷ்யமான புகூவத்ஸ்வரூபம் ப்ராப்யமாகத் தட்டில்லை;
அவனுடைய விஸேஷணங்கள் எப்படி ப்ராப்யமாகும்? எனில்: 'இவை
நம் உடைமை' என்று அவனே இவ்விஸேஷணங்களைத் தனி ஸ்வ
ரூபத்தைக் காட்டிலும் உகந்து அபிமானிக்கையாலே, அவையும்

நாராயணனுக்கென்று சொல்லி, ஏவம்விதனுக்கே அஹ மர்த்தபூதனா நான், ஸர்வதேஸு ஸர்வகால ஸர்வா வஸ்த்தோசித ஸர்வவித, கைங்கர்யத்தையும் பண்ணுகிறே னென்று - ப்ரத்யக்ஷாத்மந: பூலஞ்சொல்லி, h ப்ரபத்தியில் உபாயபூத்தி, உபசாரலித்துதை, என்று சொல்லி, பரனே பரமோபாயமென்று சொல்லி, ப்ரபத்தி உபாயமென்று சொல்லி, இவை உபாயமாம்போது பரஸாபேக்ஷமென்று சொல்லி, நிரபே கேஷாபாயம் அவனையென்று சொல்லி, அத ஏவ உபாயாநவத் துயதை சொல்லி, ஒன்றுக்கே உபாயோபேயாகாரத்வயம் கட்டிக்கு மென்று சொல்லி, துயாக்ஷாந்த்யாதிசூணங்களாலே ஸந்நி ஹிதனுக்கு உபாயத்வஞ்சொல்லி, தேஸுவிஸேஷநிலயனுக்கு

ப்ராப்யமாகத் தட்டில்லை. ௧ நான்காம் வேற்றுமையாலும் 'நமஸ் ஸபூதத்தாலும் சொல்லப்படுவது — (1) முற்கூறிய விஸேஷணங் களோடு கூடிய நாராயணனுக்கே உரியது ஆத்மவஸ்து. (2) 'ஆகை யால் அத்தகைய அவனுடைய உகப்புக்காகவே அடியேன் எல்லா தேஸுரங்களிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா நிலைகளிலும் உசிதமான எல்லாவிதமான அடிமைகளையும் பண்ணக்கூடவேண்' என்று தனக்குப் பூலத்தைப் பிரார்த்திப்பது. h இனி த்வயத்தில் உணர்த் தப்படும் பொதுவான அர்த்தங்கள் விளக்கப்படுகின்றன. (1) ப்ரபத்தி உபாயம் என்று வழங்குவதும் நினைப்பதும் ஒளபசாரிகம். (2) உண்மை யில் எம்பெருமானே இயல்வான தலைசிறந்த உபாயம். (3) 'ஸ்வகூத ஸ்வீகாரம்' என்பபடும் 'தான் பற்றும் பற்று' உபாயமாகக் கொள்ளப்பட் டால், ஸ்வார்த்து கைங்கர்யத்திற்கு உபாயமாகிறது. (4) மற்ற உபா யங்கள் ஸ்வார்த்து மோக்ஷத்தை ஸாதித்துத்தரும்போது பூலப்ரத னாக எம்பெருமானே எதிர்பார்க்கின்றன. (5) ஸித்தோபாயநிஷ்டுர் களுக்குப் ப்ரார்த்தாநுபூஷ கைங்கர்யங்களாகிற பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமோக்ஷத்திற்கு எதையும் எதிர்பாராத இயல்வான உபாய மாயிருப்பவன் எம்பெருமானே. (6) அதனாலேயே 133-ம் வார்த்தை யில் உபாயாந்தரங்களுக்குச் சொல்லப்பட்ட பத்துவிதமான குறைகள் எம்பெருமானாகிற உபாயத்துக்குக் கிடையாது. (7) இக்காரணத்தி னாலேயே எம்பெருமான் ஒருவனுக்கே உபாயத்வம் உபேயத்வம் என்னும் இரண்டு ஆகாரங்களும் பொருந்துகின்றன. (8) கருணை, பொறுமை முதலான ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யாபரத்கருணங்கள் நிறைந்து, அருகில் இருப்பவனுை அர்ச்சாவதார எம்பெருமானுக்கே உபாயத்வமுள்ளது. (9) பரமபத்யத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பரவாஸு

உபேயத்வஞ்சொல்லி, உபயவிபூதியும் அவனதாயிருக்க, ஒரு விபூதியில் நின்றும் ஒரு விபூதிக்குப் போகை மோகும் என்பானென்னில் - அது மஹாநஸஸ்தூந போக்யஸ்தூந ஸ்தித பூர்த்ருபூர்யா ஸம்யோகந்யாயமென்று சொல்லி, அவனே ப்ராபகனானால் பாபவிதூநநத்வாராதான் ப்ராப்தியென்பானென்னில் - மஹாநஸத்திலே புஜிக்கும்போது பழைய வேஷமே போக்யம், போக்யஸ்தூநத்திலே புஜிக்கும் போது உடுத்த புடைவையை அவிழ்த்து புஜிக்க வேண்டுமென்று சொல்லி, ரத்நஸ்வீகாரம் பண்ணும்போது ருஷிகையில் நின்றும் வாங்கி மஞ்ஜுஷிகாந்தரத்திலே இட வேண்டுமென்று சொல்லி, தரிவிதப்ரபந்நனுக்கும் தேஹ

தேவனுக்கே உபேயத்வமுள்ளது. (10) உபயவிபூதியும் அவன் உடைமையாயிருக்க, இந்த விபூதியிலேயே மோகும்போதாமல் நித்யவிபூதிகருச் சென்றே மோகும் ஏற்படுகிறது என்று கூறுவானென்? எனில்: கணவன் மனைவியோடு சமையலறை பள்ளியறை இரண்டிடங்களில் கூடியிருந்தபோதிலும், சமையலறையில் ஆஹாரத்தையும் பள்ளியறையில் போக்யத்தையும் கொள்வதுபோலே லீலாவிபூதியில் லீலாஸத்தையும், நித்யவிபூதியில் போக்யஸத்தையும் அநுபூப்பது பொருந்தும். (11) அவனே உபாயமானால் இந்த ஸரீரத்தோடே மோகத்தை அருளாமல், இந்த ஸரீரத்தையும் அதற்குக் காரணமான பாபங்களையும் போக்கடித்து நித்யவிபூதியிலேயே மோகும் அருளுகிறான் என்பானென்? எனில், சமையலறையில் மனைவி அளிக்கும் ஆஹாரங்களை புஜிக்கும்போது உடுத்த புடவையோடு அவள் போக்யமாகிறாள். பள்ளியறையில் மனைவியை அநுபூவிக்கும்போது உடுத்தபுடவையை அவிழ்த்தே அவளை அநுபூவிக்கவேண்டும். அதுபோலவே எம்பெருமான் இவ்விபூதியில் ப்ராக்குத ஸரீரத்தோடு கூடவும், அவ்விபூதியில் அந்த ஸரீரத்தைக் கழித்தும் அநுபூவிப்பது பொருந்தும். (12) ரத்னங்களை அழுக்கு நீங்கக் காய்ச்சும் பாத்திரத்திலிருந்து எடுத்து, அழுக்குக்கழித்துப் பெட்டியில் வைத்துப் பாதுகாப்பதுபோல், எம்பெருமானும் ஸ்ரீகௌஸ்துபுரத்னம்போன்று தனக்கினியவனான ஜீவனை, லீலாவிபூதியான காய்ச்சும் பாத்திரத்திலிருந்து எடுத்து, ப்ராக்குத ஸரீரமான அழுக்கைக்கழித்து, நித்யவிபூதியில் அப்ராக்குத ஸரீரமான பெட்டியில் வைத்துப் பாதுகாத்து அநுபூவிக்கிறான் என்று கொள்ளலாம். (13) அஜ்ஞானத்தாலே ப்ரபந்நர், ஸ்வரூபயாதூதம்ய ஜ்ஞானத்

பாதஸமநந்தரம் பரமபுருஷார்த்ததுலக்ஷண மோக்ஷஞ்சொல்லி, மற்றையிருவருக்கும் விளம்புபுலஞ்சொல்லி, ராஜா அக்ரு தாபுரணங்கள் தன்னதானபோது எடுத்துப் பூனுமத்தனை யென்று சொல்லி, இச்சூப்ரவர்த்தகத்வஞ்சொல்லி, அல் லாதபோது ஈஸ்வரத்வந்தானில்லையென்னுமிட்டுச்சொல்லி, இத் தலையில் கைம்முதலறுகை அவன் கடாக்ஷத்துக்கடியென்று சொல்லி, இத்தலையில் விஸ்வாஸம் பிறக்கையாவது - அருள வனுடைய க்ருபைக்கே; க்ருபை பிறப்பது துதிக்கையமுந்தின

தாலே ப்ரபந்நர், புக்தி பாரவஸ்யத்தாலே ப்ரபந்நர் என்னும் மூவகைப்பட்ட ப்ரபந்நர்களுக்கும் இந்த ஸரீரம் விட்டவுடன் புகூவத் கைங்கர்யரூபமான பரமபுருஷார்த்ததுலக்ஷணமோக்ஷம் கிட்டுகிறது. (14) உபாயந்நாங்களை அநுஷ்டித்து எம்பெருமானை அடைபவர்க ளுக்கும், ப்ரஹ்மலோகத்துக்குச் சென்று ப்ரஹ்மாவோடு கூட அவ னுடைய ஆயுளின் முடிவில் க்ரமமுக்தி அடைபவர்களுக்கும் அவர்க ளுடைய ப்ராரப்துக்ரமம் கழிந்தபின்பே மோக்ஷமாகையாலே ஐலம் தாமதித்தே கிடைக்கிறது. (15) இப்படி ஒவ்வொருவரை ஒவ்வொரு காலத்தில் எம்பெருமான் ஏற்றுக்கொள்வதற்குக் காரணமென்ன? எனில்: அரசன் தன்னுடைய சில ஆபுரணங்களை நீண்டநாள் அணிந்து கொள்ளாமலே இருந்து தான் விரும்பியபோது ஒருநாள் எடுத்துப் பூண்பதுபோலே எம்பெருமானும் ஒவ்வொரு ஜீவனை ஒவ்வொரு ஸமயத்தில் ஏற்கிறான். (16) “பட்டத்துக்குரிய ஆளையும் அரசும் செய்யுமவை ஆராயாது” [ஆசார்யஹ்ருத்யம் 106] என்கிற ரீதியில் மோக்ஷமளிக்கும் விஷயத்தில் ஸ்வதந்த்ரான எம்பெருமான் இச் சையே ஹேதுவாகிறது. (17) இப்படிக் கொள்ளாவிடில் ஈஸ்வரத்வமே நிலைநில்லாது. (18) அப்படியானால் அவனுடைய கடாக்ஷத்துக்குக் காரணமாக மோக்ஷமடையுமவனிடம் எதுவுமே இல்லையோ? எனில்: மோக்ஷோபாயமாக எதுவுமற்றிருக்கையே அவன் கடாக்ஷத்துக்குக் காரணமாக இவனிடத்தில் உள்ளது. (19) ‘அவனே ரக்ஷகன்’ என்னும் விஸ்வாஸம் இவனிடம் பிறந்துள்ளதே? எனில்: அந்த விஸ்வாஸமும் அவனுடைய க்ருபையாலேயே ஏற்பட்டது. (20) அப்படியானால் அந்த க்ருபை எப்போது ஏற்படும்? எனில்: தன்னைத் தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ள முயன்ற கூஜேந்த்ராழ்வானுக்குத் துதிக்கை நீரில் அழுந்தும் நிலை ஏற்பட்டபோது எம்பெருமானுடைய க்ருபை உண் டானதுபோலே, சேதனனுக்குத் தனக்காகத் தான் முயல்வது நீங்கின போது எம்பெருமானுடைய க்ருபை உண்டாகிறது. (21) இவ்வுலகில்

லென்று சொல்லி, கர்மாநுபுவம் அவனுடைய ஸிகைஷ யென்று சொல்லி, ஸிக்ஷிதனுனவாறே பித்ருப்ரஸாதும் பிறக்குமாபோலே “தூது: ப்ரஸாதூத்” என்கிற பேறு சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது - ப்ரபத்திவாக்யத்தால்.

நூற்றுநாற்பத்தோராம் வார்த்தை

நம் ஆசார்யர்கள் திருமந்த்ரத்தை விஸ்துமாக அநுஸந்திக்கும்படி த்வயம். இது த்வயமென்று திருநாமமாக வேண்டிற்று - உபாயோபேய வாசகமான வாக்யத்வயத்தை உடைத்தாகையாலே; இதில் பூர்வவாக்யம் உபாய்பரமாயிருக்கும்; உத்தரவாக்யம் உபேயபரமாயிருக்கும்; பூர்வவாக்யம் மூன்று பத்யமாயிருக்கும்; உத்தரவாக்யம் மூன்று பத்யமாயிருக்கும்; “ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ” என்றும் “ஸ்ரீரணம்” என்றும், “ப்ரபத்யே” என்றும், “ஸ்ரீமதே” என்றும், “நாராயணய” என்றும், “நம:” என்றும்: இதில் “ஸ்ரீ:” என்கிற திருநாமம், “ஸ்ரீஞ்-ஸேவாயாம்” என்கிற தூதுவிலேயாகையாலே, “ஸ்ரீயதே, ஸ்ரீயதே, இதி ஸ்ரீ:” என்கிற வ்யுத்தபத்தித்வயத்தாலே-ஸேவிக்கும், ஸேவிக்கப்படும் என்கிறது. இவ்வார்த்தம் ஸாபேக்ஷமாகையாலே, யாரை யாராலே என்ன வேண்டிவரும்; ௩ அவைதான் அவளுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமாயிறேயிருப்பது.

ஜீவன் புண்யபாபரூபகர்மங்களின் பூலனை அநுபூவிப்பது ஜீவனுடைய ஸ்வார்த்தத்தைக்கு (சுயநல மனப்பான்மைக்கு) எம்பெருமான் கொடுத்த துண்டூனையாகும். (22) பரிபூர்ணமாக துண்டிடுக்கப்பெற்று சுயநல மனப்பான்மை நீங்கப்பெற்ற பிள்ளைக்குத் தகப்பன் அருள் புரிவதுபோலே “தூது: ப்ரஸாதூத்” [கட. 1-2-20] என்கிற ரீதியில் எம்பெருமான் அருள்புரிய ஜீவனுக்குப் பரமபுருஷார்த்தலக்ஷணமோஷும் கிடைக்கிறது. இவ்வளவையும் ப்ரபத்தி வாக்யமள த்வயம் சொல்லுகிறது.

நூற்றுநாற்பத்தோராம் வார்த்தை

இந்த வார்த்தையின் பெரும்பகுதி முன் வார்த்தைகளிலும் பரந்த றஹஸ்யம் த்வயப்ரகரணம் முதலானவற்றிலும் வந்ததே. ஆகையால் அரும்பதங்கள் சிலவற்றுக்கு மாத்திரம் விவரணம் தரப்படுகிறது. ௩ பிராட்டிக்கு புகுவச்சேஷத்வம் ஸ்வரூபமாகையாலே, ‘அவனை ஸேவிக்கும் (ஆஸ்ரயித்திருக்கும்)’ என்றும், மூவகைப்பட்ட சேதனர்க்கும் ஸேஷியாயிருக்கை பிராட்டிக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, ‘(மூவகைப்பட்ட சேதனராலும்) ஸேவிக்கப்படும் (ஆஸ்ரயிக்கப்படுவாள்)’ என்றும் கொள்ளவேண்டும் என்று கருத்து.

எங்ஙனையென்னில்; - b ஸர்வபூதாநாம் ஈஸ்வரியாகையாலே, த்ரிவித்சேதநராலும் ஸேவிக்கப்படும்; c விஷ்ணுபத்நியாகையாலே, தான் அவனை ஸேவிக்கும் என்கிறது; ஆகையாலே தன்னையொழிந்த ஸகலாத்மாக்களுடைய d ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகள் தன்னுடைய கடாக்காதிநமாயிருக்கும்; தன்னுடைய d ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகள், அவனுடைய கடாக்காதிநமாயிருக்கும். ஆகையாலே தன்னையொழிந்தார்க்குத் தான் ஸ்வாமிநியாய், அவனுக்குப் பரதந்த்ரையாயிருக்கையே இவனுக்கு ஸ்வரூபமென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. இதுதான் வ்யுத்பத்தி லித்த்யமேயன்று, ப்ரமாணலித்த்யமும். e இப்படி வ்யுத்பத்தித்வயத்தாலும், உப்யஸம்பந்த்யஞ் சொல்லுகிறது; f இது தான் புருஷகாரத்திலே நோக்காயிருக்கும்; புருஷகாரஞ் செய்கைக்கு இத்தலையில் ப்ருந்த்யமும், அது வாய்க்கைக்கு அத்தலையில் ஸம்பந்த்யமுஞ் சொல்லுகையாலே. g வரிக்கு மவனை, 'இவனைக் கைக்கொண்டருளிர்' என்னும் பிராட்டி; 'கைக்கொண்டருளுகையாவதென்?' என்னுமே அவன்; 'ஆபி, முக்யம் பண்ணினான்' என்னுமே இவள்; 'ஆகில் அபராத்யஞ்

b இது ஸ்ரீஸூக்தத்தில் உள்ளது. ஜீவராஸிகள் அனைவருக்கும் ஈஸ்வரி என்று பொருள். c இது நீளாஸூக்தத்திலுள்ளதாயினும் பெரிய பிராட்டியாருக்கும் மிகப்பொருந்தும். 'விஷ்ணுவின் பத்னி' என்று பொருள். d ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகள்-ஸ்வரூபம் (ஸத்தை), ஸ்திதி, ப்ரவ்ருத்தி, நிவ்ருத்தி ஆகியவை. e ஸ்ரயதே (ஆஸ்ரயித்திருக்கிறான்) என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே எம்பெருமானுக்குப் பத்நியாயிருக்கும் ஸம்பந்த்யமும், 'ஸ்ரீயதே' (ஆஸ்ரயிக்கப்படுகிறான்) என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே எல்லாச் சேதனர்க்கும் தாயாயிருக்கும் ஸம்பந்த்யமும் (உறவும்) சொல்லுகிறது என்றபடி. f, g, h இந்த மஹாசாக்யம் பிராட்டி எம்பெருமானிடம் புருஷகாரம் செய்யும் ப்ரகாரத்தை விவரிக்கிறது. f புருஷகாரம் செய்பவனுக்கு இருக்கவேண்டிய முற்கூறிய உப்யஸம்பந்த்யம் இவளிடத்தில் இருக்கையாலே, இந்த உப்யஸம்பந்த்யத்தைச் சொல்லும் ஸ்ரீஸூக்தம் பிராட்டியின் புருஷகாரத்தன்மையைச் சொல்லுவதில் நோக்காயிருக்கும் என்று கருத்து. g இங்கு பிராட்டிக்கும் எம்பெருமானுக்கும் நடக்கும் ஸம்வாதம் பூர்ணமாயில்லை. இவ்வார்த்தையின் கடைசியில் அது பூர்த்தி செய்யப்படுவா-24

செய்யப் பார்த்தபடியென் ? என்னுமே அவன்; ‘அதுவென் இனி?’ என்னுமே இவள்; ‘அதுவென்னென்ற துக்குப் பொரு ளென் ? என்னுமே அவன்; ‘பொருளைக்கேள்; திருவடி திருவநந்தாழ்வானோபாதி உம்மை அநுபூவிக்மைக்கு இட்டுப் பிறந்துவைத்து, உம்முடையபக்கல் விமுக்யமும், ஸப்ஸ்தாதி விஷயப்ரவணமும், அதன் கார்யமான ஐநநாதிகளிலே புக்கு அநாதிகாலம் க்லேஸப்பட்டுப்போராநிற்க, உம்முடைய பூக், யத்தாலே இற்றையளவும் ஸித்தியாத ஆபிமுக்யம், இன்று ஒருபடி ஸித்தியத்தால், அபராதுத்தை உம்முடைய க்ருபைக்கு விஷயமாக்கி, உம்முடைய ஸீலாதிசூக்ஷணங்களையே கிட்டு கைக்கு உறுப்பாக்கும் h யோக்யதை சொல்லுகிறது.’ i எம் பெருமான்பக்கல் யோக்யதையிற்றே உபாயவரணம் பண்ணு கிறது. j இப்படி வரணியஸ்வரூபத்தில் புருஷகார பூவத்துக்கு அநுஷ்டாநமுண்டோவென்னில், “ஸ்ருணேதி ஸ்ரீ: ஸ்ரா வயதிதி ஸ்ரீ:” என்னுமிய்விரண்டாலும்-ஸ்வரூபத்தில் அநுஷ டாநமுண்டென்கிறது. ஸ்ருணேதி என்கிறது - கேட்குமென்ற படி. கேட்கிறதென்னென்னில்;-ஆஸ்ரயிக்க இழிகிற அதிகாரி தன்னுடைய அபராதுங்களையும், எம்பெருமானுடைய ஸ்வா தந்தர்யத்தையும் அநுஸந்தித்து ‘அவனைக் கிட்டுகையென்ப தொன்றில்லையாகாதே’ என்று இவன் பிற்காலித்தால், ‘நீ பிற்காலிக்கிறதென்? உனக்கு ஆபிமுக்யமன்றோ வேண்டுவது;

கிறது. பரந்தரஹஸ்யத்தில் ஸ்ரீஸப்ஸ்தாவிவரணத்தில் பூர்ணமா யிருக்கிறது. அதைக்கொண்டு இங்கு பூரணம் செய்துகொள்வது. வரிக்குமவனை என்றது வரிக்கப்படும் ஈஸ்வரனை என்று பொருள்படும். h யோக்யதை சொல்லுகிறது என்றவுடன் “அதுவென் ? என்று சொன்னதற்குப் பொருள்” என்னும் பதங்களாக்கூட்டி வாக்யத்தைப் பூரித்துக்கொள்வது. i எம்பெருமான் நிருபாதிசுமான (இயல்வான) நவவித்யஸம்பந்தங்களையும் உடையவனாயிருக்கும் தகுதியைக் கண்டே அவனை உபாயமாகச் சேதனன் வரிக்கிறான் என்றபடி. j உபாய மாக வரிக்கப்படும் எம்பெருமானிடம் புருஷகாரபூதையான பிராட்டி செய்யவேண்டிய கார்யமுண்டோ? எனில் “(சேதனன் சொல்வதைக்) கேட்கையாலே ஸ்ரீ எனப்படுகிறான்” (அவ்வார்த்தையை எம் பெருமானைக்) கேட்பிக்கையாலும் ஸ்ரீ எனப்படுகிறான்” என்னும்

அபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கைக்கு நானிருந்தேன்; நீ அஞ்சாதே' என்று சொல்லுகை; ஸ்ராவயதி என்கிறது-கேட்பிக்கு மென்றபடி. அதாவது-“இவனுடைய அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு நீர் இப்படி தள்ளிக்கதவடைத்தால் இவனுக்கு வேறொரு புகலுண்டோ? உமக்கும் இவனுக்கும் உண்டான ஸம்பந்தம், விசேஷத்தைப் பார்த்தால், ‘உறவேல் நமக்கிங்கொழிக்க வொழியாது’ என்கிறபடியே குடநீர் வழித்தாலும் போகாத தொன்றன்றோ; ஸ்வம்மான இவனை லபிக்கை ஸ்வாமியான உம்முடைய பேரையன்றோ இருப்பது” என்று.

நூற்றுநாற்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

விஷயம் - ஆத்மா; விஷயீ - ஈஸ்வரன்; விஷயஸூத்திரி, கர்த்தா-ஆசார்யன்; விஷயாநுபுவவர்த்தகை பிராட்டி; விஷயாநுபுவஸஹாயபூதர் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்.

நூற்றுநாற்பத்துமூன்றாம் வார்த்தை

அதிகாரி க்ருத்யம், ஆசார்ய க்ருத்யம், புருஷகார க்ருத்யம், உபாய க்ருத்யம் என்று நாலு. இதில், அதிகாரி க்ருத்ய

இரண்டு ஸ்ரீஸப்தஸ்யுத்தபத்திகளாலும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டி சேதனன் சொல்லும் வார்த்தையைக்கேட்டு, எம்பெருமானைக் கேட்பிக்கையாகிற கார்யத்தைச் செய்யவேண்டும் என்று கருத்து.

நூற்றுநாற்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

மோக்ஷத்தில் எம்பெருமான் அநுபூவிப்பதற்கு விஷயமாயிருக்கிறது ஜீவாத்மஸ்வரூபம். அதை அநுபூவிப்பவன் ஸர்வேஸ்வரனான நாராயணன். அஜ்ஞானம் முதலான தோஷங்களால் பரிஸூத்திரியில்லாமலிருக்கும் அந்த ஜீவாத்மஸ்வரூபத்துக்கு உண்மையறிவை உபதேஸரித்து, பரிஸூத்திரியை உண்டாக்குமவன் ஆசார்யன். ஜீவாத்மாவைப் பரமாத்மா அநுபூவிக்கும் அநுபுவத்தை வளர்ப்பவன் பெரியபிராட்டியார். எம்பெருமான் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை அநுபூவிப்பதற்குத் துணையாயிருக்கிறவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்.

நூற்றுநாற்பத்துமூன்றாம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தையில் ஸரணமடையும் அதிகாரி, ஸரணமடையப்படும் உபாயமான எம்பெருமான், புருஷகாரஞ்செய்யும் பிராட்டி, ஸரணமடைபவனுக்கு அறிவு அளித்த ஆசார்யன் என்னும் நால்வர்

மாவது, — ஆசார்யஸுஸ்ருஷையும், க்ருதஜ்ஞதையும், உபாயத் தில் அத்யவஸையமும்; உபாய க்ருத்யமாவது, — விரோதி, நிவர்த்தகத்வமும், ப்ராப்யஸித்திகரத்வமும்; புருஷகார க்ருத்யமாவது, — அபராதக்ஷாமகத்வமும், கைங்கர்ய வர்த்த கத்வமும்; ஆசார்ய க்ருத்யமாவது, — அஜ்ஞாதஜ்ஞாபதமும், ருசிப்ரவர்த்தகத்வமும்;

நூற்றுநாற்பத்துநாலாம் வார்த்தை

எம்பெருமான் ஐக்யத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறத்துக்கு ப்ரயோஜ நம் சேதநருக்கு மோக்ஷத்தில் இச்சை பிறக்கை; அவதாரங்க ளுக்கு ப்ரயோஜனம் - மோக்ஷப்ரத்யானம் பண்ணுகை; a மோக்ஷ ப்ரத்யானம் பண்ணுவது ஜ்ஞாநப்ரத்யானம்பண்ணினால்; ஜ்ஞாந ப்ரத்யானம் பண்ணுவது ஆசார்யோபதேஸமுகூத்தாலே; b ஆசார் யன் இருவருக்கும் உபகாரகன். எங்ஙனையென்னில்; - சேதந னுக்கு ஸேஷியை உபகரித்தான், ஸேஷிக்குச் சேதநனை உப கரித்தான். இப்படியிருக்கிற ஆசார்யனுக்கு ப்ரத்யுபகாரம்

செய்யும் கார்யங்கள் சுருங்கக் கூறப்படுகின்றன. I அதிகாரி செய்ய வேண்டியவை— (1) ஆசார்ய கைங்கர்யம், (2) ஆசார்ய விஷயத்தில் நன்றி. (3) எம்பெருமானை உபாயமாகக் கொள்வதில் உறுதி. II உபாயமான எம்பெருமான் செய்பவை— (1) ஸரணமடைபவ னுடைய விரோதிகளான அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதிஸம் ப்ரந்தங்களைப் போக்குவது. (2) பரமப்ராப்யமான பரார்த்தாநுபூவ கைங்கர்யங்களை அளிப்பது. III புருஷகாரமான பிராட்டி செய்பவை— (1) ஸரணகூதன் செய்த குற்றங்களை எம்பெருமானைப் பொறுப்பிக்கை. (2) அவன் செய்யும் (ப்ராப்யமான) கைங்கர்யங்களை வளர்க்கை. IV ஆசார்யன் செய்பவை— (1) ஸிஷ்யன் அறியாத அர்த்தங்களை அறிவிக்கை. (2) பரார்த்தாநுபூவ கைங்கர்யங்களில் ருசியை வளர்க்கை.

நூற்றுநாற்பத்துநாலாம் வார்த்தை

a "ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷம்" என்கிறபடியே மோக்ஷஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய அறிவு எவனுக்கு உண்டாகிறதோ, அவனுக்கே மோக்ஷத்தை எம்பெருமான் அளிக்கமுடியும் என்று கருத்து b இவ்வாக்யங்களில் சொல்லப்படும் அர்த்தம்— ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் 428, 429, 432வது சூட்னைகளிலும் அவற்றின் வ்யாக்யானத்திலும் விளக்கப்பட்டது.

பண்ணலாவது-விபூதிசதுஷ்டயமும் ஈஸ்வரத்வயமும் உண்டாகில். c ஆசார்யனாவான் - அர்த்தகாமங்களில் நசையறுத்து புகுவத்புகுவத விஷயங்களிலே மிகவும் நசையுண்டாக்குமவன்.

நூற்றுநாற்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

நான் ஒரு நூலில் வைத்துச் சொல்லென்றால் சொல்லும் நூலில் மலைகள் ஒரு முழுக்ஷுவுக்குப் பாவநமுமாய் போக்ய முடியிருக்கும் என்று ஆச்சான்பிள்ளை வார்த்தை.

நூற்றுநாற்பத்தாரும் வார்த்தை

a ஆச்சான்பிள்ளை சிறியதாயார். b பெரியபிள்ளையையும் ஆச்சான்பிள்ளையையும் ஸேவித்துப் போருகிறகாலத்திலே இவள் ஸோகார்த்தையாக ; ஆச்சான்பிள்ளை, நீ ஸோகிக்கிற தென்னென்ன; 'அநாதிசுகாலம் பாபவாஸநைகளாலே 'ஐந் மாதிசுகளிலே ஈஸ்வரன் இன்னம் என்னைத் தள்ளப்படுகிறோ' என்று ப்யப்பட்டு நின்றேன்' என்ன ; "கெடுவாய்! இது ஆர்கேடென்றிருந்தாய்? c உனக்கு ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டுமோ?

அங்கு கண்டு கொள்வது c தர்ம, அர்த்த, காம, மோக்ஷங்களாகிற நாலு புருஷார்த்தங்களில் அர்த்தகாமங்களில் ஆசையை அறுத்து, பரமதர்மமாகவும் மோக்ஷபராயமாகவும் இருக்கும் புகுவத்புகுவத விஷயங்களில் மிகவும் ஆசையை உண்டாக்குகிறவன் எவனோ, அவனே ஆசார்யன்; மற்றவர்கள் ஆசார்யஸ்ப்ஸ்துத்தால் சொல்லப்பட்டாலும், அவர்கள் ஆசார்யர்கள் அல்லர்.

நூற்றுநாற்பத்தைந்தாம் வார்த்தை

நூலில் தொடுக்கப்படும் மலைகள் அவற்றை அணிபவனுக்குப் பரிஸுத்தியை விளைப்பவையாய், இனியவையாயிருப்பதுபோலே, நூலில் (க்ரந்தகத்தில்) சொல்லப்படும் அர்த்தங்கள் மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவனுக்குப் பரிஸுத்தியை விளைப்பவையாய், இனிய வையாயிருக்கும் என்று கருத்து.

நூற்றுநாற்பத்தாரும் வார்த்தை

a ஆச்சான்பிள்ளை — பெரியவாச்சான்பிள்ளை. b பெரியபிள்ளை— அவருடைய தகப்பனாரான யாமுநாசார்யராயிருக்கக்கூடும். c "ஸ்ருஷ்டிப்பது, அவதரிப்பது முதலான ஆனைத்தொழிலைச் செய்வது நியோ?

அவதரிக்கவேண்டுமோ? d ‘பிறப்பில் பல்பிறவிப்பெருமான்’ என்றும், e ‘பொருளென்று இவ்வுலகம் படைத்தவன்’ என்றும், f (ஸம்புவாமி யுகே யுகே) என்றும் - ஒருவனைப் பிடிக்க ஊரை வளையுமாபோலே g அகிலஜகத்ஸ்வாமியாயிற்று- g அஸ்மத்ஸ்வாமியாகைக்கன்றோ” என்றருளிச்செய்தார்.

நூற்றுநாற்பத்தேழாம் வார்த்தை

a ஜ்ஞாநப்ரதன் ஆசார்யன், ஜ்ஞாநவர்த்தகர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், ஜ்ஞாநவிஷயம் எம்பெருமான், ஜ்ஞாநபூலம் கைங்கர்யம், பூலத்தினினிமை புகுவதகைங்கர்யம். b ஸிஷ்ய

உன்னையும் உன்னைப்போன்றவர்களையும் பெறுவதற்காக அவனன்றோ இவ்வாளைத்தொழில்களைச் செய்துவருகிருன். அ ப ப டி யி ரு க் க, உன் ரக்ஷணத்தைப்பற்றி நீ ஏன் கவலைப்படுகிறாய்? உனக்காக அவன் அநாதிகாலமாகப் பாடுபட்டுவரும்போது, நீ உனக்காகப் பாடுபடுவதையும் கவலைப்படுவதையும் விட்டாலே போதுமே! உடையவன் உடைமையைத் தன்னடையே ஏற்றுக்கொள்கிறான்” என்று கருத்து. d “பிறப்பில் பல்பிறவிப்பெருமான்” [திருவாய் 2-9-5] e “பொருளென்று இவ்வுலகம் படைத்தவன்” [திருவாய் 2-10-11] f “ஸம்புவாமி யுகே யுகே” [கீதை 4-8] [ஸாதுக்களின் ரக்ஷணத்திற்காகவும், துஷ்டர்களை அழிப்பதற்காகவும், தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காகவும் யுக்யந்தோறும் பிறக்கிறேன்] என்ற கண்ணன் வார்த்தை. g “அகிலஜகத்ஸ்வாமிந் அஸ்மத்ஸ்வாமிந்” [ஸரணகூதிகூத்யம்] [எல்லா உலகத்துக்கும் ஸ்வாமியே! அடியேனுக்கு ஸ்வாமியே!] என்னும் வாக்யத்தில் நோக்கு.

நூற்றுநாற்பத்தேழாம் வார்த்தை

a எம்பெருமானே ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாயிருப்பவன் என்னும் அறிவை அளிப்பவன் ஆசார்யன். உசாத்துணையாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அவ்வறிவை வளர்ப்பவர்கள். ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாயிருக்கும் எம்பெருமான் அவ்வறிவுக்கு விஷயம். அவ்வறிவைப் பெற்ற சேதனனுக்கு அவ்வறிவின் பயனாக ஏற்படுவது புகுவதகைங்கர்யம். அந்த புகுவதகைங்கர்யத்தில் இனிமை அதிகரிக்க அதிகரிக்க அவ்வினிமை எம்பெருமானளவோடு நிற்கவிடாமல் அவனடியார்கள் விஷயத்திலும் கைங்கர்யம் செய்யும்படி மூட்டும். b ஒவ்வொரு சமயங்களில் ஆசார்யன் மிகுதியாக அருளைப்பொழியும்போது

னுக்கு ஆசார்யனுடைய ஸுப்ரஸாதும் அப்ரஸாதுமாகவும், அப்ரஸாதும் ஸுப்ரஸாதுமாகவும் வேணும்.

நூற்றுநூற்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

ஆசார்ய விஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதை, விஸ்வாஸம், ப்ரேமம், விஸ்லேஷபீருவாகை, ஸம்ஸ்லேஷவிஷயம், மங்குளா ஸாஸநம், க்ருதிசிந்தனை, அநுபுவேச்சை, இவையித்தனையு முடையவன் ஆத்மஜ்ஞாநமுடையவனாகிறான்.

நூற்றுநூற்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

அர்த்தபூர்வணனுக்கு பூந்துஷுமில்லை, குருஷுமில்லை ; விஷயப்ரவணனுக்கு லஜ்ஜையுமில்லை, ப்யமுமில்லை; க்ஷுத்து

அதனால் ஸிஷ்யனுக்கு ஓர் அஹங்காரம் ஏற்பட இடமுண்டு. அதற்கிடங்கொடாமல் ஸமநிலையில் நின்று அந்த ஸுப்ரஸாதத்தை யும் அப்ரஸாதம்போலே (ப்ரஸாதமின்மைபோலே) பூவித்து அடங்கியிருக்கவேண்டும். சில சமயம் ஆசார்யன் அப்ரஸாதமாகிற நிக்ரஹத்தையும் காட்டக்கூடும்; அப்போது ஸிஷ்யன் வெறுப்படை யாமல், அதையும் ஆசார்யன் அளித்த பெரிய ஸன்மானம்போலே நினைத்து மகிழ்ந்திருக்கவேணும்.

நூற்றுநூற்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

ஆசார்யன் விஷயத்தில் (1) அவன் செய்த உபகாரத்துக்கு நன்றி பாராட்டுதல். (2) அவன் வார்த்தையில் நம்பிக்கை கொள்ளல். (3) அவனிடம் அன்பு காட்டுதல். (4) அவனைப் பிரிவதில் துரியாமை. (5) அவனோடு எப்போதும் கூடியிருத்தல். (6) அவனுக்கு மங்குளா ஸாஸனம் செய்தல். (7) அவனையே ப்ராப்யப்ராபகங்களாக எப் போதும் நினைத்தல். (8) அவனுடைய திருமேனியையும் திருக் குணங்களையும் எப்போதும் அநுபூஷிக்க விரும்புதல் ஆகிய இவ் வெட்டையுமுடையவனே ஆசார்யகடாக்ஷத்தாலே உண்மையான ஆத்மஜ்ஞானமுடையவனாவான்.

நூற்றுநூற்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

பொருளில் ஈடுபட்டவனுக்குப்பொருளே அனைத்திலும் பெரிதாகத் தோன்றுமாகையாலே, அவன் உறவினரையும் ஆசார்யனையும் உபேக்ஷித்து விடுவான். “காமாதுரானம் ந ப்யம் ந லஜ்ஜா” (காமத்

நலிந்தவனுக்கு விவேகமும் இல்லை, நியதியுமில்லை; ஜ்ஞாநிக்கு நித்யரையுமில்லை, ஸுக்யமுமில்லை.

நூற்றைம்பதாம் வார்த்தை

திருக்கச்சிநம்பி ஸ்ரீபாத்யத்திலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஆஸ்ரயித்து 'அடியேனை அங்கீகரித்தருளவேணும்' என்ன; நம்பி, பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, a பெருமானும், 'நம்மை அவனுக்குச் சொல்லும்' என்ன, b நம்பியும் பெருமாள் ப்ரபத்தியை அருளிச்செய்ய, ஸ்ரீவைஷ்ணவரும், க்ருதார்த்தராய் க்ஷணகாலமும் நம்பியைப் பிரியாதே ஸேவிக்க

தில் ஈடுபட்டவனுக்கு ப்யமில்லை; வெட்கமில்லை) என்கிறபடியே காமம் கண்ணை மறைத்துவிடுமாகையால், அவர்கள் தங்கள் காமத்தைப் பிறர் அறிந்துவிடுவார்களே என்று வெட்கப்படவும் மாட்டார்கள். தகாத காமமாயிற்றே என்று ப்யப்படவும்மாட்டார்கள். பசியால் வருந்தினவனுக்கு 'இன்னபொருளைச் சாப்பிடலாம், இன்னதைச் சாப்பிடக்கூடாது' என்ற பகுத்தறிவும் அகன்றுவிடும். 'குளித்து, உட்கார்ந்துகொண்டு சாப்பிடவேண்டும்' முதலான நியதியும் பரர்க்க மாட்டான். எம்பெருமானுடைய ஜ்ஞானம் கனிந்து புக்தியாக முற்றிய ஆழ்வார்கள் போன்றவர்களுக்கு 'தொல்லைமலைக் கண்ணைக் கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே' [திருவிருத்தம் 97] என்கிற ரீதியில் நித்யரையுமில்லை; அடிக்கடி எம்பெருமானைப்பிரிந்து துன்பமுறுவதும், கூடினபோது 'ஸம்யோக்யா விப்ரயோக்யாந்தா: ' [ரா-அ 105-16] [சேர்வதெல்லாம் பிரிவதிலேயே முடியும்] என்கிறபடியே வரப்போகிற பிரிவை நினைத்துவருந்துவதுமாயிருக்குமாகையாலே ஸுக்யமுமில்லை.

நூற்றைம்பதாம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தை ஆசார்யவீரலேஷ ப்ரஸங்குத்தில் மூச்சடங்கப் பெற்ற ஒரு பரமபூரகுவதின் வ்ருத்தாந்தத்தை விளக்குகிறது. a 'ப்ராப்யப்ராபகங்களாயிருப்பது நாமே என்று அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்குச் சொல்லும்' என்று பெருமாள் அருளிச் செய்தார் என்றபடி. b திருக்கச்சிநம்பி பெருமாள் அருளிச்செய்த ராம க்ருஷ்ண வராஹ சரமஸ்லோகங்களை அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்கு அர்த்தத்தோடேகூட உபதேசித்தார் என்று கருத்து.

c இவருடைய ப்ரக்ருதிபூந்துக்கள் இதுகண்டு பொறுக்க மாட்டாமல் இவரைப் பிரித்துக்கொண்டுபோய் ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணவேனுமென்ன, d இவரும் ஆகில், அநந்தஸரஸ்ஸில் தீர்த்துமாடிவாராநின்றேனென்று போந்து, நம்பி ஸீபாத் திலே தண்டனிட்டு நிற்க, 'நீர் போகாவிட்டதென் அவர்கள் பொல்லாங்கு சொல்லாமே?' என்ன, 'அத்தனையோ அடியேனுக்கு' என்று ஸோகம் பொறுக்கமாட்டாமல், ஸோகார்த்த ராய் பரமபதூத்திற்கு எழுந்தருளிஞர்.

நூற்றைம்பத்தோராம் வார்த்தை

அநந்தாழ்வான் எச்சானுக்கு அருளிச்செய்த வார்த்தை; இவ்வாத்மாவாகிற பெண்பிள்ளையை, ஆசார்யனாகிற பிதா,

c அந்தணர் குலத்தைச் சேர்ந்த அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவருடைய தேஹபூந்துக்கள் நம்பியினுடைய ப்ரபாவமறியாமல், அவர் வைய்யர் என்பதையே பார்த்து, வைய்யரை ஆஸ்ரயித்ததற்கு ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ண முயன்றார்கள் என்று கருத்து. d அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் அவர்களிடமிருந்து தப்புவதற்காக, தேவப்பெருமான் கோவிலின் முன்புறமிருக்கும் அநந்தஸரஸ்ஸில் நீராடி ப்ராயஸ்சித்தம் செய்துகொள்ள வருவதாகப் பொய்கூறி, நம்பி திருவடி வாரத்தை அடைந்து வணங்கி, அவரை அகலமாட்டாமல்நிற்க, நம்பியும் 'தேஹபூந்துக்களோடு விரோதித்துக் கொண்டு அவர்களிடம் போகாமல் நீர் இங்கிருப்பது தவறு' என்று நிர்பூத்தமாக அவரைப் போகச் சொல்ல, நம்பியின் விஸ்வேஷம் (பிரிவு) பொறுக்க மாட்டாமல் பெருவருத்தமுற்றவராய், அப்போதே ஸுச்சடங்கிப் பரமபதூமடைந்தார் என்று கருத்து.

நூற்றைம்பத்தோராம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தை—ஆசார்யன் எம்பெருமானுக்கு ஒரு ஸிஷ்யனை அளிப்பதை, ஒரு பிதா வரனுக்குத் தன் பெண்ணை நிர்வார்த்துக் கன்யகாதானமாகக் கொடுப்பதோடு ஒப்பிடுகிறது. இவ்விஷயம் ஆசார்ய ஹ்ருத்யம் 121 வது சூர்ணியிலும், அதன் வ்யாக்யானத் திலும் மிக விரிவாக விவரிக்கப்பட்டது. ஒரு விவாஹத்துக்கு சூடகர்கள் போலே, இந்த ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களின் விவாஹத்துக்கு வா—25

எம்பெருமானாகிற வரனுக்கு, குருபரம்பரையாகிற புருஷ காரத்தை முன்னிட்டு, துவ்யமாகிற மந்தரத்தைச்சொல்லி, உதுகம்பண்ணிக்கொடுத்தான்.

நூற்றைம்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

ஆச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், ‘அஹங்காராதிகள் நடையாடிக்கொண்டுபோருகிற அடியேனுக்கு அக்கரைப்பட வழியுண்டோ?’ என்று கேட்க, அருளிச் செய்த வார்த்தை—பேடாக்தாவானவன், உபேடாக்யபதூர்த்தத்தைக் குலங்கொண்டே ஸ்வீகரித்துவைத்து, பேடாகுகாலம் வந்தவாறே குலங்கறுத்து மணியை புலிக்குமாபோலே, ஆசார்யவரணம் பண்ணி ஸரணாகுதனாயிருப்பானொரு அதிகாரிக்கு அஹங்காராதிகள் நடையாடிற்றுகிலும் கைவிடாதே ஸ்வீகரித்து, “தீர்ந்தவடியவர்தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ளவல்ல” என்கிறபடியே இவனுடைய அஹங்காராதிகளாகிற சேற்றைக்கழுவிப் பொகட்டு பேடாக்யமான வஸ்துவை, பேடாக்தாவான எம்பெருமான் தானே புலிக்குமென்று நினைத்திரீர் என்று அருளிச்செய்தார்.

குருபரம்பரையில் அடங்கிய ஆசார்யர்கள் கட்டர்கள் என்று கருத்து. எச்சான், அநந்தாழ்வான் இருவரும் முதலில் எம்பெருமானாருக்கும் பிறகு அருளாளப்பெருமான் எம்பெருமானாருக்கும் ஸிஷ்யர்களாயிருந்தவர்கள்.

நூற்றைம்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

அசுரங்கத்திலிருந்து மணி முதலான பேடாக்யப் பொருள்களை அவற்றிலுள்ள அழுக்கோடேயே கைக்கொண்டு, அவற்றை அணியும் போது சாணை முதலானவற்றில் இட்டு அவ்வழுக்கைக் கழற்றி அந்த மணி முதலானவற்றை அணிவது போலே, எம்பெருமான் ஓராசார்யன் மூலம் தன்னையடைந்த அதிகாரியை அஹங்காரம் முதலான அழுக்குக்களோடேயே ஏற்றுக்கொண்டு “தீர்ந்தவடியவர் தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ளவல்ல” [திருவாய் 3-5-11] என்கிறபடியே அவற்றைக் காலக்ரமத்தில் கழித்து, திருநாட்டுக்குக் கொண்டுபோய் அநுபூவிப்பான் என்று கருத்து.

நூற்றைம்பத்துமூன்றாம் வார்த்தை

எங்களாழ்வான்; - ஆசார்யனாவான் அஹங்காரத்தை விட்டு அழிச்சாட்டத்தை விட்டு அலமாப்பை விட்டு அகாரார்த்தமான அந்தர்யாமிக்கே அற்று அர்ச்சாவதாரத்தை ஆஸ்ரயித்து ஆநந்தியாகப்போருமவன்; அல்லாதான், ஒருவனுக்குக் குடிமகனாய் லோககுருவாயிருக்க, லோகத்துக்கடைய குடிமகனாகா நின்றான்.

நூற்றைம்பத்துநாலாம் வார்த்தை

நாராயணனைப் பற்றி நாடுபெறலாயிருக்க, a நாரங்களைப் பற்றி நரகவாலிகளாகாநின்றார்கள்; எம்பெருமானைப் பற்றி ஏற்றம்பெறலாயிருக்க, b ஏழைகளைப்பற்றி எளிவரவுபடாநின்றார்கள்; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப்பற்றிச் சீர்மைபெறலாயிருக்க, c சில்வானரைப்பற்றிச் சீர்கேடராகாநின்றார்கள்; ஆசார்யனைப்

நூற்றைம்பத்துமூன்றாம் வார்த்தை

தேஹாத்மாபிமானமாகிற அஹங்காரத்தை விட்டு, ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமாகிற அழிச்சாட்டத்தை (சண்டித்தனத்தை) விட்டு, அந்யஸேஷத்வமாகிற அலமாப்பை (பெருவருத்தத்தை) விட்டு, அகாரத்தின்பொருளான அந்தர்யாமிக்கே அற்றுத் தீர்ந்து, அர்ச்சாவதாரமான எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்து, பரமபதும் சென்று பேராநந்த்யுமடையத் தகுதியுள்ளவன் எனவே அவனே ஆசார்ய லக்ஷண பூர்த்தியுள்ளவன். இந்த லக்ஷண பூர்த்தியில்லாதவன், ஓராசார்யனுக்கு அடிமைப்பட்டவனாயிருந்து, பிறகு லோககுரு என்று பேரைச் சுமந்து கொண்டு, தன் ஸிஷ்யலோகம் முழுவதற்கும் அவர்கள் கொடுக்கும் பணத்துக்காக அடிமைத் தொழில் புரிகின்றான்.

நூற்றைம்பத்துநாலாம் வார்த்தை

அழகான ப்ராலம் எனப்படும் மோனைகள் நிறைந்த வார்த்தை இது. a நாரங்கள்—அழியாதவனாகையாலே நரனெனப்படும் எம்பெருமானிடமிருந்து உண்டான ஸப்ஸ்தூதி விஷயங்கள். b ஏழைகள்—“சேட்டை தன் மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்கின்றீரே” [திருமாலை 10] என்கிற ரீதியிலே எம்பெருமானோடு ஒப்பிடும்போது துரிதர்கள் எனத்தக்க மற்ற தெய்வங்களைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே “ஏழையராவி உண்ணும்” [திருவாய் 7-7-1] முதலான இடங்களிற் போலே பெண்களைச் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். c சில்வானர்—

பற்றி d அம்ருதபாநம் பண்ணலாயிருக்க, அஜ்ஞரைப்பற்றி அநர்த்தப்ப்படாநின்றார்கள்; e மந்த்ரத்தைப்பற்றி மாசறுக்கலாயிருக்க, மமதையைப்பற்றி f மரியாநின்றார்கள்; g (வடுகநம்பி-) நியந்தாவான ஆசார்யன் ஸந்நிதியிலே வர்த்தித்தல், நியமவான ஸிஷ்யன் ஸந்நிதியிலே வர்த்தித்தல் செய்யில்லது நியதனாகைக்கு வழியில்லை.

நூற்றைம்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

a தான் வைஷ்ணவனாயற்றுல் தனக்குத் தன்னாசார்ய னிற் குறைந்திருப்பானொரு ஸிஷ்யனில்லை; b உத்ஸேஷ்யப் ப்ரதிபத்திதுல்யமாகையாலே. c ஆகிறபடியென்னென்னில்; - 'என்னுடைய அஜ்ஞாநத்தையும், அஸக்தியையும், அநநுஷ்டாநத்தையும் பாராதே, என்னை விஷயீகரித்து, d அத்தலைக்காக்கினவனன்றோ' என்று ஸிஷ்யன் உத்ஸேஷ்யப் ப்ரதிபத்தி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்; ஆசார்யனும், e 'என்னுடைய அஜ்ஞாநத்தையும், அஸக்தியையும்,

அற்பர்கள். d அம்ருதபானம் - அழியாததாய், பரம பேராக்ய வஸ்துவான புகுவத்ஸுவியத்தை அநுபூவிப்பது. e மந்த்ரம்—திருமந்த்ரமும் த்வயமும். f மரியாநின்றார்கள் - ஸ்வருப நாமத்தை அடையாநின்றார்கள். g ஆசார்ய லக்ஷண பூர்த்தியுள்ள ஓர் ஆசார்யனுடனே ஸிஷ்ய லக்ஷணபூர்த்தியுள்ள ஓர் ஸிஷ்யனுடனே கூடியிருந்தால்தான், எம்பெருமானே ப்ராப்யமாய், ப்ராபகமாய், த்ராகமாய், பேரஷகமாய், பேராக்யமாயிருப்பவன் என்ற நியதி ஏற்படும் என்று கருத்து. இந்தக் கடைசி வாக்யத்தின் தொடக்கத்தில் சில ப்ரதிகளில் மாத்திரம் வடுகநம்பி என்று உள்ளது.

நூற்றைம்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

a வைஷ்ணவனாயிருக்கும் ஓர் ஆசார்யன் தன் ஸிஷ்யனை, தன் ஆசார்யனை ஒத்தவனாகவாவது நினைக்கவேண்டும். b ஒருவரை ஒருவர் உத்ஸேஷ்யராகக் கொள்ளும் நினைவு ஒத்திருக்கையாலே, முன் வாக்யத்தில் சொன்னபடி ஆசார்யன் நினைவு இருக்கவேண்டும் என்று கருத்து. c தொடங்கி b வாக்யத்தை விவரிக்கிறது. d அத்தலைக்கு - எம்பெருமானுக்கு. e "காமுகன் மரத்தாலான பெண் பொம்மையைக் கண்டாலும் தழுவவதுபோலே, புகுவத்ஸுவியத்தி

அந்நுஷ்டாநத்தையும் பாராதே, விஷயப்ரவணன் மரப்பாவை காணிலும் ஆலிங்குநம் பண்ணுமாபோலே, என்பக்கலிலே யுட்பட பரதந்தரனய்க்கொண்டு போருகிறுன்னறே; புகுவத்து விஷயத்திலே தனக்குண்டான ஆத்யாதிஸ்யமிருந்தபடியென்!' என்று உத்தேயஸ்யப்ரதிபத்தி பண்ணிக்கொண்டு போரக் கடவன்.

நூற்றைம்பத்தாரும் வார்த்தை

ஆசார்யன் அருளிச்செய்யும் வார்த்தையை ஆப்தமென்று ஆத்யரித்தார்க்கு a அந்த:கரணம் விதேயமாம்; அந்த:கரணம் விதேயமானவாறே அந்தர்யாமி ப்ரஸந்நனம் ; அந்தர்யாமி ப்ரஸந்நனவாறே b அந்த:ப்ரகாஸமும் அந்தஸஸூக்யமும் உண்டாம் ; இவையிரண்டுமுண்டானவாறே c அந்தர்தோஷமும் அந்தர்து:க்கூமும் கழியும் ; இவை கழிகிறவளவன் றிக்கே d அந்தமில்லாத ஆநந்த்யமுமுண்டாம்.

நூற்றைம்பத்தேழாம் வார்த்தை

ஸத்ருக்களுக்குக் கரையவேண்டா; ஸ்வாமியுமாய், ஸ்ரிய: பதியுமானவனுடைமையாகையாலே.

லுள்ள ஈடுபாட்டாலே, ஆசார்ய லக்ஷணபூர்த்தியில்லாத எனக்கு ஸிஷ்யனாய் ஆட்பட்டிருக்கிறானே '' என்று ஸிஷ்யனை உத்தேயஸ்ய னாக நினைத்திருக்கவேண்டும் என்று கருத்து. இப்படி ஸிஷ்யனைப் போரப்பொலிய நினைக்கவேண்டியிருக்கையாலே, ஆசார்யன் தன் ஸிஷ்யனைத் தன் ஆசார்யனுக்கு ஸமமாகவோ, உயர்வாகவோகூட நினைப்பது பொருந்துமென்று கருத்து.

நூற்றைம்பத்தாரும் வார்த்தை

a அந்த:கரணம் விதேயமாம்—நெஞ்ச ஆசார்யகடாக்ஷத்தாலே சொன்னபடி கேட்கும் என்று கருத்து. b அந்த:ப்ரகாஸம்—உள்ளே யிருக்கும் ஆத்மபரமாத்மாக்களைப்பற்றிய தெளிந்த அறிவு. c அந்தர்தோஷம்—உள்ளே இருக்கும் அஜ்ஞாநம், அந்யதாஜ்ஞானம், விபரீதஜ்ஞானம், ப்ரக்ருதிவாஸநை முதலானவை. d அந்தமில்லாத ஆநந்தம்—பேரின்பமாகிற மோக்ஷம்.

நூற்றைம்பத்தேழாம் வார்த்தை

நம்மை உடையவனாய், ஸகல மங்குளங்களுக்கும் இருப்பிடமான பிராட்டிக்கு நாதனுமான நாராயணனுக்கு நாம் உடைமைப் பொரு

நூற்றைம்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

ஆசார்யன் மூன்றாலே உத்தேதேயன்; - ஐஞாநப்ரதன், அநுஷ்டாநப்ரதன், உபாயப்ரதன் என்று; ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் களும் மூன்றாலே உத்தேதேயன்; - உபாயத்துக்கு முற்பாடர்; உபேயத்துக்கு எல்லைநிலமாய், இருந்த நாளைக்கு உசாத்துணை யென்று; பிராட்டியும் மூன்றாலே உத்தேதேயன்; - புருஷகார பூதை, கைங்கர்யவர்த்துகை, நித்யப்ராப்யை என்று; ஈஸ்வரன் மூன்றாலே உத்தேதேயன்; - ருசிஐநகன், மோக்ஷப்ரதன், உபாயபூதன் என்று.

ளாயிருக்கையாலே “உடையவன் விரோதிகளைப்போக்கி உடை மையை ஏற்றுக்கொள்வான்” என்னும் மஹாவீர்வாஸத்தாலே உடைமையான நாம் நம் விரோதிகளைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டா என்று கருத்து.

நூற்றைம்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

ஆசார்யன், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், பிராட்டி, எம்பெருமான் ஆகிய நால்வரும் மும்மூன்று காரணங்களாலே உத்தேதேயர்கள் என்று சொல்லுகிறது இவ்வார்த்தை. அதாவது:— I அறியாத அர்த்தப் பஞ்சகங்களை அறிவிப்பதாலும், நல்ல அநுஷ்டானத்தை உப தேஸிப்பதாலும், எம்பெருமானை உபாயமாகக் காட்டிக்கொடுப்ப தாலும் ஆசார்யன் உத்தேதேயன். II தனக்கு முன்னே எம்பெருமானை உபாயமாகப்பற்றிநின்று தனக்கு வழிகாட்டிகளாகையாலும், பரம பதூத்தில் ப்ராப்யத்தைப் பெறும்போதும் அதுக்கு எல்லை நிலமாய் (சரமபர்வமாய்) இருக்கிறவர்களாகையாலும், இவ்வுலகில் இருக்கும் போதும் “பேராத்யந்த: பரஸ்பரம்” [கீதை 10-9] [ஒருவர்க்கொரு வர் அறிவிப்பவர்களாய்] என்கிறபடி புகுவதேவிஷயத்தை அநுபூ விக்கத் துணையாயிருக்கும்வர்களாகையாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உத்தேதேயர்கள். III எம்பெருமானிடம் புருஷகாரம் செய்து நம்மைச் சேரவிடுபவளாகையாலும், (பரமபதூத்தில்) கைங்கர்யம் செய்யும் போது அதை வளர்ப்பவளாகையாலும், எப்போதும் நமக்கு ப்ராப்யையாயிருப்பவளாகையாலும் பிராட்டி உத்தேதேயையா யிருக்கிறாள். IV பராசர்த்தாநுபூவ கைங்கர்யங்களாகிற பரம ப்ராப்யத்தில் ருசியை விளைப்பவளாகையாலும், பரமமோக்ஷத்தை அளிப்பவளாகையாலும், அந்த மோக்ஷத்துக்குப் பூலகரணஸாதூன மாகவும் தானேயிருப்பவளாகையாலும் எம்பெருமான் உத்தேதேய யாகிறான்.

நூற்றைம்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

அ ஸ்வபூவாந்யதூஜ்ஞாநம், ஸ்வரூபாந்யதூஜ்ஞாநம், இவை, (அந்யதூஜ்ஞாநம்)? விபரீதஜ்ஞாநம்; b இவன் ஆத்ம ப்ரதூநம்பண்ணினுப்போலே இருப்பதென்றிறே அவன் ஜ்ஞாநப்ரதூநம் பண்ணினபடி.

நூற்றறுபதாம் வார்த்தை

ஈஸ்வரனாகிற அ கர்ஷகன், சேதனனாகிற b திருப்பள்ளித் தாங்கன்றை ஸேஷத்வஜ்ஞாநமாகிற c கேஷத்ரத்திலே ஊன்றி,

நூற்றைம்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

a சங்கம் மஞ்சள்நிறமுடையது என்று நினைப்பதுபோன்ற இடங்களில் ஸங்க்யமாகிற தூர்மி சரியாக அறியப்படுகிறது. அதாவது அதன் ஸ்வரூபநிருபகதூர்மம் சரியாக அறியப்படுகிறது. நிருபித ஸ்வரூப விஸேஷணமான, அதாவது அந்த தூர்மியின் ஸ்வபூவமான வெள்ளைநிறமே மஞ்சள்நிறமாகத் தவறாக அறியப்படுகிறது. இது ஸ்வபூவாந்யதூஜ்ஞாநம் அல்லது அந்யதூஜ்ஞாநம் என்று சொல்லப்படும். கிளிஞ்சலை வெள்ளியாக நினைக்குமிடத்திலும், பழுதையைப் பாப்பென்று நினைக்குமிடத்திலும் தூர்மி ஸ்வரூபமே, அதாவது அதன் ஸ்வரூபநிருபகதூர்மமே மாறாக அறியப்படுகிறது. இது ஸ்வரூபாந்யதூஜ்ஞாநம் அல்லது விபரீத ஜ்ஞாநம் என்று சொல்லப்படும். b ஸிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குத் தன் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பணம் பண்ணினதாக நினைப்பது தன்னதல்லாத தொன்றைத் தன்னதாக நினைத்து ஸமர்ப்பிப்பதாகையாலே, தன்னுடைய ஸேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபநிருபகதூர்மத்தை மாறாடி நினைக்கையாகிற விபரீதஜ்ஞாநமாகிறது. அதுபோலவே ஆசார்யன்—தன் ஆசார்யன் ஸிஷ்யனுக்கு அறிவு அளிக்கிறான் என்று நினையாமல், தான் அவனுக்கு அறிவு அளிப்பதாக நினைக்கிறதும் அவனது ஆசார்யபாரதந்தர்யமாகிற ஸ்வரூபத்தை மாறாடி நினைக்கும் விபரீத ஜ்ஞாநம் ஆகிறது. ஆகவே இரண்டும் விபரீதஜ்ஞாநமேயாகிறது என்று கருத்து.

நூற்றறுபதாம் வார்த்தை

a கர்ஷகன் - "பத்தியுழவன்" [நானி திருவ 23] என்கிறபடியே சேதனனை விதையாயிருக்கும் நிலையிலிருந்து படிப்படியாக முயற்சி செய்து, தான் அணிந்துகொள்ளும் மாலைபோன்ற பரமைகாந்தியாகும்

தத்யாபராதமும் d விபரீதஜ்ஞாநமுமாகிற புழுக்கடியாமல் நோக்கி, e கைங்கர்யாநுவர்த்தநமாகிற மடையாலே ஆசார்ய னருளாகிற நீர்பாய்ச்சி, அஹங்கார மமகாரமாகிற களை மண்டாமே, புகுவத்துவிஷயமாகிற களைக்கொட்டாலே சேற்றையெடுத்து, f விபரீதாங்கீகாரமாகிற மாடும், ஸப்தாத்விஷயமாகிற பேய்க்காற்றும் புகுராமே, ப்ரபந்தத்வமாகிற வேலியையிட்டு, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகிற வர்ஷத்தையுண்டாக்கித் தளிரும் முறியும் மொட்டும் g செலுந்துமாய் அதின் ஒளிமொட்டெடுத்துக் கட்டின மாலையிதே பரமைகாந்தி.

நூற்றறுபத்தோராம் வார்த்தை

பரமசேதனனாகிற பசியன், a ஆசார்யமுகூத்தாலே அவகூதனாய் சேதனனாகிற சிறுநெல் பொறுக்கி, வேதாந்தமாகிற உரலிலே உபதேஸமாகிற உலக்கையாலே,

நிலைக்கு மாற்றும் உழவன். b திருப்பள்ளித்தாங்கன்று - விதை. c ஷேத்ரம் - நிலம். d விபரீதஜ்ஞானம் - தேஹாத்மாபிமானம் ஸ்வஸ்வாதந்தர்யம், அந்யஸேஷத்வஜ்ஞானம் முதலானவை, e கைங்கர்யாநுவர்த்தனம் - ஆசார்யவிஷயத்தில் கைங்கர்யமும் அவனைப் பின்செல்வதும். f விபரீதாங்கீகாரம் - முற்கூறிய விபரீதஜ்ஞானமுடையவர்களோடு ஸஹவாஸம். g செலுந்து - கொழுந்து.

நூற்றறுபத்தோராம் வார்த்தை

முந்தின வார்த்தையும் இதுவும் முதலியாண்டான் வார்த்தை. முந்தின வார்த்தையில் - ஸர்வேஸ்வரன் சேதனைப் பரமைகாந்தியாகத் திருத்துவதை ஓர் உழவன் விதையை ஊன்றி, பாதுகாத்து, நீர்பாய்ச்சி, வேலியிட்டு, பூப்பறித்து, மாலை கட்டி அணிவதாக உருவகப்படுத்தினார். இவ்வார்த்தையில் சேதன லாப்யமாகிற பசியையுடைய படிம சேதனன், சேதனனாகிற நெல்லைப் பொறுக்கி உரலிலிட்டுக் குத்திப்புடைத்துக் கொழித்துக் களைந்து, கழுவிக்கல்லரித்து, பாணையிலிட்டு உலைகட்டி அடுப்பிலிட்டுப் பொங்கவைத்து அன்னமாக்கி, கரிப்பானையோடே படிஏறி மச்சக்குச் சென்று பெற்கலத்திலிட்டு புஜிப்பதாக உருவகப்படுத்துகிறார். a ஆசார்யோபதேஸத்தாலே குத்தினபின்பு அறிவுடைய சேதனனாகிற அரிசியாகும் சிறுநெல்.

b ஸ்ரவணமாகிற தலைத்துகை துகைத்து, c உடம்பாகிற உமி கழித்து, d மனனமாகிற அடுக்கலிட்டு, e நிதித்யாஸநமாகிற சுளகாலே விவேகமாகிற கொழி கொழித்து, f அஹங்காரம காரமாகிற அடிக்கழித்து, அந்யஸேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய மாகிற நுனிக்கொழித்து, g ருசிவாஸனையாகிற தவிடறக்குத்தி, ஸேஷத்வ ஜ்ஞாநமாகிற வெளுப்பையுண்டாக்கி, h அத்யவஸாய மாகிற அரிக்குஞ்சட்டியிலே ப்ரபத்தியாகிற நீரை வார்த்து, ஸாத்நாந்தரமாகிற தவிடறக்கழுவி, ப்ரயோஜநாந்தரமாகிற

b ஆசார்யனிடமிருந்து முதலில் கேட்பதாகிற ஸ்ரவணம் நெல்லை முதலில் உரலிலிட்டுக் குத்தும் குத்தலாகிறது. c அதனாலே தேஹாத் மாபிமானமாகிற உமி கழிகிறது. d ஸ்ரவணத்துக்கு அடுத்தபடி சேதனன் பல முறை செய்யும் மனனம் முற்கூறிய நெல்லை அடுத்த படி பல முறை குத்தும் அடுக்கலாகிறது. e மனனத்துக்குப் பிறகு சேதனன் செய்கிற நிதித்யாஸனமாகிற த்யானம் சுளகாகவும் அதனால் பிறக்கும் விவேகம் (பகுத்தறிவு) கொழித்தலாகவும் உருவ கப்படுத்தப்படுகிறது. f இப்படி சுளகெனப்படும் முறத்திலேயிட்டுக் கொழிக்கும்போது, முறத்தின் அடியிலேயிருக்கும் நெல்லைக் கழித்து நுனியிலே இருக்கும் குருணையைக்கொழித்து, நடுவிலிருக்கும் அரிசியை எடுப்பதுபோலே, அஹங்கார மமகாரங்களாகிற அடிப்பகுதியைக் கழித்து, அந்யஸேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்யங்களாகிற நுனிப்பகுதியைக் கொழித்துவிட்டு, சேதனனாகிற அரிசியை எடுத்துக்கொள்ளுகிறான் என்று கருத்து. g அந்த அரிசி தவிடோடு சேர்ந்திருக்கு மாகையாலே சிவந்திருக்கும். அதை மறுபடி குத்தி வெளுப்பாக்குவது போலே இந்தச் சேதனனாகிற அரிசியையும் ருசி வாஸனைகளாகிற தவிடு போகும்படி மறுபடியும் வேதநாந்தரமாகிற உரலிலே ஆசார்யோபதேஸமாகிற உலக்கையாலே குத்தி புகுவச்சேஷத்வ ஜ்ஞானமாகிற வெளுப்பை உண்டாக்குகிறான் என்று கருத்து. h இப்படித் தவிடறக்குத்தி வெளுப்பான அரிசியை அரிக்குஞ்சட்டியிலே இட்டு நீர் வார்த்துக் களைந்து அதில் ஸலக்ஷ்மமாக ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் தவிடுபோம்படி கழுவி, அரிசியோடு சேர்ந்திருக்கும் கற்களை முழுவதும் அரித்தெடுப்பதுபோலே, 'எம்பெருமானே உபாயமாயும் உபேயமாயுமிருப்பவன்' என்னும் உறுதியாகிற அரிக்குஞ்சட்டியிலே இச்சேதனனாகிய அரிசியையிட்டு, ஸரணாகதியாகிற நீரைவார்த்து, ஸாத்நாந்தரங்களாகிற ஸலக்ஷ்மத் தவிடு போம்படி கழுவி, ப்ரயோஜநாந்தரங்களாகிற கற்களை முழுவதும் அரிக்க வா—26

கல்லற அரித்து, i பரபுக்தியாகிற பாணையிலே பரஜ்ஞாநமாகிற உலகட்டி. அநுபுவமாகிற அடுப்பிலே விஸ்வேஷமாகிற நெருப்பையிட்டு, இரு வினையாகிற விறகை மடுத்து, த்வரையாகிற ஊத்தூதி, ஆற்றமையாகிற கொதிக்கொதித்து, பரமபுக்தியாகிற பொங்கினாலே, ஸுக்ஷ்ம ஸரீரமாகிற கரிக்கலத் தோடே ஸுஷும்நையாகிய வாசலாலே புறப்பட்டு, அர்ச்சிராதி யாகிற படியொழுங்காலே மாகவையுந்தமாகிற மச்சிலேற்றி, அப்ராக்ருதமாகிற பொற்கலத்தோடே “அஹமந்தம்” என்கிற சோற்றையிட்டு, “அஹமந்தநாத்” என்று புஜியாநிற்கும்; இவை யிரண்டும் முதலியாண்டான் அருளிச்செய்த வார்த்தை.

கிருன் என்று கருத்து. i அரிக்குஞ்சட்டியில் கழுவித் கல்லரித்த பின்பு அரிசியைப் பாணையிலே உலகட்டி, அடுப்பிலே நெருப்பை யிட்டு விறகையடுக்கி, ஊதுகுழலால் ஊதி, உலையிற் கொதி வந்த பின்பு பொங்கிச் சோறு பக்குவமாகும். அதுபோலே சேதன னாகிற அரிசியை, பரபுக்தியாகிற பாணையிலே பரஜ்ஞானமாகிற உலகட்டி புகுவதுபுபுவமாகிற அடுப்பிலே, தன்னை (எப்பெருமானைப்) பிரிவதாகிற நெருப்பையிட்டு, புண்யபரபங்ளாகிற விறகையடுக்கி, எப்பெருமானைப் பெறவேணும்’ என்னும் த்வரையாகிற ஊதுகுழலைக் கொண்டு ஊதி, பிரிவாற்றாமையாகிற கெரதிகொதித்து, பரமபுக்தியா கிற பொங்கின நிலையை (பக்குவ நிலையை) சேதனனாகிற அவ்வரிசிக்கு விளைக்கிருன் என்று கருத்து. | பொங்கின சோற்றைக் கரிக்கலத் தோடு சமையல் அறை வாசல் வழியாக வெளியில் கொண்டு வந்து மச்சப்படி வழியாக மச்சிலேறி அழகான கலத்திலிட்டு, பசியுடைய சக்ரவர்த்திகள் நிலாச் சாப்பாடு சாப்பிடுவார்கள். அது போலே, சேதனலாபமாகிற பெரும் பசியையுடைய முற்கூறிய ஸர்வலோக சக்ரவர்த்தியான எம்பெருமான், இச்சேதனனாகிற பக் வாந்தத்தை ஸுக்ஷ்ம ஸரீரமாகிற கரிக்கலத்தோடே எடுத்துக் கொண்டு ஸுஷும்நா நாடியாகிற வாசலாலே புறப்பட்டு அர்ச்சிரா திகூதியாகிற மச்சப்படி வழியாக “மாகவையுந்தம்” [திருவாய் 9.3-7] எனப்படும் வையுண்டமாகிற மச்சிலேற்றி அப்ராக்ருத ஸரீ ரமாகிற பொற்கலத்திலே “அஹமந்தம்” [தை-புருசு 10] [நான் பரமாத்மா புஜிக்கும் அன்னமாயிருக்கிறேன்] எனப்படும் இச்சேதன னாகிற அறுசுவை அன்னத்தையிட்டு “அஹமந்தநாத்” [தை-புருசு 10] [நான் சேதனனாகிற அன்னத்தை புஜிக்கிறேன்] என்று அநுபுவிக் கிருன் என்று கருத்து.

நூற்றறுபத்திரண்டாம் வார்த்தை

கலங்குகிறதும், கலக்குகிறதும், கலங்கிக்கிடக்கிறதும், தெளிகிறவனும், தெளிவிக்கிறவனும், தெளிந்திருக்கிறவனும்; கலங்குகிறான் சேதநன்; கலக்குகிறது அசித்து; a கலங்கிக்கிடக்கிறான் ஸம்ஸாரி; தெளிகிறான் சேதநன்; தெளிவிக்கிறான் ஆசார்யன்; b தெளிந்திருக்கிறான் ஈஸ்வரன்; ஆகையாலே கலங்குகிற தன்னையும், கலக்குகிற அசித்தையும், தெளிவிக்கிற ஆசார்யனையும், தெளிந்த ஈஸ்வரனையும் அறியவேணும்.

நூற்றறுபத்துமூன்றாம் வார்த்தை

நஞ்சியர் பரம்பதூத்துக்கு எழுந்தருளுகிற காலத்திலே, a தெற்காழ்வார் பூட்டர், ஜியர் ஸ்ரீபாதூத்திலே எழுந்தருளி 'உமக்குச் செய்யவேண்டுவதென்?' என்று கேட்டருள, ஜியர், b "பெருமாள் ஸர்வஸ்வதூதம்பண்ண அநுபூவிக்கவேண்டியிராநின்றது" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; பூட்டரும் இத்தைத் c திருமாலேதந்தபெருமானுக்கு அருளிச்செய்ய; அவரும் d பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய; பெருமானும்

நூற்றறுபத்திரண்டாம் வார்த்தை

a சேதனன் ஆசார்யோபதேஸம் பெறுவதற்கு முன்பு கலங்கிக்கிடக்கிறவனாகவும், பெற்ற பிறகு தெளிகிறவனாகவும் ஆகிறான் என்று கருத்து, b ஈஸ்வரன் எப்போதுமே தெளிந்திருக்கிறான் என்று கருத்து.

நூற்றறுபத்துமூன்றாம் வார்த்தை

இந்த வார்த்தை "தூவிரிய" [பெரியதிரு 3-6] ப்ரவேஸத்திலே பெரியவாச்சாரன்பின்னையால் சுருக்கமாக எடுக்கப்பட்டுள்ளது. சூரு பரம்பரையிலும் (பக்கம் 380, 381) உள்ளது. a 'தெற்காழ்வார் பூட்டர்' என்பவர் நஞ்சியர் ஸிஷ்யர்களில் ஒருவர். 'தூவிரிய' ப்ரவேஸத்திலிருந்து இவருக்கு 'பெற்றி' என்கிற திருநாமமுண்டு என்று விளங்குகிறது. b பெருமாள் சாத்திக்கொண்டிருக்கும் வஸ்தரத்தைக் களைந்து திருமேனியை முற்றும் அநுபூவிக்கப்பண்ணுகையே ஸர்வஸ்வதூதம் பண்ணுகையாகும். "மறைவறத் திருமேனி காட்டுகை" என்று சூருபரம்பரையில் விளக்கப்பெற்றுள்ளது. "பெருமாள் எழுந்தருள, பின்னும் முன்னும் சுற்றும் வந்து திருவடித் தொழவேண்டியிராநின்றேன்" என்று நஞ்சியர் ஆசைப்பட்டதாக 'தூவிரிய' ப்ரவேஸத்திலுள்ளது. c திருமாலேதந்தபெருமாள்—இவர் நம்பெருமானுடைய அர்ச்சகர். d பெருமாள் - நம்பெருமாள்.

புறப்பட்டருளி, சேலையைக்களைத்தருளி ஜீயரை அநுபுஷிப்பித்தருள, ஜீயரும் அநுபுஷித்து, பிள்ளைதொடக்கமான முதலிகளைக்குறித்து, “பெருமாள் எனக்கு ஸர்வஸ்வத்யாதம் பண்ணியருளினார்; e நானும் ஸர்வஸ்வத்யாதம் பண்ணக்கடவதாக ஒருப்பட்டேன், அபேகைஷயுடையார் உடையபடியே அபேகித்துக்கொள்ளுங்கோள்” என்று அருளிச்செய்ய, f பிள்ளையும் “அடியேனுக்குத் தஞ்சமாக ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்ய வேணும்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, g ‘மணக்கோலத்தே முளைதெளிப்பாரைப்போலே இப்போது தஞ்சமான ஒருவார்த்தை யுண்டோ கேட்பது!’ என்று பிள்ளையும் அருளிச்செய்த வார்த்தை :-

h “ஆத்மவிநியோக்யம் ஈஸ்வரனென்றிராதே, ஈஸ்வர விநியோக்யம் ஆத்மாவென்றிரும்” என்றருளிச்செய்ய; i இவர்திருவுள்ளம் ப்ரஸந்தமாகாமையாலே பேசாதே நிற்க; ‘உம் முடைய நினைவேது சொல்லிக்காணீர்’ என்ன; j “ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், பரமபத்துக்கு எழுந்தருளினால் இருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் என் நினைந்திருக்கக்கடவர்?” என்ன;

e “நானும் எனது ஸிஷ்யர்களான உங்களுக்கு நீங்கள் எதைக்கேட்டாலும் உபதேசிக்க முற்பட்டேன்” என்று கருத்து. “மறைவறச் சரமார்த்தவிசேஷங்களை வெளியிடுகை” என்று சூருபரம்பரையில் விளக்கப்பெற்றுள்ளது. f பிள்ளை-நம்பிள்ளை. g ‘கல்யாணத்தின்போது பாலிகையிலே அங்குரார்ப்பணம் செய்வதுபோலே, நான் எம்பெருமானோடு விவாஹம் செய்யப்போகிற இந்த சமயத்திலே உங்களுக்குத் தஞ்சமான ஒரு வார்த்தையை நீங்கள் கேட்பதே!’ என்று நஞ்சீயர் ஈடுபட்டார் என்று கருத்து.

h ‘பரமபத்துக்குச் சென்று சேதனன், ஈஸ்வரனை அநுபுஷிப்பது புருஷார்த்தம் என்றிராமல், ஆத்மாவைப்பெற்று அநுபுஷிப்பவன் ஈஸ்வரன்; இவனைப்பெற்று உகக்கும் ஈஸ்வரனுக்கு இஷ்டப்படி விநியோக்யம் கொள்ளும்படியிருக்கை சேதனனுக்குப் புருஷார்த்தம் என்று நினைத்திரும்’ என்று கருத்து. i இந்த வார்த்தையைக் கேட்டபின்பு நம்பிள்ளைக்குப் பூர்ணத்ருப்தி ஏற்படாமையாலே, அவர் பேசாமலிருக்க. “நீர் இன்னும் என்னிடமிருந்து என்ன கேட்கவிரும்புகிறீர்?” என்று நஞ்சீயர் கேட்டார் என்றபடி. j இது நம்பிள்ளையினுடைய கேள்வி.

k “அது அதிகாராநுஞ்ஞமாயன்றே இருப்பது; த்ருப்தனுகில் ஆர்த்தனயிருக்கிறன், ஆர்த்தனுகில் த்ருப்தனயிருக்கிறன்” என்று அருளிச்செய்ய; l பிள்ளையும் இவ்வர்த்தத்ததை அநுஷ்டாநபர்யந்தமாகக் கண்டபடி; - அம்மங்கியம்மாள், பரமபத்யுத்துக்கு எழுந்தருளுகிற காலத்திலே, அவர் திருமானிகையிலே பிள்ளை எழுந்தருள்; அவருடைய தேவியார் ப்ரஸந்தையா யிருக்க, ஸ்ரீபாத்யுத்திலே ஸேவித்துப் போந்த முதலிகள் ‘இதுக்கு நித்யாநம் என்?’ என்று கேட்க; ‘அம்மாள், தேவியார் விஷயத்தில் இதுக்கு முன்பு பண்ணின ப்ராதிஈல்யம் உண்டாகின்றே அவர்பேற்றுக்கு இவர் வெறுக்கவேண்டுவது’ என்று அருளிச்செய்தார்; அநந்தரம் தம்முடைய ஸ்ரீபாத்யுத்தையுடையாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருநாட்டுக்கெழுந்தருள், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்பிள்ளைகள் தம்முடைய ஸ்ரீபாத்யுத்திலே விழுந்து அழ; ‘இதுக்கு அடியென்?’ என்று முதலிகள் கேட்க, “பெறுகிற தேயுரம் கொந்தளிக்கிறபடி கண்டால், இழக்கிற தேயுரம் என்படக்கடவது?” என்று அருளிச்செய்தார்.

நூற்றறுபத்துநாலாம் வார்த்தை

பட்டர் ஸ்ரீபாத்யுத்திலே ஸேவித்திருப்பாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை ‘ப்ரஸாத்யுக்கியையெடுத்துக்கொண்டு வாரும்’ என்ன,

k அதற்கு நஞ்சீயருடைய பதில் இது. l நஞ்சீயருடைய இவ்வார்த்தையின் பொருளை நம்பிள்ளை இருவருடைய அநுஷ்டாநத்திலே நேரே அநுபூஷித்தபடியைக் காட்டுகிறது. அம்மங்கியம்மாள் தேவியார் ஆர்த்தாதிகாரியாகையாலே தமது பூர்த்தா பரமபத்யுமடைந்ததற்கு உகந்து, தாமும் விரைவில் அவரை அடைந்துவிடுவதில் உறுதியுடனிருந்தார். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்பிள்ளைகள் த்ருப்தாதிகாரிகள்; பரமபத்யுமடைகிற சேதனைப்பெற்று நித்யவிபூதியிலுள்ளார் ஆநந்தத்தாலே கொந்தளிப்பதை “சூழ்விசும் பணிமுகில்” [திருவாய் 10-9] முதலானவிடங்களில் பார்க்கிறோம். அத்தகைய அதிகாரியை இழந்து, அவரது பிரிவு பொறுக்கமாட்டாமல், உடனே மோஷமடைவதையும் விரும்பாத த்ருப்தாதிகாரிகள் வருத்தத்தாலே கொந்தளிப்பதில் வியப்பில்லை— என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தது முதல் வார்த்தையோடு முரண்பாடின்றியிலே பொருந்துகிறது—என்று கருத்து.

நூற்றறுபத்துநாலாம் வார்த்தை

பட்டர் ஸிஷ்யர் ஒருவர் பணத்தில் சாபல்யமுடையவர். அவருடைய துணைசாபல்யத்தைப் போக்கவேண்டி ஒரு நாடகமாடினார்

ப்ரஸாதாக்கிழியினருகே பணக்கிழியுமிருக்க, அவர் ப்ரஸாதாக்கிழியையெடுப்பது பணக்கிழியையெடுப்பதாய்நிற்க, இவர் வரக்காணாமையாலே எழுந்தருளி, இவர் நிற்கிற நிலையக்கண்டு “இடம்பெற்றவளவிலே இருவரும் உம்மை நலிந்தார்களாகாதே, வாரீர்” என்று அருளிச்செய்தார்.

நூற்றறுபத்தஞ்சாம் வார்த்தை

ஆச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீபாதுத்திலே ஸேவிப்பார் இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், ராகுத்துவேஷங்கொண்டாடி அவர்களிலே ஒருவர் பரிபூவப்பட்டுமாம் என்று பட்டினிவிட, ‘பரிபூவப்படுவாரும் தாமேயாம், பட்டினிவிடுவாரும் தாமேயாம்’ என்று அருளிச்செய்தார்.

பூட்டர். ஓரிடத்தில் ஒருகட்டுச்சோற்றுமுடிச்சையும் அருகிலேயே ஒரு பணமுடிச்சையும் வைத்து. அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரை ப்ரஸாதா முடிச்சை எடுத்துவரச்சொன்னார். அங்கு சென்று அருகில் பணமுடிச்சைக்கண்ட அவர் அதை எடுத்துத் தனக்காக மறைத்துவைத்துக் கொண்டுவிடலாமா என்று நினைத்து அதை எடுத்தார். “பூட்டர் அறிந்தால் கோபிப்பரே” என்னும் எண்ணம்வந்தவுடன் பணமுடிச்சை இருந்த விடத்திலேயே வைத்துவிட்டு ப்ரஸாதா முடிச்சை எடுத்தார். இப்படிச் சிந்தனை அலைகளாலே இவர் தயங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது அங்கு பூட்டர் எழுந்தருளி, “ரந்த்ராத்வேஷிகளாய் இடம்பார்த்துப் புண்ய பாபங்கள் சேதனை நலிவதுபோலே, இந்த இருமுடிச்சுகளுமே உம்மை இடம்பார்த்துத் துன்புறுத்துகின்றனபோலும்” என்று ஹாஸ்யமாக அருளிச்செய்து, அவரை வெட்கமடையச்செய்து திருத்தியருளிஞர் என்று கருத்து.

நூற்றறுபத்தஞ்சாம் வார்த்தை

ஆச்சான்பிள்ளையின் ஸிஷ்யர்கள் இருவர் ஒருவர்க்கொருவர் அர்த்தகாமங்கள் விஷயமாகப் பிணங்கி, அர்த்தகாமங்களில் ஆசையையும் ஒருவர்க்கொருவர் வெறுப்பையும் காட்டிப் பல கார்யங்கள் செய்ய, அவர்களில் ஒருவர் மற்றொருவர் தன்னை அவ மதித்து விட்டதாக நினைத்துப் பட்டினி கிடக்க. இதைக் கேள்விப்பட்ட ஆச்சான்பிள்ளை “எனக்கு ஸிஷ்யர்களான இவர்கள் இப்படி நடந்து கொள்ளுகையால் உண்மையில் அவமானப்படுபவனும் நானே; சூண்பூர்த்தியுள்ள ஸிஷ்யர்களான உணவைப் பெருமல் பட்டினி கிடப்பவனும் நானே” என்று அருளிச்செய்தார். (இந்த வார்த்தையைக் கேட்டபின்பு ஸிஷ்யர்கள் திருந்தியிருப்பார்கள் என்பதும் நிச்சயம்.)

நூற்றறுபத்தாரும் வார்த்தை

இரண்டு 'ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ராகுத்யவேஷங் கொண்டாடி வர, இவர்களைச் சேரவிட்டருளவேனுமென்று ஆச்சான் பிள்ளைக்கு ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் விண்ணப்பஞ்செய்ய; a "ஐக்யத்தில் ஈஸ்வரர்கள் இருவருண்டோ' என்றருளிச்செய்ய, "ஆகிலும் சேரவிட்டருள வேணும்" என்ன, b "ஸ்வஸரீரத்தை நியமிக்கமாட்டாத நான் அந்ந் ஸரீரத்தை நியமிக்கப் புகுகிறேனோ?" என்ன, "ஆகிலும் இப்படி அருளிச்செய்யலாமோ?" என்ன; c "அத்ருஷ்டத்துக்கு அஞ்சி நெஞ்சை மீட்கக் கண்டிலோம்; த்ருஷ்டத்துக்கு அஞ்சி வாயை மூடக் கண்டிலோம்; நாம் இவர்களைச் சேரவிடும்படி யென்?" என்று அருளிச்செய்ய; d இருவரும் அந்யோந்யம் பீருக்களாய்த் தங்களில் ஏகமநாக்களாய்விட்டார்கள்.

நூற்றறுபத்தாரும் வார்த்தை

a "ஐக்யத்யவாபாரம் ஈஸ்வரனுடையதேயாகையாலே ஸ்வரூபத்துக்குத்தகாமல் ஒருவரோடொருவர் பிணங்கிநிற்கும் இவர்களைச் சேரவிடுவதாகிற ஈஸ்வர்கருத்யத்தை நான் ஏறிட்டுக்கொள்ள முடியாது" என்று ஆச்சான் பிள்ளை திருவுள்ளம். b "என் ஸரீரமே நான் சொன்னபடி கேட்பதில்லையே; அப்படியிருக்க எம்பெருமானுக்கு ஸரீரமாக இருக்கிற இவர்களா நான் சொன்னபடி கேட்கப்போகிறீர்கள்?" என்று கருத்து. c "இப்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான நாம் ஒருவர்க்கொருவர் அத்யந்த பாரதந்தர்யத்தோடு இருக்க வேண்டியிருக்க, ஒருவரோடொருவர் பிணங்கி நிற்பதால் எம்பெருமானுடைய நிக்ரஹம் ஏற்பட்டு, அதன் பூலமாக மறுமையில் நரகமன்றோ ஏற்படும்" என்று மறுமைக்கு அஞ்சி நெஞ்சைக் காமக்ரோத்யங்களுக்கு வசப்படுத்தாமலுமிருக்கவில்லை; "இப்படி ஒருவரையொருவர் வாயால் வைதும் அதன் பூலமாக அடிதடிகளில் இறங்கியும் ஊர்சிரிக்க நின்றால், இம்மையிலேயே ராஜத்யுண்டியையும் ஏற்படுமே, லோகரபவாத்யும் ஏற்படுமே" என்று பூயப்பட்டு இவர்கள் வாய் மூடிக்கொண்டிருக்கவுமில்லை. இப்படி மனோவாக்காயங்களாகிற முக்கரணங்களையும் அடக்காத இவர்களை நான் எப்படிப் பொருந்தவிடமுடியும்?" என்று கருத்து. d ஆச்சான் பிள்ளையின் அருமையான இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட இருவரும் இம்மையிலும் மறுமையிலும் தங்களுக்கு ஏற்படும் அநர்த்தத்யங்களை உணர்ந்து, பிணக்கம் நீங்கி ஒற்றுமைப்பட்டு விட்டார்கள் என்று கருத்து,

நூற்றறுபத்தேழாம் வார்த்தை

பிள்ளையுறங்காவில்லிதூஸர், முதலியாண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று தண்டனிட்டு ‘ஸிஷ்யலக்ஷணமிருக்கும்படியென்?’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; ஆண்டானருளிச் செய்தபடி;—“ஆசார்ய விஷயத்திலே ஸிஷ்யன் பூர்வாஸமனுமாய், ஸரீரஸமனுமாய், தூர்மஸமனுமாயிருக்கும்; அதாவது—சொன்னத்தைச் செய்கையும், நினைத்தத்தைச் செய்கையும், நினைவாயிருக்கையும்” என்றருளிச்செய்தார்.

நூற்றறுபத்தெட்டாம் வார்த்தை

அநந்தரம், பிள்ளை கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று தண்டனிட்டு ‘ஆசார்யலக்ஷணமிருக்கும்படியெங்ஙனே?’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆழ்வான் அருளிச்செய்தபடி; “ஸிஷ்யன் விஷயத்தில் ஆசார்யன் பூர்த்ருஸமனுமாய், ஸரீரிஸமனுமாய் தூர்மிஸமனுமாயிருக்கக்கடவன்; அதாவது-ஏவிக் கொள்ளுகையும், எடுத்து இடுவிக்கையும். அதாவது - அசேதநத்தைக்கொண்டு நினைத்தபடி விநியோகங்கொள்ளுமா போலே விநியோகங்கொள்ளுகையும், எடுத்துக்கொள்ளுகையும்” என்று அருளிச்செய்தார்.

நூற்றறுபத்தேழாம் வார்த்தை

ஆசார்யன் விஷயத்தில் ஸிஷ்யன் பதிவ்ரதையான பூர்வையையப்போலே சொன்னதைக் கேட்பவனாகவும், ஸரீரம் போலே நினைத்ததைச் செய்பவனாகவும், அறிவு போலே நினைவாகவேயிருப்பவனாகவும் இருப்பான் என்று கருத்து.

நூற்றறுபத்தெட்டாம் வார்த்தை

ஸிஷ்யன் விஷயத்தில் ஆசார்யன் பத்னியை பூர்த்தா நிமித்துக் கார்யங்கொள்வதுபோலே ஏவிக் கார்யங்கொள்ளுமவனாய், ஸரீரத்தை ஸரீரி (ஆத்மா) நிற்பது இருப்பது கிடப்பது முதலான நிலைகளிலே தான் நினைத்தபடி விநியோகம் கொள்வதுபோலே விநியோகம் கொள்பவனாயும், தூர்மியான ஆத்மா தன் தூர்மமான அறிவை எப்போதும் தன்னிடத்திலேயே வைத்துக்கொண்டு கார்யங்கொள்வது போல் ஸிஷ்யனை எப்போதும் தன்னுடனே வைத்துக்கொண்டு கார்யங்கொள்ளுமவனாயும் இருப்பான் என்று கருத்து.

நூற்றறுபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

ஆசார்யனாவான், — சிஷ்யனுக்கு ஹிதகாமனாயிருக்குமவன்; சிஷ்யனாவான், — ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஆசார்யனுக்குத் தன்னை ஒதுக்கிவைக்குமவன்.

நூற்றெழுபதாம் வார்த்தை

உடையவர், ஸந்யஸித்தருளுகிறபோது ‘ஸரீரஸம்பூந துத்தை விட்டுவிடவேண்டுகிறதோ?’ என்று கேட்க, ‘உ முதலியை யொழிய ஸந்யஸித்தோம்’ என்றார்; ‘இப்படி செய்யலாமோ?’ என்று அருகிருந்தார் கேட்க, ‘த்ரிதூண்டூத்தை விடிலன்றே முதலியை விடுவது’ என்று அருளிச்செய்தார்.

நூற்றெழுபத்தோராம் வார்த்தை

உ கோளரியாழ்வான் என்றெருத்தன், ‘எனக்கு ஹித மருளிச்செய்யவேணும்’ என்ன, b பட்டர், பெருமானையும் பார்த்து அவனையும் பார்த்துவிட்டதில் இவனுக்கு விஸ்வாஸம் பிற வாமல் நிற்க, c “வ்ருதைவ புவதோ யாதா பூயஸீ ஜந்ம ஸந்ததி:| தஸ்யாமந்யதமம் ஜந்ம ஸஞ்சிந்த்ய ஸரணம் வ்ரஜ||” என்கிற ஸ்லோகத்தை அருளிச்செய்தார்.

நூற்றறுபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

ஆசார்யன் ஸிஷ்யனுக்கு எப்போதும் நன்மையே செய்பவனாயிருப்பான். ஸிஷ்யனும் முற்கூறியபடி பூர்வையைப்போலும், ஸரீரத்தைப்போலும், தூர்மம்போலும் எல்லாவிதத்திலும் பரதந்தரனாயிருப்பான் என்று கருத்து.

நூற்றெழுபதாம் வார்த்தை

a முதலி - முதலியாண்டான். குருபரம்பராப்பரபாவம் முதலான க்ரந்தங்களிலும் இவ்வார்த்தையின் பொருள் வந்துள்ளது.

நூற்றெழுபத்தோராம் வார்த்தை

a கோளரியாழ்வான் - திருக்கோட்டியூரைச் சேர்ந்தவர் என்று ஈடு முதலான வ்யாக்யானங்களில் வந்துள்ளது. b பட்டர் பெருமாளிடம் மானஸமாக இவர்க்கு நன்மையைப் பிரார்த்தித்தார் என்று கருத்து. c இந்த ப்ரமாணத்துக்குப் பொருள்—“உனக்குக் கணக்கற்ற ஜன்மபரம்பரைகள் வீணாகக் கழிந்துவிட்டன. அந்த ஜன்மங்களில் வா—27

நூற்றெழுபத்திரண்டாம் வார்த்தை

ஸுக்ருததுஷ்க்ருதங்களிரண்டுக்கும் தலை, ஆத்மஸமர்ப்பணமும், ஆத்மாபஹாரமும்; இவற்றிலும் விஞ்சின ஸுக்ருததுஷ்க்ருதங்கள்-ஆத்மாபஹார தோஷத்தைப் போக்கி ஆத்மஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணுவித்த ஆசார்யன்பக்கலிலே க்ருதஜ்ஞதையும் க்ருதக்ருததையும்.

நூற்றெழுபத்துமுன்றாம் வார்த்தை

உ திருக்கோட்டியூர்நம்பி திருநாளுக்கெழுந்தருளி திருமாலையாண்டானையும் அழைத்துக்கொண்டு எம்பெருமானார் மடமே எழுந்தருள, அவரும் தண்டன் ஸமர்ப்பிக்க, அவரைப் பார்த்தருளி, 'நீர் திருமாலையாண்டான் பக்கலிலே திருவாய் மொழிக்கு அர்த்தம் கேளும்' என்று இவரைத் திருமாலையாண்டான் திருக்கையிலே காட்டிக்கொடுத்துத் தாம் மீண்டெழுந்தருளினார். திருக்கோட்டியூர் நம்பி கோயிலுக்கெழுந்தருளித் திருமாலையாண்டான் பக்கலிலேயெழுந்தருளி, 'திரு

ஒன்றான இந்த ஜன்மத்திலாவது எம்பெருமானே நமக்கு உபாயோபேயமாயிருப்பவன் என்று நினைத்து அவனையே உபாயமாக உறுதிகொள்வாய்'' என்கை.

நூற்றெழுபத்திரண்டாம் வார்த்தை

ஜீவன் செய்யும் நல்ல செயல்களுக்கெல்லாம் தலைசிறந்தது—தன் ஆத்மாவை எம்பெருமானிடம் ஸமர்ப்பிப்பதாகும். தீய செயல்களுக்கெல்லாம் தலையானது—அநாதிகாலமாக ஆத்மாவை மற்றவர்களுக்கு ஸேஷமாகவும் ஸ்வதந்த்ரமாகவும் நினைத்துவந்த ஆத்மாபஹாரமேயாகும். இவ்விரண்டிலும் மேலான நற்செயலும் தீச்செயலுமுண்டா? என்று ஆராய்ந்தால், முற்கூறிய ஆத்மாபஹாரமாகிற பெருங்குற்றத்தைப் போக்கி, ஆத்மஸமர்ப்பணமாகிற தலைசிறந்த நற்செயலைச் செய்து வைத்த ஆசார்யன்விஷயத்திலே நன்றி பாராட்டுவதே ஒப்புயர்வற்ற நற்செயலாகும். அவ்வாசார்யன்விஷயத்தில் நன்றி மறக்கையே ஒப்புயர்வற்ற தீச்செயலாகும்.

நூற்றெழுபத்துமுன்றாம் வார்த்தை

உ இந்த ஐதிஹ்யம் சூருபரம்பராப்ரபுவம், ப்ரபந்நாம்ருதம், யதிராஜவைபுவம், ஈடு முதலான வ்யாக்யானங்கள் முதலான பல

வாய்மொழி வ்யாக்யாநம் நடத்தாமல் தவிருவானென் ?' என்று கேட்டருள, 'ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ய அடியேன் கேட்ட அர்த்தமொழிய இவர் சில விஸ்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டி பண்ணி ஸ்வகல்பிதமாகச் சொல்லுகையாலே தவிர்ந்தேன்' என்ன, அவர் சொன்ன அர்த்தம் ஏதென்ன; (அறியாக் காலத்துள்ளே) என்கிற பாட்டை, 'உபகார ஸ்ம்ருதியாகவேனு மென்று சொன்னார்' என்ன, 'அதுவும் ஆளவந்தாரருளிச் செய்ய நான்கேட்டேன்' என்று நம்பி அருளிச்செய்து, "ஸாந் தீபன்பக்கலிலே, க்ருஷ்ணன் அதுயயநம் பண்ணினாற்போலே காணும் உம்முடைய பக்கலிலே எம்பெருமானார் திருவாய் மொழி கேட்கிறது; ஆளவந்தார் திருவுள்ளத்திலுண்டான அர்த்தமொழிய இவருக்கு ப்ரகாஸியாதென்றிரும்; நீர் இவ ருக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணுகிறேமென்றிராதேகொள் றும்" என்று அருளிச்செய்தருளினார். b இத்தால் சொல்லிற் ருய்த்து-ஆசார்யனுடைய ஆத்மகுணங்களோடு தேஹகுணங் களோடு வாசியற ஸிஷ்யனுக்கு உபாதேயமாயிருக்கிறபடி.

நூற்றெழுபத்துநாலாம் வார்த்தை

பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர்க்கு ஒருகால் திருமேனி பாங்குகின்றியிலே கண்வளர்ந்தருளும்போது, தமக்கு அந்த ரங்குரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழைத்து "நான் இப்போது திருவடிச் சாராமல் a ஆலஸ்யம் பொறுத்து, இன்னமும் இங்கே சிறிது நாளிருக்கும்படி * ஏழையேதலன் * ஆழியெழச் சங்கு இவற்றைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே விண்ணப்பஞ் செய்து ப்ரபத்தி பண்ணுங்கோள்" என்ன, அவர்களும் அப் படியே செய்து ஜீயருக்குத் திருமேனி பண்டுபோலே பாங்

க்ஷரந்தங்களில் இவ்வண்ணமே விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. b இந்த வாக்யம் அடுத்தவாக்யத்தின் ஸாரமாயிருக்கையால் அதன் முடிவிலோ தொடக்கத்திலோ இருக்கவேண்டும்.

நூற்றெழுபத்துநாலாம் வார்த்தை

இந்த வார்த்தையும் குருபரம்பராப்ரபுவத்திலே (பக்கம் 371, 372, 373) விரிவாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. a ஆலஸ்யம்-காலதாமதம்.

காய்த்து; இதைக்கேட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இவருடைய ஆசார்யரான நம்பிள்ளைஸ்ரீபாதத்திலே சென்று தண்டனிட்டு ‘ஜ்ஞாநவ்ருத்திருமாய் வயோவ்ருத்திருமான ஜீயர் இப்படி செய்தார்; இது இவருடைய ஸ்வரூபத்துக்குச் சேருமோ?’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பிள்ளையும் ‘அவருடைய அபிப்பிராயம் அறிகிறிலோம்; ஸகலவேத்யு ஸாஸ்த்ரங்களும் போவது பிள்ளையெங்களாழ்வார்க்காய்த்து; அவரைச் சென்று கேளுங்கோள்’ என்ன; அவர்களும் எங்களாழ்வாரைக்கேட்க, அவரும் b ‘ஸ்ரீரங்குஸ்ரீயிலே ஸங்கும்போலே கானும்’ என்ன; பிள்ளை இதைக்கேட்டருளி “அழகிது, திருநாராயணபுரத்தரையரைச்சென்று கேளுங்கோள்” என்ன, அவரும், c “துவக்கின கைங்கரியங்கள் தலைக்கட்டாமையாலே கானும்” என்ன, இத்தையும் கேட்டருளி, d “ஆகிறது; அம்மங்கியம்மாளைக் கேளுங்கோள்” என்ன, அவரும் “பிள்ளைக் கோஷ்டியிலிருந்து அவர் அருளிச்செய்கிற புகுவத்துவிஷயங்கேட்கிறவர்களுக்கும் ஒரு தேயுஸவிஸேஷம் ருசிக்குமோ?” என்ன; மீளவும் பிள்ளை இத்தையுங்கேட்டருளி “e பெரியமுதலியாரைக் கேளுங்கோள்” என்ன, அவரும் “பெருமாள் சிவந்த திருமுகமண்டலமும் கஸ்தூரித் திருநாமமும் பரமபதத்தில் கண்டேனில்லையாகில், மூலையடியே முறித்துக்கொண்டு மீண்டு வருவேனென்றன்றோ பூட்டரருளிச்செய்தார். அப்படியே இவரும் பெருமாள் திருமுகமண்டலத்தையும் கஸ்தூரித்

b தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரைப்போலே “இந்திரலோகமானும் அச்சவைபெறிலும் வேண்டேன்” [திருமாலை 2] என்று பரமபதம் செல்வதில் விருப்பமில்லாமல் திருவரங்கச்செல்வத்தையே அநுபூதிக்க விரும்பி ஜீயர் இப்படி செய்தார்போலும்—என்று விஷ்ணுசித்தரான எங்களாழ்வான் திருவுள்ளம். c தாம் தொடங்கியிருக்கும் குருபரம்பராப்ரபுவம் வார்த்தாமாலை போன்ற க்ரந்தங்களை நிறைவுறச் செய்யாமையாலே ஜீயர் இங்கு வாழ்நினைத்தார்போலும் என்பது திருநாராயணபுரத்தரையர் திருவுள்ளம். d ‘நம்பிள்ளைக் கோஷ்டியிலிருந்து புகுவத்துவிஷயம் கேட்கும் ருசியாலே ஜீயர் பரமபதம் செல்ல விரும்பவில்லை’ என்பது அம்மங்கியம்மாள் திருவுள்ளம். e அம்மங்கிப் பெரியமுதலியார் என்று குருபரம்பராப்ரபுவத்தில்

திருநாமத்தையும் விட்டுப்போகமாட்டாராகவேனும்” என்றார். f பிள்ளை, இவையெல்லாவற்றையும் கேட்டருளி ஜீயர் திருமுக மண்டலத்தைப் பார்த்துச் சிரித்து ‘இவையெல்லாம் உம்முடைய நினைவுக்கு ஒக்குமோ?’ என்ன, ‘இவையித்தனையும் என்று’ என்று ஜீயர் விண்ணப்பஞ்செய்ய; ‘ஆனாலும் உம்முடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லும்’ என்ன, g பிள்ளை;—“தேவரீர் ஸர்வஜ்ஞராகையாலே அறிந்தருளாததில்லை; ஆனாலும் அடியேனைக்கொண்டு வெளியிட்டருளத் திருவுள்ளமாகில் விண்ணப் பஞ்செய்கிறேன்; தேவரீர் திருமஞ்சைச்சாலையிலே எழுந்தருளித் திருமஞ்சனஞ்செய்தருளித் h தூய்தாகத் திருக்குற்றெலியல் சாத்தியருளி, உலாவியருளும்போது குறுவோர்ப்பரும்பின திருமுகமண்டலத்தில் ஸேவையும், i சுழற்றிப் பணிமாறுகிற கைங்கர்யத்தையும்விட்டு அடியேனுக்குப் பரம பத்துக்குப்போக இச்சையாயிருந்ததில்லை” என்று ஜீயர் விண்ணப்பஞ் செய்தார்; இதைக்கேட்டருளி, பிள்ளையும் முதலிகளுமெல்லாம், “இவ்விபூதியிலேயும் இவ்வுடம்போடே ஒருவர்க்கும் இவ்வைஸ்வர்யம் கூடுமதோ!” என்று மிகவுந்திருவுள்ளமுகந்தருளிணர்ர்கள்.

நூற்றெழுபத்தைந்தாம் வார்த்தை

நஞ்சியர் பட்டர் ஸீபாதூத்திலே ஆஸ்ரயித்த அநந்தரத்திலே கையிலேயிருந்த சில பொன்னைவாங்கி பட்டர்

வந்துள்ளது. அம்மங்கியம்மாளின் தகப்பனராயிருக்கலாம். f “இவையெல்லாம் ஜீயர் திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தமாட்டார்” என்று உணர்ந்த நம்பிள்ளை, — அவரையே தம் திருவுள்ளத்தை விவரிக்கச் சொன்னார் என்று கருத்து. g பிள்ளை என்று இங்குள்ளது “பிள்ளை” என்று பாடலாயிருக்கலாம். அல்லது ‘ஆனாலும்’ என்று தொடங்கும் முன்வாக்யத்தின் முதலில் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். h இவ்விடத்தில் “தூயவுடையாடை, திருவுத்தரியம்” என்று குருபரம்பரையிலுள்ளது. i இவ்விடத்தில் “அடியேன் சுற்றிச் சுழற்றிப் பணிமாறுகிற” என்று குருபரம்பரையிலுள்ளது. திருவாலவட்ட கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. இவ்வார்த்தையின் ஸாரார்த்தம் “பின்பழகராம் பெருமாள்சீயர்” என்று தொடங்கும் [உபதேசரத்தினமாலே.66] பாசுரத்தில் மாமுனிகளால் அருளிச்செய்யப்பட்டது.

ஸ்ரீபாதத்திலேயிட்டு தண்டனிட்டவாறே, பட்டர் அதை யெடுத்து இவரைப் பார்த்து 'நான் கொடுத்த தூரவ்யத்தில் ஸாபேக்ஷராயிருக்கிற இவர் உபதேஸித்த ஜ்ஞாநம் நமக்கு உத்தாரகஹேதுவாகப் புகுகிறதோவென்றே உணக்கோடு கிறது?' என்று கேட்டருளி, இவரைப் பார்த்து, "ஸர்ப்பதூஷ்ட னாய் ம்ருதனான ராஜகுமாரனுடைய ஸம்ஸ்காரதூஸையிலே, மந்த்ரௌஷத, ஸக்தியுடையனாயிருப்பானொருவன் வந்து, உன் மகனைப் பிழைப்பிக்க இந்த ராஜ்யத்தைத் தாவென்னிலும் கொடுக்கும்படியான புத்ரவாதஸல்யத்தையுடைய ராஜாவின் பக்கலிலே ஒரு பிடிசோறு வேண்டி உண்டு ம்ருதனான ராஜ புத்ரனைப் பிழைப்பிக்கும்; ப்ரக்ருதிமான்களெல்லாரும் உண்கிற சோற்றிலே இவனுக்கு இச்சையுண்டாய்த்தேனா, அந்த விஷஹரண ஸக்தியில் ஏதேனுங்குறைந்ததில்லையிறே; அப் படியே எல்லாரும் ஸப்ருஹ பண்ணுகிற அர்த்தகாமங்களிலே

நூற்றெழுபத்தைந்தாம் வார்த்தை

நஞ்சீயர் பூர்வாஸ்ரமத்தில் சிறந்த துணிகராயிருந்தார். திரு நாராயணபுரத்தருகில் வாழ்ந்துவந்த அவர் பட்டரோடு பிரியாதிருக்க வேண்டும் என்று திருவுள்ளங்கொண்டு தம் செல்வத்தில் இரு பகுதிகளைத் தன் இருபத்தினிகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டு ஒரு பகுதியை பட்டருக்காக எடுத்துக்கொண்டு ஸந்யாஸாஸ்ரமஸ்வீகாரம் செய்து கொண்டு திருவரங்கம் சேர்ந்து பட்டர் திருவடிகளிலே தாம் கொண்டு வந்திருந்த தூரவ்யத்தை ஸமர்ப்பித்தார். அப்போது பட்டர் அருளிச்செய்த வார்த்தை இது. இதன் கருத்தாவது—''நம்மிடம் சில தூரவ்யங்களைப் பெற்றுக்கொண்ட இவர் உபதேஸித்த ஜ்ஞானம் நம்மை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கைதூக்கிவிடுமோ?' என்று நீர் நினைக்க வேண்டா. அரசகுமாரன் பாம்புகடித்துச் செத்தவன்போலே இருக்கும் போது மந்த்ரத்தாலும், மருந்தாலும் அவனுடைய உயிரை மீட்டுக் கொடுத்த ஒருவன், ராஜ்யத்தையே விரும்பினாலும் அதை அரசன் கொடுக்க ஸித்தமுமாயிருக்கும்போது, அவனிடம் ஒருவேளை சோற்றை யுண்டு பசியாறி த்ருப்தியடைந்தால், அதை அவன் செய்த கார்யத் துக்குக் கைம்மாருகக் கூறமுடியுமோ? அதைப் பார்க்கும் சில அறி விலிகள் 'சோற்றில் ஆசையாலே இவன் இக்கார்யம் செய்தான்' என்று கூறினால், அதனால் இவன் ப்ரயோகித்த மந்த்ரத்துக்கோ மருந்துக்கோ ஸக்தி குறைந்துவிடாதே; அதுபோலவே ஆசார்யர்க ளாகிற நாங்களும் ஸிஷ்யர்களான உங்களைப் போன்றவர்களிடம் ஏதோ சில தூரவ்யங்களைப்பெற்று ஜ்ஞானத்தை உபதேஸிக்கும் போதும் குறைய நினைக்கக்கூடாது, நாங்கள் உபதேஸிக்கும்

எங்களுக்கு ஸ்ப்ருஹையுண்டாய்த்தேயாகிலும் நாங்கள் உப தேயுரிக்கிற ஜ்ஞாநத்துக்கு ஒரு ஸம்ஸாரபுந்தத்தையறுத்துப் புருஷார்த்துத்தைத் தரவல்ல ஸக்தியுண்டென்றிநம்” என்று அருளிச்செய்தார். b இத்தால் - ஆசார்யனுக்காதல் வேறொரு ஸ்வைஷ்ணவனுக்காதல் இதர ஸம்ஸாரிகளோபாதி ஹேது ஸத்தாப்ரயுக்தமான அர்த்ததுகாமப்ராவண்யமுண்டாய்த்தென்னு, இவர்களையும் ப்ரக்ருதிமான்களோபாதியாக நினைக்கலாகாது;- எங்ஙனையென்னில், “காமோபபேதாபரமா ஏதாவதிநி நிர்ஸிதா:” என்று அர்த்ததுகாமங்கள் புருஷார்த்துமென்றி ரூப்பார் அஜ்ஞாநம்; ஜ்ஞாநவான்கள் ஸாராவஸாநத்தளவும், “ஸத்ருஸம் சேஷ்டதே ஸ்வஸ்யா: ப்ரக்ருதேர் ஜ்ஞாநவாநபி” இத்யாதி, ப்ரக்ருதியையாலே வாஸநாப்ரயுக்தமாய்ச் செல்லக் கடவதென்றருளிச்செய்தார்.

நூற்றொழுபத்தாரும் வார்த்தை

நஞ்சயர் மடத்திலே பட்டருடைய மூத்தபெண்பிள்ளை, ‘காஞ்சோரிச் சருகுண்டோ’ என்று கேட்டுவர, அப்போது

ஜ்ஞானம் ஸம்ஸாரபுந்தத்தை அறுத்துப் பரமபுருஷார்த்துத்தைத் தரக்கூடிய ஸக்தி உடையதாகவே இருக்கும் என்று நினைத்திருக்க வேண்டும்” என்பது பட்டர் வார்த்தையின் ஸாரம். b இவ்வார்த்தையின் ஸாரமான இதன் கருத்து — ஆசார்யனே ஸ்வைஷ்ணவர்களோ மற்ற ஸம்ஸாரிகளைப்போலே ப்ரக்ருதி வாஸனையினால் அர்த்ததுகாமங்களிலே ஈடுபட்டுச் சிலவற்றை அபேக்ஷித்தாலும் அவர்களை மற்ற ஸம்ஸாரிகளைப்போலே ப்ரக்ருதர்களாக நினைக்கக்கூடாது. “காமோபபேதாபரமா: ஏதாவதிநி நிர்ஸிதா:” [கீதை 16-11] [காமத்தை அநுபூவிப்பதையே மேலான புருஷார்த்துமாக நினைப்பவர்களாய் அதைக் காட்டிலும் மேலான புருஷார்த்தும் இல்லை என்று நினைப்பவர்கள்] என்ற ஸ்லோகத்தில் சொல்லும் நிலையிலிருப்பவர்கள் அறிவிலிகளான ப்ரக்ருதர்கள். ஜ்ஞானவான்களான ஆசார்யர்களும் ஸ்வைஷ்ணவர்களுமோவெனில், “ஸத்ருஸம் சேஷ்டதே ஸ்வஸ்யா: ப்ரக்ருதேர் ஜ்ஞாநவாநபி” [கீதை 3-33] [ஸாஸ்த்ரங்களினால் ஏற்படும் ஆத்மதத்வம்] ஜ்ஞானத்தை உடையவனும் தன் அநாதியான விஷயவாஸனைக்குத் தக்கபடி (ப்ரக்ருத விஷயங்களிலேயே) பழகுகிறான்] என்கிற ஸ்லோகத்தில் சொன்னபடியே அநாதியவாஸனையினாலே அர்த்ததுகாமங்களிலே சிறிது ஈடுபடுகிறார்களையொழிய, ஸம்ஸாரிகளைப்போலே அதையே பரமபுருஷார்த்துமாக நினைத்து ஈடுபடுவதில்லை என்றபடி.

a முன்வாயிலே சிலவற்றைப் பார்த்துக் காணாமையாலே 'இல்லை' என்று, பின்னையும் பார்த்தவாறே, ஒரு b கலத்திலே கண்டு, தம்முடைய மடியிலே இட்டுக்கொண்டு எழுந்தருளினவாறே, 'இத்தை ஒருவர் கையிலே வரவிடலாகாதோ? நீர் கொண்டு எழுந்தருளவேணுமோ?' என்று பட்டரருளிச்செய்ய, 'அப்போது இல்லையென்றுவிட்ட மஹாபாபிக்கு ஆளிட்டிருக்கவும் வேணுமோ?' என்று அருளிச்செய்தார். இத்தால், ஆசார்ய புத்ர பௌத்ராதிகளும் ஆசார்யவத் அநுவர்த்தநீயரென்று கருத்து.

நூற்றெழுபத்தேழாம் வார்த்தை

பட்டர், குடும்பு ஸஹிதமாக a கூரகுலோத்தமனிலே இருக்கிற நாளிலே, திருநந்தூவநத்திலே அல்பம் உபஹதியுண்டாய்த்தென்றோ, திருநந்தூவநஞ்செய்கிற ஏகாங்கிகள் சில வார்த்தை சொன்னார்களென்று b பெரிய ஜீயர் அவர்களை அழைத்து, c 'நான் பெருமாள் திருக்குழல் சிக்கு நாறுகிற தென்றோ திருநந்தூவநஞ்செய்கிறது? பட்டருடைய குடும்பத்துக்கு இஷ்டவிநியோகூர்ஹமாகத் திருநந்தூவந வ்யாஜத்தாலே கோலினேனத்தனை யன்றோ' என்று அருளிச்செய்தார்.

நூற்றெழுபத்தாராம் வார்த்தை

a முன்வாயிலே - தன் கண்ணுக்கு எதிரிலுள்ள சில இடங்களிலே. b கலத்திலே - பாணியிலே.

நூற்றெழுபத்தேழாம் வார்த்தை

a கூரகுலோத்தமன்—ஓர் ஊர். பின்னால் வந்த கூரகுலோத்தம தூஸருடைய அவதாரஸ்தூலமாயிருக்கலாம். b பெரியஜீயர் - கூரத்தாழ்வானுக்கும், பிறகு பட்டருக்கும் ஸிஷ்யராயிருந்தவராய், நஞ்சீயரைவிட வயதில் பெரியவராய், ஸுதூர்ஸநஸ்தகம் உபநிஷத் பூரஷ்யம், ஸ்தோத்ரரத்ன வ்யாக்யானம் முதலான க்ரூரந்தூங்களை அருளிச்செய்தவராய், ஸ்ரீரங்கநாராயண ஜீயர் மடபுத்தை ஸ்தூபித்தவராய், நலந்திகழ் நாராயணஜீயர் என்னும் திருநாமமுடையவரான கூரநாராயணஜீயர். c பட்டர் குடும்பத்தாரால் பெரியஜீயருடைய நந்தூவனத்துக்குச் சில அழிவுகள் உண்டாக, அப்போது நந்தூவனத்தைக் கவனித்துக்கொள்ளும் ஏகாங்கிகள் கோபிக்க, அப்போது ஜீயர் அவர்களை அழைத்து 'நான் பெருமாளுக்காக நந்தூவனம் அமைத்திருக்கிறேன் என்று நினைக்காதீர்கள். எனது ஆசார்யரான் பட்டருடைய குடும்பத்தார் உபயோகத்துக்காகவே அதை அமைத்திருக்கிறேன், பட்டர் விரும்புகையாலே பெருமாளுக்கும் உபயோகப்படுகிறது' என்று அருளிச்செய்தார். இவ்வார்த்தையிலிருந்தும் ஸிஷ்யனுக்கு ஆசார்யகுடும்பமே உத்யோகம் என்று விளங்குகிறது.

நூற்றெழுபத்தெட்டாம் வார்த்தை

2 தூவியம்புள்ள திருவவதரித்தாரென்று நம்பிள்ளைக்குச் சிலர் விண்ணப்பஞ்செய்ய, அப்போது அருகே ஸேவித்திருந்த திருப்பேராச்சாணைப்பார்த்து “எனக்கொரு தமையனார் திருவவதரித்தார்” என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

நூற்றெழுபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

நம்பி திருவழுதி வளநாடு தாஸர் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளுகிற ஸமயத்திலே ஸேவித்துப்போந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அழ, “கெடுவாய்! செத்துப்போகிற நான் போகாநின்றேன்; ஸ்ரீபராஸ்ரபுட்டர் வாசிக்கக் கேட்கவிருக்கிற நீ ஏன் அழுகிறாய்?” என்றருளிச்செய்தாரென்று பிள்ளையருளிச்செய்தார்.

நூற்றெண்பதாம் வார்த்தை

2 பெருமாள்கோயிலிலே ஒரு புகுவதஜந்மத்திலே பிறந்தானொரு ஊமை, அஞ்சாறு வருஷம் ஊமையாயிருந்து அநந்தரம் இரண்டு மூன்று ஸம்வதஸரம் காணாதிருந்து, பின்பு அவன் வார்த்தை சொல்லவல்லனாய்வர, இந்த ஆஸ் சர்யத்தைக் காண்கைக்காக எல்லாரும் திரண்டு, ‘ஊமாய்!

நூற்றெழுபத்தெட்டாம் வார்த்தை

2 தூவியம்புள்ள—புட்டர் வம்ஸஸ்தூராயிருக்கலாம். ஆசார்ய வம்ஸஸ்தூர் பிறந்த குழந்தையாயிருந்தாலும் தமையனரைப்போலே கௌரவிக்கத்தக்கவர் என்ற நம்பிள்ளையின் ப்ரதிபத்தியை இவ்வார்த்தை காட்டுகிறது.

நூற்றெழுபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தை ஆசார்யஸம்ஸ்க்லேஷம் பரமபதத்தைக்காட்டிலும் உத்யுதேயம் என்று காட்டுகிறது.

நூற்றெண்பதாம் வார்த்தை

2 இவ்வார்த்தையில் கண்டுள்ள ஊமையைப்பற்றின வருத்தாந்தம் குருபரம்பரை பக்கம் 293ல் வந்துள்ளது. சரமோபாயநிர்ணயத்தில் வா—28

எங்குப்போனாய்? என்று கேட்க; அவனும் 'நான் கஹிராபுத்திக்குப் போய்வந்தேன்' என்ன, 'அங்கு விசேஷமென்?' என்று கேட்க, 'சேனைமுதலியார் உடையவராய்வந்து அவதரித்தார்' என்று சொன்ன அநந்தரம் அவனைக் கண்டதில்லை—என்று ஸேநாபதிஜீயர் அருளிச்செய்தார்.

b யாதுவப்ரகாஸனோடே எம்பெருமானார் படித்தருளுகிற காலத்திலே அந்த ராஜ்யத்தின் ராஜாவினுடைய புத்ரியை பூரஹ்மரகக்ஷஸ்ஸு பிடிக்கையாலே யாதுவப்ரகாஸனுக்கு அறிவிக்க, "யாதுவப்ரகாஸன் போகச்சொன்னானென்று சொல்லுங்கோள்" என்று சொல்லிப் போகவிட; "அவன்றன்னை அங்கு நின்றுப் போகச்சொன்னேன்" என்று பூரஹ்மரகக்ஷஸ்ஸு சொல்ல, யாதுவப்ரகாஸனும் போர குபிதனாய் சிஷ்யர்களை யும் கூட்டிக்கொண்டு மஹாமந்த்ரத்தையும் ஜபித்துக்கொண்டு பூரஹ்மரகக்ஷஸ்ஸின் முன்னேபோய் நிற்க, ரகக்ஷஸ்ஸும் முடக்கின காலைப் பின்னையும் நீட்டி, "வாராய் அடா யாதுவப்ரகாஸா! நீ ஜபிக்கிற மந்த்ரம் நானறியேனோ" என்று அந்த மந்த்ரத்தையும் சொல்லி, "நான் இவற்றுக்குப் போவேனா? நீ உன் ஜன்மமுமறியாய், என் ஜன்மமுமறியாய்?" என்ன, "ஆகில் நீ பிரானே; ஸர்வஜ்ஞனாயிருந்தாயாகில் உன்னுடைய ஜன்மமேது என்னுடைய ஜன்மமேது?" என்று யாதுவப்ரகாஸன் கேட்க; "உன்னுடைய ஜன்மம், ஸ்ரீமதுராதகத்தில் ஏரிக்கரையிலே ஒரு புற்றாய் அதிலே ஒரு உடம்பாயிருப்பது; திருமலைக்குப் பெருங்கூட்டம் போகிறபோது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஏரிக்கரையிலே நீராடி அங்கே ஸ்வயம்பாகம்செய்து அமுதுசெய்தருளின தளிகையின் கீழே சிந்தின ப்ரஸாதத்தையும் தீர்த்தத்தையும் ப்ரஸாதப்ப்பட்டாய்; அத்தாலே நீ இப்படி வித்வானாய்ப் பிறந்தாய்; இனி என்னுடைய ஜன்மம் பூரஹ்மணஜன்மம்; யாக்யம்பண்ணினேன்; மந்த்ரலோப க்ரியா

522-லும் உள்ளது. b இவ்வார்த்தையில் கண்டுள்ள பூரஹ்மரகக்ஷஸ்ஸுருத்தாந்தம் சூருபரம்பரையில் பக்கம் 150, 151, 152-லும் சரமோபாயநிர்ணயத்தில் பக்கம் 523-லும் உள்ளது.

லோபம் வந்தவாறே பூரஹ்மரகக்ஷஸ்ஸானேன்” என்ன; “ஆனால் நீ யார்க்குப் போஷிதி?” என்ன; “உன்னுடன் வாசிக்கிறவரிலேயொருவர் அநந்த க்ருட்ய விஷ்வக்ஸேநாதிசுக்ளென்கிற நித்யஸூரிகளிலே ஒருவர்” என்று உடையவரைக்காட்டி, அவர் திருவடிகளை துண்டூண்டு, ‘இவர் போகச்சொன்னாராகில் போகிறேன்’ என்ன, ‘ஆகில் இளையாழ்வீர்! நீர் போகச்சொல்லீர்’ என்ன; ‘ஆனால் நீ போகிறதற்கு அடையாளத்தைக் காட்டிப்போ’ என்ன, “இவ்வரசு முறிந்து விழும்” என்று அவ்வரசை முறித்துக்கொண்டு போயிற்று; யாதுவப்ரகாஸனும் “இளையாழ்வீர்! நீர் ஸர்வஜ்ஞராயிருந்தீர்” என்று மிகவும் உபஸ்ஸோகித்து மீண்டு தன்னுடைய மட்யமே வந்தான்.

நூற்றெண்பத்தோராம் வார்த்தை

அநந்தாழ்வான் ஸ்ரீபாதுத்தையுடையராயிருப்பார் சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பட்டணங்களில்நின்றும் திருமலையைத் திருவடித்தொழப்போகாநிற்கச்செய்தே, a வளத்தான் மங்கலமுடையான் திண்ணையிலே கிடந்தவளவிலே, அவன் ‘எங்கேறப் போகிறீகோள்?’ என்ன, இவர்களும், ‘திருவேங்கடமுடையானைத் திருவடித்தொழப்போகிறோம்’ என்ன, இவனும், ‘நானும் போகிறேன்’ என்று சொல்லி இவனுங்கூடப்போய் அவர்களும் இரண்டுமுன்று பயணம்போனவளவிலே, b இவனுடன் உறவற்றுத் தங்களிலே கூடிப்போகப் புக்கபடியாலே, இவனும் ‘என்னை ஸ்ரீவைஷ்ணவனாக்கிக் கொண்டுபோகவேணும்’ என்று இவர்களைப் பலகாலும் வேண்டிக்கொள்ள, c இவர்களும் பேசாதேபோய்த் திருமலை

நூற்றெண்பத்தோராம் வார்த்தை

a வளத்தான் மங்கலமுடையான்—வளத்தான் மங்கலம் க்ராமத்திலுள்ள ஒரு தனிசுனா பூரஹ்மணன். b இவனுடன் உறவற்று—இவன் ஸ்ரீவைஷ்ணவனல்லாமையாலே அநந்தாழ்வான் ஸிஷ்யர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தனிக்கூட்டமாகப் போனார்கள் என்றபடி. c அவனை ஸ்ரீவைஷ்ணவனாகத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் தம் ஆசார்ய

யிலே வந்தவாறே அநந்தாழ்வான் ஸ்ரீபாதத்திலே வந்து தண்டனிட்டுநிற்க; அவரும் இவர்களைக் காரியங்களும் கேட்டு இவர்களுக்குச் சில வார்த்தைகளும் அருளிச்செய்து 'திரு வேங்கடமுடையான் பாடேறப் போகலாகாதோ?' என்று அருளிச்செய்தவளவிலே, இவனும் 'என்னை ஸ்ரீபாதத்திலே காட்டிக்கொடுக்கவேணும்' என்ன; அவரும் அத்தைக்கேட்டு 'அவன் சொல்லுகிறதேது?' என்று கேட்டருள; 'ஆஸ்ரயிக்க வேனுமென்கிறான்' என்று விண்ணப்பம்செய்ய; அநந்தாழ்வானும் வாராயென்றழைத்தருளி, 'உனக்கு என்பாடே ஹிதம் கேட்கவேனுமோ?' என்று கேட்டருள, 'வேணும்; என்னை ரகசித்தருளவேணும்' என்ன; 'ஆனால் என்பக்கலிலே ஹிதம் கேட்கில் உன் ஐஸ்வர்யம் உன்னைவிட்டகலும்' என்று அருளிச்செய்ய; அவனும் 'இவை போக அமையும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; 'ஆனால் d நீ நான் புக்க தேஸம் புகுவதி' என்று அருளிச்செய்து ஹிதத்தைப் மருளிச்செய்த ாறே, e நெல்லுக்குப் பால் வற்ற வற்றத் தலைவணங்குமாப் போலே, ஸரணாகுதி நெஞ்சில் பற்றப்பற்றத் தன் மேற்கிடக்கிற பொன்னடங்க வாங்கி ஆசார்ய தூக்கிணையாகக்கொடுத்து ஊரிலே வந்தவாறே, இவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவராணரென்று பல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் வந்து காண, அவர்களுக்கு வேண்டு மவை கிஞ்சித்தகரிக்கப் புக்கவாறே, இவருடைய மாதாபிதாக்கள் இவரை அழைத்து, 'ரிஷிகளைப் போலேயிருக்கிற ப்ராவ்ண மணர்வந்து புகுந்து ப்ரஸாதித்துப் போகாநின்றார்கள்; நீர் செய்கிற தூர்மத்தை விலக்கலாகாது; உம்மை விஸ்வலித் திருக்கிற எங்களுக்கும் ஏதேனும் தரவல்லீரோ?' என்று கேட்க; 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று தான் தேடின த்ரவ்யத்தை f ஆள்விழுக்காட்டிலேயிட்டு இவர்களுக்குங்

ருக்கே அதிகாரமுண்டாகையாலே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் பேசாதே போனார்கள் என்று கருத்து. d நீ நான் புகவிருக்கிற பரமபத்யத் துக்குப் போவாய் என்று கருத்து. e ஊனையும் நெல் பால்வற்றி முற்றமுற்றத் தலைவணங்குவதுபோலே. f ஆள்விழுக்காட்டிலே... பற்றி - ஆளுக்கு ஒரு பகுதியாகப் பங்கிட்டு அவர்களுக்கு இரண்டு

கொடுத்துத் தாமும் தம்மோபாதியைப்பற்றி, அருளிச்செயலும் ஓதி, ஸ்வருபஜ்ஞாநம் பிறந்து பிற்பிறையாண்டு திருமலையேறவர; அநந்தாழ்வான், ‘கண்டரே! அப்போதே இவை உம்மை விட்டகலுமென்று சொன்னேன்’ என்று அருளிச்செய்ய; “அடியேனுக்கு இரண்டு வார்த்தை அருளிச்செய்தருளிற்று; ‘என்பக்கலிலே ஹிதம் கேட்டால் நான் பெறும் தேசம் பெறுவதி’ என்றருளிற்று; ௨ அத்தைக் கீழிச்சீரையிலே துநமென்று முடிந்துகொண்டேன்; ‘இங்குள்ள ஐஸ்வர்யம் உன்னைவிட்டகலும்’ என்றருளிச்செய்தருளிற்று; அது ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டபடியாலே ஹிதபாதத்துக்கு அடிமையென்னுமிடம் கண்டேன்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; ‘இனிநீங்கேயே நில்லும்’ என்று அருளிச்செய்தருளிஞர்.

நூற்றெண்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

பெருமாள் ஆழ்வானைப்பார்த்து ‘நீ உனக்கு வேண்டுவது நம்மை வேண்டிக்கொள்’ என்று திருவுள்ளமாக; ‘நாயன்தே! அடியேனுக்குப் பண்டே எல்லாம் தந்தருளிற்றே’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; ‘இல்லை, இப்போது நம்மை வேண்டிக்கொள்’ என்ன; ‘ஆகில் நாயன்தே, அடியேனோடு ஸம்பந்தம்

பகுதிகளைக் கொடுத்து, தமக்கு ஒருபங்கு எடுத்துக்கொண்டு என்று கருத்து. ௨ பணத்தைத் துணியில் முடிந்துகொள்வதுபோலே தேவரீர் சென்ன வார்த்தையை மனத்தில் முடிந்துகொண்டேன் என்கை. ஹிதபாதத்துக்கு அடிமை என்னுமிடம் கண்டேன் — இங்குபோலே பரமபதத்திலும் தேவரீருக்கு அடிமையாகவேயிருப்பேன் என்பதை உணர்ந்தேன் என்றபடி.

நூற்றெண்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

இந்த வார்த்தையில் அருளிச்செய்யப்பட்ட விஷயம் பல ப்ராசீநக்ஷரத்தங்களில் உள்ளது. “அர்வாஞ்சோ யத்பத்யஸரஸிஜத்ஸுவந்த்வமாழித்ய பூர்வே, மூர்த்தநா யஸ்யாந்வயமுபக்யதா தேநிகா முக்திமாபு: | ஸோடயம் ராமாநுஜமுநிரபி ஸ்வீயமுக்திம் கரஸ்தாம் யத்ஸம்பந்தாத்மநுத கத்யம் வர்ணயதே கூரநாத: ||” [எந்த எம்பெருமானாருடைய திருவடிஸம்பந்தத்தாலே பின்புள்ளவர்களும்,

முடையாரெல்லாரும் பரமபதும் பெறவேணும்' என்ன, 'தந்தோம்' என்று திருவுள்ளமாக; இத்தை உடையவர் கேட்டருளிக் க காஷாயத்தை முடிந்தேறிட்டு ஆர்த்துக்கொள்ள, 'இது என்?' என்ன, 'நமக்கு ஆழ்வானோடே ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே பரமபதும் பெறலாமே' என்று அருளிச் செய்தார்.

நூற்றெண்பத்துமுன்றும் வார்த்தை

உடையவர் அபயப்ரதூநம் அருளிச்செய்யாநிற்க, பிள்ளையுறங்காவில்லிதூஸர் கோஷடியில் நின்றுப் புறப்பட்டு "ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமாள் ஸ்வாபித்யுமாநத்தைவிட்டுப் பெருமாள் திருவடிகளே தஞ்சமாக க "ஸ்ர்வலோகஸரண்யாய ராகுவாய" என்று பற்றினவரைக் கல்லுந்தடியுங்கொண்டது -b பெருமாள் பரிகரம்; நாம் என்செய்யக்கடவோம்?" என்று புயப்பட; உடையவர் அருளிச்செய்தபடி. c கமுகுண்ணில் வாழை உண்ணும்; எனக்குப் பெரியநம்பியுண்டு; உமக்கு நானுண்டு' என்று அருளிச்செய்தருளினார்.

திருமுடிஸம்பந்தத்தாலே முன்புள்ளவர்களுமான ஆசார்யர்கள் மோக்ஷமடைந்தார்களோ, அந்த ராமாநுஜமுனிவரும் எந்தக் கூரத்தாழ்வானோடு ஸம்பந்தத்தைப் பார்த்து, தமக்கு மோக்ஷம் நிர்ஸயம் என்று உறுதிக்கொண்டாரோ, அத்தகைய கூரத்தாழ்வானுடைய பெருமையை வர்ணிக்கமுடியுமோ?] என்னும் கூரத்தாழ்வான் தனியனிலும் அநுஸந்திக்கப்பட்டது. க காஷாயத்தை முடிந்தேறிட்டு ஆர்த்துக்கொள்ள—உத்தரீயத்தைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு உயர எறிந்து மகிழ்ச்சிக் கூச்சலிட என்றபடி.

நூற்றெண்பத்துமுன்றும் வார்த்தை

க "ஸ்ர்வலோகஸரண்யாய ராகுவாய..." (எல்லா உலகிற்கும் ஸரண மடையத்தக்கவராய், மஹாத்மாவான ராகுவரிடத்தில் விபீஷணன் வந்திருப்பதை விரைந்து தெரியப்படுத்துங்கள்) b பெருமாள் பரிகரம்—ராமனுக்குத் துணைவரான ஸுகூரீவன் முதலான வானரஸேனை. c "நெல்லுக்கிறைத்த நீர் வாய்க்கால் வழியோடிப்புல்லுக்கும் ஆங்கே பொசியுமாம்" என்கிறீதியிலே கமுகுபயிரிடுவோர் அதற்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சும்போது அதனருகிலிருக்கும் வாழையும் அத்தண்ணீரை உண்டு வளருவதுபோலே பெரியநம்பி ஸம்பந்தத்தைப் பார்த்து பெருமாள்

நூற்றெண்பத்துநாலாம் வார்த்தை

‘எம்பெருமானுரிலும் ஆளவந்தாரிலும் வாசி யார்க்குண்டு?’ என்று ஆழ்வானை முதலிகள் கேட்க; ஓரிராவெல்லாம் விசாரித்து, ‘பெருமானிலும் பெரியபிராட்டியாரிலும் வாசி யார்க்குண்டு?’ என்றார்; (ந த்யஜேயம்) என்றார் பெருமாள்; (ந கஸ்சிந்தநாபராத்யதி) என்றாள் பிராட்டி; இப்படி இருவர்க்கும் வாசி என்று அருளிச்செய்தார்.

நூற்றெண்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

ஒருநாள் உடையவரும் முதலிகளும் எழுந்தருளாநிற்க, a பெரியநம்பி தண்டனிட, உடையவர் அஞ்ஜலிபண்ணிப்போக, முதலிகள், உடையவரை இதுவென்னென்று கேட்க, அப்

என்னைக் கடாஷிப்பார். என்னோடு ஸம்பந்தத்தைப் பார்த்து உம்மையும் கடாஷிப்பார். ஆகையால் பெருமாள் கடாஷமகிற வெள்ளம் நம்மீதும் ஏறிப்பாய்ந்து நம்மையும் உஜ்ஜீவிக்கச் செய்யும் என்று கருத்து.

நூற்றெண்பத்துநாலாம் வார்த்தை

பெருமாள் பிராட்டி இருவரில் எவர்க்குச் சிறப்பு என்று ஆராயும் போது பரப்ரஹ்மத்வத்தை இட்டுப் பெருமாளுக்கே சிறப்பிருந்த போதிலும் “நண்பனாக வந்தவனைக் கைவிடமாட்டேன்” [ரா-யு 18-3] என்ற பெருமானைக் காட்டிலும் “இவ்வுலகில் குற்றம்செய்யாதவன் ஒருவனுமில்லையே” [ரா-யு 116-44] என்று கூறும் பிராட்டியே கருணை முதலான குணங்களில் மிக விஞ்சியவளாகிருள்; அதுபோலே ஆளவந்தார் எம்பெருமானுக்கு ப்ராசார்யராகையாலும், அவருடைய கடாஷத்தாலேயே எம்பெருமானார் உய்வுபெற்றவராகையாலும் ஆளவந்தார்க்கே சிறப்பிருந்தபோதிலும், “ஆசையுடையார்க் கெல்லாமாரியர்காள் கூறும்” என்ற க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யத்வம் காரேய் கருணையிராமாநுசரித்திலேயே நிலைநிற்கையாலே இவர்க்கே சிறப்பு என்று கருத்து.

நூற்றெண்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

இந்த வார்த்தையிலும் அடுத்த வார்த்தையிலுமுள்ள அர்த்தம் பல ப்ராசீன க்ரந்தங்க்களில் வந்துள்ளது. a ‘ஆளவந்தார் கோஷ்டியுடன் எழுந்தருளுவதாக நினைத்து துண்டூனிட்டேன்’ என்று பெரிய நம்பி அருளியதாக அடுத்த வார்த்தையிலும், மற்றும் பல ப்ராசீன

போது, b'அவருடைய இஷ்டம் அநுவர்த்திக்கையன்றே நமக்கு ஸ்வரூபம்' என்று அருளிச்செய்தார்.

நூற்றெண்பத்தாரும் வார்த்தை

அநந்தரம் நம்பி ஸ்ரீபாதுத்திலே சென்றுகேட்க, 'ஆள வந்தாரும், முதலிகளும் எழுந்தருளினாற்போலேயிருந்தது ; அத்தாலே தண்டனிட்டேன்" என்ன, 'இது ஹேதுவாக மாட்டாது" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ௩ "ஆளவந்தார்க்குப் பின்பு அர்த்ததுஸ்திதி இவர்க்கே உள்ளது ; வேறொருவருக்கு மில்லை; ஒருவரை துண்டூனிட்டுக்கடவதாய் அத்தால் மற்றோரை துண்டூனிடுவது" என்று அருளிச்செய்தார்.

நூற்றெண்பத்தேழாம் வார்த்தை

எம்பெருமானார் மேற்கே வெள்ளைசாத்தி எழுந்தருளின போது இவருடைய உபந்யாஸத்தைக்கண்டு ஸர்வரும் விஸ்மித ராக; ௩ "என் பரமாசார்யர் வார்த்தையைக்கேட்டுச் சொன்னே னித்தனை; அவரைக்கண்ணாலே கண்டேனாகில் பரமபதூத்தள வும் ஸோபாநமாகக் கட்டேனோ?" என்று அருளிச்செய்தார்.

க்ரந்ததுங்களிலும் வந்துள்ளது. b, எம்பெருமான் திருத்துழாயான நித்யஸூரியைத் தன் முடியிலே வைத்துக்கொண்டாலும் இசைந்தி ருக்கையே அந்த நித்யஸூரியின் பாரதந்தர்ய ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்திருப்பதுபோலே, பெரியநம்பி துண்டூனிட்டுக்கட இசைந்திருப் பதே நமக்கு ஸ்வரூபம் என்றபடி.

நூற்றெண்பத்தாரும் வார்த்தை

௩ அர்த்ததுஸ்திதி - ஆசார்யத்வபூர்த்தி. ஆளவந்தாருக்குப் பிறகு ஆசார்யத்வபூர்த்தி இவர்க்கேயுள்ளது; வேறொருவருக்குமில்லை. ஆள வந்தாரை துண்டூனிட்டு விரும்பிய அடியேன் அவரில்லாமையாலே, ஆசார்யத்வபூர்த்தியில் அவரை ஒத்த இவரை துண்டூனிட்டுடன் என்று கருத்து.

நூற்றெண்பத்தேழாம் வார்த்தை

௩ என் பரமாசார்யரான ஆளவந்தாருடைய வார்த்தைகளை அவரு டைய ஸிஷ்யர்கள்மூலம் கேட்டுச்சொன்ன உபந்யாஸத்தின் பெருமை இவ்வளவு. அவரைக் கண்ணாலே கண்டு சிறிதுகாலம் கூடிவாழ்ந்தி ருந்தேனாகில் பரமபதூத்துக்கே படிக்கடியிருப்பேனே—என்று கருத்து.

நூற்றெண்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

“எம்பெருமானானே நம்மாழ்வாராய் வந்தார்” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்வர்; “நித்யஸம்ஸாரிகளிலே ஒரு வனை உபயவிபூதி விலக்ஷணனும்படி எம்பெருமான் ஆக்கினான்” என்று எம்பார் அருளிச்செய்வர்.

நூற்றெண்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

திருமாலையாண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலே எம்பெருமானார் திருவாய்மொழி கேளாநிற்க, ஆளவந்தாரருளிச்செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான் நிர்வஹித்ததொழிய, பாட்டுக்கள்தோறும் சில அர்த்தங்களைப் ப்ரதிபாதித்து ‘இங்ஙனையானாலோ?’

நூற்றெண்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

‘நம்மாழ்வாருடைய பெருமையைப் பார்க்கும்போது திருக்குறங் குடி நம்பியான எம்பெருமானே நம்மாழ்வாராய் வந்து அவதரித்தான் என்று சொல்லலாம்’ என்று ஆளவந்தார் திருவுள்ளம். “மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து” [திருவாய் 2-6-8] முதலான பாசுரங்களில், பொய்யில் பாடல்களைப் பாடிய நம்மாழ்வாரே தம்மை அநாதிகுசலமாகப் பல பிறவியெடுத்த நித்ய ஸம்ஸாரியாக அநுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்கையாலே “ஒரு நித்ய ஸம்ஸாரியை விண்ணுளாரிலும் சீரியராக ஆக்கினான் எம்பெருமான் என்பதே உண்மை நிலை ‘யத்யத்யவிபூதிமத்ஸத்த்வம் ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவ வா | தத்ததேவாவகூச்ச த்வம் மம தேஜோம்ஸஸம்பவம் ||’ [கீதை 10-41] [எந்தெந்த ஜந்துக்கள் செல்வம், காந்தி, நற்செயல்களில் உறுதி முதலான சிறப்புக்களையுடையவையாக இருக்கின்றனவோ, அந்தந்த ஜீவராசிகள் என்னுடைய நியமனஸத்தியின் ஒரு பகுதியாலே உண்டானவை என்று நீ அறிவாயாக.] என்கிற ரீதியிலே எம்பெருமானுடைய அம்ஸத்தாலுண்டானவர் நம்மாழ்வார் என்பதையிட்டுப் பூர்வாசார்யர்கள் அவரை புகுவதூவதாரமாக அருளிச்செய்கிறார்கள்” என்பது எம்பார் திருவுள்ளம். திருவிருத்தம் ப்ரவேசத்தில் இந்த நிஷகர்ஷம் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

நூற்றெண்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

173-ம் வார்த்தையின் சில அம்சங்களின் விவரணமாயிருப்பது இந்த வார்த்தை. திருவாய் 2-3-3 ஈடு முதலானவற்றிலும் இவ்விஷயம் உள்ளது. இதன் தொடர்ச்சி 173-ம் வார்த்தையிலுள்ளது. வா—29

என்று உடையவருளிச்செய்ய; ‘இப்படி ஆளவந்தாரருளிச் செய்யக் கேட்டறியேன்’ என்று திருமாலையாண்டான் அருளிச் செய்து இங்ஙனே நடவாநிற்கச் செய்தே, ‘அறியாக்காலத்துள்ளே’ என்கிற பாட்டுக்கு “‘அறிவு நடையாடாத துஸையிலே ஸம்புந்து ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து ஜ்ஞாநத்தை அழிக்கக்கடவதான தேஹஸம்புந்துத்தோடே பின்னையும் வைத்தாய்’ என்கிற இழவாலே அருளிச்செய்கிறார்” என்று திருமாலையாண்டானருளிச்செய்ய; இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “முன்னிற்பாட்டுக்களும் பின்னிற்பாட்டுக்களும் பெரிய பரிதியோடே நடவாநிற்க, நடுவே அப்ரிததோற்றச் சொல்லுமது சேராது; இங்ஙனையாமித்தனை; — (அறியாமாயத்து அடியேனை - அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்புசெய்வித்து - வைத்தாயால்) என்கிறார் என்று இத்தையும் ஒருபகாரமாக்கி அருளிச்செய்கிறார்” என்று உடையவர் விண்ணப்பஞ்செய்ய; ‘இது விஸ்வாமித்ரஸ்ருஷ்டி, ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யக் கேட்டறியோம்’ என்று திருமாலையாண்டான் திருவாய்மொழி அருளிச்செய்யத் தவிர்ந்தார்.

நூற்றுத்தொண்ணூரும் வார்த்தை

எம்பெருமானார் வெள்ளைசாத்தி எழுந்தருளினபோது a திருமலைநல்லான் சிஷ்யரான சில வேடர் புனம்பாராநிற்க, அம்மலையடியே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எழுந்தருள; இந்த வேடர் அவரைத் b திருநாமமே குறியாக ‘நீர் எங்குநின் றெழுந்தருளுகிறீர்?’ என்று கேட்க; ‘கோயில் நின்றும் வருகிறேன்’ என்ன; “எம்பெருமானார் திருவடிகளுக்கு ஒரு குறைகளுமில்லையே? c பெரியதிருச்செல்வத்துக்கு ஒருகுறை களுமற நடவாநின்றதோ?” என்று கேட்க; “என்ன எம்

நூற்றுத்தொண்ணூரும் வார்த்தை

இந்த வார்த்தை குருபரம்பரையில் 241 முதல் 246 வரை உள்ள பக்கங்களில் காணப்படுகிறது. a திருமலை நல்லான் - எம்பெருமானார் ஸிஷ்யர்களில் ஒருவர். b திருநாமமே குறியாக - திருமண்காப்பே அடையாளமாக. c பெரிய திருச்செல்வம் - திருவரங்கச்

பெருமானாரும் என்ன திருச்செல்வமும்? எம்பெருமானார்
யெள்ளைசாத்திக்கொண்டு எழுந்தருளினார்; இன்னவிடத்திலே
எழுந்தருளினாரென்று தெரிந்ததில்லை” என்று அருளிச்
செய்ய; அவர்களும் ஆறுநாள் பட்டினியே கிடந்தார்கள்;
ஆறாம்நாள் ராத்ரி எம்பெருமானார் மழையும் இடியுமாய்க்
குளிரிலே d ஈடுபட்டு. இவர்கள் மலைபிலே நெருப்பொளிகண்டு
‘அங்கே நப மைக்கொண்டுபோங்கோள்’ என்று அருளிச்செய்ய;
முதலிகளும் அங்கே எழுந்தருளி, ‘வழியெங்கே பிள்ளைகாள்!’
என்றழைக்க; ‘பூராஹ்மணக் குரலாயிருந்தது; பெருவிடா
யோடே ஒருகாலழையாநின்றது’ என்றோடிவந்து, வேலியை
யும் பிரித்து இங்கே வாருங்கோளென்று, சாத்துகைக்குப்
e புடைவையும் கொடுத்து, சாத்தினபுடைவையும் கம்புலர
விட்டுக் f காய்ச்சியொற்றி, ‘எங்குநின்றுமெழுந்தருளுகிறது?’
என்று கேட்க, ‘கோயில் நின்றும வருகிறோம்’ என்று
அருளிச்செய்ய; ‘எம்பெருமானார் செய்தருளுகிறதென்?’ என்று
கேட்க, ‘நீங்கள் எம்பெருமானாரை அறிந்தபடியென்?’ என்ன;
‘நாங்கள் நல்லானடிமைகள்; எங்களுக்கு ஹிதமருளிச்
செய்கிறபோது, ‘எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்
றிருங்கோள்’ என்றருளிச்செய்தார்; அன்று தொடங்கி எம்
பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிருந்தோம்’ என்ன;
‘ஆகில் அவரிதே இவர்’ என்று முதலிகள் உடையவரைக்
காட்ட, இவர்களும் உடையவர் திருவடிகளைப் பிடித்துக்
கொண்டு வ்யாகுலப்பட்டு ஸேவித்துநிற்க, உடையவரும்
“ ‘நல்லான்’ என்கிற காளமேகும் இங்கும் வர்ஷித்ததோ?’”
என்று உகந்தருள; பின்பு தினைக்கதிரைக்கொண்டுவந்து
தேனமுதையும் g மிடாவோடே ஸமர்ப்பித்து, ‘இத்தை வறுத்து
இடித்துத் தேனிலே குழைத்து அமுதுசெய்யுங்கோள்’
என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவர்களும் அப்படியேசெய்து
அமுது செய்து கண்வளர்ந்தார்கள்; மற்றைநாள் விடிந்த

செல்வம். d ஈடுபட்டு - வருந்தி. e புடைவை - வஸ்திரம். f காய்ச்சி
ஒற்றி - குளிரால் நடுங்கும் உடலுக்குச் சூடு உண்டாகக் காய்ச்சி
ஒற்றி. g மிடா - பாளை. h அவர்களுடனே என்பதற்குப் பதிலாக

வாறே அந்த வேடமுதலிகளிலே ஒருவரையும் ஸ்ரீபாதத் தில்முதலிகளிலே ஒருவரையுமாகக் கோயிலுக்குப் போக விட; h அவர்களுடனே நாற்பத்தஞ்சு திருநாமம் எழுந்தருளினார்கள்; அந்த வேடமுதலிகள் அந்த மலைக்கு மேற்கே அறுகாத வழி கொண்டுபோய் ஒரு வேடனகத்திலே விட்டுவர; அந்த வேடன் பகலெல்லாம் வேட்டைக்குப் போய்வந்து ராத்ரி உண்ணப்புக்கவாறே, பூராஹ்மணர் உண்ணாதிருக்க நாம் உண்ணலாகாதென்று அருகாக ஒரு க்ராமத்திலே கட்டளை வாரியனென்பான் ஒருவனகத்திலே வேண்டுங் கட்டளைகளும் பண்ணிக்கொடுவந்து 'இவர்களைக் கொண்டுபோய்ச் சடக்கென அமுது செய்வியுங்கோள்' என்று மீண்டான். அவ்வகமுடைய மணவாட்டுப்பெண் 'உங்களுக்கு அமுது செய்யவேண்டாவோ?' என்ன; 'வேண்டா' என்றார்கள்; 'உங்களுக்கு பூயப்பட வேண்டா; நானும் எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்தையுடையேன்' என்றான்; 'நீ எம்பெருமானாரை ஆஸ்ரயித்தபடியென்?' என்று கேட்க; "நாங்கள் இவ்விடம் வர்ஷமின்றிக்கே இருந்தவாறே அங்கே கோயிலிலே வந்திருந்தோம்; என்னகமுடையானும் நானும் ஒரு மச்சிலே இருக்கையாயிருக்கும்; அப்போது எம்பெருமானார் i ஏழகத்திலே மாதுகரம் பண்ணி அமுதுசெய்தருளுவர்; திருவீதியிலே எழுந்தருளும்போது அகளங்க நாட்டாழ்வான் முதலான j பட்டமுதலிகளெல்லாரும் இவர் திருவடிகளிலே ஸேவித்துக்கொண்டு வருவார்கள்; இவர் மாதுகரத்துக்கு அந்த அகத்திலெழுந்தருளினார்; நான் மச்சினின்றும்பிழிந்து k தகைந்தேன்; 'இதுவென் பெண்ணே?' என்றார்; 'உம்மை ராஜாக்களும் j பட்டமுதலிகளும் தண்டனிடாநின்றார்கள்; நீர் மாதுகரம் பண்ணாநின்றீர்' என்றவாறே; 'அவர்களுக்கு நாம் புகுவத்யுவிஷயத்திலே சில வார்த்தை சொல்லுகை

'உடையவருடனே மற்ற' என்று குருபரம்பரையிலுள்ளது. i ஏழகத்திலே மாதுகரம் பண்ணி - ஏழு திருமாளிகைகளிலே பிடிக்கை கொண்டு. j பட்டமுதலிகள்-பட்டத்துக்குரிய ஸிஷ்யர்கள். k தகைந்தேன் - "இடைகழியில் தகைந்து (தயங்கி) நின்றேன்" என்று

யாலே காண்' என்று அருளிச்செய்ய; 'அந்த வார்த்தையை எனக்கும் அருளிச்செய்யவேண்டும்' என்ன; அப்போது அருளிச்செய்தருளினார்; பின்பு எங்கள் தேயும வர்ஷமுண்டாய், நாங்கள் எங்கள் நாட்டேறப்போகிறபோது, 1 அவரருளிச்செய்த வார்த்தையை மறந்தேன் என்றவாறே; 2 அத்தை நெஞ்சிலே படுப்படி அருளிச்செய்து போகப்புக்வாறே; 'அடியேனுக்கு ஆத்மரகையாக ஏதேனும் தந்தருள வேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்தேன்; அப்போது சாத்தியிருந்த ஸ்ரீபாத்ரகையையே ப்ரஸாதித்தெழுந்தருளினார்; நாங்களும் அன்றேபோந்தோம்; பின்னையும் ஸேவிக்கப்பெற்றிலேன்'' என்றவாறே; 3 திருவுள்ளத்திலே விசாரித்தருளித் திருப்போனகம் சமைக்க அருளிச்செய்து 'இவள் செய்யுமது பார்த்திரும்' என்று ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை வைக்க; அவளும் அடைவாகச் சமைத்து முன்படுத்த புடைவையையும் விழுத்து, ஸூத்த்யமான புடைவையையும் உடுத்து உள்ளே புகுந்து, "எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம்" என்று உச்சரித்து ஸ்ரீபாத்ரகையையும் ஏறியருளப்பண்ணித் திருவடி விளக்கி அமுது செய்யப்பண்ணிப் புறப்பட்டு தண்டன் ஸமர்ப்பித்து, முதலிகளை 'ஸ்ரீபாதும் விளக்க எழுந்தருள வேண்டும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; முன்பு பார்த்திருக்கச் சொன்ன ஸ்ரீவைஷ்ணவரை அழைத்து 'இவள் செய்ததேது?' என்று கேட்டருள; 'இவளும் திருப்போனகத்தைச் சமைத்து முன்படுத்த புடைவையை விழுத்து, ஸூத்த்யமான புடைவையை உடுத்து, திருப்போனகத்தை உள்ளே கொண்டு புகுந்து கதவையடைத்து த்யானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தாள்; 4 கறுத்து நீண்டிருந்தது; எம்பெருமானாயிருந்த தில்லை' என்றவாறே; அவள்தன்னை அழைத்து 'நீ

சூருபரம்பரை. 1 அவர் அருளிச்செய்த வார்த்தை — த்யவயம். 2 அத்தை நெஞ்சிலே படுப்படி அருளிச்செய்து—'த்யவயத்தை நெஞ்சிலே நிலை நிற்கும்படி சூருபரம்பரை பூர்வகமாக உபதேசரித்து'' என்று சூருபரம்பராப்பரபுவத்தில் வந்துள்ளது. 3 உடையவர் என்பதைச் சேர்த்துக்கொள்வது. 4 'இவள் தனிகை அமுது செய்வித்த தெய்வம் கறுத்து நீண்டிருந்தது; எம்பெருமானுடைய அர்ச்சாவிக்ர

உள்ளே செய்ததேது?’ என்று கேட்க; ‘முன்பு ஏறியருளப் பண்ணித் தந்த ஸ்ரீபாதூரகையை ஏறியருளப்பண்ணித் திருவடிவிளக்கி அமுது செய்யப்பண்ணியாக்கும் அடியேன் ப்ரஸாதூப்படுவது; இப்போதும் அப்படியே செய்தேன்’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; ‘அவைதன்னைக் கொண்டுவந்து காட்டு’ என்ன; அவளும் கொண்டுவந்து காட்ட; p அங்குத்தைக்குத் தகுதியாயிருந்தவாறே, ‘எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த வார்த்தை ஒத்திருந்ததில்லையாகில் முதலிகள் அமுது செய்யார்கள்; அத்தை என் செவியிலே சொல்லிக் காணாய்’ என்ன; அவளும் விண்ணப்பஞ்செய்தாள்; வார்த்தையும் ஒத்திருந்தது, ‘ஆகில் q இதுக்குள்ளே எம்பெருமானாருண்டோ வென்று பார்த்துக் காணாய்’ என்ன; அவளும் திருவிளக் கேற்றிக்கொண்டுவந்து அடைவே பார்த்தாள். எம்பெருமானார் திருவடிகளானவாறே அங்கே திகைத்து “எம்பெருமானார் திருவடிகள் போலேயிருக்கிறது, காஷாயமில்லாமையாலே தெரிகிறதில்லை” என்றவாறே, ‘நான்காண்!’ என்ன; அவளும் திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அழப்புக்கவாறே, கண்ண நீரைத்துடைத்து, “r (விதுரநாநி பூபுஜே ஸுஹி குணவந்திசு) என்று பாவநதவபோக்யத்வங்களை யுடைத்தாயிருந்தது; முதலிகள்! இனி அமுது செய்யுங்கோள்” என்றருளிச்செய்ய, அவர்களும் அமுதுசெய்து கண்வளர; இவளும் தளிகைப் ப்ரஸாதும் கூட்டி, பாலையும் கலந்து மச்சிலே கிடக்கிற பூர்த்தாவையெழுப்பி ப்ரஸாதூத்தையுமிட்டுட்டி ப்ரஸாதூப்படப்பண்ணி தான் ப்ரஸாதூப்படாதேகிடக்க; ‘இதென்?’ என்று கேட்க, ‘கோயில் நின்றும் எம்பெருமானாரும் முதலிகளும் எழுந்தருளி அமுது செய்யமாட்டோமென்று கண்வளருகிறார்கள்’ என்றவாறே; ‘நான் இதுக்கு என் செய்யவேணும்?’ என்ன; ‘நீ எம்பெருமானார் திருவடி

ஹம் போல் இல்லை’ என்றபடி. p அங்குத்தைக்கு - எம்பெருமானார் திருவடிகளுக்கு. q இதுக்குள்ளே-இக்கோஷ்டியிலே. r “பரிஸுத் தாமாய் பிறையும் பரிஸுத் தூப்படுத்தவல்லதாய் (பாவன்மாய்), குணமுள்ளதான (இனியதான) விதுரரின் அன்னங்களைக் கண்ணன் புஜித்தான்” என்னும் பொருளுள்ள மஹாபாரத ஸ்லோகம்.

களை ஆஸ்ரயிக்கவல்லையோ?' என்ன; இவனும் ராத்ரியிலே ஸம்வதித்துப் ப்ரத்யயம் பண்ணிக்கொடுக்க, இவளும் த்ப்ரஸாத்யம் சூடி நித்யுரைபண்ணி, விடிந்தவாறே எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே துண்டனிட்டு ' இற்றைக்கெழுந்தருளிநிற்க வேண்டும்; இவனைக் க்ருபைபண்ணி எழுந்தருளவேண்டும் ' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; எழுந்தருளிநின்று அவனைக் க்ருபைபண்ணி அந்தக் க்ராமத்திலே நாலஞ்சநாளெழுந்தருளியிருந்து த்ரித்யுண்டுகாஷாயாத்யுஷையையும் ஸம்பாதித்துத் தம் முடைய திருவாராத்நமான பேரருளாளர் திருமுன்பேவைத்து துண்டன்ஸமர்ப்பித்து முன்புபோலே அவற்றை உடையவர் த்ரித்தருளினார்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றேராம் வார்த்தை

எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்கை வார்த்தாமாத்ரம்; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் பேக்ஷிக்கை கையைப்பிடிக்கை; ஆசார்யனை அபேக்ஷிக்கை காலைப்பிடிக்கை "சூருப்ரமானீக்ருத சித்தவ்ருத்தய: ஸ்ருதி ப்ரமாண ப்ரதிபந்நவ்ருத்தய: | அமாநிநோ டும்பு-விவர்ஜிதா நரா: தரந்தி ஸம்ஸார ஸமுத்ய்ரமஸ்ரமம் ||"

நூற்றுத்தொண்ணூற்றிரண்டாம் வார்த்தை

அந்யஸேஷத்வ நிவ்ருத்தியும் ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தியும் அதிகாரிக்ருத்தயம்; ஜ்ஞாநப்ரத்யாநமும் ஜ்ஞாநவர்த்தகத்வமும் ஆசார்யக்ருத்தயம்; புருஷகாரத்வமும் கைங்கர்ய

ஸமயதித்துப் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிக்கொடுக்க. த்ப்ரஸாத்யம் சூடி-ப்ரஸாத்யப்பட்டு என்று குருபரம்பரையிலுள்ளது.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றேராம் வார்த்தை

எம்பெருமானைப் பற்றுகை அவனைக் குலப்ரஸ்னம் செய்வதை ஒக்கும். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் பற்றுகை எம்பெருமானுடைய கையைப் பிடித்து நட்புக்கொள்வதை ஒக்கும். ஆசார்யனைப் பற்றுகை எம்பெருமானுடைய காலைப் பிடிப்பதை ஒக்கும். இத்தகைய ஆசார்யனுடைய வைபவத்துக்குப் ப்ரமாணம் "ஆசார்யநயே, அதாவது அவனது வாக்கையே பரம ப்ரமாணமாகக் கொண்ட கருத்தை உடையவர்களாய், அதனாலேயே வேதமாகிற ப்ரமாணத்தில் நம்பிக்கை உடையவர்களாய், கர்வமற்றவர்களாய், ஆடம்பரமற்றவர்களாயிருக்கும் மனிதர்கள் ஸம்ஸாரக் கடலை மிக எளிதில் தாண்டுகிறார்கள் " என்னும் பொருள் உள்ள ஸ்லோகம்.

வர்த்தகத்வமும் பிராட்டிக்குத்யம்; விரோதி, நிவர்த்தகத்வமும் ப்ராப்யப்ரத்யத்வமும் ஈஸ்வரக்குத்யம்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றுமுன்றும் வார்த்தை

அக்ஷுநியை அகற்றுவாரும், அவித்யையை அகற்றுவாரும், அந்யரை அகற்றுவாரும், அச்சத்தை அகற்றுவாரும், அபேபூக்யரை அகற்றுவாரும்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றிரண்டாம் வார்த்தை

143-ம் வார்த்தை இதற்கு விவரணமாயிருப்பது. சில மாறுதல்கள் உள்ளன.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றுமுன்றும் வார்த்தை

ஆசார்யர்கள் ஐந்து வகைப்படுவர்; ஊற்றத்தைப் பற்றச் சொன்னது இது. (1) அக்ஷுநியை அகற்றுவார்—இங்கு அக்ஷுனி என்பது அக்ஷுநிபரிசர்யா ரூபங்களான யாகுங்களாகிற காம்யகர்மங்களைக் குறிக்கிறது. இந்தக் காம்யகர்மங்களால் பெறும் ஸ்வர்க்கும் முதலான பூலன்கள் அல்பமாகவும் அஸ்திரமாகவும் இருப்பவை என்பதைக் காட்டி இக்கர்மங்களில் ஈடுபடாமல் மோக்ஷார்த்தமான உபாயங்களில் ஈடுபடச் செய்யும் ஆசார்யர்கள் இவர்கள். (2) அவித்யையை அகற்றுவார்—தேஹத்தையே ஆத்மாவாக மயங்கும் தேஹாத்மாபிமானமாகிற அஜ்ஞானத்தையும், தன்னை ஸ்வதந்திரென்று நினைக்கும் ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமாகிற அஜ்ஞானத்தையும் அகற்றுகிறவர்கள் இவ்வாசார்யர்கள். (3) அந்யரை அகற்றுவார்—பிரமன் சிவன் முதலான தேவர்களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும், மற்ற ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஸேஷமாயிருப்பது தன் ஆத்மா என்னும் அந்யஸேஷத்வப்ரமத்தை அகற்றுகிறவர்கள் இவ்வாசார்யர்கள். (4) அச்சத்தை அகற்றுவார்—அநாதிகாலமாகத் தனக்குத்தான் நன்மையை விளைத்துக் கொள்வதாக நினைத்துத் தீமையையே தேடிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து “கூதௌ சாபி வர்த்ததே மே மஹத்ப்யம்” [ஜிதந்தே 11-9] [உபாயங்களைப் பார்த்தும் எனக்குப் பெரும் பயமுள்ளது] என்று அச்சமடைவாரைக் கண்டு ஸ்வார்த்தமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமான ப்ரபத்தியை உபதேசரித்து எம்பெருமானையே உபாயமாகக் காட்டி அவர்களுடைய அச்சத்தை அகற்றுகிறவர்கள் இவ்வாசார்யர்கள். (5) அபேபூக்யரை அகற்றுவார்—ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களும், புகழ்வத்யுபய கைங்கர்யங்களைத் தனக்கென்று விரும்பும் ஸ்வார்த்த்யுபய கைங்கர்யங்களும் பேபூக்யமன்று என்று காட்டி அபேபூக்யங்களை அகற்றி, பரார்த்த்யுபய கைங்கர்யங்களே பேபூக்யம் என்று உணர்த்துகிறவர்கள் இவ்வாசார்யர்கள்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றுநாலாம் வார்த்தை

து:க்கூாநுபுவம் ப்ரக்ருதி, து:க்கூாநுபுவிதா ஆத்மா, து:க்கூாஸஹை பிராட்டி, து:க்கூநிவாரகன் ஈஸ்வரன்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றஞ்சாம் வார்த்தை

நஞ்ஜீயர், பூட்டரை, ‘பெருமாள் சந்த்ரபுஷ்கரிணிக்கரை யிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற இதுக்குத் திருவுள்ளத்தில் கருத் தென்?’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; “நாராயண ஓஓ! மணி வண்ண!” என்று கூப்பிட்டபின்பிறே மடுவின்கரையிலே வந்தது; இங்குக் கண்வளருகிறது நான் கூப்பிடுவதற்குமுன்பே என்னை எடுக்கக்காக, 2 நானகப்பட்ட பொய்கையிலே ஏற்கவே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறார்; இவ்வர்த்துங் கேட்டது உம்முடைய வசந்ததாலன்றுகாணும்; உம்மைக் கொண்டு பெருமாள் என் நினைவை வெளியிட்டருளினார் என்றருளிச்செய்தார்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றூறாம் வார்த்தை

ஆழ்வானுக்கு பூலமித்ரனையிருப்பானொரு பூராஹ்மண னுக்கு அநேகங்காலம் பிள்ளையின்றிக்கேயிருந்து பின்பு ஒரு பிள்ளை பிறந்தவாறே, கோயிலிலே ஆழ்வானுக்கு வார்த்தை யாய்க்கேட்டு அப்போதே பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே

நூற்றுத்தொண்ணூற்றுநாலாம் வார்த்தை

ஸம்ஸாரது:க்கூத்தைச் சேதனன் அநுபுவிப்பதற்குக் காரணம் அசேதனமான ப்ரக்ருதியோடு அவனுக்குள்ள தொடர்பு. இந்த ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தாலே து:க்கூத்தை அநுபுவிப்பவன் பூத்வ ஜீவன். தன் குழந்தையான இவன் இப்படித் துன்புறுவதைப் பொறுக் காமல் இவன் துன்பத்தை மாற்றும்படி எம்பெருமானிடம் புருஷகாரம் (சிபார்சு) செய்பவன் பிராட்டி. அவளுடைய சிபார்சுக்கு உட்பட்டு ஜீவனுடைய அத்துன்பத்தைப் போக்குகிறவன் எம்பெருமான்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றஞ்சாம் வார்த்தை

2 நான் அகப்பட்ட பொய்கையிலே—நான் அகப்பட்டுத்தவிக்கும் ஸம்ஸாரமாகிற பெரிய மடுவிலே.

சென்று அப்பிள்ளைக்கு ஹிதத்தை அருளிச்செய்தருளி, வருவாரையெல்லாம் 'அந்தப்பிள்ளை செய்வதென்?' என்று வினவுவர்; ஒருநாள் ஆண்டாள் 'போனத்தை வா வென்றழைத்து உறவுகொண்டாடாநின்றீர்; இதுக்கு ஹேதுவென்?' என்ன; 'நான் அவனுக்கொரு நல்வார்த்தை சொன்னேன் காண்' என்ன; a 'அவனெங்கே நீரெங்கே? இப்படி சொல்லுவதொரு வார்த்தையுண்டோ?' என்ன; b 'ஒருவன் விலங்கிலே கிடந்தால் விலங்கு விடுவிக்கும்போது விலங்கில் கிடக்கிறவனுக்குச் சொல்லுமோ, விலங்கையிட்ட ராஜாவுக்குச் சொல்லுமோ?' என்றருளிச்செய்தார்; அந்தப்பிள்ளை, உபநயநம் பண்ணின ஸமநந்தரத்திலே கோயிலிலே வந்து ஆழ்வான் ஸீபாதூத்திலே வந்து சேர்ந்தான்.

c போசலராஜ்யத்து ஸீஸாளக்ராமத்துக்கு உடையவ ரெழுந்தருள், ஊரடைய சைவராகையாலே ஆதூரியாதேயிருக்க, உடையவர், முதலியாண்டாளைப்பார்த்து 'இவ்வூரார் நீர்முகக்குமிடத்திலே உன்னுடைய ஸீபாதூத்தைவிளக்கி வா' என்றருளிச்செய்ய; அவரும் அப்படியே செய்ய; பிறறைநாள் அவ்வூராரடைய உடையவர் ஸீபாதூத்தை ஆஸ்ரயித்தார்கள்; அதுக்குப்பின்பு ஸீஸாளக்ராமமென்று பேராய்த்து.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றேழாம் வார்த்தை

மீளகாழ்வானை, முதலிகள் 'நீர் a கீழையுருக்குப் பல காலும் போவானேன்?' என்று கேட்க; 'நான் அங்கே போனால் புகுவத்யுவிஷயத்துக்கு அநுகூலமான வார்த்தைகள் அவர்

நூற்றுத்தொண்ணூற்றேழாம் வார்த்தை

a 'பிறந்த குழந்தையை நீர் பாராமலேயிருக்கும்போது அவனுக்கு நீர் நல்வார்த்தை சொல்லுவது எப்படி?' என்பது ஆண்டாள் கேள்வியின் கருத்து b 'விலங்கிடப்பட்டவனை விடுவிக்கும்படி அவனுக்கு வேண்டியவன் ராஜாவிடம் நல்வார்த்தை சொல்வதுபோலே நான் ரங்கராஜாவிடம் அவனை ரக்ஷிக்கும்படி சொன்னேன்; விலங்கிடப்பட்டிருப்பவனை நேரில் பார்க்கவேண்டிய அவசியமில்லை' என்பது ஆழ்வான் பதிலின் கருத்து.

c இவ்வார்த்தை குருபரம்பரையிலபக்கம் 246-இல் வந்துள்ளது.

களுக்குச் சொல்லுவன்; அத்தாலே b இங்குத்தைக்கு விரோதியார்கள்' என்று, 'அவர்கள் பக்கலிலே c சில கொண்டு -போந்து பூகூவத விஷயத்துக்கு உறுப்பாக்கினால் d அவர்களுக்கு ஓராநுகூல்யம் பிறக்குமென்றும் போனேன்' என்ன; e 'அப்படியாகிலும் அவர்கள் பதூர்த்துங்கள் ஆமோ?' என்ன; f 'நான் எல்லாரையும் நாராயணஸம்பந்தா ந்புந்தாநமாகக் காணுமத்தனையல்லது ப்ரக்ருதிஸாம்பந்தா ந்புந்தாநமாகக் காணேன்; அத்தாலே ஒரு வஸ்துவும் அந்ய ஸம்பந்தாமயிராதே' என்று அருளிச்செய்தார்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றெட்டாம் வார்த்தை

நடாதாரம்மாளும் a ஆளிப்பிள்ளானுமாகக் கூட அமுது செய்யாநிற்க, அத்தைப் பெருங்கூர்ப் பிள்ளை கண்டு அநு பூவித்து, "தேவீருடைய அநுஷ்டாநத்தைக் காணுதே b அருளிச்செய்த வார்த்தையைத் தஞ்சமென்றிருந்தேனாகில் அநர்த்தப்பட்டு மித்தனையிறே" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய;

நூற்றுத்தொண்ணூற்றேழாம் வார்த்தை

a கீழையூர்-ஸ்ரீரங்குத்துக்குக் கிழக்கேயுள்ள திருவானைக்கா. b இங் குத்தைக்கு - ஸ்ரீரங்கம் கோவிலுக்கும், அதிலுள்ளார்க்கும். c சில கொண்டுபோந்து - சில தூரவ்யங்களைப் பெற்றுவந்து. d அவர்களு டைய தூரவ்யம் பூகூவதர்களுக்கு உபயோகப்பட்டதாகையாலே அவர்களுக்கு ஸ்தவகுணம் மிகுதியாகி எம்பெருமானிடம் ஈடுபாடுண் டாகும் என்று கருத்து. e அப்படியானாலும் ஸைவர்கள் தூரவ்யத்தை வைஷ்ணவர்கள் உபயோகப்படுத்தலாமா? என்பது கேள்வியின் கருத்து. f எல்லாம் எம்பெருமான் உடைமையாகையாலே அது அவர்கள் பொருளன்று; எம்பெருமானுடையதே என்பது பதி லின் கருத்து.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றெட்டாம் வார்த்தை

a ஆளிப்பிள்ளான் - எம்பெருமானார், பிள்ளான், எங்களாழ்வான் போன்ற ஸதாசார்யர்களுடைய அபிமானத்துக்குப் பாத்திரராய் அறிவிலிகள் தாழ்நினைக்கும் குலமொன்றில் பிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ண வோத்தமராய் இருக்கக்கூடும். b அருளிச்செய்த வார்த்தை—''வர்க ள்ரமதூரம் வரம்புகளை மீறலாகாது'' என்று பொதுவான ஸாஸ்த்ரங்

அம்மானும் c “ஸத்யாசார்ய ப்ரஸாதும் உத்யேஸ்யமென்ற போதே எல்லாம் இதிலே கிடந்ததன்றோ” என்றருளிஞர்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்பதாம் வார்த்தை

திருக்கோட்டியூர்நம்பியை, தம்முடைய தமையனார் “அந் திமதுஸையிலே எனக்குத்தஞ்சமேது?” என்று கேட்க; a விர ணைக்கு இக்கரையில் ‘உம்மை எங்குநின்றும் வந்தீர்?’ என்று கேட்டாருண்டாகில் ‘திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸீபாத்யத்தில் நின் றும் வந்தோம்’ என்றும், b அக்கரையில் உம்மைக்கேட்டா ருண்டாகில், ‘திருக்கோட்டியூர்நம்பி தமையனார்’ என்றும் சொல்லுமென்று அருளிச்செய்தார்.

இருநூறாம் வார்த்தை

அபூக்யவதத்தயாக்யம், ஆக்யவதபரிக்கூரஹம், பூக்யவத்ஸ்வீ காரம், ஸ்வாசார்யாங்கீகாரம், ஸ்வபரஜ்ஞை இவையித்தனையு முண்டானபோதாய்த்து ஈடேறலாவது.

கொண்டு அருளிச்செய்த வார்த்தை. c “ஸத்யாசார்யர்களுடைய அபிமானத்துக்குப் பாத்திரமாயிருக்கும் எவரும் எப்பொருளும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு மிகவும் கைக்கொள்ளத் தக்கவை” என்று நான் சொன்ன வார்த்தைக்கும் இந்த என்னுடைய அநுஷ்டானம் மிகப்பொருந்தும் என்று கருத்து.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்பதாம் வார்த்தை

a இந்த ஸம்ஸார மண்டலத்தில் “திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸீபாத்யத்தை அடைந்தவன்” என்று சொன்னால் யமன் முதலா னார்கள் நலியமாட்டார்கள் என்று கருத்து. b நித்யவிஷ்ணுவில் “நம்பிக்குத் தமையனார்” என்று சொன்னால் “லோகோத்தாரக ரான எம்பெருமானருடைய ஆசார்யருக்கும் தமையனாரா?” என்று அங்குள்ளார் கொண்டாடுவர் என்று கருத்து.

இருநூறாம் வார்த்தை

வைஷ்ணவரல்லாதாரை இவன் கைவிடுவது மாத்திரமன்றிக்கே அவர்கள் இவனைக் கைவிடுவதும், வைஷ்ணவர்களை இவன் கைக் கொள்வது மாத்திரமன்றிக்கே அவர்கள் இவனைக் கைக்கொள்வதும், எம்பெருமானை இவன் பற்றுவது மாத்திரமன்றிக்கே அவன் இவனை ஏற்றுக்கொள்வதும், இவை இத்தனைக்கும் அடியாக இவனுடைய

இருநூற்றோரம் வார்த்தை

திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதுத்திலே உடையவர் உபதி னெட்டு ப்ரகாரம் எழுந்தருள, 'இன்னமும் கேட்கவந்தீரோ?' என்ன; உடையவர், 'ஒருரு இரண்டுருவாந்தனையும் வருவன்' என்றருளிச்செய்தார்.

இருநூற்றிரண்டாம் வார்த்தை

உ "பெரியமுதலியாருக்கும், நம்மாழ்வாருக்கும் நடுவுள்ள ஆசார்யர்களெல்லாரையும் அறியவேண்டாவோ?" என்று நம்பிள்ளை ஐயரைக்கேட்க; உ "அவர்களுடைய பூாஹுள்யத் தாலே அறியப்போகாது; இத்தால் இவனுடைய ஐஞாந்ததுக் காதல் பேற்றுக்காதல் குறை வாராது; அதெங்ஙனையென்னில்;- ஸந்தாந்தத்தில் பித்ருபிதாமஹப்ரபிதாமஹப்ரபுருதிகளுக்கு

ஆசார்யன் இவனைக் கைக்கொள்வதும், அந்த ஆசார்யனால் இவ னுக்கு ஏற்பட்ட தன் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய அறிவும் ஆகிய இவையெல்லாம் ஒரு சேதனனுக்கு ஏற்பட்டால்தான் எம்பெருமா னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபைக்கு விஷயமாகி அவன் கடைத்தேற லாம் என்று கருத்து.

இருநூற்றோரம் வார்த்தை

உ திருமந்திர சரமஸ்லோகார்த்துங்களைக் கேட்பதற்காக என்று கூட்டிக்கொள்வது. உ ரஹஸ்யார்த்துங்களைக் கேட்டபின்பும் மறுபடியும் சில உருக்கள் அவற்றைக் கேட்டு உறுதிப்படுத்திக்கொள்வதற் காக இன்னமும் பலமுறை வருவேன் என்று கருத்து.

இருநூற்றிரண்டாம் வார்த்தை

உ "நாதமுனிகளுக்கும் நம்மாழ்வாருக்கும் நடுவில் நம்மாழ்வா ருடைய ஸிஷ்யரான மதுரகவினையும், அவருடைய வம்ஸத்தில் பிறந் தவராய் நாதமுனிகளுக்குக் கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பை உபதேசரித்தவ ரான பராங்குஸ நம்பியையும் தவிர இடையிலுள்ள மதுரகவி வம்ஸஸ்த் துர்கள் அனைவரையும் திருநாமத்தையிட்டு அறிந்து அநுஸந்திக்க வேண்டாவோ?" என்று கேள்வியின் கருத்து. உ "அவர்கள் பலராகையா லும், நெடுங்காலத்துக்கு முற்பட்டவர்களாகையாலும் அவர்களுடைய திருநாமங்கள் அறியமுடியாமலிருக்கிறது. நம்முடைய தந்தை முதலா னார் விஷயத்திலும் ஒரு சில தலைமுறைகள் தவிர மற்றவர்களை அறியாத தனால் பூராஹ்மண்யத்துக்குக் குறையில்லாமலிருப்பதுபோலே இவ்வா

அவ்வருகே நாமறிகிலோமிறே; இதுக்காக ப்ரஹ்மணயத்துக்கு ஏதேனும் தட்டாகிறதோ?" என்றருளிஞர்.

இருநூற்றுமூன்றாம் வார்த்தை

நஞ்ஜீயரைப் பெரியகோயில்வள்ளலார் திருவாய்மொழியிலே ஓரர்த்தப்ரஸ்தாபத்திலே ஜீயருளிச்செய்தபடியொழிய இங்ஙனையானாலேவென்ன; 'நான் சொன்பைடி அழகி தென்று திருக்கலிகன்றி தாஸர் சொல்லுவர்' என்று ஜீயர் அருளிச்செய்ய; 'உம்முடைய ஸிஷ்யர் அழகியதென்பரென்றது ப்ரமாணமாகச் சொல்லுவானென்?' என்ன; 'அதிலொரு நிபுந்தநுமில்லையோனும், ஸதாசார்ய ஸந்திதியோடு ஸச் சிஷ்யஸந்திதியோடு வாசியில்லையோனும் ஒருவனுக்குத் திருத்தம் பிறக்க' என்றருளிஞர்.

இருநூற்றுநாலாம் வார்த்தை

'புட்டர் திருவணையாட எழுந்தருளுகிறபோது பகலில் வழிநடந்த ஆயாஸத்தாலே a விட்டதொரு தூற்றடியிலே நஞ்ஜீயர் மடியிலே திருமுடியைவைத்துக் கண்வளர்ந்தருள,

சார்யர்களையும் பெயரையிட்டு அறியாததினால் இவனுடைய அறிவுக்கோ பேறு கிடைப்பதற்கோ தட்டில்லை'' என்று பதிலின் கருத்து.

இருநூற்றுமூன்றாம் வார்த்தை

'நல்ல ஆசார்யன் மூலமாக நம்முடைய ஜ்ஞானத்தைச் சீர்திருத்திக்கொள்வதுபோலே, நல்ல ஸிஷ்யன் மூலமாகவும் நாம் அறியாத ஓர் அர்த்தம் கிடைத்தால் அதைக்கொண்டு நம்முடைய ஜ்ஞானத்தைத் திருத்திக்கொள்ளலாம்' என்ற பரந்த மனப்பான்மையை உடையவர் நஞ்ஜீயர் என்பது இவ்வார்த்தையிலிருந்து விளங்குகிறது. அருளிச்செயல் வ்யாக்யானங்களிலும் சில இடங்களில் நம்பிள்ளையாகிற திருக்கலிகன்றிதாஸர் தம் ஸிஷ்யரென்றும் பாராமல் சில அபூர்வார்த்தங்களை அவர் சொல்லும்போது அவற்றை ஏற்று நஞ்சீயர் அவரைக் கொண்டாடிஞர் என்று காணப்படுகிறது,

இருநூற்றுநாலாம் வார்த்தை

a வழிநடப்பார் இளைப்பாறுவதற்காக ஏற்பட்ட நிழல் உள்ளதோர் இடம். b பிள்ளை - நம்பிள்ளை.

அவ்விராமுடியத் துடைமாறுதல், சலிப்புதல் செய்யாதே எழுந்தருளியிருந்தார்' என்று b பிள்ளை அருளிச்செய்வர்.

இருநூற்றஞ்சாம் வார்த்தை

எம்பெருமானார், திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே நின்று நெடுநாளோடேகூட ஸ்தோத்ரங்கட்டருளிச் சாத்தின வாறே, 'இனி ஜ்ஞானகார்யத்தில் உமக்குக் கர்த்தவ்யம் ஒன்று மில்லை, பெரியநம்பிக்கு ப்ரியமாகக் கோயில் திருவாராதநம் நடத்தலாகாதோ?' என்று சரமஸ்லோகார்த்தத்தையும் அவ் வளவிலே அருளிச்செய்து விடைகொடுத்தருள, இவரும் விடைகொண்டு a திருக்குளக்கரையிலே எழுந்தருள, முதலியாண்டான் எம்பெருமானார் தாழ்த்தருளினவாறே ஸ்ரீபாதத்திலே கண்டு வரவேணுமென்று வர, 'ஓரடி முற்பட்ட மில்லையே; எனக்குச் சரமஸ்லோகமருளிச்செய்த உருகுபத்துத் தோடே எழுந்தருளியிருக்கிறார்; புக்கு தண்டனிட்டு வா' என்று அருளிச்செய்ய, ஆண்டானும் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று தண்டனிட்டு நிற்க, 'ராமானுஜ பரிக்ருஹீதனைப் போலேயிருந்தாய்' என்று விஷயீகரித்து b சரமஸ்லோகார்த்தத்தை அருளிச்செய்து, 'உனக்குப் பரிஹரிக்கவேண்டுவது மூன்று படுகுழியுண்டு; அத்தைக்கேள்' என்ன, 'அருளிச் செய்யலாகாதோ?' என்ன; 'வித்வான், c அபிஜாதன், எம்பெருமானார் மருமகன் என்ஐறவற்றையெல்லாம் உத்தேசிய

இருநூற்றஞ்சாம் வார்த்தை

a திருக்குளக்கரையிலே - திருப்பாற்கடல் என்னும் புஷ்கரிணிக் கரையருகிலே எம்பெருமானார் திருப்பிவரும்போது. இவரைக்காண வேண்டும் என்று ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து எழுந்தருளின முதலியாண்டான் அங்கு எம்பெருமானரைச் சந்தித்தார் என்று கருத்து. b குகுபரம்பராப்பரபாவம் முதலானவற்றில் முதலியாண்டானுக்கு எம்பெருமானாரே சரமஸ்லோகார்த்தம் அருளிச்செய்தார் என்றிருக்கையாலே இங்கு திருக்கோட்டியூர் நம்பி அருளியதாக உள்ளதை 'நம்பி சுருக்கமாகச் சரமஸ்லோகார்த்தம் அருளிச்செய்து, விரிவை எம்பெருமானாரிடம் கேட்கும்படி நியமித்தார்' என்று கொள்ளவேண்டும். c அபிஜாதன்-நற்குடிப் பிறந்தவன். d எம்பெருமானார் ஸம்

மென்றிராதே, எம்பெருமானார் திருவடிகளில் பண்ணின ஸம்புந்தமே உனக்கு உத்தாரகஹேது என்றிரு” என்று அருளிச்செய்ய டி “அத்யந்தஹேயனாயிருக்கிற என்னையும் தங்க ளோடே ஒரு கோவையிலே கோப்பதே!” என்று கண்ணும் கண்ணீருமாய் விடைகொண்டு எம்பெருமானார் ஸீபாத் ததேறப் போந்தார் என்று பிள்ளையருளிச்செய்வார்.

இருநூற்றூரும் வார்த்தை

எம்பெருமானார், “உந்துமதகளிற்றன்” என்கிற பாட்டை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு திருக்கோட்டியூர்நம்பிதிருவாசலிலே (சீரார்வளையொலிப்ப வந்து திறவாய்) என்கிறவிடத்தை அநு ஸந்திக்கிறபோது a நம்பிதிருமகளார், திருக்கதவைத் திறந்து கொண்டு புறப்பட, எம்பெருமானார் விழுந்து தண்டனிட்டுக் கிடக்க, நெரித்துக்கொண்டு உள்ளேயோடிப் புக, நம்பி ‘இதுவென் பெண்ணே?’ என்ன, ‘என்னை எம்பெருமானார் தண்டனிட்டார்’ என்ன, ‘அதுக்கு புயப்படவேணுமோ?’ என்றருளிச்செய்து, எம்பெருமானார் உள்ளே புக்கருளினவாறே, ‘இளையாழ்வீர்! இப்போது அநுஸந்தாநம் உந்துமதகளிற் றனோ?’ என்றருளிச்செய்தாரென்று பிள்ளையருளிச்செய்வார்.

புந்தமே உத்தாரகமான மோகஹேது என்று தாங்கள் நினைத் திருப்பதுபோலே மிகத் தாழ்ந்த அடியேனையும் நினைக்கச் சொல்வதே! என்று கருத்து.

இருநூற்றூரும் வார்த்தை

a நம்பி திருமகளார் - தேவகிப் பிராட்டியார். திருப்பாவை பதினெட்டாம் பாட்டு ‘உந்துமதகளிற்றன்’ வ்யாக்யானத்தின் இறுதியிலுள்ள ஐதிஹ்யத்தின் விவரணம் இந்த வார்த்தை. இந்த வார்த்தையிலும் வடிவழகிய நம்பிதாஸரின் சூருபரம்பராப்ரபுவம் முதலான மற்ற க்ரந்தங்களுக்கும் திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருமாளிகையில் நடந்ததாகச் சொல்லியிருக்கும் இவ்வைதிஹ்யத்தைப் பெரிய நம்பி திருமாளிகையில் அத்துழாய் விஷயமாக நடந்ததாக திருப்பாவை மூவாயிரப்படி அரும்பத உரைகாரர் எழுதியிருப்பது ப்ரா-மாணிகர்களால் ஆதரிக்கத்தக்கதன்று.

இருநூற்றேழாம் வார்த்தை

நம்பி திருவழுதிவளநாடுதொடர், ஒருரு கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பை அருளிச்செய்து, “மதுரகவி சொன்ன சொல் நம்புவார் பதி வைகுந்தங்காண்மினே” என்று தலைக்கட்டின வாறே ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்திருந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர், ‘லீலாவிபூதியிலே ஒருவன் இத்தை ஸ்ரீரத்னதபண்ணி அரு ஸந்திக்க, அவ்விடம் நித்யவிபூதியாம்படி எங்ஙனே?’ என்று கேட்க, ‘அது இருந்தபடி கேள்;- கூரத்தாழ்வான் திருமகனார் திருவவதரித்த பின்பு இடைச்சுவர் தள்ளி இரண்டு விபூதியும் ஒன்றாய்த்துக் காண்’ என்று அருளிச்செய்தாரென்று பிள்ளை அருளிச்செய்வார்.

இருநூற்றெட்டாம் வார்த்தை

ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்திருப்பார் இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அந்நயோநயம் விஸ்வலக்ஷியருக்களாய் வர்த்திக்கிறவர்கள், ஒருநாள் இருவரும் ஆற்றுக்கு எழுந்தருளி ஒருவர் புறப்பட்டுவர, ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த வார்த்தை:- ‘அன்றிலினுடைய அவஸ்தை பிறந்தபோது காண் ஆத்ம ஜ்ஞாநம் பிறந்ததாவது’ என்று அருளிச்செய்தார்.

இருநூற்றேழாம் வார்த்தை

“மதுரகவிகளின் வாக்காவ. கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பை நம்பு கின்றவர்கள் இருந்த இடம் வைகுந்தமாகவேயாகிவிடும்; இதை வஞ்ஞகாலத்தில் கண்டுகொள்ளலாம்” என்று கண்ணிருண்சிறுத் தாம்பில் அருளிய பூலஸ்ருதி பட்டர் காலத்திலே பரிபூர்ணமாகப் பூலித்தது என்பது இவ்வார்த்தையின் தாத்பர்யம்.

இருநூற்றெட்டாம் வார்த்தை

ஒருவரையொருவர் பிரியாமலிருக்கும் தம் இரு ஸிஷ்யர்களும் ஆண்பெண் அன்றில்கள்போலே பிரிந்தால் துரியாதவர்களாயிருக் கும் நிலையை உடையவர்களானால்தான் பாக்யவதநிஷ்டையாகிற ஆத்மயாதாதம்யஜ்ஞானம் பரிபூர்ணமாகப் பிறந்ததாகக் கொள்ள லாம் என்பது ஆளவந்தார் திருவுள்ளம்.

இருநூற்றொன்பதாம் வார்த்தை

ஆளவந்தார் திருவநந்தபுரத்துக்கு எழுந்தருளுகிற போது, தெய்வவாரியாண்டானை மட்டுத்துக்கு வைத்து திருவநந்தபுரத்துக்கு எழுந்தருளுகிற அளவிலே, ஸந்தித்தியில் முதலிகளைப்பார்த்து, 'குருகைக்காவலப்பன் நமக்கு இட்டுத் தந்த திருமுகத்தை எடுத்துக்கொண்டு வாருங்கோள்' என்று அருளிச்செய்தருளித் திருமுகத்தைப் பார்த்தருள, மாஸமும் திவஸமும் அன்றுதானாயிருந்தபடியாலே 'ஒரு புஷ்பக விமானம் பெற்றிலோமே?' என்று போர சேரகார்த்தராய் மீண்டெழுந்தருளாநிற்க, தெய்வவாரியாண்டானுக்கு ஆளவந்தாருடைய விஸ்வலோகம் பெருமல் திருமேனி சேராஷிகை, வைத்யர்கள் பலரும் பார்த்தவிடத்தில் 'விஷயஸ்ப்ருஹையாக்கும் இப்படியாய்த்து' என்று சொல்ல, 'உமக்கு எந்த விஷயத்திலே ஸ்ப்ருஹையாயிருக்கிறது?' என்று கேட்க, 'அடியேனுக்கு ஆளவந்தார் விஷயமொழிய வேறேயும் ஒருவிஷய முண்டோ?' என்று அருளிச்செய்ய, 'ஆகில் இவரை அங்கே கொண்டுபோங்கோள்' என்று வைத்யர்கள் சொல்ல, இவரைக் கட்டணத்திலே கொண்டுபோக, ஒருநாளைக்கொருநாள் திருமேனி பெருத்து நடக்கவல்லராய் வருகிறவளவிலே, ஆளவந்தாரும் திருவநந்தபுரம் ஸேவித்து மீண்டெழுந்தருளாநிற்க, தெய்வவாரியாண்டானும் தண்டன் ஸமர்ப்பித்து எழுந்திருக்கமாட்டாமலிருந்தபடியைக் கண்டு, 'பெருமான் ஸ்வதந்த்ரருமாய் ஸூரருமாயிருக்கையாலே ஸ்ரீபுரதாழ்வான் வைத்தவிடத்திலே இருந்தார்; நான் ஸ்வதந்த்ரனுமன்றிக்கே சூரனுமன்றிக்கேயிருக்கையாலேயிறே நாம் வைத்தவிடத்திலிராமல் நீர் வந்தது' என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ய, இதைக்கேட்டுத் தெய்வவாரியாண்டான் 'நாம் வந்து ஸ்வரூபஹாநியட்டோம்' என்று ஸத்தை குலைந்து கிடக்க, 'என்னை

இருநூற்றொன்பதாம் வார்த்தை

இந்த வார்த்தை ஆரூரிரப்படி சூருபரம்பராப்பரபாவம் (137, 138, 139 பக்கங்களில்) விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கே கண்டு கொள்வது.

ஸ்வதந்தரனுமாக்கி ஸரேனுமாக்கி யெழுந்திருக்கிறோம் என்று கிடக்கிறயோ?’ என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ய, ‘வைத்த விடத்தேயிராதே வந்து ஸ்வரூபஹாநிபட்டாற்போலே, இதுவு மொரு ஸ்வரூபஹாநியாய்த்ததோ’ என்று பரபரென எழுந்திருந்துநிற்க, ஆளவந்தாரும் ‘இதொரு அதிகாரவிசேஷ மிருந்தபடியென்?’ என்று உகந்து, ‘போரஇளைத்தாயே’ என்று க்ருபைபண்ணி, ‘திருவநந்தபுரத்துத் திருக்கோபுரம் தோன்று கிறது; ஸ்ரீபத்ம்நாபுப்பெருமானே ஸேவித்து வாரும்’ என்று அருளிச்செய்ய, ‘என்னுடைய திருவநந்தபுரம் எதிரேவந்தது’ என்று ஸ்வாசார்யரான ஆளவந்தார் திருவடிகளைக்காட்டி, கூட ஸேவித்துக்கொண்டு மீண்டு கோயிலுக்கு எழுந்தருளினார்.

இருதூற்றுப்பத்தாம் வார்த்தை

எம்பார் திருமலைநம்பி திருமாளிகைக்கு ஸர்வவித கைங்கர்யங்களும் பண்ணிக்கொண்டு போருகிறபடியைக்கண்டு உடையவர் பரீதராய்க்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிறவளவிலே, ஒருநாள் நம்பிக்குத் திருப்படுக்கைபடுத்தி, எம்பார் முதலில் அதிலே படுத்துக்கொண்டுபார்க்க, இத்தை ஒருநாள் உடையவர் கண்டு ‘இவருடைய பரிமாற்றமிருந்த பொல்லாங்கென்?’ என்று இக்ரமத்தைத் திருமலைநம்பிக்கு அருளிச்செய்ய, திருமலைநம்பி எம்பாரை அழைத்து, ‘ஸ்ரீகோவிந்தப்பெருமாளே ! நீர் நமக்குப் படுத்த படுக்கையிலே படுத்துக்கொண்டிருண்டு கேட்டோம், இப்படி செய்யலாமோ? இதுக்கு பூலம் ஏது?’ என்ன; ‘நரகம்’ என்ன; ‘இப்படியறிந்திருந்து செய்வா னென்?’ என்ன, ௨ ‘தேவரீர் திருமேனியிலே ஒன்று உறுத்து தல், ஊன்றுதல், கடித்தல் செய்யாமல் கண்வளரப்பெற்றால்

இருதூற்றுப்பத்தாம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தை ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபூவம் (பக்கம் 214, 215 இல்) உள்ளது. ௨ ஊன்றுதல் என்பதற்குப் பதில் ஊர்தல் என்று உள்ளது. ‘கடினபூகும் திருமேனியில் உறுத்துவது, தைப்பது, ஏறும்பு முதலானவை கடிப்பது’ என்று இங்குள்ள பாடத் துக்குப் பொருள். திருமேனியில் கடினபூகும் உறுத்துவது.

அடியேனுக்கு நரகமேயமையும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, இத்தை உடையவர் கேட்டருளி, 'இதொரு ப்ரதிபத்தி விசேஷ மிருந்தபடியென்!' என்று உகந்தருளினார்.

இருநூற்றுப்பதினோராம் வார்த்தை

பெரியநம்பிதிருமகளார் அத்துழாய் புக்ககத்திலே இரா நிற்க, ஒருநாள் 'தீர்த்துமாடத் துணைவரவேணும்' என்று மாமியாருக்கு அருளிச்செய்ய, 'உன் சீதநவெள்ளாட்டியைக் கொண்டு போ' என்று தடுத்துச்சொல்ல, நம்பிபக்கல் வந்து, 'நம்பி! என்னை இப்படி சொன்னார்' என்ன, 'நாமறியோம்; உங்கள் ஜீயருக்குச் சொல்லும்' என்ன; இவளும் அங்கேசென்று விண்ணப்பம்செய்ய, அருகேயிருந்த முதலியாண்டானைப் பார்த்து, 'உமக்கு இந்தாரும் அம்மா ஸீதநவெள்ளாட்டி' என்று திருவுள்ளமாய் 'இவரைக் கொண்டுபோ' என்ன, ஆண்டானும் கூட எழுந்தருளி நீராடப் பண்ணுவித்து, இவருடைய புக்ககத்திலே நின்று தூஸவருத்திகளைச் செய்யத் தொடங்கினார்; இவருடைய புக்ககத்தார் 'இதுவென் ஆண்டான்?' என்ன, 'என்னை வரவிட்ட உடையவரும் எங்கள் நாய்ச்சியாரும் சொன்னது செய்யவேணுமே' என்ன, அவர்களும் நம்பிஸீபாதூத்தேறப் போய் 'நம்பி! முதலியாண்டானை வரவிட்டு இப்படி எங்களை நசிப்பிக்கிறதென்?' என்ன, 'நாம் அறிந்தோமோ? எம்பெருமானாருக்குச் சொல்லுங்கோள்' என்ன, அங்கேசென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும், 'ஆண்டானை அத்துழாய்க்குச் சீதநவடிமையாகக் கொடுத்தோம்; அங்கு உங்களுக்கு நிற்க ப்ரியமன்றாகில் இங்கேநின்று அடிமை செய்கிறது' என்றருளிச்செய்து அழைப்பித்துக்கொண்டருளினார்.

எறம்பு முதலானவை ஊர்வது, கடிப்பது' என்பது குருபரம்பரைப் பாடூத்தின் பொருள்.

இருநூற்றுப்பதினோராம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தை ஆரூபிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் (பக்கம் 237இல்) சில பாடூபேதங்களோடு உள்ளது.

இருநூற்றுப்பன்னிரண்டாம் வார்த்தை

தரைலோக்யாள் என்பாளொரு ஸ்திரீ a ஆச்சிஸ்ரீபாதூத் திலே ஆஸ்ரயித்திருக்கும்; அங்கே அநந்தாழ்வான் எழுந்தருள, அவரை ஆறுமாஸம் ஸேவித்திருந்து b அவரெழுந்தருளினவாறே ஆச்சி ஸ்ரீபாதூத்தேறச் சென்றாள்; அவர் இத்தனைநாள் வந்திலையென்ன. 'அநந்தாழ்வானே ஸேவித்திருந்தேன்' என்ன, அவர் நான் சொன்னத்திலும் ஏற்றமாகச் சொல்லிற்றுண்டோ?' என்ன, 'உண்டு;-உம்மை ஆஸ்ரயித்துப் c பதினாறுட்டை நாளுண்டு, எம்பெருமான் திருவடிகளைத் தஞ்சமென்றிரித்தனை; அவர் ஆறுமாஸத்திலே உம்முடைய திருவடிகளே தஞ்சமென்னும்படி பண்ணினார்' என்றாள்.

இருநூற்றுப்பதின்மூன்றாம் வார்த்தை

அப்பன் ஆழ்வானுடைய அந்திமதூஸையிலே 'ஸ்ரீபாதூத் திலே ஸேவிக்கப்பெற்றிலேன்; எனக்கு ஹிதாம்ஸம் அருளிச் செய்யவேணும்' என்று பட்டர்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய; 'ஊரையும் ஸ்வாஸ்த்யத்தையும் விட்டு மேற்குநோக்கி ஓரடி

இருநூற்றுப்பன்னிரண்டாம் வார்த்தை

a எம்பெருமானார் சிஷ்யர்களில் ஒருவரான வங்கிபுரத்தாச்சி. b அவர் எழுந்தருளினவாறே — எம்பெருமானாரின் மற்றொரு சிஷ்யரான திருமலை அனந்தாழ்வான் திருமலைக்குத் திரும்ப எழுந்தருளினவாறே. c பதினாறுட்டைநாள்—பதினாறுவருடகாலம்.

இருநூற்றுப்பதின்மூன்றாம் வார்த்தை

திருவரங்கத்துக்குக் கிழக்கே ஓர் ஊரில் செல்வத்துடன் ஸௌகர்யமாக வாழ்ந்து வந்த அப்பன் என்பவர் ஆழ்வானை ஆஸ்ரயிக்கவேண்டுமென்று திருவரங்கத்துக்கு வந்தவளவில் ஆழ்வானுக்கு அந்திமதூஸையாயிருக்க, பட்டரைப் பார்த்து "ஆழ்வானிடம் ஆஸ்ரயிக்க முடியவில்லை; என்னுடைய ஹிதத்துக்கு உறுப்பான வார்த்தையை தேவரீர் அருளிச்செய்யவேணும்" என்று கேட்டார். அதற்கு பட்டர் "இருந்த ஊரையும் ஸௌகர்யமாயிருந்த இருப்பையும் விட்டு, ஆழ்வானை ஆஸ்ரயிக்கவேணும் என்னும் எண்ணத்துடன் திருவரங்கத்தை நோக்கி மேற்கே ஓடியிட்டபோதே உம்முடைய

யிட்டபோதே ஹிதாம்ஸமற்றது; சொல்லவேணுமோ?' என்று அருளிச்செய்தார்.

இருநூற்றுப்பதினாலாம் வார்த்தை

முதலியாண்டான் 'a ஸ்வாநுவ்ருத்தி ப்ரஸந்நாசார்யராலே மோக்ஷம்' என்ன, கூரத்தாழ்வான், 'b க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யராலே மோக்ஷம்' என்ன; ஆண்டான், c "குற்றமின்றிக் குணம்பெருக்கிக் குருக்களுக்கு அநுகூலராய்" என்று பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே ஸ்வாநுவ்ருத்தி ப்ரஸந்நாசார்யராலே ஆகவேணும்—என்ன; ஆழ்வான், —அங்ஙனன்று, d "பயனன்றிகிலும் பாங்கலராகிலும், செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்வான், குயில்நின்றார் பொழில்சூழ் குருகூர்நம்பி" என்று ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே அவருடைய அடிப்பாட்டிலே நடக்கிற நமக்கு எல்லாருக்கும் ஸ்வாநுவ்ருத்தி கூடாமையாலே, க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யராலே மோக்ஷமாகவேணும்—என்று அருளிச்செய்தார்; ஆண்டானும் 'அப்படியாம்' என்று மிகவும் பரீதரானார்.

ஹிதத்துக்காகச் செய்யவேண்டியதை நீர் செய்துவிட்டீர். இனிதான் ஹிதத்துக்காக எதுவும் சொல்லவேண்டியதில்லை" என்று அருளிச்செய்தார். இதிலிருந்து "ஒரு ஸதாசார்யனை ஆஸ்ரயிக்க வேணும் என்னும் எண்ணம் ஏற்பட்டவுடனே ஹிதத்துக்குச் செய்ய வேண்டியதைச் செய்தாய்விட்டது; மற்ற செயல்களெல்லாம் காலக்ஷேபத்துக்கு (போதுபோக்குக்கு) உறுப்பானதே" என்று தேறுகிறது.

இருநூற்றுப்பதினாலாம் வார்த்தை

a ஸிஷ்யர்களுடைய ஸுஸ்ருஷை முதலானவற்றைக்கண்டு அருள் புரியும் திருக்கோட்டியூர்நம்பிபோல்வாரான ஆசார்யர்கள். b "ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்கள்! கூறும்" [உபதேச 37] என்கிறபடியே நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே, ஆசையுடைய ஸிஷ்யர்களுக்கு அருள்புரியும் எம்பெருமானார்போல்வாரான ஆசார்யர்கள். c [பெரியாழ்திரு 4-4-2] d [கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு 10].

இருநூற்றுப்பதினஞ்சாம் வார்த்தை

ஈஸ்வரன் மோகக்ஷப்ரத்யன் என்றிருந்தபோது ஆசார்யனைத் தஞ்சமென்றிருப்பான்; ஆசார்யன் மோகக்ஷப்ரத்யன் என்றிருந்த போது ஆசார்ய வைபுவம் சொன்னவனைத் தஞ்சமென்று இருப்பான்.

இருநூற்றுப்பதினாரும் வார்த்தை

பிள்ளை, பின்பழகியபெருமான்ஜீயர்மடத்திலே ஒருநாள் எழுந்தருளியிருக்க, எல்லார்க்கும் a ஆழ்வாருடைய அவ ஸ்தைத்யுண்டாய்ப் பெறவேண்டியிராநின்றது; b 'ஸ்தர்யந்த பாநாதிடிகளோடேயிருக்கிற நாங்கள் செய்வதென்?' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய ; 'இங்கு அந்த அவஸ்தை பிறந்ததில்லை யாகிலும் ஸத்யாசார்யகடாக்ஷவிஸேஷத்தாலே ஸ்தூலஸரீர விமோசனத்துக்கும், கைங்கர்ய ப்ராப்திக்கும் நடுவே அவ் வவஸ்தையைப் பிறப்பித்து எம்பெருமான் கார்யஞ்செய்யும்'

இருநூற்றுப்பதினஞ்சாம் வார்த்தை

எம்பெருமானை மோகக்ஷமளிப்பவன் என்று ஒருவன் அறியும்போது, ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே அவன் தன்னை உதறிவிடக் கூடியவனாகையாலே அவனைத் தஞ்சமாக (உய்வுபாயமாக) நினையாமல் அந்த ஈஸ்வரனைத் தன்னை அங்கீகரிப்பித்த ஆசார்யனையே தஞ்சமென்று இருக்கவேணும். "பொன்னுலகளீரோ" [திருவாய் 6-8-1] என்னும் திருவாய்மொழியில் சொன்ன ரீதியில் உபயனிபூதியும் தானிட்ட வழக்காயிருக்கும் ஓர் ஆசார்யனை மோகக்ஷமளிப்பவனாக நினைக்கும் போது அவனைக்காட்டிலும் அவனுடைய வைபுவத்தைச் சொல்லி அவனைக் காட்டிக் கொடுத்தவன் மிகுந்த உபகாரகனாகையாலே அப்படிக்காட்டிக்கொடுத்த ஸ்ரீவைஷ்ணவோத்தமனையே தஞ்சமென்று இருக்கவேணும்.

இருநூற்றுப்பதினாரும் வார்த்தை

a ஆழ்வாருடைய அவஸ்தை — பரபுக்தி பரஜ்ஞாந பரமபுக்தி களை உடையராய் எம்பெருமானையே தூராகபோஷகபேடாக்யங்க ளாகக்கொண்டிருக்கும் நிலை. b ஸ்தரீ, அன்னம், பானம் முதலான வற்றை தூராகபோஷகபேடாக்யங்களாகக் கொண்டிருக்கும் நாங்கள். ப்ரபந்தனுக்கு இந்த ஜன்மத்தின் முடிவிற்கும், அர்ச்சிராதிக்கூதியரலே

என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தாரென்று நடுவில் திருவீதிப் பிள்ளை பூட்டர் அருளிச்செய்வர்.

இருநூற்றுப்பதினேழாம் வார்த்தை

‘ஸிஷ்யன் ஆசார்யவிஷயத்தில் அர்த்தமுக்கூத்தாலே ப்ரதிபத்தி பண்ணுமிடத்து, அப்போது அங்குத்தைக்கும் அடியுண்டு இல்லை என்று நிரூபிக்கக்கடவனல்லன் ; தன் ஸாரீர தூரணத்தோபாதியாகிலும் அங்குத்தைக்கு அம்முகுங்களாலே ப்ரீதி பண்ணுகை ஸ்வரூபம்’ என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வர்.

இருநூற்றுப்பதினேட்டாம் வார்த்தை

நஞ்ஜீயர், பூட்டரை ஸ்ரீபாதந்நாங்குவதாகத் தோளிலே a தண்டை வைக்கப்புக, ‘உம்முடைய b வேஷத்துக்கு விருத்து, மாகச் செய்யலாகாது காணும்’ என்று பூட்டருளிச்செய்ய, ‘இங்குத்தை கைங்கர்யத்துக்கு ஏகாந்தமென்று வேஷபரி க்ரஹம் பண்ணினேன்; இதுதானே இதுக்கு விரோதியா மாகில் c பழைய வெள்ளையை உடுக்கிறேன்’ என்றார்.

சென்று எம்பெருமானை அடைவதற்கும் இடையிலுள்ள காலத்திலே ஆழ்வாருடைய முற்கூறிய நிலைகள் பிறக்கும் என்று கருத்து.

இருநூற்றுப்பதினேழாம் வார்த்தை

ஒரு ஸிஷ்யன் ஓர் ஆசார்யனை ஆஸ்ரயிக்கும்போது தன்னுலியன்ற துனத்தை ஸமர்ப்பிக்கவேணும் என்பது ஸாஸ்த்ரவிதி. அப்படி ஸமர்ப்பிக்கும்போது ஆசார்யனிடம் செல்வம் உண்டா இல்லையா என்னும் ஆராய்ச்சியைச் செய்யக்கூடாது. தான் உயிர் வாழ்வதற்கு எவ்வளவு துனம் தேவைப்படுகிறதோ அவ்வளவு துனமாவது ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பித்து ஆசார்யனை உகப்பிக்க வேணும் என்று நம்பிள்ளையின் திருவுள்ளம்.

இருநூற்றுப்பதினேட்டாம் வார்த்தை

a தண்டு—பல்லக்கின் தண்டு (வாரை). b வேஷம்—ஸந்யாஸி வேஷம். c பழையவெள்ளை—கூருஹஸ்த்துனுக்குரிய வெள்ளை வஸ்த்ரம். இவ்வார்த்தை ஆரூபரப்படி குரூபரம்பரை பக்கம் 347ல் வந்துள்ளது.

இருநூற்றுப்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

வைஷ்ணவனுக்குக் ௨ கரணத்ரயத்தாலும் காலகேஷபம் ஏதென்னில் ; ஆசார்யகைங்கர்யம், புகுவதகைங்கர்யம், புகுவதகைங்கர்யம். இவை மூன்றும் ௧ தன்னிலொக்குமோ? என்னில்; ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தவன், ஆசார்யகைங்கர்யமே புகுவதகைங்கர்யமும் புகுவதகைங்கர்யமும் என்றிருக்கும்; ௨ ப்ரபுவஜ்ஞனாவன், புகுவதகைங்கர்யமே ப்ரதநாமென்றிருக்கும்; ௩ உபயத்திலும் உணர்வில்லாதான் மூன்றையும் தத்ஸமமென்றிருப்பான்.

இருநூற்றிருபதாம் வார்த்தை

“எல்லா ஆசார்யர்களுடைய அபிப்பிராயமும், எல்லா ஆழ்வார்கள் திருவுள்ளக்கருத்தும், எல்லா வேதங்களுடைய கூதியும், எல்லா ஸாஸ்த்ரங்களுடைய நினைவும் நிரூபித்த வளவில் ஆசார்யகைங்கர்யமே பரமப்ரயோஜனம்” என்று நஞ் ஹியர் ௨ பிள்ளைக்கு அருளிச்செய்தாரென்று வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச்செய்வார்.

இருநூற்றுப்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

௨ கரணத்ரயம் - மனோவாக்காயம் (மனம் மொழி மெய்) என்னும் முக்கரணங்கள். ௧ ஒன்றோடொன்று ஸமமாகுமோ? என்னில். ௨ ப்ரபுவ ஜ்ஞனாவன்-ஸர்வேஸ்வரனுடைய பெருமையை மாத்ரிதம் உணர்ந்த வன். ௩ ப்ரபயப்ரபகங்களைப்பற்றி யாதநாத்மயஜ்ஞானம் (உண்மையறிவு) இல்லாதவன்—புகுவத கைங்கர்யத்தைக் காட்டிலும் ஆசார்ய கைங்கர்யம் சிறந்தது என்றும், அவ்வாசார்ய கைங்கர்யத்தைக் காட்டிலும் அவ்வாசார்யனுக்கந்த புகுவத கைங்கர்யம் சிறந்தது என்றும் அறியாமல் மூன்றையும் ஒன்றோடொன்று ஸமமானது என்று நினைத்திருப்பான்.

இருநூற்றிருபதாம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தையின் பொருள் மிகத் தெளிவாயுள்ளது. ௨ பிள்ளை - நம்பிள்ளை.

இருநூற்றிருபத்தோராம் வார்த்தை

“ஆசார்யகைங்கர்யம் a தனக்குப் பசிவிளைந்துண்கை ; புகுவதகைங்கர்யம் b தாய்க்குச்சோறிடுகை ; புகுவதகைங்கர்யம் c ஒப்பூணுண்கையும் d மூப்புக்குச் சோறிடுகையும்” என்று வடுகநம்பி அருளிச்செய்வர்.

இருநூற்றிருபத்திரண்டாம் வார்த்தை

ஆச்சான் பிள்ளை தேவியார், a மடத்தில்பிள்ளையோடே பிணங்கி “b வாருகோலே ! போய்க்கிட” என்ன, மடத்தில் பிள்ளையும் “வாமும் மடத்துக்கு ஒரு வர்கோலும் வேணுங்கானும்; இவ்வார்கோல் c தலைக்கடையை விளக்கித் திண்ணையிலே கிடக்கவோ, d திருப்பள்ளியிறையை விளக்கி உள்ளே கிடக்கவோ?” என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார்.

இருநூற்றிருபத்துமுன்றும் வார்த்தை

புகுவத் ப்ரஸாதும் புகுவத்யுருசியைப் பிறப்பிக்கும்; புகுவத்யுருசி ஆசார்யாங்கீகாரத்தைப் பிறப்பிக்கும்; ஆசார்யாங்கீகாரம் a ஸ்வீகாரஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கும்; ஸ்வீகார

இருநூற்றிருபத்தோராம் வார்த்தை

a தனக்குப் பரமபோக்யமாயிருப்பது என்று கருத்து. b விலக்கவொண்ணாத கடமை என்று கருத்து. c ஒப்பூணுண்கை - இருக்கும் சோற்றைப் பலரில் ஒருவனாக இருந்து உண்கை d உயதான ஏழை எளியவர்களுக்குச் சோறிட்டுக் காப்பாற்றுவதுபோன்றது எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்து அவனுக்கு தருப்திசெய்விக்கை என்று கருத்து.

இருநூற்றிருபத்திரண்டாம் வார்த்தை

a மடத்தில்பிள்ளை - பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் மடத்தை நிர்வஹித்துவரும் ஸிஷ்யர். b வாருகோல் - விளக்குமாறு. c தலைக்கடையை விளக்கித் திண்ணையில் கிடக்கவோ - பூஹிரங்கு கைங்கர்யம் செய்து வெளியில் திண்ணையிலே கிடக்கவோ? d அந்தரங்கு கைங்கர்யம் செய்து மடத்தின் உள்ளே கிடக்கவோ?

இருநூற்றிருபத்துமுன்றும் வார்த்தை

a ஸ்வீகாரஜ்ஞானம் - எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுவதாகிற அறிவு.

ஜ்ஞாநம் புகுவத் ப்ராப்தியைப் பிறப்பிக்கும்; புகுவத்ப்ராப்தி தத்கைங்கர்யத்தைப் பிறப்பிக்கும்; தத்கைங்கர்யம் ததீய கைங்கர்யத்தைப் பிறப்பிக்கும்.

இருநூற்றிருபத்துநாலாம் வார்த்தை

உடையவர் அந்திமதூஸையிலே அருளிச்செய்த வார்த்தை; ஒருவன் ப்ரபந்தனானால் அவனுடைய தேஹயாத்ரை கர்மா தீநமாகையாலே கரையவேண்டா; கரைந்தானாகில் நாஸ்திகனா மித்தனை; ஆத்மயாத்ரை புகுவதூதீநமாகையாலே அதில் தனக்கு அந்வயமில்லை; உண்டென்றிருந்தானாகில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பொய்யாமித்தனை; ஆகையாலே உபயயாத்ரை யுங்கொண்டு அந்வயமில்லை; ஆகையால் கரணத்ரயங்கனையுங் கொண்டு வேண்டிற்றுச் செய்து திரியவோ? என்னில்; அது ஸ்வரூபமன்று; இனி உபாயாந்தரத்தில் அந்வயமில்லா விட்டால் ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தில் அந்வயிக்குமித்தனை; இங்கேயிருக்கும் நாள் செய்யும் கைங்கர்யம் ஆறு; அவை யாவன:—ஸ்ரீபூஷ்யத்தை வாசித்து வாசிப்பிக்கவும், அதுவும் மாட்டானாகில் அருளிச்செயலை ஒதி ஒதுவிக்கவும், அதுவும் மாட்டானாகில் உகந்தருளின தீவ்யதேஹங்களிலே அமுதுபடி சாத்துப்படி ஆராய்ந்துபோரவும், அதுவும் மாட்டானாகில் திருநாராயணபுரத்திலே ஒரு குடில்கட்டியிருக்கவும், அதுவும் மாட்டானாகில், த்வயத்தின் அர்த்தாநுஸந்தானம்பண்ணவும், அதுவும் மாட்டானாகில், என்னுடையவனென்று அபிமானிப் பான் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவன் அபிமானத்திலே ஒதுங்கியிருக்க வும். இப்படி வர்த்திக்கும் அதிகாரிக்கு முன்னடி பார்த்து வர்த்திக்கவேண்டுவது மூன்று விஷயங்களுண்டு; அவர்களா ரென்னில்;-அநுகூலரும், ப்ரதிகூலரும், அநுப்யரும். இதில் அநுகூலராவார் - ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்; ப்ரதிகூலராவார் - ௩ புகுவதூத்விட்டுக்கள்; அநுப்யராவார்-ஸம்ஸாரிகள். இதில் அநுகூலரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால், சந்த்ந

இருநூற்றிருபத்துநாலாம் வார்த்தை

௩ புகுவதூத்விட்டுக்கள் • எம்பெருமானை துவேஷிப்பவர்கள்.

குலம தாம்பூலாதிக்களைப்போலேயும், நிலாத்தென்றல் சந்தனம்போலேயும், அபிமதவிஷயம்போலேயும் உகந்து வர்த்திப்பான்; புகுவத்துவிட்டுக்களைக் கண்டால் ஸர்ப்பாக்நிகளைக் கண்டாற்போலே வெருவி வர்த்திப்பான்; அநுபயரைக் கண்டால் காஷ்டுலோஷ்டாதிக்களைக் கண்டாற்போலே உபேக்ஷித்து வர்த்திப்பான். இப்படி வர்த்திக்கவொட்டாதொழிகிறது b அர்த்தகாமப்ராவண்யம். அர்த்தகாமமடியாக அநுகூலரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அவமானப்பண்ணினானாகில் ராஜபுத்ரனை அவமானப்பண்ணினால் ராஜஹ்ருத்யம் புண்படுமாய்போலே தத்துவாரா எம்பெருமான் திருவுள்ளம் புண்படும்; ப்ரதிகூலரான புகுவத்துவிட்டுக்களை அர்த்தகாமமடியாக ஆதூரித்தானாகில், ராஜா ஸார்வபௌமனாயிருக்க, ராஜமஹிஷி க்ஷுத்ரஜந்துக்கள்பக்கலிலே மடிபுகைபுக்கால் ராஜாவுக்கு அவத்யமாப்போலே எம்பெருமானுக்கு அவத்யமாய், தத்துவாரா எம்பெருமான் திருவுள்ளம் புண்படும்; அநுபயரான ஸம்ஸாரிகளை அர்த்தகாமமடியாக ஆதூரித்தானாகில், ரத்நத்துக்கும் பாஷாணத்துக்கும் வாசி அறியாதாரைப்போலே நமக்கும் பிறர்க்கும் வாசியறிந்திலன், இவனுக்குப் பிறந்த ஜ்ஞாநம் கார்யகரமாகப்பெற்றிலோமேயென்று இவனளவில் ஈஸ்வரன் உதூஸீநனாய்ப்போரும்.

இருநூற்றிருபத்தஞ்சாம் வார்த்தை

முதலியாண்டான் அருளிச்செய்த வார்த்தை; ப்ரபந்தன் யாவச்சூரீரம் காலயாபநம் பண்ணும்படி எங்ஙனையென்னில்; தேஹத்தில் ஆத்மபூத்திதவிர்கையும், a தேஹாநுபூந்திக

b பொருள், இன்பம் என்னும் இரு புருஷார்த்தங்களில் ஈடுபாடு. இவ்வார்த்தை ஆரூபிப்படி ரூபரம்பராப்ரபுசவம் 314, 315ம் பக்கங்களிலும் 417ம் பக்கத்திலும் வந்துள்ளது.

இருநூற்றிருபத்தஞ்சாம் வார்த்தை

a தேஹத்தோடு தொடர்பு கொண்ட பெண்டிர், பிள்ளைகள், வீடு, வயல், பணம் முதலியவற்றில் என்னுடையவை என்ற எண்ணம்

ளான பதார்த்தங்களிலே மமதாபுத்தி, தவிர்கையும், b தேஹாத்தபரண ஆத்மாவைத் தானாக நினைத்திருக்கையும், ஸ்வரூபணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத பாரதந்தர்யமே ஸ்வரூப மென்றிருக்கையும். பாரதந்தர்யத்துக்கு எல்லை ஏதென்னில், ததீயஸோஷத்வபர்யந்தமென்றிருக்கையும், உத்யேத்யஸ்யரண ஸ்வைஷணவர்கள் விஷயத்திலும், மஹோபகாரகண ஆசார்யன் விஷயத்திலும், ஸர்வப்ரகார ரகாகண எம்பெரு மான் விஷயத்திலும், கரணத்ரயத்தாலும் ஆனவளவும் அநுகூலமாய்ப் போரவும், c வருந்தியும் ப்ராதிஃசல்யம் தவிர வும், ஆசார்யருசி பரிஃருஹிதமான த்வயார்த்தம் நெஞ்சிலே பட அநுஸந்திக்கவும், உகந்தருளின நிலங்களிலே பலகாலும் புக்கு முகங்காட்டவும், அருளிச்செயலைக்கொண்டு போதுபோக் கவும், d ந்யாயார்ஜிதமான த்ரவ்யத்தாலே கூர்நிவ்ருத்தி மாத்ரத்திலே பர்யாப்திபிறக்கவும், தேஹாத்தமாபிமான நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸம்ஸாரபீதனாகவும், பரதேவதா ப்ரதிபத்தியும், ப்ரயோஜநாந்தர நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ப்ராப்ய ருசியும், e ஸாத்நாந்தர நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக லித்தேத்யாபாய வ்யவஸ்த்தையும், இவை இத்தனையும் ஆசார்யகடாக்ஷத்தாலும், எம்பெருமான் விஷயிகாரத்தாலும் லித்திக்குமென்று அத்யவலித்திருக்கையும், f ஆசார்யஸந்திதியில்லாதபோது, விடாய்த்தவன் தண்ணீர்பெற்றருகிலோ என்னுமாபோலே

நிங்குகையும். b தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டு ஜ்ஞானந்த ஸ்வரூபமாயிருப்பது ஆத்மா என்று நினைத்திருக்கையும். c வருந்தியும்... - மிக முயன்றவது, ஸ்வைஷணவர்கள், ஆசார்யன், எம்பெரு மான் விஷயங்களில் மனோவாக்காயங்களாகிற முக்கரணங்களாலும் அபசாரங்களைத் தவிரவும். d ந்யாயமான வழிகளிலே தேடப்பட்ட பொருளைக்கொண்டு பசியில்லாமல் வாழுமளவேண்டு த்ருப்திபெறவும், e மற்ற ஸாத்நங்களாகிற கர்மஜ்ஞானபுத்தியோகங்களை வாஸனையோடு கைவிட்டு லித்தேத்யாபாயமான எம்பெருமானே உபாயமென்று உறுதிபூண்டிருக்கையும். f ஆசார்யனைவிட்டுப் பிரிந்தபோது தாகத் தால் வருந்தினவன் ஒருவாய் தண்ணீர் பெற்றால் உயிர் துரித்திருக்கலாம் என்று கண்டார் நினைக்கும்படி இருப்பதுபோலே ஆசார்யனோடு கூடுவதில் பேரவாக்கொண்டவனாய் இருக்கவேணும்;

யிருக்கவும், புகுவத்ஸந்திதியில்லாதபோது நடுவழியிலே பசித்தவன் ஊரைச் சேர்ப்போமாவோலையிருக்கவும்.

இவ்வதிகாரிக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்ரீபாதூதீர்த்தம் ௭ ஜாதமான ப்ரஜைக்குத் தாய்முலைப்பால்போலே; எம்பெருமானுடைய தீர்த்தம் பசுவின் பாலும் நெய்யும்போலே; ஆழ்வார்கள் அருளிச்செயல் அம்ருதபாநம்போலே; ஸாமாந்ய ஸாஸ்த்ரஸ்ரவணம் h அநபிமதபோஜநம்போலே; i விவித பூலங்களான நாநாவித புகுவந்மந்த்ரஜபாதிகள் வாஸநா பூலத்தாலே வந்ததாகில், ஸம்ஸாரதர்மாநுவர்த்தநம்போலே; j த்வயவார்த்தநாநுஸந்தநம் ப்ராப்யதேஸவாஸஸுகஸமாநம் என்னலாமித்தனையிறே; மற்றுச்சொல்லலாவதில்லை.

எம்பெருமானைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கும்போது நடுவழியில் பசித்தவன் விரைந்து ஊர் சென்று பசியாற நினைப்பதுபோலே எம்பெருமானை விரைவில் அடைய நினைக்கவேண்டும். பசியைக்காட்டிலும் தாகம் அஸஹ்யமாயிருப்பதுபோலே எம்பெருமானைப் பிரிந்திருப்பதைக்காட்டிலும் ஆசார்யனைப் பிரிந்திருப்பது மிகவும் பொறுக்கவொண்ணாதது என்று கருத்து. ௭ ஜாதமான ப்ரஜை - அப்போது பிறந்தகுழந்தை. h அநபிமதபோஜனம் - வேண்டாத சாப்பாடு. i புகுவத்ஸபுகுவத கைங்கர்யங்கனையொழிந்த பூலங்களின் பொருட்டு அஷ்டாஷ்டரஸுதர்ஸனமந்த்ர ஜப ஹோமாதிகள் முதலான புகுவந் மந்த்ரஜப ஹோமாதிகள் அநாதிவாஸஸூலத்தாலே ப்ரபந்தனுக்கு ஏற்பட்டதாகில், தினப்படி வாழ்க்கையில் பெண்பிள்ளைகளைப் பின்சென்று வாழ்வதுபோலே இதுவும் தவிர்க்கவொண்ணாமல் வந்துவிட்டது என்று நினைக்கவேண்டும். j த்வயமந்த்ரத்தைப் பொருளோடு அநுஸந்திப்பது ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வாழ்ந்து ப்ரஹ்மாநந்ததூத்தை யநுபூலிப்பதை ஒக்கும் என்று நினைக்கவேண்டும். ஆக, இவ்வார்த்தையில் ஸ்ரீவைஷ்ணவன் உயிருள்ளவரை பொழுதுபோக்கும் வழி சொல்லப்பட்டது.

இருநூற்றிருபத்தாரும் வார்த்தை

மறுமைக்கு ஆசார்யன் உபாயம் என்றிருப்பதுபோலே இம்மைக்கும் ஆசார்யன் உபாயம் என்று நினைத்தால் ஏற்படும் அநிஷ்டத்தைச் சொல்லுகிறது இவ்வார்த்தை. அதாவது-இம்மைப் பயன்கள் கர்மம் காரணமாக வருகின்றவையாகையாலே இவனுடைய

இருநூற்றிருபத்தாரும் வார்த்தை

2 ஆசார்யன் கடவனென்றிருந்தால் வருவதென்? என்னில்: - துருஷ்டத்திலே கர்மாதி, நம்; அங்கு ஏதேனும் சுருங்கிற்றுண்டாகில் ஆசார்யனை வெறுத்தபோது எம்பெருமானைக் கொண்டு தீர்த்துக்கொள்ளவொண்ணாது; எம்பெருமானை வெறுத்தோமாகில் ஆசார்யனைக்கொண்டு தீர்த்துக்கொள்ளலாம்.

இருநூற்றிருபத்தேழாம் வார்த்தை

எம்பெருமானார் தம்புடைய ஸீபாதத்திலே ஆஸ்ரயித் திருப்பார் ஒரு ஸ்வைஷ்ணவருடைய பிள்ளைக்கு 2 ஏகாயந ரோட்டை ஸம்ஸர்க்குமுண்டாக, 'நம்மோடு ஸம்பந்தமுடையவன் வ்யபிச்சரித்து அநர்த்தப்படுவொண்ணாது' என்று பெருமாள் திருவடிகளிலே எழுந்தருளிநிற்கச்செய்தே அவனும் அங்கே ஸந்திஹிதனாக, 'வாராய்! உனக்கு ப்ரமாணங்கள்ால் காட்டலாம்படி ஜ்ஞாநபௌஷ்கல்யமில்லை; நான் வேத்யாந்தங்களில் அறுதியிட்டிருக்கும் பொருள் இவ்வாத்மாவுக்குத் தஞ்சமாயிருக்கும் அர்த்தம் துவயமல்லதில்லை' என்று பெருமாள் திருவடிகளில் ஸீஸடிகோபனை எடுத்து

பாபத்துக்கு அநுருணமாகக் கஷ்டங்கள் ஏற்படும். அப்போது "நாம் இம்மைக்கும் ஆசார்யனை உபாயமாகப் பற்றியிருக்கும்போது இப்படி வந்துவிட்டதே" என்று ஆசார்யனைக் குறைய நினைத்தானால் இவனுக்கு எம்பெருமானும் ரக்ஷகனாகமாட்டான். இம்மையில் எம்பெருமான் ரக்ஷகனென்று நினைத்துக் கஷ்டமேற்பட்டபோது எம்பெருமானைக் குறைய நினைத்தால் அதனால் எம்பெருமானுக்கு ஏற்படும் கோபத்தை ஆசார்யனைக்கொண்டு ஆற்றிக்கொள்ளலாம்; ஆகையால் இம்மைக்கு எம்பெருமானையாவது ரக்ஷகனாக நினைக்கலாமெயொழிய ஆசார்யனை ரக்ஷகனாக நினைக்கலாகாது என்று கருத்து. இது ஏற்கனவே 104ம் வார்த்தைப் பகுதியாக வந்துள்ளது.

இருநூற்றிருபத்தேழாம் வார்த்தை

2 ஏகாயனர் - பிராட்டி ஸம்பந்தத்தில்லாத நாராயணனே ஸேஷி என்னும் கொள்கையுடையவர்கள். இது 105ம் வார்த்தையாக வந்துள்ளது.

ஸத்யம்பண்ணிக்கொடுத்தருளினார்; அவரும் அன்றுதொடங்கி துவயநிஷ்டுரானார்.

இருநூற்றிருபத்தெட்டாம் வார்த்தை

புட்டர் “துவயத்தின் அர்த்தத்தை புத்திபண்ணி ஸப்தாந்தரத்தாலே இவ்வர்த்தத்தை அநுஸந்திக்கவொண்ணாதோ?” என்று உடையவர்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய; “அநுஸந்திக்கைக்குக் குறையில்லை, ஆகிலும் இப்பாசுரத்துக்குச் சுரக்கும் அர்த்தம் வேறொரு பாசுரத்துக்குச் சுரவாது” என்று அருளிச்செய்தார்.

இருநூற்றிருபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

நம் ஆசார்யர்கள் திருமந்தரத்திலும் சரமஸ்லோகத்திலும் அர்த்தத்தை ஒளித்துப்போருவர்கள்; துவயத்தில் ஸப்தாந்தை ஒதுக்கி ஒளித்துப்போருவர்கள்.

இருநூற்றுமுப்பதாம் வார்த்தை

திருமந்தரமும் சரமஸ்லோகமும் ஆசார்யவாக்யம்; துவயம் ஸிஷ்யவாக்யம். துவயத்தில் பூர்வகூண்டத்தின் அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்தால் ஸ்வரகூணர்த்தமாக விலங்கிக்கிடந்து நிற்கும்பை எடுத்துப்பொகட ப்ராப்தியில்லை; உத்தரகூண்டத்தின் அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்தால் தலைசொறிகைக்கு அவஸரமில்லை, மடலெடுத்துக்கொண்டு புறப்படுமித்தனை.

இருநூற்றிருபத்தெட்டாம் வார்த்தை

துவயத்திலிருந்து தேறும் அத்தனை அர்த்தங்களும் மற்ற மந்தரங்களினால் கிடைக்கமாட்டா. இது 106ம் வார்த்தையாக இந்நூலில் வந்துள்ளது.

இருநூற்றிருபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

இதுவும் அடுத்த வார்த்தையும் இந்நூலில் 107ம் வார்த்தையாக வந்துள்ளன.

இருநூற்றுமுப்பதாம் வார்த்தை

107ம் வார்த்தையில் இது ஒருபகுதியாயுள்ளது.

இருநூற்றுமுப்பத்தோராம் வார்த்தை

புகழ்ச்சரணாவிந்து, ஸரணாகுதனும், ஜ்ஞாநிநாம் அக்ஷரேஸரனும், விலக்ஷணதிகாரியான இப்ரபந்நனுக்கு உபாயத்தில் ப்ரவ்ருத்தி ஸ்வரூபவிரோதி; உபேயத்தில் நிவ்ருத்தி ருசிவிரோதி; இவ்விரண்டு அர்த்தத்துக்கும் நித்யஸந பூதர் ஸ்வரக்ஷண க்ஷமையாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸ்வஸ்வரூப பாரதந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்து அஸோகவநிகையில் எழுந்தருளியிருந்த பிராட்டியும், பெருமாள் நில்லென்றிருக்கச் செய்தேயும் தம்முடைய செல்லாமையைக்காட்டி அவருடைய வார்த்தையை அதிக்ரமித்து, காட்டிலே தொடர்ந்து அடிமை செய்த இனையபெருமானும்.

இருநூற்றுமுப்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்றுத் திருநாட்டிலே போயிருக்கு மளவும் த்யவயத்தில் இரண்டு க்யண்டத்தின் அர்த்தத்தையும் கொண்டு ப்ரபந்நனாவன் காலயாபநம் பண்ணக்கடவன்.

இருநூற்றுமுப்பத்துமூன்றாம் வார்த்தை

ஆசார்ய ஸமாஸ்ரயணம் எப்போது, அப்போது பிறந்தா னைக்கடவன்; அன்று முதல் ஸாரீராந்தமளவாகக் கீழ்ச் சொன்னபடி செய்துபோருமாகிலிறே தன் ஸ்வரூபத்துக்கும் இவன் ஸ்வரூபத்துக்கும் சேருவது; ௩ அல்லாதபோது எம்

இருநூற்றுமுப்பத்தோராம் வார்த்தை

இது இந்நூலில் வார்த்தை 108ல் ஒரு பகுதியாக வந்துள்ளது.

இருநூற்றுமுப்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

இது 108ல் மற்றொரு பகுதியாக வந்துள்ளது.

இருநூற்றுமுப்பத்துமூன்றாம் வார்த்தை

௩ முன் வார்த்தைகளில் சொன்னபடி ப்ரபந்நன் நடக்காவிடில் எம்பெருமான் ஒரு ஸதாசார்யனைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு தன்னைப் வா—33

பெருமான் இவனைப் புருஷகாரமுகூத்தாலே விடமாட்டாதே விதியே என்று ரக்ஷிக்குமித்தனை.

இருநூற்றுமுப்பத்துநாலாம் வார்த்தை

௨ நஞ்ஜீயருக்குப் பெரியபூட்டர் அருளிச்செய்த பத்தர்த்தும்; -சரக்கேற்றின மரக்கலத்துக்குக்கேடு, காற்றாலேயாதல், ஸமுத்ரஸ்துபர்வதஸிகூரம் தட்டியாதல், பெருங்கடல் பாய்ந்தாதல், மஹாமத்ஸ்யங்களினுடைய புச்சுவிசேஷங்களாலே யாதல், ப்ரதிகாரமில்லாத அழிவு வருமாபோலே, எம் பெருமான் திருவடிகளிலே பண்ணிவைத்த ப்ரபத்திக்கும் புகூவத விஷயங்களிலே அறிந்தும் அறியாதும் பண்ணின அபசாரங்களாலே சில அந்தராயங்கள் நாஸர்ப்யந்தமாக வுண்டாகவே ஸம்பூஷிக்கும். தத்ப்ய ஸம்பூவநாநிவ்ருத்த யர்த்தமாக இப்பத்தர்த்தத்தைக் கேட்டு புத்திபண்ணி அநுஷ்டித்து நிர்ப்புரணம் மார்பிலே கைவைத்துறங்கும்;

பற்றிய இவனை விடமுடியாமல் “இவனையும் ரக்ஷிக்கவேண்டிய தலைப்பொறுப்பு நமக்கு வந்துசேர்ந்ததே” என்று மனக்குறையோடு ரக்ஷிப்பானித்தனை. (முற்கூறிய பெருமைகள் இவனுக்கு ஏற்பட்டால் பெருப்பேருக நினைத்து மிக உகப்புடன் இவனைக் கைக்கொள்ளுபவன என்று கருத்து.)

இருநூற்றுமுப்பத்துநாலாம் வார்த்தை

௩ நஞ்சீயருக்கு பூட்டர் அருளிச்செய்த பத்து அர்த்தங்கள் ஒரு ப்ரபந்தனுக்கு ஏற்படக்கூடிய ப்ரபத்திநிஷ்டாரபாயங்களைத் தவிர்க்கும் வழியைச் சொல்லுகின்றன. சரக்கேற்றின ஒரு கப்பலுக்குப் புயற் காற்றாலேயாவது, கடலில் அமிழ்ந்திருக்கும் பாறைதட்டியாவது கடல்நீர் பொங்கிப் பாய்ந்தாவது, பெரிய மீன்கள் வாலாலடிப்பதாலாவது தவிர்க்கமுடியாத அழிவோ நஷ்டமோ ஏற்படுவதுபோலே, எம்பெருமான் திருவடிகளிலே பண்ணின ப்ரபத்திக்கும் புகூவத்து புகூவதவிஷயங்களிலே அறிந்தும் அறியாமலும் பண்ணின சில அபசாரங்கள் இவனுடைய ஸ்வரூபநாஸம்வரையில் விளைக்கக்கூடிய வையாக உண்டாகும். இப்படி உண்டாகக்கூடிய இடையூறுகளால் ஏற்படும் புயம் அடியோடு நீங்குவதற்காக இந்தப் பத்துஅர்த்தங்களைக் கேட்டறிந்து அநுஷ்டித்து ப்ரபந்தன் கவலையற்றவனாய் வாழலாம்.

b அவை எவையென்னில்;— (1) ஆசார்யன் திருவுள்ளத்தாலே அநவரதம் நீனைக்கும்படியாக ஸரீரார்த்தப்ராணன்களை அழிய மாறியாகிலும் ஒரு கைங்கர்யம் உறுதியாகச்செய்வது; (2) புகுவத்விஷயத்திலும் எல்லாரும் கொண்டாடும்படியாகவும் திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்காகவும், தன் நெஞ்சு உணரவும் ஒரு ஸ்ரீகார்யஞ்செய்வது; (3) புகுவதவிஷயத்திலும் அப்படியே பல ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டியிலும் 'இன்னான் கல்யாணகுணங்கடையுடையவன்; புகுவதுபுகுவதவிஷயங்களில் செய்துபோரும்படி அழகிது' என்று கொண்டாடும்படி போருவது; (4) ஸர்வஸாக்ஷியாய் நினைவின் தலையிலே குடியிருக்கிற எம்பெருமான் சிரியாதபடி, வறைநாற்றமான அல்பாஸ்தீர பூலஸ்ரத்யுதையாலே ஏகாந்தத்திலும் அந்ய தேவதோபாஸநாதிகளை ஆசரியாதொழியவும், அந்யதேவ

இவ்வளவும் இவ்வார்த்தைக்குப் பீடிகை: b இனி, பத்து அர்த்தங்க ளாவன — (1) “ஸரீரம் அர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்ஞ்ஞுருப்ப்யோ நிவேத்யேத்” [உடலையும், பொருளையும், உயிரையும் ஸிஷ்யன் நற்ஞ்ஞுவுக்கு ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்] என்கிற ப்ரமாணத்தில் சொன்னபடி ஆசார்யன் திருவுள்ளத்தில் எப்போதும் தன்னை நினைத்திருக்கும்படியாக உடலையும் பொருளையும் உயிரையும் உட டாவது ஓர் ஆசார்யகைங்கர்யத்தை உறுதியாகச் செய்யவேண்டும். (2) எம்பெருமான் விஷயத்திலும்—புகுவதார்கள் அனைவரும் கொண்டாடும்படியாகவும், எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்காயிருக்கும் படியும், தன் நெஞ்சே அறிந்து பாராட்டும்படியாகவும் ஒரு நல்ல கைங்கர்யத்தைச் செய்யவேண்டும். (3) புகுவதார்கள் விஷயத்திலும் முற்கூறியபடியே பல ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டிகளில் தன்னை நற் குணங்கள் உடையவன் என்றும், புகுவதுபுகுவதகைங்கர்யங்களை அழகாகச் செய்கிறவன் என்றும் கொண்டாடும்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும். (4) பொசுங்கின நாற்றமுடைய உணவுபோலே அற்பமும் நிலைநில்லாததுமான பூலன்களில் ஆசையாலே தனியாயிருக்கும் போது மற்ற தேவதைகளை உபாஸிப்பது முதலான கார்யங்களைச் செய்தாலும், அதைச் செய்பவர்களோடு கூடப்போதல், கூடிவாழ்தல், கூடி இருத்தல், கூடிப்பேசுதல் முதலியவற்றைச் செய்தாலும், உள்ளுவாருள்ளிறறெல்லாம் உடனிருந்து அறியும்படி நினைவு புறப் படுகிற நெஞ்சிலே இருக்கிற எம்பெருமான் “இவன் நம்மையே

தோபாஸ்கரோடு ஸஹக்ருமந ஸஹவாஸ ஸஹாவஸ்தூந ஸம்பூஷணங்களை வருந்தியும் ஒழியவும்; (5) வறைநாற்றத்தை ஆசைப்பட்ட பெருச்சாளி இடரிலே அகப்பட்டு அநர்த்தப்படுமாபோலே, அநர்த்த ஸம்பந்த ரதிநிமித்தமான போஜநாஸநஸயநாதி ஸம்பந்தத்தாலே ஜ்ஞாநஹாநி பிறந்து விபரீதஜ்ஞாநமும் பிறந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவகோஷ்டியிலும் பூஹிஷ்க்ருதனும்விடும்; சிரஸ்சேத்யபர்யந்தமான மஹாபத்து ஸம்பாதிதமானாலும் ஆத்மதர்ம ப்ரச்யுதி பிறவாதபடி த்ருடாத்யவஸாய நீஷ்டாகுதனாகவும். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தபூதர் இவர்களிறே; பெரியநம்பியும் கூரத்தாழ்வானும்; (6) ஸாமாந்ய ஸாஸ்த்ரத்தில் கண்வையாதே விஸேஷஸாஸ்த்ரத்திலே அநவரத த்ருஷ்டியாய் அநுஷ்டாநத்திலும் அப்படியேயாய்த் தன்னை ஒருங்கப்பிடித்து நிஸ்ஸம்ஸயனாயிருக்கை; ‘ஆதிபூரதனும் திருக்கண்ணமங்கையாண்டானுமிறே இதுக்கு ப்ரமாணபூதர். நமக்கெட்டாத நிலமன்றோ?’

ஏமாற்றப் பார்க்கிறோனே” என்று சிரித்திருப்பன். அப்படி அவன் சிரித்திராதபடி சிரமப்பட்டாவது முற்கூறிய காரியங்களைச் செய்யாதிருக்கவேண்டும். (5) பொசுங்கின நாற்றமுடைய உணவுக்கு ஆசைப்பட்ட பெருச்சாளி கூண்டிலேயகப்பட்டுத் துன்புறுவதுபோலே, இவனுக்கு இடரை வினைக்கும் பேராகுங்களை விருப்பினால் அதற்குரிய உணவு. இருப்பு, படுக்கை முதலானவற்றின் தொடர்பாலே நல்லறிவு கெட்டு, தீய அறிவு உண்டாகி, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் திரளிவிருந்து விலக்கப்பட்டுவிடுவான் ஐலையேபோகும் ஆபத்துவருவதானாலும் முற்கூறியபடி ஆத்மஜ்ஞானத்துக்கு அழிவு பிறவாதபடி நிலையான உறுதிகொண்டவனாயிருக்கவேண்டும். இதற்கு உதேஹாணமாயிருந்தவர்கள்—அரசனைத் துரும்பென மதித்து துர்மனத்துக்காக உயிரைவிட்ட பெரியநம்பியும், துர்மனத்தை (கண்ணை)க்கொடுத்த கூரத்தாழ்வானுமாவர். (6) ஸாமாந்யஸாஸ்த்ரத்தில் “காண்பரோசேட்பரோ தாம்” [திருமாலை 7] என்கிற ரீதியில் கண்செலுத்தாமல் விஸேஷ ஸாஸ்த்ரமான புகுவதுஷ்டியத்தில் எப்போதும் பரிசீலனம் பண்ணிக்கொண்டு அநுஷ்டானத்திலும் ஸாமான்யத்தைவிட்டு விஸேஷத்தையே கடைப்பிடித்து. இதில் ஒருபடிப்பட்டவனாய் ஐயமற்றவனாயிருக்கவேண்டும். “ஆதிபூரதனும் ஜ்ஞானியும், ஸ்கார்த்தமான ஸ்வவ்யாபாரத்தைவிட்ட திருக்கண்ணமங்கையாண்டானுமன்றோ

என்னில் ; ஏறுவான் சாருங்குதிரையிறே. இளநெஞ்சர்க்
கெல்லாம் இத்தை அத்தியவலிக்கில் அருமையில்லை; ஒருத்தி
அப்யாஸத்தாலே மலையை எடுத்துக் காட்டினாளென்னும்
பழஞ்சொல்லிலையோ? (7) கோயில் திருமலை பெருமாள்
கோயில் முதலான ப்ரஸித்த, கேஷத்ரங்களில் நித்யவாஸம்
பண்ணுதல்; அங்கே நித்யவாஸம்பண்ணி அபியுக்தரான
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பலகாலும் நினைக்கும்படி ஆப்தம்பண்ணி
அர்த்தோபகாரத்தாலேயாதல், சேஷவ்ருத்தியாலேயாதல்,
அநுபவர்த்தித்துக் கொண்டுபோரவும். (8) புத்ர மித்ர களத்ர
கேஷத்ர அர்த்த, தேஹாதிசுளிலே அதிப்ரஸக்தி (ப்ரதிபத்தி)
பண்ணுதே ஆசார்யன் ஆத்மஹிதம் பண்ணினத்துக்கு ஒரு
வாசிதோற்ற அவற்றோடு ஒட்டற்றுப் பரிமாறவும்; (9) புகுவத்,
புகுவத கைங்கர்யத்திலே மிகவும் தாத்தர்யமுடையனும்,
ஸம்ஸாரத்தின் அநித்யத்வத்தை அநுஸந்தித்து, அவற்றோடு

இப்படியிருக்கமுடியும். நமக்கு இது எட்டாததன்றே" என்று ஐய
முறலாகாது. எப்பேற்பட்ட முாட்டுக்குதிரையானாலும் ஏறுகிற
முறையில் ஏறிப்பழகினால் அது அடங்கிதிற்கும். அதுபோலே இள
நெஞ்சை உடையவர்களுக்கும் இந்த உறுதியைப் பழக்கிக்கொள்வது
சிரமமில்லை. ஒரு பெண்பிள்ளை நெடுநாள்பழக்கத்தாலே முதலில்
பெரியகல்லையும், அதற்குப்பின் சிறியகுன்றையும் அதற்குப்பின் ஒரு
மலையையுமே எடுத்துக்காட்டினாள் என்று ஒரு பழங்கதை சொல்லு
வதில்லையோ? (7) கோயில், திருமலை, பெருமான்கோயில் முதலான
உலகறிந்த தீவ்யதேஸங்களில் எப்போதும் வாழவேண்டும். அப்படி
வாழும்போது நல்லோர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பலகாலும் தங்
களை நினைக்கும்படி அவர்களுக்கு வேண்டியவர்களாயிருந்து, அவர்
களுக்குப் பொருள் உதவி செய்தோ, கைங்கர்யம்செய்தோ அவர்கள்
திறத்தில் நல்லவனாயிருக்கவேண்டும். (8) பிள்ளைகள், நண்பர்கள்,
கைண்ட பெண்டிர், வயல், பொருள், உடல் முதலானவற்றில் மிகவும்
பாசம் வைக்காமல் ஆசார்யனால் எம்பெருமான் கையிலே காட்டிக்
கொடுக்கப்பட்டவன் என்னும் வாசி தெரியும்படி முற்கூறியவற்றோடு
பற்றற்று நடக்கவேண்டும். (9) எம்பெருமான் விஷயத்திலும் அவன்
அடியார் விஷயத்திலும் கைங்கர்யம் செய்வதில் மிகவும் ஈடுபட்ட
வனாய், ஸம்ஸாரத்தின் அல்பாஸ்திரத்தன்மையை அநுஸந்தித்து
முற்கூறிய புத்ரமித்ராதிகள் விஷயத்தில் அடியோடு பற்றை

வேறொரு (வேரோடு?) ஒட்டறவிடுக்கையும்; (10) நித்யனாய், ப்ரியபூதனாய், ஸர்வவித்ய பூந்துபூதனான எம்பெருமானை, “நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டுமே” என்று அரு ஸந்தித்துவரவும்; இப்பத்தர்த்தும் ப்ரதிபத்திஸ்தூதம்.

இருநூற்றுமுப்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

கந்தாடையாண்டான் அருளிச்செய்த வார்த்தை;— ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஸம்ஸார மண்டலத்திலே இருக்கும் இருப்பை, பிராட்டி ராவணபூவந்திலேயிருந்து காட்டினான்; எங்ஙனையென்னில், (1) a பிராட்டி இளையபெருமாள் திறத்தில் அருளிச்செய்தவார்த்தை பெருமாள் திருவடிகளை அகற்றினாற் போலே இவனுக்குத் ததீயாபராதும் எம்பெருமான் திருவடிகளை அகற்றும்; (2) பிராட்டிக்கு ராவணஸ்பர்ஸம்போலே இவனுக்கு தேஹஸம்பூந்தும்; (3) பிராட்டிக்கு b தர்ஜன பூர்த்தஸநாதிடிகளைப் பண்ணின ராக்ஷஸிகள் ஸஹவாஸம் போலே இவனுக்குக் களத்ரபுத்ராதி ஸஹவாஸம்; (4) பிராட்டிக்கு மாரீசதர்ஸநம்போலே இவனுக்கு விஷயப்ராவண்யம்; பிராட்டிக்கு ராவண தர்ஸநம்போலே இவனுக்கு இந்த்ரீயங்கள்; (5) பிராட்டிக்குத் திருவடி c தோற்றரவுபோலே இவ

அறுத்துவிடவேண்டும். (10) நித்யனாய், மிக இனியவனாய், எல்லா விதமான உறவுமுடையவனான எம்பெருமானை “நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டுமே” [திருச்சந்தவிருத்தம் 101] என்று பிரார்த்தித்து வரவேண்டும். இப்பத்து அர்த்தமும் கைவந்தவன் அறிந்தும் அறியாமலும் தவிர்க்கவொண்ணாதபடி ஏற்படும் பூகூவத்ஸ பூகூவத அபசாரங்களில் கவலைற்று மார்பிலே கையைவைத்து உறங்கலாமென்றபடி.

இருநூற்றுமுப்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

a மாரீசனாலே பெருமாள் பிரிக்கப்பட்டபோது பிராட்டி இளைய பெருமானைக் குறித்துச் சொன்ன கடுஞ்சொல் பெருமானைவிட்டு அவனை அகற்றினதுபோலே, ஜீவனுக்கும் பூகூவதரபசாரம் எம்பெருமானைவிட்டு அகற்றிவிடும். b தர்ஜனபூர்த்தஸனாதிடிகளை—மிரட்டுதல் பூயமுறுத்தல் முதலானவைகளை. c தோற்றரவு - காட்சி.

னுக்கு ஆசார்யன் தோற்றரவு; (6) பிராட்டிக்குத் திருவடி ராமதூணங்களைச் சொன்னாற்போலே இவனுக்கு ஆழ்வார்க ளருளிச்செயல்; (7) பிராட்டிக்குத் திருவாழி மோதிரத்தின் வரலாறு சொன்னாற்போலே இவனுக்கு ஆசார்யன் அருளிச் செய்த சூருபரம்பரை; (8) பிராட்டிக்குத் திருவாழி மோதி ரங்கொடுத்தாற்போலே இவனுக்கு ஆசார்யன் அருளிச்செய்த திருமந்தரம்; (9) பிராட்டிக்கு ஸ்ரீவிபீஷணமுவான் பெண் பிள்ளைகள் உசாத்துணையானாற்போலே இவனுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ண வர்கள் உசாத்துணை; (10) பிராட்டிக்கு விரோதியான ராவ னாதிபை நிரஸித்துப் பெருமான் பிராட்டியை எழுந்தருளு வித்துக்கொண்டு போனாற்போலே இவனுக்கு விரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அறுத்து எம்பெருமான் பரம பதத்தேறக்கொண்டுபோகை; d இப்பத்து வார்த்தையையும் அநுஷ்டாநபர்யந்தமாகவுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஸரீரத்தள வும் நிரபாயமாக இருந்து எம்பெருமான் திருவடிகளைப்பெறும்.

இருநூற்றுமுப்பத்தாரும் வார்த்தை

காணவேணுமென்று ஆசைப்படுகை காட்சி; அநுபுவிக்க வேணுமென்று ஆசைப்படுகை அநுபுவிக்கை; கைங்கர்யத்தை ஆசைப்படுகை அநுபுவுஜநிதப்ரீதிகாரித கைங்கர்யம்; இவை யித்தனையும் ஏககாலத்திலே கட்டிக்கும் - அக்கரைப்பட்ட அதிகாரிக்கு.

d இந்தப் பத்துவார்த்தைகளையும் அறிவதோடல்லாமல், அநுஷ்டிக்க வும் வல்ல ஸ்ரீவைஷ்ணவன் உயிரோடிருக்கும் வரையில் யாதொரு ஆபத்துமில்லாமலிருந்து எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பெறுவான் என்பது உறுதி.

இருநூற்றுமுப்பத்தாரும் வார்த்தை

இவ்வுலகிற்போலே ஒருகால் கண்டால் போதுமென்றிராதே எப்போதும் காணவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகையாகிற காட்சியும், அதுபோலே எப்போதும் அநுபுவிக்கவேணுமென்று ஆசைப்படுகையா கிற அநுபுவமும், அவ்வநுபுவத்தாலேற்படும் அன்பினால் ஏவப்பட்டு எப்போதும் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகை

இருநூற்றுமுப்பத்தேழாம் வார்த்தை

ஒரு முழுக்ஷுவுக்கு முன்று த்யாஜ்யம், முன்று உபாதேயம் ; அதென்னென்னில் ; - a பெளருஷஸங்க்யம், காமஸங்க்யம், அர்த்தஸங்க்யம் என்று இவை முன்று ; b ஆசார்ய விக்ரஹஸங்க்யம், ஆசார்ய கைங்கர்யஸங்க்யம், ஆசார்யன் அருளிச் செய்த வார்த்தையில் அதிஸங்க்யம் என்று இவை முன்று.

இருநூற்றுமுப்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

ஸ்வஸ்வரூப விரோதி, —ஸம்பந்தவிமோசநத்வம், ஸ்வஸ்வரூபதூர்ஸநத்வம், ஸ்வஸ்வரூபாநுபுவத்வம், ஸ்வஸ்வரூப விகாஸவ்ருத்தித்வம், ஸ்வஸ்வரூப அவிகாஸாநுபுவத்வம், உபயவிகாஸ வ்ருத்தித்வம்.

யாகிற கைங்கர்யமும் ஆகிய இவையெல்லாம் பரமபதும்சென்ற அதிகாரிக்கு ஒரே சமயத்தில் ஏற்படும்.

இருநூற்றுமுப்பத்தேழாம் வார்த்தை

aபெளருஷஸங்க்யம்—ஸ்வஸ்வாதந்தர்யத்தில் ஈடுபாடு. b ஆசார்ய விக்ரஹஸங்க்யம்—ஆசார்யன் திருமேனியில் ஈடுபாடு.

இருநூற்றுமுப்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

ஸ்வஸ்வரூப விரோதிகளை ஆறுவகையாகப் பிரித்துக்காட்டுகிறது இவ்வார்த்தை. (1) புகுவத்ய பூகுவதாசார்யர்களோடு உறவை அறுத்துக்கொள்ளுகை. (2) எம்பெருமானை அறிவதில் ஊன்றியிராமல் தன் ஆத்மாவை அறிவதில் ஊன்றியிருக்கை. (3) எம்பெருமானை அநுபூவிப்பதில் ஈடுபடாமல் தன் ஆத்மாவை அநுபூவிப்பதில் ஈடுபடுகை. (4) கைங்கர்யத்தை வ்ருத்தியாக (பரமப்ராப்யமாக)க் கொள்ளாமல் தன் ஸ்வரூபம் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் நீங்கி, தன் தூர்மபூதஜ்ஞானம் விரிவடைந்து ஸ்வரூபாவிர்பூவமேற்படுவதைப் பரமப்ராப்யமாகக் கொண்டிருக்கை. (5) தன் ஸ்வரூபம் சுருங்கியிருக்கும் ஸம்ஸாரதூஸையில் ஸப்ததூதிஷ்டயங்களை அநுபூவிக்கை. (6) புகுவத்யபூகுவத கைங்கர்யத்தை வ்ருத்தியாக (பரமப்ராப்யமாக)க் கொள்ளாமல் ஸ்வாத்மபரமாத்ம குணநுபுவத்தைப் பரமப்ராப்யமாகக் கொள்ளுகை.

இருநூற்றுமுப்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

ஜ்ஞாநத்யுஸை, ப்ராபகத்யுஸை, ப்ராப்தித்யுஸை, ப்ராப்ய த்யுஸை என்று நாலு ; ஜ்ஞாநத்யுஸையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்டிருக்கக்கடவன்; ப்ராபகத்யுஸையில் ஆகிஞ்சநயத்தை முன்னிட்டிருக்கக்கடவன்; ப்ராப்தி த்யுஸையில் ஆர்த்தியை முன்னிட்டிருக்கக்கடவன்; ப்ராப்ய த்யுஸையில் த்வரையை முன்னிட்டிருக்கக்கடவன்.

இருநூற்றுமுப்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

சேதனை எம்பெருமானை அடையும்போது (1) ஸ்வஸ்வரூபர ஸ்வரூபங்களை உள்ளபடி அறிகையாகிற ஜ்ஞாநத்யுஸை. (2) எம்பெருமானையே உபாயமாக உறுதிகொள்கையாகிற ப்ராபகத்யுஸை, (3) எம்பெருமானை அடையும் காலம் நெருங்கியிருக்கும் ப்ராப்தித்யுஸை, (4) எம்பெருமானை அடைந்த பின்புள்ள ப்ராப்யத்யுஸை என்று சேதனுக்கு நாலு நிலைகள் உண்டு. (1) ஜ்ஞாநத்யுஸையில் ஞானம் கனிந்த நலமான புக்தி முற்றினால் ஸ்வஸ்வரூபரஸ்வரூபங்களை மாறாபடி, எம்பெருமானுடைய ஜ்ஞானஸக்த்யாதியை மறந்து, அவனுடைய ஸௌகுமார்யம் (மென்மை) முதலானவற்றையே நினைத்து, அவனை ரக்ஷிக்கத்தக்கவனாகவும் தன்னை ரக்ஷிக்கவும் எண்ணி, அவனுக்கு மங்குளாஸாஸனம் செய்பவனாய் இருக்கவேண்டும். (2) எம்பெருமானையே உபாயமாக உறுதிகொள்ளும் ப்ராபகத்யுஸையில், தன் முயற்சியாகிற கைம்முதலில்லை என்று அநுஸந்திக்கும் ஆகிஞ்சநயத்தை முன்னிட்டிக்கொண்டே எம்பெருமானை உபாயமாக உறுதிகொள்ளவேண்டும். (3) எம்பெருமானை அடையும் காலம் நெருங்கியிருக்கும் ப்ராப்தி த்யுஸையில், அவனை அடையவேண்டும் என்பதில் துடிப்போடு இருக்கவேண்டும். (4) எம்பெருமானை அடைந்த பின்புள்ள ப்ராப்யத்யுஸையில் அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதில் வேகமுடையவனாயிருக்கவேண்டும்.

இருநூற்றுநூற்பதாம் வார்த்தை

எம்பெருமானுடையவும் அவனது அடியார்களுடையவும் அது புவமும் கைங்கர்யமும் இவ்வுலகத்திலேயே கிடைக்கப்பெற்றவர்களுக்கு "அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்" [திருமாலை 2] "மற்றொன்றினைக் காணவே" [அமலனாதி 10] "சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத்தன்மை" [திருவாய் 7.10-10] என்கிறபடியே வா—34

இருநூற்றுநாற்பதாம் வார்த்தை

அநுபூவம் விச்சேத்யூயாமைக்கும், உசாத்துணைக்குமாக வாய்த்து தேஸுவிஸேஷம் வேண்டுகிறது.

இருநூற்றுநாற்பத்தோராம் வார்த்தை

தானநுபூவிக்கையாவது - அவனநுபூவிக்கை. அபிமத விஷயத்தில் அழுக்குகக்கும் செருக்கரைப்போலே வருந்திப் பெறுவாரும், இரந்து பெறுவாருமாயிருக்கும்.

பரமபதூமாகிற அப்ராக்குத தேஸுமும் தேவையில்லை என்றே தோன்றும்; ஆனாலும், அவர்களும், அந்த தேஸுத்துக்குப் போவதற்கு இரண்டு காரணங்களுண்டு:—(1) இவ்வுலகம் அநித்தியமானதாகையாலே, ப்ரளயகாலத்தில் புகுபுத்புகுபுதாநுபூவகைங்கர்யங்களுக்கு இடையூறு ஏற்பட்டே தீரும். (2) இங்கிருக்கும்போது ஏற்படும் அநுபூவகைங்கர்யங்களுக்கு உசாத்துணைக்கு (கூடியநுபூவிப்பதற்கு) ஆட்கள் தேடிக்கண்டுபிடிக்கவேண்டும்படி இருக்கும். அதனாலேயே இவ்விரு குறைகளும் நேராதபடி நித்தியமாய், உசாத்துணைக்குக் கணக்கற்றவர்களுடைய நித்தியவிபூதிக்கு ஜ்ஞானிகள் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

இருநூற்றுநாற்பத்தோராம் வார்த்தை

சேதனன் எம்பெருமானைத் தான் அநுபூவிக்கையாவது—எம்பெருமான் இவனைப்பெற்று அநுபூவிப்பதைக் கண்டு களிக்கையேயாகும். தாம் விருப்பம் ஸ்திரீ விஷயத்தில் அவளுடைய வியர்வைநாற்றம் முதலான அழுக்குகளையும் விருப்பம் ராஜாக்களைப்போலே, எம்பெருமான், ஆழ்வாரைப் போன்றவர்களுடைய அழுக்குடம்பையும் விருப்பியிருப்பான். “செஞ்சொற்கவிகாள்” என்னும் திருவாய்மொழியில் (10-7) அநுஸந்தித்தபடி, நித்தியவிபூதிக்கும் ஆழ்வாரை இவ்வுடம்போடே கொண்டுபோக ஆசைப்படுவான், ஆழ்வார் அதுக்கு இசையாமல் “மங்கவொட்டு” [திருவாய் 10-7-10] என்று தம் ஸிரீரத்தை இங்கேயே லயமடையச் செய்யவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கையாலே தான் விருப்பிய ஆழ்வாருடைய திருமேனியின் அநுபூவம் கிடைக்கப்பெருத வருத்தத்தோடேயே ஆழ்வாருடைய ஆத்மஸ்வருபத்தை எம்பெருமான் பெறுகிறான். அதுபோலவே “சிந்தை மற்றெனிறின் திறத்ததல்லாத தன்மை” [திருவாய் 7-10-10] என்று ஆழ்வார் பரமபதூம் செல்லவும் ஆசையில்லாமல் திருவாறன்வினையிலே ஈடுபட்டபோது “ஆழியான் அருள்தருவான் அமைகின்றான் அது நமது விதிவகையே”

இருநூற்றுநாற்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

a புகுவத்பரர் த்விவிதர்; முமுகுக்களென்றும் புகுபுக் குக்களென்றும். முமுகுக்கள் தான் த்விவிதர்; புகுவச் சரணர்த்திகளும், கைவல்யார்த்திகளும். புகுவச்சரணர்த்திகள் த்விவிதர்; உபாஸகரும், ப்ரபந்தரும். ப்ரபந்தர் த்விவிதர்; ஆர்த்தரும், த்ருப்தரும். b ஆர்த்தப்ரபந்தர் த்விவிதர்; ஸம்ஸாரம் அடிக்கொதித்தவர்களும், புகுவதுநுபுவம் பெற்று லொழிய தூரிக்கமாட்டாதாரும்.

இருநூற்றுநாற்பத்துமுன்றாம் வார்த்தை

வ்யதிரிக்கங்களைவிட்டு அவனைப்பற்றுகை வைஷ்ணவனாகையாவது; தன்னைவிட்டு அவனைப்பற்றுகை ஏகாந்தியாகை

[திருவாய் 10-6-1] என்கிறபடியே ஆழ்வாரை யாசித்துப் பரமபதத்தில் அவரைப்பெற்று அநுபூதிப்பவனாய் இருப்பான். ஆக, ப்ராப்தாவும் ப்ராப்திக்கு உகப்பானும் அவனை என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

இருநூற்றுநாற்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

a இவ்விஷயங்கள் தீபிகாகாரிகாவளி ஜீவப்ரகாண விவரணத்தில் விவரிக்கப்பட்டன. b ஆர்த்தப்ரபன்னர்கள் இரண்டு வகைப்பட்டவர்கள். “பாவினைப் பல நீகாட்டிப்படுப்பாயோ—கூவிக்கொள்ளும் காலம் இன்னம் குறுகாதோ” [திருவாய் 6-9-9] என்கிறபடியே, ஸம்ஸாரத்தில் இருப்பு நெருப்பில் இருப்புப்போலே தோன்றி அதனாலே உடனே எம்பெருமானைப் பெறவேண்டும் என்று துடிப்பவர்கள் ஒருவகையான ஆர்த்தப்ரபன்னர்கள்; எம்பெருமானை அநுபூதிப்பதின் சிறப்பைக் கருதி, அதைப்பெற்றாலெழிய தூரிக்கமாட்டாதவர்களாய் எம்பெருமானை உடனே பெறவேண்டும் என்று துடிப்பவர்கள் இரண்டாவதுவகையான ஆர்த்தப்ரபன்னர்களாவர்.

இருநூற்றுநாற்பத்துமுன்றாம் வார்த்தை

(1) மற்ற தெய்வங்களைவிட்டு—தாம் விரும்பும் ஐஸ்வர்யத்துக்காக வாவது எம்பெருமானைப் பற்றுகிறவர்கள் வைஷ்ணவர்கள். (2) அவர்களைப்போலே தாம் விரும்பக்கூடிய மற்ற புலன்களையும் விட்டு அவனையடைவதற்காகவே அவனைப்பற்றும் உபாஸகர்கள் ஏகாந்திகள். அவர்களைப்போலே அவனை அடைவதையும் தமக்குப் புலமாகக்

யாவது; அவனைவிட்டு அவனைப் பற்றுகை பரமைகாந்தி யாகையாவது.

இருநூற்றுநாற்பத்துநாலாம் வார்த்தை

அம்மங்கியம்மாள் வார்த்தை; - a உடம்பைப்பற்றிச் சோறு தேடுவாரும், b உறவுமுறைபற்றிச் சோறுதேடுவாரும், c உடம்பரைப்பற்றிச் சோறுதேடுவாரும், d உடம்பு(பர்)களைப்பற்றிச் சோறுதேடுவாரும், e லோகத்தைப்பற்றிச் சோறுதேடுவாரும், f உயிரைப்பற்றிச் சோறுதேடுவாரும், g அவனைப் பற்றிச்

கொள்ளாமல், அவன் முகமலர்த்தியையே பரமபரியோஜனமாகக் கொண்டு அவனைப்பற்றுகிறவர்கள் பரமைகாந்திகளாவர்.

இருநூற்றுநாற்பத்துநாலாம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தையில் மேன்மேலே சிறந்த புருஷார்த்தங்களைப்பெறுகின்ற பலர் காட்டப்படுகின்றனர். அவர்களாவார்-a தேஹாத்மாபிமானிகளாய் இருந்துகொண்டு, உடம்புக்கு நன்மையை விரும்பி ஐச்வர்யத்தை ஸம்பாதிப்பவர்கள். b பெண்பிள்ளை முதலான உறவுமுறையார்க்கு நன்மையைவிரும்பி இவர்களுடைய உடலை வளர்க்க ஐச்வர்யத்தை ஸம்பாதிப்பவர்கள். c தேஹத்திற்காட்டிலும் மேற்பட்ட ஆத்மா ஒன்று உண்டு என்று உணர்ந்து, உடம்பையுடைய அவ்வாத்மாவுக்கு நன்மையைவிரும்பி ஸ்வர்க்குமாகிற மறுமைச் செல்வத்தையுடைய இஷ்டாபூர்த்தங்களை (புண்யகார்யங்களை)ச் செய்பவர்கள். d உடம்பையுடைய தமக்கு மாத்திரமல்லாமல் தமது பெண்பிள்ளைகள் முதலான உறவுமுறையாருடைய ஆத்மாக்களுக்கும் நன்மையைவிரும்பி, அதற்குரிய புண்யகார்யங்களை அநுஷ்டிப்பவர்கள். e உலகத்துக்கே நன்மையை விரும்பி, தம் உடல், பொருள், ஆவிகளாலே பாடுபடுபவர்கள். f தம் உயிருக்கு நன்மையைவிரும்பிக் கைவல்யமோக்ஷத்தையுடைய எம்பெருமானைக் குறித்து ஸாத்நாநுஷ்டானம் செய்பவர்கள். முந்தியவர்கள் எம்பெருமானைப் பற்றுதவர்களாகையாலே இவர்களைவிடத் தாழ்ந்தவர்கள். மோக்ஷத்தை விரும்பி எம்பெருமானைப் பற்றுகையால் இவர்கள் அவர்களைவிட உயர்ந்தவர்கள். இனி, அடுத்தபடியாக எம்பெருமானையும் பிராட்டியையும்பற்றி ஐஸ்வர்யங்களை விரும்புகிறவர்களை இவர்களைக் காட்டிலும் உயர்வாகச் சொல்லுவது 'ஏடுநிலத்தில்' [திருப்பல் 4] பாசுரவ்யாக்யானத்தில் சொன்ன ரீதியில், இக்கைவல்யசார்த்திக்கு என்றுமே புகுவதாநுபபுவம் இல்லாமற்போகையாகிற தூர்க்குதியைக் கண்டு என்று கொள்ளவேண்டும். g எம்பெருமானைப்

சோறுதேடுவாரும், h அவனைப்பற்றிச் சோறுதேடுவாரும், i அவனையும் அவனையும்பற்றிச் சோறுதேடுவாரும், j தன்னையும் அவனையும்பற்றிச் சோறுதேடுவாரும், k தன்னையும், அவனையும் அவனையும்பற்றிச் சோறுதேடுவாருமாயிறேயிருப்பது என்று.

இருநூற்றுநாற்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

கலக்கத்தோடு கூடின தேற்றம் ப்ரத்யுமாதிக்காரிக்கு; தேற்றத்தோடு கூடின கலக்கம் சரமாதிக்காரிக்கு.

பற்றி ஐஸ்வர்யத்தைப்பெற ஸாத்யநாநுஷ்ட்யானம் செய்பவர்கள். h ஐஸ்வர்யத்தைக் கொடுப்பதையே இயல்வாகக்கொண்ட பெரிய பிராட்டியாரைப்பற்றி ஐஸ்வர்யத்தைப்பெற ஸாத்யநாநுஷ்ட்யானம் செய்பவர்கள். பிதாவாய் ஹிதபரணா எம்பெருமானைப்பற்றி ஐஸ்வர்யத்தைப் பெறுவதைக்காட்டிலும், மாதாவாய் ப்ரியபரையான இவளிடம் பெறுவது எளிதாகையாலே இவர்கள் முந்தியவர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்கள். i இருவருமான சேர்த்தியிலே அவனைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு அவளிடம் ஐஸ்வர்யத்தைப் பெறவிரும்புகிறவர்கள், இது ஸ்வரூப ப்ராப்தமாகையாலே, மோஷுத்தில் ருசியை விளைவித்துவிடும். ஆகையாலே இவர்கள் முந்தியவர்களைவிடச் சிறந்தவர்கள். j உனக்கு நன்மையைவிரும்பி அவனை உபாஸித்து புகுவ தூநுபுவரூப மோஷுத்தைப் பெறுவதற்கு ஸாத்யநாநுஷ்ட்யானம் செய்கிறவர்கள். k இருவருமான சேர்த்தியில் அவர்களுடைய முகமலர்த்திக் காகவும், அதைக் கண்டு தான் களிப்பதற்காகவும் பரமபுருஷார்த்தமான பரார்த்ததூநுபுவகைங்கர்யங்களை அவனுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே பெறவிரும்புகிறவர்கள். இவர்கள் அனைவரிலும் உயர்ந்தவர்கள் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

இருநூற்றுநாற்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

புகுவதூஷிஷ்யஜ்ஞானம் தொடங்கியிருக்கும் நிலைமிலிருக்கும் ப்ரத்யுமாதிக்காரிக்கு அநாத்யுமாஸனையினால் ஏற்பட்ட ஸாம்ஸாரிகமான கலக்கத்தோடுகூட, புகுவதூஷிஷ்யஜ்ஞானத்தாலுண்டான தெளிவு உண்டு. புகுவதூஷிஷ்யஜ்ஞானம் முதிர்ந்த நிலையில் இருக்கும் சரமாதிக்காரிக்கு, ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களைப்பற்றிய தெளிவோடுகூட, புகுத்திரூபமான ஜ்ஞானம் முதிர்ந்தமையால் அஸ்த்யாநே ப்யயஸங்கையுண்டாகி, அவனுக்கு என் வருகிறதோ? என்னும் கலக்கமும் சேர்ந்திருக்கும்.

இருநூற்றுநாற்பத்தாரும் வார்த்தை

நஞ்ஜீயருக்கு பட்டரருளிச்செய்த வார்த்தை;-உபாயாம்ஸ நிருபகர் த்ரிவிதர். எங்ஙனே யென்னில்;-கர்மஜ்ஞாந நிஷ்டு ரென்றும், லித்ஹோபாயஸ்வீகார நிஷ்டுரென்றும், லித்ஹோபாயாந்தர்க்குதநிஷ்டுரென்றும். இதில் லித்ஹோபாயஸ்வீகாரநிஷ்டுன் கர்மஜ்ஞாநாதிநிஷ்டுனை அருவருக்கும்; லித்ஹோபாயாந்தர்க்குதநிஷ்டுன் லித்ஹோபாயஸ்வீகார நிஷ்டுனை அருவருக்கும்; கர்மஜ்ஞாநாதிநிஷ்டுன் கர்ம பரிபாலநபுங்கும் பிறக்கிறதோ? என்று கலங்கிக்கொண்டு போரும்; லித்ஹோபாயஸ்வீகாரநிஷ்டுன் லித்ஹோபாயஸ்வீகாரநிஷ்டுன்

இருநூற்றுநாற்பத்தாரும் வார்த்தை

மோக்ஷோபாயத்தைப்பற்றி ஆராய்ந்து அதன்படி நடந்துகொள் பவர்கள் மூன்று வகைப்பட்டவர்கள். அவர்களாவார்—(1) கர்ம ஜ்ஞான நிஷ்டுர். அதாவது—கர்மயோக்யத்தையும் ஜ்ஞானயோக்யத்தையும், ஜ்ஞானவிசேஷமான புக்தியோக்யத்தையும் அநுஷ்டித்து மோக்ஷத்தைப் பெறவிரும்புகிறவர்கள். (2) லித்ஹோபாயமாகிற எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றித் தான் பற்றின பற்றிலே தமக்கு மோக்ஷம் நிர்சயம் என்று உறுதிகொண்டிருக்கும் ஸ்வகூதஸ்வீகார நிஷ்டுர். (3) 'எம்பெருமான் நம்மைப்பற்றும் புற்று உபாயமே தவிர நாம் அவனைப் பற்றும்பற்று உபாயமன்று' என்று உணர்ந்து, நிர்ஹேதுகக்ருபையோடு கூடிய எம்பெருமானே ரக்ஷகன் என்று அவனுடைய அபிமானத்தில் அடங்கியிருக்கும் பரகூதஸ்வீகார நிஷ்டுர். இவர்களில் முதல்வகையைச் சேர்ந்த உபாஸகருக்கு கைங்கர்யத்தில் ஊற்றயில்லாமையால் புகூவதூறுபுவப்ரதானமான மோக்ஷமே கிடைக்கிறபடியால், ஸ்வார்த்துகைங்கர்யநிஷ்டுரான இரண்டாம்வகையினர் முதல்வகையினரை அருவருத்திருப்பார்கள். எம்பெருமானுடைய முகமலர்த்திக்கே உறுப்பான பரார்த்துகைங்கர்யமே பரமபுருஷார்த்தமாயிருக்கையால் ஸ்வார்த்துகைங்கர்யத்தை விரும்பும் இரண்டாம்வகையினரை, பரார்த்துகைங்கர்யத்தை விரும்பும் மூன்றாம்வகையினர் அருவருத்திருப்பார்கள். முதல்வகையினர் கர்மம் முதலான மோக்ஷஸாதனமான உபாயங்களை அநுஷ்டிப்பதில் ஏதேனும் குறை ஏற்படுமோ? என்று கலங்கிக்கொண்டிருப்பர். ஸ்வகூதஸ்வீகாரநிஷ்டுர்களான இரண்டாம்வகையினர் ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் முதலான ப்ரபத்தயங்கூங்களில் ஏதேனும் குறை ஏற்

பரிபாலந பூங்கும் பிறக்கப்புகுகிறதோ? என்று கலங்கிக் கொண்டு போரும்; லித்தேதூபாயாந்தர்க்குத(தத்வ)நிஷ்டுன் லித்தேதூஸாதநநிஷ்கர்ஷம் பண்ணிக்கொண்டு போரும்.

இருநூற்றுநாற்பத்தேழாம் வார்த்தை

திருச்சங்கணித்துறைநம்பிக்கு பட்டர் அருளிச்செய்த வார்த்தை; - முழுக்குச்சேதநகூதமான ஜ்ஞாநம் த்ரிவிதம்; உபாஸநாத்மகஜ்ஞாநமென்றும், ப்ரபத்யநாத்மகஜ்ஞாநமென்றும், ஸ்வரூபயாத்மாய்ஜ்ஞாநமென்றும். உபாஸநாத்மக ஜ்ஞாந முடையவன், உபாஸ்யன் பக்கலிலே தனக்குண்டான வருத்தியில் உகப்பை அவனுக்கும் தனக்குமென்றிருக்கும்; ப்ரபத்யநாத்மக ஜ்ஞாநமுடையவன் ப்ரபத்தவ்யன்பக்கலிலே தனக்குண்டான வருத்தியில் உகப்பை அவனுக்கே யென்றி

படுமோ' என்று கலங்கிக்கொண்டிருப்பர். பாக்யதஸ்வீகாரநிஷ்டுர்க ளான மூன்றுவதுவகையினரோவெனில், "ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும், ப்ராப்திக்குகப்பானும் அவனேயாயிருக்க, அவன் முகமலர்த்தியையே பேருகக்கொண்டு மார்பிலே கையை வைத்து உறங்க அமையும்" என்று கவலையும் கலக்கமுற்று ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷமும், எரித்தே ஸாத்யநநிஷ்கர்ஷமும் பண்ணிக்கொண்டிருப்பர்.

இருநூற்றுநாற்பத்தேழாம் வார்த்தை

மோக்ஷமடையவிரும்பும் சேதனர்களுடைய அறிவு மூன்றுவகைப் பட்டிருக்கும். (1) ஸ்வப்ரவருத்தி ரூபமான கர்மஜ்ஞான யோக்யங்களை அங்குமாகக்கொண்டதான புக்திரூபமான உபாஸனைமென்னும் அறிவு; (2) நீயே உபாயமாவசயாக என்று ப்ராப்த்திக்கும் ப்ரபத்தி என்னும் ஸரணாக்திரூபமான அறிவு. (3) எம்பெருமான் உடையவன், நாம் அவனுக்கு உடைமை என்னும் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய உண்மை அறிவு. முதல்வகைப்பட்டவன் தன் முயற்சியில் ஈடுபடுகையாலே தன்னுடைய புகுவதூபூபுவகைங்கர்யங்களினால் எம்பெருமானோடு தனக்கும் ஆநந்தமுண்டாவதாக நினைத்திருப்பான். இரண்டாவது வகைப்பட்டவன் தனக்காகவான தன் முயற்சியினின்றும் நீங்குகையாகிற ஸரணாக்தியில் ஊன்றியவனாகையாலே "தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே" [திருவாய் 2-9-4] "உனக்கே நாமாட்செய்வோம்" [திருப்பாவை 29] என்கிறபடியே, தாம்செய்யும் கைங்கர்யத்தினால் எம்பெருமானுக்குண்டாகும் உகப்பையே உத்யேதூஸ்யமாகக்கொண்டி

ருக்கும்; ஸ்வரூபயாதூதம்ய ஜ்ஞாநமுடையவன் ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞன்பக்கலுண்டான வருத்தியை ஸ்வயம் ஸ்வகார்ய மென்றிருக்கும். இவற்றுக்கு உத்யாஹரணம்; பதிவ்ரதை மாங்குல்யஸூத்ரம் பெருகினால் பூந்திக்கும்போது பூர்த்தாவினுடைய நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களை ஹேதுவாக்காமல், தன்னுடைய அநர்த்தத்வருத்தியென்று நினைத்திருக்குமாபோலே.

இருநூற்றுநாற்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

நம்பிள்ளை வார்த்தை-ஆத்மஸமர், ப்ராணஸமர், த்ருஷ்டிஸமர், ப்ராஹுஸமர், ஆபுரணஸமர், ஆயுதஸமர், பாதுஸமர், பாதுரேகாஸமர், பாதுரக்ஷாஸமர், சூயாஸமர்.

ருப்பான். மூன்றாவதுவகைப்பட்டவன் எம்பெருமானாகப்புக்காகக் கைங்கர்யம் செய்வது தனக்கு உத்தேசம்யம் என்றும் நினையாமல், உடையவனுக்கு உடைமையாகிற நாம் செய்யவேண்டிய கடமை என்று கைங்கர்யம் செய்வான். மூன்றாவது மனப்பான்மைக்கு ஒரு வகையில் பின்வரும் மனப்பான்மை த்ருஷ்டாந்தமாகும். அதாவது:- பதிவ்ரதையான ஸ்திரீக்கு ஏதோவொரு காரணத்தால் மங்கள ஸூத்ரம் (தாலி) அறுந்துபோய், மறுபடி கட்டிக்கொள்ள நேரும் போது "பூர்த்தாவினுடைய அதுக்ரஹமிருந்தவரையில் அருமலிருந்தது. அதுக்ரஹம் நீங்கி நிக்ரஹம் ஏற்பட்டதால் அறுந்து விட்டது" என்று நினையாமல் 'நான் தவறுசெய்யாமலிருந்தவரையில் அருமலிருந்தது; இப்போது நாம்செய்த ஏதோ ஒரு தவறான கார்யத் தால் அறுந்துவிட்டது' என்று நினைப்பான். அதுபோலே என்றபடி.

இருநூற்றுநாற்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

ஓர் ஆசார்யனுக்கு ஒரு ஸிஷ்யன் ஆத்மாவுக்கே ஸமமாகவும், உயிருக்கே ஸமமாகவும், கண்ணையொத்தவனாகவும், கைகளையொத்தவனாகவும் இருப்பான், அவைபோல் இனியவனாயிருக்கையாலும் கார்யங்களைச் செய்கையாலும். ஆபுரணத்தைப்போலேயிருப்பான், ஆசார்யனுக்குப் பொலிவுட்டுகையாலே. ஆயுதத்தைப்போலிருப்பான், த்ரஸ்னவிரோதிகளை நிரஸிக்கையாலே, பாதுத்தை ஒத்தவனாகவும் பாதுரேகையை ஒத்தவனாகவும், பாதுரக்ஷையை ஒத்தவனாகவும் இருப்பான். அந்தரங்ககைங்கர்யங்களைச் செய்கையாலும், பிரித்துப்பார்க்க முடியாதபடி இருக்கையாலும், நிழலைப்போலேயிருப்பான் எப்போதும் பிரியாமல் பின்தொடருகையால்.

இருநூற்றுநாற்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

ஸர்வேஸ்வரனைப் பற்றுமவர் ஷட்யுவிதர். அவர்களாகிறார்;- உத்தமன், உத்தமப்ராயன், மத்யமன், மத்யமப்ராயன், அத்யமன், அத்யமப்ராயன். உத்தமனாகிறான்—உத்க்ருஷ்டனான எம்பெருமானே தனக்கு உறவு என்றிருக்குமவன்; உத்தமப்ராயனாகிறான்—உத்க்ருஷ்டனான எம்பெருமான்பக்கல் உபஜீவ்யம்ஸுத்துக்கு விரைகட்டுமவன்; மத்யமனாவான்—மாத்யவைஸ்வரயத்துக்கு மஹானான தபஸ்ஸு பண்ணுமவன்; மத்யமப்ராயனாவான்—மாதவனைப் பெற்றும் வகுத்த வாழ்வறியாதவன்; அத்யமனாவான்-அம்மானைப் பெற்று அந்நத்தைப் பற்றுமவன்; அத்யமப்ராயனாவான் - அம்மானைப்பெற்றும் அல்லாதாரைப் பற்றுமவன்.

இருநூற்றைம்பதாம் வார்த்தை

கந்தாடையாண்டான் வார்த்தை:-ப்ரபத்தி நிஷ்டுர் மூவர்—ஸுப்து நிஷ்டுரும், அர்த்துநிஷ்டுரும், அபிமானநிஷ்டுரும்.

இருநூற்றுநாற்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

ஸர்வேஸ்வரனைப் பற்றுமவர்கள் ஆறுவகைப்பட்டவர்கள்; இவர்கள் மேனிமேலே கீழ்ப்பட்டவர்கள். (1) உத்தமன் - மிக உயர்ந்தவனான எம்பெருமானே தனக்கு எல்லாவிதமான உறவுமாயிருக்கையால், உபேயமும் உபாயமும் அவனை என்றிருக்கும் ப்ரபந்தன். (2) உத்தமப்ராயன்-உயர்ந்தவனான எம்பெருமானையே உபேயமாகக் கொண்டும், அவனைப்பெறுவதற்கு விதைவிதைப்பதுபோலே தன் முயற்சியில் ஈடுபடும் உபாஸகன். (3) மத்யமன் - எம்பெருமானையொத்த அபஹதபாப்மத்வம் முதலான எட்டு குணங்களின் ஆவிப்பூரவத்தைப் பெறுவதற்கு நெடுங்காலம் ஜ்ஞானயோக்யம் முதலான அரிய உபாயாநுஷ்டானங்களைச் செய்யும் கைவலயநிஷ்டுன். (4) மத்யமப்ராயன்-எம்பெருமானை அறிந்திருந்தும் மோக்ஷோபாயமறியாமல் தடுமாறுமவன். (5) அத்யமன் - எம்பெருமானைப் பெற்றும் அவனிடம் புத்ரன் பசு அன்னம் முதலான ஷுத்ரப்ரயோஜனங்களை வேண்டுமவன். (6) அத்யமப்ராயன்-எம்பெருமானைப் பெற்றும் குடியில் பிறந்து அவனை அறிந்துவைத்தும், பணம் மாடு மனை பெண்டுபிள்ளைகள் முதலானவற்றுக்காக மற்ற தெய்வங்களைப் பற்றுமவன்.

இருநூற்றைம்பத்தோராம் வார்த்தை

அஜ்ஞாநதுஸைஸ கும்புகர்ணனைப்போலே; தேவதாந்தர பஹநம் பண்ணுகிறதுஸைஸ ராவணனைப்போலே; புக்திதுஸைஸ சூர்ப்பணகையுயைப்போலே; ப்ரபத்திதுஸைஸ ஸ்ரீவிபீஷ்ணுறும் வாணைப்போலே என்று நம்பிள்ளை.

இருநூற்றைம்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

ஸர்வயோக்யஸந்யாஸி, ஸர்வோபாய ஸூந்யன், உண்டு உபவாஸி, ஸர்வஸங்க்யபரித்யாக்ய; திருமழிசைப்பிரான், நம் மாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், எம்பெருமானார்.

இருநூற்றைம்பதாம் வார்த்தை

ப்ரபத்தி நிஷ்டுரீ மூவகைப்படுவர்—(1) துவயஸ்யுப்யுதாநுஸந்தாநத்தில் ஊன்றியிருப்பவர்கள் (2) துவயத்தின் அர்த்தத்தில் ஊன்றியிருப்பவர்கள் (3) துவயத்தின் அர்த்தத்தில் ஊன்றியிருக்கும் ஒரு பாக்யவதனின் அபிமானமே உத்தராகம் என்றிருப்பவர்கள். இவர்கள் மேன்மேலே சிறந்தவர்கள்.

இருநூற்றைம்பத்தோராம் வார்த்தை

அஜ்ஞானதுஸைஸ — உறங்கும் கும்புகர்ணன் நிலைபோன்றது. எம்பெருமானுக்கு அபசாரம் செய்து மற்ற தெய்வங்களைப்பற்றுவார் நிலை—அதையே செய்த ராவணன் நிலைபோன்றது. புருஷகாரத்தை முன்னிடாமல், புக்தியாகிற தன் முயற்சியாலே எம்பெருமானைப் பெற நினைக்கும் உபாஸகர்களுடைய நிலை—அதையே செய்த சூர்ப்பணகை நிலைபோன்றது. பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகப் பற்றி எம்பெருமானையே உபாயோபேயமாகப் பற்றும் ப்ரபந்தர் நிலை—அதையே செய்த ஸ்ரீவிபீஷ்ணுவான் நிலைபோன்றது.

இருநூற்றைம்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

புக்தியோக்யம் முதலான எல்லா யோக்யமும் கைவந்தவராயிருந்தும் அவற்றைக் கொண்டு எம்பெருமானைப் பெறநினையாமல் எம்பெருமானையே உபாயமாகப்பற்றிய திருமழிசைப்பிரான் ஸர்வதூர்மபரித்யாக்யமாகிற ஸர்வயோக்யஸந்யாஸத்தைச் செய்தவர். “கண்ணனல்லால் இல்லைகண்டிர் சரண்” [திருவாய் 9-1-10] “நோற்றநோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்” [திருவாய் 5.7-1]

இருநூற்றைம்பத்துமுன்றும் வார்த்தை

அர்த்தாலுப்துதன் ஸம்ஸாரி; ஜ்ஞாநலுப்துதன் ஸ்ரீவைஷ்ணவன்; கைங்கர்யலுப்துதர் முக்தநித்யர்; தூஸ்யலுப்துதன் எம்பெருமான்.

இருநூற்றைம்பத்துநாலாம் வார்த்தை

புத்துதன் தன்னை ப்ரக்ருதியென்றிருக்கும்; விஷயீ தன்னைக் காமுகனென்றிருக்கும்; கேவலன் தன்னை ஸ்வதந்த்ரனென்றிருக்கும்; ஸாஸ்த்ரி தன்னை ஸர்வஜ்ஞனென்றிருக்கும்; கர்மீ தன்னை பேராக்தாவென்றிருக்கும்; ஜ்ஞாநி என்றருளிய நம்மாழ்வார் ஸர்வோபாயஸூத்ரர். எம்பெருமான் திருமந்த்ரோபதேஸம் செய்வதற்குமுன் விஷயப்ரவணராயிருந்து, உபதேஸம்பெற்றபின் அது நீங்கப்பெற்ற திருமங்கையாழ்வார் உண்டு உபவாஸி. துண்டுபவித்ரங்கள் போன்ற கூரத்தாழ்வான், முதலியாண்டான் தவிர மற்ற அனைவரிடமும் பற்றைவிட்ட எம்பெருமானார் ஸர்வஸங்குபரித்யாகி.

இருநூற்றைம்பத்துமுன்றும் வார்த்தை

ஸம்ஸாரிகள் இவ்வுலகச் செல்வத்தை ஆசைப்படுமவர்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபஜ்ஞானத்தை ஆசைப்படுமவர்கள். முக்தர்களும் நித்யர்களும் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதில் ஆசையுள்ளவர்கள். எம்பெருமான் சேதனருடைய தூஸ்யத்தை (அடிமையை)ப் பெறுவதில் ஆசையுள்ளவன்.

இருநூற்றைம்பத்துநாலாம் வார்த்தை

ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுண்டிருக்கும் புத்துதஜீவன் ப்ரக்ருதி கார்யமான ஸரீரமென்று தன்னை நினைத்திருப்பான். விஷயப்ரவணராயிருப்பவன் (ஸ்த்ரீஸம்பேரகூத்தில் ஈடுபட்டவன்) தன்னைக் காமத்தை அநுபுவிப்பதற்காகவே ஏற்பட்டவன் என்று நினைத்திருப்பான். எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்வதை விரும்பாமல், தன் ஆத்மாவைத் தானே அநுபுவிக்கும் கேவலன். தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாக நினைத்திருப்பான். ஸாஸ்த்ரஜ்ஞானத்திலேயே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸாஸ்த்ரி, தன்னை எல்லாமறிந்தவனாக அஹங்காரம் கொண்டிருப்பான். வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸவர்க்கூரதிஸாதானமான யசகங்களை அநுஷ்டிக்கும் கர்மீ, தன்னை ஸவர்க்கூரதிஸாதானமான யசகங்களை அநுபுவிப்பதற்கு ஏற்

தன்னை விரக்தனென்றிருக்கும்; புக்திமான் தன்னை மோக்ஷஸாத்யநென்றிருக்கும்; ப்ரபந்தன் தன்னை அசித்தென்றிருக்கும்.

இருநூற்றைம்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

புத்தூருக்குச்சோறும், தண்ணீரும் தூரகம்; a ஆஜ்யக்ஷிராதிசுள் போஷகத்ரயம்; b ஸ்ரக்சந்தநாதிசுள் பேராக்யம். முமுக்ஷுவுக்கு ஜ்ஞாநம் தூரகம்; ஆசார்ய வைபவம் போஷகம்; புக்யவத்ருஹஸந்தநாநம் பேராக்யம்: நித்யமுக்தருக்கு c மித்ருநாநுபவம் தூரகம்; கைங்கர்யம் போஷகம்; d புக்யவந்முகேலல்லாஸம் பேராக்யம்.

இருநூற்றைம்பத்தாரும் வார்த்தை

ஓராசார்யன் ஸ்ரீபாதூத்திலே இரண்டு பேர் ஆஸ்ரயிக்க, ஒருவர் ஜ்ஞாநாதிகராக ஒருவர் ஸம்பந்தமாத்தரமேயாயிருப்பானென்? என்னில்;-பாபம் க்ஷீணமாகாமையாலே. அப்படியானால் ஆஸ்ரயிக்கக்கூடுமோ? என்னில், பாபந்தான் த்ரிவித

பட்டவனாக நினைத்திருப்பான். ஜ்ஞானயோகத்தில் ஊன்றியவனாக அதற்குறுப்பான வைராக்யத்தையுடையவனாகத் தன்னை நினைத்திருப்பான். புக்தியோகநிஷ்டுன் தன்னை மோக்ஷஸாத்யனம் கைவந்தவனாக நினைத்திருப்பான். எம்பெருமானையே உபாயமாகக்கொண்ட ப்ரபந்தன் மோக்ஷத்திலும் தன் ஆநந்தத்தை ஆசைப்படாமல், எம்பெருமானுடைய முகமலர்த்தியையே உத்யேஸ்யமாகக்கொள்கையாலே தன்னை அசித்தைப்போல் பரதந்தரனாக எண்ணி மோக்ஷஸாத்யனங்களில் ஈடுபடாமலிருப்பான்.

இருநூற்றைம்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுண்ட புத்தூருக்கும், மோக்ஷத்தை விரும்பும் முமுக்ஷுவுக்கும், மோக்ஷமடைந்திருக்கும் நித்யமுக்தருக்கும் உயிர் தூரிக்கச்செய்யும் தூரகம், போஷிக்கச் செய்யும் போஷகம், இனிமையை விளைக்கும் பேராக்யம் ஆகியவை யாவை என்று இவ்வார்த்தையில் காட்டப்படுகிறது. (a) நெய் பால் முதலியவை; (b) மாலை, சந்தனம் முதலியவை, (c) பிராட்டியும் பெருமாளுமான சேர்த்தியை அநுபவிப்பது, d எம்பெருமானுடைய முகமலர்த்தி.

மாகையாலே கூடும்; எங்ஙனையென்னில்; - ஒரு ஸ்திரீக்கு மூன்று ப்ரதிபுந்த்யம் உண்டாமாபோலே. அவையாவன - பாணிகூரஹணம் பண்ணவொட்டாத பாபமும், புர்த்தாவோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கவொட்டாத பாபமும், புத்ரரின்றிக்கே யிருக்கிற பாபமும்; இவை பர்வக்ரமத்தாலே போமாபோலே, அதிகாரிக்கும் ஸமர்ப்பணவிரோதிகூடியமும், ஸாத்ருவிரோதிகூடியமும், ப்ராய்ஸவிரோதிகூடியமும் என்றிவை மூன்றும் பர்வக்ரமத்திலே போகவேண்டுமாகையாலே.

இருநூற்றைம்பத்தேழாம் வார்த்தை

வைஷ்ணவனென்றும், ஏகாந்தியென்றும், பரமைகாந்தியென்றும் ஆகாரம் மூன்று. வைஷ்ணவனாகிறான் - தேவ

இருநூற்றைம்பத்தாறாம் வார்த்தை

ஒரே ஆசார்யனிடம் இரு ஸிஷ்யர்கள் ஆஸ்ரயித்திருக்கும்போது, ஒருவர் அறிவில் சிறந்தவராகிறார். ஒருவர் ஆசார்யஸம்பந்தமுமாதிரி மாய், அறிவில்லாமலிருக்கிறார். இதுக்குக் காரணமென்ன? என்பது கேள்வி. இரண்டாமவர்க்குப் பாபம் கழியாமையாலே இப்படி அறிவில் லாமலிருக்கிறார் என்பது பதில். 'பாபம் கழியவில்லை என்றால் ஆசார்யனை ஆஸ்ரயித்ததுதான் எப்படிப் பொருந்தும்?' என்பது இதற்குமேல் கேள்வி. 'பாபம் மூன்றுவகைப்படுமாகையாலே பொருந்தும்' என்பது பதில். இதற்கு ஒரு துருஷ்டாந்தம்:-ஒருபெண்ணுக்கு மூன்றுவகையான பாபங்கள் அவளுடைய பேறுகளைத் தடுக்கும். அவையாவன:- (1) ஒரு பாபம் கல்யாணமாகாதபடி தடுக்கும். (2) கல்யாணமானாலும் ஒரு பாபம் கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் மனவேற்றுமை முதலானவற்றை உண்டாக்கி அவனோடு கூடமுடியாதபடி தடுக்கும். (3) கணவனோடு கூடியிருந்தாலும், ஒருபாபம் பிள்ளை உண்டாகாதபடி தடுக்கும். இதுபோலவே சில அதிகாரிகளுக்கு ஒருபாபம் தன்னை ஆசார்யனிடம் ஸமர்ப்பிக்கமுடியாதபடி தடுக்கும். மற்றொரு பாபம் ஆஸ்ரயித்தபின்பு இவனுக்கு அதிகாரத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்கும் ஜ்ஞானமுண்டாகாதபடி தடுக்கும். மற்றொரு பாபம் ஜ்ஞானமுண்டான பின்பும் புகுவத்புகாவுதரபசாரங்களை விளைத்து ப்ராய்ஸமான மோஷமுண்டாகாதபடி தடுக்கும். இம்மூன்று பாபங்களும் ஆசார்ய உபதேஸம், புகுவத்புகாவுதரசார்யாபிமானம் முதலானவற்றாலே படிப்படியாகவே நீங்கும்.

தாந்தர நிவ்ருத்திபூர்வகமாக புகுவச்சேஷத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தவன்; ஏகாந்தியாகிருன் - ஸாத்நாந்தர நிவ்ருத்திபூர்வமாக லித்ததஸாத்நஸ்வீகாரம் பண்ணினவன்; பரமைகாந்தியாகிருன் - ப்ரயோஜநாந்தர நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக பரமப்ராப்ய ரூசி பிறந்தவன்.

இருநூற்றைம்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

வைஷ்ணவன் அக்ருத்யத்தைப் பாபமென்று தவிரும்; ஏகாந்தி அக்ருத்யத்தை ஸ்வரூபஹாநியென்று தவிரும்; பரமைகாந்தி அக்ருத்யத்தை ரூசியில்லாமையாலே தவிரும்; “அருவருத்தஞ்சினயேல்” என்னக்கடவதிறே.

இருநூற்றைம்பத்தேழாம் வார்த்தை

(1) மற்ற தெய்வங்களிடம் பற்றற்று, ஆத்மா எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டது என்று அறிபவன் வைஷ்ணவன். இவனுக்கு மற்ற ப்ரயோஜனங்களிலும், மற்ற ஸாத்நங்களிலும் ஈடுபாடு உண்டு. (2) தன் முயற்சியாகிற மற்ற ஸாத்நங்களைக் கைவிட்டு லித்ததோபாயமாகிற எம்பெருமானையே உபாயமாகப்பற்றினவன் ஏகாந்தி. இவன் எம்பெருமானோடு மற்ற பயன்களையும் விரும்புகிறவன். (3) மற்ற பயன்களிலும் பற்றற்று, பரமப்ராப்யமான புகுவத் புகுவத பரார்த்துகைங்கர்யத்திலேயே ஈடுபட்டு அதைப்பெறுவதற்கு எம்பெருமானையே உபாயமாகக்கொண்டவன் பரமைகாந்தி.

இருநூற்றைம்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

ஸாஸ்த்ரத்தில் விலக்கப்பட்ட கார்யத்தைச் செய்வது பாபமாகையாலே நாம் விரும்பும் ஸாத்நங்களையும், அவற்றுக்கு ஸாத்நங்களையும் தடுத்துவிடும் என்னும் எண்ணத்தாலே வைஷ்ணவன் அக்கார்யத்தைச் செய்யாதிருப்பான். எம்பெருமானையே உபாயமாகப்பற்றிய ஏகாந்தி “எம்பெருமானுடைய ஆணையாகிற ஸாஸ்த்ரத்தில் விலக்கப்பட்ட கார்யத்தைச் செய்வது நம் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாது” என்னும் எண்ணத்தாலே அதைச் செய்யாதிருப்பான். பரமைகாந்தியோவெனில் எம்பெருமானையே ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும் கொண்டவனாகையாலே முற்கூறிய கார்யத்தில் ரூசியில்லாமையாலேயே அதைச் செய்யாமலிருப்பான். “அன்னமென்னடையினார் கலவியை அருவருத்தஞ்சினயேல்” [பெரிய திருமொழி 9-7-2] என்று திருமங்கையாழ்வாரும் பரமைகாந்தியின் நிஷ்டையைக் காட்டினார்.

இருநூற்றைம்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

வைஷ்ணவன் க்ருத்யத்தை அதி,காரிஸம்பத்திக்காகச் செய்யும்; ஏகாந்தி க்ருத்யத்தை லோகஸங்க்ரஹதயா கர்த்த வ்யமென்று செய்யும்; பரமைகாந்தி க்ருத்யத்தை க்ருபையாலே செய்யும்.

இருநூற்றறுபதாம் வார்த்தை

வைஷ்ணவன் கைங்கர்யத்தை ஸாத்நமென்று செய்யும்; ஏகாந்தி கைங்கர்யத்தைக் காலக்ஷேபமென்று செய்யும்; பரமைகாந்தி கைங்கர்யத்தை ராக்யப்ராப்தமென்று செய்யும்.

இருநூற்றறுபத்தோராம் வார்த்தை

ஸாந்தனுக்கு ஸத்வோத்ஸுரேகஹேது - ஸத்வோத்தரருடைய ஸாரீரஹார நிருபணம் பண்ணிச் சருகுதிரட்டாத ஸம்யக்ஜ்ஞாந நிஷ்டை; ஸ்வருபஜ்ஞனுக்கு ஸ்வவர்ணாகூல

இருநூற்றைம்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

ஸாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்ட கார்யத்தை, தன் இஷ்டத்தைப் பெறுவதற்கு அதைச் செய்தாலேயே தருதி ஏற்படும் என்னும் எண்ணத்தினால் செய்வான் வைஷ்ணவன். எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றின ஏகாந்தி அக்கார்யம் இவனுக்கு உபாயமல்லாமையாலே விடக்கூடியதாயிருந்தாலும், தன்னைப் பார்த்துத் தருதியில்லாத மற்றவர்களும் விட்டு நிரித்துப்போவார்களே என்னும் எண்ணத்தாலே அதை அதுஷ்டிப்பான். எம்பெருமானையே உபேயமாகவும் உபாயமாகவும் கொண்ட பரமைகாந்தி லோகக்ஷேமம் ஏற்படும் என்னும் கருணையாலே ஸாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கார்யங்களைச் செய்வான்.

இருநூற்றறுபதாம் வார்த்தை

வைஷ்ணவன் கைங்கர்யத்தைத் தான் விரும்பும் பூலத்துக்கு ஸாத்நமமாகக் கருதிச் செய்வான். எம்பெருமானையே உபாயமாகக் கொண்ட ஏகாந்தி கைங்கர்யத்தைப் போதுபோக்காகக் கருதிச்செய்வான். மற்ற பூலன்களிலும் ஆசையிருக்கையாலே, இவனுக்குக் கைங்கர்யத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு இராது என்று கருத்து. பரமைகாந்தி கைங்கர்யமே பரமப்ராப்யம் என்று அறிந்தவனாகையாலே, மிகவும் ஆசையுடன் அதைச் செய்வான்.

மான ஸுஹ்ருத்ஸுநமே ஸர்வாபேக்ஷிதம்; ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு, பரேச்சுராகூலமான ஸ்வஸேஷத்வமே ஸ்வருபோபாயயுக்தம்; ஸத்வஸ்த்துனுக்கு ஸலக்ஷமீகாநுபுவஸாத்நம் ஸத்வஸ்துவிஷய லக்ஷமீகூத ஸம்புந்தஸாரஜ்ஞாநமே.

இருநூற்றறுபத்திரண்டாம் வார்த்தை

ஸாந்தனுகிருன் சதுர்விதாஹங்காரங்கழிந்தவன்; அவையாவன - தேஹத்தில் அஹங்காரமும், ஸ்வருபத்தில் அஹங்காரமும், உபாயத்தில் அஹங்காரமும், உபேயத்தில் அஹங்காரமும்; தேஹத்தில் அஹங்காரமாவது-தேஹத்தைத் தானாக நினைக்கையும், தேஹாநுபுந்திகளான பதூர்த்துங்களிலே மமதாபுத்தி, பண்ணுகையும், தேஹாந்தராநுபுவத்தில் புருஷார்த்தபுத்தி, பண்ணுகையும்.

இருநூற்றறுபத்தேரராம் வார்த்தை

அடுத்த இருவார்த்தைகளில் ஸாந்தனுடைய லக்ஷணம் சொல்லப்படுகிறது. அத்தகைய ஸாந்தனுக்கு ஸத்வகுணம் வளர்வதற்குக் காரணம் யாதெனில்: ஸத்வகுணம் மிக்கவர்கள் தங்களுடைய ஸரீரத்துக்கு எந்த உணவைக் கொள்கிறார்கள் என்பதை ஆராய்ந்து, சருகு போன்ற (அஸரமான) ராஜஸதமஸாஹாரங்களை விலக்கி, ஸாத்விகமான ஆஹாரத்தையே உண்டு, “ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்” [கீதை 14-17] [ஸத்வகுணத்தால் ஜ்ஞாநம் உண்டாகிறது] என்கிற படியே ஜ்ஞாநம் வளரப்பெற்று, அந்த உண்மையறிவிலேயே ஊன்றியிருக்கை மேன்மேலும் ஸத்வம் வளருவதற்குக் காரணமாகும். தன் ஸ்வருபத்தை அறிந்தவனுக்கு, தம் தம் வர்ணஸ்ரமங்களுக்கு அநுகூலமான ஆசாரங்களை உடைய நல்லோர்களைக் காண்பதே எல்லா விருப்பங்களையும் பெற்றதற்கு ஸமானமாகும். தம்மை ரக்ஷித்துக்கொள்வதற்கு—எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்துக்கு அநுகூலமாயிருக்கும் தன் ஸேஷத்வத்தை அறிந்து ‘சாதகம் போல் நாதன் தனதருளே பார்த்திருப்பதே தன் ஸ்வருபமான அத்யந்த பாரதந்தீர்யத்துக்கும், உபாயமான எம்பெருமானுக்கும் பொருந்தியது. ஸத்வகுணத்திலே ஊன்றியிருப்பவனுக்கு, பிராட்டியும் பெருமானுமான சேர்த்தியை அநுபுவிப்பதற்கு ஸாத்நமாயிருப்பது—ஸத்வகுணத்தில் ஊன்றியிருப்பவர்கள் விரும்புவதாய், பெரியபிராட்டியாரிடம் உள்ளதான புருஷகரத்வமாகிற ஸம்புந்தத்தின் ஸாதத்தை அறிவதேயாகும்.

இருநூற்றறுபத்துமூன்றாம் வார்த்தை

இது கழிகையாவது — தேஹத்தில் ஆத்மபுத்திநிவ்ருத்தியும், தேஹாநுபுந்தியான பதார்த்தங்களில் மமதாபுத்திநிவ்ருத்தியும், தேஹாந்தராநுபுவத்தில் புருஷார்த்தபுத்திநிவ்ருத்தியும். ஸ்வருபத்தில் அஹங்காரமாவது-தேஹத்தை அண்டைகொண்டு ஸ்வருபத்தை உறுமுதல், ஸ்வருபத்தை அண்டைகொண்டு தேஹத்தை உறுமுதல் செய்கை; இது கழிகையாவது - அவன் வடிவே வடிவாகையாலே பரஸ்வருபத்துக்குள்ளே ஸ்வஸ்வருபம் விளங்குகை. உபாயத்தில் அஹங்காரமாவது - ஸ்வகூதஸ்வீகாரத்தில் உபாயபுத்திபண்ணுகை; இது கழிகையாவது - ஸ்வகூதஸ்வீகாரத்

இருநூற்றறுபத்திரண்டாம் வார்த்தை,

இருநூற்றறுபத்துமூன்றாம் வார்த்தை.

இவ்விரண்டு வார்த்தையும் ஒன்றாகவே இருக்கவேணும். நாலு வகைப்பட்ட அஹங்காரமும் கழியப்பெற்றவனே முகிவார்த்தையில் ஸந்தன எனப்படுகிருன். அவ்வஹங்காரங்களும், அவை கழிகையுமாவது:—(1) தேஹத்தில் அஹங்காரம். அதாவது-தேஹத்தையே ஆத்மாவாக நினைக்கையும், தேஹத்தோடு தொடர்புள்ள பெண்பிள்ளைகள், மாடுமனை முதலானவற்றில் தன்னுடையது என்னும் நினைவைக்கொள்ளுகையும், ஸ்திரீதேஹம் முதலான மற்ற தேஹங்களை அநுபூயிப்பதைப் பயனாக நினைக்கையுமாகும். இது கழிகையாவது-இந்த நினைவுகள் நீங்குகை. (2) ஸ்வருபத்தில் அஹங்காரம். அதாவது-தேஹத்தைப்பற்றிநின்று ஜ்ஞானைகாக்காரமான தன் ஸ்வருபத்தோடு எதிரிடும் ஸம்ஸாரிநிலையும், ஜ்ஞானைகாக்காரமான தன் ஸ்வருபத்தைப் பற்றிநின்று தேஹம் அடியோடு நீங்குவதற்கு முயலும் கேவலனின் நிலையும். இது கழிகையாவது-எம்பெருமானை தன் ஸங்கல்பத்தாலேயே தன்னைப்போலே ஜீவனை ஜ்ஞானைகாக்காரமாக அநாதியகாலமாகப் படைத்திருக்கையாலே, பரமாத்மஸ்வருபத்துக்குப் பரகாரமாகத் தன் ஸ்வருபத்தை அநுஸந்திக்கையேயாகும். (3) உபாயத்தில் அஹங்காரம். அதாவது-எம்பெருமானைத் தான் ஸரணமடைவதாகிற ஸ்வீகாரத்தை உபாயமாக நினைக்கை. இது கழிகையாவது - தான் பற்றின பற்றும் அவனுடைய ஸ்ருஷ்டி, அததாஸ்வர—36

தில் உபாயபூத்தியை த்யஜித்து, பரகூதஸ்வீகாரத்துக்கு விஷயமாக. உபேயத்தில் அஹங்காரமாவது-நாம் அவனுக்கு அடிமை செய்கிறோமென்றிருக்கை; இது கழிகையாவது - தன் கையாலே தன் மயிரை வகிர்ந்தால் அந்யோந்யம் உபகார ஸ்மருதி கொண்டாட வேண்டாதாப்போலே அவயவபூதமான ஆத்மா அவயவியான எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்கிறான் என்றிருக்கை.

இருநூற்றறுபத்துநாலாம் வார்த்தை

பூத்துந் அவித்யாதிநன், ஸாஸ்திரி புண்யபாபா திநன், கேவலன் ஸ்வஸ்வரூபாதிநன், முமுகுஷு புகுவது

முதலான முயற்சிகளாலே ஏற்பட்டது என்று உணர்ந்து, தான் பற்றும்பற்று உபாயம் என்னும் எண்ணத்தையிட்டு, எம்பெருமான் தன்னைப் பற்றும் பற்றே உபாயம் என்று உணர்ந்து, அந்த ஸ்வீகாரத்துக்கு இசைந்திருக்கை. (4) உபேயத்தில் அஹங்காரம், அதாவது-நாம் அவனுக்கு அடிமைசெய்கிறோம் என்று அபிமானித்திருக்கை. இது கழிகையாவது—தன் கையாலே தன் தலையிரைச் சீர்த்திருத்தினால், கைக்குத்தானே தனக்குக் கையோ நன்றி செலுத்த வேண்டிய அவர்யம் இல்லாததுபோலே, எம்பெருமானுடைய அவயவமான ஜீவாத்மா அவயவியான எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வது கடமையேயொழிய, அபிமானித்து நன்றியை எதிர்பார்க்கும் விஷயமல்ல என்று நினைத்திருக்கை.

இருநூற்றறுபத்துநாலாம் வார்த்தை

ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுண்ட பூத்துஜீவன் தன்னுடைய அஜ்ஞானத் தாலே பாபங்களை வளர்த்து மேன்மேலே ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்துவதாகிற பூலனைப்பெறுவான். வெறும் ஸாஸ்திரஜ்ஞானத்தை உடையவன் ஸாஸ்திரத்தில் சொன்ன புண்யங்களை அநுஷ்டித்து, பாபத்தை விலக்கி, தான் விரும்பும் ஸ்வர்க்கூரதிபுருஷர்த்தங்களைப் பெறுவான். கேவலன் ஜ்ஞானாகாசமான தன் ஸ்வரூபத்தையே சிந்தித்து, கைவல்யமோக்ஷத்தைப் பெறுவான். மோக்ஷமடைய விரும்பி ஸாத்யனங்களை அநுஷ்டிப்பவன் அந்த ஸாத்யனங்களாலே ப்ரீதியடைந்த எம்பெருமானைக்கொண்டு மோக்ஷத்தைப் பெறுவான். ஓர் ஆசார்யனை அடைந்து த்வயேரபதேஸம் பெற்று எம்பெருமானை ஸரணமடைந்த

திருநன், ப்ரபந்நன் ஆசார்யாதிருநன், ப்ரபத்திநிஷ்டன் ததீயாதிருநன்.

இருநூற்றறுபத்தஞ்சாம் வார்த்தை

ப்ரபந்நத்வமாவது-அ (களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்) என்றும், b (வங்கத்தின் கூம்பேறும் மாப்பறவை போன்றேன்) என்றும், c (அருள் நினைந்தே அழுக்குழவியதுவே போன்றிருந்தேன்) என்றும், d (அருளே புரிந்திருந்தேன்) என்றும், e (கடைத்தலைமிகுந்து வாழும்) என்றும், f (படியாய்க்கிடந்து) என்றும், g (அவ்வருளல்லன அருளுமல்ல) என்றும், h (நல்லானருளல்லால் நாமநீர் வைகத்துப் பல்லாரருளும்பழுது) என்றும், i (துணியேனினி நின்னருளல்லதெனக்கு) என்றும், j (உன்னுலல்லால் யாவ ராலும் ஒன்றும் குறைவேண்டேன்) என்றும், k (சேமஞ் செங்கோனருளே) என்றும், l (அவன் செய்யுஞ்சேமம்) என்றும், m (அவன் செய்வன செய்துகொள்ள) என்றும்மிருக்கை.

இருநூற்றறுபத்தாரும் வார்த்தை

முமுகுஷுத்வமாவது-அ (அடியேற்கு வானுலகம் தெளிந்தே என்றெய்துவது) என்றும், b (அடியார்கள் குழாங்களை -

ப்ரபந்நன் அவ்வாசார்யாபிடிமானத்தாலே பரார்த்தாநுபுவகைக்கர் யங்களாகிற பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பெறுவான். முற்கூறிய ப்ரபத்தியிலே ஊன்றியிருப்பவன் இங்கும் அங்கும் பூரகூவதர்களுடைய முகமலர்த்திக்கு உறுப்பான கைங்கர்யமே பரமப்ராப்யம் என்று உணர்ந்து அவர்களுடைய அபிடிமானத்தாலே அதைப் பெறுவான்.

இருநூற்றறுபத்தஞ்சாம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தை ப்ரபந்நனின் தனித்தனிமையை ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களைக்கொண்டு திருபிக்கிறது. அப்பாசுரங்களாவன — (a) [திருவாய் 5.8-8] (b) [பெருமாஸ்திரு 5.5] (c) [பெருமாஸ்திரு 5.1] (d) [பெரியாழ்திரு 5.4-1] (e) [திருமலை 38] (f) [பெருமாஸ்திரு 4.9] (g) [திருவாய் 9.9-6] (h) [முதல்திருவ 15] (i) [பெரியதிரு 11.8-8] (j) [திருவாய் 5-8-3] (k) [திருவிருத்தம் 27] (l) [திருவாய் 7.5-10] (m) [பெரியாழ்வாஸ்திரு 3.7-9]

உடன்கூடுவதென்றுகொலோ) என்றும், c (கூவிக்கொள்ளுங் காலம் இன்னங்குறுகாதோ) என்றும், d (மாகவைகுந்தம் காண்பதற்கென் மனம் ஏகமெண்ணும்) என்றும், e (சென்ற னெந்நாள்) என்றும், f (முகப்பே கூவிப் பணிகொள்ளாய்) என்றும், g (உனக்காட்டப்டும் அடியேனின்னமுழல்வேனோ) என்றும், h (நின்மாதாள் சேர்ந்து நிற்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ) என்றும், i (மங்கவொட்டு) என்றும் இருக்கை.

இருநூற்றறுபத்தேழாம் வார்த்தை

a காட்டுத்தி சூழின் போக்கடியற்ற மருகூர்திகளைப் போலே, தாபத்தரயாதமகமான ஸம்ஸாராநுபு, உபீ, தரான முருகூக்களுக்கு ஆசார்யன் முன்னிலையாக ப்ரபத்தயநுஷ்டாந ப்ரகாரஞ் சொல்லுகிறது; - ஸ்ரீவிபீ, ஷணுழ்வான் ராவணனைக் குறித்து, b “ப்ரதீயதாம் தூஸரதாய மைதிஸீ” என்று கொண்டு பெருமாள் திருவடிகளிலே பிராட்டியை ஸமர்ப்பி என்றருளிச்செய்தாற்போலே, ஆசார்யனும் முருகூவைக்

இருநூற்றறுபத்தாறாம் வார்த்தை

a [பெரியதிரு 6-3-8] b [திருவாய் 2-3-10] c [திருவாய் 6-9-3] d [திருவாய் 9-3-7] e [திருவாய் 5-8-3] f [திருவாய் 8-5-7] g [திருவாய் 5-8-10] h [திருவாய் 3-2-2] i [திருவாய் 10-7-10] இவ்வார்த்தை மேலே எடுத்த திவ்யப்ரபந்தப் பாசுரங்களைக்கொண்டு மோஷ மடைய விரும்பும் முருகூக்களின் தனித்தன்மையை விளக்குகிறது.

இருநூற்றறுபத்தேழாம் வார்த்தை

a காட்டுத்தி சூழ்ந்தபோது தப்பிப்போக வழியில்லாத காட்டு மிருகங்களைப்போலே, ஆத்யாத்மிகம் (தேஹத்தைப்பற்றிவரும் இன்பதுன்பம் முதலானவை), ஆதிபௌதிகம் (மற்ற பூதங்களால் ஏற்படும் இடர்கள்), ஆதிதேவதீகம் [தெய்வச்செயலான இடிமுதலானவற்றால் வரும் இடர்கள்] என்னும் மூன்றுவகைப்பட்ட நாபங்களை நிறைந்த இவ்வுலக வாழ்க்கையில் இடருற்று பயந்துநடுங்கி மோஷ மடையவிரும்பும் சேதனர்களுக்கு ஆசார்யனைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு ஸரணாகதியை அநுஷ்டிக்கும் முறையைச் சொல்லுகிறது விபீ, ஷணுஸரணாகதி ப்ரகரணம். b [ரா-யு 14] தூஸரதாருமாநிடம்

குறித்து, 'இவ்வாத்மாவை எம்பெருமான் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பி' என்றும், ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் பெருமாஸ்திருவடிகளை அடைகைக்கு c "கதும் நு ராமாத் புவிதா ப்யம் ந:" என்றுகொண்டு ப்ரஹஸ்தாதி: வாக்யதே:ஷாஷ தூ:ஷிதமான ராவணன்ஹ்ருத்யம்போலே, ஆசார்யன் ப்ரஸாதி:த்த வார்த்தையும் ப்ராக்ருத ஸஹவாஸதே:ஷாஷதூ:ஷிதமான முமுகுஷுவின் ஹ்ருத்யத்தில் தொங்காது; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் பெருமாஸ்திருவடிகளை அடைகைக்கு d "வத்யதாமேஷ தீவ்ரேண துண்டே:ந ஸசிவைஸ்ஸஹ" என்றுகொண்டு மஹா ராஜர் சொன்ன வார்த்தைக்கு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஹ்ருஷ்டராய் நின்றாற்போலே, முமுகுஷுவும் ஒரு e ஜ்ஞாநாதி:கர் நெருக்கிச்சொன்ன வார்த்தைக்கு அதிப்ரீதனயிருப்பான்; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் பெருமாஸ்திருவடிகளை அடைகைக்கு f "பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச துநாநி ச" என்று பரி:ஹ்மானவற்றை விட்டாற்போலே, முமுகுஷுவும் புகுவத்யவிஷயம் சொல்லப்போகாத தே:ஸுத்தை விட்டுப்போவான்; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் பெருமாஸ்திருவடிகளை அடைகைக்கு g "கஸ்த: ஏவ வ்யதிஷ்ட:" என்று g: நிராலம்பனாய் நின்றாற்போலே, முமுகுஷுவும் எம்பெருமான் திருவடிகளை அடைகைக்கு உபாயாந்தரஸூந்யனயிருப்பான்; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் பெருமாஸ்திருவடிகளை அடைகைக்கு h "த்யக்த்வா

மைதி:ஸி ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டும். c [ரா-யு 14-8] ராமனிடமிருந்து ராஷ்ட்ரஸர்க்களான நமக்கு எப்படி பயமுண்டாகும்—என்னும் ப்ரஹஸ்த வாக்யம் முதலான தூர்மந்திரிவாக்யங்களாகிற தே:ஷாஷங்களாலே கெடுக்கப்பட்ட ராவணன் நெஞ்சுபோலே, ப்ரபந்தனுக்கும் ப்ரக்ருதி வரப்பட்டவர்களுடைய ஸஹவாஸத்தாலே நெஞ்சு கெடுக்கப்பட்டு ஆசார்யனுடைய வார்த்தை நெஞ்சில் ஒட்டாது என்றபடி. d [ரா-யு 17-27] இந்த விபீஷணன் மந்த்ரிகளோடுகூட கடுமையான துண்டினை அளிக்கப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டும். e பேரறிவாளர்கள் கோபித்துச் சொன்ன வார்த்தை. f [ரா-யு 19-5] — "என்னை லகிகையும், நண்பர்களும், செல்வங்களும் கைவிடப்பட்டன" இது விபீஷணவாக்யம். g [ரா-யு 17-8] — "விபீஷணன் ஆகாயத்திலேயே நிலைநிறுன்" g: ஆதாரமில்லாதவனாய். h [ரா-யு 17-14] — "மக்க

புத்ராம்ஸ்ச தாராம்ஸ்ச ராக்யவம் ஸரணம் க்ருத:” என்று h₂ அநுபாதேயங்களை விட்டுப் போந்தாற்போலே, முமுகுஷு வம் எம்பெருமான் திருவடிகளை அடைகைக்கு விலங்கான விரோதிகளை விடுவான்; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் பெருமாள் திருவடிகளை அடைகைக்கு i “ஆஹக்ராம முஹூர்த்தேந யத்ர ராமஸ் ஸலக்ஷ்மண:” என்கொண்டு பெருமாள் எழுந்தருளியிருந்த தேயுஸமே உகந்து வந்தாற்போலே, முமுகுஷுவம் எம்பெருமான் உகந்தருளின திவ்யதேயுஸமே தனக்குத் தஞ்சமாகப் பற்றுவான்; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் பெருமாள் திருவடியடைகைக்கு j “நிவேத்யத மாம் க்ஷிப்ரம்” k “ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட” என்கிறவிடங்களில் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஒரு வனுமே ப்ரஸ்துதனைக் கூடவந்த முதலிகளுக்கு இழவுபேறு ஒத்தாற்போலே, முமுகுஷுக்களுக்கு எம்பெருமான் திருவடிகளிலே ஆசார்யன் பண்ணின ப்ரபத்தியே அமையும்; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் பெருமாள் திருவடிகளை அடைகைக்கு, l “ததஸ்து ஸுக்ரீவவசோ நிஸம்ய தத் ஹரிஸ்ரேஷ்டாபி ஹிதம் நரேஸ்வர: | விபீஷணேநாஸு ஜக்யாம ஸங்க்யம் பதத்ரிராஜேந யதூ புரந்தர: ||” என்று மஹாராஜர் முன்னிலையாகப் பெருமாள் ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமானைக் கைக்கொண்டருளிற்றாற்போலே, முமுகுஷுவையும் ஆசார்யன் முன்னிலையாக எம்பெருமான் கைக்கொண்டருளும்;

னையும் மனைவிமரையும் கைவிட்டு ராக்யவனை ஸரணமடைந்தேன்” இதுவும் விபீஷணனின் வாக்யம். h₂ கைக்கொள்ளத் தகாதவைகள். i [ரா-யு 17-1]—“லக்ஷ்மணனோடு ராமன் எழுந்தருளியிருந்த இடத்துக்கு ஒரு முஹூர்த்தகாலத்தில் வந்தானி விபீஷணன்” j [ரா-யு 17-15]—“என்னை விரைவில் ராக்யவனுக்குத் தெரிவியுங்கள் (அல்லது அடைவியுங்கள்)” இதுவும் விபீஷண வாக்யம். k [ரா-யு 18-34]—“வாநர அரசனான ஸுக்ரீவனே! இவ்விபீஷணனை அழைத்துவா” இது ராமவாக்யம். l [ரா-யு 18-39]—“அந்த ஸுக்ரீவனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அதற்குப்பின் மனிதர் தலைவரான ராமபிரான் வாநரர் தலைவரான ஸுக்ரீவனுலே சொல்லப்பட்ட விபீஷணாழ்வானோடு சேர்த்தியை இந்திரன் புள்ளரையான க்ருட்டானோடு சேர்த்தியை யடைந்ததுபோல் அடைந்தார்”.

ஐ இப்படி கைக்கொண்டருளப்பட்ட ப்ரபந்தன் ஸம்ஸார மண்டலத்திலேயிருக்கும் இருப்பை, பிராட்டி ராவணபுவ நத்திலே அசோகவநிகையிலே இருந்து காட்டினான். (1) பிராட்டிக்கு ராவண ஸம்பூந்தும்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு உடம்போட்டை ஸம்பூந்தும்; (2) பிராட்டிக்கு ஏகாக்ஷீ ஏககர்ணிகளோப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு அஹங்கார மம காரங்கள்; (3) பிராட்டியைப் பெருமாள் திருவடிகளில் நின்றும் பிரிக்கைக்குத் தோற்றின மாரீசனைப்போலே வைஷ்ணவனுக்கு (முடிகைக்குத் தோற்றின) விஷயப்ராவண்யம்; (4) பிராட்டியைத் தர்ஜநபூர்த்தஸநாதிகளோப் பண்ணின ராக்ஷஸிகளோட்டை ஸம்பூந்தும்போலே, வைஷ்ணவனுக்கும் புத்ரமித்ராதிகளோட்டை ஸம்பூந்தும்; (5) பிராட்டிக்குத் திருவடிதோற்றரவுபோலே வைஷ்ணவனுக்கும் ஆசார்யன் தோற்றரவு; (6) பிராட்டிக்குத் திருவடி வர்ஷித்த ராமகுணம்போலே வைஷ்ணவனுக்கும் ஆழ்வார்களருளிச்செயல்; (7) பிராட்டிக்குத் திருவாழிமோதிரத்தின் வரவுபோலே ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கும் ஆசார்யன் ப்ரஸாதித்த குருபரம்பரை; (8) பிராட்டிக்குத் திருவாழிமோதிரம்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு ஆசார்யன் ப்ரஸாதித்த திருமந்த்ரம்; (9) பிராட்டிக்குத் திருவாழிமோதிரத்தைப் பார்த்து அவ்வழியாலே அணிவிரலைக் குறித்து, அவ்வழியாலே திருக்கை தொடக்கமாக, அணைத்த திருத்தோள் திருமேனியெல்லாம் அணைத்து துரித்தாற்போலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் ஆசார்யன் ப்ரஸாதித்த திருமந்த்ரத்தில் அர்த்தாநுஸந்தாநத்தோடே துரித்திருப்பான்; (10) பிராட்டிக்கு இளையபெருமாள்திறத்தில் அருளிச்செய்த வார்த்தை பெருமாள் திருவடிகளை அகற்றினாற்போலே வைஷ்ணவனுக்கும் பாக்யவதாபசாரம்; “கூப்பாமி, ந கூமாமி” இவற்றுக்கு விஷயமாய் எம்பெருமாள்திருவடிகளை அகற்றும்; (11) பிராட்டிக்கு விரோதிகளான ராவணாதிகளைத் துணித்து, பெருமாள்

(m) இந்த வார்த்தையில் பிற்பகுதி ஏற்களவே 235-ம் வார்த்தையில் சில மாறுதல்களுடன் வந்துள்ளது. அங்கு கண்டுகொள்வது.

பிராட்டியைத் திருவயோத்யையேறக்கொண்டு எழுந்தருளி னாற்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கும் விரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை ஸவாஸநமாக அறுத்து இந்த ஆத்மாவை எம்பெருமான் பரமபத்யத்தேறக் கொண்டுபோய் நித்யமுக்தரோ டொக்க நித்யகைங்கர்யத்தைக் கொண்டருளும் ; இப்பத்து வார்த்தையும் அதுஷ்டாநபர்யந்தமாகவுடைய ஸ்ரீவைஷ்ண வனுக்கு இவ்விடந்தான் பரமபத்யம்.

இருநூற்றறுபத்தெட்டாம் வார்த்தை

எம்பெருமான் பக்கலிலே அபராத்யம்பண்ணினால் ஐந்மாந் தரத்திலே ஈடேறலாம் ; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பக்கலிலே அப ராத்யம் பண்ணினால் ஐந்மாந்தரத்திலுமில்லை.

இருநூற்றறுபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

ஆண்டாள் வார்த்தை;-ஆசார்யன் விஷயத்தில் அபசாரம் பண்ணின ஊநாலாரானும் ஈடேறினான்; புகுவத்யவிஷயத்தில் அபராத்யம்பண்ணின ஸ்ரீஸ்ரீபாலனும் ஈடேறினான், புகுவத விஷயத்தில் அபசாரம் பண்ணினார் இன்னார் ஈடேறினாரென்று இதுக்கு முன்பு கேட்டறிவதில்லை.

இருநூற்றறுபத்தெட்டாம் வார்த்தை

புகுவத்யபசாரத்தைக் காட்டிலும் புகுவதாபசாரத்தின் கொடு மையைக் காட்டுகிறது இவ்வார்த்தை.

இருநூற்றறுபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

ஊநாலாரான்-க்ருமிகண்டூனிடம் மந்திரியாயிருந்து ஆசார்யனான கூரத்தாழ்வானி கண்ணிழக்கக் காரணமாயிருந்தவன். "நான்பெற்ற லோகம் நாநாலாரானும் பெறவேணும்" என்று கூரத்தாழ்வான் எம் பெருமானைப் பிரார்த்திக்கையாலே இவனும் ஈடேறினான். அம்புரீஷன் போன்ற ஓரொரு புகுவதவிஷயத்தில் அபசாரப்பட்டால் அந்த புகுவதரிடம் மகிளிப்புவேண்டிப் பெற்றதொழிய துர்வாஸர் போன்ற ரிஷியாலேயும் ஈடேறமுடியாது. புகுவதர் ஊர் விஷயத் தில் அபசாரப்பட்ட க்ருமிகண்டூன் போன்றவர்களுக்கு விமோசனமே யில்லை என்று கருத்து.

இருநூற்றெழுபதாம் வார்த்தை

நம்பிள்ளை, நஞ்சீயரை ‘அவதாரங்கள் ஏதுக்காக ?, என்ன; ‘ஈஸ்வரன் அவதரித்துப்பண்ணின ஆனத்தொழில்க ளெல்லாம் பூகூவதாபசாரம் பொருமை’ என்று ஜீயரருளிச் செய்தார்.

இருநூற்றெழுபத்தோராம் வார்த்தை

தேவகிப்பிராட்டி வார்த்தை;- “ந கஸ்சிந்நாபராத்யதி” என்னுமவளாகையாலே பிராட்டியும் தன் விஷயத்தில் அப ராதும் பொறுக்கும்; “மித்ரபூவேந” என்னுமவனாகையாலே - ஈஸ்வரனும் தன் விஷயத்தில் அபராதும் பொறுக் கும்; உபூகூவதவிஷயத்தில் அபசாரம் இவர்கள் தங்களுக்கே யாகிலும் உயிரும் உடலும் பிரியும்படியாயிற்றேயிருப்பது.

b புருஷகாரபூதையான பிராட்டி ஒரு கையும், ப்ரபத்த்யுப தேஸம்பண்ணின ஆசார்யன் ஒருகையுமாக ப்ராப்யஸ்துலத் தேறப் பிடித்துக்கொண்டுபோகிலும் ப்ரதிபுந்தகமாயேவிடும் - ப்ரபந்நவிஷயாபசாரம்; இதுக்கு உதூஹரணம்-விண்ணப்பஞ் செய்வார் திறத்தில் அபசாரம்பண்ணின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கதை.

இருநூற்றெழுபதாம் வார்த்தை

இது ஸ்ரீவசனபூஷணம் 192-வது சூர்ணையாக வந்துள்ளது. அதன் வ்யாக்யானத்தில் பொருள் உணரலாம்.

இருநூற்றெழுபத்தோராம் வார்த்தை

a இனாயபெருமான் விஷயத்தில் அபசாரப்பட்டவன் பிராட்டியே யாயினும் உயிரும் உடலும்போன்ற பெருமானும் பிராட்டியும் அவ் வபசாரத்தின் பயனாகப் பிரியும்படி ஆய்விட்டது என்றபடி.

b பிராட்டியும் ஆசார்யனும் சேர்ந்து புருஷகாரஞ்செய்து கையைப் பிடித்துப் பரமபத்யத்துக்கு அழைத்துச்சென்றாலும், ப்ரபந்நன் விஷயத் தில் அபசாரப்பட்டால். அபசாரப்பட்டவன் பரமபத்யம் செல்ல முடியாதபடி ஆகிவிடும்.

இருநூற்றெழுபத்திரண்டாம் வார்த்தை

எல்லா வேதுங்களையும் எல்லா சாஸ்த்ரங்களையும் எல்லா ஆழ்வார்கள் ப்ரபுந்துங்களையும், எல்லா ஆசார்யர்கள் பாசுரங்களையும் பார்த்தவிடத்து, ஒரு வைஷ்ணவனுக்கு நிலை நின்ற ஆசார்யாபிமானமொழிய மோகோபாயமுமில்லை ; நிலைநின்ற பூகுவதாபசாரமொழிய மோகூவிவோதியுமில்லை.

இருநூற்றெழுபத்துமூன்றாம் வார்த்தை

எம்பெருமானார் தம்முடைய அந்திமதுஸையிலே அருளிச் செய்த வார்த்தை;-a உடையவர் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே ஆர்த்தியோடே விசாரித்து, பெரியபெருமானைத் திருவடித் தொழுது விண்ணப்பஞ்செய்தபடி;- ஸம்ஸாரத்தில் அருசி பிறந்ததென்று ஸாங்க்யப்ரபத்தியைப் பண்ணியருளினார்; b இப்போதிதுவென்னென்று பெரியபெருமாள் வினவியருள்; c காலாதிக்கரம் பிறந்ததே யென்ன; காலத்துக்கு நாமன்றோ கடவோம்; சிறிதுகாலம் உம்மைக்கொண்டு லோகத்தைத் திருத்தப்பார்த்தோம்; அறப்பதறினீர்; இனி உமக்கு வேண்டுவ

இருநூற்றெழுபத்திரண்டாம் வார்த்தை

பொருள் மிகத்தெளிவு. அடுத்த வார்த்தையிலுள்ள எம்பெருமானார் வார்த்தையில் இது அடங்கியுள்ளது.

இருநூற்றெழுபத்துமூன்றாம் வார்த்தை

(a) எம்பெருமானார் ஒரு பங்குனி உத்தரத் திருநாளிலே பெரிய பிராட்டியும் பெரியபெருமானும் கூடியிருக்கும்போது குத்யத்தை அருளிச்செய்து செய்த ப்ரபத்தியே— இங்கு ஸாங்க்யப்ரபத்தியாகக் கூறப்படுகிறது. ஆரூர்ப்படி சூருபரம்பராப்ரபூவம் (310 பக்கம்) காண்க. ஸாங்க்யப்ரபத்தியாவது ஸர்வதூரம் பரித்யாக்யூர்வகமாக எம்பெருமானை உபாயமாகப்பற்றுவது. (b) ஏற்கனவே மதுராந்தகத்தில் பெரியநம்பியை ஆஸ்ரயிக்கும்போது அவர் துவயத்தை உச்சரிக்க, நீர் அதைத் திருப்பி உச்சரிப்பதன்மூலம் ப்ரபத்தி செய்தீரே. இப்போது மறுபடி எதற்காக ப்ரபத்தி செய்கிறீர்? என்பது பெரிய பெருமாள் கேள்வியின் கருத்து. (c) பெரியநம்பியை ஆஸ்ரயித்து நெடுங்காலமாகியும் பேறுகிடைக்காமையாலே, பண்ணின ப்ரபத்

தென்னென்ன ; சடக்கெனத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டுமென்ன, ஆகில் இற்றைக்கிழமைக்கு d₂நாலாம் நாள் அப்படியே செய்கிறோமென்ன, 'அப்போது என்னுடைய ஸம்புந்தி, ஸம்புந்திகளெல்லாம் நான் பெற்ற லோகம் பெற வேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து மடத்துக்கெழுந்தருளி, அப்போது முதலிகளெல்லாரையும் அழைத்தருளி, ஒருகாலும் அருளிச்செய்யாத அர்த்தங்களெல்லாம் அருளிச்செய்தார் ; அவ்வர்த்தங்களையெல்லாம் கேட்டு அதிசங்கபண்ணி விண்ணப்பஞ்செய்ய ; இவரும் d வெள்ளக்கேடாகவொண்ணா தென்று இற்றைக்கு d₂ நாலாம்நாள் பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே போகிறோமென்றருளிச்செய்ய ; இவருடைய விஸ்வலேஷத்தில் ஆத்மத்தயாகும் பண்ணக்கடவோமென்று முதலிகள் தேறியிருக்கிற ப்ரகாரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி e 'ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதமே, ஆத்மத்தயாகும் பண்ணினருண்டாகில் நம்மோடு அந்வயமில்லை' என்றருளிச்செய்ய, இவர்களும் இத்தைக்கேட்டு மிகவும் சோகார்த்தராய் 'இனி எங்களுக்குச் செய்ய அடுப்பதென்? f பட்டிபுகுதல், பட்டினி கிடத்தலன்றோ?' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அருளிச்செய்த வார்த்தை:- ஸகல வேதுங்களிலும் ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களிலும், ஸகலமான

திக்கு உபாயாபாயஸம்யோகத்தால் ஏதேனும் கண்ணழிவு ஏற்பட்டதோ? என்று அதிசங்கித்து, அந்த ப்ரபத்தியின் அநுஸந்தான ரூபமான க்ருத்தியத்தை விண்ணப்பித்தேன் என்பது எம்பெருமானார் பதிலின் கருத்து. (d) நாம் சடக்கெனப் பரமபத்யுடைந்தால், பெருவெள்ளத்தால் பயிர்ழிவதுபோல் ஸிஷ்யர்கள் சடக்கென மூச்சடங்கு வார்கள் என்று திருவுள்ளம்பற்றி முன்கூட்டியே தாம் பரமபத்யு செல்லும் நாளை அவர்களுக்கு அருளிச்செய்தார் என்று கருத்து. (d₂) குருபரம்பரார்ப்பாவத்தில் ஏழாம் நாள் என்று உள்ளது. (e) நம் முடைய பிரிவினாலே எவரேனும் உயிர்துறந்தால் எனினோடு ஸம்புந்தி மற்றவராவார்கள். இது ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்தின்மேல் ஆணை என்று கருத்து. f எம்பெருமானாரைப் பிரிந்தால் அவரதுபுவயில் லாமையாலே பட்டினி கிடக்கவேண்டியரும். அல்லது பட்டினி கிடக்கும் மாடு அயல்வயலிலே பட்டிதிரிந்து பசியாறுவதுபோலே, விஷயாந்தரமான புகுவதுவிஷயத்தில் புகுந்து பட்டினிதிரும்புக

ஆழ்வார்கள் திவ்ய ப்ரபுந்தங்கனிலும், ஸகலாசார்ய பாசுரங்களிலும் பார்த்தவிடத்தில் — ஒரு அதிகாரிக்கு த்வய மொழிய மந்த்ரமில்லை; மிதுநமொழிய வஸ்துவில்லை; மிதுன கைங்கர்யமொழியப் புருஷார்த்தமில்லை, ஆசார்யாபிமாந மொழிய மோக்ஷோபாயமில்லை, புகுவதாபசாரமொழிய மோக்ஷவிரோதியில்லை.

புகுவதாபசாரந்தான் பூஹுவிதம்;- அதில் ப்ரத்யுநமான அபசாரம் பன்னிரண்டு ; அவையெவை? என்னில்:- ஐந்ம நிருபணம், ஸரீரநிருபணம், பூவ(பாக)நிருபணம், ஆஸ்ரம நிருபணம், அவயவநிருபணம், ஆலஸ்யநிருபணம், வாஸ நிருபணம், பூந்துநிருபணம், ப்ரகாஸநிருபணம், ப்ரகாரநிருபணம், வர்த்தநநிருபணம், தோஷநிருபணம். (1) இதில் ஐந்மநிருபணமாவது - “ஸுத்ரம் வா புகுவத்புக்தம் நிஷாத்யம் ஸ்வபசம் ததா। வீக்ஷதே ஜாதிஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர: || ந ஸுத்ரா புகுவத்புக்தா: விப்ரா புகுவதாஸ் ஸம்ருதா: | ஸ்வவர்ணோஷு தே ஸுத்ரா: யே ஹ்யபுக்தா ஜநார்த்தநே || ய: பஸ்யதி ஸுபாசாரம் வைஷ்ணவம் வீத

ஆகிவிரும் என்று கருத்து. இவ்வார்த்தையின் மேற்பகுதியில் புகுவதாபசாரம் பன்னிரண்டு வகைப்படும் என்பதை விவரித்து புகுவதாபசாரத்தின் கொடுமையையும் விளக்குகிறார்.

பன்னிரண்டுவகை புகுவதாபசாரங்கள் பின்வருமாறு:— (1) ஜன்மநிருபணம்:— அதாவது ஜாதியைப்பெற்று புகுவதரைத் தாழ் நினைப்பது. அதாவது- “எம்பெருமானுக்கு அடியானான ஸுத்ரனையோ, வேடனையோ, சண்டாளனையோ அவனுடைய ஜாதியை மாத்திரம் பார்த்துத் தாழ் நினைப்பவன் நரகத்தை அடைகிறான். எம்பெருமானுடைய புக்தர்கள் ஜாதியால் ஸுத்ரர்களாயினும் ஸுத்ரர்கள் அல்லர், அவர்கள் அந்தணர்களாகவே எண்ணப்படுகிறார்கள். எம்பெருமானிடம் புக்தியில்லாதவர்கள் எந்த வர்ணத்தில் இருந்தாலும் அவர்கள் ஸுத்ரர்களே. நல்லொழுக்கமுடையவனும், குற்றமற்றவனான வைஷ்ணவனை ஒருவன் கண்டால் அவ்வைஷ்ணவன் எக்குலத்தவனாயினும் அவனை துண்டும் போல் பூமியில் விழுந்து வணங்கவேண்டும். இவ்வுலகில் எல்லா

கல்மஷம்! ஸ வை யஸ்மிந் குலே ஜாதம் ப்ரணமேத் துண்டுவத்பு, வி || கிம்பயத்ராபி, ஜாயந்தே யோக்யநஸ்வ-யோநிஷு | ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாத்நாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதி, கம் ||” என்றித்யாதி, புராணங்களிலே சொல்லப் பட்டிருக்கையாலே தான் வைஷ்ணவர்களை ஜந்மநிருபணம் பண்ணுவது அபசாரம். (2) ஸரீரநிருபணமாவது-புருஷஸரீர மென்றும், ஸ்த்ரீஸரீரமென்றும், திருவநந்தாழ்வானைப் பாம்புஸரீரமென்றும், ஸ்ரீக்ருடாழ்வானையும் ஐடாயு மஹா ராஜரையும் பக்ஷஸரீரமென்றும், ஸ்ரீக்ஷேந்த்ராழ்வானையும், திருவடியையும், ஸுக்ரீவமஹாராஜரையும் ம்ருக்யங்களென் னும், ப்ரஹ்மலாதாழ்வானையும் ஸ்ரீவிபீ, ஷண்ப்பெருமானையும் மஹாபுலியையும் இவர்கள் முதலான புகுவத்புத்ராஸரை ராக்ஷஸரென்றும், தேவதிர்யங்கமநுஷ்ய ஸ்தூவரரூபங்க ளான சதுர்வித, ஸரீரங்களில் புகுவத்பு, க்தர் யாதொரு ஸரீரம் பரிக்ஷித்திருந்தாலும் இந்த ஸரீரமென்று ஸரீர நிருபணஞ்செய்கை அபசாரம். (3) பூவ(பாக)நிருபணமாவது- ஷட்பூவவிகாரமான பூரல்ய யௌவந வ்ருத்த, (த்வ)ாதி, வயோநிருபணஞ் செய்கை அபசாரம். (4) ஆஸ்ரமநிருபணமா

ஜாதிகளிலுமே யோகியுள் ஏதோவொரு காரணத்தினால் பிறக்கிருச் சன். உயிர்களுக்கு நாத்யனான எம்பெருமானே நேரில் கண்ட அவர் களுடைய குலம், அறிவு, ஒழுக்கம் முதலானவற்றை ஆராய்ந்து இகழலாகாது”. முதலான புராணவசனங்களில் சொல்லப்பட்டபடி வைஷ்ணவர்களை ஜாதியைப் பார்த்து இகழ்வது அபசாரமாகும். (2) ஸரீரநிருபணம்:— அதாவது - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உடம்பைப் பார்த்து, புருஷன், ஸ்த்ரீ, பாம்பு, பறவை, விவங்கு, அஸு ரன், ராக்ஷஸன் முதலான ஸரீர பேதத்தைப்பிட்டு அவர்களை இகழுவது. (3) பூவ(பாக)நிருபணம்:— அதாவது - (1) அஸ்தி(பிண் வரும் விகாரங்களோடு) இருக்கிறது (2) ஜாயதே (பிறக்கிறது) (3) வர்த்ததே (வளர்கிறது) (4) அபக்ஷயதே (குறைகிறது) (5) பரிணமதே (விகாரமடைகிறது) (6) விநஸ்யதி (அழிகிறது) என்று அசேதனப் பொருள்கள் அனைத்துக்குமுள்ளதான ஆறு வகைப் பட்ட விகாரங்களில் சேர்ந்ததான பூரல்யம், யௌவனம், முதுமை முதலான வயஸ்ஸுக்களை புகுவதர் விஷயத்தில் ஆராய்ந்து அவர்

வது - ப்ரஹ்மசர்ய க்ருஹஸ்து வாநப்ரஸ்து யத்யாதிகளில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை இந்த ஆஸ்ரமத்தவர்களென்று ஆஸ்ரம நிருபணஞ்செய்கை அபசாரம். (5) அவயவநிருபணமாவது-திருமேனியிலேயாதல், அவயவங்களிலேயாதல் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஒரு தோஷமுண்டாகிலும் அவர்கள் ஜ்ஞாநமேஸ்வரவயவபூர்த்தியென்று பாராமலிருக்கை அபசாரம். (6) ஆலஸ்யநிருபணமாவது - ப்ரபந்தநானவன் தன்னுடைய திருமேனியை உபேகைபண்ணி ஹேயமாயிருக்குமிடத்தில் குத்ஸியாமல் அவர் விக்ரஹமே பேராக்யமாகப் பாராதிருத்தல் அபசாரம். இதுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்வார் கதை.

களை இகழ்கை. (4) ஆஸ்ரமநிருபணம்:— அதாவது - (1) ப்ரஹ்மசர்யம், (2) க்ருஹஸ்துநிலை, (3) வாநப்ரஸ்துநிலை, (4) ஸந்யாஸி நிலை என்னும் நாலு ஆஸ்ரமங்களில் இன்ன ஆஸ்ரமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று பாக்யவதர்களை அவர்களுடைய ஆஸ்ரமத்தையிட்டு ஆராய்ந்து இகழ்கை. (5) அவயவநிருபணம்:— அதாவது - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருமேனியிலோ, அவயவங்களிலோ தோஷங்களைப் பார்த்து இகழாமல், அவர்களுக்குள்ள ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூப ஜ்ஞானமே அக்குறைகளை நிறைவு செய்துவிடும் என்று நினையாமலிருக்கை. (6) ஆலஸ்யநிருபணம்:— அதாவது - ப்ரபந்த நொருவன் தன்னுடைய சோம்பலாலே உடம்பை ஸ்நானாதிசன் செய்யாமல் உபேகித்திருக்கையாலே அவ்வுடலில் துர்நாற்றம் முதலானவை கிளம்புவதைப் பார்த்து, அதில் அருவருப்புடன் இகழாமல் அத்தகைய அவனுடைய திருமேனியையே, காமுகன் காமினியின் உடம்பை உகப்பதுபோலே உகக்காமலிருக்கை. இங்கு அரையர் ஸ்வாமி ஒருவருடைய கதை அநுஸந்திக்கத்தக்கது. அதாவது - அரையர் ஸ்வாமி ஒருவர் சோம்பலாலே தம்முடைய வெற்றிலை பாக்குப் பெட்டியிலேயே ஸாளக்ராமமூர்த்தியை எழுந்தருளப் பண்ணி வைத்திருந்தார். தாம் சாப்பிட உட்காரும்போது வெற்றிலை பாக்குப் பெட்டியைத் திறந்து அந்தப் பெருமாளுக்குக் கண்டருளப் பண்ணி விட்டுச் சாப்பிடுவர். சாப்பிட்ட பின்பு வெற்றிலை பாக்கு அமுது செய்யும்போது கொட்டைப் பாக்கோடு சேர்த்து அந்தப் பெருமானையும் வாயிலிட்டுக் கடித்து, கடிபடாமையைக் கொண்டு பெருமாள் என்று உணர்ந்து துப்பித் திருமஞ்சனம் செய்து மறுபடியும் வெற்றிலை பாக்குப் பெட்டியில் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொள்வர்.

(7) வாஸநிருபணமாவது-கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் நின்றும் எழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை எத்தனை ஆதூரிப்பார்கள், அப்படியே ஒரு குப்பத்திலிருந்து எழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவரை அவரிருந்த ஸ்தூலமே திவ்ய தேஸமென்று உத்யுதேஸ்யப்ரதிபத்திசெய்யாதிருக்கை அப

அடிக்கடி நிகழும் இந்தப் பரிபூவத்தைப் பார்த்திருந்த ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அந்த அரையர் ஸ்வாமியிடம் அந்த ஸாளக்ராமப் பெருமானையாசித்துப் பெற்றத் தம் கோயிலாழ்வாரில் எழுந்தருளப்பண்ணி ஷோடஸோபசாரங்களுடன் திருவாராத்யநம் ஸமர்ப்பிக்கத் தொடங்கினார். அன்றிரவே அந்த எம்பெருமான் அவர் கனவில் எழுந்தருளி 'அருளிச்செயல் மணம் கமழும் அரையர் ஸ்வாமியின் வாயமுதத்தைப் பருகி வந்த என்னை அவ்வநுபூஷம் இல்லாமல் செய்துவிட்டீரே. உடனே அவருடைய வெற்றிலை பாக்குப் பெட்டிக்கே என்னைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடும்' என்று சீற்றத்துடன் தியமிக்க, அவரும் 'அபசாரப்பட்டோமே' என்று நடுநடுங்கி இந்த வருத்தாத்தத்தையும் சொல்லி, அரையர் ஸ்வாமியின் வெற்றிலைப்பெட்டிக்கே எழுந்தருளும்படி செய்தார்—என்பது. இவ்விடத்தில் தெலுங்குப் பதிப்பில் ஒரு கதை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. விண்ணப்பம் செய்வார்கள், ஒரு பூகூவதருடைய திருமேனியில் வ்யாதி்யைக்கண்டு இகழ், அவர்களுக்கும் இந்த வ்யாதி்யை வர, மன்னார்குடி ராஜ கோபாலன் மனுஷ்ய வடிவில் வந்து அவர்களை ஹரித்ரா நதியில் குளிக்கச் செய்து வ்யாதி்யைப் போக்கினான் என்பது கதை. இது ஆலஸ்யம் என்னும் சோம்பலில் சேராதாகையாலே மேலே காட்டப்பட்டதாய் அடையவனைந்தான் அரும்பத உரையில் எடுக்கப்பட்ட தான விண்ணப்பம் செய்வார் கதையே இங்கும் பொருந்தும். மன்னார்குடி கதையை பூவநிருபணத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்.

(7) வாஸநிருபணம்:— அதாவது - கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயிலிலிருந்து எழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆதூரிப்பது போலே, எவருமறியாத ஒரு குப்பத்திலிருந்து எழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவரையும் அவர் இருந்த இடமே ஒரு திவ்யதேஸமென்று நினைத்து ஆதூரிக்காமலிருக்கை. கருடன், சாண்டிலி என்னும் ஓர் அம்மையாரை 'இவன் திவ்யதேஸத்தில் இராமல் குக்ராமத்தில் இருக்கிறானே' என்று நினைக்க, அதனால் அவருடைய சிறகுகள் உதிர்ந்து, அவள் இரண்டு கையாலும் தடவிக்கொடுக்கையாலே மறுபடி சிறகுவளர்ந்த கதை இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. இதுவும் நம் பூர்வாசார்

சாரம்; (8) பூந்துநிருபணமாவது - தன்னுடைய ப்ரக்ருதி பூந்துக்களிலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவருண்டாகில் தன்னுடைய ஸ்வாமியென்று உத்ஸ்தேஸ்ய ப்ரதிபத்தி செய்யாதிருக்கை அபசாரம்; (9) ப்ரகாஸநிருபணமாவது - ஆசார்யரையும், லிம்ஹாஸநத்தில் அவர்களையும், பூஜ்யரானவரையும், ப்ர லித்ஸ்தமாக ஆசார்ய கைங்கர்ய தூஸ்யக்ருத்யம் பண்ணு மவர்களையும், உபாயசூந்யராய் ஒதுங்கி வர்த்திக்குமவர்களையும், ஏகப்ரகாரத்திலே ரக்ஷகரென்று பாராதிருத்தல் அப சாரம்; (10) ப்ரகார நிருபணமாவது - திருநந்தூவநம் செய் கிற ப்ரபந்தரையும், திருமுற்றங்கள் கட்டுவிக்கிற ப்ரபந்தரையும், சாத்துப்படி திருமலை திருவிளக்கிகிற ப்ரபந்தரையும், மற்றும் இத்யாதி பரிசாரகங்கள் செய்கிற ப்ரபந்தரையும், பார்வைக்கு ஒன்றும் செய்யமாட்டாதே வெறுமனையிருக்கிற ப்ரபந்தரையும், ஏகப்ரகாரத்திலே உத்ஸ்தேஸ்யரென்று பாரா திருக்கை அபசாரம்; (11) வர்த்தநநிருபணமாவது -

வர்களாலே எடுக்கப்பட்டுள்ளது. (8) பூந்துநிருபணம்:— அதாவது- தன்னுடைய தேஹபூந்துக்களில் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் இருந்தால், அவருடைய வைஷ்ணவத்வத்தையிட்டு ஸ்வாமியாக நினைபாமல் வெறும் உறவினராக நினைத்திருக்கை அபசாரம். (9) ப்ரகாஸநிருபணம்:— அதாவது-தன் ஆசார்யரையும் எழுப்பதுநான்கு லிம்ஹாஸ னாதிபதிகளில் சேர்ந்த ஆசார்யர்களையும் கௌரவிக்கத்தக்க ஜீயர் முதலானாரையும் உலகறிந்த ஆசார்ய கைங்கர்யம், ஸ்ரீவைஷ்ணவ கைங்கர்யம் முதலாவவற்றைச் செய்பவர்களையும், எம்பெருமானையே உபாயோபேயங்களாகக்கொண்டு உபாயந்தரங்களில் கை வைக்காத வர்களாய், ஏதோவொரு மூலையில் எவரும் அறியாமல் வாழ்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் ஒருபடிப்பட ரக்ஷகர்கள் என்று எண்ணாதி ருக்கை. (10) ப்ரகாரநிருபணம்:— அதாவது - நந்தூவனத்தை வளர்க்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவரையும், கோயில் திருப்பணி செய்யும் ப்ரபந்தரையும், திருமலை திருவிளக்கு ஸமர்ப்பிக்கிற ப்ரபந்தரையும் இது போன்ற மற்றைத் திருப்பணிகள் செய்யும் ப்ரபந்தரையும் மேல் பார்வைக்கு ஒன்றும் செய்யாமல் சுமமா இருக்கிற ப்ரபந்த ரையும் ஏற்றத்தாழ்வு பாராமல் ஒரே விதத்தில் உத்ஸ்தேஸ்யர்கள் என்று நினைபாதிருக்கை. (11) வர்த்தநநிருபணம்:— அதாவது -

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருமேனியாத்ரையான ப்ரக்ருதிவஸ்யம் நிருபணத்தில் வ்யவஹாரம் பண்ணுதல்; க்ருஷிபண்ணுதல், ஆயுதம் பிடித்து ஸேவித்தல், எவ்வகையில் பாங்காயிருந்தாலும் இவ்வகையிலிருக்கிறார்களேன்று நினைக்கை அபசாரம்; இதுக்கு அவரை வ்யாபாரி (கவரை வ்யவஹாரி) கதை; (12) தோஷ நிருபணமாவது - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருமேனி போக்யமான ப்ரவ்ருத்தி - “ ஸா கதூ பூரதி புண்யா த்ரௌபதி ச பதி வ்ரதா | தத்விதா: பாண்டுவா தந்யா: ப்ரஸந்நே புரு ஷோத்தமே || ” என்று த்ரிவிதகரணங்களிலும் அவிஸேஷ ஜ்ஞரென்றும், அநுஷ்டாதா அன்று என்றும், ஸ்ரீவைஷ்ண வர்களை ஏவமாதிதோஷங்கள் நிருபிக்கை அபசாரம்.

தான் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தோஷத்தைப் பார்க்கக்கூடவ னல்லன்; கண்ணாலே பார்த்து, மநஸ்ஸாலே நினைத்து, வாக் காலே சொல்லி, அம்மை கநகம்ருக்யத்தைக்கொண்டு வரச் சொல்லி, புக்யவானையனுப்பின அபசாரம். அதெங்கனே யென்னில்; கந்தூர்ப்பகோடிஸாவண்யமாய், பஞ்சோபநிஷந்த்

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தோஷயாத்ரைக்காக வ்யவஸாயம் செய்தல். ஆயுதம் பிடித்து ராஜஸேவை செய்தல் முதலான எந்த வ்ருத்தி யில் (தொழிலில்) ஈடுபட்டிருந்தாலும் அதையிட்டு மற்ற ஸம்ஸாசி களைப் போலே ‘இன்ன தொழில் செய்கிறார்கள்’ என்று வழங்குதல்; இங்கு எடுக்கப்பட்ட கதை தெரிந்தவர்களிடம் கேட்டுக்கொள்வது. (12) தோஷநிருபணம்:— அதாவது - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருமேனியைக்கொண்டு தகாத போக்யாநுபுவங்களைச் செய்தாலும், “பூரதக்கதை புண்யமான கதை. பஞ்சபாண்டுவர்களினி பத்னியான த்ரௌபதி பதிவ்ரதையாகிறாள். ஒருத்தியைப் பத்னியாகக் கொண்ட பஞ்சபாண்டவர்கள் பூக்யஸாலிகள்; ஏனெனில் இவற்றில் புரு ஷோத்தமனை திருவுள்ளம் உகந்திருக்கிறாள் ” என்கிறபடியே நினை யாமல், அவர்களை முக்கரணங்களிலும் குறைந்த அறிவுடையவர்களை என்றும் அநுஷ்டானமில்லாதவர்களென்றும் குற்றங்களை நிருபிக்கை.

இதுக்குமேல் உள்ளதினை ஸாரம்:— கோடி மண்மதூர்களை விட அமுருமிக்க பஞ்சோபநிஷத்துக்களாலான திவ்யமங்களு விக்கூறுத் தையுடைய எம்பெருமானிருக்க, அப்ரக்ருத தோஷத்தில் “ ஹா ஹ—38

மயமாய், “ஹா ஷுஹா ஷுஹா ஷு” என்று திவ்யமங்குள விக்ரஹாநுபுஷம் பண்ணி, ஸப்ஜாதாதி ஷிஷ்யப்ராவண்யத்தில் ஒரு ஸுவர்ணபுராஸ ம்ருக்யத்தை அபேக்ஷித்துப் பெருமானை விட்டபோதே, பரமபூக்யவதனான இளையபெருமானைப் பருஷ வாக்யங்களைச் சொன்னபோதே, ராக்ஷஸர்கையில் சிறைபோக வேண்டிற்று; வாசகத்தால் செய்த அபசாரத்துக்கு ப்ராயஸ் சித்தமில்லை. “ந க்ஷமாமி கதூாசந” “மத்யபுக்தம் ஸ்வபசம் வாடபி நிந்த்யாம் குர்வந்தி யே நரா: | பத்யமகோடி ஸதேநாடபி ந க்ஷமாமி வஸுந்தரே! ||” இவைதான் ஓரொன்று பூஹுமுக்ய மாக வந்தேறும். இவ்வபராதங்களைத் தான் பண்ணுகையும், தனக்கு உத்யேத்யஸ்யனான ஆசார்யன்பண்ணிலும், - “நியமாதி க்ரமம் ரஹஸி பேராதயேத்” என்கிறபடியே ஏகாந்தத்தில் நிய மித்துத் தவிர்ப்பியாதொழிகையும், பரதந்த்ரரானவர்கள் பண்ணு மிடத்தில் முதுகிலேயடித்து விலக்காதொழிகையும், ஸ்ரீவைஷ்ண

ஷுஹா ஷுஹா ஷு” என்று முக்தர் அநுபூஷிக்கும் திருமேனியை விரும்பிய பின், ஒரு பொன் மான் விரும்பி பூக்யவத்யபசாரப் படுகையாலும், பரம பூக்யவதரான இளையபெருமானைக் கடுஞ்சொற்கள் சொல்லி பூக்ய வதாபசாரப் படுகையாலும் ஸர்வ ஜக்யந்மாதாவான பிராட்டிக்கே ராக்ஷஸர்களிடம் அகப்பட்டுப் பத்து மாதம் சிறையிருக்க வேண்டி வந்தது. ஆகையால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திறத்தில் குற்றங்களைப் பார்க்கவே கூடாது. கண்ணலே பார்த்து, நெஞ்சாலே நினைத்து, வாக்காலும் சொன்னால் அதுக்கு ப்ராயஸ்சித்தமே கிடையாது. “சண்டூாளனாகிலும் என் புக்தனாயிருப்பவனை நிந்திப்பவனை எவ்வளவு கற்பகோடி காலமானாலும் பொறுக்கமாட்டேன்” என்று வராஹப்பெருமான் பூமிப் பிராட்டியிடம் சொன்ன வசனத்தை இங்கு அநுஸந்திக்கவேணும். இந்த பூக்யவதாபசாரம் ஒன்று செய்தால் பலவாகப் பெருகும். இவற்றைத் தான் பண்ணுவது கூடாது என்பதோடன்றியில், தன் மதிப்புக்குரிய ஆசார்யனே பண்ணினாலும் “ஆசார்யன் செய்யும் வரம்பு மீறிய செயல்களை ஸிஷ்யன் ரஹஸ்யத்தில் உணர்த்தவேண்டும்” [] என்கிறபடியே ஆசார்யனையும் பூக்யவதாபசாரம் செய்யாமலிருக்கும் படி எடுத்துச் சொல்லவேணும். தனக்கு ஈஸப்பட்ட குடும்பத்தினர், நண்பர் முதலானார் பூக்யவதாபசாரம் செய்தால், அவர்களை அடித்தும் திருத்தவேணும். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர்

வர்கள் அந்யோந்யம் அபராதம் பண்ணுமிடத்தில் அவர்கள் ஸ்ரீபாதூத்தைக் கட்டிக்கொண்டு ஆனவளவும் நியமித்துத் தவிர்ப்பியாதொழிகையும், அவர்கள் தவிராதவளவில் தான் புகுவதுவிஷயத்தில் ஸரணம் புகுராதொழிகையும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஏகாந்தத்திலே பண்ணின அபராதங் களைப் ப்ரகாஸமாக்குகையும், அபராதகூாமணம் பண்ணின வர்களைப் புகுவதாபசாரம் பண்ணினார்களென்று நினைத் திருக்கையும் இவ்வபராதங்களுக்கெல்லாம் அடி.

இருநூற்றெழுபத்துநாலாம் வார்த்தை

அவஸ்யம் பரிக்ஷரஹ்யங்களான பன்னிரண்டு அறிய வேண்டும்; அவையாவன - ஆஹாரநியமமும், விஹாரநியம மும், அந்நநியமமும், பேரஹநநியமமும், ஸ்நாநநியமமும், ஸ்வருபநியமமும், உபாயநியமமும், உபேயநியமமும், வாஸ நியமமும், பேராக்ஷநியமமும், ஆசாரநியமமும், ஸம்ஸர்க்ஷ நியமமும், (1) ஆஹாரநியமமாவது-புகுவதாந்நமே புஜிக்கை. (2) விஹாரநியமமாவது - புகுவதூலயங்களிலும் திருநந்தி

அபசாரம் செய்வதைப் பார்த்தால் அவர்கள் திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு முடிந்த வரையில் எடுத்துச் சொல்லி அவ்வபசாரத்தை விலக்கவேண்டும். அவர்கள் விலகாவிடில் அவர்களைத் திருத்தும்படி எம்பெருமானை ஸரணம் புகவேண்டும். இப்படியெல்லாம் செய்யா திருப்பதும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தனிமையில் செய்த குற்றங்களை ஸபையில் வெளிப்படுத்துகையும், ப்ரக்ருதி வாஸனையால் புக வதாபசாரப்பட்டு மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டவர்களை 'புகுவதாபசாரங்கள் பண்ணினார்கள்' என்று நினைக்கையும் முற்கூறிய பன்னிரண்டு வகை புகுவதாபசாரங்களுக்கும் காரணமாகும்.

இருநூற்றெழுபத்துநாலாம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தையில் முற்கூறிய புகுவதாபசாரங்கள் ஏற்படா திருக்கக் காரணமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கைக்கொள்ளவேண்டிய பன்னிரண்டு நியமங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அவையாவன (1) ஆஹாரநியமம்:— அதாவது - புகுவதர்களுடைய அன்னத்தையே ப்ரஸாதப்படுகை. (2) விஹாரநியமம்:— அதாவது - புகுவத

வநங்களிலும், ஸ்வாசார்யன் ஸஞ்சரிக்கும் ஸ்தூலங்களிலும்! மற்றும் விலக்ஷணமான ஸ்தூலங்களிலும் (ஸஞ்சரியாதே மற்ற விடத்திலே) ஸஞ்சரிக்கை. (3) அந்நநியமமாவது - ப்ராக்குத ரிடத்தில் தன்னைக் கீழ்ப்படுத்தி ஆர்ஜியாதே, அமுதுபடி, சாத்துப்படி, ஸ்ரீகார்யம் முதலானவற்றுக்கு அர்ஹமான த்ரவ்யங்களுக்குக் கர்த்தவ்யதயா அநுகூலரை நெருக்கி ஆர்ஜியாதே, ஸ்வக்ஷேத்ரத்தில் ஸ்வஸரீரத்தில் க்ருஷிபண்ணியாதல், அநுகூலருடைய ஸ்நேஹத்தால் வந்த த்ரவ்யமாதல், மாது, கரமுஷ்டியினாலே ஆர்ஜித்த த்ரவ்யம் ஸ்வீகரிக்கையும். (4) பேராஜநநியமமாவது - இப்படி ஆர்ஜிதமான த்ரவ்யத்தை புக்யவத்புக்யவத விஷயத்தில் ஸமர்ப்பித்து ப்ரஸாத்ப்ரதிபத்திபண்ணும்போது ப்ரஸாதஸ்வீகாரமென்றும், க்ஷுந் நிவ்ருத்தி மாத்ரமென்றும் தேஹதாரண மாத்ரமென்றும்

ஸன்னிதிகளிலும், திருநந்தவனங்களிலும், தன் ஆசார்யன் ஸஞ்சரிக்கும் இடங்களிலும், மற்றும் இத்தகைய சிறந்த இடங்களிலும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு, மற்ற இடங்களில் ஸஞ்சரியாதே இருக்கை. "ஸஞ்சரியாதே மற்றவிடங்களில்" என்னும் பாடத்தை மற்றவிடங்களில் ஸஞ்சரியாதே என்று மாற்றிப்படிக்கவேணும். (3) அந்நநியமம்:— அதாவது - ப்ராக்குதர்களான அவைக்ஷணவர்களிடத்தில் அடிமைத் தொழில் செய்து ஸம்பாதிக்காமல், வைக்ஷணவர்களிடத்திலும், அவர்களுடைய திருவாராதனைத்துக்குப் பயன்படும் அமுதுபடி, சாத்துப்படி, மற்ற கைங்கர்யங்கள் முதலானவற்றுக்காக அவர்களிடமிருக்கும் த்ரவ்யத்தையும் நிர்ப்பந்தித்துப் பெருமல், தன்னுடைய நிலத்தில் வ்யவஸாயம் முதலானவற்றைச் செய்தோ, உடலுழைப்பினாலோ, ஸ்ரீவைக்ஷணவர்கள் அன்பாகக்கொடுத்த த்ரவ்யத்தாலோ, மதுகரமாகிற வண்டு புஷ்பங்களிலிருந்து அவற்றுக்கு வாட்டம் வராதபடி தேனை சேகரிப்பதுபோலே உஞ்சவ்ருத்தி செய்வதாகிற மாதுகரத்தின் மூலம் கிடைக்கும் சில பிடி அரிசிகளாலோ, அன்னத்தை எரித்துப்படுத்தி அதை எம்பெருமானுக்குக் கண்டருளப் பண்ணி ஸ்வீகரிக்கை. (4) பேராஜநநியமம்:— அதாவது - முற்கூறியபடி ஸம்பாதித்த அரிசி முதலானவற்றை அன்னமாகி எம்பெருமானுக்கும், அவன் அடியார்களுக்கும் ஸமர்ப்பித்து, தான் ப்ரஸாதஸ்வீகாரம் பண்ணும் (உண்ணும்) போது "இது புக்யவத்புக்யவத ப்ரஸாதமாகையாலே கைக்கொள்ளத்தக்கது" என்றும், "தேஹத்

புருஷார்த்தமென்று இருக்கை. (5) ஸ்நாநநியமமாவது - பாபவிமோசனம் என்னுதல், ப்ரயோஜநாந்தரநினைவாதல், புண்கழுவுகிறே மென்னுதல், அதிகாரி ஸம்பத்திக்கு உடலாகவாதல், ஸரீரமாலிந்யத்துக்காகவாதலன்றிக்கே, பூர்த்துப் பேராகுத்துக்குப் பதிவ்ரதை ஸ்நாநம்பண்ணுமாவோலே புகுவதுபுகுவதஸுமாராதநம் செய்கைக்காக ஸ்நாநம்பண்ணுகை. (6) ஸ்வருபநியமமாவது-ததீயஸோஷமாயிருக்கை. (7) உபாயநியமமாவது - அநந்யஸாதநனாயிருக்கை. (8) உபேயநியமமாவது-அநந்யப்ரயோஜநனாயிருக்கை. (9) வாகஸநியமமாவது-அநந்யப்ரயோஜனரான மஹாபுகுவதருடைய திருமாளிகைக்கடைத்தலையிலே ஒதுங்கி வர்த்திக்கை. (10) பேராகுநியமமாவது - அவர்களுடைய ஸேவையே எல்லா பேராகுங்களும்

தின் உபாதியான பசியைப் போக்கிக்கொள்ளும் அளவுக்கே எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது” என்றும் “எம்பெருமான் கொடுத்த தேஹத்தைத் தரிக்கச் செய்யுமளவுக்கே எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது” என்றும் நினைத்து பேராஜனத்தைப் புருஷார்த்தமென்று கொள்கை. (5) ஸ்நானநியமம்:— அதாவது - தீர்த்தம் முதலானவற்றில் ஸ்நாநம் செய்வது - ‘பாபத்தைப் போக்கும்’ என்று நினைத்தோ, ‘(தாழ்த்ததொரு) பயனைத்தரும்’ என்று நினைத்தோ, ‘புண்போன்ற இந்த ஸரீரத்தைப் பரிசுத்துப்படுத்தும்’ என்று நினைத்தோ, ‘மோஷத்தை அடைவதற்கு இது தகுதியை விளைக்கும்’ என்று நினைத்தோ, ‘தீர்த்தாடனத்தாலே ஸரீரம் கொழுப்படங்கும்’ என்று நினைத்தோ தீர்த்தஸ்நாநங்கள் செய்யாமல், கணவனோடு ஆநந்தம் அநுபூதிப்பதற்காகப் பதிவ்ரதையான பத்னி ஸ்நானம் செய்வது போலே, எம்பெருமானுக்கும் அவன் அடியார்களுக்கும் ஆராதனத்துக்கு உறுப்பாக ஸ்நாநம் செய்வது. (6) ஸ்வருபநியமம்:— அதாவது—மற்ற தெய்வங்களுக்கோ பனிதர்களுக்கோ அடிமைப்பட்டிராமல், எம்பெருமானுக்கும் அவன் அடியார்களுக்குமே அடிமைப்பட்டிருக்கை. (7) உபாயநியமம்:— அதாவது-எம்பெருமான் ஒருவனையே உபாயமாகக் கொண்டிருக்கை. (8) உபேயநியமம்:— அதாவது - அவனுடைய முகமலர்த்தியைத் தவிர வேறென்றைப் பயனாகக் கொள்ளாதிருக்கை. (9) வாகஸநியமம்:— அதாவது - எம்பெருமானையே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் கொண்ட பரம புகுவதர்களுடைய திருமாளிகையின் வாசல் திண்ணையிலேயே இருந்து வாழ்கை,

என்றிருக்கை. (11) ஆசாரநியமமாவது - அர்த்தகாமாபி, மாநங்கள் ஹேதுவாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவுள்ளத்திலும், ஆசார்யன் திருவுள்ளத்திலும் கலக்கம் வாராமல் வர்த்திக்கை. (12) ஸம்ஸர்க்குநியமமாவது - ஸாத்விகர் அங்கீகாரமுள்ள தேயுத்திலே வலித்திருக்கை. இந்நியமங்களுண்டாய்ப் போரவே இவ்வபராதங்களொன்றும் புராதென்று அருளிச் செய்தருளினார்.

இருநூற்றெழுபத்தஞ்சாம் வார்த்தை

a நம் மனிச்சர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக்கண்டால் தங்களோ பாதி ப்ரக்ருதிமான்களாக நினைத்திருக்கும் புல்லிமையின்றிக்கேயாயிற்றிருப்பது ; b (திருவுடைமன்னர்) c (செழுமாமணிகள்) d (நிலத்தேவர்) e (தெள்ளியார்) f (பெருமக்கள்) g (பெருந்தவத்தர்) h (உருவுடையாரினையார்) i (சிறுமாமனிசர்) j (எம்பிரான்றன சின்னங்களிவரிவர்) என்று

(10) பேராகுநியமம்:— அதாவது - அத்ததைய பரம்பாகுவுதர்களுடைய ஸேவையே காட்சியும், கைங்கர்யமே எல்லா பேராகுங்களும் ஆகும் என்று நினைத்திருக்கை. (11) ஆசாரநியமம்:— அதாவது - பண ஆசை, அபிமானங்கள் முதலானவை காரணமாக, சில கார்யங்களைச் செய்து, அதனால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவுள்ளத்திலும் ஆசார்யன் திருவுள்ளத்திலும் கலக்கம் வராதபடி வாழ்க்கை நடத்துகை. (12) ஸம்ஸர்க்குநியமம்:— அதாவது - ஸாத்விகர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உகந்த இடத்திலே வாழ்கை. இந்தப் பன்னிரண்டு நியமங்களும் ஏற்பட்டால், முற்கூறிய பன்னிரண்டு வகைப்பட்ட அபசாரங்களும் நேரது என்றபடி.

இருநூற்றெழுபத்தஞ்சாம் வார்த்தை

இந்த வார்த்தை சிறிது விரிவாகவே பெரிவாச்சரன்பிள்ளையின் மாணிக்கமாலையில் (நமது பதிப்பில் பக்கம்-4) காணப்படுகிறது. a நம் முடைய ஆசார்யர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால், அவர்களைத் தங்களைப்போலே 'ப்ரக்ருதர்கள்' என்று நினைக்கும் தாழ்வற்றவர்களாகவேயிருந்தனர். b [திருவாய் 4-4-8] c [திருவாய் 5-8-9] d [திருவாய் 7-10-10] e [நாச்சியார்திரு 4-1] f [திருவாய் 3-7-5] g [திருநெடுந்தாண்டகம் 24] h [நாச்சியார்திரு 1-6] i [திருவாய் 8-10-3] j [பெரிவாழ்திரு 4-4-9]

எம் குலநாதரான ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இப்படி திருநாமஞ்சாத்துகையாலே கேவலம் தன்னோடொக்க ஒரு மருஷ்யனென்று நினைத்திருக்கை அபசாரம்.

இருநூற்றெழுபத்தாரும் வார்த்தை

உடலை நெருக்கி உயிரோடே உறவுகொண்டாடுவாரைப் போலே காணும் நாரங்களை நெருக்கி நாராயணனோடே உறவு கொண்டாடுகை.

இருநூற்றெழுபத்தேழாம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நெகிழ நினைத்தானாகில் - நிலம் பிளந்தால் இழையிடவொண்ணாதாப்போலேயும், மலை முறிந்தால் தாங்கவொண்ணாதாப்போலேயும், கடல் உடைந்தால் அடைக்கவொண்ணாதாப்போலேயும் இதுவும் அப்ரதிக்ரியமா யிருப்பதொன்று.

இருநூற்றெழுபத்தெட்டாம் வார்த்தை

நாட்டிலேயிருந்து பெருமானை ஸேவிப்பார் இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் 3 அந்யோந்யம் விஸ்வீகர்த்தருக்களாய்ப் போருகிறவர்கள், ஒருகால் ராகு, துவேஷங்கொண்டாடி ஒருவர் ஆச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீபாதூத்தேற வந்து மற்றையவருடைய குற்ற

இருநூற்றெழுபத்தாரும் வார்த்தை

உடலுக்குத் தீங்குசெய்து உயிருக்கு நல்லது செய்யநினைப்பவர்கள் போன்றவர்கள் - நாராயணனுக்கு ஸரீரமான நாரங்களான மற்ற ஜீவராசிகளுக்குத் தீங்குசெய்து நாராயணனைப் பெறநினைப்பவர்கள்.

இருநூற்றெழுபத்தேழாம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தாழ்நினைப்பதாகிற புகழுவதாபசாரத்துக்குப் பரிஹாரமே கிடையாது. பூகம்பத்தால் நிலம்பிளந்தால் அதை ஒன்றுசேர்க்கமுடியாததுபோலவும், மலை முறித்து தலையில் விழுந்தால் அதைத் தாங்கமுடியாததுபோலவும், கடலுடைந்தால் அதை அடைக்கமுடியாததுபோலவும் புகழுவதாபசாரத்துக்கும் பரிஹாரம் இல்லை.

றும் விண்ணப்பஞ்செய்ய; ஸேவித்திருந்தவர்களிலே சிலர் “அப்படி சொல்லலாமோ?” என்ன; b ஆச்சான்பிள்ளை;— அவர் சொல்லுகிறார்! தண்டல் படையினுனை யமன், “பரிஹர” என்றான்; பிராட்டி, “ந கஸ்சிந் நாபராத்யதி” என்றான்; ஈஸ்வரன் “செய்தாரேல் நன்று செய்தார்” என்றான்; ஆழ்வார்கள் “அவன் தமரெவ்வினையராகிலும்” என்றார்கள்; இப்படியிருக்க, அவர் குற்றம் இவரையொழியச் சொல்லுவாரா? என்று அருளிச்செய்தார்.

இருநூற்றெழுபத்தெட்டாம் வார்த்தை

a ஒருவரையொருவர் விட்டுப்பிரியப் பொறுக்காதவர்கள். b ஆச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்து பின்வருமாறு—பிறரை ஸிஷிப்பதற்காகவே ஏற்பட்ட யமன் “பரிஹர மதுஸூக்திந் ப்ரபங்நாந்” [வி-பு 3-7-14] [மதுஸூக்திநனை ஸரணமடைந்தவர்களைக் கண்டால் வெகுதூரம் விலகிப்போ] என்று தன் தூதனைப் பார்த்துச் சொன்னான். புருஷகாரபூதையான பிராட்டி “பாபாநாம் வா” என்று தொடங்கும் தனது சரமஸ்ஸோகத்தில் “இவ்வுலகில் குற்றம் செய்யாதவன் ஒருவனுமில்லையே” என்று திருவடியைக் குறித்துச் சொன்னான். பாபங்களுக்கெல்லாம் பூலனளிக்கும் ஸர்வேஸ்வரனே “தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல், என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்” [பெரியாழ் திரு 4-9-2] என்கிறபடியே, அடியார்களுடைய குற்றத்தை நற்ற மாகவே கொண்டான். ஆழ்வார்களும் “அவன் தமர் எவ்வினையராகிலும் எங்கோனவன் தமரே யென்றொழிவதல்லால்—நமன் தமரால் ஆராயப்பட்டறியார் கண்டார்” [முதல்திருவ 55] என்று ‘எப்பேர்ப் பட்ட பரபய்செய்த புகழுவதர்களுயும் யமன் ஆராயமுடியாது’ என்றார்கள், இப்படியிருக்க, பரமபுகழ்வதரான அவருக்கு நெடுங் காலம் தண்பராயிருந்து அவருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வத்தையும் அறிந்த இவரையொழிய வேறெவரும் அவருடைய குற்றத்தைச் சொல்லுவாரில்லாமையாலே, இவரே சொல்லப் புறப்பட்டுவிட்டார். இதை யாரால் தடுக்கமுடியும்? என்றபடி. பரிஹரஸம் கலந்த கடுமையான உபதேஸமொழியான இவ்வார்த்தையாலே, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் தலைகுனிந்து தாள் செய்த கடுமையான அபசாரத்தை உணர்ந்து, பெரியவாச்சான்பிள்ளையிடமும் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரிட மும் மன்னிப்புக்கேட்டுக்கொண்டு திருத்தியிருப்பார் என்று எளிதில் ஊகிக்கலாம்.

இருதூற்றெழுபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

a ஸோமாசியாண்டானுக்கு b அப்பிள்ளை அருளிச்செய்த படி;-c “ஆண்டான்! தேவரீர் ஜ்ஞாநவ்ருத்தருமாய், வயோ வ்ருத்தருமாய், ஸீலவ்ருத்தருமாய், ஸ்ரீபூஷ்யம் திருவாய் மொழியிரண்டுக்கும் நிர்வாஹகருமாய், எல்லாவற்றாலும் பெரியவராயிருந்தீர்; ஆகிலும் சாத்தியிருக்கிற திருப்பரிவட்டத் தலையில் பூகூவதாபசார நிமித்தமாக ஒரு துணுக்கு முடிந்து வையும்” என்றருளிச்செய்தார்.

இருதூற்றெழுபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

a ஸோமாசியாண்டான் எம்பெருமானருடைய முக்கிய லிஷ்யர்களில் ஒருவர். ஸ்ரீபூஷ்யத்துக்கு முதன்முதலில் விவரணம் எழுதியவர். ஷடூர்த்துஸங்க்ஷேபம், குருகுணாவளி முதலான மற்றும் பல க்ஷரந்த்ஷங்களை இவர் அருளிச்செய்திருப்பதாகப் பூர்வாசார்ய க்ஷரந்த்ஷங்களிலிருந்து விளங்குகிறது. எம்பெருமானார் திருநாமத்தை இவர் அநுஸந்திக்கும் விதமே தனிப்பட்டது என்று திவ்யப்ரபந்த்ஷ்யாக்யானங்களில் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. இவருடைய க்ஷரந்த்ஷங்களிலிருந்து சில பகுதிகளை இவருடைய வம்ஸஸ்தாரான மேக நாதாரி என்பவர் தமது நயத்யுமணியிலும், ஸ்ரீவேதாந்ததேஸிகர் தமது நயாயஸித்ஸூத்ராஞ்ஜனம் முதலான க்ஷரந்த்ஷங்களிலும், நாயனா ராச்சான் பிள்ளை தமது சரமோபாய நிர்ணயத்திலும் எடுத்துள்ளார்கள். b அப்பிள்ளை - பரவஸ்து பட்டர்பிரான் ஜீயர் அருளிச்செய்த அந்திமோபாய நிஷ்டையில் இவ்வார்த்தை எடுக்கப்பட்டுள்ளது. அதிலிருந்து இவர் பட்டர் சிஷ்யர் என்றும், இவருக்கு ‘கடகத்துப் பிள்ளை’ என்றொரு பெயர் உண்டு என்றும் விளங்குகிறது. c அப்பிள்ளை வார்த்தையின் கருத்து பின்வருமாறு:— அறிவு, பிராயம், நல்லொழுக்கம், உபயவேதாந்த நிர்வாஹகத்வம் ஆகிய எல்லாவற்றாலும் ஸோமாசியாண்டான் பெரியவராயிருந்தபோதிலும் பூகூவதாபசாரத்திலும் சிறிது ஈடுபட்டிருந்தபடியாலே, அதற்காக முந்தானையிலே ஒரு முடிச்சுப் போட்டிருந்து அது நேராதபடி ஜாக்ரதையாயிரும் என்கை. அப்பிள்ளை பரமஹிதபூத்ஸியாலே ஸோமாசியாண்டானுக்கு இப்படி உபதேஸித்தார் என்றும், அதற்குப்பின் ஸோமாசியாண்டான் பூகூவதாபசாரத்தில் ஈடுபடாமல் ஜாக்ரதையாயிருந்தார் என்றும் கொள்ளலாம்.

இருநூற்றெண்பதாம் வார்த்தை

எம்பெருமான், ஸ்வவிஷயத்தில் அபசாரத்தை 'செய்ய லாவதுண்டோ' என்று பொறுக்கும்; புகழ்வதாபசாரமும் இவன் சாபலத்தாலே வந்ததாகில், 'சொல்லலாவதுண்டோ' என்று பொறுக்கும்; அஸஹ்யாபசாரம் ஒருபடியாலும் பொருள்; ஸதூசார்யன் ஏறிட்டுக்கொள்ளுமாய்கில் அதுவும் பொறுக்கும்; இதுக்கு உதூஹரணம்; "மயி த்வேஷாநு ப்நதோட்யூத் ஸம்ஸ்துதாவுத்யதே தவ | மத்பிதுஸ் தத்-க்ருதம் பாபம் தேவ தஸ்ய ப்ரணாயது ||" என்ன கூமித்தான்.

இருநூற்றெண்பதாம் வார்த்தை.

எம்பெருமான் தன் விஷயத்தில் சேதனன் ஓர் அபசாரம் செய்தால், 'இவனது அபசாரச்செயலால் எனக்கு என்ன தீங்கு நேரப் போகிறது' என்று நினைத்துப் பொறுத்திருப்பான். ஏதோ சில அர்த்தகாமங்களில் சாபல்யத்தாலே புகழ்வதாபசாரம் நேர்ந்தாலும் "இது உலகியற்கைதானே. என்ன சொல்லி இவனை துண்டிப்பது" என்று நினைத்துப் பொறுத்திருப்பான். ஆனால் ஒருகாரணமில்லாமல் புகழ்வதாபசாரவிஷயங்களில் அபசாரம் செய்கையாகிற அஸஹ்யாபசாரத்தைச் செய்தால், எம்பெருமான் எவ்விதத்திலும் தான் பொறுக்கமாட்டான். அபசாரம் செய்தவன் சார்பாக நல்ல ஆசார்யனொருவன் எம்பெருமானிடம் மன்னிப்புக்கேட்டுக்கொண்டால் அதையும் பொறுப்பான். இதற்குப் ப்ரஹ்லாதூனின் வார்த்தை த்ருஷ்டாந்தம். அதாவது— "உன்னைத் துதிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்த என்னிடத்தில், என்னுடைய தந்தைக்கு நீண்டகாலமாக த்வேஷம் இருந்துவந்தது. தேவனே! எந்தந்தைக்கு அதனால் ஏற்பட்ட பாபம் நீங்கவேண்டும" [வி-பு 1-2-21] என்று ப்ரஹ்லாதூன் பிரார்த்தித்த. எம்பெருமானும் ஹி ரண் ய ன் செய்த அஸஹ்யாபசாரத்தைப் பொறுத்தானைனோ. "நான் பெற்றபேறு நாலூரானும் பெறவேணும்" என்று கூரத்தாழ்வான் பிரார்த்தித்த. எம்பெருமான் நாலூரானின் புகழ்வதாபசாரத்தைப் பொறுத்ததும் இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகும்.

இருநூற்றெண்பத்தோராம் வார்த்தை

ஸ்வருபோபாயபுருஷார்த்தவிரோதிகளைச் சரமபர்வமான புகழ் வதர்களையிட்டு நிரூபிப்பது இவ்வார்த்தை. (1) எல்லைநிலமாகை

இருநூற்றெண்பத்தோராம் வார்த்தை

ஒருவனுக்கு புகூவுதலேஷத்வம் ஸ்வரூபம்; புகூவுதப்ரஸாதும் உபாயம்; புகூவுதகைங்கர்யம் உபேயம்; புகூவுதாபசாரம் விரோதி; ஓளபாதிபுகூவுதவிஷயராக்யமும், நிருபாதிபுகூவுத த்வேஷமும் ஒருவனுக்கு நிலைநின்ற தோஷம்.

இருநூற்றெண்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

பிள்ளை வரந்தரும்பெருமாஸ்தாஸர் வார்த்தை; - எம் பெருமான் வெறுக்கும், மறக்கும், பொறுக்கும், ஒறுக்கும். ப்ரயோஜநாந்தரபரரைக் கண்டவாறே நம்முடைய ரக்ஷகத்வத்தைப் பறித்துக் கொண்டு போவதே! என்று வெறுக்கும்; தன்னளவில் பண்ணின அபசாரத்தை மறக்கும்; ஆஜ்ஞாதி லங்கநத்தைப் பொறுக்கும்; புகூவுதாபசாரத்தை ஒறுக்கும்.

யாலே. புகூவுதர்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதே ஸ்வரூபம், (2) புகூவுதக்ருபையை விளைக்குமாகையாலே, புகூவுதர்களுடைய க்ருபையே உபாயம், (3) எம்பெருமானுக்கு மிக இனியதாகையாலே, புகூவுதர்களுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யமே உபேயம். (4) எம்பெருமானாலும் மன்னிக்க முடியாததாகையாலே, புகூவுதர்களுக்குச் செய்யும் அபசாரமே விரோதி. (5) புகூவுதர்கள் விஷயத்தில் ஒரு கார்யம் ஆகவேண்டும் என்று அன்பு காட்டுவதும், ஒரு காரணமில்லாமல் புகூவுதர்களை வெறுப்பதுமே நிலைநின்ற விரோதி.

இருநூற்றெண்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

(1) மற்ற பயன்களை வேண்டி எம்பெருமானிடம் ஸாதநா நுஷ்ட்யானம் செய்பவர்களுக்கு, அந்த ஸாதநங்களைச் சரியாகச் செய்தால் அப்பயன்களைத் தந்துதீரவேண்டியிருக்கிறது. மோக்ஷத்தைக் கொடுத்து இவனை ரக்ஷிக்கவேணும் என்ற எம்பெருமானின் எண்ணம் ஈடேறாமல் போகிறது. ஆகையால் மற்ற பயன்களைப் பெறுபவர்களைப் பார்க்கும்போது 'என்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தை அபஹரித்துக்கொண்டு போகிறார்களே' என்று வெறுக்கிறான். (2) தன் விஷயத்தில் பண்ணின அபசாரங்களை, தன்னுடைய தயாரித்யுணங்களால் மறக்கிறான். (3) தன் ஆணையை மீறுவதை, தன்னுடைய க்ஷமாருணத்தால் பொறுக்கிறான். (4) புகூவுதாபசாரம் செய்பவர்களைக் கண்டாலோவெனில், மறக்கவும் பொறுக்கவும்

இருநூற்றெண்பத்துமூன்றாம் வார்த்தை

a நடாதூராழ்வான் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு போகாநிற்க, நடுவில் திருவீதியிலே b ஒரு திருக்குலத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அனுகுவர, கைக்கொடுத்துக் கொண்டுபோகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அவரை ஜாதி நிரூபணம் பண்ணி, “கடக்கப்போ” என்ன, ஆழ்வான் அதைக்கேட்டு மூர்ச்சித்தார் ; மூர்ச்சை தெளிந்தபின்பு அருகுநின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ‘இதுவென்’ என்ன; ‘திருக்குலத்திலே திருவவதரித்து c இரண்டாற்றுக்கும் நடுவே வர்த்திக்கப்பெற்ற மஹாநுபாவன பறையன்? நெடுங்காலம் ஆத்மாபஹாரம் பண்ணித்திரிந்த நானன்றோ பறையன்’ என்று அருளிஞர்.

இருநூற்றெண்பத்துநாலாம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு a அடுஞ்சோறு மூன்று, b அடாச் சோறு மூன்று; c அடாச்சோறுவது - அநுகூலரை நெருக்கி ஜீவிக்கையும், ப்ரதிகூலர்பக்கல் ஸாபேகூனாய் ஜீவிக்கையும், இயலாமல், வெறுப்பதோடும் நில்லாமல், ஒறுப்பதையே (தூண்டிப் பதையே) செய்கிறான்.

இருநூற்றெண்பத்துமூன்றாம் வார்த்தை

a நடாதூராழ்வான்—‘வரதஃ விஷ்ணு’ என்னும் திருநாமமுள்ளவர். எம்பெருமானாரின் மருமகனார்; நடாதூராமானிள பாட்டனார். b குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்த குலத்தில் பிறந்தும், வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்கு ஆள் என்று உள் கலந்தவராகையாலே ‘திருக்குலத்தார்’ என்று திருநாமமிடப்பட்ட குலத்தில் பிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர். c இரண்டாற்றுக்கும் நடுவே— திருவரங்கத்திலே. இவ்வார்த்தை நடாதூராழ்வானின் மென்மைமிக்க நெஞ்சையும், ஹேச்யாநுஸந்தானத்தையும் காட்டுகிறது.

இருநூற்றெண்பத்துநாலாம் வார்த்தை

a, b அடுஞ்சோறு அருச்சோறு என்று தெலுங்குப் பதப்பிலுள்ளது. அடுஞ்சோறு—சமைந்தசோறு; ஜீர்ணமாகக் கூடிய சோறு என்று தாதபர்யம். அடுஞ்சோறு என்பது ஜீர்ணமாகும் சோற்றை நேரே குறிக்கும். அடாச்சோறு என்பது சமையாத சோறு என்று பொருள் பட்டு அருத (ஜீர்ணமாகாத) சோற்றைக் குறிக்கும். அடுஞ்சோறு மூன்றையும் 286-ம் வார்த்தையில் விவரிக்கப் போகிறார். அடாச் சோறு 284, 285 வார்த்தைகளில் விவரிக்கப்படுகிறது. c ஸ்ரீவைஷ்

ஸாதநாத்தரபுத்தூயா கைங்கர்யம் பண்ணி ஜீவிக்கையும் ; d அநுகூலரை நெருக்குகையாவது - ஸர்வேஸ்வரன் உயிர் நிலையிலே கோலிட்டடித்த மாத்ரம் ; “ஆயர் கொழுந்தாய்” “பத்தராவியை” “நாஹமாத்மாநமாஸாஸே” “ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்” [“நாஹமாத்மாநமாஸாஸே மத்புக்தைஸ்ஸாதுபிர்விநா”] “மம ப்ராணா ஹி பாண்டுவா:” என்றுண்டாகையாலே. இவ்வர்த்தத்தில் e வடுகநம்பி வார்த்தை; புகுவதுபசாரம் - எம்பெருமான் திருமேனியிலே தீங்கு நினைக்கை; புகுவதாபசாரம் - அவன் திருமார்பிலே (திருக்கண்மலரிலே) கோலிட்டடித்தமாத்ரம்; “யே ப்ரபந்தநா

ணவர்களைத் துன்புறுத்தி அப்படிச் கிடைக்கும் பொருளைக் கொண்டும், அவைஷணவர்களுக்கு அடிமைத் தொழில் புரிந்து கிடைக்கும் பொருளைக்கொண்டும், புகுவத் கைங்கர்யத்தை வயிறு வளர்க்க வழியாகக்கொண்டு கிடைக்கும் பொருளைக் கொண்டும் வாழ்க்கை நடத்துகை—சமையாத சேரறு ஜீர்ணமாகாமல் மனிதனை மரணமடையச் செய்வதுபோலே ஆத்மாவை நசிக்கச் செய்யும் என்று கருத்து. d ஸ்ரீவைஷணவர்களைத் துன்புறுத்துகையாவது - எம்பெருமானுடைய உயிர்நிலையிலே தடியாலடிப்பதையொக்கும். மரத்துக்கு வாட்டம் வந்தால் முதலில் கொழுந்து வாடும், அது போல் அடியார்களுக்கு வாட்டம் வந்தால் எம்பெருமான் முதலில் வாடுவானென்பதை “ஆயர் கொழுந்தாய்” [திருவாய் 1-7-3] என்று நம்மாழ்வார் காட்டினார். அடியார்களை உயிராகக் கொண்டவன் எம்பெருமான் என்பதை “பத்தராவியை” [பெரியதிரு 7-10-1, 10-1-8] என்று பெயரிட்டுக் காட்டினார் திருமங்கையாழ்வார். “ஜ்ஞானியானவன் எனக்கே உயிர் என்பது என் னித்தூதநதம்” [கீதை 7-18] ‘நல்லோர்களான என் அடியார்களைப் பிரிந்து என் உயிரையும் வேண்டேன்நான்’ [] ‘‘பாண்டுவர்கள் எனக்கு ப்ராணாகவே இருப்பவர்களானரே’’ [புர-உத்யோக 91-27] என்று எம்பெருமானே அருளிச்செய்ததும் இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம். e இவ்வடுகநம்பி வார்த்தையும் முற்கூறிய விஷயத்தை விவரிக்கிறது. புகுவதுபசாரம் எம்பெருமான் திருமேனியில் தீங்கை நினைப்பதையொக்கும். புகுவதாபசாரமோவெனில் அவன் திருமார்பிலே, திருக்கண்களிலோ தடியால் அடிப்பது போன்றது. ‘‘மஹாத்மாக்களான ப்ரபந்தர்கள் எனக்குச் செல்வமான கண்போன்ற

மஹாத்மாநஸ் தே மே நயநஸம்பது:” என்றுண்டாகையாலே; f இவ்வர்த்துத்திலே வானமாமலையாண்டான் பணிக்கும்படி;- ஸாத்விகரை நெருக்குகையாவது - மிதுந பேராக்யமான ஸ்ரீகௌஸ்துபுத்திலே கரியிட்டுக்கீறின மாத்ரம். g வகுளா பூரணஸோமயாஜியார், தெய்வவாரியாண்டானை, எம்பெருமான் இங்கேவந்து அவதரிக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்ன; பூரக்யவ தாபசாரம் பொறுமை என்றார்; ஆகையாலே ஸ்ரீவைஷ்ண வர்களை நெருக்க, எம்பெருமான் நெஞ்சுருக்கும்; h ப்ரதி கூலர்ப்பக்கல் ஸாபேக்ஷனாகையாவது - ராஜமஹிஷி ராஜஸந்திதி, யிலே அற்பன் காற்கடையிலே நின்றமாத்ரம்:

இருநூற்றெண்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

a த்ரிபுவநவீரதேவன் பட்டருடைய b ஆபிஜாத்யங்கண்டு ‘நீர் நம்பக்கல் ஒருநாளவந்து போகீர்’ என்று அபேக்ஷிக்க, b ‘பள்ளிகொள்ளுகிறவர் கைமறுத்தால் உன்னுடைய வாச லொழிய வேறு போக்குண்டோ’ என்றருளிநார்: c இவ்

வர்கள்” [] என்னும் பூரக்யவத் து வசனம் இவ்விஷயத் தில் ப்ரமாணம். f, g வாக்யங்கள் பூரக்யவதாபசாரத்தின் கொடுமை களையே விவரிக்கின்றன. (c) வாக்யத்தில் அடாச்சோருகச் சொல்லப் பட்ட மூன்று அர்த்தங்களில் முதலாவதை f, g வாக்யங்களும், இரண்டாவதை h வாக்யமும் விவரிக்கின்றன. அவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமைத் தொழில் செய்து ப்ரபந்நன் வாழ்வது—ராஜமஹிஷி ராஜாவின் முன்னிலையிலே ஓர் அற்பனுக்கு அடிமைத் தொழில் செய்வதையொக்கும்.

இருநூற்றெண்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

முந்தின வார்த்தையின் (c) வாக்யத்தில் இரண்டாவது மூன்று வது அர்த்தங்களை விவரிக்கிறது. a இரண்டாவது அர்த்தத்தை விவரிக்கிறது. b மூன்றுவது அர்த்தத்தை விவரிக்கிறது. c ஆபிஜாத்யம் — நற்குடிப் பிறப்பு. d பெரியபெருமான் அஞ்சலென்ற கையை மாற்றினால்தான் உன்னைப்போன்ற அரசனுடைய வாச லுக்கு வருவேன். அவர் மாற்றமாட்டாராகையாலே வருவதற்கு இடமில்லை என்று கருத்து. e “ப்ரபந்நன் தன் வாழ்வுக்காக அவைஷ்ணவர்களிடம் சிலவற்றை வேண்டிநிற்பது ஜீவனாஞ்சம் பெற்று வாழும் பதிவ்ரதை வேறொருவனைக் கணவனாக ஏற்றுக் கொள்வதுபோலே அழிவுக்கே காரணமாகும்” என்று முதலியான்

வர்த்துத்திலே கந்தாடையாண்டான் பெரியஜீயர்க்கு “ந்யஸ்த ப,ரணுவன் உடுத்தபுடவைக்கு, ப்ரதிகூலர் பக்கலிலே கஞ்சிடரிசி (சிவ) வேண்டிநிற்கையாவது டிபெற்றுண்ணும் பதிவ்ரதை, மேல் அழிவுக்குப் பரபுர்த்துஸ்விகாரம் பண்ணின மாத்ரம்” என்றருளிச்செய்தார்; b ஸாத,நபுத்து,யா கைங்கர்ய மாவது - பணிகொள்ளக் கூலியின்றிக்கே பணிசெய்து கூலி வேண்டுகை: இவ்வர்த்துத்தில் கந்தாடையாண்டான், கோபால ஜீயர்க்கு அருளிச்செய்தவார்த்தை; கைங்கர்யம் பண்ணி புலம் வேண்டுகையாவது - நாமும் ஊருமறிய ஒருவனுக்குக் கைகொடுத்த ஸ்திரீயானவள் தன் புர்த்தாவோடே ராத்ரி ஸம்ஸ்லேஷித்து விடிந்தவாறே அதுக்குக் கூலி தாவென்று அவளை மடிபிடித்து வளைத்த மாத்ரம்; b₂ அதுவென்? கைங் கர்யம் பண்ணுவனுக்கு ஜீவிக்கவேண்டாவோ? என்ன; கொட்டையிட்டுப் பணிசெய்யாநின்றால், கொட்டின்வாய் தேய்ந்தால் கொட்டுடையவன் இரும்பிட்டுக் கொள்ளுமித்தனை யல்லது, கொட்டு, தானே இரும்பிட்டுக் கொள்ளக்கண்டி லோமே; அப்படியே இவனைக் கைக்கொண்டு பணி கொள்ளு

டான் குமாரரான கந்தாடையாண்டான் ஆழ்வானுக்கும் புட்டருக் கும் ஸிஷ்யரான பெரியஜீயரென்னும் கூரநாராயண ஜீயருக்கு அருளிச்செய்தார் b வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதாவது — ‘ஒன்று நூருயிரமாக்கொடுத்துப் பின்னுமாளுஞ்செய்வன்’ [நாச்.திரு 9.7] என்று மேலும் மேலும் எம்பெருமானுக்கும் கொடுத்துக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்னும் மனப்பான்மையோடு இருக்கவேண்டியிருக்க, அவனுக்குக் கைங்கர்யம்செய்து கூலிவாங்கவேண்டும் என்ற மனப்பான்மையோடு இருப்பது மிகத்தாழ்ந்தது என்று கருத்து. கந்தாடையாண்டான் கோபாலஜீயர்க்கு அருளிச்செய்த வார்த்தை இதை விவரிக்கிறது. b₂ முற்கூறிய விஷயத்துக்குமேல் ஏற்படும் ஓர் ஆகேஷத்துக்குப் பரிஹாரத்தை உரைக்கிறது. ‘கைங்கர்யம் பண்ணுவனும் உயிர் வாழ்ந்துதானே ஆகவேண்டும். ஆகையால் கைங்கர்யத்துக்குக் கூலி எதிர்பார்ப்பது எப்படித் தவறாகும்?’ என்பது ஆகேஷம். இதற்குப் பரிஹாரம் பின்வருமாறு—களைக்கொட்டு முதலான ஆயு துக்களைக்கொண்டு ஒருவன் கார்யங்கொள்ளுப்போது, அவ்வாயு துத்தில் தேய்மானமேற்பட்டால், அதை ஆயுதத்தையுடையவன் சீர்திருத்திக்கொள்ளவேண்டுமெனியாழிய ஆயுதம் தன்னைத்தானே சீர்திருத்திக்கொள்ளாது. அதுபோலே ப்ரபந்நனிடம் கைங்கர்யம்

மவனுக்கேயன்றே ஜீவநமிடுகையும் பரமாயிருப்பது என்று அருளிச்செய்தார்.

இருநூற்றெண்பத்தாரும் வார்த்தை

2 அடுஞ்சோருவன் - அநுகூலர் ஆதூரத்தோடேயிடுமதும், ஸிஷ்யன் இழவாளாய்க்கொடுக்குமதும், முஷ்டிபுகு ஜீவிக்குமதும் ; இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரபந்தர் அருளிச்செய்யும் படி :- போக்யபூத்த்யா கைங்கர்யம்பண்ணி ஜீவிக்குமது, அநுகூலர் ஆதூரத்தோடே கொடுக்குமதும் அவன் திருக்கைச் சிறப்பு; ஸிஷ்யன் கொடுக்குமது கருவூலத்தார் கொடுக்கக் கொள்ளுகை ; முஷ்டிபுகுந்தது அவன் பிறந்த (பிரித்த) பேரளவிலே தண்டிக்கொண்டமாத்ரம்; அதிலும் பேறிழவிலே ப்ரீதிவிஷாதும் பிறவாதோவென்ன; பெறுவதும் ஒரு முஷ்டி இழப்பதும் ஒரு முஷ்டியாகையாலே, அப்போது உச்சரிக்கிற புகு வந்நாமத்தோடே ஸமிக்கும் என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வார்.

கொள்ளும் எம்பெருமானுக்கே ப்ரபந்தனுக்குச் சோறிடும்பொறுப்பே தவிர, ப்ரபந்தன் அதில் எப்பொறுப்பையும் ஏற்பது தகாது என்றபடி.

இருநூற்றெண்பத்தாரும் வார்த்தை

284-ம் வார்த்தையில் 2 'அடுஞ்சோறு மூன்று' எனப்பட்ட மூன்று சமைந்த சோறுகளாவன:- (1) ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அன்போடே கொடுப்பது, (2) ஸிஷ்யன் 'இன்னம் மிகுதியாகக் கொடுக்கமுடியவில்லையே' என்னும் சூறையோடே கொடுப்பது, (3) உஞ்சுவருத்தியாலே பிடி அரிசிகளைப்பெற்று ஜீவிப்பது. 274ம்வார்த்தையில் மூன்றாவதான அன்ன நியமத்தில் முதலாவது மூன்றாவது அர்த்தங்கள் இங்கு விவரிக்கப்பட்டன. இவ்விஷயத்தை மேலே நம்பிள்ளை வார்த்தையைக்கொண்டு விவரிக்கிறார் 'மிக இனிது' எனும் எண்ணத்துடன் புகுவத்கைங்கர்யம் செய்து அதில் கிடைப்பதும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அன்போடு கொடுப்பதும் எம்பெருமான் தன் அடியார்களுக்குத் தன் கையால் கொடுப்பதை யொக்கும். ஸிஷ்யன்கொடுப்பது ராஜாக்களுடைய கருவூலத்திலிருந்து கிடைத்த பணம்போலே சிறப்பாயிருக்கும். பிடி அரிசி பெறுவது 'உலகில் பிறந்த ஒரு மனிதனுக்கு வாழ்வதற்கு அத்தியாவசியமான உணவு உண்டு' என்கிற நியாயப்படி பெற்றுக்கொண்டதாகும். இப்படிப் பெற்றுக்கொள்வதிலும், பெற்றால் ஆநந்தமும் பெருவிட்டால் வருத்தமும் உண்டாகாதோ? எனில்: பெறுவதோ பெருமல் போவதோ ஒருபிடியரிசியேயாகையாலே, ஆநந்தமோ வருத்தமோ மிகுதியாக ஏற்பட இடமில்லை. உஞ்சுவருத்திக்குப்போம்போது சொல்லும் நாராயண் ராமாநுஜாதி நாமங்கள் அந்த ப்ரீதியையும் வருத்தத் தையுங்கூட அடக்கிவிடும் என்றபடி.

இருநூற்றெண்பத்தேழாம் வார்த்தை

பேராஜந விரோதியாவது - ஒரு வைஷ்ணவன் ஆதாரத் தோடே சோறிடப்புக்கால் உண்ணுமவன் a ஆஹாரஸௌஷ்ட்ய வம் நிருபிக்கையும், இடுமவன் 'இவனுக்கு இது அமையாதோ' என்றிருக்கையும்; b பேராஜ்யவிரோதியாவது-இட்டுக் கணக்கெண்ணுஞ்சோறு; c ஸ்வரூபாநுரூபமான பேராஜந மாவது - க்யுய'தியைப் பற்றவாதல், பூஜையைப்பற்றவாதல், என்னது நானிடுகிறேனென்கிற பேராஜநத்தைத் தவிரந்து, (நெய்யமர்ன்னடிசில்) என்றும், (நல்லதோர்சோறு) என்றும், (உண்ணுஞ்சோறு) என்றும் இவற்றை புஜிக்கை.

இருநூற்றெண்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

உடையவர் திருமலைக்கு எழுந்தருளுகிறபோது உத்தர நல்லூரிலே எழுந்தருளினவளவிலே வானமாமலை தூஸர் என்று ஒரு a கோபால ஸ்ரீவைஷ்ணவர், பாலமுதுகாய்ச்சிக் கொண்டுவந்து உடையவர்க்குப் பாங்காகப் பரிமாற, உடைய

இருநூற்றெண்பத்தேழாம் வார்த்தை

a ஆஹாரஸௌஷ்ட்யவம் நிருபிக்கை—'இந்த உணவு சுவையுடன் இருக்கிறதா இல்லையா' என்று ஆராய்கை. b இட்டுக்கணக்கெண்ணும் சோறு—“இவன் இவ்வளவு சோறு உண்டான்; இவ்வளவு நாள் சோறுண்டான்” முதலான நினைவுகளுடன் உணவிடுகை உணவின் இனிமையைக் கெடுக்குமாயாலே பேராஜ்ய விரோதியாகிறது. c 'வருபவர்க்கெல்லாம் விருந்திடுகிறார்' என்னும் புகழுக்காகவோ, 'விருந்துண்பவர்கள் தன்னைப்பூஜிப்பார்கள்' என்னும்நினைவுடனேயோ 'எனக்குச் சொந்தமான உணவை நான் இடுகிறேன்' என்னும் அஹங்காரத்தோடு இடுகிற உணவைக் கொள்ளாமல் “நெய்யமர் இன்னடிசில்” [திருவாய் 6-8-2] “நல்லதோர் சோறு” [திருப் பல்லாண்டு 8] “உண்ணுஞ்சோறு” [திருவாய் 6-7-1] என்று ஆழ் வார்களால் கொண்டாடப்பட்ட உணவைக்கொள்வது ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்க பேராஜனமாகும்.

இருநூற்றெண்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

a ஆய்க்குலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர். 'ஏற்கனவே திருமலைக்கு எழுந்தருளும்போது விரும்பி அமுதுசெய்ததால் இப் போதும் பாலைப் பக்குவமாகக் காய்ச்சிக்கொண்டு வந்தேன்' என்று வா—40

வர் விரும்பி அமுதுசெய்ய, மீண்டு எழுந்தருளுகிறபோதும் அப்படியே பாங்காகக் கொண்டுவந்து பரிமாற, 'இது நன்று யிருந்ததீ' என்ன; ஸ்ரீவைஷ்ணவர் 'b முனடி விடும்பி அமுது செய்தவாறே, இப்போதும் பாங்காகக் கொண்டுவந்தேன்' என்ன; 'அங்ஙனேயோ?' என்று ஒருநாள் உபவலித்தருளிஞர்.

இருநூற்றெண்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அமுது செய்யப்பண்ணும்போது, இழவும், இரப்பும், இறுமாப்பும், துணுக்கமும், ஸோகமும், வாழ்வும் உண்டாகவேண்டும் என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தருளிஞா.

இடைக்குற ஸ்ரீவைஷ்ணவர் சொன்னதிலிருந்து தன் பாலைத் தான் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பிப்பதுபோன்ற அஹங்காரம் த்வ னிக்கையாலே, எம்பெருமானார் தாம் அதை எடுத்துக்கொண்டதுக்கு வருந்தி ஒருநாள் உபவாஸம்ருந்தார் என்று தாத்பர்யம்.

இருநூற்றெண்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் மற்றொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை அமுது செய்யப் பண்ணும்போது விருந்துபடைப்பவர்க்கு ஆறு குணங்கள் இருக்கவேண்டும் என்பது ஆச்சான்பிள்ளையின் திருவுள்ளம். அவை யாவன — (1) இழவு. அதாவது — 'இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரின் பெருமைக்குத் தக்கபடி நாம் அமுது படைக்கப்பெற்றிலோம்' என்னும் குறைபாடு. (2) இரப்பு. அதாவது — தான் இவருக்கு அமுது படைப்பதாக எண்ணாமல், ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் நமது குடிசையில் அமுதுண்ணப்பெற்றது நமது பூக்க்யமன்றோ; மேலும் அடிக்கடி இது நேரவேண்டுமே என்னும் எண்ணம். (3) இறுமாப்பு. அதாவது—ஸ்ரீவைஷ்ணவர் நம் குடிசையில் அமுதுசெய்யப் பெற்ற தால் நமக்கு நிகரில்லை என்னும் ஸாத்விக்கூர்வம். (4) துணுக்கம். அதாவது—அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்குத் தான் இட்ட அமுது பாங்கா யிருந்ததோ? இல்லையோ? அமுதுபடைக்கும்போது அபசாரம் ஏதும் நேர்ந்துவிட்டதோ? என்னும் ப்யம். (5) ஸோகம். அதாவது — ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அமுதுபடைக்கும் பூக்க்யத்தை இத்தனைநாள் இழந்திருந்தோமே என்னும் வருத்தம். (6) வாழ்வு. அதாவது — 'அத்யமே ஸப்யம் ஜநம்' [இப்போதே எளிபிறவி பயன்பெற்றது] என்கிறபடியே ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்கு அமுதுபடைத்ததாலே தான் வாழ்ச்சி பெற்றதாக நினைத்திருக்க

இருநூற்றுத்தொண்ணூறும் வார்த்தை

விளைநகர்ப்பிள்ளை (பிள்ளைநகரிப்பிள்ளை) ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களை அமுதுசெய்யப்பண்ணுவர் என்று பட்டர் கேட்டு, 'இதுக்கு அபிப்ராயமறியவேணும்' என்று அவர் திருமாளிகையேற எழுந்தருள, அமுதுசெய்யக் காலமானவாறே 'அகத்துக்கு எழுந்தருளவேண்டும்' என்ன; பட்டரும் பிள்ளையை யழைத்து, 'வாரீர் பிள்ளைய்! நீர் என்ன நினைத்து அமுது செய்யப்பண்ணுவீர்' என்ன; 'அடியேன் பின்வரும் முதலிக ளுக்கு முன்பு எழுந்தருளின முதலிகள் திருப்போனகப் பாளை ஒழிச்சுவரென்கிற இது ப்ரயோஜனமாக நினைத்திருப்பன்' என்ன, பட்டரும் முதலிகள் முகம் பார்த்து 'இச்சொல்லற்ற சோறுண்டாகில் உஜ்ஜீவநம்' என்று அருளிஞர்.

இருநூற்றுத்தொண்ணூறும் வார்த்தை

விளை நகர்ப்பிள்ளை அல்லது பிள்ளை நகரிப்பிள்ளை என்பவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு யதேஷ்டமாக விருந்துபடைக்கிறார் என்று கேள்விப்பட்ட பட்டர் ஒருநாள் அவரிடம் சென்று அவரால் விருந் துக்கு அ:ழக்கப்பட்டபோது, அவருடைய கருத்தை அறியவேண்டும் என்பதற்காக 'நீர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அமுதுபடைக்கும்போது என்ன நினைத்து அமுதுசெய்யப் பண்ணுவீர்?' என்று கேட்டார். அதற்குப் பிள்ளை 'அடியேன் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸம்ருத்தமாக அமுதுசெய்யவேணும் என்று நினைப்பவன்; முதல் பந்தியில் அமரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அடுத்த பந்திக்கு வருபவர்களுக்கு உணவு இல் லாதபடி நிறைய உண்ணவேண்டும்; ஒவ்வொரு பந்தியிலும் நான் புதிதாக ஏராளமாகச் சமைக்கவேணும் என்று நினைத்திருப்பேன்' என் றார். இது 'ஏராளமாக விருந்திட்டோம்' என்னும் புகழுக்காக இவர் விருந்திடுவதைக் காட்டுகிறது. ஆகையால் பட்டர் "இவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ததீயாராதனத்தை விரேஷமாகச் செய்தும் இப்படிப் புகழை விரும்பும் சொல்லைச் சொல்லாமல் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகச் செய்தாராகில் இவருக்கு ஆத்மோஜ்ஜீவனம் ஆகும்" என்று அருளிஞர்.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றோராம் வார்த்தை

a இந்த வாக்யம் ஸ்ரீவசனபூஷணம் 297-வது சூர்ணையில் விவ ரிக்கப்பட்டுள்ளது. "மடிதடவாத சோருவது — முந்துற ஆதரத் தோடே இட்டு, பிள்ளை 'இதுக்குக் காசு தரலாகாதோ' என்று

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றோராம் வார்த்தை

a ஸ்ரீவிதூரர் திருமாளிகையிலே அழுதுசெய்தது மடிதடவாத சோறென்றிறே; b இச்சொல்லற்ற சோறிறே அது; அச்சோறு உண்ணுஞ்சோறு.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றிரண்டாம் வார்த்தை

பிணச்சோறும், மணச்சோறும், விலைச்சோறும், புகழ்ச்சோறும், பொருட்சோறும், எச்சிற்சோறும் இவை ஆறும் தயாஜ்யம் ; மற்றைச்சோறிறே வைஷ்ணவனுண்ணுஞ்சோறு என்று தீர்த்தங்குடிஜீயர் அருளிச்செய்வர்.

மடிச்சீரை ஸோதிக்கைக்காக மடியைப் பிடித்துத் தடவி, உண்டவன் நெஞ்சு உளையும்படி (வருந்தும்படி) பண்ணும் ப்ரயோஜனத்தர்பரர் இடும் சோறு போலன்றிக்கே, உண்டவன் நெஞ்சு உகக்கும்படி அநந்யப்ரயோஜனமான (வேறு பயன்கருதாத) சோறு. இப்படி இருந்துள்ள சோறிறே பாவநத்வபேதாபேதவப்ரஸத்தமாம்படி ஸ்ரீவிதூரர் அவனுக்கு ஸமர்ப்பித்தது ' என்னும் மாமுனிகள் வ்யாக்யான ஸ்ரீஸூக்தி இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கது. b முன் வார்த்தையில் புகழுக்காக இடப்படாத சொல்லற்ற சோறு என்று பட்டர் அருளிச்செய்ததும் இத்தகைய சோறே. இதையே ஆழ்வார். “உண்ணுஞ்சோறு” [திருவாய் 6-7-1] என்று அருளிச்செய்தார்.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றிரண்டாம் வார்த்தை

உண்ணச்சோறுகளை ஆறு வகையாகக்காட்டி, மற்றைச்சோறே உண்ணும் சோறு எனக்காட்டுவது இவ்வார்த்தை. ஆறு வகை உண்ணச் சோறுகளாவன — (1) பிணச்சோறு - அதாவது — சாவு தீட்டுள்ள விட்டில் இடப்படும் சோறு. (2) மணச்சோறு - அதாவது — திருமணத்தின்போது பலவிதமான அநாசாரங்களோடு இடப்படும் சோறு. (3) விலைச்சோறு - அதாவது — விலைக்கு விற்கப்படும் சோறு. லாபநோக்குடன் சமைக்கப்படுமாயினாலே பல அநாசாரங்களும் கலப்படங்களும் கலந்திருக்கும், (4) புகழ்ச்சோறு - அதாவது — புகழுக்காக இடப்படும் சோறு. அக்காரணத்தினாலேயே விலக்கத்தக்கது. (5) பொருட்சோறு - அதாவது ஒரு ப்ரயோஜனத்தை விரும்பி ஒரு வருக்கு இடப்படும் சோறு. இதுவும் விலைச்சோறு போன்றதாகையாலே விலக்கத்தக்கது. (6) எச்சிற்சோறு - அதாவது — மற்ற தெய்வங்களுக்குப் படைத்ததாலேயோ, அவைஷ்ணவர்கள் உண்டதா

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றுமூன்றாம் வார்த்தை

விஷயப்ராவண்யத்தில் க்ஷணிகாஸ்பர்ஸம் வித்யவாஸ்பர்ஸத்தைப் பற்ற யாக்ஷஸமாநம்; வித்யவாஸ்பர்ஸம் ப்ரஹ்மணஸ்தீ ஸ்பர்ஸத்தைப்பற்ற யாக்ஷஸமாநம்; ப்ரஹ்மணஸ்பர்ஸம் மாத்ரு ஸ்பர்ஸத்தைப் பற்ற யாக்ஷஸமாநம்; மாத்ருஸ்பர்ஸம் வைஷ்ணவீ ஸ்பர்ஸத்தைப் பற்ற யாக்ஷஸமாநம்.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றுநாலாம் வார்த்தை

தேஹம் திரள்பொருது; ஸ்வரூபம் தனிபொருது; புக்யவத்ஷயத்துக்கு வெளியும் திரளும் தேட்டமாயிருக்கும்; க்ஷுத்ர விஷயத்துக்கு இஹம் தனிமையும் தேட்டமாயிருக்கும்.

லேயோ அவர்களுடைய எச்சில் போன்றதாய் மிகுந்திருக்கும் சோறு. இது ஸ்வைஷ்ணவர்களுக்கு விலக்கத்தக்கது. இவ்வாறு வகைப்பட்ட சோறிலும் சேராததாய், ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக இடப்படும் புக்யவத்புக்யவத ப்ரஸாத்யமே உண்ணுஞ்சோறு என்று கருத்து.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றுமூன்றாம் வார்த்தை

தன் மனைவியல்லாத ஸ்த்ரியோடு உறவு கொள்வது மிகவும் தாழ்ந்தது. அப்படி உறவு கொள்வதிலும் பாபத்தின் க்ஷனத்தைப் பார்க்கும்போது ஒன்றுக்குமேல் ஒன்று கொடியதாகப் பல உறவுகளைக் காட்டுகிறது இவ்வார்த்தை. முந்தியது பிந்தியதைக் காட்டிலும் யாக்ஷஸமானம் (சிறந்தது) என்று இவ்வாக்யங்கள் இருந்த போதிலும், முந்தியதைக் காட்டிலும் பிந்தியது கொடியது என்று கருத்தைக் கொள்ளவேணும். தொழிலாக இதை ஏற்றுக்கொண்ட தூஸீ ஸம்பேத்யகூத்தைக் காட்டிலும் பரபுருஷனைத் தொடத்தகாத வித்யவாஸம்பேத்யகூம் கொடியது. அதைவிட ஒரு ப்ரஹ்மணனுக்கு உரிமைப்பட்டிருக்கும் பத்னீ ஸம்பேத்யகூம் கொடியது. அதைவிட தன்னைப் பெற்ற தாயோடு உறவு கொள்வது மிகக்கொடியது. அதைவிட ஒரு வைஷ்ணவனின் பத்னியோடு உறவுகொள்வது மிகமிகக் கொடியது. இதற்குப் பரிஹாரமேயில்லை என்று கருத்து.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றுநாலாம் வார்த்தை

ஒரு ஸ்த்ரியும் புருஷனும் உடலைக்கொண்டு இன்பம் அநுபவிக்கும்போது பலர் கூடிய திரளாயில்லாமல் தனியாயிருக்கும்பிடம் தேடிப் போகவேணும். புக்யவத ஸேஷத்வமாகிற ஆத்மாவின் ஸ்வ

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றஞ்சாம் வார்த்தை

விஷயஸ்பர்ஸம் த்விவிதம்; அவிலக்ஷண விஷயஸ்பர்ஸமென்றும் விலக்ஷண விஷயஸ்பர்ஸமென்றும்; அவிலக்ஷண விஷயஸ்பர்ஸம் தேவதாநத்தில் ஜலகார்யம்போலே ப்ராயஸ் சித்தஸாத்யம்; விலக்ஷணவிஷயஸ்பர்ஸம் திருநந்தவநதில் ஜலகார்யம்போலே யாவதூதம்பூனி நரகஹேது

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றரும் வார்த்தை

புகுவதூநுபுவம் பண்ணுமவனுக்கு விஷயாநுபுவத்தில் அந்வயமில்லை; இவ்வர்த்தத்தை ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் அருளிச்செய்தார்கள்.

ரூபத்தைப் பார்க்கும்போது அது தனிமையைப் பொறுக்காது. ஆகையால் புகுவதூவிஷயத்தை அநுபவிக்கும்போது அடியார் குழாங்களாகிற திரளும், அவர்களோடு கலந்து பரிமாறுகைக்கு வெளியும் (விஸ்தாரமான வெளிச்சமான இடமும்) தேவையாயிருக்கும். இதுக்கு நேர்மாறாக ஆண் பெண் உடலுறவுக்கு இருளும் தனிமையும் தேவையாயிருக்கும்.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றைந்தரம் வார்த்தை

பத்னியல்லாத ஸ்த்ரியோடு உறவுகொள்வது மிகத் தாழ்ந்ததே. ஆனாலும் அதிலும் ஏற்றத்தாழ்வு உண்டு என்று 293ம் வார்த்தையில் ஒருவகையில் காட்டப்பட்டதுபோலே மற்றொருவகையில் காட்டப்படுகிறது இங்கு. அதாவது-அவைஷ்ணவஸ்த்ரியோடு உறவுகொள்வது இதர தெய்வங்களின் ஆலயத்தில் சிறுநீர் கழிப்பதுபோலே ப்ராயஸ் சித்தத்தால் போக்கிக்கொள்ளத்தக்கது. வைஷ்ணவஸ்த்ரியோடு உறவுகொள்வது எம்பெருமானுக்குரிய நந்தவனத்தில் சிறுநீர் கழிப்பதுபோலே ஆத்மா உள்ளவரை நரகத்தை அளிப்பதாய் ப்ராயஸ்சித்தத்தாலும்போக்கடித்துக்கொள்ளமுடியாதது. இதுகொண்டு இதர ஸ்த்ரீகளிடம் உறவுகொண்டுவிடலாம் என்று பொருள் கொள்ளக்கூடாது. எம்பெருமானை அநுபவிப்பவனுக்கு இதர ஸ்த்ரீ ஸம்போக்யமே கூடாது. விஹிதவிஷயமான தன் மனைவியின் ஸம்போக்யமும் விரைவிலே விடத்தக்கது.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றரும் வார்த்தை

‘ஸ்த்ரீஸம்போக்யம் ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்குக் கூடாது’ என்பதை ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளைக்கொண்டு விவரிக்கிறது இந்த வார்த்தை.

எங்ஙனையென்னில்;- * வாசுதேவன் வலையுளகப்படுதல், * மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையிலகப்படுதல், * மதுரக் கொழுஞ்சாறுகொண்ட சுந்தரத்தோளிலே அகப்படுதல், * சாந்தேந்துமென்முலையார் தடந்தோளிலே அகப்படுதல், * வானவர்க்கு வந்துணையான * அரங்கத்துறையுமின்துணைவனைத் துணையென்றிருத்தல், * அவரவர் பணைமுலை துணையென்றிருத்தல், * அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென் ஆராவமுதத்தைப் பாநம் பண்ணுதல், * பாவையர் வாயமுதத்தைப் பாநம்பண்ணுதல், * நால்வேதப்பயனைப்பேணுதல், * மாதரார் வனமுலைப்பயனைப் பேணுகல், ஒன்று இதுவாதல்—ஒன்று அதுவாதல் என்று ஏவமாதிடங்களில் பூஹுவிதமாக அருளிச் செய்தார்கள்.

“மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுள் பட்டமுந்துவேனை” [திருமலை 16] என்னும் வலையில் அகப்படாமல், “வாசுதேவன் வலையுளே—அகப்பட்டேன்” [திருவாய் 5-3-6] என்னும் வலையிலே அகப்படவேணும். “சாந்தேந்து மென்முலையார் தடந்தோள்” [பெரியதிரு 6-3-4] என்னும் தோளிலே அகப்படாமல் “மதுரக் கொழுஞ்சாறு கொண்ட சுந்தரத்தோள்” [நாச்-திரு 9-1] என்னும் தோளிலே அகப்படவேணும். “அவரவர் பணைமுலை துணையா” [பெரியதிரு 1-1-2] என்னும் துணையைக்கொள்ளாமல் “வானவர்க்கு வந்துணை அரங்கத்துறையு மின்துணைவன்” [பெரியதிரு 3-7-6] என்னும் துணையைக்கொள்ளவேணும். “பாவையர் வாயமுதமுண்டவாறும்” [பெரியதிரு 1-3-5] என்கிற வாயமுதத்தைப் பருகாமல் “அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென் ஆராவமுதமே” [திருவாய் 1-5-4] என்னும் ஆராவமுதத்தைப் பருகவேணும். “மாதரார் வனமுலைப்பயனை பேணினை” [பெரியதிரு 1-6-1] என்றதை ப்ராப்யமாகக்கொள்ளாமல் “நான்குவேதப்பயன்” [திருவாய் 3-4-6] என்றதை ப்ராப்யமாகக்கொள்ளவேணும். இங்கு சொன்னவற்றில் அஸ்திரமாய் அல்பமாய் முதலிலெடுக்கப்பட்டதான ஸ்திரீஸம்பேடாகுத்தில் ஈடுபட்டால் ஆத்மநாஸமே ஏற்படும். அநந்தமாய், நித்யமாய், இரண்டாவதாக எடுக்கப்பட்டதான பரமாத்மாநுபுவத்தில் ஈடுபட்டால் ஆத்மா உஜ்ஜீவனமடையும் (உய்வுபெறும்) என்று ஆழ்வார்கள் பலவிதமாக அருளிச்செய்தார்கள்.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றேழாம் வார்த்தை

அக்கரைச்சடியார் வார்த்தை; உச்சியம்போதிலில் கூடித்து நலியாநின்றதென்று என்பக்கலிலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்தால் கூடிநின்றுதிபண்ணி உகப்பிக்குமோபாதி, ப்ரக்ருதிவ்யாதி, நலியாநின்றதென்று என்பக்கலிலே ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் வந்தால் ப்ரக்ருதிவ்யாதியை ப்ரக்ருதியை யிட்டு ஸம்ப்பித்தாலாகாதோ? என்ன, நம்பிள்ளை அருளிச் செய்தபடி;— வாரீர், தாய் நெடுங்காலம் மலடுநின்று பெற்ற தொரு பிள்ளை, பித்தேறி உன்பக்கலிலே ‘உறிபோட்டுக் கொள்ளுகைக்கு கயிறு தா, கழுத்தை அறுத்துக்கொள்ளு கைக்கு அரிவாள் தா’ என்று வந்தால் கொடாதொழிகிறது அவன் ஸரீரநாசத்தை அஞ்சியன்றோ; அவ்வளவும் போராதோ ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடைய ஸ்வரூபநாஸம் என்று

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றேழாம் வார்த்தை

அக்கரைச்சடியார் - தூஸித் தொழில் செய்துவந்த பெண்பிள்ளை என்று விளங்குகிறது. அந்த அம்மையார் நம்பிள்ளையிடம் கேட்ட கேள்வியாவது - “உச்சிப்போதில் வெய்யில் கொளுத்தும்போது ‘பசிக்கிறது’ என்று என்னிடம் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்தால் அவருக்கு உணவிட்டுப் பசியாற்றி அனுப்புவது போலே, ‘ஸரீரப் பசியாகிற காமம் என்னைத் துன்புறுத்துகிறது’ என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னிடம் (இராப்போதில்) ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்தால் என்னுடைய ஸரீரத்தைக்கொடுத்து அவருடைய ஸரீரப்பசியைப் போக்கினால் தவறென்ன?” என்பது. இதற்கு நம்பிள்ளை அருளிச்செய்திருப்ப தாவது - “ஒரு தாய் நெடுங்காலம் பிள்ளையில்லாமலிருந்து தவம் புரிந்து பெற்றதொரு பிள்ளை பைத்தியம் பிடித்துப்போய் உன்னிடம் வந்து ‘சுருக்குப்போட்டுக்கொள்வதற்குக் கயிறு தா, கழுத்தை அறுத்துக்கொள்ள அரிவாள் தா’ என்று கேட்டால் அவன் ஸரீரம் அழிந்துவிடுமென்று நீ அவன் கேட்டதைக் கொடுக்காமலிருப்பாயன்றோ. அதுபோலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவன் காமப்பைத்தியம் பிடித்து உன்னிடம் வந்தாலும் அவனுக்கு ஸ்வரூபநாஸம் ஏற்படுமே என்றஞ்சி நீ இணங்காதிருப்பதே தக்கது” என்பது. பசியோடு வருபவனுக்குச் சோறிடும் துருஷ்டாந்தம் ஸ்வரூபநாஸம் விளைக்கும் இவ் விஷயத்தில் பொருந்தாது என்று கருத்து. இதைக்கேட்ட பிறகு அக்கரைச்சடியார் தம் தொழிலைக் கைவிட்டிருப்பார் என்பது சொல்லாமலேயே விளங்கும்.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றெட்டாம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு விஷயப்ராவண்யம் பத்து முகமாக விரோதிக்கும்; அவையாவன—ஸ்வாநர்த்தம், பராநர்த்தம், ஸாஸ்த்ரவிரோதம், புகுவநநிக்ரஹம், புகுவதநிக்ரஹம், ஆசார்யநிக்ரஹம், விரோதிவர்த்தகத்வம், ஸ்வரூபவிரோதம், உபாயவிரோதம், உபேயவிரோதம், தேஸாந்தராபாவம். தேவதாந்தரபரனுக்கு காலாந்தரேணவாகிலும் புகுவதனாகைக்கு யோக்யதையுண்டு; விஷயப்ரவணனுக்கு நரக

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றெட்டாம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவன் தகாத ஸ்த்ரீஸம்போகத்தில் ஈடுபடுவதால் பத்து வகையான விரோதம் ஏற்படும். (1) இவன் உடல் கெட்டுப் போமாயினாலே இவனுக்கே அநர்த்தம். (2) இவனைப் பார்த்துப் பிறர் கெட்டுப்போவார்களாயினாலே பிறருக்கும், இவனோ கெடுக்கப்படும் ஸ்த்ரீக்கும், உறவினர்களுக்கும் அநர்த்தம். இவ் விரண்டு அநர்த்தங்களும் இம்மையிலேயே காணக்கூடியவை. (3) 'பரதூராகுமனம் முதலானவை கூடாது. செய்தால் நரகம் வரும், என்னும் ஸாஸ்த்ரத்தையும் மீறியதாகும். (4) 'ஆஜ்ஞாச்சேதீ, மம த்ரோஹி' [சாஸ்த்ர விதிகளை மீறுகிறவன் எனக்கு த்ரோஹி] என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையை மீறியதால் எம்பெருமானுடைய கோபமும் ஏற்படும். (5) தகாத செயல்களைச் செய்கையாலே புகுவதர்களுடைய கோபமும் ஏற்படும். (6) அதே காரணத்தால் ஆசார்யனுடைய கோபமும் ஏற்படும். (7) எம்பெருமானை அடைவதற்குத் தடையான துஷ்ட ஸஹவாஸம் முதலானவற்றையும் வளர்க்கும். "தூர்த்தரோடிசைந்த காலம் மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுப்பட்டமுந்துவேனை" [திருமாலை 16] என்றது காண்க. (8) இவனுடைய அநந்யபோகத்வ ஸ்வரூபத்துக்கு 'ஸ்த்ரீ போகம் இனியது' என்னும் நினைவு தடையாகும். (9) ஸ்த்ரீ போகத்துக்காக முயற்சிகளைச் செய்ய வேண்டி வருமாகையாலே எம்பெருமானே உபாயம் என்னும் நினைவுக்கும் தடையாகும். (10) 'எம்பெருமானுடைய கைங்கர்யமே இனியது' என்னும் எண்ணத்திற்கும் முரண்படுமாகையாலே உபேய விரோதமும் ஏற்படும். (11) "கடையறப் பாசங்கள் விட்ட பின்னையன்றி அவனவை காண்கொடானே" [திருவாய் 8-2-8] என்கிறபடியே ஸ்த்ரீ போகத்தில் ஈடுபட்டவனுக்குப் பரமபத்ய ப்ராப்தியும் கிட்டாது. "மற்றோர் தெய்வம் பாடியாடிப்பணிந்து பல்படிகால் வழியேறிக் கண்டீர்...ஆடு வா—41

மொழிய பூலமில்லை; ஆகையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவன் விஷய ப்ரவணாகையாவது-முதலை முடியோடே விழுங்குமாபோலே— என்று ஆச்சான்பிள்ளை.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்பதாம் வார்த்தை

முமுகுஷுக்கு விஷயப்ராவண்யமும், தேவதாந்தர பூஜநமும் ஸமாநம்;- a வெற்றிலையும் சந்தநுமாய்ப்புக்குக் காமனை அர்ச்சிக்கிறத்தோடு, எருக்கும் தும்பையுங்கொண்டு ருத்ரனை அர்ச்சிக்கிறத்தோடு வாசியில்லாமையாலே, b தேவ தாந்தரந்தான் இதுக்கு ஸத்தை;-c “மாரஞர் வரிவெஞ்சிலைக் காட்செய்யும் பாரிஞர்”. தேவதாந்தரபரனுக்கு அநந்தர ஐந்மத்திலே வைஷ்ணவனாகைக்கு யோக்யதையுண்டு; விஷய பரனுக்கு நரகமொழிய பூலமில்லை; ஆகையாலே தேவ தாந்தர பூஜநத்திலும் க்ருரம். d ஸௌசஸாபேக்ஷன் ஸ்நா நம்பண்ணிவருமாபோலேகாண் — விஷயப்ரவணன் பூகூவத்

புட்கொடி ஆதிமூர்த்திக்கு அடிமை புகுவதுவே ” [திருவாய் 4-10-7] என்கிறபடியே மற்ற தெய்வங்களை ஆஸ்ரயிப்பவன் பல ஜன்மங்களுக்குப் பிறகாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஆவதற்கு இடமுண்டு. ஸ்த்ரீ பேராகுத்தில் ஈடுபட்டவனுக்கு மேலும் மேலும் அதில் ஈடு பாடே வளருமாகையாலே, எத்தனை ஜன்மமானாலும் நரகமே பூலம். ஆகையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவன் தகாத ஸ்த்ரீ பேராகுத்தில் ஈடுபட்டானாகில் காலைப் பிடித்த முதலை தலைவரை விழுங்குவது போலே அடியோடு ஸ்வரூப நாஸமே ஏற்படும். இது பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வார்த்தை.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்பதாம் வார்த்தை

a காமத்தை வளர்ச்செய்யும் வெற்றிலை, சந்தனம் முதலான வற்றை உபகரணங்களாகக் கொண்டு காமாநுபூவம் செய்வதே காமனை அர்ச்சிப்பதாகும். b தேவதாந்தரங்களில் ஒன்றான காமனே இக்காமாநுபூவ ஸத்தா ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளுக்குக் காரணம். c “மாரஞர் வரிவெஞ்சிலைக் காட்செய்யும் பாரிஞர்” [பெருமான்திரு 3-3]. d வ்ருத்தி ஆஸௌசம் முதலான தீட்டுக்களை உடையவன் குளித்து விட்டு வந்தாலும் தொடத்தக்கவனல்லன். கோவில்கள் போன்ற இடங்களிலும் நுழையத்தக்கவனல்லன். அதுபோலவே ஸ்த்ரீ விஷயத்தில் மண்டினவனும் எம்பெருமானிடம் ஈடுபடுவது தகாததும்,

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றெட்டாம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு விஷயப்ராவண்யம் பத்து முகமாக விரோதிக்கும்; அவையாவன—ஸ்வாநர்த்தம், பராநர்த்தம், ஸாஸ்த்ரவிரோதம், புகுவந்நிக்ரஹம், புகுவதநிக்ரஹம், ஆசார்யநிக்ரஹம், விரோதிவர்த்தகத்வம், ஸ்வரூபவிரோதம், உபாயவிரோதம், உபேயவிரோதம், தேஸாந்தராபாவம். தேவதாந்தரபரனுக்கு காலாந்தரேணவாகிலும் புகுவதனாகைக்கு யோக்யதையுண்டு; விஷயப்ரவணனுக்கு நரக

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றெட்டாம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவன் தகாத ஸ்த்ரீஸம்போகத்தில் ஈடுபடுவதால் பத்து வகையான விரோதம் ஏற்படும். (1) இவன் உடல் கெட்டுப் போமாயினாலே இவனுக்கே அநர்த்தம். (2) இவனைப் பார்த்துப் பிறர் கெட்டுப்போவார்களாயினாலே பிறருக்கும், இவனோ கெடுக்கப்படும் ஸ்த்ரீக்கும், உறவினர்களுக்கும் அநர்த்தம். இவ் விரண்டு அநர்த்தங்களும் இம்மையிலேயே காணக்கூடியவை. (3) 'பரதூராகுமனம் முதலானவை கூடாது. செய்தால் நரகம் வரும், என்னும் ஸாஸ்த்ரத்தையும் மீறியதாகும். (4) 'ஆஜ்ஞாச்சேதீ, மம த்ரோஹி' [சாஸ்த்ர விதிகளை மீறுகிறவன் எனக்கு த்ரோஹி] என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையை மீறியதால் எம்பெருமானுடைய கோபமும் ஏற்படும். (5) தகாத செயல்களைச் செய்கையாலே புகுவதர்களுடைய கோபமும் ஏற்படும். (6) அதே காரணத்தால் ஆசார்யனுடைய கோபமும் ஏற்படும். (7) எம்பெருமானை அடைவதற்குத் தடையான துஷ்ட ஸஹவாஸம் முதலானவற்றையும் வளர்க்கும். "தூர்த்தரோடிசைந்த காலம் மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுப்பட்டமுந்துவேனை" [திருமாலை 16] என்றது காண்க. (8) இவனுடைய அநந்யபோகத்வ ஸ்வரூபத்துக்கு 'ஸ்த்ரீ போகம் இனியது' என்னும் நினைவு தடையாகும். (9) ஸ்த்ரீ போகத்துக்காக முயற்சிகளைச் செய்ய வேண்டி வருமாகையாலே எம்பெருமானே உபாயம் என்னும் நினைவுக்கும் தடையாகும். (10) 'எம்பெருமானுடைய கைங்கர்யமே இனியது' என்னும் எண்ணத்திற்கும் முரண்படுமாகையாலே உபேய விரோதமும் ஏற்படும். (11) "கடையறப் பாசங்கள் விட்ட பின்னையன்றி அவனவை காண்கொடானே" [திருவாய் 8-2-8] என்கிறபடியே ஸ்த்ரீ போகத்தில் ஈடுபட்டவனுக்குப் பரமபத்ய ப்ராப்தியும் கிட்டாது. "மற்றோர் தெய்வம் பாடியாடிப்பணிந்து பல்படிகால் வழியேறிக் கண்டீர்...ஆடு வா—41

முந்நூரும் வார்த்தை

முமுகுஷுவுக்கு தேவதாந்தரப் பாவண்யமும், அர்த்துப் பாவண்யமும், விஷயப் பாவண்யமும் மோகூப் பரதிபுந்தகம்; அதில் இரண்டு பாவண்யமுண்டானால் காலாந்தரத்திலே ஈடேறலாம்; ஒரு பாவண்யம் பரதிபுந்தகமாயேவிடும்.

முந்நூற்றோரம் வார்த்தை

திருவழுந்தூராளொரு ஸ்திரீ, சோழதிவாகரர் ஸ்ரீபாதத் திலே நல்வார்த்தை கேட்கவேண்டுமென்று வர; அவர் ப்ரக்ருதிமான்கள் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்ல; 'ஊரு கிறத்துக்கு அஞ்சி உள்ளே புகுந்த என்னை உயிர்க்கழுவில் வைத்திரே' என்று அவள் சொல்ல, பரீகூஷித்தோங்காண் என்று நல்வார்த்தை சொன்னார். கடக்கத்தப்பிள்ளை—மின்

வுடன் ஆசார்யாபிமானம் ஏற்பட்டுவிடும். அது ஏற்பட்டவுடன் முற்கூறிய அறுந்தலையான வழிக்கும் அருநாகத்துக்கும் எதிர்த்தட்டான அர்ச்சிராதி மார்க்கூமும் பரமபதும் பூலமாகக் கிடைக்கும்.

முந்நூரும் வார்த்தை

மோகூமடைய விரும்புகிறவனுக்கு தேவதாந்தரங்களில் ஈடு பாடும் பணத்தில் ஈடுபாடும் இருந்தாலும் அந்த ஜன்மத்திலேயே முதிர்ந்த வயஸ்ஸிலாவது அல்லது ஜன்மந்தரத்திலாவது அந்த ஈடு பாடுகள் நீங்கி மோகூம் ஏற்பட இடமுண்டு. ஸ்திரீவிஷயத்தில் மிகுதியான ஈடுபாடு இருந்தால் அது பல ஜன்மங்களுக்குத் தொடர்ந்து ஜன்மந்தரத்திலும் மோகூமில்லாதபடி செய்துவிடும்.

முந்நூற்றோரம் வார்த்தை

திருவழுந்தூரில் வாழ்ந்துவந்த ஒரு ஸ்திரீ, "சோழதிவாகரர்" என்பவரை ஆசார்யராக வரித்து அவரிடம் நல்வார்த்தை கேட்பதற்காக ஏகாந்தத்தில் வந்தாள். அவர், காமுகர்கள் சொல்லும் வார்த்தையை அவளிடம் சொல்லத் தொடங்கினார். அதற்கு அவள், "துரத்திவரும் (ஸம்ஸாரமாகிற) பாம்புக்கு அஞ்சி உமது வீட்டில் புகுந்தால், நீர் என்னை உயிரோடு கழுவிலே ஏற்றப்பார்க்கிறீர்" என்று கூறினாள். அதைக்கேட்ட அவர், "உன் ஸிஷ்யலக்ஷண பரிபூர்த்தியை அறிவதற்காகப் பரீகூஷித்தேனெயொழிய வேறில்லை" என்று கூறி ஸமாதானப்படுத்தி உபதேஸித்தருளினார். கடக்கத்தப்பிள்ளை என்பவரும்; "மின்னலுக்கஞ்சி மரத்தடியை அடைந்தவர்களை அந்த மரம் இடி

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றெட்டாம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு விஷயப்ராவண்யம் பத்து முகமாக விரோதிக்கும்; அவையாவன—ஸ்வாநர்த்தம், பராநர்த்தம், ஸாஸ்த்ரவிரோதம், புகுவநநிக்ரஹம், புகுவதநிக்ரஹம், ஆசார்யநிக்ரஹம், விரோதிவர்த்தகத்வம், ஸ்வரூபவிரோதம், உபாயவிரோதம், உபேயவிரோதம், தேஸாந்தராபாவம். தேவதாந்தரபரனுக்கு காலாந்தரேணவாகிலும் புகுவதனாகைக்கு யோக்யதையுண்டு; விஷயப்ரவணனுக்கு நரக

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றெட்டாம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவன் தகாத ஸ்த்ரீஸம்போகத்தில் ஈடுபடுவதால் பத்து வகையான விரோதம் ஏற்படும். (1) இவன் உடல் கெட்டுப் போமாயினாலே இவனுக்கே அநர்த்தம். (2) இவனைப் பார்த்துப் பிறர் கெட்டுப்போவார்களாயினாலே பிறருக்கும், இவனோ கெடுக்கப்படும் ஸ்த்ரீக்கும், உறவினர்களுக்கும் அநர்த்தம். இவ் விரண்டு அநர்த்தங்களும் இம்மையிலேயே காணக்கூடியவை. (3) 'பரதூராகுமனம் முதலானவை கூடாது. செய்தால் நரகம் வரும், என்னும் ஸாஸ்த்ரத்தையும் மீறியதாகும். (4) 'ஆஜ்ஞாச்சேஷி, மம த்ரோஹி' [சாஸ்த்ர விதிகளை மீறுகிறவன் எனக்கு த்ரோஹி] என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையை மீறியதால் எம்பெருமானுடைய கோபமும் ஏற்படும். (5) தகாத செயல்களைச் செய்கையாலே புகுவதர்களுடைய கோபமும் ஏற்படும். (6) அதே காரணத்தால் ஆசார்யனுடைய கோபமும் ஏற்படும். (7) எம்பெருமானை அடைவதற்குத் தடையான துஷ்ட ஸஹவாஸம் முதலானவற்றையும் வளர்க்கும். "தூர்த்தரோடிசைந்த காலம் மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுப்பட்டமுந்துவேனை" [திருமாலை 16] என்றது காண்க. (8) இவனுடைய அநந்யபோகத்வ ஸ்வரூபத்துக்கு 'ஸ்த்ரீ போகம் இனியது' என்னும் நினைவு தடையாகும். (9) ஸ்த்ரீ போகத்துக்காக முயற்சிகளைச் செய்ய வேண்டி வருமாகையாலே எம்பெருமானே உபாயம் என்னும் நினைவுக்கும் தடையாகும். (10) 'எம்பெருமானுடைய கைங்கர்யமே இனியது' என்னும் எண்ணத்திற்கும் முரண்படுமாகையாலே உபேய விரோதமும் ஏற்படும். (11) "கடையறப் பாசங்கள் விட்ட பின்னையன்றி அவனவை காண்கொடானே" [திருவாய் 8-2-8] என்கிறபடியே ஸ்த்ரீ போகத்தில் ஈடுபட்டவனுக்குப் பரமபத்ய ப்ராப்தியும் கிட்டாது. "மற்றோர் தெய்வம் பாடியாடிப்பணிந்து பல்படிகால் வழியேறிக் கண்டீர்...ஆடு வா—41

முந்நூற்றுநாலாம் வார்த்தை

சோமாசியாண்டான், “ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு விஷயப்ராவண்யம் தன்னை உணர்ந்தாலுங்கூடாது; தன் ஸத்தையை உணர்ந்தாலுங்கூடாது; ஸம்புந்தத்தை உணர்ந்தாலுங்கூடாது; ஸரீரத்தை உணர்ந்தாலுங்கூடாது” என்றருளிநீர்.

முந்நூற்றஞ்சாம் வார்த்தை

அந்தர்யாமியாய்நின்று ஸத்தையை நோக்கினீர்; a அமுந்திக் கிடந்த நாளிலே கரணங்களைத்தந்தீர்; b அக்கரணங்

அநந்யார்ஹஸேஷத்வம், அநந்யரரணத்வம், அநந்யபேடாக்யத்வம் எனும் ஆகாரத்ரயமுடைய தன்னை உணர்ந்தாலும் ஸ்தீரிகரிடம் பேடாக்யபுத்திவைப்பது அநந்யபேடாக்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு முரண்படுமாகையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்குத் தகாது. தன் ஸத்தைக்குக் காரணமான எம்பெருமானுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வம், ஸர்வவ்யாபகத்வம் முதலான பெருமைகளை உணர்ந்தாலும் எங்குமுள்ளவனாய் எல்லாமுணர்ந்தவனான அவன் முன்னிலையிலேயே, ஸ்தீரவிஷயத்தில் ஈடுபடுவது தகாது என்று விளங்கும். எம்பெருமானுக்கும் மற்ற சேதனர்களுக்கும் உண்டான பூர்த்துபூர்யாஸம்புந்தத்தை உணர்ந்தாலும் எம்பெருமானுக்கு பூர்வையபோலே பேடாக்யப் பொருளான ஒரு ஸ்தீரியிடம் இவன் பேடாக்யபுத்திவைப்பது பொருந்தாது. “ஊனிடைச் சுவர்வைத்து என்புதூண் நாட்டி உரோமம் வேய்ந்து ஒன்பதுவாசல் தானுடைக் குரம்பை” [பெரிய திரு 1-6-9] என்று அருஸந்திக்கப்பட்ட ஸரீரத்தின் தாழ்வை அறிந்தாலும் ஒரு ஸரீரத்துக்கு இன்னொரு ஸரீரத்தை உணவாகக்கொள்கிற ஸ்தீர்பேடாக்யம் தகாது” என்று.

முந்நூற்றைந்தாம் வார்த்தை

இது ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த உபகாரஸ்ம்ருதி என்று தனியாகவும் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. அதில் சில பாடப்பேதங்கள் உள்ளன. எம்பெருமானைப் பார்த்து அவன் செய்த நன்றிக்குத் தம்மால் கைம்மாறு செய்யமுடியாது என்று விண்ணப்பித்து, தம்முடைய தாழ்வைக் கணிசியாமல் தமக்கு நன்மைகளை மேலும் க்ருபைசெய்தருளவேணும் என்று பிரார்த்திப்பதாய் அமைந்துள்ளது இவ்வார்த்தை. a ப்ரளயகாலத்தில் அசேதனத்தோடு ஒத்திருந்த நிலையைக் கண்டு இரங்கி உம்மை வணங்குவதற்காக இந்தூரியங்களைத் தந்தீர். b அந்த இந்தூரியங்களைக்கொண்டு நான்

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றெட்டாம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு விஷயப்ராவண்யம் பத்து முகமாக விரோதிக்கும்; அவையாவன—ஸ்வாநர்த்தம், பராநர்த்தம், ஸாஸ்த்ரவிரோதம், புகுவந்நிக்ரஹம், புகுவதநிக்ரஹம், ஆசார்யநிக்ரஹம், விரோதிவர்த்தகத்வம், ஸ்வரூபவிரோதம், உபாயவிரோதம், உபேயவிரோதம், தேஸாந்தராபாவம். தேவதாந்தரபரனுக்கு காலாந்தரேணவாகிலும் புகுவதனாகைக்கு யோக்யதையுண்டு; விஷயப்ரவணனுக்கு நரக

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றெட்டாம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவன் தகாத ஸ்த்ரீஸம்போகத்தில் ஈடுபடுவதால் பத்து வகையான விரோதம் ஏற்படும். (1) இவன் உடல் கெட்டுப் போமாயினாலே இவனுக்கே அநர்த்தம். (2) இவனைப் பார்த்துப் பிறர் கெட்டுப்போவார்களாயினாலே பிறருக்கும், இவனோ கெடுக்கப்படும் ஸ்த்ரீக்கும், உறவினர்களுக்கும் அநர்த்தம். இவ் விரண்டு அநர்த்தங்களும் இம்மையிலேயே காணக்கூடியவை. (3) 'பரதூராகுமனம் முதலானவை கூடாது. செய்தால் நரகம் வரும், என்னும் ஸாஸ்த்ரத்தையும் மீறியதாகும். (4) 'ஆஜ்ஞாச்சேதீ, மம த்ரோஹி' [சாஸ்த்ர விதிகளை மீறுகிறவன் எனக்கு த்ரோஹி] என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையை மீறியதால் எம்பெருமானுடைய கோபமும் ஏற்படும். (5) தகாத செயல்களைச் செய்கையாலே புகுவதர்களுடைய கோபமும் ஏற்படும். (6) அதே காரணத்தால் ஆசார்யனுடைய கோபமும் ஏற்படும். (7) எம்பெருமானை அடைவதற்குத் தடையான துஷ்ட ஸஹவாஸம் முதலானவற்றையும் வளர்க்கும். "தூர்த்தரோடிசைந்த காலம் மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுப்பட்டமுந்துவேனை" [திருமாலை 16] என்றது காண்க. (8) இவனுடைய அநந்யபோகத்வ ஸ்வரூபத்துக்கு 'ஸ்த்ரீ போகம் இனியது' என்னும் நினைவு தடையாகும். (9) ஸ்த்ரீ போகத்துக்காக முயற்சிகளைச் செய்ய வேண்டி வருமாகையாலே எம்பெருமானே உபாயம் என்னும் நினைவுக்கும் தடையாகும். (10) 'எம்பெருமானுடைய கைங்கர்யமே இனியது' என்னும் எண்ணத்திற்கும் முரண்படுமாகையாலே உபேய விரோதமும் ஏற்படும். (11) "கடையறப் பாசங்கள் விட்ட பின்னையன்றி அவனவை காண்கொடானே" [திருவாய் 8-2-8] என்கிறபடியே ஸ்த்ரீ போகத்தில் ஈடுபட்டவனுக்குப் பரமபத்ய ப்ராப்தியும் கிட்டாது. "மற்றோர் தெய்வம் பாடியாடிப்பணிந்து பல்படிகால் வழியேறிக் கண்டீர்...ஆடு வா—41

புந்ததத்தையுங் கழித்தருளினீர், ஸர்வாபராதங்களையும் பொறுத்தருளினீர், அர்ச்சிராதிமூர்க்கூத்தையும் பரமபுத்தையும் குணபுவத்தையும் தந்து யாவதூத்மபூவி நித்யகைங்கர்யங் கொண்டருளினீர்; ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனே! தேவரீர் செய்தருளினபடி என்தான்! என்று நம்பிள்ளை அநுஸந்தானம்.

முந்நூற்றேழாம் வார்த்தை

அநந்யப்ரயோஜனஸ்வாமையாலே உகப்புக்குப் பாத்ரமல்லேன்; ஆர்த்தப்ரபந்நஸ்வாமையாலே இரக்கத்துக்குப் பாத்ரமல்லேன்;-ப்ராமாதிசுகமஸ்வாமையாலே க்ஷமைக்குப் பாத்ரமல்லேன்; உபகாரகனென்று உகந்தீர்; அநந்யனென்று இரங்கினீர்; அவர்ஜநீயனென்று பொறுத்தீர்—என்று ஆச்சான்பிள்ளை.

முந்நூற்றேழாம் வார்த்தை

a அத்ஸவேஷம் (புகுவத், புகுவதர்களிடம் வெறுப்பின்மை), ஆபிமுக்யம் (அவர்களிடம் ஈடுபாடு) முதலான ஆத்மகுணங்களை உண்டாக்கினீர்.

முந்நூற்றேழாம் வார்த்தை

இது ஆச்சான்பிள்ளையின் நைச்யாநுஸந்தானம். அநாதிசுகம் தொடர்ந்து வரும் ஸரீரஸம்புந்தத்தாலே மற்றப்ரயோஜனங்களிலும் விருப்பம் நடையாடுகையாலே, அநந்யப்ரயோஜனஸ்வாதவனாய், தேவரீருடைய உகப்புக்குப் பாத்திரமல்லாதவனாயிருந்தபோதிலும், 'எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்புந்தம் பெற்று ஸதூசார்ய பரம்பரை மூலம் வந்த அர்த்தங்களைச் சொல்லிச் சேதனரைத் திருத்தி நமக்கு ஆக்கின உபகாரகன்' என்று உகந்தீர். ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பு ஏற்பட்டமையாலும், புகுவத்ஸவேஷத்தைப் பெற்றால்லது துரியாமையாலும் ஆழ்வார்களைப் போலே ஆர்த்தப்ரபத்தியைச் செய்யாமையாலே தேவரீருடைய இரக்கத்துக்குப் பாத்ரமல்லாதவனாயிருந்தபோதிலும் 'நம்மை விட்டால் வேறு கூதியில்லாதவன்' என்று இரங்கினீர். நான் செய்யும் அபசாரங்கள் கவனக்குறைவாகிற ப்ரமாதத்தால் ஏற்பட்டதாயிராமல் புத்தி பூர்வமாகச் செய்தவையாயிருக்கையாலே, கவனக் குறைவால் ஏற்பட்ட அபசாரங்களைப் பொறுக்கும் தேவரீருடைய பொறுமைக்குப் பாத்ரமல்லாதவனாயிருந்தபோதிலும் 'ஸதூசார்யனை முன்னிட்டுக்கொண்டு நம்மைப் பற்றினவனாகையாலே விலக்கவொண்ணாதவன்' என்று என் அபசாரங்களைப் பொறுத்தீர்.

முந்நூற்றெட்டாம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவனை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கொண்டாடப் பக்கால் 'ஆசார்யவைபுவமிருக்கும்படியே!' என்றும், 'உடைய வர்கள் செய்யுமதுக்குக் கேள்விபுண்டோ' என்றும், 'அவர்கள் அருளிச்செய்கையாலே உண்டாகக்கடவது' என்று நினைக்கக்கடவன்.

முந்நூற்றென்பதாம் வார்த்தை

ஓரதிக்காரியானவன் ஸம்ஸாரி பரிபுஷிக்கும்போது அநு ஸந்திக்கும்படி நாலு வகையாயிருக்கும் : அவையாவன- 'நாயனும் அடியானுமானால், அடியானுக்குப் பிறந்த பரிபுஷம் நாயனன்றோ ஏன்றுகொள்வான்' என்று அவன் தலையிலே வைத்து தூந்தனாயிருக்கை ; இவன் பண்ணின பரிபுஷம்

முந்நூற்றெட்டாம் வார்த்தை

ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனை மற்றும் சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நேரே கொண்டாடினால், இறுமாப்படையாமல் 'ஆசார்யருடைய வைபுவம் இப்படி அடியேன்பால் வெள்ளம்டுகிறது' என்றும், "நமக்கு ஸ்வாமிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நம்மிடம்ல்லாத பெருமைகளைச் சொன்னாலும் அவர்களைத் தடுக்க நமக்கு உரிமையிலலை" என்றும், "மஹாத்மாக்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இத்தகைய பெருமைகள் நம்மிடம் இருப்பதாக அருளிச்செய்கையாலே, இப்போது நம்மிடம் இல்லாவிடிலும் இப்பெருமைகள் நமக்குக் காலக்ரமத்தில் உண்டாகிவிடும்" என்றும் நினைக்கவேண்டும்.

முந்நூற்றென்பதாம் வார்த்தை

ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவன், தன்னை ஒரு ஸம்ஸாரி அவமதிக்கும்போது நாலு வகையாக அநுஸந்திக்கவேண்டும். அவையாவன—(1) 'ஒரு ஸ்வாமியும் அவனுடைய அடிமையுமாய் இரண்டுபேர் இருக்கும்போது, அடிமைக்குப் பிறந்த அவமானத்தை ஸ்வாமியல்லவோ ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்' என்று ஸ்வாமியான எம்பெருமானே இதற்குக் கவலைப்படவேண்டியவன் என்னும் நினைவுடன் தான் கவலைப்படாமல் அடக்கத்தோடு இருக்கவேண்டும். (2) இவன் பண்ணின அவமானம் தேஹத்தைத் தாக்குமா, ஆத்மாவைத் தாக்குமா என் ஆராய்ந்து, வா—42

தேஹஸ்பர்ஸியோ ஆத்மஸ்பர்ஸியோவென்று விவேகித்து, 'ஆத்மா ஜ்ஞாநாநந்தஃஸ்வரூபனாகையாலே - இப்பரிபுஷத் திற்கு விஷயமல்லன்; இனி தேஹமிதே பரிபுஷவிஷயம்; இதுதான் அஸூசிகளுக்கெல்லாம் கொள்கலமாகையாலே இதினுடைய தேஹமெல்லாம் இவனுல் சொல்லமுடியாதிறே' என்று வெறுப்புக் கெட்டிருக்கை. 'நாம் இத்தேஹத்தில் வாஸனையாலே உபாதேயபுத்திபண்ணிப்போருகையாலே இதினுடைய ஹேயதையை இவன் பரிபுஷோக்தியாலே யுணரப்பெற்றோமே!' என்று அவன்பக்கலிலே உபகாரச்ம்ருதி பண்ணியிருக்கை; ஒரு வைஷ்ணவன் ப்ரக்ருதியைப் பரிபுஷித்தால் 'இவனுக்கு ஈஸ்வரன் அநர்த்தத்தைச் சிந்திக்கிறோ' என்று க்ருபைபண்ணி இவ்வநர்த்தம் வாராதபடி திருவடிகளிலே ஸரணம் புகுவான்.

“இந்தஅவமானம் ஜ்ஞானாநந்தஃஸ்வரூபமானஆத்மாவைத் தொடாது; தேஹத்தையே தாக்கும்; ஆயினும், தாழ்வுகளுக்கெல்லாம் இருப்பிடமான தேஹத்தின் தேஹமும் முழுவதும் இவனுல் சொல்லமுடியாதாகையாலே இவன் சொன்ன தாழ்வு சிறிதே” என்று நினைத்து அவமதித்தவனிடம் த்வேஷம் ல்லாமலிருக்கவேண்டும். (3) “நாம் அநாதிகாலமாகத் தொடர்ந்துவரும் வாஸனையாலே தேஹத்தில் விருப்பத்தோடிருக்கையாலே, இதற்கு உண்மையில் இருக்கும் தாழ்வை இவனுடைய அவமானப் பேச்சாலேயே உணரப்பெற்றோம். இவனுக்கு என்ன கைம்மாறு செய்வோம்” என்று அவமதித்தவனிடம் நன்றிக் கடன் பட்டிருக்கவேண்டும். (4) ஒரு வைஷ்ணவன் ஈரீரத்தையிட்டுத் தன்னை அவமதித்தால், அவமதிக்கப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவன் “இவனுக்கு எம்பெருமான் புகழ்வதாபசார பூலமாக தண்டனையைக் கொடுத்துவிடப் போகிறோ?” என்று இரங்கி “அப்படி இவனுக்கு எந்தத் தீங்கும் வராதபடி நோக்கவேணும்” என்று எம்பெருமான் திருவடிகளிலே ஸரணம் புகவேண்டும். “குற்றம் செய்தவர்கள் பக்கல் பொறையும், க்ருபையும், சிரிப்பும், உகப்பும், உபகாரச்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்” [ஸ்ரீவசனபூஷணம் 365] என்னும் ஸ்ரீவசனபூஷணசூர்ணையும் அதன் வ்யாக்யானமும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. இங்கு நாலாவதில் ‘வைஷ்ணவன்’ என்றிருப்பதற்கும் முதலில் ‘ஸ்ம்ஸாரி’ என்றிருப்பதற்கும் முரண்படாமைக்காக இங்கு சொல்லப்படுமவன் ரூபநாமங்களில் மாத்திரம் வைஷ்ண

முந்நூற்றுப்பத்தாம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவர் பரிபுவத்தில் அநுஸந்திக்கும்படி:-
‘இவர், நம்மைக் கழுத்துக்கு மேலாக உறவுபண்ணிவிடாதே
அபி₄மாந்தித்த இத்தாலே ஸிக்ஷாருபமாகச் சொல்லப்பெற்
றேமே’ என்று, ‘இவர்க்கு அடிமையான ஸ்வரூபம் உஜ்ஜீ
வித்தது’ என்று க்ருதார்த்த₂னாவான்.

முந்நூற்றுப்பதினோராம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால், நமக்குள்ள
குணங்களைச் சொன்னானென்று உகக்கக்கடவனல்லன் ;
இல்லாத குணங்களை ஏறிட்டுச்சொன்னானென்று வெறுக்
கக்கடவனல்லன். சீற்றத்துக்கு விஷயமான நம்மைக்குறித்து

வனாய் ஸம்ஸாரி ஸ்வப₄ாவம் கழியப்பெருதவனாயிருப்பவன் என்று
கொள்ளவேண்டும். அடுத்த வார்த்தையிற்போலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்
என்று குறிப்பிடாமல் ‘ஒரு வைஷ்ணவன்’ என்று குறிப்பிட்டிருப்பது
குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

முந்நூற்றுப்பத்தாம் வார்த்தை

ஸதாசார்ய ஸம்ப₃ந்த₄முள்ள ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் நம்மை
அவமதித்தால், நாம் பின்வருமாறு அநுஸந்தி₄க்கவேண்டும் —
‘நம்முடைய தே₃ஹப₃ந்த₄க்களைப் போலே மனப்பூர்வமாக உற
வில்லாமல் கழுத்துக்கு மேலே வாய்வார்த்தையில் மாத்திரம் உறவு
பண்ணிவிடாமல், நம்மைத் தம்முடையவனாக இவர் அபி₄மானிக்
கையாலே ஆசார்யன் ஸிஷ்யனையும், தகப்பன் பிள்ளையையும் போலே
ஹிதபு₃த்தி₄யாலே க₂ண்டி₃த்திருக்கிறார். இத்தகைய மஹாநு
ப₄ாவர்க்கு அடிமையான நம் ஸ்வரூபம் இன்றே உய்வுபெற்றது”
என்று நினைத்து உகக்கவேண்டும்.

முந்நூற்றுப்பதினோராம் வார்த்தை

ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவன் நம்மைப் புகழ்ந்தால் “ நமக்கு உள்ள
குணங்களைச் சொன்னான் ” என்று நாம் உகக்கவும் கூடாது;
“இல்லாத குணங்களை ஏறிட்டுச் சொன்னான் ” என்று வெறுக்க
வும் கூடாது. “ தாழ்வுகள் நிறைந்திருக்கையாலே கோபத்துக்கு
இலக்காக வேண்டிய நம்மைக் குறித்து ஒரு ஹேதுவிற்க்கேயிருக்கப்

நிர்ஹேதுகமாக ப்ரஸாதித்தபடியாலே உகந்து, 'இவர் சொன்ன குணங்கள் நமக்கு இதுக்கு முன்பு இல்லையாகிலும், இவர் ப்ரஸாதத்தாலே மேல் உண்டாகக்கடவது' என்று விசுவஸித்திருப்பான்; ஸம்ஸாரி ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால் 'அடியா னானவனுடைய ஸ்தோத்ரத்துக்கு உகப்பான் நாயனனரே' என்று தான் அதில் அந்வயமற்று ஸாந்தனயிருப்பான்; இவனுடைய ஸ்தோத்ரம் தேஹஸ்பர்ஸியாய்த் தோன்றின போது, 'தேஹத்தில் இக்குணங்களில்லை; இவன் தன் வாஸனையாலே ப்ரமித்தானத்தனை; இக்குணங்கள் ஆதமஸ்பர்ஸியன்று' என்றிருப்பான்.

முந்துற்றுப்பன்னிரண்டாம் வார்த்தை

புட்டருக்கு எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை;-a "நீர் ஒருகாலும் உடம்போடுண்டான உறவுக்கு உனைந்து போரு

புகழுரைகளை அருளினபடியாலே, இவா சொன்ன குணங்கள் நமக்கு இதுக்கு முன்பு இல்லையாகிலும், இவரது அருளாலே இனி மேல் உண்டாகிவிடும்" என்று நம்பிக்கையோடு இருக்கவேண்டும். ஸம்ஸாரியாயிருப்பவன் ஒருவன் நம்மைப் புகழ்ந்தால், "அடிமையைப் பற்றிய புகழுரைகளுக்கு உக்கவேண்டியவன் ஸவாமியனரே; ஆகையால் நம்மைப் பற்றிய இப்புகழுரையும் ஸவாமியான எம்பெருமானுக்கே சேரக்கடவது" என்று நினைத்துத் தான அப்புகழுரையால் விகாரமடையாது அடக்கத்தோடு இருக்கவேண்டும். அந்த ஸம்ஸாரியுடைய ஸ்தோத்ரம் தேஹத்தைப் பற்றியதாய்த் தோற்றும்போது "தேஹத்தில் இப்பெருமைகள் இல்லை. இவன் அநாதிவாஸனையினாலே மயங்கினான். இப்பெருமைகள் ஆத்மாவைத் தொடமாட்டா" என்று நினைத்திருக்கவேண்டும்.

முந்துற்றுப்பன்னிரண்டாம் வார்த்தை

யௌவன வயஸ்ஸில் புட்டர் மிகச் சிறந்த ஜ்ஞான புகுத்திகளை யுடையவராயிருந்தும், தேஹத்தில் அநாதரவாகிற வைராக்யமில் லாமலிருப்பதைப் பார்த்து, அவரைத் திருத்துவதற்காக அவரது ஆசார்யரான எம்பார் அவரோடு நடத்திய ஸம்வாதத்தைக் காட்டுகிறது இந்த வார்த்தை. a புட்டரைக் குறித்து எம்பாருடைய கேள்வி :- "நீர் தேஹஸம்பந்தத்தை நினைத்து ஒருபோதும்

கிறீரில்லை; இதுக்கடி உற்றுணை எம்பெருமான் பக்கலில் உறுதியை உணர்ந்தோ? அன்றியே உம்முடைய பக்கலுண்டான உறுதியை உணர்ந்தோ?” என்று கேட்க; b “அடியேனுக்கு இவையிரண்டுமுண்டோ? உள்ள உறவித்தனையும் உடம்போடுண்டான ஊற்றத்தாலேயன்றோ?” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; c எம்பாரும் இதுகேட்டு க்ருதார்த்தராய், “நீர் இங்ஙனே சொல்லுவானென்? ஆழ்வானோடுண்டான குடல் துடக்காலே அந்தரங்கமான அர்த்தங்களை ஆராயும் படியான ஆகாரங்கனையுடையீர்; உடையவராலே உண்டான ஜ்ஞாநமுடையீர்; அதடியாக எங்கனோடுண்டான உறவறிவீர்; இப்படியிருக்க, எங்களை நீர் இங்ஙன் உழைப்பிக்கலாமோ? இவ்வாகாரங்களில் உமக்குண்டான உறவுறுதி சொல்லீர்” என்று உறுத்திக்கேட்க, d பட்டர் விண்ணப்பஞ்செய்தபடி;—

“என்னுடைய உயிர்க்கு உடைமையாகையன்றோ உறுதியாவது; அங்ஙனன்றியே இவ்வுயிருக்கு ஒரு உறுதியுண்டாகில் வகுத்தப்படுவதாகத் தெரியவில்லை, இதற்குக் காரணம் ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₄த்தில் உள்ள உறுதியை உணர்ந்தமையோ, அல்லது உம்முடைய ஆத்மாவிடமுள்ள உறுதியை உணர்ந்தமையோ?” என்று b பட்டருடைய பதில்;—“ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₄த்தின் உறுதியையோ, ஆத்மாவின் உறுதியையோ அடியேன் உணர்ந்தேனல்லேன்; அநாதிகாலமாக உடம்பிலுண்டான விருப்பத்தாலேயே உடம்பிலே அநாத₃ரமில்லாமல் உறவுபூண்டிருக்கிறேன்” என்பது. c இதுகேட்ட எம்பார் சிறிது ஸமாதானம் அடைந்து, மேலும் தெளிவுறுத்துவதற்காக மறுபடியும் கேட்கிறார் — “நீர் இப்படிச் சொல்லலாமோ? ஆழ்வான் குமாரராகையாலே ஸுகிஷ்மமான பாஸ்த்ரார்த்தங்களை ஆராயும்படியான மேதாவிலாஸங்கனையுடையவராயிருக்கிறீர். உடைய வருடைய கடாஷுத்தாலே உமக்கு ஜ்ஞானமுண்டாயிருக்கிறது. அது காரணமாக எங்களை ஆசார்யராகப் பற்றியிருக்கிறீர். இப்படியிருக்க, ‘தே₃ஹத்தில் எனக்கு இன்னும் பற்று அறவில்லை’ என்று கூறி எங்களை வருத்தலாமா. ஜ்வாத்ம பரமாத்ம ஜ்ஞானங்களில் உமக்குண்டான உறுதியைச் சொல்லுவீராக” என்று வலியுறுத்திக் கேட்டார். d இதற்கு பட்டருடைய பதில்—“எம்பெருமானுக்கு உடைமையாயிருப்பதே என்னுடைய ஆத்மாவுக்கு உறுதியாகும். இப்படியல்லாமல் என்னுடைய ஆத்மாவுக்குத் தனி உறுதி

அவ்வுயிருக்கு உறுதியுண்டோ? ஆகையால் அவ்வுயிரை உணர்ந்த ஆநந்தத்தாலே பிறந்த உறுதியன்றோ உண்டாகி லுள்ளது” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; e எம்பாரும் “இதி லொரு குறையில்லை; சொன்னபடி அழகிது; ஆனாலும் அவ்விஷய ஸ்பர்ஸத்தை உணர்ந்த ஆநந்தத்திலுங்காட்டில் இவ்விஷயத்திலே அநாத்ராதியங்கானும் அபேக்ஷிதமா யிருப்பது; ஆகையால் உடம்போடுண்டான உறவுக்கு உளைந்துபோரீர்” என்றருளிச்செய்ய, f பட்டரும், க்லேஸ ஹேதுவான ப்ரக்ருதியை உணர்ந்து ஸோகிக்கத் தொடங் கினார்:— எம்பாரும், ‘அருளிச்செய்த கார்யம் ப்லிப்பதே!’ என்று ப்ரீதரானார்.

முந்நூற்றுப்பதின்மூன்றாம் வார்த்தை

அஜ்ஞனுடைய குணமும், ஜ்ஞாநவானுடைய குண ஹாநியும் விஸ்வவிக்கவொண்ணது; ஒரு மூலஸ்பர்ஸமுள்ள

யுண்டாகில் எம்பெருமானுடைய ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வ ஸேஷித்வாதி களுக்கு உறுதியில்லாமல் போய்விடுமே. ஆகையால் என் ஆத்மா வுக்கு ஏதேனும் உறுதியுண்டு என்றால், எம்பெருமானுடைய ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வ ஸேஷித்வாதிகளை உணர்ந்த ஆநந்தத்தாலே பிறந்த உறுதியேயுள்ளது” என்று. e இதற்கு எம்பாருடைய பதில்— “இவ்வார்த்தையில் எக்குறையும்இல்லை. அழகாகச் சொன்னீர். ஆனாலும், எம்பெருமானோடுள்ள ஸம்பந்தங்களை உணர்ந்ததாலுண்டான ஆநந்தத்தைக் காட்டிலும், தேஹத்தில் மிக்க அநாத்ரவு காட்டவேண்டியது ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு அவஸ்யம் தேவை. ஆகையால் தேஹஸம்பந்தத்தை நினைத்து நீர் வருத்தத்தையும் அடையவேணும்” என்று. f இதைக் கேட்ட பின்பு பட்டர் வருத்தத்துக்குக் காரணமான ஸ்ரீஸம்பந்தத்தை நினைத்து வருத்தத் தொடங்கினார். எம்பாரும் தாம் உபதேஸித்தது பயனுடையதானதைக் கண்டு உகந்தார்.

முந்நூற்றுப்பதின்மூன்றாம் வார்த்தை

அறிவியாயிருப்பவர்கள், ஒரு மூலிகையினுடைய ஸ்பர்ஸத்தாலே இரும்பு பொன்னாகிவிடுமென்று பரிபூர்ணமாக நம்பி, அதற்காக ரஸவாத்வித்யைகளைப் பயின்று மகவும் நம்பிக்கையோடு அரும்

இரும்பு பொன்னுமென்றிருப்பார்கள்; ப₄க₃வத்ஸப்ர்ஸமுண்டானால் ஸம்ஸாரமற்றது என்றிரார்கள் ; த்₃வாரஸேஷிபக்கலிலே துவளக்கடவ இக்கெடுவான் ப்ரத₄நஸேஷிபக்கலிலே துவளாமல் இழந்துவிட்டானே.!

முந்துற்றுப்பதினாலம் வார்த்தை

ஒருவனுக்குப் பாரதந்தர்யமும், வ்யவஸாயமும், வ்ருத்தியும் வேண்டும் ; பௌருஷத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு பாரதந்தர்யத்தை அழித்தான்; வ்யாபாரத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு வ்யவஸாயத்தை அழித்தான் ; விஷயாந்தராநுவ்ருத்தியை ஏறிட்டுக்கொண்டு வ்ருத்தியை அழித்தான்.

பாடுபடுகிறார்கள். இவர்களிடம் நம்பிக்கையாகிற குணம் இருந்த போதிலும், இது தகாத விஷயத்தைப் பற்றியதாகையாலே பயனற்றதாகவும் விபரீதமாகவுமாகிறது. அறிவிலிக்குத் தகாதவிஷயத்திலுள்ள இந்த நம்பிக்கைகூட அறிவாளிகளுக்கு எம்பெருமான் விஷயத்தில் இருப்பதில்லை. ‘மூலிகையின் ஸ்பர்ஸத்தாலே இரும்பு பொன்னாகும்’ என்று அறிவிலி நம்புவதுபோலே, “எம்பெருமானுடைய ஸ்பர்ஸத்தாலே ஸம்ஸாரம் அறுந்துவிடும்” என்று அறிவாளி நம்பத் தயங்குகிறான். ஆகையால் அவனும் பேறு பெறும்போகிறான். ரஸ்வாத₃வித்₃யையைச் சொல்லித்தரும் அமுக்யமான ஆசார்யனிடத்தில் அடிபணிந்து அநுவர்த்தித்துப் பாடுபடத் தயங்காத மனிதன், ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₄த்தைச் சொல்லித்தரும் முக்யமான ஆசார்யனிடத்தில் அடிபணிந்து அநுவர்த்தித்துப் பாடுபடாமல் ஆத்மகேசுமத்தை இழந்துவிடுகிறானே. ஈதென்ன உலகியற்கை !

முந்துற்றுப்பதினாலம் வார்த்தை

ஸ்வஸ்வாதந்தர்யத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு, ப₄க₃வத்₃ப₄க₃வத பாரதந்தர்யமாகிற தன் ஸ்வரூபத்தைச் சேதனை அழித்துக்கொள்கிறான். தனது நன்மைக்காகத் தான் முயற்சி செய்வதாகிற வ்யாபாரத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு ‘எம்பெருமானே உபாயம்’ என்னும் வ்யவஸாயத்தை (உறுதியை) அழித்துக்கொள்கிறான், ஸப்₃த₃ாதி₃ விஷயங்களில் பற்றை ஏறிட்டுக்கொண்டு, ப₄க₃வத்₃ப₄க₃வத கைங்கர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த வ்ருத்தியை (தொழிலை) அழித்துக்கொள்கிறான். இப்படி இவற்றை அழித்துக்கொள்ளாமல் இம்மூன்றையும் சேதனை பெறவேண்டும்.

முந்நூற்றுப்பதினஞ்சாம் வார்த்தை

ஆத்மஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாநம் பிறவாமையாலே ஸ்வதேஹாத்மாபிடிமாதம் போகிறதில்லை ; புகுவத்பாரதந்தர்யஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாநம் பிறவாமையாலே ஸ்வஸவாத்நந்தர்யம் போகிறதில்லை, புகுவத்பேடாக்யதாவிஷய ஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாநம் பிறவாமையாலே விஷயப்ராவண்யம் போகிறதில்லை.

முந்நூற்றுப்பதினாரும் வார்த்தை

உடையவன் உடைமையை முன்னிட்டுக்கொண்டு கிடந்தான்; உடைமை விநியோகத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு கிடந்தது; விநியோகம் ப்ரீதியை முன்னிட்டுக்கொண்டு கிடந்தது; ப்ரீதி உபாயத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு கிடந்தது;

முந்நூற்றுப்பதினேந்தாம் வார்த்தை

(1) தன் ஆத்மாவை நேரே அறியாமையாலே, 'தேஹமே ஆத்மா' என்னும் எண்ணம் போவதில்லை. (2) "எம்பெருமானுக்குப் பரதந்த்ரமாயிருப்பது இவ்வாத்மா" என்னும் அறிவு நேரே ஏற்படாமையாலே, தன்னை ஸ்வதந்தரமாக நினைக்கும் எண்ணம் போவதில்லை. (3) எம்பெருமானுடைய இனிமையை நேரே அறியாமையாலே, 'அப்யுதாதி' விஷயங்கள் இனியவை' என்னும் எண்ணம் நீங்குவதில்லை.

முந்நூற்றுப்பதினாரும் வார்த்தை

a (1) உடைமையில்லாவிடில் உடையவனுக்கு உடைமையையுடையவன் என்னும் பெருமை கிடையாது. (2) உடையவன் தன் இஷ்டப்படி தனக்கு வேண்டியவர்களுக்கும் அடிமைப்படுத்தி விநியோகிக்கலாம் தன்மையில்லாவிடில் உடைமைக்கு உடைமை என்னும் தன்மை ஸித்திதிக்காது. (3) உடையவன் உடைமையிடத்தில் ப்ரீதிவைக்காவிடில் உடையவன் உடைமையை இஷ்டப்படி விநியோகிக்கொள்ள மாட்டான்; எம்பெருமானுக்கு உடைமையான ஜீவாத்மாவிடம் ப்ரீதி இல்லாவிடில், அவனை புகுவதரேஷமாக ஆக்கமாட்டான் என்று கருத்து. (4) எம்பெருமானிடம் உபாயத்வம் இல்லாவிடில் சேதனன் விஷயத்தில் முற்கூறிய ப்ரீதி ஏற்படாது. இதைத் திருப்பிச் சொன்னால்—எம்பெருமானிடம் உபாயத்வம் இருப்பதானாலேயே அவனுக்குச் சேதனனிடம் ப்ரீதி உண்டாகிறது; ப்ரீதி இருப்பதானாலேயே புகுவதர்களுக்குச் சேதனை தன் இஷ்டப்படி அடிமைப்படுத்தி விநியோகம் கொள்கிறான் எம்பெருமான்; இப்படி விநியோகம் கொள்ளுகையாலே சேதனுக்கு உடைமையாயிருக்கும் தன்மை ஸித்திதிக்கிறது. இப்படி உடைமையாயிருக்கும் தன்மை சேதனனிடம் ஏற்பட்டால்தான் எம்பெருமான் உடையவனாகிறான்.

b பரஸ்வருபத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு கிடக்கில் ஸ்வ-
ஸ்வருபத்தையறிந்திலன்; ஸ்வஸ்வருபத்தை முன்னிட்டுக்
கொண்டு கிடக்கில் ஜீவநத்தை அறிந்திலன்.

முந்நூற்றுப்பதினேழாம் வார்த்தை

உடையவர் திருக்கண்ணபுரத்துக்கு எழுந்தருளுகிற
போது அம்மங்கிக்குப் போய்வருகிறேனென்ன, அம்மங்கி
உடையவர்க்கு ப்ரஸாதித்த வார்த்தை;—a அக்நிஜ்வாலையி
லகப்படாதேகிடர், அருநஞ்சு தின்னாதேகிடர், அஸூசி மிதி
யாதே கிடர், அபுலைகளோடு செறியாதேகிடர், ஆஸ்திகரோடு
செறிந்துபோருங்கிடரென்று; b இதுக்கு வ்யாக்யாநமாக
உடையவர் அருளிச்செய்தபடி; - அக்நிஜ்வாலையென்கிறது -
விரோதிகளை; விரோதிகள் ஸர்ப்பாக்யநிபோலே; அவர்க

b சேதனன் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமான பேடாக்யதையை
உணர்ந்தால், தன் ஸ்வரூபமான ததேக ரக்ஷய்தவத்தை (எம்பெரு
மானாலேயே ரக்ஷிக்கப்படும் தன்மையை) மறந்து ப்ராப்ய த்வரை
யாலே நோன்பு நோற்பது, மடலெடுப்பது, தேவதாந்தர ஸமாச்
ரயணம் முதலான தகாத செயல்களையும் செய்வான். முற்கூறிய தன்
ஸ்வரூபத்தில் ஊற்றத்தோடிருந்தால் எம்பெருமானின் இனிமையாகிற
தன் உணவை உணராமையாலே ப்ராப்யத்வரையில்லாமலிருக்கிறான்.

முந்நூற்றுப்பதினேழாம் வார்த்தை

a ஆளவந்தார் ஸிஷ்யரான (303-ம் வார்த்தையில் எடுக்கப்பட்ட)
அம்மங்கி என்னுமாசார்யர் திருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்
தார். அங்கு உடையவர் எழுந்தருளி அவரிடம் விடை பெற்றுக்
கொள்ளும்போது அவர் உடையவர்க்கு அருளிய வார்த்தை இந்த
முற்பகுதி. (b) அம்மங்கியினுடைய முற்கூறிய வார்த்தைகளுக்கு
உடையவர் தம் ஸிஷ்யர்களுக்கு அருளிய விளக்கமிது. (1) அக்னி
ஜ்வாலையிலகப்படாதேகிடர்—பெடூளத்தூதர்கள், ஜைனர்கள் முதலானார்
வேதபுராஹ்யர்கள் (வேதத்துக்குப் புறம்பானவர்கள்). அத் -
வைதிகள், ரைவர்கள் முதலானார் வேதத்துக்கு அவப்பொருள்
கூறும் குத்ருஷ்டிகள். உடையவர் தர்ஸன ஸ்தாபனத்துக்காக
இவர்களோடு வாதாடும்போது பாம்பு அக்னி முதலானவற்றோடு
வா—43

ளாகிறார் - ப₃ாஹ்பகுத்₃ருஷ்டிகள். அருநஞ்சு என்கிறது — ப்ரச்ச₂ந்நவிரோதி₄களை; ப்ரச்ச₂ந்நவிரோதி₄கள் - ஐயுமிச்சம்பழமும், கருப்பூரமும்போலே; அவர்களாகிறார் - ரூப-நாமங்களை ஏறிட்டுக்கொண்டு உள்ளேபுகுந்து பி₄ந்நப்ரதிபத்திகளாயிருக்குமவர்கள். அஸூசியென்கிறது-விரோதி₄களை; விரோதி₄கள் காஷ்ட₂லோஷ்டாதி₃கள்போலே; அவர்களாகிறார் - ஸரீராகதத்பரரான ஸம்ஸாரிகள். அப₃ுலைகளென்கிறது - அநுகூலரை; அநுகூலர் கன்னிகைகளைப்போலே; அவர்களாகிறார் - த்யாஜ்யோபாபாதே₃யங்களைத் தெளியவறியாதவர்கள். ஆஸ்திகரென்கிறது - அநுபே₄ாக்தாக்களை; அநுபே₄ாக்தாக்கள் - காமிநிகளைப்போலே; அவர்களாகிறார்-பூர்ணாதி₄காரிகள்—என்று.

பழகுவதுபோலே அவர்களோடு நெருங்கிவிடக் கூடாது என்பது முதல் உபதே₃ஸம். (2) அருநஞ்சு தின்னாதேகிடர் — ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய நாமரூபங்களை த₄ரித்துக்கொண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமூஹத்தில் உட்புகுந்து ஸுகஸாரணர்களைப்போலே மறைந்து நின்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கெடுப்பவர்கள் அருநஞ்சு எனப்பட்டார்கள். பார்ப்பதற்கு அழகாயிருக்கும் ஐயுமிச்சம்பழமும் கர்ப்பூரமும் கலந்து உண்டால் உயிரை முடிப்பதுபோலே, பார்ப்பதற்கு வைஷ்ணவர்கள் போலேயிருக்கும் இவர்களோடு கலந்தால் ஆத்மநாஸத்தை விளைத்துவிடுவார்களாகையாலே இவர்கள் அருநஞ்சு எனப்பட்டார்கள். (3) அஸூசி மிதியாதேகிடர் — ஸரீர்த்தை வளர்ப்பதிலேயே ஈடுபட்ட ஸம்ஸாரிகள், மலம் முதலான அஸூசிகளைப் போலவும் வீதியில் கிடக்கும் கட்டை கல் முதலானவற்றைப்போலவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு விலகிச் செல்லவேண்டிய விரோதி₄கள். (4) அப₃ுலைகளோடு செறியாதேகிடர்—அநுகூலரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயிருந்தபோதிலும், கைக்கொள்ளத்தக்கவைகளையும் கைவிட வேண்டியவைகளையும் தெளிவாக அறியாதவர்கள் பக்குவமாகாத கன்னிகைகளைப் போலே பயனற்றவர்கள். அதனால் அவர்களோடும் நெருங்கிப் பழக்கக்கூடாது. (5) ஆஸ்திகரோடு செறிந்துபோருங்கிடர்-ப₄க₃வத்₃ப₄க₃வத விஷயங்களை அநுப₄ுவிக்கத்தக்க பூர்ணாதி₄காரிகள், யௌவனமுடைய புருஷர்களுக்குக் காமினிகளைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அநுப₄ுவிக்கத்தக்கவர்கள். ஆகையால் இவர்களோடு நெருங்கிப் பழகவேண்டும்.

முந்நூற்றுப்பதினெட்டாம் வார்த்தை

ஈடனுக்கு இழைச்சலிலும் இடும்பையிலும் அச்சம்; ஏறுகையில் அந்வயமில்லை; எடுப்பவனுக்காயிற்று ஏறுகையில் அந்வயமுள்ளது. சங்கிப்பாரும், ஸ்ரீகோஸம் திருடுவாரும், சுவர்ப்புறத்திலே கேட்பாரும், பொய்க்கண்ணீர் விழ விடுவாரும், “ஒக்குமொக்கும்” என்பாரும் உபாதேயரன்று.

முந்நூற்றுப்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

“விரோதிக்கு நல்லாரோடே செறியாதே, ப₃ந்துக்களோடேசெறி; ப₄க₃வத்ப்ரப₄வஞ்சொல்லுவாரோடே செறியாதே, ஸ்வரூப ப்ரப₄வஞ்சொல்லுவாரோடே செறி” என்று

முந்நூற்றுப்பதினெட்டாம் வார்த்தை

ஈடன் — அர்த்தங்களை இடும் (உபதேயஸிக்கும்) ஆசார்யன். இவன் தகாத ஸிஷ்யர்களோடு இழைந்து விடுவதிலும், அவர்களுடைய தேஷாஷத்திலும் ப₄யப்படவேண்டும். ஏற்கனவே தன் ஆசார்ய ஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே இவன் எம்பெருமானுக்கு அருகில் ஏறிவிட்டானாகையால் மேலே ஏறவேண்டிய அவர்யம் இவனுக்கில்லை. ஆசார்யன் உபதேயஸிக்கும் அர்த்தங்களை எடுப்பவனாகிற ஸிஷ்யனுக்கே மேலே ஏறவேண்டிய அவர்யமுள்ளது. கீழ்க்கண்டவர்கள் கைக்கொள்ளத்தகாத ஸிஷ்யர்கள். (1) ஆசார்யன் சொல்லும் அர்த்தங்களில் ஐயமுடையவர்கள். (2) க்₃ரந்த₃ங்களைத் திருடி வாசிக்கும் இயல்புடையவர்கள். (3) ஆசார்யன் திருமுன்பே பணிந்து நின்று கேட்க இசையாமல், சுவருக்குப்பின் மறைந்து நின்று கேட்பவர்கள். (4) மிகவும் ஈடுபாடுடையவர்களைப்போலே ப₄ாவனை செய்து பொய்யாகக் கண்ணீர் விடுபவர்கள். (5) ஆசார்யனுக்கு முக₃-ஸ்துதியாக அவன் சொல்லும் வார்த்தைகளுக்கெல்லாம் ‘மிகப்பொருத்தம் மிகப்பொருத்தம்’ என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பவர்கள்.

முந்நூற்றுப்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு விரோதி₄களான ப₃ாஹ்ய குத்₃ருஷ்டிகள், ஸம்ஸாரிகள் முதலானவர்களோடு இணங்கியிருப்பவர்களோடு சேரக்கூடாது. ஆதம்ப₃ந்து₄க்களோடேயே சேரவேண்டும். அவர்களிலும் ப₄க₃வானுடைய பெருமையை மாத்திரம் சொல்லுகிறவர்களோடு சேராமல், ப₄க₃வதபாரதந்தர்யமாகிற ஸ்வரூபத்தின் பெருமையையும், ப₄க₃வதர்களுடைய பெருமைகளையும் சொல்லுகிறவர்களோடு சேரவேண்டும். “கூழாப்பட்டு நின்றீர்களை” [திருப்

ஆச்சான்பிள்ளை. ‘வாரீர்’ என்கைக்கும், ‘வம்மின்’ என்கைக்கும் ‘பேசுமின்’ என்கைக்கும் யோக்யரன்று; “ஓட்டோம்” என்கைக்கே யோக்யர் கூழாட்கள்.

முந்நூற்றிருபதாம் வார்த்தை

நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணினு னெருவன், நாட்டாரோடு வார்த்தை சொல்லக்கடவனல் லன்; ஆரோடே சொல்லுவதென்னில்; - நாராயணனுக்கு வார்த்தை சொல்லுதல், நாராயணபரமான நெஞ்சுக்குச் சொல்லுதல், நாராயணபரரோடே சொல்லுதல், நாராயண பரமாக வேண்டுமென்பார்க்குச் சொல்லுதல் செய்யக்கடவன்.

முந்நூற்றிருபத்தோராம் வார்த்தை

முமுகூஷுவாய் ப்ரபந்நனுயிருக்குமவனுக்கு அஞ்சுகோடி த்யாஜ்யமாய் மூன்றுகோடி உபாதேயமாயிருக்கும்; அதென்

பல்லாண்டு 3] என்று பெரியாழ்வாரால் சொல்லப்பட்டவர்களாய், ஒரு பயன்கருதி எம்பெருமானுக்கு ஆட்செய்யும் கூழாட்கள்—“வாரீர்” [திருவாய்மொழி 5-2-2] “வம்மின்” [பெரியதிரு 1-1-7] “பேசுமின்” [பெரியதிரு 1-8-9] என்று கௌரவமாக வார்த்தை சொல்லுவதற்குத் தகுதியுடையவரன்று; “எங்கள் குழுவினில் புதுதல் ஓட்டோம்” [திருப்பல்லாண்டு-3] என்கைக்கே தகுதியுடையவர்கள்.

முந்நூற்றிருபதாம் வார்த்தை

“நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணினமே” [திருவாய் 10-6-2] என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிகளோடு தொடர்பற்று நாராயணனை ஆஸ்ரயித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஸம்ஸாரிகளோடு வார்த்தை பேசிப் போதுபோக்கக்கூடாது. பிறகு யாரோடே வார்த்தை சொல்லிப் போதுபோக்குவது? எனில்: நவவித₄ஸம்ப₃ந்த₄மு முடைய நாராயணனோடும், அந்த நாராயணனிடம் ஈடுபட்ட நெஞ்சோ டும், அந்த நாராயணனிடம் ஈடுபட்ட நெஞ்சுபோன்ற அந்தரங்க₃ர்க ளோடும், அந்த நாராயணனிடம் ஈடுபடவேண்டும் என்னும் ஆசை யுடையவர்களோடும் வார்த்தை சொல்லிப் போதுபோக்கவேண்டும்.

முந்நூற்றிருபத்தோராம் வார்த்தை

ஒரு பதிவ்ரதையான ஸ்திரீக்கு ஐந்துவகைப்பட்டவர்கள் கைவிடத் தக்கவர்களாய் மூன்று வகைப்பட்டவர்கள் கைக்கொள்ளத்தக்கவர்களா யிருப்பதுபோலே, மோக்ஷமடையவிரும்பும் ப்ரபந்நனுக்கும் ஐந்து

போலவென்னில் ; - பதிவ்ரதையாயிருப்பாளொரு ஸ்த்ரீக்கு அஞ்சுகோடி த்யாஜ்யமாய், மூன்று கோடி உபாதேய மாணற்போலே. அவளுக்கு த்யாஜ்யர் - கன்னிகைகள், வேஸ்யைகள், வேஸ்யாபதிகள், ஒருவனுக்குக் கைக் கொடுத்து வைத்து எழுந்துபோனவன், உன்னேயிருந்து மயக்குகிறவன்; இனி உபாதேயராவார் - மாதாபிதாக்கள், தன்புர்த்தாவுக்கு அவர்ஜநீயரான ப்ருத்தூக்கன், தன்னோட்டை பதிவ்ரதைகள். இவனுக்கு த்யாஜ்யர் - ஸம்ஸாரிகள், தேவதாந்தரங்கள், தேவதாந்தரபரதந்த்ரர்கள், த்ருநத் திலே புகுந்து நின்று த்ருநாந்தரியாய்ப் போனவர்கள், ரூபநாமங்கனையுடையராய் உள்ளே புகுந்து அநந்யப்ரியோஜந ரோடே மசக்குப் பரலிட்டுத் திரிகிறவர்கள்; இனி உபாதேயர் - ஆசார்யர்கள், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், ஸப்ரஹ்மசாரிகள்.

வகைப்பட்டவர்கள் கைவிடத்தக்கவர்களாய், மூன்று வகைப்பட்டவர்கள் கைக்கொள்ளத்தக்கவர்களாயிருப்பார்கள். I இருவருக்கும் கைவிடத் தக்கவர்களாவார்—(1) பதிவ்ரதைக்குக் கன்னிகைகள். ப்ரபந்நனுக்கு கன்னிகைகளைப்போலே பக்குவமடையாத ஸம்ஸாரிகள். (2) பதிவ்ரதைக்கு வேசிகள். ப்ரபந்நனுக்கு வேசிகளைப்போலே ஆத்மாவின் கற்பையிழக்கவைக்கும் மற்ற தெய்வங்கள். (3) பதிவ்ரதைக்கு வேசிகளைக் கைக்கொண்டவர்கள். ப்ரபந்நனுக்கு வேசிகளைப்போன்ற மற்ற தெய்வங்களுக்கு ஆட்செய்பவர்கள். (4) பதிவ்ரதைக்கு ஒரு வனைக் கைப்பிடித்து அவனைவிட்டுப் பிரிந்து வாழாவெட்டியாய்ப் போனவன். ப்ரபந்நனுக்கு அவனைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவத்ருநனத்திலேயிருந்து, அதைவிட்டு மற்ற மதங்களைப் பற்றியவர்கள். (5) பதிவ்ரதைக்கு பதிவ்ரதாவேஷம்பூண்டு கணவனோடு இருந்து கணவனுக்கு ஏறுமாறாக நடந்து மயக்குகிறவன். ப்ரபந்நனுக்கு அவர்களைப்போலவே, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ரூபநாமங்கனையுடையவராய் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமூஹத்திலே புகுந்து கூழாடப்பட்டு நின்றவர்களாயிருந்தபோதிலும் வாழாடப்பட்டு நின்றவர்களைப்போலே வேஷம் போட்டுத் திரிபவர்கள். II இருவருக்கும் கைக்கொள்ளத்தக்கவராவார்—(1) பதிவ்ரதைக்குத் தாய்தந்தையர்கள்; ப்ரபந்நனுக்கு தாய்போன்ற திருமந்த்ரத்தை உபாதேயஸித்த தந்தைபோன்ற ஆசார்யர்கள். (2) பதிவ்ரதைக்குத் தன் கணவனுக்கு நெருங்கியிருக்கும் உறவினர்கள்; ப்ரபந்நனுக்கு எம்பெருமானோடு நெருங்கியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்.

முந்நூற்றிருபத்திரண்டாம் வார்த்தை

ஒரு வைஷ்ணவனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணும்போது அவனுடைய குணத்தோஷங்களிரண்டும் நிரூபிக்கவேண்டும்; நிரூபிக்கிறது குணங்கண்டு ஸ்துதிக்கவும், தோஷங்கண்டு தூஷிக்கவும் என்று; நாமே செறுகைக்கும், பற்று கைக்கும் என்று ஆச்சான்பிள்ளை.

முந்நூற்றிருபத்துமுன்றாம் வார்த்தை

நம்பிள்ளை வார்த்தை; - த்யாஜ்யவிஷயமும், உத்யாஸீந விஷயமும், அநுக்யஹவிஷயமும், அநுப்யவவிஷயமும். அதாவது - நாஸ்திகர், ஆஸ்திகநாஸ்திகர், நாஸ்திகஆஸ்திகர், ஆஸ்திகர். நாஸ்திகராவார் - புறம்போடு உள்ளோடு வாசியற நாஸ்திகர்; ஆஸ்திக நாஸ்திகராவார் - புறம்பு ஆஸ்திகரைப் போலேயாய் உள்ள நாஸ்திகர்; நாஸ்திக ஆஸ்திகராவார் - புறம்பு நாஸ்திகரைப்போலேயாய் உள்ள ஆஸ்திகர்; ஆஸ்திகராவார் - உள்ளோடு புறம்போடு வாசியற ஆஸ்திகராயிருப்பவர்கள்.

(3) பதிவ்ரதைக்குத் தன்னைப் போன்ற பதிவ்ரதைகள். ப்ரபந்தனுக்குத் தன்னைப் போலே ஆசார்யனிடத்தில் ஆஸ்ரயித்து ப்ரபந்தநானவர்கள்.

முந்நூற்றிருபத்திரண்டாம் வார்த்தை

ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடைய குணங்களையும் தோஷங்களையும் அவனோடு கூடப்பழகும் மற்றொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஆராய்வது குணங்கண்டு துதிப்பதற்கும் தோஷங்கண்டு நிந்திப்பதற்கும் அன்று; தோஷத்தை நாமே போக்கடிப்பதற்கும் குணத்தைக் கைக் கொள்வதற்குமேயாகும்.

முந்நூற்றிருபத்துமுன்றாம் வார்த்தை

(1) வெளிவேஷத்திலும் மனோபூவத்திலும் நாஸ்திகர்களாயிருப்பவர்கள் கைவிடத்தக்கவர்கள். (2) வெளிவேஷத்தில் ஆஸ்திகர்களைப் போலே இருந்துகொண்டு மனோபூவத்தில் நாஸ்திகராயிருந்து வரும் ஆஸ்திகநாஸ்திகர்கள் உபேக்ஷிக்கத்தக்கவர்கள். (3) வெளி வேஷத்தில் நாஸ்திகர்களைப்போலே இருந்துகொண்டு, மனோபூவத்தில் ஆஸ்திகராயிருக்கும் நாஸ்திக ஆஸ்திகர்கள் அருளோடு நல் வார்த்தைகள் சொல்லித் திருத்தத்தக்கவர்கள். (4) வெளிவேஷத்திலும் மனோபூவத்திலும் ஆஸ்திகர்களாயிருப்பவர்கள் எப்போதும் அநுபூஷிக்கத்தக்கவர்கள் என்று கருத்து.

முந்நூற்றிருபத்துநாலாம் வார்த்தை

முதலியாண்டான், மிளகாழ்வானுக்கு அருளிச்செய்த வார்த்தை; - கன்னக்கள்ளர் நால்வர், அவர்களைப் பரிஹரித்து வர்த்திக்கவேண்டும். அவர்களாரென்னில்; ஆத்மாபஹாரி, விபூ, த்யபஹாரி, குணித்வபஹாரி, பரத்வாபஹாரி. ஆத்மா பஹாரியாகிறுன் - திருமார்பில் கௌஸ்துபுத்தைக் களவு கண்டவன். எங்ஙனையென்னில்; - ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கை. விபூ, த்யபஹாரியாகிறுன் - ஏகாயநன். எங்ஙனையென்னில்; - மாத்ருஹீநன். குணித்வபஹாரியாகிறுன் - மாயாவாதி; எங்ஙனையென்னில்; - நிர்க்குணமென்கையாலே. பரத்வாப ஹாரியாகிறுன் - ருத்ரபரத்வ ப்ரமாண நிஷ்டன். இவர்க ளுக்கு அஜ்ஞாநமும், அந்யதாஜ்ஞாநமும், விபரீத ஜ்ஞாநமும் விஞ்சியிருக்கும்.

முந்நூற்றிருபத்துநாலாம் வார்த்தை

பிறர் சொத்துக்களைக் கன்னம்வைத்துக் கொள்ளியிடும் கள்வக் களைப்போலே எம்பெருமானுடைய செல்வங்களை துர்வாதுங்களைச் செய்து அபஹரிக்கும் கள்வர்கள் நால்வர். அவர்களைக்கண்டால் தூரவிலகிச்செல்லவேண்டும். அவர்களாவார்—(1) எம்பெருமானுக்குத் திருமார்பில் ஸ்ரீகௌஸ்துபுமணிபோலே விலைமதிப்பற்ற செல்வமாயிருக்கும் ஆத்மாவை அவனுக்கு ரோஷமாயிராமல் தனக்கே உரியது என்னும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ரய நினைவாலே அபஹரிக்கும் ஆத்மாபஹாரி. “யோந்யதா ஸந்தமாத்தாமநம் அந்யதா ப்ரதிபத்யதே | கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்தமாபஹாரினு ||” [புர - உத் 42-35] [எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் ஆத்மாவை, தனக்குரியதாக நினைத்து ஆத்மாவையே அபஹரிக்கும் அக்கள்வனில் செய்யப்படாத குற்றம் எது?] என்று இவன் செய்யும் குற்றத்தின் கொடுமை கூறப் பட்டது. (2) எம்பெருமானுடைய செல்வங்களில் தலையான செல்வமான லோகமாதாவான ஸ்ரீதேவியை இல்லைசெய்து ப்ரஹ்மசாரி நாராயணனையே ஸேஷியாகக்கொள்ளும் ஏகாயநன் எம்பெருமானுடைய விபூதியை (செல்வத்தை) அபஹரிப்பவனாகிறுன். (3) எகல கல்யாண குணங்களும் நிறைந்தவனான நாராயணனை ஒரு குணமும் அற்றவன் என்கையாலே மாயாவாதியாகி அக்ஷைதி குணங்களை அபஹரிப்பவனாகிறுன். (4) ஸிவனுக்குப் பரத்வம் கூறும் ஸைவாக்யம வைபுராணங்களிலே ஊன்றிநிற்கும் வைவன் எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை அபஹரிப்பவனாகையாலே பரத்வாபஹாரியாகிறுன். இவர்கள் அனைவர்க்கும் அஜ்ஞானமும் (ஜ்ஞானமன்மையும்), அந்யதா ஜ்ஞானமும் ஸ்வபூவங்களைத் தவறாக நினைப்பதும்), விபரீதஜ்ஞானமும் (தூர்மிஸ்வரூபத்தையே தவறாக நினைப்பதும்) — மிகுதியாயிருக்கும்.

முந்நூற்றிருபத்தஞ்சாம் வார்த்தை

“ஸ்வரூபநாஸகரோடு செறிகையுமநர்த்தம், ஸ்வரூப வர்த்தகரோடு செறியாதிருக்கையும் அநர்த்தம்; என்றும் அஸத்ஸங்குதி அநர்த்தத்திலே தலைக்கட்டும், ஸத்ஸங்குதி ஸத்நாபஸ்யந்தியிலே தலைக்கட்டும்” என்று ஆச்சான்பிள்ளை வார்த்தை.

முந்நூற்றிருபத்தாரும் வார்த்தை

பெரியதிருநாள் தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்துப் பெருமாளெழுந்தருளுகிறபோது எம்பெருமானார் தாமும் தீர்த்தமாடி ஸேவித் தெழுந்தருளுகிறவர், பிள்ளை உறங்காவில்லிதூஸர் திருக்கை கொடுத்துவர ‘இதென்?’ என்று சிலர் விண்ணப்பஞ்செய்ய; a “ஜந்மம் உயர்ந்திருக்கத் தாழ நின்றோமே என்கிற அபிமான முண்டிறே எல்லார்க்கும் ; அக்கொத்தையுமில்லாதவரினே யிவர்” என்றருளிச்செய்தருளினார்.

முந்நூற்றிருபத்தஞ்சாம் வார்த்தை

ஸ்வரூபத்தை அழிக்கும் அத்வைதிகள், லைவர்கள், விஷய ப்ரவணர்கள் முதலானாரோடு நெருங்கிப் பழகுவது இம்மையிலும் தீங்கு விளைத்து, மறுமையிலும் நரகம் முதலானவற்றை விளைத்துவிடும். ஸ்வரூபத்தை வளர்ச்செய்யும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு நெருங்கிப் பழகாதிருக்கையும் அப்படியே செய்துவிடும். முற்கூறிய தீயவர்களோடு சேருவது எப்போதும் நரகத்தை விளைத்துவிடும். நல்லவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு சேருவது — “தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதும் ஸத்நா பஸ்யந்தி ஸூரய:” [ருக்வேதம் அஷ்டக 1-2-7] [விஷ்ணு வினுடைய அந்தப் பரமபதத்தை நித்யஸூரிகள் எப்போதும் காண்கிறார்கள்] என்று சொல்லப்படும் பரமபதத்தையே அளித்துவிடும்.

முந்நூற்றிருபத்தாரும் வார்த்தை

a “உயர்ந்த ப்ராஹ்மணாதி வர்ணங்களில் பிறந்தவர்களுக்கு, சிலர்க்கு அடிமைத் தொழில் செய்வதென்றால் ‘உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்து இழிதொழில் செய்கிறோமே’ என்று குலாபிமானமும், அதனால் வரும் தயக்கமும், வருத்தமும் ஏற்படக்கூடும். மற்றவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்கே ஏற்பட்ட ஸூத்ரவர்ணத்திலே பிறந்த பிள்ளையுறங்கா வில்லிதூஸருக்கு அந்த அபிமானமும், தயக்கமும், வருத்தமும் ஏற்பட இடமில்லை. அதனால் உள்ளத்தால் பரிஸூத்தூரான அவருடைய ஸ்பர்ஸம் தமக்கும் வர்ணஸ்ரமாபிமானத்தைப் போக்கிப் பரிஸூத்தூயளிக்கவல்லது” என்று எம்பெருமானார் திருவுள்ளம். இதனாலேயே பிள்ளையுறங்காவில்லிதூஸர் வேதகப்பொன் (இரும்பைப் பொன்னுக்கும் ஸ்பர்ஸவேதி) போன்றவர் என்னும் கருத்தமைந்த ‘ராமாநுஜ ஸ்பர்ஸவேதி’ என்னும் பெயரால் அழைக்கப்பட்டார். ஆரூயிர்ப்படிசுருபரம்பரை (பக்கம் 236-ல்) இது உள்ளது.

முந்துற்றிருபத்தேழாம் வார்த்தை

புட்டர் நீராடி எழுந்தருளாநிற்க ஒரு சைவன் எதிரே வர, அவனுடம்பில் சாம்பல் தம் திருமேனியிலே படிந்தாற் போலேயிருக்க, பின்னையும் போய் நீராடியெழுந்தருளி உள்ளே எழுந்தருளாதே திருமாளிகை வாசலிலே நின்று ஆண்டாளையழைத்து, 'இப்படி பட்டதுக்கு ப்ராயஸ்சித்த மருளிச்செய்யவேண்டும்' என்ன; ஆண்டாளும் நெடும் போது திகைத்துநின்று 'ஸ்ரீ பாததீர்த்தத்தையாகிலுங் கொள்ளுமித்தனையன்றோ' என்ன, 'அது சேருமோ?' என்ன, 'உயிர் மாளுமளவில் உயிரைமாறியாகிலும் உயிரை நோக்க வேண்டாவோ?' என்ன, 'ஆகில் திருவுள்ளமானபடி செய்யு மத்தனையன்றோ?' என்ன; அவ்வளவிலே ஆழ்வார் திருவ ரங்கப்பெருமானரையரை / ஸ்ரீபாததந்தாங்குகிற சொல்லமால் சுட்டார் இங்கே தண்டுவாங்க எழுந்தருள, ஆண்டாள் அவரைக்கண்டு 'தீர்த்தம் வாராநின்றது' என்ன, புட்டர்

முந்துற்றிருபத்தேழாம் வார்த்தை

ஒரு சைவனுடைய உடம்பில் சாம்பல் தம்மேல் பட்டதற்கு ப்ராயஸ்சித்தம் அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று புட்டர் தம் திருத் தாயாரான ஆண்டாளைக் கேட்டார். "உயர்குலாபிமானமில்லாத துஸாரான பரமபுகழ்வதர் ஒருவரின் ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை ஸ்வீ- கரிப்பதே இதுக்கு ப்ராயஸ்சித்தமாகும்" என்றாள் ஆண்டாள். "அத் தகையவர் அடியேனுக்கு ஸ்ரீபாததீர்த்தம் அளிக்க இசையமாட்டா ராகையால் அது கிடைக்குமோ" என்று அதிசங்கைப்பட்டார் புட்டர். அதற்கு ஆண்டாள், "ஆத்மநாஸத்தை விளக்கும் ஒரு தேவனும் வந்துவிட்டபோது, அதற்கு உயிரைக் கொடுத்தாவது பரிஹாரம் தேடி ஆத்மாவை ரக்ஷிக்கவேண்டாமா? ஆகையால் எப்படியாவது முயன்று அத்தகைய ஸ்ரீபாததீர்த்தம் கொள்வீர்" என்று அருளினாள். "இப்படித் திருவுள்ளமாகில் தேவரீர் நியமித்தபடியே செய்கிறேன்" என்றார் புட்டர். அப்போது ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானரைய ருக்கு ஸ்ரீபாதம் தாங்கும் (ப்ரஹ்மரதம் எழுந்தருளப்பண்ணும்) ஒரு பரம புகழ்வதர் அங்கு ஒரு கார்யமாக எழுந்தருள, அவரைக் கண்டு ஆண்டாள் 'தீர்த்தம் வருகின்றது' என்றாள். அதற்கு

‘நமக்குக் கூடுகிறதோ?’ என்ன, ‘முற்றாணிட்டுக் கறக்கிலும் பசலுக்குப் பாலன்றோ வேண்டுவது’ என்ன, பட்டரும் ‘அப்படியே செய்கையன்றோவுள்ளது’ என்ன, கலசப்பாணியிலே திருமஞ்சனங்கொண்டு ஸ்ரீபாதத்திலே சொரிந்து தீர்த்தத்தையும் ப்ரஸாதப்பட்டு ப்ரீதராணர்.

முந்நூற்றிருபத்தெட்டாம் வார்த்தை

பட்டர் அறியில் ஸம்மதியாரென்று பட்டருடைய ஸ்ரீபாதத்தை வேறே சிலரையிட்டு விளக்குவித்து ஆண்டாள் ப்ரஸாதப்படுவாரென்று நஞ்சீயரருளிச்செய்தாரென்று நம் பிள்ளையருளிச்செய்வார்.

முந்நூற்றிருபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

a புகுவச்சேஷத்வம் ஸர்வஸாதாரணமுமாய், சேதநனுக்கு ஸர்வஸாதாரணமுமாயிருக்கும்; b புகுவச்சேஷவ்ருத்தி ஸர்வஜநஸாதாரணமுமாயிருக்கும்; c புகுவதஸேஷத்வமும் புகுவதகைங்கர்யமும் பரமைகாந்திக்கே அஸாதாரணம்.

பட்டர் ‘நமக்குக் கிடைக்குமோ?’ என்று ஐயமுற்றார். ‘பஸுவிற்கு வயிறு நிறையத் தீனிபோட்டுக் கறந்தாவது குழந்தைக்குப் பால் ஸம்பாதித்துத்தானே ஆகவேண்டும். அதுபோல் இவரை அநுவர்த்தித்தாவது ஸ்ரீபாததீர்த்தம் கொள்ளும்’ என்று ஆண்டாள் நியமிக்க, பட்டரும் அப்படியே செய்து உகந்தார் என்று கருத்து.

முந்நூற்றிருபத்தெட்டாம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தை குருபரம்பராப்ரபாவத்தில் [நமது 2-ம் பதிப்பு பக்கம் 355] விளக்கப்பட்டுள்ளது. அதில் பார்த்துக்கொள்வது.

முந்நூற்றிருபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

a இவ்வாக்யத்தின் பிற்பகுதியில் ‘ஸர்வ’ என்னும் இடத்தில், ‘புகுவதஸேஷத்வம்’ என இருக்கவேண்டும்; ‘எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பது, சேதனசேதனங்கள் அனைத்துக்கும் பொது; புகுவதவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பது சேதனர்களுக்கே கைகூடும்’ என்று பொருள். b எம்பெருமான் விஷயத்தில் கைங்கர்யம் எல்லாச் சேதனர்களுக்கும் பொதுவாயிருக்கும். c எம்பெருமானுடைய அடியார்

முந்நூற்றுமுப்பதாம் வார்த்தை

ப₄க₃வதவைப₄வம் சொல்லாநிற்கச்செய்தே ஒருவர் ப₄க₃வத்₃விஷயஞ்சொல்ல, 'இப்போது விசேஷஞ்சொல்லு கிறவிடத்தில் ஸாமாந்யமென்?' என்று ஆச்சான்பிள்ளை.

முந்நூற்று பத்தோராம் வார்த்தை

'மத்₃ப₄க்தவிஸ்லேஷவிஷயத்தில் ஸத்தையுடனேயிருக்கு மவர்கள் மத்₃விஷயஸத்ருக்கள்' என்று ஈஸ்வரவாக்யம்; 'மறு வ லி ட ர த ஸப்₃த₃ாதி₃விஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தில் விரக்தியும், வளராநிற்பதான ப₄க₃வதவிஷய ப்ராவண்யமுங் காண் வைஷ்ணவ லக்ஷணமாவது' என்று நம்பிள்ளை.

விஷயத்தில் ஸேஷத்வமும் கைங்கர்யமும் எம்பெருமானையே ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாகக் கொண்ட பரமைகாந்திகளுக்கே உரியதாயிருக்கும்.

முந்நூற்றுமுப்பதாம் வார்த்தை

'ப₄க₃வத்₃ வைப₄வம் சொல்லுவது வைஷ்ணவர்கள் அவைஷ்ண வர்கள் ஆகிய அனைவருக்கும் பொதுவாகையாலே தாழ்ந்தது' என்றும், 'ப₄க₃வதவைப₄வம் சொல்லுவது பரமைகாந்திகளுக்கே உரிய தாகையாலே சிறந்தது' என்றும் ஆச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம்.

முந்நூற்றுமுப்பத்தோராம் வார்த்தை

"என் அடியார்களைப் பிரிந்தால் த₄ரிப்புடன் இருப்பவர்கள் எனது ஸத்ருக்கள்" என்பது—"த்₃விஷத்₃ந்நம் ந பே₄க்தவ்யம் த்₃விஷத்₃ந்நம் நைவ பே₄ஜயேத் | பாண்டுவாந் த்₃விஷஸே ஞாஜந்! மம ப்ராண ஹி பாண்டுவா: ||" [பார-உத் 91-27] [து₃வேஷிப்பவர்களுடைய உணவு உண்ணத்தக்கதன்று. த்₃வேஷிப்பவர்களுக்கு உணவளிப்பதும் கூடாது. அரசனே! நியும் உன்னைச்சேர்ந்த பீ₄ஷ்ம த்₃ரோணாதி₃களும் பாண்டுவர்களை த்₃வேஷிக்கிறீர்கள். பாண்டுவர்கள் எனக்கு உயிரன்றோ.] என்னும் ப₄க₃வத்₃வாக்யத்தில் பீ₄ஷ்மாதி₃களையும் ஸத்ருக்களாக எடுத்திருப்பதிலிருந்து விளங்குகிறது. "ஸப்₃த₃ாதி₃விஷய ஈடுபாட்டில் நினைநின்ற வைராக்₃யமும், மேலும்மேலும் வளரும் ப₄க₃வத விஷயத்தில் ஈடுபாடுமே வைஷ்ணவ லக்ஷணம்" என்பது முற்கூறிய எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தை அடியொற்றி நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தது.

முந்நூற்றுமுப்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

a “ஒருவனுக்கு ஒரு வ்யஸநமுண்டானால் அந்த வ்யஸநம் தீரும்படியாக ப்ரஸாதி₃க்கவேண்டுமென்று ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனை அபேக்ஷிக்க; அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் ப்ரஸாதி₃க்க, அவனுக்கு அந்த வ்யஸநம் தீரக் காணாநின்றேம், இது ப₄க₃வச்ச₂க்தியாலேயோ, வைஷ்ணவன் ஸக்தியாலேயோ?” என்று பின்பழகிய பெருமாள்ஜியர் நம்பிள்ளையைக் கேட்க; ப₄க₃வச்ச₂க்தியாலே என்றருளிச்செய்ய; b ‘ஆனால் எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்க அமையாதோ?’ என்ன; ‘அமையாது; அவனை ப்ரஸாதி₃ப்பித்துக்கொள்ளும் வகை இதுவல்லதில்லை’ என்ன; c ‘ஒரு வைஷ்ணவன் ப்ரதிஜ்ஞையை எம்பெருமான் முடித்துக்கொடுத்த இடமுண்டோ?’ என்ன; “அர்ஜுநனுக்கு ஜயத்₃ரத்₂ஜோபாதி ப₃லமின்றிக்கேயிருக்க, ‘நான் அஸ்தமிப்பதுக்குமுன்னே, ஜயத்₃ரத்₂னை வதி₄க்கக்கடவேன்’ என்று அர்ஜுநன் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை ஸர்வேஸ்வரன் முடித்துக்கொடுத்தமை கண்டிலீரோ?” என்றருளினார்.

முந்நூற்றுமுப்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

a ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடைய வாக்கின் ஸக்தியாலே பிறர்க்குத் துன்பங்கள் நீங்குவது எம்பெருமானுடைய ஸக்தியாலா? அந்த வைஷ்ணவனுடைய ஸக்தியாலா? என்பது கேள்வியின் கருத்து. ‘எம்பெருமானுடைய ஸக்தியாலே’ என்பது அதற்கு பதில். b ‘அப்படியானால் அந்த எம்பெருமானையே நேரே பிரார்த்தி₂க்கலாமே’ என்று இதன்மேல் எழுந்த கேள்வி. “எம்பெருமானை நேரே பிரார்த்தி₂ப்பதைக் காட்டிலும், அவனுக்கு மிகவும் இனியவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய அருளையும் வாக்கையும் பெற்றால் எம்பெருமான் அந்த வாக்கை அவஸ்யம் தலைக்கட்டிக் கொடுப்பானாகையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் பிரார்த்தி₂ப்பதே எம்பெருமானை உகப்பித்துக் கார்யத்தை ஸாதி₄த்துக்கொள்ளச் சிறந்தது” என்பது இதற்கு பதில். c ‘ஆயுத₄மெடுக்கமாட்டேன்’ என்ற தன் வார்த்தையையும் பொய்யாக்கிக்கொண்டு திருவாழியாழ்வானைக்கொண்டு ஸூர்யனை மறைத்து ‘ஜயத்₃ரத்₂னைக் கொல்லக்கடவேன்’ என்ற அர்ஜுனனின் ப்ரதிஜ்ஞையைக் கண்ணன் முடித்துக்கொடுத்தது இவ்விஷயத்தில் த்ருஷ்டாந்தம் என்று கருத்து.

முந்நூற்றுமுப்பத்துமூன்றாம் வார்த்தை

a பிள்ளை; -b ப்ரபந்தர்-ஜ்வரமாய் க்லேஸியாநிற்க, பிள்ளை காரியார்தாஸரும், சக்ரபாணிப்பிள்ளானும் அறியவந்த வளவிலே, இடவகையில் உத்தமநம்பி ரக்ஷகனாய் க்லேஸியா நின்றனென்ன; ப்ரபந்தர், “வர்த்தமாநரோக்ய ஸாந்திரஸ்து” என்று ப்ரஸாதிக்க; பிள்ளான் “நீர் க்லேஸியாநிற்க ப்ரஸாதிக்கையாவதென்? அது ஸமிக்கையாவதென்?” என்ன; பிராட்டி ராவண புவாத்திலேயிருந்து ராக்ஷஸிக ளாலே க்லேஸப்படுத்தப்பட்டாளென்ன, அவள் “ஸீதோ புவ ஹநாமத:” என்ற வாக்யம் புவலித்ததில்லையோ? என்று முதலித்துக் கொடுத்தார்.

முந்நூற்றுமுப்பத்துமூன்றாம் வார்த்தை

a இது நம்பிள்ளை வார்த்தை. b ஒரு ப்ரபந்தர் ஜ்வரம் வந்து வருந்தும்போது, பிள்ளை காரியார்தாஸரும் சக்ரபாணிப்பிள்ளானும் அவரை விசாரிக்க வந்தார்கள். அப்போது பேச்சின் நடுவே அவர்கள் “கோயிலுக்கு ரக்ஷகரான உத்தமநம்பி நோயாலே மிகவும் வருந்து கிருர்” என்று சொன்னார்கள். அந்த ப்ரபந்தர் “உத்தமநம்பிக்கு இப்போது இருக்கும் நோய் தீரக்கடவது” என்று அருளினர். அதைக் கேட்ட சக்ரபாணிப்பிள்ளான் “நீர் நோயாலே வருந்தும் போது பிறர் நோயைத் தீர்க்க உமது வாக்குக்கு ஸக்தியுண்டோ? பிறர் நோயை நீக்கும் ஆற்றல் உமது வாக்குக்கு இருந்தால், உமது நோயையே போக்கிக் கொண்டிருக்கலாமே” என்று பொருள் படக்கேட்டார். அதற்கு அந்த ப்ரபந்தர் — “சீதாபிராட்டி அஸோகவனத்திலேயிருந்து ராக்ஷஸிகளாலே துன்புறுத்தப்படும் போது, தனக்கு ரக்ஷகன் எம்பெருமானேயாகையாலும், தன்னைத் தான் ரக்ஷித்துக் கொள்வது தன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாதாகையாலும் தன் ரக்ஷணத்திலே டியலவில்லை. ஆனால் பரமபூதராக்யவதனான அநுமன் வாலிலே அரக்கர்கள் நெருப்பை வைத்தபோது அதற்குப் பரிஹாரம் தேடவேண்டியது அவஸ்யமாகையாலே ‘அக்ஷுனியே! நீ அநுமனுக்குக் குளிர்ந்திருப்பாயாக’ [ரா.ஸு 53-29...32] என்னும் வாக்கை அருளினான். அது புவலித்தது என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் காண்கிறோம். ஆகவே, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான நாமும் நாமறிந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் துன்பம் நேரும்போது ‘அது தீரவேணும்’ என்னும் வாக்கைச் சொன்னால், அது அவஸ்யம் புவலிக்கும்” என்ற பதில் மூலம் பிரமாணம் காட்டி அர்த்தநிஷ்கர்ஷம் செய்தார்.

முந்நூற்றுமுப்பத்துநாலாம் வார்த்தை

அநந்தாழ்வான் நோவுசாத்திக்கிடந்தாரென்று கேட்டருளி, திருவேங்கடமுடையான், “அநந்தாழ்வானை அறிந்து வாருங்கோள்” என்று சில ஏகாங்கி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை விட்டு அறிவிக்க; ‘ஆளிட்டு அந்திதொழுதானோ?’ என்ன; திருவேங்கடமுடையான் எழுந்தருளி வாசலிலே வந்துநிற்க; பேசாதேகிடந்தார்; ‘அநந்தாழ்வான்! நாம் வரப் பேசாதே கிடந்தாய்!’ என்ன; ‘ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவன் வரப்பேசாதே யிருந்தேனாகிலன்றோ எனக்குக் குறையாவது’ என்ன; ‘நாம் உம்மை இதினின்றும் போகச்சொல்லில் செய்வதென்?’

முந்நூற்றுமுப்பத்துநாலாம் வார்த்தை

‘அநந்தாழ்வான் நோயால் வருந்துகிறார்’ என்று கேள்விப்பட்ட திருவேங்கடமுடையான், அவரை விசாரித்து வருவதற்குச் சில ஏகாங்கி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அனுப்பினான். “ஸந்த்யாவந்த உனத்தைத் தானே செய்யவேண்டியிருக்க, ஓர் ஆள் வைத்து அதைச் செய்வாரைப் போலே, அந்தரங்கமான அடியேனை விசாரிக்கத் திருவேங்கடமுடையான் நேரில் வராமல் ஆளிட்டு விசாரிக்கிறானோ?” என்று அநந்தாழ்வான் அருளிச்செய்தார். இதை ஏகாங்கிகள்மூலம் கேள்விப்பட்ட திருவேங்கடமுடையான் ஸ்ரீபாதம் தாங்குவார்க்கு அருளப்பாடிட்டுப் புறப்பட்டு, அநந்தாழ்வான் திருமாளிகை வாசலிலே வந்துநின்றான். அதறிந்தும் பேசாதேகிடந்தார் அநந்தாழ்வான். அதைக்கண்டு திருவேங்கடமுடையான் “அநந்தாழ்வான்! நாம் வந்தபின்பும் பேசாமலிருந்தாயே” என்றான். அதற்கு அநந்தாழ்வான், “ஒரு வைஷ்ணவன் வந்தபோது பேசாமலிருந்தால்தான் எனக்குக் குறை. நீர் வந்தபோது பேசாமலிருந்தால் ஒரு குறையுமில்லை” என்று கைக்காயத்துக்கு இடையூறுகத் தமக்கு நோயை அளித்த குறைதோற்றச் சொன்னார். அதுகேட்ட திருவேங்கடமுடையான், “நாம் எம்மை இப்படி அவமதிக்கும் உம்மை இந்தத் திருமலையிலிருந்து வெளியே போகச் சொன்னால் என்ன செய்வீர்” என்று இவரைச் சோதிக்கைக்காகக் கேட்டான். அதற்கு அநந்தாழ்வான், “நாம் இருவருமே இந்தத் திருமலைக்கு வந்து சேர்ந்தவர்களே. ‘பரன் சென்று சேர் திருவேங்கடம்’ [திருவாய் 3-3-8] என்கிறபடியே, நீர் சில நாள் முன்னால் வந்தீர். நான் பிற்பாடு வந்தேன் என்னும் இவ்வளவே வாசி, ஆகையால் இத்திருமலையாழ்வார் அடியேனைப் போகச்சொன்னால் போக

என்ன ; ‘நீர் ஒரு கிழமை முற்பட்டீர் இத்தனையன்றோ, இருவரும் திருமலையாழ்வாரை ஆஸ்ரயித்தோம் இத்தனையன்றோ’ என்று அருளிச்செய்தார்.

முந்நூற்றுமுப்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

எம்பெருமான் இடைச்சி கையிலே கட்டுண்டிருந்தபடி-ராஜா அந்தப்புரத்திலே மாலையாலே கட்டுண்டிருந்தாற்போலே.

முந்நூற்றுமுப்பத்தாரும் வார்த்தை

மூன்று வஸ்துவிலே ப, க, வத், வஸ்து வளருமென்று பிள்ளான் பணிக்கும்; -திருவநந்தாழ்வான் மடியிலும், பெரிய திருவடி திருமுதுகிலும், ஸேனைமுதலியார் திருப்பிரம்பின் கீழும். நாய்ச்சிமாரோடே எம்பெருமான் லீலகொண்டாடா

வேண்டுமெயொழிய நீர் போகச்சொன்னால் போகவேண்டிய அவஸ்ய மில்லை” என்று அருளிச்செய்தார். பரிபக்வனான பிள்ளையின் பரம ரஸமான வார்த்தையைக் கேட்டுத் தந்தை உகப்பதுபோலே அந்ந் தாழ்வானின் பரமரஸமான இவ்வார்த்தையைக் கேட்டுத் திருவேங்கட முடையான் உகந்திருப்பான் என்பதில் ஐயமில்லை.

முந்நூற்றுமுப்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

ஸர்வேஸ்வரனான எம்பெருமான் இடைச்சிகள் கட்டவும் அடிக்க வுமாம்படி இருந்தது — ராஜா அந்தப்புரத்திலே தனது ராணியின் மாலையாலே கட்டுண்டும், கை கால்களாலே அடியுண்டும் அவற்றை பேடாக்யமாக நினைத்திருப்பதுபோலே—என்று கருத்து.

முந்நூற்றுமுப்பத்தாரும் வார்த்தை

எம்பெருமான் நித்யஸூரிகளோடே பரிமாறும்போது தன்னை ஸ்வாமியாகவும் நித்யஸூரிகளைத் தன் அடியைகளாகவும் நினைத்துப் பரிமாறுவதில்லை. தன்னை ஒரு இளவரசனைப் போலவும், நித்யஸூரிகளை—தன்னை மடியிலும், முதுகிலும் சுமந்து வளர்க்கும் தாய்மார்களைப் போலவும், தன்னை நியமித்து ராஜகார்யங்களில் புத்திமதி சொல்லி நடத்திச் செல்லும் மூதறிஞர்களான மந்திரிகளைப் போலவும் நினைத்தே பரிமாறுவான் எம்பெருமான். இதையே “வானிளவரசு” [பெரியாழ்த்திரு 3-6 3] என்று அருளிஞர் பெரியாழ்வார். அந்த நித்ய ஸூரிகளும் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளமறிந்து, இளவரசனை மடியிலும், முதுகிலும் சுமந்து வளர்க்கும் தாய்மார்களைப்போலவும், அவனை நியமிக்கும் மூதறிஞரான மந்திரிகளைப்போலவுமே நடந்துகொள்வார்கள். ஓர் இளவரசனைப் போஷித்துக்கொண்டாடி நியமித்து வளர்க்கும் தாய்மார்களைப்போலே, எம்பெருமானைத் திருவநந்தாழ்வான் தன் மடியிலே வைத்துச் சீராட்டி வளர்ப்பார்; பெரிய திருவடியான கருடனின் குழந்தையை முதுகில் சுமந்து செல்வது

நிற்க, 'ஸீலையாலே ஐக, ந்திர்வஹணத்தை மறக்கிருளே' என்று நியமிக்கைக்காக ஸேனைமுதலியார் எழுந்தருளின வாறே, "இந்தானும் ஐயர்வந்தார்" என்று நாயச்சிமார் உள்ளே புக்கருளுவராம்.

முந்நூற்றுமுப்பத்தேழாம் வார்த்தை

ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கு ஸீமா ததீயஸேஷத்வம்; பரஸ்வரூபத்துக்கு ஸீமா அர்ச்சாவதாரம்; விரோதி₄ஸ்வரூபத்துக்கு ஸீமா அஹங்காரமகாரங்கள்; உபாய ஸ்வரூபத்துக்கு ஸீமா புகுவத் க்ருபை; உபேயத்துக்கு ஸீமா புகுவந்முகே₂ல லாஸம்— என்று நம்பிள்ளை.

போலே, எம்பெருமானை முதுகில் சுமந்து சென்று கொண்டாடி வளர்ப்பார். ஸேனை முதலியார் பிரம்பும் கையுமாக நின்று உபாத்தியாயர் பிள்ளைகளைப் போலே நியமித்து வளர்ப்பார்—என்று பிள்ளான் அருளிச்செய்வராம். எம்பெருமான் நாச்சிமாரோடே விளையாடி லீலா ரஸங்களை அநுபவிக்கும்போது "ஸீலையாலே ஐக, ந்திர்வஹணத்தை மறந்துவிடப் போகிருளே" என்று எண்ணி அவனை நினைவுறுத்து வதற்காக ஸேனைமுதலியார் அவ்விடத்துக்கு வந்தவுடன் "இதோ பாருங்கானும். பெரியவர் வந்திருக்கிறார்" என்று அருளிச்செய்து நாச்சிமார்கள் மாமனாரைக் கண்ட மனாட்டுப் பெண்களைப்போலே அடங்கி ஒடுங்கி உள்ளே புகுந்தருளுவார்களாம்.

முந்நூற்றுமுப்பத்தேழாம் வார்த்தை

'ஸீமா' என்னும் பதம் 'எல்லை நிலம்' என்னும் பொருளையுடையது. புகுவானுக்கு ஸேஷமான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு எல்லைநிலம் அவனடியார்களுக்கு ஸேஷமாயிருக்கை. ஸர்வேஸ்வரனாயிருக்கையாகிற பரஸ்வரூபத்துக்கு எல்லைநிலம் தன்னுடைய ஸ்தி₂திகுமனஸயனாதி₃ களையெல்லாம் அர்ச்சகபராதீ₄னமாக்கியிருக்கும் அர்ச்சாவதாரம். அவித்யா (அஜ்ஞானம்), கர்ம, வாஸநா, ருசி, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் என்னும் விரோதி₄ ஸ்வரூபத்துக்கு எல்லைநிலம் — தானல்லாத தேஹத்தைத் தானாக நினைக்கும் அஹங்காரமும், தன்னதல்லாத மனைவி மக்கள் முதலானாரைத் தன்னதாக நினைக்கும் மமகாரமுமாகும். கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம், புகுத்தியோகம் முதலான ஸ்வப்ரவ்ருத்திகளைப் ப்ரதமபர்வமாகக்கொண்ட உபாயஸ்வரூபத்துக்கு எல்லை நிலம் எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபை. தன் ஆநந்தத்தை உத்தே₃ஸ்யமாகக் கொண்ட ப₂லங்களைப் ப்ரதமபர்வமாகக் கொண்ட உபேயங்களுக்கு எல்லை நிலம் எம்பெருமானுடைய முக, மலர்த்தியையே உபேயமாகக் கொள்கை— என்பது நம்பிள்ளையின் வார்த்தை.

முந்நூற்றுமுப்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

கைகேயி ப₄க₃வத₃பசாரம் பண்ணினுளேயாகிலும், தன் மகன் என்றாகிலும் ப₄ாக₃வத ஸ்நேஹமுண்டாகையாலே முக்தையானான்; சக்ரவர்த்தி ப₄க₃வதஸ்நேஹம் பண்ணினுளேயாகிலும் முக்தனாகிறிலன்.

முந்நூற்றுமுப்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

அம்மணியாழ்வான் இருநூற்றுக்காதம் ஆறு வந்து ப₄ட்டர் ஸ்நேஹத்திலே தண்டனிட்டு, “நெடுமாற்கடிமைக்கு அர்த்த₂மருளிச்செய்யவேணும்” என்று அபேக்ஷிக்க; ப₄ட்டரும் “எம்பெருமானை அறிகையாவது-அவனுக்கு அரை வயிற்றுப்படி; ததீ₃யரை அறிகையாவது-அவனை முழுக்க

முந்நூற்றுமுப்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

கைகேயி ராமபிரானைக் காட்டுக்கனுப்பி ப₄க₃வத₃பசாரம் பண்ணினுளேயானாலும் ‘தன் மகன்’ என்றாவது பரமப₄ாக₃வதனான் ப₄ரதனிடம் அன்புவைக்கையாலே “அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத் தேற்றி” [பெருமாஸ்திரு 10-10] என்கிறபடியே பெருமானோடுகூட முக்தி அடைந்தான். த₃ஸரத₃சக்ரவர்த்தி எம்பெருமானிடம் அன்பு வைத்தபோதிலும், பரமப₄ாக₃வதர்களான ப₄ரதன் முதலானாரிடம் அப்படி அன்புவைக்காமையாலே முக்தி அடையாமல் ஸ்வர்க்க₃த்தையே அடைந்தான்.

முந்நூற்றுமுப்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

அம்மணியாழ்வான் என்பவர் நெடுந்தூரம் வழிநடந்து வந்து ப₄ட்டர் திருவடிகளிலே தண்டனிட்டு ப₄ாக₃வத ஸேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களை நிலைநாட்டும் “நெடுமாற்கடிமை” [திருவாய் 8-10] என்னும் திருவாய்மொழியின் அர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்யவேணும் என்று பிரார்த்தித்தார். ப₄ட்டரும் “எம்பெருமானை மாத்திரம் அறிவது அவனை அரைகுறையாக அறிவதேயாகும். சேதன லாப₄மாகிற பெரும்பசியையுடைய அவனுக்குத் தன்னைமாத்திரம் அறிவாரைக் கொண்டு பாதிப் பசிதான் தீரும். அவனைமாத்திரம் அறியாமல் அவனடியார்களளவும் அறிவது அவனை முழுவதும் அறிவதாம், வா—45

அறிகை” என்று அருளிச்செய்ய; “இனி பலவகையாக அருளிச்செய்யில் அடியில் மறப்பேன்” என்று அவர் அது தன்னையே த₄ரகமாகக்கொண்டு போனார்.

முந்நூற்றுநாற்பதாம் வார்த்தை

a ப₄ாக₃வதஸேஷத்வ விது₄ரமான ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வமும், தே₃ஹாத்மாபி₄மாநம் போலே பொல்லாதென்று முதலியாண்டான்.

b திருமங்கையாழ்வார்க்கு ததீ₃யவிஷயத்திலுண்டான ஊற்றம் சொல்லுகிறது; — (நம்பிதன் நல்லமாமலர்ச்சேவடி சென்னியிற்கூடியும் தொழுதும் எழுந்தாடியும்) என்கிற

அத்தகையவர்களாலே அவனுடைய முழுப்பசியும் தீரும்” என்று அருளிச்செய்தார். அதைக்கேட்ட அம்மணியாழ்வான் “இவ்வார்த்தை யொன்றே அடியேனுக்குப் போதும்—நெடுமாற்கடிமைத் திருவாய் மொழியின் பத₃பத₃ார்த்த₃ங்கனையெல்லாம் பலவகையாக அருளிச் செய்தால் அடியேன் முக்யமாய் ஸாரமான இதை மறந்துவிடுவேன்” என்று கூறி, இவ்வார்த்தையையே தமக்கு த₄ரகமாகக்கொண்டு தம் ஊருக்குச் சென்றார். இவ்வார்த்தை கு₃ருபரம்பராப்ரப₄ாவம் பக்கம் 352ல் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

முந்நூற்றுநாற்பதாம் வார்த்தை

a இவ்வாக்யம் தெலுங்குப் பதிப்பில் முந்திய வார்த்தையின் கடைசியில் உள்ளது. “அடியார்களுடைய வைப₄வம் அறியாமல் எம்பெருமானுக்கு மாத்திரம் அடிமைப்பட்டிருந்தால் அப்படியிருப்பது ப₄ாக₃வதாபசாரம் முதலானவற்றை விளைத்து எம்பெருமானுடைய திக்₃ரஹத்துக்குப் பாத்திரமாக்கிவிடுமாகையாலே, அவ்விருப்து தே₃ஹத்தையே ஆத்மாவாக நினைப்பதைப்போலே பொல்லாதது” என்று முதலியாண்டான் அருளிச்செய்வார்.

b இவ்வார்த்தை ‘திருமங்கைமன்னன் மடிபிடி ரஹஸ்யம்’ என்னும் தலைப்போடு தனி ரஹஸ்யமாகவும் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. எம்பெருமான், திருமங்கையாழ்வாரைக்குறித்துப் பல கேள்விகளை மடிபிடித்துக் கேட்க, ஆழ்வாருடைய பதில்களிலே ப₄ாக₃வத வைப₄வமாகிற பரமரஹஸ்யம் வெளிப்பட்டதாகையாலே, இதற்கு ‘மடிபிடி ரஹஸ்யம்’ என்று பெயர் வந்தது என்று கொள்ளலாம். திருநறையூர் நம்பி

பாசுரத்தைக்கேட்டு, இவர் கால்வாசியறிந்தவராயிருந்தா ரென்று, ‘ஆழ்வீர்! திருச்சேறையிலே வாரீர்; உம்முடைய அபேக்ஷிதத்தைத் தலைக்கட்டித்தருகிறோம்’ என்ன; இவர் திருச்சேறையிலேயெழுந்தருள, இவ்வாழ்வாருடைய அசைந்த வளையத்திலே புழு(னு)கை வழியவார்த்தாற் போலே மாமத லைப்பிரான், தம்முடைய திருவடிகளைக் கொண்டுவந்து வைக்கப்புக, அதைப் புறங்கையாலே தட்டி, “உன்பொது நின்ற பொன்னங்கழலோ என்தலைமேலிருப்பது? உன்தாள் தொழுவார்காண்மின் என்தலைமேலார்” என்ன; அதைக் கேட்டு லஜ்ஜாவிஷ்டனாய், “உமக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்

விஷயமாக நூறு பாசுரம் அருளிச்செய்து இறுதியில் “நம்பிதன் நல்லமாமலர்ச் சேவடிசென்னியில் சூடியும் தொழுதுமெழுந்தாடியும்” [பெரியதிரு 7-3-10] என்று பாடியதைக்கேட்டு “இவர் நம் திருவடியின் (காலின்) பெருமையைப் பாடியதால் நம்மைக் கால்வாசியறிந்தவராகவே இருந்தார்; இவரை நம்மை முழுவதும் அநுபூவிக்கப் பண்ண வேணும்” என்று எண்ணி, “ஆழ்வீர்! திருச்சேறைக்கு வாரீர். நீர் விரும்பியபடியே நம்முடைய நல்லமாமலர்ச் சேவடியை உம்சென்னி யிலே சூட்டுவோம்” என்று அருளிச்செய்தான். இவ்வாழ்வாரும் திருச்சேறைக்கு எழுந்தருளிநார். திருச்சேறையில் எழுந்தருளி யிருக்கும் மாமதலைப்பிரான், இவ்வாழ்வார் தம் தலையிலே சூடியிருக்கும் அசைந்தாடும் பூமாலையிலே புனுகுத் தைலத்தைப் பரிபூர்ணமாகச் சொரிந்தாற்போலே, தன்னுடைய திருவடிகளைக் கொண்டுவந்து வைக்கப் புகுந்தான். “‘நல்ல மாமலர்ச்சேவடி’ என்று நாம் இவ னுக்குத் திருவடிபொன்றவர்களான பரமபுகூவதர்க்களையே கருதி யிருக்க, இவன் தன் திருவடிகளைக் கொண்டுவந்து நம் தலையிலே வைப்பதே” என்று எண்ணி, அத்திருவடிகளைப் புறங்கையாலே தடுத்து “பொதுநின்ற பொன்னங்கழல்” [மூன்-திருவ 88] என்று தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் ஸமமாக ஆஸ்ரயிக்கலாம்படியிருக்கும் உன் திருவடிகளோ என்தலைமேலேயிருப்பது? “உன் தாள்தொழுவார் காண்மின் என்தலைமேலாரே” [பெரியதிரு 7-4-1] என்று அருளிச் செய்தார். இதைக்கேட்டு வெட்கமடைந்த எம்பெருமான் ஆழ்வாரைப் பல கேள்விகள் கேட்க, ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் ஆழ்வார் பதில் கூறுகிறார். அவற்றை ஸம்வாதமாகத் தருகிறோம் இனி.

எம்பெருமான்:—உமக்கு அந்தர்யாமியாயிருப்பது நாமன்றோ?

தோமே' என்ன, “எம்பெருமான் தாள்தொழுவாரெப்பொழுது மென்மனத்தேயிருக்கின்றாரே” என்ன; ‘ஆகிலும்-அர்ச்சாவ தாரமாய் ஸுலபுனயிருந்தோமே’ என்ன, “கடன்மல்லைத்தல சயநத்துறைவாரைக் கொண்டாடும் நெஞ்சுடையாரவர் எங்கள் குலதெய்வமே” என்ன; ‘அவர்கள் எங்கேயுள்?’ என்ன, “போதோடுபுனல்தூவும் புண்ணியரே விண்ணவரில் பொலிகின்றாரே” என்று-அவர்கள் ஸ்வரூபத்தைச்சொல்ல; “‘கண்களாரளவும் நின்று’ என்கிறபடியே கண்ணுக்கு இரையிடுகைக்கும், நெஞ்சுக்கு அநுஸந்தாநமாக இரையிடுகைக்கும் நாம் வேணுமே” என்ன, “வண்ணேற எம்பெரு

ஆழ்வார்:—“எம்பெருமான் தாள்தொழுவார் எப்பொழுதுமென் மனத்தேயிருக்கின்றாரே” [பெரியதிரு 7-4-2] என்று என் மனத்தில் அந்தர்யாமியாயிருப்பது நீ அல்ல. உன் அடியார்களே.

எம்பெருமான்:—அப்படியானாலும், உமக்கு எளியனான அர்ச்சாவ தாரமாய் குலதெய்வமாயிருந்தோமே?

ஆழ்வார்:—“கடன்மல்லைத்தலசயநத்துறைவாரைக் கொண்டாடும் நெஞ்சுடையாரவர் எங்கள் குலதெய்வமே” [பெரியதிரு 2-6-4] என்று எனக்குக் குலதெய்வம் நியல்ல; உன்னைக் கொண்டாடும் அடியார்களே.

எம்பெருமான்:—நீர் கொண்டாடுமவர்கள் எவ்விடத்தில் இருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்தீரா? இவ்விருள்தருமாஞாலத்திலிருக்குமவர்களைப்போய்க் கொண்டாடுகிறீர்.

ஆழ்வார்:—“போதோடு புனல்தூவும் புண்ணியரே விண்ணவரில் பொலிகின்றாரே” [பெரியதிரு 7-4-3] என்று இவ்விருள்தருமாஞாலத்திலிருந்தும் உனக்குத் திருவாராதூனம் செய்பவர்களே நிய ஸூரிகளைக் காட்டிலும் பெருமை பெற்றவர்கள்.

எம்பெருமான்:—“கண்களாரளவும் நின்று கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே” [பெரியதிரு 7-10-9] என்று நீரே அருளிச் செய்தபடியே உமது கண்ணுக்கு உணவிடுவதற்கும் நெஞ்சுக்கு அநுஸந்திக்கலாம்படி உணவிடுவதற்கும் நாம் வேணுமே?

ஆழ்வார்:—“வண்ணேற எம்பெருமானடியார் தம்மைக் கண்டேனுக்கு இது காணீர் என்னெஞ்சும் கண்ணினையும் களிக்குமாறே” [பெரியதிரு 7-4-6] என்று என் கண்ணுக்கும் நெஞ்சுக்கும் உணவு நியல்ல; உன் அடியார்களே.

மானடியார் தம்மைக் கண்டேனுக்கு இதுகாணீர் என் னெஞ்சும் கண்ணினையும் களிக்குமாறு” என்ன ; “ஆகில் ‘ஸ்ர்வகூந்தஸ் ஸர்வரஸ:’ என்கிறபடியே உமக்கு ரஸாயந ஸேவைக்கு நாம் வேண்டுமே” என்ன, “எம்பெருமான் தானே நானும் சிந்திப்பார்க்கென்னுள்ளம் தேனுறி எப் பொழுதும் தித்திக்குமே” என்ன; “ஆகில் உமக்கு உபாயோ பேயத்துக்கு நாம் வேணுமே” என்ன, “உபாயத்துக்கு முற் பாடராகையாலும் உபேயத்துக்கு எல்லைநிலமாகையாலும், இருந்த நானைக்கு உசாத்துணையாகையாலும், ‘பேராளன்பே ரோதும் பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேனே”” என்ன; “ஆகில் அடியிலே நமக்கு தாஸரென்று புகுந்தீரே” என்ன, “மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின்திருவெட்டெழுத்துங்கற்று

எம்பெருமான்:—அப்படியானாலும் ‘எல்லா நறுமணங்களையும் நற் சுவைகளையும் உடையவன் பரமாத்மா” [சூரந் 3-14-4] என்று உபநிஷத் ஓதியபடியே உமக்கு உறுதியளிக்கும் அமுதரஸமாயிருப் பது நாமல்லவோ?

ஆழ்வார்:—“ எம்பெருமான் தானே நானும் சிந்திப்பார்க்கென் னுள்ளம் தேனுறி எப்பொழுதும் தித்திக்குமே ” [பெரியதிரு 7-4-5] என்று எனக்கு அமுதரஸமாயிருப்பது நீ அல்ல. உன் திருவடி களைச் சிந்திப்பவர்களே.

எம்பெருமான்:—அப்படியானாலும் உமக்கு உபாயமாகவும் உபேய மாகவும் இருப்பது நாமல்லவோ?

ஆழ்வார்:—நீ உபாயமாம்போது புருஷகாரமாய் நின்று உனக்கும் முற்பட்டிருக்கையாலும், நீ உபேயமாம்போதும் அவ்வுபேயத்துக்கு எல்லைநிலமாய் நின்று இறுதியிலும் உத்தேசியராயிருக்கையாலும், இங்கிருக்கும் நாளிலே பேச்சுத் துணையாய் இருக்கையாலே நடுவி லும் உத்தேசியராயிருக்கையாலும், “ பேராளன் பேரோதும் பெரி யோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேனே” [பெரியதிரு 7-4-4] என்று எனக்கு எப்போதும் உத்தேசியர்கள் உன் பேரோதுகிறவர்களேயொழிய நீயல்ல.

எம்பெருமான்:—அப்படியானாலும் எனக்கு அடியவனாகத் தானே முதலில் வந்து புகுந்தீர்?

ஆழ்வார்:—“மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின் திருவெட்டெழுத்துங் கற்று நான் உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை ” [பெரியதிரு 8-10-3]

நானுற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை” என்ன; இவர் நின்ற நிலையில் தமக்குப் பிறந்த பரீத்யதிரயத்தாலே பின்னையும் அவ்வாழ்வார் திருவுள்ளத்தைச் சோதிக்கைக்காக, “அடியிலே நம்மைக் கவிபாடுவென்றிழிந்து நம்மடியார் திறத்திலே மண்டிற்றென்?” என்ன, “(ராஜபுருஷ:) என்னுமாபோலே, ஒருவனைக் கவிபாடுமவன் ஊரும் பேரும் தாரும் குடியும் வைத்துக் கவிபாடுமாபோலே சொன்னேனித்தனை; ததீய விஷயமே உத்தேய்யம்” என்ன; “ஆகிலும் பிரித்துச் சொன்னீரே” என்ன, “புர்த்தாவின் தேஹத்தை விரும்பின பதிவ்ரதைக்குக் குற்றமுண்டாகிலிறே தீவ்யமங்குள விக்ரஹத்தை விரும்பின எனக்குக் குற்றமுண்டாவது?”

என்று உன்னைப்பற்றி எவ்வளவு பேசியிருந்தாலும், உன்னுடைய திருவஷ்டாகுரத்தைக்கற்று அதன் பரமஸாரார்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷித்து நானடிமைப்பட்டது உன் அடியார்க்கேயல்லது உனக்கல்ல.

இப்படி இவர் புகழ்வத ஸேஷத்வ பாரதந்தர்யத்திலே நிலை நிற்பதைப் பார்த்த எம்பெருமான் இவர் திருவுள்ளத்தை ஸோதிப்பதற்காக மேலும் சில கேள்விகள் கேட்கலுற்றான்.

எம்பெருமான்:—“வாடினேன் வாடி” [பெரியதிரு 1-1-1] என்று நம்மைக் கவிபாடத் தொடங்கி, இப்போது நம்மைக் காற்கடைக் கொண்டு நம்மடியார் திறத்திலே மண்டி நிற்பது தகுமோ?

ஆழ்வார்:—ஒரு ராஜாவுக்கு மிகவும் வேண்டியவனைக் கவிபாடத் தொடங்கியவன் முதலில் அந்த ராஜாவின் பெருமைகளைச் சொல்லி, அதற்குப் பின் ராஜபுருஷனைச் சொல்லுவது போலவும், ஒருவனைக் கவிபாடத் தொடங்கியவன் அவனுடைய ஊர், பேர், அவனுக்குரிய மாலே, அவனுடைய குடி முதலானவற்றைவைத்துக் கவிபாடுவது போலவும், உன்னடியார்களைக் கவிபாடுவதற்காக உன்னையும் சொன்னேனெயொழிய எனக்கு உன் அடியார்களே உத்தேய்யம்.

எம்பெருமான்:—ஆனாலும் என்னைக் காட்டிலும் உன்னடியார்களுக்குச் சிறப்புச் சொன்னீரே. இது குற்றமல்லவா?

ஆழ்வார்:—கணவனின் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் தேஹத்தை விரும்பின பதிவ்ரதைக்குக் குற்றமுண்டானாலன்றோ உன்னைக் காட்டிலும் உன்னுடைய தீவ்யமங்குள விக்ரஹம்போன்ற உன்னடியார்களை விரும்பின எனக்குக் குற்றமுண்டாவது.

என்று தமக்குத் ததீயவிஷயத்திலுண்டான ஊற்றத்தைச் சொல்ல ஈஸ்வரன் திருவுள்ளமுங்கனித்து ‘இவ்வாழ்வார்க்குத் தோற்றோம்’ என்று, இவர் திறத்திலே மடலெடுக்கும்படியாயிற்று ஈஸ்வரன் திருவுள்ளம்.

முந்நூற்றுநாற்பத்தோராம் வார்த்தை

ஒரு தேவஸுவிசேஷத்தேறப்போய் அநுபுவிக்கும் அநுபுவம் ஸாத்மிக்கைக்காகவும், உபகாரஸ்ம்ருதிக்காகவும், ப்ரபத்தி பண்ணினபோது பரமபதத்தேறப்போகில், நச்சப்பொய்கை

இப்படி ஆழ்வார் புகழ்வதர்கள் விஷயத்தில் தமக்குண்டான ஊற்றத்தைச் சொன்னவுடன் எம்பெருமான் திருவுள்ளம் மிகவுகந்து ‘இவ்வாழ்வாருக்குத் தோற்றோம்’ என்று எண்ணினான். இவர் அவன் திறத்தில் மடலெடுத்ததுபோலே இவர் திறத்தில் மடலெடுக்கும்படியான நிலையை எம்பெருமான் திருவுள்ளம் அடைந்தது.

முந்நூற்றுநாற்பத்தோராம் வார்த்தை

‘எம்பெருமானே ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும், தூரகபோஷக போக்யங்கள் எல்லாமாகவும் இருப்பவன்’ என்று அறிந்த மஹாத்மாக்களான ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்கள் போன்ற ஆர்த்த ப்ரபதநர்களுக்கும் எம்பெருமான் உடனடியாக மோக்ஷமளிக்காமல் இருப்பதற்குக் காரணங்களைக் காட்டுகிறது இவ்வார்த்தை. அவையாவன:— (1) பரமபதத்தில் சென்று அடையும் புகழ்வதநுபுவம் இவனுக்குப் பொருந்தவேண்டுமென்றால் இவ்வுலகிலிருக்கும்போதே இவனுக்கு அவ்வநுபுவத்திற்குத் தோள்தீண்டியான அநுபுவம் ஏற்பட வேண்டும். அதற்காக எம்பெருமான் இவனை இங்கு சில நாள் வைத்திருக்கிறான். (2) எம்பெருமான் தனக்கு இவ்வுலகிலே அருளிய நன்மைகளைச் சில நாட்களாவது அநுஸந்தித்தால்தான் அங்கும் பரமபுருஷார்த்தத்தை அருளுவான் என்னும் மஹாவிஸ்வாஸம் பிறக்கும். இதனாலும் எம்பெருமான் இவனை இங்கு வைத்திருக்கிறான். (3) ஆர்த்த ப்ரபத்தி பண்ணினவுடனே ‘பரமபதம் மளித்துவிட்டால், “புகழ்வானை ஸரணமடைந்தால் உடனே சாவுதான்; ஆகையால் இது ஒரு நச்சப்பொய்கையே (விஷதீர்ப் பொய்கையே)”’ என்று பயந்து ஸம்ஸாரிகள் புகழ்வதவிஷயத்தின் அருகிலேயே வர மாட்டார்கள். அதனாலும் எம்பெருமான் ‘இந்த தேவஹத்துக்குரிய கர்மம் முடியும்போது மோக்ஷமளிப்பது’ என்று நியமம் கொண்டி

யென்று ஸம்ஸாரிகள் இத்துறையில் இழிவாரில்லாமையாலும், இவன் ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்தவேண்டுகையாலும், ப்ரபந்தனுடைய ஸரீரம் சரமஸரீரமாகையாலும், ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அபிமதமாகையாலும், இத்தேஃஸத்தில் புகுவதநுபுகுதான் இவனுக்கு அபூர்வமாகையாலும், ஆசைகிளரவும், இவன்தன்னிசைவாலும் இவ்வர்த்தங்களைப் பற்றவாய்த்து ஸரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷமாகைக்கு அடி.

முந்நூற்றுநாற்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

கழிந்தநானைக்கு அநுதபிக்கையும், வருகிற காலத்தைப் பழுதுபோக்காமையுங்காண் வைஷ்ணவத்வமாவது என்று பிள்ளை.

ருக்கிருன். (4) கிடைத்தற்கரிய மஹாத்மாவான இவனைக்கொண்டு எம்பெருமான் மற்றும் சிலரை ஜ்ஞானிகளாக ஆக்கவிரும்புகிருன். ஆகையால் அதற்காகவும் இவனை இங்கு வைத்திருக்கிருன். (5) காமநிமினுடைய அழுக்குக்கும் காமுகனைப்போலே புகர்த்தாவான தனக்குப் பத்னியைப்போன்ற இந்த மஹாத்மாவின் அழுக்குடம்பையுமுகந்து அதைச் சிலநாள் அநுபுகுவிக்கக்காகவும் இவனை எம்பெருமான் இங்கு வைத்திருக்கிருன். (6) அநாதிகாலமாக ஸம்ஸாரியாக விருந்து ஸப்தாதி விஷயங்களையே அநுபுகுவித்துப்போந்த இந்த மஹாத்மாவுக்கு, இந்த ஜன்மத்தில் ஏற்பட்ட புகுவதநுபுகுவம் மிகவும் அபூர்வமாய் இனிதாயிருக்கையால் “அச்சவைபெற்றினும் வேண்டேன்” [திருமாலை 2] “இங்கே திரிந்தேற்கிழுக்குற்றென்” [திருவாய் 8-10-4] என்னும்படி பண்ணுகிறது. அந்த இவனுடைய விருப்பத்தை யொட்டியும் இவனை எம்பெருமான் இங்கு வைத்திருக்கிருன். (7) ஆசை கடல்போல் கிளர்ந்தெழாவிட்டால் அஜீர்ணகாலத்தில் சோறுபோலே பரமபதத்தில் அநுபுகுவம் ரஸிக்காதாகையாலும் ஆசை கிளர்ந்தெழுவதற்காக இவனை இங்கு வைத்திருக்கிருன். (8) இந்த ப்ரபந்தனும் தான் இவ்வுலகில் தொடங்கின புகுவதநுபுகுவத கைங்கர்யங்கள் நிறைவடைந்த பின்பே பரமபதம் அடைய இசைகின்றன. அந்த இசைவைக்கருதியும் எம்பெருமான் இவனை இங்கு வைத்திருக்கிருன். இக்காரணங்களாலேயே ஆர்த்தப்ரபத்தி செய்தாலும் உடனே மோக்ஷமேற்படாமல் சில வருஷங்கள் கழித்து, இவ்வுடல் அழிவதற்குரிய காலம் வரும்போதே மோக்ஷம் ஏற்படுகிறது.

முந்துற்றுநாற்பத்துமுன்றும் வார்த்தை

a நம்பிள்ளை, நஞ்சீயரை ‘தான் தனக்கு வைஷ்ணவத்வ முண்டென்று அறியலாவது எவ்வவஸ்த்தை₂ பிறந்தால்?’ என்ன; அர்ச்சாவதாரத்துக்கு உயிருண்டென்று நெஞ்சிற் பட்டவன்றும், ஒரு வைஷ்ணவன்பக்கல் புத்ரதாராதிகன் பக்கல் ஸ்நேஹத்தளவாகிலும் ஸ்நேஹம் பிறந்தவன்றும், ஒரு ஸ்நேஹைஷ்ணவர் கடுத்து வார்த்தை சொன்னால் தன் நெஞ்சில் a₂ சிவிட்குத் தட்டாமல் பே₄க₃ருபமானவன்றும், b பரதாரபரத்₃ரவ்யங்களில் நசையற்றவன்றும் ஏகாந்தி என்றறியலாம்; ஸ்வத்₃ர ஸ்வத்₃ரவ்யங்களில் நசையற்ற வன்று பரமைகாந்தி என்றறியலாம் என்று அருளிச்செய்தார்.

முந்துற்றுநாற்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

“பழுதே பலபகலும் போயினவென்றஞ்சியழுதேன்” [முதல் திருவ 16] “அன்றுநான்பிறந்திலேன்” [திருச்சந்த 64] என்கிற படியே ப₄க₃வத்₃ருப₄வமில்லாமல் கழித்த நாளைக்கு அநுதாபம் கொள்கையும், “அரவணைமேல் கண்டுதொழுதேன்” [முதல்திருவ 16] “பிறந்தபின் மறந்திலேன்” [திருச்சந்த 64] என்கிறபடியே வருகிற காலத்தில் ப₄க₃வத்₃ருப₄வத்தையே செய்து பழுதுபோக்காம லிருப்பதுமே வைஷ்ணவத்வம்—என்று நம்பிள்ளை வார்த்தை.

முந்துற்றுநாற்பத்துமுன்றும் வார்த்தை

a இவ்வார்த்தையில் இப்பகுதி குருபரம்பராப்ரப₄வத்தில் பக்கம் 368ல் உள்ளது. அர்த்தம் ஸ்பஷ்டம். a₂ சிவிட்கு — கோபம். b பிறர் மனைவி, பிறர்பொருள் இவற்றில் நெஞ்சு ஈடுபட்டால் அவனுக்கு வைஷ்ணவத்வம் அடியோடு இல்லை என்பது ஸ்நேஹிஷ்ணு புராணத்தில் யமகீதை முதலானவற்றில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இவ்விரண்டுமில்லாதவனுக்கே வைஷ்ணவத்வமுண்டு. இந்த வைஷ்ணவத்வமிருந்தாலும் தன் மனைவியிடமும், தன் பொருளிலும் பற்று இருந்ததாகில் அநந்யபே₄க₃யத்வம் இல்லாமையாலே அந்த வைஷ்ணவன் ஏகாந்தியாவானெயொழியப் பரமைகாந்தி ஆக மாட்டான். தன் மனைவியிடமும் தன் பொருளிலும் பற்றறுந்தால் தன்னைத் தானே பரமைகாந்தி என்று அறுதியிட்டுக் கொள்ளலாம்.

முந்நூற்றுநாற்பத்துநாலாம் வார்த்தை

பொன்னுச்சியார் வார்த்தை; -பாண்டிய மண்டலத்திலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடைய வைஷ்ணவத்வத்தைக் கொண்டாட, “எழுதி அணிந்த வைஷ்ணவத்வமோ, எல்லை நிலத்தில் வைஷ்ணவத்வமோ?” என்று.

முந்நூற்றுநாற்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

பட்டர் தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவிப்பாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை, “நீர் அநந்தாழ்வான் ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று ‘ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணமிருக்கும்படியென்?’ என்று கேட்டுவாரும்” என்ன; அவரும், அநந்தாழ்வான் ஸ்ரீபாதத்திலே செல்ல, அன்று பல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அங்கே அமுதுசெய்தருள, அவரும் இடம் பெருமையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அமுதுசெய்யுமளவும் பேசாதேயிருக்க, அநந்தாழ்வானும் அவரைப்பார்த்து, “அமுது செய்தருளிறறிலையே, நெடும்போதுண்டே இளைப்போடே நிற்கிறது” என்று, அநந்தாழ்வான் தாமும் அவருமாக உள்ளே அமுது செய்தருளி, பின்னை ‘எங்குநின்று எழுந்தருளுகிறது?’ என்ன; “பட்டர்-அநந்தாழ்வான் ஸ்ரீபாதத்திலேசென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணமிருக்கும்படியென்னென்று கேட்டு வாவென்று அருளிச் செய்துவிட்டார்” என்ன; ஆகில், 2. “கொக்குபோலேயிருக்கும்,

முந்நூற்றுநாற்பத்துநாலாம் வார்த்தை

பின்னையுறங்காவில்லிதூஸரின் தேவிகளான பொன்னுச்சியாரிடம் சிலர் பாண்டிய மண்டலத்திலே உள்ள ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவருடைய வைஷ்ணவத்வத்தைக் கொண்டாடினார்கள். அப்போது அந்த அம்மையார் “அவருடைய வைஷ்ணவத்வம் எழுதியணிந்த வைஷ்ணவத்வமோ? எல்லை நிலத்தில் வைஷ்ணவத்வமோ?” என்று கேட்டாள். அதாவது-“பன்னிரு திருமண்காப்புக்களையும் திருமேனியிலே அழகாக எழுதியணிந்துகொண்டு, புகுவத்புகுவத ஸேஷத்வபாரதந்தர்யமில்லாத வைஷ்ணவத்வமோ, அல்லது எல்லநிலமான புகுவதவிஷயம் வரையில் ஸேஷத்வபாரதந்தர்யங்கள் கொண்ட வைஷ்ணவத்வமோ அவருடைய வைஷ்ணவத்வம்?” என்று கேட்டாள் என்றபடி.

முந்நூற்றுநாற்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தை குருபரம்பராபரபாவம் பக்கம் 356ல் உள்ளது. ஒடுமீன் ஓடி உறுமீன் வருமளவும் வாடியிருக்குமாம் கொக்கு”

கோழிபோலேயிருக்கும், உப்புபோலேயிருக்கும், உம்மைப் போலேயிருக்கும் என்று விண்ணப்பஞ்செய்யும்” என்று அருளிச்செய்தருளினார்.

முந்நூற்றுநூற்பத்தாரும் வார்த்தை

பரஸம்ருத்₃த்₄யஸஹத்வம், பரஸம்ருத்₃தி₄ஸஹத்வம், பரஸம்ருத்₃தி₄ ப்ரயோஜநத்வம், பரஸம்ருத்₃த்₄யேக ப்ரயோஜநத்வம்.

என்கிறபடியே கொக்கானது நீர்க்கரையிலேயே நின்று, அந்நீரி லுள்ள சிறுமின்களைக் கொத்தியெடுக்காமல், தனக்குரிய இரையான பெரியமின் வந்தவுடன் அதைக் கொத்தியெடுத்து அதையே பே₄க₃ய மாக உண்ணும். அதுபோலே ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் நீர்வண்ண னிடத்திலேயே நின்று, அவனருளும் அஸார அல்பஸார ஸார ஸாரதரங்களான பயன்களை உபேக்ஷித்து, ப₄க₃வத விஷயத்திலே அவர்களுக்கும் கைங்கர்யமாகிற பரமபுருஷார்த்தம் ஒன்றையே நீர்வண்ணனிடம் பெற்றுக்கொள்ளுவான். கோழியானது குப்பை களைக் காலாலே கிளறிக்கிளறிப் பார்த்து நெல்மணிகளைப் பொறுக்கி யெடுத்து உயிர்வாழ்வதற்கு உறுப்பாகக்கொள்ளும். அதுபோலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் சாஸ்திரங்களைத் துருவித்துருவி ஆராய்ந்து, அஸாரம் தொடங்கி ஸாரதரமீருகவுள்ள பயன்களைப் பெற்றுத்தரும் யாக₃ங்கள், கர்மஜ்ஞாநப₄க்தியோக₃ங்கள், ஸ்வக₃தஸ்வீகாரம் ஆகிய உபாயங்களை ஒதுக்கி, ஸாரதமமான பயன்களைப் பெற்றுத்தரும் பரக₃தஸ்வீகாரநிஷ்டை₂, ப₄க₃வதாபி₄மானம், ஆசார்யாபி₄மானம் ஆகியவற்றையே பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பெற உறுப்பாகக் கொள் வான். உப்பு மற்ற பத₃ார்த்த₂ங்களில் மறைந்து கலந்துநின்று அவற்றைப் பரமபே₄க₃யமாக்கித்தரும். அதுபோலே ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ‘‘பாண்டி₃த்யம் நிர்வித்ய ப₃ால்யேந திஷ்ட₂ாஸேத்’’[ப்₃ருஹ 5-5-1] [ப்₃ரஹ்மஜ்ஞானி பாண்டி₃த்யத்தை அடைந்து, (அதை மறைத்து) குழந்தைபோல் இருக்கவேண்டும்.] என்கிறபடியே ப₄க₃வதர் திரளிலே தன்னை மறைத்துக்கொண்டு நின்று அத்திரளுக்கு இனிமையை உண்டாக்குவான். ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடைய ஒவ்வோராகா ரத்தைத் தனித்தனியே உணர்த்தும் இம்மூன்று லக்ஷணங்களும் ப₄ட்டருடைய சிஷ்யரான உம்மிடம் நேரில் காணலாம்படியிருந்தமை யாலே, ‘உம்மைப்போலேயிருப்பான்’ என்பது பரிபூர்ணமான லக்ஷண மாகிறது என்று கருத்து.

முந்நூற்றுநாற்பத்தேழாம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவனாகிருன்-ஸம்ஸாரத்தில் நசையற்று, பரம பத்யத்திலே ஆசைபிறந்தவன். இவனுக்குப் பரிஹரிக்க வேண்டுவதென்னென்னில்;-உடம்பில் ருசி விளையாதொழிகையும், உறவு முறையார் பக்கல் ஆசை வளராதொழிகையும், உடம்படியாக உகக்கும்வர்களோடு உறவுகொண்டாடாதொழிகையும், லோகம் சிலுகிடாமல் ஒதுங்கி வர்த்திக்கையும், உடம்புக்கு இரைதேடி ஒருவனுக்கு ஏவல்தொழிலை ஒருபடியாலும் செய்யாதொழிகையும், உள்ளத்துக்குள்ளே நிற்கும்

முந்நூற்றுநாற்பத்தாரும் வார்த்தை

இதில் மேன்மேலே சிறந்த நான்குவித₄ அதி₄காரிகள் காட்டப் படுகிறார்கள். அவர்களாவார்—(1) பிறர் பெருமை பொருதவர்கள். இவர்களுக்கு வைஷ்ணவத்வம் அடியோடு இல்லை. மேலேவரும் மூன்று அதி₄காரிகளுக்கு மேன்மேலே வைஷ்ணவத்வம் சிறந்துள்ளது. கடைசி அதி₄காரியே உத்தமவைஷ்ணவன். (2) பிறர் பெருமையைப் பொறுப்பவர்கள். (3) பிறர் பெருமையையும் தங்களுக்குப் பயனாகக் கொண்டவர்கள். (4) முந்திய அதி₄காரியைப் போலே தங்கள் பெருமையோடு பிறர் பெருமையையும் பயனாகக் கொள்ளாமல் பிறர் பெருமையையே பயனாகக்கொள்பவர்கள். இவர்களே தலைசிறந்த வைஷ்ணவர்கள்.

முந்நூற்றுநாற்பத்தேழாம் வார்த்தை

இந்த வார்த்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு, ஸ்ரீவைஷ்ணவன் தவிர்க்கவேண்டியவைகளையும், கைக்கொள்ளவேண்டியவைகளையும் கூறுகின்றது. “ஸம்ஸாரத்தில் ஆசையில்லாமல் பரம்பத்யத்தில் ஆசைபிறந்தவன்” என்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணம். தவிர்க்கவேண்டியவைகளை இவன் தவிர்த்தபின்பும், கைக்கொள்ளவேண்டியவைகளைக் கைக்கொண்ட பின்பும் இவனது தன்மைகள் பின்வருமவை:—(1) உடம்பில் ஈடுபாடு விளையாமலிருக்கை (2) தேஹபூந்து₄க்கள் பக்கல் ஆசை வளராதிருக்கை. (3) உடம்பைப் பார்த்துத் தன்னை உகக்கின்றவர்களோடு உறவுகொண்டாடாமல் இருத்தல். (4) உலகினர்க்குத் தன்னால் இடர் ஏற்படாமல் ஒதுங்கி வாழ்கை. (5) உடம்புக்கு இரைதேடுவதற்காக வைஷ்ணவனல்லாத ஒருவன் ஏவிய கார்யங்களை ஒரு சிறிதும் செய்யாமலிருத்தல். (6) உள்ளத்துக்குள்ளே அந்தர்யாமியாய்த் திகழும் எம்பெருமானிடம்

ஒருவன்பக்கல் ஒருபடிப்பட்ட ருசியுண்டாய்ப் போரவும், தலையறுப்புண்டவனையும், தலையறுத்து அத்தாலே சந்தியிலே தலையோடு ஏந்தினவனையும், இவர்களுக்குக் கீழான சந்த்ராதியுடையர்களையும் தஞ்சமென்று ஸரணம்புகாதொழிகையும், இவர்களை ஸரீரமாகவும், அடிமையாகவுமுடைய எம்பெருமான் பக்கல் ஆன அடிமை செய்துபோரவும், எம்பெருமானே தஞ்சமென்று ஸரணம் புக்கவர்களைத் தனக்குத் துணையாகவும் உயிராகவும் நினைத்துப்போரவும், இவர்களோடு விளையாடியும் பொல்லாங்கு சொல்லாதொழியவும், இவர்களைப் பொல்லாங்கு சொல்லுவார் உடனே கூடினாராகில் அவர்களை வாயைக்கிழித்தல், தான் செவியைப் புதைத்துக் கொண்டு கடக்கப்போதல் செய்யவும், எம்பெருமான் திருவாசலுக்குள்ளே மயிர் விரித்தல், உமிழ்தல், கால்நீட்டுதல் தொடக்கமானவை வருந்தியும் தவிரவும், ஆபத்துக்களாலே புகுந்து ஒதுங்கவேண்டிற்றுகில் 'அநர்த்தப்படாநின்றோமே'

ஏகரீதியாக ஈடுபாடுகொள்ளுதல். (7) தலையறுப்புண்டவனோ பிரமன், அப்பிரமனின் தலையையறுத்து, அவனுடைய ஸரபத்தாலே சந்தியிலே தலையோடு ஏந்திப் பிச்சையெடுத்த ஸிவன், இவர்களுக்குக் கீழான இந்த்ரன், சந்த்ரன், ஸூர்யன் முதலான தேவதைகளைத் தஞ்சமென்று ஸரணம்புகாதிருத்தல். (8) இந்த தேவதைகளை ஸரீரமாகவும், அடிமைகளாகவுமுடைய எம்பெருமானுக்குத் தன்னவியன்ற கைங்கர்யங்களைச் செய்து வாழ்தல். (9) எம்பெருமானே தஞ்சமென்று ஸரணம்புகுந்திருக்கும் ஸூவைஷ்ணவர்களைத் தனக்குத் துணையாகவும் உயிராகவும் நினைத்திருத்தல். (10) இவர்கள் விஷயத்தில் விளையாட்டாகக்கூட தவறான வார்த்தைகளைச் சொல்லாதிருத்தல். (11) இவர்கள் விஷயத்தில் தவறான வார்த்தைகள் சொல்லுவார் எதிர்ப்பட்டால், ஸக்தியிருந்தால் அவர்கள் வாயை அடக்குதல்; இல்லாவிடில் அவர்கள் வார்த்தை காதில் படாதபடி தன் காதை மூடிக்கொண்டு அவ்விடத்தைவிட்டு வெகுதூரம்போதல் செய்தல். (12) எம்பெருமானுடைய கோயிலுக்குள்ளே தலையை விரித்துக் கொண்டிருப்பது, எச்சில் உமிழ்வது, காலைநீட்டிக்கொண்டிருப்பது முதலான அபசாரச் செயல்களை, ஸ்ரமப்பட்டாவது கைவிடுதல். (13) ஆபத்துக் காலங்களில் மற்ற தெய்வங்களின் கோயில்களிலோ, அவைஷ்ணவர்களின் வீடுகளிலோ புகுந்து

என்று அஞ்சிப் போரவும், இப்படிப்பட்ட போதுபோக்கு ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு.

முந்நூற்றுநாற்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

புட்டரை, ஒருவன் ‘தேவதாந்தரங்களை வைஷ்ணவர்கள் அநுவர்த்தியாதொழிவானென்?’ என்ன; ‘ப்ரமாணவிரோதமுள்ளவிடத்திலன்றோ ஸந்தேஹமுள்ளது, இங்கு ஸந்தேஹமில்லைகாண்’ என்றருளிச்செய்தார்; ‘ஆவதென்?’ என்ன; - ‘ஸத்வப்ரசுரரை ரஜஸ்தம:ப்ரசுரர் அநுவர்த்திக்கும்தொழிய ஸத்வப்ரசுரர் ரஜஸ்தம:ப்ரசுரரை அநுவர்த்திக்கக் கடவதோ?’ என்றருளிச்செய்தார்; ‘‘தேஷாமபி நமோ நம:’’ என்கிறபடியாலே.

ஒதுங்கவேண்டிவந்தால், ‘‘தகாத கார்யத்தைச் செய்கிறோம்’’ என்று அஞ்சியிருத்தல். ஸம்ஸாரத்தில் இருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவன் இத்தன்மைகளையுடையவனாய் வாழவேண்டும்.

முந்நூற்றுநாற்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

குருபரம்பராப்ரபாவம் 355ம் பக்கத்தில் இவ்வார்த்தை உள்ளது. ‘‘ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் மற்ற தெய்வங்கள் விஷயத்தில் ஏன் தாழ்நிற்பதில்லை?’’ என்று புட்டரை ஒருவன் கேட்டான். மனிதர்களைக் காட்டிலும் தேவர்கள் சிறந்தவர்களாகையாலே மனிதர்கள் தேவர்களிடம் தாழ்நிற்கவேண்டும் என்பது அவனது அபிப்பிராயம். இதற்கு புட்டருடைய பதிலின் கருத்து பின்வருமாறு:— தேவர் மனிதர் என்பதொன்றே உயர்வு தாழ்வுகளுக்குக் காரணமாகாது. ஸத்வகுணம் மிக்கவர்கள் மனிதர்களானாலும் உயர்ந்தவர்களே. ரஜஸ்தமோ குணங்கள் மிகுந்தவர்கள் தேவர்களானாலும் தாழ்ந்தவர்களே. ஆகையால் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் நிறைந்தவர்களாகையாலே தாழ்ந்தவர்களான தேவர்கள், ஸத்வகுணம் மிக்கவர்களாகையாலே உயர்ந்தவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் விஷயத்தில் தாழ்நிற்க வேண்டுமெயொழிய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தேவர்கள் விஷயத்தில் தாழ்நிற்பது தகாது. இதனாலேயே ‘‘யஸ் த்வைவம் ப்ராஹ்மணே வித்யாத் தஸ்ய தேவா அஸந் வஸே’’ [புருஷஸூக்தம் 2-5] [எவன் பரம்புருஷனான உன்னை இப்படி ப்ராப்யப்ராபகங்களாக அறிகிறோ, அவனுக்கு எல்லா தேவர்களும் வசப்பட்டிருக்கிறார்கள்] ‘‘ஸர்வேதஸ்மை தேவா: ப்ரலிமாவஹந்தி’’ [தைத்-ஸீக்ஷா 5] [எல்லா தேவர்களும் புகழ்வதற்குத்தனுக்குக் கப்பம் கட்டுகிறார்கள்] என்று உபநிஷத் ஒதிற்று. ‘‘தஸ்ய யஜ்ஞவராஹஸ்ய விஷ்ணோரமிததேஜஸ: | ப்ரணாமம் யேடபி ரூர்வந்தி தேஷாமபி நமோ நம: ||’’ [புரா-சாந்தி

முந்நூற்றுநாற்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

உ நம்பிள்ளையை, ஒருவன் எம்பெருமானையொழிய தேவதாந்தரங்களை புகழிக்கலாகாதென்கிற நீங்கள் நித்ய நையித்திகாதிசுகளில் அக்நீந்த்ராதிசுகளை புகழிப்பானென் ? ஆலயத்தில் புகழியாதொழிவானென்னென்ன ; அக்நி ஹோதராதிசுகளில் அக்நியை உபாஸித்தும் சம்ஸாநாக்நி களை நிவர்த்தித்தும் போஸிபுப்போலே. இரண்டிடத்துக்கும் வாசியெங்ஙனே யென்னில்;- நித்யாதிசுகளில் புகுவத் ப்ரகாரபுகுத்தியா பண்ணுகிற உபாஸநம் புகுவதுபாஸநமே யாக விதிக்கையாலும், அவற்றினுடைய ப்ரதிஷ்டைகளில் பராபரதத்வப்ர(வ்ய)த்யயம் பண்ணியிருக்கும் தாமஸபுருஷர்க ளாலே வேதுவிருத்தாகும் மந்த்ரப்ரக்ரியையாலே ஸ்வதந் த்ரமாக தேவதாந்தரங்கள் க்ருதப்ரதிஷ்டிதமாகையாலும், இவ்விடத்தில் புகுவத் ப்ரகாரபுகுத்தியா உபாஸிக்க விதி

46.130] [அளவற்ற தேஜஸ்யுடையவனும், யத்ருவராஹருபியா யவதரித்த விஷ்ணுவுக்கு ஒரு நமஸ்காரம் செய்பவர்களுக்கு, இடை விடாமல் நமஸ்காரம் செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும்] என்று யமன் கூறினான். இப்படி ப்ரமாணங்களால் ஆதாரிக்கப்பட்ட இவ்விஷயத்தில் நீ ஸந்தேஷப்பட்டுக் கேள்வி கேட்டதே தவறு என்று கருத்து.

முந்நூற்றுநாற்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

அ இந்த வார்த்தையின் இப்பகுதி நுருபரம்பராப்ரபாவம் 384-385ம் பக்கங்களில் உள்ளது. நம்பிள்ளையருளிய பதிலின் ஸாரம் பின் வருமாறு:-வைதீகர்கள்—நெருப்பு ஒன்றேயானாலும், அக்நிஹோத்ரம் செய்யும் அக்நியைக் கைக்கொண்டும், சுடுகாட்டிலுள்ள நெருப்பை விலக்கியும் வாழ்கிறார்கள். அதுபோலே வேதம் விதித்த வைதீக கார்யங்களில், மற்ற தெய்வங்களுக்கு அந்தர்யாமியான எம்பெருமா னுக்கே அவை சேருவதாக அருஸந்தித்து, அவர்களைக் குறித்து ஹோமம் முதலானவற்றைச் செய்தும், வேதுவிருத்தமான சைவம், சாக்தம் முதலான ஆகும்ங்களைக்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு எதிர்த் தட்டாக மற்றொரு தெய்வத்தை ஸ்வதந்த்ரதேவதையாக ஆக்கி, எம் பெருமானைப் பரிவார தேவதையாகவே ஆக்கி, அந்தந்த தேவ தைக்குரிய மந்த்ரதந்த்ரங்களாலே வடிபடுமிடமான சிவன் முதலான வர்களுக்கான கோயில்களில் வழிபடுவதை விலக்கியும் பரமவைதீசுக்க ளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வாழ்வதும் பொருந்தும். ருத்ராதிசுகளைக் குறித்து நித்யநைமித்திக கர்மங்களில் ஹோமம் முதலான

யில்லாமையாலும், தேவதாந்தர வர்க்கங்களில் தூரதோ வர்ஜநீயத்வம் ருத்ரனுக்குண்டு: எங்ஙனையென்னில்;— ஸத்வஸ்துருக்கு அத்யந்தம் விரோதியான தம:ப்ராசர்யத் தாலே. நித்யாதிகளில் போலே ஆலயங்களிலும் புகுவத் ப்ரகாரபுகுத்தியா உபாஸிக்கலாமோவென்ன; “அப்படி உபாஸிக்க விதியில்லாமையாலே ஆகாது, த்யாஜ்யதயா ஜ்ஞாத வ்யங்களான புகுவத்வ்யதிரித்தவிஷயங்கள் ஸ்வீகாரத்துக் குடலாகவும், உபாதேயதயா ஜ்ஞாதவ்யங்களான புகுவத் விஷயம் த்யாகுத்துக்குடலாகவும் கடவதோ?” என்று அருளிச் செய்தார். b (தீர்த்தனுலகளந்த சேஷமேற் பூந்தாமம்) என்கிற பாட்டிலே ப்ரஸ்துதமான தேவதாந்தரபுகுநம், அர்ஜுநனுக்கு ருத்ரன்பக்கலிலே ஓரஸ்த்ரலாபுத்துக்காக புகுவந்நியோகத்தாலே வேண்டிற்று.

வற்றைச் செய்யும்படி வேதவிதியிருப்பதுபோலே, சிவாலயம் முத லானவற்றில் வழிபடும்படி வேதவிதியும் இல்லை. மேலும், சிவன் ஸத்வகுணத்துக்கு நேர்மாறான தமோகுணத்தை உடையவனும், அதை வளர்ப்பதற்காக ஏற்பட்டவனாகையாலே, சிவனும், அவனுடைய குடும்பமும், அவர்களுடைய கோயில்களும் ஸாத்விகர்களுக்கு மிகவும் விலக்கத்தக்கவை. இதைமீறி, “நித்யகர்மங்களிற்போலே, நாங்கள் சிவாலயங்களுக்குச் சென்று சிவனுக்கு அந்தர்யாமியான நாராயணனை உபாஸிக்கிறோமே” என்று கூறிக்கொண்டு அக்கோவில்களுக்குப் போனால், காலக்ரமத்தில் தமோகுணம் வளர்ந்து விஷ்ணுத்வேஷமே உண்டாகிவிடும். “வைதிககாரியங்களில் மற்ற தெய்வங்களுக்கு அந்தர்யாமியைக் குறித்து ஹோமாதிகள் செய்வதைப்போலே, அத் தெய்வங்களுடைய ஆலயங்களுக்கும், அந்தர்யாமியை வழிபடுவதற் காகச் செல்லலாம்; இது கூடாதென்றால் அதுவும் கூடாது” என்று வாதம் செய்வது — “ஸாஸ்த்ரங்களில் செய்யென்று விதிக்கப்பட்ட வற்றைச் செய்யாதே; ஸாஸ்த்ரங்களில் செய்யாதே என்று தடுக்கப் பட்டவற்றைச் செய்” என்று விதண்டாவாதம் செய்வதேயாகும். இதுவே நம்பிள்ளை அருளிய பதிலின் ஸாரம். b இப்படி விஷ்ணு புக்தர்கள் மற்ற தெய்வங்களை ஆஸ்ரயிக்கக் கூடாதென்றால் “தீர்த்த னுலகளந்த” [திருவாய் 2-8-6] என்ற பாசுரத்திலே உணர்த்தப்பட்ட தாய், அர்ஜுனன் செய்ததான ஸிவபூஜை எப்படிப் பொருந்தும்? எனில்: அது பரமைகாந்தியல்லாத அர்ஜுனன் பாஸுபதாஸ்த்ரத்தைப் பெறுவதற்காக எம்பெருமானால் நியமிக்கப்பெற்றுச் செய்த பூஜையாகையாலே முரண்பாடில்லாமல் பொருந்துகிறது.

முந்நூற்றைம்பதாம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வமாவது - மூன்று ப்ரகாரமாயிருக்கும். எங்ஙனையென்னில்; ஸத்காரயோக்யரென்றும், ஸஹ வாஸ யோக்யரென்றும், ஸத்யாநுபயயோக்யரென்றும். ஸத்காரயோக்யர்-ரூபநாமப்ரத்யாநர், உச்சாரணப்ரத்யாநர், அபிமானப்ரத்யாநர்; ஸஹவாஸயோக்யர்-ஜ்ஞானப்ரத்யாநர். அநுஷ்ட்யாநப்ரத்யாநர், அங்கீகாரப்ரத்யாநர்: ஸத்யாநுபய

முந்நூற்றைம்பதாம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவம் மூன்றுவகைப்படுவர். (1) ஸத்காரயோக்யர். (2) ஸஹவாஸயோக்யர். (3) ஸத்யாநுபயயோக்யர். இவர்கள் மேன்மேலே சிறப்புற்றவர்கள். (1) ஸத்காரயோக்யராவார் - வைஷ்ணவத்தின் முதல்படியிலே நிற்பவர். வைஷ்ணவரென்னும் பெருமையையிட்டு ஸத்காரம் (உபசாரம்) செய்யலாமெயொழிய, அடுத்த அதிகாரிகளைப்போலே கூடிவாழ்வதற்கோ, அதற்கடுத்த உத்தமாதிகாரிகளைப்போலே எப்போதும் அநுபயவிப்பதற்கோ தகுதியற்றவர்கள் இவர்கள். இவர்களை எப்படிக்கண்டுபிடிப்பது? எனில்: இவர்கள் வைஷ்ணவரூபநாமங்களை தயிர்ப்பதை முக்யமாகக்கொண்டிருப்பார்களேயொழிய வைஷ்ணவர்களுக்குரிய ஆத்மகுணங்களையும் அநுஷ்ட்யானங்களையும் கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். திருமந்தரம் முதலானவற்றை உச்சரித்துக் கொண்டிருப்பார்களேயொழிய, அவற்றின் அர்த்தத்தில் ஊன்றிநிற்கமாட்டார்கள். 'நான் வைஷ்ணவன்' என்று கர்வங்கொண்டிருப்பார்களேயொழிய வைஷ்ணவர்களுக்கு வேண்டிய அடக்கத்தோடு இருக்கமாட்டார்கள். சுருங்கக் கூறினால் அடுத்த அதிகாரியிடமுள்ள ஜ்ஞானமும், அநுஷ்ட்யானமும், அங்கீகாரமும், உத்தமாதிகாரியிடம் உள்ள ஆர்த்தியும் அபிபுநிவேசமும் அபிபுருசியும் இவர்களிடம் இராது. (2) ஸஹவாஸயோக்யராவார்—கூடிப் பழகுவதற்குத் தகுதியுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். முற்கூறிவர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்கள். 'ஞானம் அனுட்டானம்வை நன்றாகவேயுடைய'வர்கள். ஒரு ஸத்யாசார்யனால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பெருமையையுடையவர்கள். ஆகையால் இவர்களோடு கூடிப்பழகுவதால் நன்மையுண்டு. (3) ஸத்யாநுபயயோக்யராவார்—“ஆஹ்லாதஸ்ரீதநேத்ராம்பு: புலகீக்ருதகூர்த்ரவாந்! ஸத்யா பரகுணவிஷ்ட: த்ரஷ்டவ்யஸ்ஸர்வதேஹிபி: ||” [விஷ்ணுதத்வம்] வா—47

யோக்யர்-ஆர்த்திப்ரதநர், அபிநிவேஸப்ரதநர், அபி
ருசிப்ரதநர் என்று ஆட்கொண்டவில்லியர்.

முந்நூற்றைம்பத்தோராம் வார்த்தை

வைஷ்ணவஸூகையாவது - தத்வஜ்ஞாநதிஷ்ட, ஸூகை ;
தத்வஜ்ஞாநந்தான் ஆசார்யவிஷயீகாரஸப்யம்; ஆசார்ய
விஷயீகாரந்தான் தத்வத்தை நாம் அறியவேண்டுமென்னும்
அபிநிவேஸாதிஸயபூர்வகமாக பஹுநஸப்யம்; இந்த இச்
சைக்கு முதலடி பகவத் விஷயத்தில் அத்வேஷம்; அந்த

[ஆநந்தக்ண்ணீர் பெருகாநிற்பவராய், உடம்பெங்கும் மயிர்க்
கூச்செறியாநிற்பவராய், இதற்குக் காரணமாக எப்போதும் பகவத்
குணபுவம் செய்பவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவோத்தமர்கள், ஸரீரம்
படைத்த அனைவராலும் கண் காது முதலான ஸகலேந்த்ரியங்க
ளாலும் எப்போதும் அநுபுவிக்கத்தக்கவர்கள். (உடம்பைப் படைத்த
பயன் இவர்களை அநுபுவிப்பதேயென்கை)] என்கிறபடியே முந்கூறிய
இருவகையினரைக் காட்டிலும் சிறந்த உத்தம ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்.
இவர்கள் பகவத்பகவதர்களைப் பிரிந்தால் ஆர்த்தி (வருத்தம்)
விஞ்சியிருப்பார்கள். பகவத்பகவதர்களோடு கூடிநிற்கவேணும்
என்னும் அபிநிவேஸம் (பெருவிருப்பம்) மிக்கிருப்பார்கள். பகவத்
பகவத கைங்க்யங்களைச் செய்வதில் அபிருசி (பெருத்த ஈடுபாடு)
உடையவர்களாயிருப்பார்கள். ஆகையால் இவர்கள் உடம்பு
படைத்த அனைவராலும் எப்போதும் அநுபுவிக்கத்தக்கவர்கள் என்
பது எம்பெருமானருடைய ஸிஷ்யர்களில் ஒருவரான ஆட்கொண்ட
வில்லி ஜீயரின் வார்த்தை.

முந்நூற்றைம்பத்தோராம் வார்த்தை

‘கர்ச்சிம்மாம்ப வேத்தி தத்தவத:’ [கீதை 7.3] [பல்லாயிரவரில்
ஒருவனே என்னை உள்ளபடி அறிகிருன்] என்கிறபடியே ‘எம்
பெருமானே ப்ராப்யப்ராபகங்களாயிருப்பவன்’ என்னும் உண்மை
யறிவில் ஊன்றிநிற்கை வைஷ்ணவத்வமாகும். இந்தத் தத்வஜ்ஞான
மானது ஸதாசார்யனுடைய கடாஷுத்தாலேயே ஏற்படும். ஆசார்யன்
கடாஷிப்பதும் — ‘உண்மையை நாம் அறியவேண்டும்’ என்னும்
பேராவலோடு ஸதாசார்யனை ஆஸ்ரயிப்பதால் ஏற்படும். உண்
மையையறியவேண்டும் என்னும் விருப்பத்துக்கு முதற்காரணம்
எம்பெருமான் விஷயத்தில் த்வேஷமின்மை. அதற்குக் காரணம்

அத்யவேஷத்துக்குக்காரணம்-புகுவத்கடாக்ஷம்.புகுவத்கடாக்ஷத்துக்கு ஹேதுவென்னென்னில் ; - இஸ்ஸம்ஸாபிசேதநனுக்கு அநாதியாக எம்பெருமான் பக்கல் த்யவேஷதூஷிதத்வமுண்டாகையாலே அவன் பார்த்தருளுகைக்கீடாக ஒன்று செய்யக்கூடாமையாலே புகுவநிர்ஹேதுக கடாக்ஷம் ; ஆனால் ஈஸ்வரனுக்கு வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்கள் வாராதோவென்னில் ; -இச்சேதநனுக்கு அஜ்ஞாதமான அநந்யப்ரவ்ருத்திகளிலே பிறப்பன சில ஸுக்ருதமடியாகப் பார்த்தருள்கிருனாகையாலே வைஷம்யநைர்க்ருண்யங்கள் வாராது ; இங்ஙனையிருப்பதொரு ஸுக்ருதமடியாயிருக்க நிர்ஹேதுகமாவானென் ? என்னில் ; -விழவிட்டு மறந்துபோன பொருளை எடுத்துக்கொண்டு சென்று கொடுத்தவனை, “நம்மதை நமக்குத் தந்தான்” என்றிராதே, இவன் நமக்குத் தந்தானென்றிருக்கும் க்ருதஜ்ஞதைபோலே, ‘தந்தலையில்

எம்பெருமானுடைய கடாக்ஷம். அக்கடாக்ஷத்துக்குக் காரணமென்னவெனில் ? அநாதியகாலமாக எம்பெருமானோடு எதிரிட்டுத்திரியும் இச்சேதனன் அவன் கடாக்ஷத்துக்குறுப்பாக ஒன்று செய்வது கூடாதாகையாலே, அக்கடாக்ஷத்தை நிர்ஹேதுகமானது (காரணமற்றது) என்றே கொள்ளவேண்டும். அப்படியானால் சிலரிடம் ஒருகாரணமுமில்லாமல் இக்கடாக்ஷத்தைச் செய்கிறான் என்னும் பக்ஷபாதமாகிற வைஷம்யமும், மற்றவர்களிடம் இதைச் செய்வதில்லை என்னும் கருணையின்மையாகிற நைர்க்ருண்யமும் எம்பெருமானுக்கு ஏற்படாதோ ? எனில், -இச்சேதனன் தன்நையறியாமல் புகுவத்யபுகுவதவிஷயமாகச் செய்து வைக்கும் யாத்யருச்சிக்ஷம். ப்ராஸங்கிகம் முதலான சில புண்யங்களை ஸர்வஜ்ஞான எம்பெருமான் பார்த்து வைத்திருந்து “என் ஊரைச் சொன்னாய், என் பேரைச் சொன்னாய், என் அடியாரை நோக்கினாய்” என்றிற்போலே கணக்கிட்டு அவை காரணமாகக் கடாக்ஷிக்கிருனாகையாலே வைஷம்யநைர்க்ருண்யங்கள் வரமாட்டா. “இப்படி ஏதோவொரு புண்யம் காரணமாயிருக்கும்போது, இதை நிர்ஹேதுகமென்பது எப்படி?” எனில், வழியிலே தொலைத்துவிட்டு ‘இனி இது நமக்குக் கிடைக்காது’ என்று மறந்துபோன பொருளை எடுத்துக்கொண்டு வந்து கொடுத்தவனை, நம்முடைய பொருளை நமக்குத் தந்தான் என்று நினையாமல், ‘புதிதாக ஒரு பொருளைத் தந்தான்’ என்று நன்றியுடையவன் நினைப்பதுபோலே

ஒன்றுமின்றியிலேயிருக்க எம் பெருமான் பார்த்தருளி
 னான்' என்று க்ருதஜ்ஞாயிருக்கிற இவ்வதி₄காரி அபி₄ஸந்தி₄
 யாலே நிர்ஹேதுகமென்கிறது ; இந்த யாத்₃ருச்சி₂கஸுக்ருத
 மென்கிறதற்கு அடி ஸௌஹார்த்தம். அவனுக்கு ஸர்வாதம்
 விஷயமாக எப்போதுமுண்டாயிருக்க, ஒருத்தனுக்கு ஒரு
 காலாக யாத்₃ருச்சி₂க ஸுக்ருதத்தையுண்டாக்குவானென் ?
 என்னில் ; நெடுங்காலம் அநுப₄வித்துப்போனதொரு பாபம்
 சுருக்கமொழியத் தொலைந்தவளவிலே இந்த ஸௌஹார்த
 தம் இவனுடைய யாத்₃ருச்சி₂க ஸுக்ருதத்துக்கடியாம் ;
 ஜபாகுஸுமச்ச₂யையை பத்யார்த்த₂ங்கௌல்லாங்கிடக்க, பளிங்
 கிலே ப்ரதிப₂லிக்குமாபோலே அச்ச₂பாபனான அதி₄காரி
 பக்கலிலே ஸௌஹார்த்தம் ப₂லிக்கக்கடவது என்று பிள்ளை
 அருளிச்செய்வார்.

'நாமறிய நம்மிடம் ஒரு காரணமில்லாமலிருக்கும்போது, எம்பெருமான்
 கடாஷித்தானே' என்னும் நினைவாலே இவ்வதி₄காரி எம்பெருமா
 னுடைய கடாஷித்தை நிர்ஹேதுகமென்றே நினைக்கத் தட்டில்லை.
 'என் ஊரைச் சொன்னாய், என் பேரைச் சொன்னாய்' என்று எம்
 பெருமான் கணக்கிடுவதற்குக் காரணமான யாத்₃ருச்சி₂கஸுக்ருதம்
 ஏற்படுவதற்குக் காரணம் என்ன ? எனில், எம்பெருமான் தனது
 ஸௌஹார்த்தம் எனப்படும் நல்லெண்ணத்தாலே இத்தகைய
 ஸுக்ருதங்கள் தன்னடையே விளையும்படி இவ்விபூ₄தியை ஸ்ருஷ்டி
 செய்திருப்பதேயாகும். அப்படியானால் அந்த ஸௌஹார்த்தமும் அத
 னால். செய்யப்படும் ஸ்ருஷ்டியும் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் எப்போதும்
 பொதுவாயிருக்க, ஒரு மனிதனுக்கு ஒரு சமயத்தில் யாத்₃ருச்சி₂கம்
 முதலான ஸுக்ருதங்களை உண்டாக்கக் காரணம் என்ன ? எனில்
 இச்சேதனன் நெடுங்காலம் அநுப₄வித்துப் போந்ததொரு பாபம்
 இவனை நீண்டநாள் மிகவும் வருந்தச் செய்து தொலைந்தபின்பு,
 அதைக்கண்டு இரங்கிய ஸர்வேஸ்வரன் இவன் விஷயத்தில் அப்
 போது இத்தகைய ஸுக்ருதங்களை உண்டாக்குகிறான். ஜபாகுஸுமம்
 என்னும் செம்பருத்திப்பூவின் செம்மைநிறம் மற்ற பொருள்களில்
 ப்ரதிப₂லிக்காமல் பளிங்கிலே ப்ரதிப₂லிப்பதுபோலே, பெருத்த
 பாபம் நீங்கிப் பளிங்குபோலிருக்கும் ஓர் அதி₄காரியிடம் எம்பெரு
 மானுடைய ஸௌஹார்த்தம் ப₂லித்து முற்கூறிய ஸுக்ருதம்
 உண்டாகலாம்— என்பது நம்பிள்ளை வார்த்தை.

முந்நூற்றைம்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

‘ஒருவன் தன்னை வைஷ்ணவனென்று நினைத்திருக்க லாவது எவ்வளவு ஜ்ஞாநம் பிறந்தால்?’ என்று பிள்ளை நஞ் சீயரைக்கேட்க ; ப₄க₃வத்₃ப₄க₃வதவிஷயங்களிலே ஒரு உச்ச₃ராயங்கண்டால் நெஞ்சு சிவீலென்று இருந்ததில்லையாகில் தன்னை வைஷ்ணவனென்றிருப்பது ; சிவீலென்றிருந்ததாகில் நமக்கு எம்பெருமானோடு உறவில்லையாகாதே ! ஸம்ப₃ந்த₄ஜ்ஞாநம் பிறந்ததில்லையாகாதே ! என்று நினைத்திருப்பது என்றருளிஞர்.

முந்நூற்றைம்பத்துமூன்றாம் வார்த்தை

த₃ருஷ்டத்துக்கு நாக்கு நீட்டாதொழிகையும், அத்₃ருஷ்டத்துக்குக் கைநீட்டாதொழிகையுங்காண் வைஷ்ணவ லக்ஷணம் என்று பிள்ளை.

முந்நூற்றைம்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

எம்பெருமான் விஷயமாகவோ அவனடியார் விஷயமாகவோ ஒரு பெருமையைக் கண்டு அதில் பொருமை ஏற்படாதிருந்தால் தனக்கு வைஷ்ணவத்வம் உள்ளதென்று அறுதியிடலாம். பொருமை ஏற்பட்டால் “ ஐயோ! நமக்கு எம்பெருமானோடு உறவு இல்லை போலிருக்கிறதே; அவனோடு ஸம்ப₃ந்த₄ஜ்ஞானம் பிறக்கவில்லைபோலிருக்கிறதே!” என்று வருந்தித் திருந்த முயலவேண்டும்—என்று கருத்து.

முந்நூற்றைம்பத்துமூன்றாம் வார்த்தை

வைஷ்ணவனாயிருப்பவன் இவ்வுலகப் பலன்களுக்கு ஆசைப்படக் கூடாது. பரமபத₃த்தில் ப₄க₃வத்₃ப₄க₃வதவிஷயத்தில் பரார்த்த₄ாது ப₄வகைங்கர்யங்கள் செய்வதற்கே ஆசைப்படவேண்டும். அவற்றை ஆசைப்படும்போது, அவற்றுக்கு ஸாத₄னமாக ப₄க₃தி முதலான உபாயாந் தரங்களைச் செய்யமுற்பட்டால், அது இச்சேதனனுடைய அத்தியந்த பரதந்த்ரஸ்வரூபத்துக்கு முரண்பட்டதாய், ப₄க₃வத்₃ப₄க₃வதாது ப₄வகைங்கர்யங்களில் நிலைநின்ற ஸ்வார்த்த₄ாதையை (சுயநலமனப்பான்மையை) விளைத்து, பரமபத₃த்திலும் ஸ்வார்த்த₄ாதுப₄வகைங்கர்யங்களை அளித்துவிடும். ஆகையால் வைஷ்ணவனாயிருப்பவன் உபாயாந் தரங்களிலும் கைவைக்கக்கூடாது. ஆக, ப்ரயோஜநாந்தரங்களை ஆசைப்படாமையும், உபாயாந்தரங்களில் ஈடுபடாமையும் வைஷ்ணவ லக்ஷணமென்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வார். நாக்குநீட்டுதல்—ஆசைப்படுதல். கைநீட்டுதல்—முயற்சி செய்தல்.

முந்நூற்றைம்பத்துநாலாம் வார்த்தை

ஆச்சான்பிள்ளையை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், “ஸ்ரீவைஷ்ண வத்வமாவது ஸர்வோபாயஸூத்ரயதையோ, இதரவிஷயவிரக தியோ, ஸித்தேதோபாயஸ்வீகாரமோ, புகுவத்ப்ரேமமோ?” என்று கேட்க; “ஸர்வோபாயஸூத்ரயதை ஸம்ஸாரிக்குமுண்டு; இதரவிஷய விரக்தி க்ஷபணனுக்குமுண்டு; ஸித்தேதோபாய ஸ்வீகாரம் கேவலனுக்கும் உண்டு; புகுவத்ப்ரேமம் ஏகாயந னுக்குமுண்டு. ஆகையால் இவையித்தனையுமன்று; இவற் றேடேகூட புகுவதநந்யார்ஹஸேஷத்வ ஜ்ஞாநத்தாலே பிறப்பதொரு தூந்நிவிஸேஷம். அதாவது—பரபரிபுகுவத்தில்

முந்நூற்றைம்பத்துநாலாம் வார்த்தை

தம்மாலே ஆவது ஒன்றுமில்லாமையாலே ஸம்ஸாரிகளும் இவ்வுலக வாழ்க்கையில் எவ்வித உபாயமும் அற்றவர்களாகவே இருக்கின்றனர். சமணனும் ஸப்ததூதிவிஷயங்களில் வைராக்யமுடையவனாகவே யிருக்கிறான். கைவல்யமோக்ஷத்தை ஆசைப்படுமவனும், அந்த மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்காக எம்பெருமானையே உபாயமாகப்பற்று கிறான். ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஸேஷியாகக்கொள்ளாமல் எம்பெருமான் ஒருவனையே ஸேஷியாகக்கொண்ட ஏகாயநனுக்கும் எம்பெருமானிடம் அன்பு உண்டு. ஆகையால் இந்தத் தன்மைகள் ஒவ்வொன்றுமோ, எல்லாங்கூடியோ ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணமாகமாட்டா. இவற்றோடுகூட மற்றொரு தலைசிறந்த ஜ்ஞானமும் இவனுக்கு இருக்கவேண்டும். ‘உலக்கைத்தும் பிறர்க்குரியதாயிராமல் எம்பெருமானுக்கே உரியதா யிருக்கிறது’ என்னும் அறிவு அது. இந்த அறிவுடையவனை ஸேவித் தாலே அவனுடைய வடிவிலுள்ள அடக்கம் அவனைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடும். பிறர் அவனை அவமதிக்கும்போது அவன் நடந்து கொள்ளும் விதத்திலிருந்து அவனை அறியலாம். அதாவது அவன் பிறர் தன்னை அவமதிக்கும்போது, “நம்முடைய பாபபுலமாக இவன் நம்மை அவமதித்தான்; நம்முடைய பாபங்களில் ஒன்று குறைந்தது” என்று ஸந்தோஷப்படுவான். “எம்பெருமான் இவனைக்கொண்டு ஏதோ வொரு நன்மைக்காக அவமதிக்கச் செய்கிறான். இதில் நமக்கு எவ்விதப் பொறுப்புமில்லை” என்று கோபப்படாமலிருப்பான். “நம் முடைய தோஷத்தை நாம் அநுஸந்திக்கவேண்டியது அவஸ்யம். அதை நாம் செய்வதில்லை. நாம் மறந்த நம்முடைய தோஷத்தை நமக்கு நினைவூட்டிய இவன் விஷயத்தில் நாம் நன்றிசெலுத்த

நிர்த்தேஷாநுஸந்தாநம், நிர்ப்புரத்வாநுஸந்தாநம், உப
காரஸ்மருதி, இரக்கம்” என்று அருளிச்செய்தார்.

முந்நூற்றைம்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

a ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வமாவது—ரூபப்ராதாந்யம், சிஹ்நப்ரா
தாந்யம், உக்திப்ராதாந்யம், க்ரியாப்ராதாந்யம், ஸம்பந்த
விசேஷப்ராதாந்யம், த்யாநப்ராதாந்யம் இவையொன்று
மன்று; பூவப்ராதாந்யமே ப்ராதாந்யம்.

b நால்வரறிந்த வைஷ்ணவத்வமன்று. நாராயணனறிந்த
வைஷ்ணவத்வமே வைஷ்ணவத்வம்: c “நாடும் நகரமும்
நன்கறிய நமோநாராயணய” என்னவேண்டும்; நாடு வைஷ்
ணவனென்று கைவிடவேண்டும்; நகரம் வைஷ்ணவனென்று

வேண்டும்” என்று இருப்பான். “நம்மை அவமதித்த இவனிடம்
எம்பெருமான் சிறிவிடப்போகிறானே” என்று அந்நி, அவமதித்தவ
னிடமிருங்கி “சீறியருளாதிருக்கவேண்டும்” என்று எம்பெருமானிடம்
பிரார்த்திக்கவேண்டும் என்று கருத்து.

முந்நூற்றைம்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

a ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு (1) திருமேனியழகு, (2) ஊர்த்துவ
புண்டீரங்கள், ஸங்க்ஸக்ராங்கனம், தாமரை துளசிமணிமாலைகள்
ஆகிய அடையாளங்கள், (3) அடியேன் என்பதுபோன்ற வார்த்
தைகள், (4) திருவாராதானம் முதலான க்ரியைகள், (5) எம்பெரு
மானோடு நவவித்யஸம்பந்தத்தையும் அநுஸந்திப்பது, (6) எம்
பெருமானை எப்போதும் சித்தித்திருப்பது ஆகிற இந்த லக்ஷணங்க
ளெல்லாமுண்டு, ஆனால் இவற்றுக்கு முக்யத்வமில்லை. “எம்பெரு
மானே உபாயோபேயங்களாகவும் தூரகபோஷகபோக்யங்களாக
வும் இருப்பவன்; அவனடியார்களே பரமப்ராயசர்கள்” என்னும்
நினைவே வைஷ்ணவனுக்கு முக்யமானது. b வெளிவேஷங்களைப்
பார்த்து வெளியுலகில் நாலுபேர் வைஷ்ணவன் என்று கொண்டாடு
வதினால் மாத்திரம் வைஷ்ணவத்வம் ஸித்தித்துவிடாது, அந்தர்
யாமியாய், உள்ளுரவாருள்விறிறெல்லாம் உடனிருத்தறியுமவனான
நாராயணன் ‘இவன் வைஷ்ணவனே’ என்று உகக்கும்படி நடந்து
கொண்டால்தான் வைஷ்ணவத்வம் ஸித்திக்கும். c “நாடு நகரமும்
நன்கறிய நமோநாராயணய வென்று” [திருப்பல்லாண்டு 4] என்று
பெரியாழ்வார் ஒருவன் வைஷ்ணவனாவதற்கு நாடும் நகரமும் நன்க
றியும்படி திருமந்திரத்தை அநுஸந்திக்கவேண்டுமென்று விதித்தார்.
‘நாடு’ என்றது ஸம்ஸாரிகளை. ‘நகரம்’ என்றது கலங்காப் பெரு

கைக்கொள்ளவேண்டும். நாடாவது-ஸம்ஸாரம் ; நகரமாவது-பரமபத்யமும், உகந்தருளின திவ்யதேயஸங்களும், ஜ்ஞாநாதிகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும்.

முந்நூற்றைம்பத்தாரும் வார்த்தை

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை ; -அடுக்குக் குலையாத முஷ்டியும் ஆஸ்திக்யங் குலையாத வைஷ்ணவத்வமும்.

முந்நூற்றைம்பத்தேழாம் வார்த்தை

திருநகரிப்பிள்ளை, — ஆழ்வார்களுருளிச்செயலிலே அந்வயமுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தன்னுயிராக நினைத்திருப்பான்; ஆசார்யர்கள் பாசுரங்களிலே அந்வயமுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தன்னுடைய ஸத்தையாக நினைத்திருப்பான்; இரண்டோடும் அந்வயமுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையல்லது ஸ்ரீவைஷ்ணவனென்று அறுதியிடவொண்ணாது.

நகரமான பரமபத்யத்தையும், திருவரங்கப்பெருநகர் முதலான திவ்யதேயஸங்களையும், அறிவிற்கிறந்தவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும். நாடாகிற ஸம்ஸாரிகள் இவனை வைஷ்ணவன் என்று அறிந்து கைவிடவேண்டும். நகரமாகிற பரமபத்யம் முதலானவை வைஷ்ணவன் என்று இவனைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்பது பெரியாழ்வாருடைய முற்கூறிய திருப்பல்லாண்டு பாசுரத்தின் பொருள்.

முந்நூற்றைம்பத்தாரும் வார்த்தை

‘எம்பெருமானே உபாயோபேயங்கள் முதலான எல்லாம்’ என்னும் பரமாஸ்திக ஸித்ததாந்தத்தில் தளர்ச்சி ஏற்படாமல் உறுதியுடன் இருக்கும் வைஷ்ணவத்வத்துக்கு—விரல்கள், அடுக்கில் (சேர்த்தியில்) தளர்ச்சி ஏற்படாமல் உறுதியாயிருக்கும் முஷ்டியை த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூறலாம் என்று வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை அருளிச்செய்வார்.

முந்நூற்றைம்பத்தேழாம் வார்த்தை

திருநகரிப்பிள்ளையின் வார்த்தையிது. ஆழ்வார்கள் அருளிச்செயல்களை அர்த்தத்தோடு அறிந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தன் உயிராக நினைத்திருப்பவராய், அந்த அருளிச்செயல்களைத் தெளிவாக விளக்கும் ஆசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை அர்த்தத்தோடு அறிந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தன்னுடைய ஸத்தையாக(வாழ்வாக)நினைத்திருப்பவனே ஸ்ரீவைஷ்ணவன். அருளிச்செயல்களையும், அவற்றை விளக்கும் ஆசார்யஸ்ரீஸூக்திகளையும் அர்த்தத்தோடு அநுஸந்திப்பவர்களுக்கல்லது ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வம் ஸித்திச்சூக்தாது என்று கருத்து.

முந்நூற்றைம்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்று இவர்களுக்குப் பேராகைக்கு அடி ஏதென்று கேட்க; “ஸ்ரீமத்புத்ரராகையாலும், ஸ்ரீமாந் பிதா வாகையாலும், ஸ்ரீ புருஷகாரமாகையாலும், ஸ்ரீமாந்வைபுவத் தையறிகையாலும், இவர்கள் ஸ்ரீமத்பதத்தே பிறக்கையாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்று நிரூபகம்” — என்று பெரியகோயில் வள்ளலார் அருளிச்செய்வார்.

முந்நூற்றைம்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடைய தினசரிதம்—(1) குருபரம்பரையையும் திருமந்த்ரத்தினுடைய விஸ்தாநுஸந்தாநமான த்வயத்தையும் ஸத்யா அநுஸந்தாநம் பண்ணுகை, (2) த்வய நிஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே ஸஹவாஸம் பண்

முந்நூற்றைம்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் என்னும் திருநாமம் எம்பெருமானடியார்களுக்கு ஏற்படுவதற்குப் பின்வரும் காரணங்கள் சொல்லலாம்,—(1) ஸ்ரீமானான எம்பெருமானுக்கு இவர்கள் செல்லப்பிள்ளைகள். (2) ஸ்ரீய:பதியான எம்பெருமான் இவர்களுக்குத் தாயாகவும் தந்தையாகவும் இருப்பவன். (3) பிராட்டி இவர்களுக்குப் புருஷகாரமாயிருப்பவள்; இப்படி ஸ்ரீஸம்பந்தத்தால் வைஷ்ணவர்கள் ஆனவர்கள் என்றபடி. (4) ஸ்ரீமானான எம்பெருமானுடைய பெருமையை அறிந்தவர்கள். (5) “ஸ்ரீமந்நாராயண” என்று தொடங்கும் த்வயத்தாலே ஜ்ஞானஜன்மடைந்தவர்கள். இக்காரணங்களாலே இவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். இது எழுபத்துநாலுஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளில் ஒருவரான பெரியகோயில் வள்ளலார் அருளிச்செய்த வார்த்தை.

முந்நூற்றைம்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவருடைய தினசரிதம் — ஸ்ரீவைஷ்ணவன் தினந்தோறும் நடந்துகொள்ளவேண்டிய வாழ்க்கை நெறிமுறைகள் பின் வருமாறு:—(1) லக்ஷ்மீநாதன் தொடக்கமாக அவரவர் ஆசார்யர்வரையிலுள்ள ஆசார்யபரம்பரையையும், திருவஷ்டாக்ஷரத்தின் பொருளைத் தெளிவாக அநுஸந்திக்கும் த்வயத்தையும் எப்போதும் அநுஸந்திக்கவேண்டும். (2) த்வயத்தின் பொருளிலே ஊன்றிநிற்கும் வா—48

னுகை, (3) அஹங்காரக்ரஸ்தரான ஸம்ஸாரிகளோடு அனுகி வர்த்தியாதொழிகை, (4) ஸாத்விகஸமாசார மொழிய நாட்டாருடைய பரிமாற்றங்களை நேராக நிவர்த்திக்கை, (5) உத்தேஃஸ்யரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை உத்யாஸீநம் பண்ணுதொழிகை, (6) த்யாஜ்யரான ஸம்ஸாரிகளை த்ருஷ்டமடியாக அநுவர்த்தியாதொழிகை, (7) ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுக்கு அத்ருஷ்டவார்த்தை சொல்லாதொழிகை, (8) ஸாதுபரிக்ரஹமும் ஸத்யாசார்யப்ரஸாத்யமும் ஸ்வரூபவர்த்தகமென்றிருக்கை, (9) புக்யவத்யபுக்யவதவிஷயங்களில் அநுகூலவ்ருத்தியை தேஹயாத்ராஸேஷமாக்காதொழிகை, (10) ஸ்துதிநிந்தைகளில் அவிக்ருதனாயிருக்கை, (11) ஸ்வதேஃஷத்யர்ஸநம் பண்ணுகை, (12) ஸ்வப்ரஸம்ஸை பண்ணுதொழிகை, (13) ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவ

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு கூடி வாழவேண்டும். (3) நான், எனது என்னும் அஹங்காரமகாரங்கள் நிறைந்த ஸம்ஸாரிகளோடு சேர்ந்து வாழாதிருக்கவேண்டும். (4) ஸாத்விகர்களோடு கலந்து பரிமாறுவதொழிய, மற்ற ஸௌகரிகர்களோடு கலந்து பரிமாறுவதை அடியோடு விடவேண்டும். (5) பரமப்ராப்யர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அலட்சியம் செய்யாதிருக்கவேண்டும். (6) கைவிடத்தக்கவர்களான ஸம்ஸாரிகள் விஷயத்தில், அவர்கள்மூலம் கிடைக்கும் பணம், புகழ், கௌரவம் இவைகளைக் கருதி அவர்களுக்கு இனிய கார்யங்களைச் செய்யாமலிருக்கவேண்டும். (7) எம்பெருமானையும் அவனடியார்களையும் வெறுக்கும் அஸுரஸ்வபாவமுடையவர்களுக்கு (அவர்களிடம் ஏதோவொன்றைக் கருதி) அவர்களுக்கு மறுமையில் நன்மை ஏற்பட வழி சொல்லாமல் இருக்கவேண்டும். (8) “நல்லார் நம்மைக் கைக்கொள்வதும், நல்ல ஆசார்யனுடைய அருளும் நம் முடைய ஸேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களாகிற ஸ்வரூபத்தை வளர்க்கும்” என்று நினைத்திருக்கவேண்டும். (9) எம்பெருமான் விஷயத்திலும் அவனடியார் விஷயத்திலும் செய்யும் கைங்கர்யங்களுக்குக் கூலி வாங்கி, அதுகொண்டு வாழ்க்கை நடத்தாதிருக்கவேண்டும். (10) பிறர் நம்மைத் துதிக்கும்போது பெருமிதமடையாமலும், நிந்திக்கும்போது வருத்தமடையாமலும் இருக்கவேண்டும். (11) தன்னுடைய தேஃஷங்களைத் தான் சிந்திக்கவேண்டும். (12) தன்னைத்தான் புகழ்ந்து பேசாமலிருக்கவேண்டும். (13) ‘தன் ஸ்வாதந்தர்யம் நீங்கப்பெற்று

ருத்திபூர்வகமான புகுவத்பாரதந்தர்ய பராகாஷ்டை, புகுவத்பாரதந்தர்யமென்றிருக்கை, (14) இவ்வோ அர்த்தங்களை அநுஸந்தித்து உண்டான அம்சத்துக்கு உபாயபூதனை எம்பெருமான் பக்கலிலே உபகாரஸ்ம்ருதிபண்ணுகை, (15) இல்லாத அம்சத்துக்கு அநுதாபபூர்வகமாக ஈஸ்வரனை இரக்கை, (16) இவ்வர்த்தநிஷ்டை, தனக்குண்டானபோது, நிஷ்டையில்லாத வேஷதாரிகளை நெஞ்சாலே நெகிழ நினையாதே புகுவத் ப்ரபாவத்தையிட்டு ஆதரிக்கை. “நிர்த்தோஷம் வித்தித் தம் ஜந்தும் ப்ரபாவாத் பரமாத்மந:”. இவ்வர்த்தநிஷ்டைதான் புகுவத் ப்ரஸாதத்தாலே பூலிக்குமத்தனையல்லது ஸ்வயத்தந்தால் வருமதன்று; “அக்ருமாலாகாராதீந் பரமபுகுவதாந் க்ருத்வா”

எம்பெருமானுக்குப் பரதந்த்ரையிருப்பதின் எல்லைநிலம் அவனடியார்களுக்குப் பரதந்த்ரையிருக்கையே’ என்று நினைத்திருக்கவேண்டும். (14) இத்தகைய அர்த்தங்களை அநுஸந்தித்தத்தினால் நமக்கு ஏற்பட்ட சிறப்புகள் நம்மால் வந்தவை என்று நினையாமல், ‘உபாயமாயிருக்கும் எம்பெருமானால் வந்தவை’ என்று நினைத்து அவனிடம் நன்றி பாராட்டவேண்டும். (15) முற்கூறிய பெருமைகளில் தன்னிடம் இல்லாதவற்றை நினைத்து ‘இவை நம்மிடமில்லையே’ என்று அநுதாபங்கொண்டு, ‘இவற்றை அடியேனுக்கு அருளவேணும்’ என்று எம்பெருமானை யாசிக்கவேணும். (16) இவ்வர்த்தங்களில் தான் ஊன்றியிருப்பது தனக்கே தெளிவாகத் தெரிந்தாலும், இவற்றில் ஊன்றியிராதவர்களாய், வைஷ்ணவரூபநாமங்களை துரித்திருப்பவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தன் நெஞ்சாலே குறைவாக நினையாமல், எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தத்தின் பெருமையைப் பார்த்து அவர்களை ஆதரிக்கவேணும். “தூராசாரோடபி ஸர்வாரீ க்ருதக்ஞோ நாஸ்திக: புரா ஸமாஸ்ரயேதாத்மிதேவம் ஸ்ரத்த்யா ஸரணம் யத் || நிர்த்தோஷம் வித்தித் தம் ஜந்தும் ப்ரபாவாத் பரமாத்மந: ||” [ஸாத்வத 16-23] [திய ஒழுக்கங்களையுடையவனாய், எதையுமுண்பவனாய், செய்ந்நன்றி கொன்றவனாய், நாஸ்திகனாய் அநாதிகாலமிருந்தாலும் ஆதிதேவனை எம்பெருமானை ஸ்ரத்த்யோடு ஸரணமடைந்தானாகில், பரமாத்மாவின் பெருமையாலே தேவாஷமற்றவன் என்று அவனை அறிவாய்] என்றது இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம். இவ்வர்த்தங்களில் ஊன்றிநிற்பது எம்பெருமான் அருளாலே ஏற்படுமெய்யாயி, தன் முயற்சியால் ஏற்படாது. “அக்ருமாலாகாராதீந் பரமபுகுவதாந்

என்று ப்ரமாணம் ; இவ்வோ அர்த்தங்கள் தங்களுக்குறுப் பாக அதிகரிக்குமவையல்லது பிறர்க்குச் சொல்லுகைக்குக் கற்குமவையன்று.

முந்நூற்றறுபதாம் வார்த்தை

பெருமானெழுந்தருளாநிற்கத் திருவடித்தொழப் புறப் பட்டருளி. நஞ்சீயர்— திருமேனியில் திருநாமங்களினறியிலே யிருந்தபடியைப் பார்த்து, ‘புர்த்தாவின் முன்பே தாலி கட்டாமல் நின்ற ஸ்தீரையப்போலேயிராநின்றது ; திருமண் கொண்டுவாருங்கோள்’ என்றருளினார்.

முந்நூற்றறுபத்தோராம் வார்த்தை

ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்கு ஸீரவிலேஷத்தளவும் மஹாபயமும் மஹாவிஸ்வாஸமும் அநுவர்த்திக்கைக்குக் காரணம் - தன்னைப் பார்த்தபோதெல்லாம் மஹாபயமும், எம்பெருமானைப் பார்த்தபோதெல்லாம் மஹாவிஸ்வாஸமும். இரண்டுக்கும் மஹத்தையாவது - தன்னை அநுஸந்தித்த போது ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்தானாகவும் இங்கேயிருந்தானே

க்ருத்வா ” [கீதாபய்யம் அவதாரிகை] [அக்ரூரர், மாலாகாரர் முதலானவர்களைப் பரமபதவதர்களாகச்செய்து] என்று பய்ய காரர் அருளியது இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம். இந்த அர்த்தங் களைத் தாங்கள் இவற்றில் ஊன்றிநிற்கைக்காகக் கற்கவேண்டுமே யொழிய, தாங்கள் ஊன்றிநிற்பதற்குமுன் பிறர்க்கு உபதேசிப்பதற் காகக் கற்பது கூடாது.

முந்நூற்றறுபதாம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தையின் பொருள் தெளிவாயுள்ளது. பதிவ்ரதைக்குத் தாலிபோலே ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்குப் பன்னிரு திருமண்காப்புகள் முக்யம் என்று இவ்வார்த்தை உணர்த்துகிறது.

முந்நூற்றறுபத்தோராம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தையின் பொருள் தெளிவாயுள்ளது. அநாதிகால மாக ஸம்ஸாரத்தில் அமுந்தியிருந்த தன்னை நினைக்கும்போது பெரும் பயமும், நிர்ஹேதுகக்ருபையோடுகூடிய எம்பெருமானை அநு ஸந்தித்தபோது “நாம் பரமபதமடைவது நிர்ஸயமே” என்னும்

யாகிலும் எம்பெருமானை அநுஸந்தித்தபோது பரமபத₃த் திலே யிருந்நானாகவும் நினைத்திருக்கை.

முந்நூற்றறுபத்திரண்டாம் வார்த்தை

ஸ்வரூபத்தில் தெளிவும், உபாயத்தில் துணிவும், உபே யத்தில் த்வரையும் அதி₄காரிக்ருத்யமென்று பிள்ளை.

முந்நூற்றறுபத்துமூன்றாம் வார்த்தை

a ஸம்ப₄ஷண ஸம்ப₃ந்த₄ம், பே₄ஜநஸம்ப₃ந்த₄ம், அத்₃ருஷ்டஸம்ப₃ந்த₄ம், த்₃ருஷ்ட ஸம்ப₃ந்த₄ம் - இவை பார்த்துச் செய்யவேண்டும். b தானிடும் தண்டனுக்கு உகந்

பெருநம்பிக்கையும் ஸ்வரூபஜ்ஞானமுண்டானவனுக்கு இவ்வுலகில் இருக்கும்வரை மாறிமாறி ஏற்பட்டுக்கொண்டேயிருக்கும் என்று கருத்து.

முந்நூற்றறுபத்திரண்டாம் வார்த்தை

எம்பெருமானுக்கு அத்யந்தபரதந்த்ரமாயிருப்பது ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம் என்னும் ப்ரணவார்த்த₂த்தில் தெளிவு இருக்கவேண்டும். ‘நம்மை நாமோ, பிறரோ ரக்ஷிக்கமுடியாதாகையாலே எல்லாவிதமான உறவுமுடைய எம்பெருமானே நம்மைக் கடைத்தேற்றும் உபாயம்’ என்னும் நம: பத₃ார்த்த₂த்தில் துணிவு இருக்கவேண்டும். ‘மூரீமந் நாராயணனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதே பரமபுருஷார்த்த₂ம்; அதைப் பெற்றுலல்லது நமக்கு வாழ்வு இல்லை’ என்னும் ‘நாராயணை’ என்னும் பத₃த்தின் பொருளை அநுஸந்தி₄ப்பதால் கைங்கர்யத்தைப் பெறவேணும் என்னும் த்வரையும் (வேக₃மும்) ப்ரபந்நாதி₄காரிக்ரு அவர்யம் இருக்கவேண்டும்—என்று நம்பிள்ளை வார்த்தை.

முந்நூற்றறுபத்துமூன்றாம் வார்த்தை

a ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சில தொடர்புகளை ஆராய்ந்து கொள்ள வேண்டும். அவையாவன — (1) இன்னாரோடு பேச்சுவைத்துக் கொள்வது என்னும் தொடர்பு. (2) இன்னரிடம் உணவுகொள்வது என்னும் தொடர்பு. (3) இன்னரை ஆசார்யனாகக்கொள்வது என்னும் ஸம்ப₃ந்த₄ம். (4) இன்னரிடம் இவ்வுலகப் பயன்களைப் பெறுவது என்னும் தொடர்பு. அதி₄காரிகளை ஆராய்ந்து தக்கவர்கரிடமே ப்ரபந்நன் இத்தொடர்புகளைக் கொள்ளவேண்டும். b நாம் ஒரு

திடவும், தன்னையிடுந்தண்டனுக்குக் குழைந்துபோரவும், தன் ஸத்தையை அழிய மாறியாகிலும் தண்டன் கைக் கொள்ள வல்லனாகையும் அதிகாரி க்ருத்யம்,

முந்நூற்றறுபத்துநாலாம் வார்த்தை

மலைநாட்டிலே ஒருவனுடனே மூவராய் ஸ்ரீராமாயணம் வாசித்தார்கள்; அவர்களில் முதலதிகரித்தவனை அழைத்து உனக்கு இதில் ப்ரதிபந்நார்த்துமேதென்று கேட்க, 'சக்ரவர்த்தித்திருமகன் பித்ருவசநபரிபாலநம் பண்ணுகையாலே மாத்ருபித்ருஸுஸ்ருஷை துர்மமென்று தோற்றிற்று' என்ன; 'நீ அததைச்செய்' என்றான்; இருவராவானைக் கேட்க;-'சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் ஸரீரபிக்ரஹம் பண்ணினாலும் உடம்பெடுக்கை பொல்லாதாயிருந்தது; ஆகையால் இவ்வுடம்பை அகற்றும்வகை விசாரிக்கவேண்டும்' என்றான்;

ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்கு தண்டனிடும்போது 'இத்தகைய அதிகாரிக்கு தண்டனிடும் பேறு பெற்றோமே' என்று உகந்து தண்டனிடவேண்டும். ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் தன்னை தண்டனிடும்போது "நீசனேன் நிறைவொன்றும்மில்லை" "அடியேன் சிறியஞானத்தன்" என்று தன் பணியைக் காட்டவேண்டும். பணியைக்காட்டி அவர்களிடம் தண்டனுக்கு முதலில் இசையாதிருக்கவேண்டும். நிர்ப்ப்ருந்ததுமாக அவர்கள் தண்டனிட்டால் தன்னுடைய ஸேஷத்வஸ்வரூபத்துக்குக் குறைவு ஏற்பட்டாலும், பாரதந்தர்யத்தை நினைத்து 'அவர்கள் இஷ்டப்படி நடந்துகொள்வதே நமக்குத் தக்கது' என்று அந்த தண்டனையை ஏற்றுக்கொள்ளவும் வேண்டும். இது ப்ரபந்நாதிகாரி இருக்க வேண்டிய முறை.

முந்நூற்றறுபத்துநாலாம் வார்த்தை

திருப்பாவை ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யானத்தில் இவ்வைதிஹ்யம் திருவனந்தபுரத்தில் நடந்ததாக எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் பொருள் தெளிவாயிருக்கிறது. ஸ்ரீராமாயணம் கேட்டவர்களில் முதலாமவன் "மாத்ருபித்ருஸுஸ்ருஷை ஸ்ரீராமாயணஸாரம்" என்று கருதினான். இரண்டாமவன் "ஸரீரமெடுத்துப் பிறப்பது பொல்லாதது; ஆகையால் அதை அகற்றும் வழியை ஆராய வேண்டும்" என்பதை ஸ்ரீராமாயணதாத்தர்யமாகக் கருதினான்; இவை ஸ்ரீராமாயணத்தில் முக்யதாத்தர்யமல்லாமையாலே ஆசார்யன்

‘ஆகில் நீ தத்₃விமோசனோபாயத்தைப் பண்ணு’ என்றான்; மூவராவானைக் கேட்க, a “நம்முடைய புண்மருந்துகளால் ஒரு பசையிலை; ‘ராவணன்தானேயாகிலும் அவனை விடில் த₄ரியேன்’ என்ற சக்ரவர்த்தித் திருமகன் க்ருபையுண்டாகில் பிழைக்கலாமல்லது பிழைக்கவிரகில்லை” என்றான்; ‘ஆகில் நீ உள்ளதனையும் ஸ்ரீராமாயணத்தைப் பரிசயி’ என்றான்.

முந்நூற்றறுபத்தஞ்சாம் வார்த்தை

வீரஸுந்த₃ரனுக்குப் பயப்பட்டு எம்பாரசுமையான ஜக₃ந்நாத₂ ப்₃ரஹ்மராயருடைய வேஸ்யை மட₂த்திலே வந்திருக்க, இவனை அவன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு ப₄யத்தாலே உடையவர், ‘எம்பாரே! இவனை இங்கு

அந்தந்த த₄ர்மங்களை அவர்களை அநுஷ்டிக்கச் சொல்லிவிட்டான். மூன்றாமவன் “சக்ரவர்த்தித் திருமகன் கருணையுண்டானாலொழிய எவராலும் பிழைக்க வழியில்லை” என்று ஸ்ரீராமாயணத்தின் பரம ஸாரத்தை அறுதியிட்டுச் சொல்லுகையாலே, அவனையே ஆசார்யன் ஆயுள்ளவளவும் ஸ்ரீராமாயணத்தை ப்ரவசனம் செய்யச் சொல்லி நியமித்தான். ஸ்ரீராமாயணத்தின் பரமஸாரமான இவ்வர்த்த₂த்தை க்₃ரஹிக்காதவர்கள் ஸ்ரீராமாயண ப்ரவசனம் செய்யத் தகுதியற்ற வர்கள் என்று கருத்து. a இவ்வாக்யத்தின் கருத்தாவது:- ஸம்ஸாரமாகிற புண்ணுக்கு நமது முயற்சியாலே மருந்திடவொண்ணாது; “யத₈ வா ராவண: ஸ்வயம்” [ரா-யு 18-34] என்று “இங்கு வந்திருப்பவன் விபீ₄ஷணனாயிராமல், ராவணன்தானேயாயிருந்தாலும் இவனை அழைத்து வா; இவனைவிட்டு நான் உயிர்த₄ரிக்கமாட்டேன்” என்ற பெருமாளுடைய க்ருபையொன்றே நாம் உஜ்ஜிவிக்க வழியாகும் என்கை.

முந்நூற்றறுபத்தஞ்சாம் வார்த்தை

வீரஸுந்த₃ரன் என்னும் சிற்றரசன் எம்பாருடைய சீடரான ஜக₃ந்நாத₂ப்₃ரஹ்மராயருடைய வேஸ்யையை (த₃ாஸியை) தன் வஸப் படவேண்டும் என்று நிர்ப்ப₃ந்தி₄த்து வந்தான். அவள் அவனுக்கு பயந்து ஆசார்யரான எம்பாருடைய மட₂த்தில் தஞ்சம் புகுந்தாள். ‘இவள் எங்குபோனாலும் இவனை விடமாட்டேன்’ என்று வீரஸுந்த₃ரன் சொன்னதைக் கேள்விப்பட்ட உடையவர் ‘அவனால் மட₂த்துக்கு ஏதாவது தீங்குவருமோ’ என்று ப₄யப்பட்டு, அவனை

நின்றும் போகவிடவேண்டும்' என்ன, எம்பாரும், “ப₄யார்த் தையான இவளை ரக்ஷிக்கவே த₄ர்மம்தானே ரக்ஷிக்கும்; எம்பெருமான் ரக்ஷகனென்னுமிடம். ஆஸ்தீர்ப₃ாலமும் அறியுமே; அவனே ரக்ஷகனென்கிற அவத₄ாரணமறிகைக் கன்றோ ஆசார்யஸேவை பண்ணுகிறது” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்.

முந்நூற்றறுபத்தாரும் வார்த்தை

வீரசிக₂ாமணிப்பல்லவராயர், ப₄ட்டரை, “ராஜகார்யஞ் செய்கையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அநுவர்த்தித்து நல் வார்த்தை கேட்கப்போகிறதில்லை; அடியேனுக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொரு வார்த்தை அருளிச்செய்யவேண்டும்” என்ன, “கடற்கரைவெளியை நினைத்திரும்” என்றருளினார்; பல்லவராயரும் தெரியாமையாலே கையைப் பிசைந்துநிற்க;

வெளியேபோகச் சொல்லவேண்டுமென்று எம்பாரிடம் நியமித்தார். அப்போது எம்பார் சொன்ன பதிலாவது — “ப₄யத்தாலே தஞ்சம் புகுந்த இவளை ரக்ஷித்தால் அந்த ஆபரிதரக்ஷணத₄ர்மமே நமது மட₂த்தை ரக்ஷிக்கும். எம்பெருமானே அனைவர்க்கும் ரக்ஷகன் என்னும் விஷயம் தேவரீர் ஸம்ப₃ந்த₄ம்பெற்ற பெண்களும் குழந்தைகளுங்கூட அறிவார்களே. எம்பெருமான் ஒருவனே ரக்ஷகன் என்கிற ஏகாரப்பொருளையறிவதற்கன்றோ சிஷ்யர்கள் ஆசார்யர்களை ஆஸ்ரயித்திருப்பது. மட₂த்துக்குத் தீங்குவருமோ என்று அஸ்த₂ாநே ப₄யஸங்கை பண்ணவேண்டா” என்று.

முந்நூற்றறுபத்தாரும் வார்த்தை

வீரசிக₂ாமணிப் பல்லவராயர் என்னும் சிற்றரசர் ப₄ட்டரையடைந்து “அடியேன் ராஜகார்யத்தில் ஈடுபட்டிருப்பதால், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸுஷ்ருஷைசெய்து நல்வார்த்தைகள் கேட்பதற்கு அவகாசமில்லாமலிருக்கிறது. ஆகையால் அடியேனுக்குத் தஞ்சமாயிருக்கும் ஒருவாக்யம் சொல்லவேண்டும்” என்று பிரார்த்தி₂த்தார். அதைக்கேட்ட ப₄ட்டர் “கடற்கரை வெளியை நினைத்திரும்” என்ற வாக்யத்தை அருளிச்செய்தார். பல்லவராயர் இதன் பொருள் தெரியாமையாலே, கையைப் பிசைந்து (தயங்கி) நின்றார். அப்போது ப₄ட்டர் இவ்வாக்யத்தின் பொருளைப் பின்வருமாறு விவரித்தார்—

“கடற்கரைவெளியிலே ஓர் அம்ருதக்கடல்போலே விட்டுக் கொண்டிருக்க, எதிர்க்கரையிலே பிணந்தின்னிப்பையல் ராவணன் விட்டிருக்க, எழுபது வெள்ளம் ஸேனை உணர்ந்து கொண்டு பெருமானைக்குறிக்கொண்டு நோக்காநிற்க,ப்ரக்ருதி மான்களாகையாலே கண்தூங்கிக் காலோய்ந்து கைசோர்ந்த அளவிலே, பெருமாள் தாமும் தம்பியருமாக முதுகிலே ஆனவனாழிகையைக் கட்டிக் கையிலே தெரிந்து பெருக்கிப் பிடித்த அம்பும் தாமுமாக, சில அண்ட்ஜங்கள் முட்டையிட்டு நோக்குமாபோலே எழுபதுவெள்ளஞ்சேனையும் சூழ நடையாடும் மதின்போலே சாரிகையாக வந்த சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய கையும் வில்லும் தஞ்சமென்று ஸுகுமேயிரும்” என்றருளினார்.

முந்நூற்றுபத்தேழாம் வார்த்தை

தூர்ஸநாஹஸ்ய மிருக்கும்படி;-உறங்குகிறபோது நம்மை நோக்குகிறவன் உணர்ந்தாலும் நம்மை நோக்குமென்று கந்தாடையாண்டான்.

“கடற்கரை வெளியிலே, ஓரமுதக் கடல்போலே ஸ்ரீராமபிரான் வாநர ஸேனையோடு தங்கியிருந்தார். எதிர்க்கரையிலே பிணந்தின்னிப்பையலான ராவணன் ராக்ஷஸஸேனையோடு போர்க்கு ஸித்தமா யிருந்தான். எழுபது வெள்ளம் வாநரஸேனையும் பகல்வேளையில் விழித்திருக்கும்போது பெருமானிடம் பரிவாலே ‘அவர்க்கு என் வருகிறதோ?’ என்று படியந்து அவரை ஜாக்ரதையாக ரக்ஷித்து வந்தார்கள். இரவு வேளையில் தேஹதூர்மத்தாலே கண்தூங்கிக் கால் ஓய்ந்து, கைசோர்ந்து கிடந்தார்கள் அவர்கள் அனைவரும். அப்போது பெருமானும் இனையபெருமானும் முதுகிலே அம்பருத் தூணியைக் கட்டிக் கையிலே பொறுக்கியெடுத்த கூர்மையான அம்பு களைப் பிடித்துக்கொண்டு, சில பறவைகள் தாங்கள் இட்ட முட்டையைச் சுற்றிச் சுற்றிவந்து ரக்ஷிப்பதுபோலே, எழுபது வெள்ளம் வாநரஸேனையையும் சுற்றிச்சுற்றிச் சாரிகையாக வலம்வந்து நடமாடும் மதின்போலே ஸஞ்சரித்து ரக்ஷித்தனர்; அந்தச் சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய கையும், அதிலே பிடித்த அம்பும் நமக்குத் தஞ்சம் என்று நினைத்துக் கவலையற்று வாழ்வீராக” என்று அருளினார்.

முந்நூற்றறுபத்தெட்டாம் வார்த்தை

கடக்கத்தபிள்ளையைக் கடக்கத்தானொரு பூராஹ்மணன்
‘உமக்கு தேஹயாத்ரை நடக்கிறபடியென்?’ என்று கேட்க;
“ஸ்வரக்ஷண விஷயமாக சித்திரை மாஸத்திலே மூக்குநீர்
முன்னடியிலே விழ ஏற்றமிறைக்கிற உனக்கு இடுகிற
எம்பெருமான் நயஸ்தபுரனாய் அணையிலே சார்(ய்)ந்து
கிடக்கிற எனக்கு இடச் சொல்லவேண்டுமோ?” என்றார்.

முந்நூற்றறுபத்தேழாம் வார்த்தை

உறங்குகிறபோது விஷஜந்துக்கள் நம்மைத் தீண்டாமலும், இடி
முதலானவை தலையில் விழாமலும் நம்மை ரக்ஷிக்கும் எம்பெருமான்
விழத்திருக்கும்போதும் நம்மை ரக்ஷிப்பான் என்று நினைத்து, உறங்கு
கிறபோது கவலையற்று உறங்குவதுபோலே விழத்திருக்கும்போதும்
‘நமக்கு ரக்ஷகர் யார்.’ என்னும் கவலையில்லாமல் வாழவேண்டும்.
இதுவே நமது தர்ஸனத்தின் ஸாரமான ரஹஸ்யம் என்பது முதலி
யாண்டிவந்து குமாரரான. கந்தாடையாண்டானின் வார்த்தை.

முந்நூற்றறுபத்தெட்டாம் வார்த்தை

கடக்கம் என்னும் ஊரிலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவரான கடக்கத்த
பிள்ளையை அவ்வூரைச் சேர்ந்த ஒரு பூராஹ்மணன் “நீர் ஒரு
வேலையும் செய்யாமல் இருக்கிறீர். உமக்கு எப்படி ஜீவனம் நடக்
கிறது” என்று கேட்டான். அதற்குப் பிள்ளை சொன்ன பதிலாவது—
“நீர் உமது முயற்சியையே தஞ்சமாக்கக்கொண்டு கடுங்கோடை
கரலத்தில் மூக்குநீர் முன்னடியிலே விழும்படியாக ஏற்றமிறைத்து
ஜீவனத்துக்குப் பாடுபடுகிறீர். இவ்வளவு பாடுபட்டாலும் எம்பெரு
மான் அருளில்லாவிடில் உமது பயிர் விளையாது. ஆகையால்
உமக்கும் படியளப்பவன் அவனே. அவனை முழுவதும் நம்பாமல்
உமது முயற்சியையும் நம்பும் உமக்குக் கூடப் படியளக்கும் அவன்,
அவனையே நம்பி என்னைத் தேடிவருகிறவர்களுக்கு ‘அவனே
ரக்ஷகன்’ என்று நல்வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டு வாசல் திண்ணை
யில் சாய்மனையில் சாய்ந்துகிடக்கிற எனக்குப் படியளப்பானென்
பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?” என்பது.

முந்நூற்றறுபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

ஒரு பூராஹ்மணன் கூறையிலிருந்து விழுந்துவிட்டான். அப்
போது சிறியாச்சான் என்னும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அங்கேயெழுந்த

முந்நூற்றறுபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

ஒரு ப்₃ராஹ்மணன் இறப்பில்நின்றும் விழ, அவ்வளவிலே சிறியாச்சான் அங்கேற எழுந்தருள, ப்₃ராஹ்மணன், ‘ஆச்சான்! பெருமாள் என்னைத் தள்ளினபடி கண்டரே’ என்ன, “அங்ஙனன்றுகாண், ‘சுர்மத்தாலே நாம் விழுந்தோம்; பெருமாளெடுத்தார்’ என்று நினைத்திராய்” என்றருளினார்.

முந்நூற்றறுபதாம் வார்த்தை

a ஒருநாள் திருவீதியிலே பட்டரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவச் சாரும் திரளாக எழுந்தருளியிருநது ப₄க₃வத்₃கு₃ணம் நடவாநிற்க, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், ‘நாம் பண்ணின ஸுக்ருதம் கண்டதே! இப்படியிருக்கப்பெற்றோமே!’ என்ன; சிறியாச்சான்

ருளினார். அவரைப் பார்த்த ப்₃ராஹ்மணன் அடிபட்ட மயக்கத்தாலே “ஆச்சான்! பெருமாள் என்னைத் தள்ளிவிட்டார் பார்த்தீர்” என்றான். அதற்கு ஆச்சான் “அப்படி நினைக்காதீர். ‘முன்செய்த தீவினையாலே கீழே விழுந்தோம். பெருமாள் தம் கருணையாலே பூ₄யியில் இருந்து தாங்கி, கைகால் முறியாதபடி எழுந்திருக்கச்செய்து காப்பாற்றினார்’ என்று நினைத்திரும்” என்று அருளினார்.

முந்நூற்றறுபதாம் வார்த்தை

a இப்பகுதி ஆரூயிரப்படி கு₃ருபரம்பராப்ரப₄ாவம் 357ம் பக்கத்தில் வந்துள்ளது. இங்கு ‘ப₄க₃வத்₃கு₃ணம் நடவாநிற்க’ என்றது அங்கு ‘ப₄க₃வத்₃கல்யாணகு₃ணாநுஸந்த₄ானம் நடவாநிற்க’ என்றுள்ளது. இப்பகுதியின் கருத்து—“இத்தால் உஜ்ஜிஜீவயிஷுவான ஈஸவரனிருக்க, ஆநுகூல்யங்களுக்கு ஸுக்ருதம் அடியெனகை ஸ்வரூபநாஸம் எனறபடி” என்று விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் பொருளாவது — அஜ்ஞாதமாகவும், ஆநுஷங்கிகமாகவும், ப்ராஸங்கிகமாகவும் சில ஸுக்ருதங்கள் ஜீவன் பண்ணியிருப்பவற்றைக் கணக்கிட்டு அவற்றை மேன்மேலே வளர்த்து இந்த ஜீவனை உய்விப்பதற்கு எம்பெருமான் அநாதிகாலமாகப் பாடுபட்டுக்கொண்டிருக்குமபோது, நமக்கு எம்பெருமானிடமுள்ள ஈடுபாட்டுக்கு இந்தப் புணயங்களைக் காரணமாகச் சொல்லுவது எம்பெருமான் விஷயத்தில் செய்ந்நன்றிகொன்ற குற்றத்தின்பாற்படுமாயினாலே நம் ஸ்வரூபத்தை அழித்துவிடும் என்றபடி. ‘ஸுக்ருத தே₃வா உண்டாவதே!’ என்று சிறியாச்சான் அருளியது “பரமசேதனஸம் தே₃வாதி₃தே₃வானா

எழுந்திருந்து “இதுநெடுநாள் பெருமான் ரக்ஷகர் என்று ஸிக்ஷித்தோம்; இப்போது ஒரு ஸுக்ருததே₃வருண்டாவதே!” என்றார்; b எம்பெருமான் ரக்ஷகனென்றிருக்கையும் ஸ்வரூபமன்று; எம்பெருமான் ரக்ஷ்யமென்றிருக்கையும் ஸ்வரூபமன்று; எங்ஙனையென்னில்; - ரக்ஷகனென்றிருந்தானாகில் அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வத்துக்குச் சேராது; ரக்ஷ்யமென்றிருந்தானாகில் ஸ்வஸ்வாமி ஸம்ப₃ந்த₄த்துக்குச் சேராது.

எம்பெருமான் நமக்கு ரக்ஷகன் என்று இவ்வளவுநாளாக நமக்கு ஆசார்யர்கள் கற்பித்திருக்க, இப்போது இவர் அசேதனமாய் கணத்தில் அழிவதான நம்முடைய செயலாகிற ஸுக்ருதத்தை ஒரு தெய்வம் போலே ரக்ஷகமாகச் சொல்லுவதே!” என்னும் கருத்துடையது. b முன் பகுதியை மேலெழுந்த வாரியாகக் காண்பார் சிலர் எம்பெருமான் எப்போதும் நாம் விரும்புகிறவற்றைக் கொடுத்து நம்மை ரக்ஷித்துக்கொண்டிருப்பான் என்று நினைக்கக்கூடும். இப்படி நினைப்பது நம்முடைய அநந்யார்ஹஸேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தாது. ஸ்வாமியாயிருப்பவன் உகப்பது, கோபிப்பது, பரிசளிப்பது, த₃ண்டிப்பது முதலான எதைச்செய்தாலும் த₃ாஸ₃த₄னயிருப்பவன் கலங்காமல் அதை ஏற்றுக்கொள்வதே அவனுக்கு ஸ்வரூபமாகும். கோபிக்கும்போதும் த₃ண்டிக்கும்போதும் கலங்கி ஸ்வாமியை வெறுத்தானாகில், அநந்யார்ஹஸேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு முரண்படும். ஆகையால் கோபிப்பது, த₃ண்டிப்பது முதலானவையும் நமக்கு பரியமாயில்லாவிடிலும் முடிவில் நன்மையையே செய்து ஹிதமாயிருக்குமாகையாலே அவையும் ரக்ஷணத்தின்பாற்படும் என்று எண்ணவேண்டும். ரக்ஷகனான எம்பெருமானைப் பரிவாலே ரக்ஷ்யமாக எண்ணி அவனுக்கு மங்குளாஸாஸனம் செய்வது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வரூபமாயினும் எம்பெருமானை எப்போதும் ரக்ஷ்யப்பொருளாகவே நினைத்துவிடக்கூடாது. ப்ரேமத₃ஸையில் பரிவு எனப்படும் ப்ரேமம் ஏற்படும்போது ரக்ஷகனான அவனை ரக்ஷ்யமாகக் கலங்கி மங்குளாஸாஸனம் செய்தாலும், ஜ்ஞானத₃ஸையில் அவனை ஸர்வரக்ஷகனென்று உணரவும் வேண்டும். இப்படி உணரவில்லையென்றால் ‘எம்பெருமான் ஸ்வாமி; நாம் அவனை ரக்ஷிக்கப்படும் உடைமை’ என்னும் ஸம்ப₃ந்த₄த்தோடு பொருந்தாது. ஆக ஜ்ஞானத₃ஸையும், ப்ரேமத₃ஸையும் மாறிமாறி நடக்கவேணும் என்று கருத்து. பெரியாழ்வார்க்குப் போலே சிலர்க்கு ப்ரேமத₃ஸை விஞ்சியும், மற்ற ஆழ்வார்களுக்குப் போலே சிலர்க்கு ஜ்ஞானத₃ஸை விஞ்சியிருக்கும் என்று கண்டுகொள்வது.

முந்நூற்றெழுபத்தோராம் வார்த்தை

எம்பெருமான் ஸாபேஷன்; பிராட்டியும் ஆசார்யனும்
ப்ரபந்தர்களும் ஸாபேஷநிரபேஷர்கள்,

முந்நூற்றெழுபத்திரண்டாம் வார்த்தை

ஆழ்வான் காலத்திலே ஸந்த்யாவந்த₃நம் பண்ண
எழுந்தருளாநிற்க, இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அருளிச்
செயல் த₄வநியைக் கேட்டுக்கொண்டு நிற்க, கூட எழுந்
தருளினவர்கள் 'அநுஷ்ட₂நத்துக்குக் காலம் தப்புகிறதே'
என்ன, 'ஸந்த்யாவந்த₃ந வைகல்யம் பிறந்தால் ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணிக்கொள்ளலாம்; ப₄க₃வத₃நுப₄வ வைகல்யம்
பிறந்தால் ப்ராயஸ்சித்த ஸாத்யமன்று' என்றருளிஞர்.

முந்நூற்றெழுபத்தோராம் வார்த்தை

(உபாயாந்தரநிரபேஷனென்று ப்ரஸித்த₃தி₄பெற்ற) எம்பெருமான்
ரக்ஷிக்கும்போது ரக்ஷிக்கத்தக்க ஓர் அதி₄காரியையும், அவ்வதி₄காரி
யைத் தன்னிடம் சேரவிடும் புருஷகாரபூ₄தர்களையும் அபேஷிக்கிற
னாகையாலே ஸாபேஷனாகிறான். புருஷகாரபூ₄தர்களான பிராட்டியும்
ஆசார்யனும் புருஷகாரம் செய்யும்போது அதி₄காரியை அபேஷிக்
கிறார்களாகையாலே ஸாபேஷர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். மற்றொரு
புருஷகாரத்தை அபேஷியாமையாலே நிரபேஷர்களாகவும்ருக்கிறார்
கள். ஆக அவர்கள் ஸாபேஷநிரபேஷர்கள். ப்ரபந்தங்கள் தங்களை
ரக்ஷிப்பதற்கு உபாயமான எம்பெருமானையும் புருஷகாரபூ₄தர்களான
பிராட்டியையும் ஆசார்யர்களையும் எதிர்பார்க்கிறார்களாகையாலே
ஸாபேஷர்களாகிறார்கள்; வேறெவரையும், தமது முயற்சியையும்
எதிர்பார்ப்பதில்லையாகையாலே நிரபேஷர்களாகவும்ருக்கிறார்கள்.
ஆக அவர்களும் ஸாபேஷநிரபேஷர்கள் ஆகிறார்கள்.

முந்நூற்றெழுபத்திரண்டாம் வார்த்தை

கூரத்தாழ்வான் ஒரு ஸமயத்திலே ஸரியான காலத்தில் ஸந்த்யா
வந்த₃னம் செய்யச் சென்றுகொண்டிருந்தார். அப்போது வழியில்
இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அருளிச்செயல் அநுஸந்த₄ானம்
செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அதில் ஈடுபட்டு நெடுநேரம் அநு
ப₄வித்துக்கொண்டு நின்றுவிட்டார் ஆழ்வான். அப்போது ஆழ்
வானோடு கூடவந்தவர்கள் 'ஸந்த்யாவந்த₃னத்துக்குக் காலம்
தப்புகிறதே' என்று நினைவுபடுத்தினார்கள். அப்போது ஆழ்வான்
'ஸந்த்யாவந்த₃னத்துக்குச் சிறிது குறைவு ஏற்பட்டாலும் ப்ராயஸ்சித்தம்

முந்நூற்றெழுபத்துமூன்றாம் வார்த்தை

முதலியாண்டான் திருவாய்மொழி ஓதுகிறபோது, உடையவரெழுந்தருளியிருந்து ஒருபாட்டுச்சந்தையிட்ட அளவிலே இதினுடைய அர்த்தநுஸந்தநத்தாலே பரவஸரானார்.

முந்நூற்றெழுபத்துநாலாம் வார்த்தை

‘ஆழ்வார்கள் மடலூர்ந்தும், நோன்புநோற்றும், தூதுவிட்டும் ஸ்வாமிக்கு அஸஹ்யமாம்படி செய்கை ஸ்வரூபவிருத்தமன்றோ?’ என்று எம்பாறை முதலிகள் கேட்க, எம்பாரும் “இவர்கள் செய்வதென்? ஜ்ஞாநம் தலைமண்டையிடும்படி அவனுடைய ஸௌந்தர்யம் இப்படிச் செய்யுமாகில், அது அவன் ஸௌந்தர்யத்தின் குற்றமன்றோ? எங்ஙனே

சித்தம் செய்துகொள்ளலாம். அருளிச்செயலைக்கொண்டு எம்பெருமானை அநுபூவிப்பதில் குறைவு ஏற்பட்டால் அதை எந்த ப்ராயஸ்சித்தத்தாலும் நிறைவுபடுத்தமுடியாதே” என்று அருளிச்செய்தார்.

முந்நூற்றெழுபத்துமூன்றாம் வார்த்தை

முதலியாண்டானுக்குத் திருவாய்மொழியை ஓதுவிக்கும்போது ஒரு பாட்டின் அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்து எம்பெருமானார் “காலுமெழா கண்ணநீரும் நில்லா உடல்சோர்ந்து நடுங்கிக் குரல் மேலுமெழா மயிர்க்கூச்சுமரு என தோள்களும் வீழ்வொழியா மாலுகளா நிற்குமென்மனனே” [பெரியாழ்திரு 5-3-5] என்கிற ரீதியில் பரவஸமானதைக் குறிக்கிறது இந்த வார்த்தை.

முந்நூற்றெழுபத்துநாலாம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தையில் கேள்வியின்பொருள் தெளிவாயுள்ளது. பதிலின் கருத்து பின்வருமாறு—ஆழ்வார்களின் ஜ்ஞானமானது முற்றி ப்ரேமமாகப் பரிணமித்து அதனால் எம்பெருமானை வழியல்லாவழியிலாகிலும் சென்று பெற்றுவிடவேண்டும் என்னும் த்வரைவினைத்து, மடலூர்தல், நோன்புநோற்றல், தூதுவிடுதல் முதலான ஸ்வரூபவிருத்தமான கார்யங்களில் ஈடுபடும்படி எம்பெருமானுடைய ஸௌந்தர்யம் இவர்களை ஆக்கிவிடுகிறது. இது அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தின் குற்றமேயொழிய இவர்களுடைய குற்றமல்ல. இதற்கு ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஒரு த்ருஷ்டாந்தமுண்டு, அதாவது — ‘ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்போகிறேன்’ என்று சொல்லத் தொடங்கியவுடன் அயோத்யாவாஸிகள் அதைப் பேராதரவோடு ஆமோதித்

யென்னில்;-சக்ரவர்த்தி 'வாய்திறப்பதற்கு முன்னே நீங்க
 னெல்லாரும் பெருமானைத் திருவபிஷேகம் பண்ணவேண்டு
 மென்பானென் ? என்பக்கல் குறையுண்டோ?' என்ன,
 நாங்கள் செய்வதென் ? 'புஷ்பவோ ந்ருப! கல்யாண
 குணை புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே! குணை குணவதோ தேவ!
 தேவகல்பஸ்ய தீமத: ||' என்று இப்படிப்பட்ட பிள்ளையைப்
 பெற்ற உன் குறையன்றோ என்றார்கள்" என்றருளிச்செய்தார்.

முந்நூற்றெழுபத்தஞ்சாம் வார்த்தை

சோமாசியாண்டான் — அகளங்கநாட்டாழ்வான் காலத்
 திலே ஒரு இடையன் பால் களவுகண்டானென்று கட்டியடிக்க,
 பிள்ளை அதைக்கேட்டு மோஹித்துவிழுந்தாராம்.

முந்நூற்றெழுபத்தாரும் வார்த்தை

முலைகளிலையான யுவதியைப்போலே காணும் ஊமை
 யல்லாத வைஷ்ணவன் அருளிச்செயலில் அந்வயியா
 தொழிகை என்று ஆச்சான்பிள்ளை.

தார்கள். அதைக்கண்டு, 'நான் வாய்திறப்பதற்குமுன் நீங்கள்
 எல்லோரும் ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்யவேண்டுமென்று
 முழங்குகிறீர்களே; என் ஆட்சியில் ஏதேனும் குறையுண்டோ' என்று
 கேட்டான் துரோதன். அதற்கு அவர்கள் "அரசனே! உன்னு
 டைய பிள்ளைக்குப் பல கல்யாண குணங்கள் உள்ளன. தேவனைப்
 போன்றவனும், பேரறிவாளனும், குணங்களுக்கெல்லாம் கொள்கை
 மான அவனுடைய குணங்களைச் சொல்வோம் கேட்பாயாக'
 [ரா.அ 2-26, 27] என்று இப்படிப்பட்ட குணவாலியால் பிள்ளையை
 நீ பெற்றதே குற்றம்; (இது தவிர வேறு குற்றம் உன்னிடமில்லை)"
 என்றது இவ்விடத்தில் துருஷ்டாந்தம்.

முந்நூற்றெழுபத்தஞ்சாம் வார்த்தை

களவுகண்ட ஓர் இடையனைக் கட்டியடித்தவுடன் களவுகண்ட
 கண்ணன் யஸோதைத்யால் கட்டுண்டு அடிபட்டது நினைவுக்கு வந்து
 சோமாசியாண்டான் மோஹித்து விழுந்தார் என்று கருத்து.

முந்நூற்றெழுபத்தாரும் வார்த்தை

ஊமையாயிருந்தால் அருளிச்செயலில் அந்வயிக்க முடியாது.
 அவனைக் குற்றஞ்சொல்லிப் பயனில்லை. ஊமையாயில்லாமலுமிருந்து,
 அருளிச்செயலில் அந்வயிக்கத் தகுதியுடைய வைஷ்ணவனாகவும்.

முந்நூற்றெழுபத்தேழாம் வார்த்தை

எம்பெருமான் க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தாப்போலே வேதங்களும் திருவாய்மொழியாய் வந்து அவதரித்தன.

முந்நூற்றெழுபத்தெட்டாம் வார்த்தை

பெரியநம்பியும் திருக்கோட்டியூர்நம்பியும் திருமாலையாண்டானுங்கூடி ஸ்ரீசந்த்ரபுஷ்கரிணிக்கரையிலே திருப்புன்னைக் கீழே எழுந்தருளியிருந்து, தங்களாசார்யரான ஆளவந்தார் எழுந்தருளியிருக்கும்படியையும் அவரருளிச் செய்தருளின நல்வார்த்தைகளையும் நினைத்து அருபுவித்துக் கொண்டு மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய் a ஆநந்தம்மக்நராய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிறவளவிலே, b திருவரங்கச் செல்வர் பூலி ப்ரஸாதிப்பதாக எழுந்தருளிப் புறப்பட, இவர்களுடைய c ஸமாதிபூங்கும்பிறந்து எழுந்திருந்து தண்டனிட வேண்டுகையாலே, “கூட்டங்கலைக்கியார் வந்தார், இற்றைக்கு மேல்பட ஸ்ரீபூலியெம்பெருமானெழுந்தருளாத கோயிலிலே இருக்கக்கடவோம்” என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிக்கொண்டார்கள்.

பிறந்து, ஒருவன் அருளிச்செயலில் அந்வயிக்காமலிருந்தானாகில், முலைகளற்ற யுவதியைப்போலே புர்த்தாவான எம்பெருமானுக்கு அருபுவிக்கத் தகாதவனாகிவிடுவான் என்று கருத்து.

முந்நூற்றெழுபத்தேழாம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தை “அதவா வேதவேத்ய ந்யாயத்தாலே” என்று தொடங்கி “வேதத்தைத் த்ரவிடம்மாகச் செய்தாரென்னும்” என்று முடிவடையும் 70-வது ஆசார்யஹ்ருத்ய சூர்ணியிலும் அதன் வ்யாக்யானத்திலும் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

முந்நூற்றெழுபத்தெட்டாம் வார்த்தை

வார்த்தையின் பொருள் தெளிவாயிருப்பதால் சில அரும்பதங்களுக்கு மாத்திரம் பொருள் உரைப்போம். a ஆநந்தம்மக்நர்—இன்பத்தில் மூழ்கியவர்கள். b திருவரங்கச் செல்வர்—பூலிஸாதிக்கும் பெருமாள். c ஸமாதிபூங்கும்—புகுவத்புகுவதாசார்யாருபுவதுக்குத் தடை. இப்படி மஹாத்மாக்களான இவர்களுக்குத் தடையாயிருப்பதைப் பார்த்து, திருவரங்கச்செல்வர் தன்னை பூலிஸாதிக்கத் தருளச்செய்துகொண்டு போகவேண்டாம் என்று நியமித்துத் தாகவும் அந்த நியமனம் இன்றளவும் நடப்பதாகவும் கூறுவர்.

முந்நூற்றெழுபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

அந்தர்யாமி அறியாதே அர்ச்சாவதாரத்திலே ஈடுபாட னாகையாவது - ஏகாந்தத்திலே பூர்த்தாவைப் பருஷித்துப் பரிஹரிப்பதாய், ஓலக்கத்தே கொண்டாடும் பதிவ்ரதையைப் போலேயும், திருப்பள்ளியறை இருட்டிக்கிடக்கத் திருவீதியிலே அணிவிளக்கேற்றுமாபோலேயும், திருப்பள்ளியறை புல்லெழுந்திருக்கத் திருவீதி சோதித்து அலங்கரிக்குமா போலேயுமிருப்பதொன்று.

முந்நூற்றெண்பதாம் வார்த்தை

ஸாஸ்த்ரவிருத்தங்களுளான துர்விஷயங்களிலே ஸக்த னாகையும், ஸாஸ்த்ரங்களுக்கு அவிருத்தங்களுளான ஸத்ரா சாராதிகளில் விரக்தனாகையும், ஸாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் ஸ்வரூபாநுகூலமுமான அர்ச்சாவதாரங்களிலே அஸக்த

முந்நூற்றெழுபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

அர்ச்சாவதாரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான் நம் நெஞ்சிலே அந்தர்யாமியாகவும் எழுந்தருளியிருக்கிறான் என்றறியாமல் அர்ச்சாவதாரத்தில் ஈடுபாடுகொள்வது — ஒரு பதிவ்ரதையானவள் தனியே இருக்கும்போது கணவரிடம் கடுஞ்சொல் கூறி விலகிநின்று, ஸபையில் கொண்டாடுவதுபோலவும், படுக்கையறை அலங்கோலமாக இருட்டிக்கிடக்கும்போது திருவீதியிலே நீர் தெளித்துக் கோலமிட்டு அலங்கரித்து அணிவிளக்கு ஏற்றிவைப்பதுபோலவும் இருக்கிறது என்று கருத்து. அர்ச்சாவதாராநுபூவத்தோடு அந்தர்யாமியின் அநுபூவமும் வேண்டும் என்றபடி.

முந்நூற்றெண்பதாம் வார்த்தை

நம்முடைய ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய உண்மையறிவுக்குப் பொருந்த நாம் நடந்துகொள்ளவேண்டிய நடைமுறைகளுக்கு முரண்பட்டிருப்பவை மூன்று. அவையாவன — (1) ஸாஸ்த்ரங்களில் நிஷேதிக்கப்பட்ட பொய், சூது, கொலை, களவு முதலான தீய ஒழுக்கங்களில் ஈடுபடுகை. (2) ஸாஸ்த்ரங்களில் தள்ளப்படாமலிருப்பவையும், விதிக்கப்பட்டவையுமான நல்லோர்களுடைய நல்லொழுக்கங்களில் ஈடுபடாதிருக்கை. (3) ஸாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டதாய் ஸ்வ

னாகையும் இம்முன்றும் ஸ்வரூபயாத்மம் ஜ்ஞாநாநு
கூலமான நித்யப்ரவ்ருத்திகளுக்கு விருத்தங்களுயிருக்கும்.

முந்நூற்றெண்பத்தீதாராம் வார்த்தை

வைஷ்ணவனுக்கு a வஸ்தவ்யம் ஜ்ஞாநார்த்தமாக ஓரா
சார்யன் ஸந்நிதியிலே b ஒதுங்கி வர்த்தித்தல், அதுவும்
மாட்டானாகில், விலக்ஷணனாயிருப்பானொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவன்
திருமாளிகையிலே b ஒதுங்கி வர்த்தித்தல், அதுவும் மாட்
டானாகில் மௌநியாய்க்கொண்டு c ஒரு திருமுற்றத்திலே
ஆனவளவு கைங்கர்யம்பண்ணி b ஒதுங்கி வர்த்தித்தல்.

முந்நூற்றெண்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

நம்பி திருவழுதிவளநாடுதாஸர்க்கும் பிள்ளை திருநறை
பூரையருக்கும் பட்டரருளிச்செய்த வார்த்தை:—உகந்த
ருளின நிலங்களிலே பொய்யேயாகிலும் புக்குப் புறப்பட்டுத்
திரியவமையும் ; அந்திமத்யாயிலே கார்யகரமாம்.

ருபத்துக்குப் பொருந்தியதான அர்ச்சாவதாரங்களில் ஈடுபாட்டைக்
கொள்ளாதவனாயிருக்கை.

முந்நூற்றெண்பத்தீதாராம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவன் வாழவேண்டிய முறையை அறிவிக்கும் இவ்
வார்த்தையின் பொருள் தெளிவாயிருக்கையாலே சில அரும்பதங்க
ளுக்குப் பொருள் விளக்கப்படுகிறது. a வஸ்தவ்யம்—வாழவேண்டிய
இடம். b ஒதுங்கி வர்த்தித்தல்—ஆய்ரயித்து வாழ்தல். c ஒரு
திருமுற்றம்—எம்பெருமானுடைய ஒரு கோயில்.

முந்நூற்றெண்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

எம்பெருமானுடைய திருக்கோயில்களில் உண்மையான ஈடுபாடு
இல்லாமலிருந்தாலும், அவற்றில் அடிக்கடி புகுந்து புறப்பட்டுத்
திரிவது நல்லது. “பொய்யே கைம்மைசொல்லிப் புறமே புறமேயாடி
மெய்யே பெற்றொழிந்தேன்” [திருவாய் 5-1-1] என்கிற ரீதியிலே
கடைசிக் காலத்தில் பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பெறச் செய்துவிடும்
என்று கருத்து.

எம்பெருமானுக்கில்லாததொன்றும், அவனைப் பெறு
கைக்குப் பெருவிலையாயிருக்கும்து அஞ்ஜலியேயிறே; க₃ருட₃
முத்₃ரைக்கு விஷம் தீருமாபோலே, “அஞ்ஜலி: பரமா முத்₃ரா”
என்கிறபடியே இம்முத்₃ரையாலே அநாத்,யபராத₄மும்
நசித்து எல்லாம் அகப்படும் — என்று.

அநந்தாழ்வான் போசலராஜ்யத்துக்கு எழுந்தருளுகிற போது கட்டுப்ரஸாதும் கட்டிக்கொண்டுபோய் ஒரு இடத்திலே அவிழ்த்தவாறே அடைய எறும்பாயிருந்தது ; இத்தைக்கண்டு அநந்தாழ்வான் பூயப்பட்டு, “ அ’எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே’ என்றருளிச்செய்தவரிலே சிலராய் வர்த்திப்பர்கள் ; இப்படியே கொண்டுபோய்த் திருமலையிலே வைத்துவாருங்கோள்” என்றருளிச்செய்தார்.

அஞ்ஜலி முத்ஸரையின் பெருமையைத் தெரிவிப்பது இவ்வார்க்கு. கருடமுத்ஸரையைக் காட்டினால் விஷம் தீருவதைப் பரத்யக்ஷமாகக் காண்பதுபோலே, அஞ்ஜலி முத்ஸரையை எம்பெருமான் திருமுன்பே காட்டினால் அநாதிகாலமாகச் செய்துவந்த வினைகளெல்லாம் தீர்ந்து எல்லாப் பயன்களும் கிடைக்கும். “அஞ்ஜலி: பரமா முத்ஸரா சக்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிக்” [விஷ்ணுதீர்மோத்தரம் 3-33-115] [விரைவில் தேவனுள் எம்பெருமானை உகப்பிப்பதாயிருக்கும் மேலான முத்ஸரையாயிருப்பது அஞ்ஜலி] என்பது இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம். இது எம்பெருமானைப் பெறுவதற்குத் தலைசிறந்த ஸாதனமாயிருப்பது. ஸ்வாமியாயிருப்பதால் எம்பெருமான் தன்னுடைய இஷ்டஸித்திக்கு இதைக் கைக்கொள்ளமுடியாது என்று கருத்து.

இவ்வார்த்தை குருபரம்பராப்ரபுவத்தில் பக்கம் 275 இல் வந்துள்ளது. பெருள் தெளிவாயிருக்கிறது. 2 “எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே” [பெருமாள்திரு 4-10]

முந்நூற்றெண்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

அநந்தாழ்வான், மூன்று ஸம்வத்ஸரமாக வாதமாய்க் கிடக்க, ஸ்ரீ பாத, த் து க் கு ப் பரிவராயிருப்பார் சிலர், “ திருவேங்கடமுடையான் செய்தருளுகிறதென்! ” என்று வெறுக்க, “ திருவேங்கடமுடையான் ஹிதமல்லது செய்யான் ” என்றருளிச்செய்தார்.

முந்நூற்றெண்பத்தாரும் வார்த்தை

அநந்தாழ்வான் திருநந்த, வநத்துக்கு மண்சுமவாநிற்க, பிள்ளைகளிலே ஒருவன் சென்று கூடையை வாங்க, ‘நான் இத்தைவிடில் இளைப்பன்; நீ இத்தைத் தொடில் இளைப்புதி’ என்றவளவிலே, ‘இளைப்பாகாது’ என்று பிள்ளையும் வாங்க, ‘ஆனால் நான் ஜீவிக்கிற ஜீவநத்தை வாங்கவேணுமோ; நீயும் வேணுமாகில் ஒரு கூடையை வாங்கிச் சுமக்க மாட்டாயோ?’ என்றருளிச்செய்தார்.

முந்நூற்றெண்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

இதன்பொருள் தெளிவாயிருக்கிறது.

முந்நூற்றெண்பத்தாரும் வார்த்தை

இது குருபரம்பராப்ரபுவம் பக்கம் 274 இல் உள்ளது. அநந்தாழ்வான் திருநந்தவன கைங்கர்யத்துக்காக மண் சுமந்துகொண்டு போகும்போது வயது முதிர்ந்த இவரை இக்கார்யம் செய்யவிடலாகாது என்று கருதிய அவருடைய பிள்ளைகள் அல்லது ஸிஷ்யர்களிலே ஒருவன் அந்தக் கூடையைத் தன்னிடம் கொடுக்கச்சொல்ல, “ எனக்கு புகுவத்கைங்கர்யமே உணவாகையாலே நான் இதைச் செய்யாவிட்டால் இளைத்துவிடுவேன். ஸாதாரண உணவை உணவாகக்கொண்ட சிறுவனை நீ இந்த புகாரத்தைச் சுமந்தால் இளைத்து விடுவாய் ” என்று அநந்தாழ்வான் கூற, ‘எனக்கும் கைங்கர்யத்தில் ஆசையிருக்கையாலே இளைக்கமாட்டேன்’ என்று கூறி அவன் அநந்தாழ்வானுடைய கூடையை வாங்கப்புக, “ அதற்கு என்னுடைய உணவை ஏன் பறிக்கிறாய்; நீ ஒரு கூடையைக் கொண்டுவந்து மண் சுமந்து கைங்கர்யம் செய்வாயாக ” என்று அநந்தாழ்வான் அருளிச்செய்தார் என்றபடி.

முந்நூற்றெண்பத்தேழாம் வார்த்தை

அநந்தாழ்வான் திருநந்த₃வந்தத்தில் திருமண்டபத்திலே யிருந்து திருமாலை கட்டாநிற்க, திருவேங்கட முடையான் அருள்பாடிட, இவரும் பேசாதேயிருந்து திருமாலையும் கட்டிக்கொண்டு பின்பு கோயிலுக்குள் புக்கவாரே, ‘நான் அழைக்க வாராவிட்டதென்?’ என்று திருவுள்ளமாக, a ‘தேவரீரைக்கொண்டு கார்யமென் கருமுகைமொட்டு வெடியாநிற்க?’ என்ன, ஆனால் “நாம் உம்மை இங்கு நின்று போகச் சொன்னோமாகில் செய்வதென்?” என்ன, “b பரன் சென்றுசேர் திருவேங்கடமாமலையன்றோ? தேவரீ ரன்றோ வந்தேறிகள்; இவ்விடம் தேவரீரை ஆஸ்ரயித்த வர்களதன்றோ” என்றார்,

முந்நூற்றெண்பத்திட்டாம் வார்த்தை

அநந்தாழ்வான் a திருப்படலிகையிலே திருமாலையைச் சேர்த்துக்கொண்டு உள்ளேபுக்கு, b கைப்புடையிலேநின்று அருள்பாடு என்றவாரே திருத்திரையைநீக்கித் திருமாலையை நீட்டி, c கையை மறித்துப்போருவர்.

முந்நூற்றெண்பத்தேழாம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தை குருபரம்பராப்ரப₄ாவம் 275 ம் பக்கத்தில் வந் துள்ளது. a மாலை கட்டுவதற்குள்ள மொட்டுகள் மலருவதற்குமுன் மாலையைக் கட்டிவிடவேண்டும். அந்த சமயத்தில் நீரே அழைத்தாலும் உம்முடைய கைங்கர்யத்துக்குத் தடையாகையாலே வரமாட்டேன். b “பரன் சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை” [திருவாய் 3-3-8]

முந்நூற்றெண்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

a திருப்படலிகையிலே — திருப்பூக்குடலையிலே. b கைப்புடை — த₃வாரபாலகர்கள் இருக்குமிடம். c கையை மறித்து — “தைந்து சோர்ந்து கைம்மறித்துநின்றனரே” [பெரியாழ்வார்-திரு 3-6-6] என்கிறபடியே ‘தன் கையில் ஸக்தியில்லை’ என்பது தோற்றக் கையைத் திருப்பிக்கொள்வர் என்றபடி. மாலைகட்டும் கைங்கர்யம் அவன் தானே செய்வித்துக் கொண்டானேயொழியத் தாம் செய்ததன்று என்று கருத்து.

முந்நூற்றெண்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

பீஷ்மர் ஐஞாநாதி₄கராயிருக்க ப₄க₃வத்பரிக்கு₃ருவீத பக்ஷப்ரதிபக்ஷத்திலேநின்று க்ருஷ்ணன் திருமேனியிலேயகப் பட அம்பு படும்படியான செயல்கூடிற்று, ராஜாக்களைப் பணிக்கன் சிரமஞ்செய்விக்கும்போது நினைத்தவிடத்திலே தட்டுகை ப்ராப்தமாமாபோலே, ஏவம்வித₄ரும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய லீலாரஸாதீ₄நஸங்கல்பாந்தர்க்க₃தர்.

முந்நூற்றுத்தொண்ணூறாம் வார்த்தை

ஸ்ரீவிபீஷ்ணமுவான் ஐஸ்வர்யார்த்தி₂யோ, அநந்யப்ரயோஜநே ? என்னில்; அஸ்மத₃ாதி₃கள் ப்ரபந்நராய் வைத்தே ஸரீராவஸாநத்தளவும் ஸ்தர்யந்நபாநாதி₃க

முந்நூற்றெண்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

பீஷ்மர் சிறந்த உபாஸகஜ்ஞானியாய், ப₄க்தராய், விரக்தராயிருந்தபோதிலும் எம்பெருமான் கைக்கொண்ட பாண்டுவ பக்ஷத்துக்கு எதிர்ப்பக்ஷமான து₃ர்யோத₄நபக்ஷத்திலே நின்று, கண்ணன் திருமேனியிலும் தைக்கும்படி அம்பெய்தார். இதைக் கண்ணனும் அநுமதித்திருந்தான். இது எப்படிப்பொருந்தும்? எனில்: ராஜாக்களை உடம்பு பிடித்துவிடுபவர்கள் வலி தீருவதற்காகத் தாங்கள் நினைத்த விடத்திலெல்லாம் அடித்துப் பிடித்துவிடுவதுபோலும், அதை அந்த ராஜாக்கள் அநுமதித்திருப்பதுபோலும் பீஷ்மருடைய இச்செயலுமாகிறது. கண்ணனும் தன்னுடைய லீலாரஸத்துக்கு உறுப்பாக இதை அனுமதித்திருந்தான்.

முந்நூற்றுத்தொண்ணூறாம் வார்த்தை

“ராஜ்யம் ப்ரார்த்தயமாஸந்து ப₈த்தி₃பூர்வமிஹாக₃த:” [ரா-யு 17.65] [மனப்பூர்வமாக ராஜ்யத்தை விரும்புகிறவனாகவே விபீஷ்ணன் இங்கு வந்துள்ளான்] என்று அனுமனும், “ராஜ்யகாங்க்ஷீ ச ராக்ஷஸ:” [ரா-யு 18.13] [அரக்கனை விபீஷ்ணன் ராஜ்யத்தை விரும்புகிறவனாகவும் இருக்கிறான்] என்று ஸரீராமபிரானும் விபீஷ்ணனைக் குறித்துச் சொல்லுகையாலே, விபீஷ்ணன் ஐஸ்வர்யார்த்தி₂ என்று தோன்றுகிறது. உந்நர், உறவினர், செல்வம் முதலிய எல்லாவற்றையும் விட்டு ஸரீராமபிரானை ஸரணம் புகுகையாலே, வேறுபயன் கருதாத அநந்யப்ரயோஜனன் என்றும் தோன்று

ளோடேயிருக்கிறப்போலே அநந்யப்ரயோஜனனாயே அதி,
காராவஸாநத்தளவும் ஐஸ்வர்யாநுபுவம் பண்ணுகிறான்.

முந்நூற்றுத்தொண்ணூற்றேராம் வார்த்தை

எம்பெருமான் சிலரைப் போவென்னும்; சிலரை வாவென்
னும்; சிலரைப் போது என்னும். ப்ரயோஜநாந்தர நிஷ்ட,
ரைப் புவத்தைக்கொடுத்துப் போவென்னும்; கர்மஜ்ஞாந
நிஷ்டைரைக் கர்மங் கழித்தவாறே வாவென்னும்; அநந்ய
ப்ரயோஜனரைப் போது என்னும். இந்த தேவஸத்தில் ஒரு
அநந்யப்ரயோஜனரை உண்டென்றிருந்தோமோ? உண்டாகில்

கிறது. இவ்விரண்டும் கூடுமோ? எனில்: நம்மைப் போன்றவர்கள்
மோக்ஷத்தை விரும்பி ஸரணம்புகுந்தவர்களாயிருந்தபோதிலும், இந்த
ஸரீரம் முடியும்வரையில் கொண்ட பெண்டிரையும் உண்ணும் சோறு
பருகுநீர் முதலானவற்றையும் பேடாக்யமாகக் கொள்வதுபோலே
விபிஷ்ணுவானும் வேறு பயன் கருதாத அநந்யப்ரயோஜனனாலும்
தானிருக்கும் வரையில் பெருமாள் அளித்த லங்கைஸ்வர்யத்தையும்
அநுபவிக்கிறான் என்று கொள்ளவேண்டும்.

முந்நூற்றுத்தொண்ணூற்றேராம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தை முதலியாண்டான் குமாரரான கந்தாடையாண்டான்
பட்டருக்கு அருளிச்செய்தது. மற்ற பயன்களை விரும்புகிறவர்கள்
அப்பயன்களைப் பெற்றுக்கொண்டு எம்பெருமானைவிட்டு அகல
வந்தவர்களாகையால், எம்பெருமான் அவர்களுக்கு அப்பயனைக்
கொடுத்து, 'போ' என்பான். 'மோக்ஷத்தில் தனக்கு ஆநந்தம்
வேணும்' என்னும் எண்ணத்தாலே கர்மம், ஜ்ஞானம், புகுத்தி முத
லான தன் முயற்சிகளில் ஈடுபடும் உபாயாந்தரநிஷ்டை
திருத்துவதற்காக 'ஸேஷத்வாநுஸந்தானம், ஜீவபரர்களைப்
பற்றிய உண்மையறிவு, த்ரிவிதபரித்யாகங்கள், ஸரணாகுதி முத
லானவற்றை அங்குமாகக்கொண்ட உபாயாந்தரங்களை அநுஷ்டி
யித்து ப்ராரப்யதகர்மம் கழிந்த பிறகு வா' என்பான். எம்பெரு
மானையே ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் கொண்ட லித்வதே
பாயநிஷ்டை "போதுவீர் போதுமினோ" [திருப்பாவை 1] என்ற
ஆண்டானைப்போலே. 'உடனேயே வாருங்கள்' என்று கைநீட்டி
வரவேற்பான் எம்பெருமான். இந்த லீலாவிபூதியில் ஓர் அநந்ய
ப்ரயோஜனனைக் கண்டுபிடிப்பது மிகவும் அரிது. "ஸ மஹாத்மா
ஸு துர்லப:" [கீதை 7-19] [அத்தகைய மஹாத்மாவான ஜ்ஞானி

அங்கே கண்டுகொள்ளுகிறோம்: எங்ஙனேயென்னில்;-ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் எம்பெருமானென்றால் விஸ்வஸிப்பாரில்லை, விஸ்வஸித்தால் க்ருதஜ்ஞராயிருப்பாரில்லை, க்ருதஜ்ஞராகப் பெற்றதாகில் ப₄க₃வத்கைங்கர்யம் விரஸமாயிருக்கும்; இவை மூன்றுங் கூடிற்றுகிலும் ராக₃த்₃வேஷோபஹதராகையாலே ப₄ாக₃வத்கைங்கர்யத்துக்குஇசையார்கள், அதுவுங்கூடிற்றுகில் ஆசார்யனுடைய தே₃ஹயாத்ரையைக்கண்டு நெகிழ்நினைப்பர்கள், இதுவுங்கூடிற்றுகில் தங்களை ஸ₃த்₃த₄ராக நினைப்பர்கள்; ஆகையாலே, ப₄க₃வத்₃கு₃ணஞ்சொல்லுகைக்கும் கேட்கைக்கும் இவ்விடத்தில் ஆளில்லை காணும்—என்று கந்தாடையாண்டான், ப₄ட்டருக்கு ஸரஸ்வதீ ப₄ண்ட₃ாரத்திலே எழுந்தருளியிருந்து பணித்த வார்த்தை.

மிகவும் கிடைத்தற்கரியவன்] “மாம் து வேத₃ ந கஸ்சந” [கீ₃தை 7-26] [என்னை உள்ளபடி அறிந்தவன் ஒருவனுமேயில்லை] என்று அவனே அருளிச்செய்தானன்றோ. ஆகையால், அத்தகையவர்களை நித்யவிபூ₄திமிலேயே காணலாம். இவ்வுலகில் ‘ப்ராப்யப்ராபகங்கள் எம்பெருமான் ஒருவனே’ என்றால் நம்புவார் எவருமில்லை. நம்புவார் சிலர் உண்டானாலும், எம்பெருமான் நமக்கு அநாதிகாலமாகச் செய்துவரும் நன்மைகளை உணர்ந்து நன்றி காட்டுகிறவர்கள் இல்லை; நன்றி காட்டுவார் இருந்தாலும் ப₄க₃வத் கைங்கர்யத்தில் சுவையறிவார் எவருமில்லை. முற்கூறிய நம்பிக்கை, நன்றிகாட்டுதல், கைங்கர்யச்சுவை ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்திருந்தாலும், ராக₃த்₃வேஷங்க ளாலே மற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பெருமைகளை இசைவாரில்லாமை யாலே ப₄ாக₃வத கைங்கர்யத்துக்கு இசைவார் எவருமில்லை. அதுவும் கூடினாலும் ஆசார்யன் வாழ்க்கை நடத்துவதைப் பார்த்து ‘இவரும் நம்மைப்போல் ஒரு மனிதர் தானே’ என்று நினைப்பவர்களாகவே அனைவரும் இருக்கிறார்கள். அப்படி நினைக்காமலிருக்கையாகிற சிறப்புக் கூடினாலும், தன்னை எல்லா நற்குணங்கள் உடையவனாகவும் தீயகுணங்கள் இல்லாதவனாகவும் நினைக்கிறார்களேயொழிய “அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்” [திருவாய் 1-5-7] “நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லை” [திருவாய் 3-3-4] என்ற ஆழ்வாரைப்போலே மஃபப்பூர்வமாகத் தம் தாழ்வுகளை அநுஸந்தி₄க்கையாகிற ஆகிஞ்சந்யாநுஸந்த₄ானம் செய்வார் எவருமில்லை. ஆகையால் இவ்விபூ₄தியில் எம்பெருமானுடைய கு₃ணங்களைச் சொல்லுவதற்கும் கேட்பதற்கும் எவருமில்லை என்று கருத்து.

முந்நூற்றுத்தொண்ணூற்றிரண்டாம் வார்த்தை

திருமாலையாண்டா னருளிச்செய்யும்படி :-நாம் புகுவத், விஷயம் சொல்லுகிறோமென்றால் ஸம்ஸாரத்தில் ஆளில்லை; அதெங்ஙனேயென்னில் :-ஒரு பாக்கைப்புதைத்து அது உரு வாந்தனையும் செல்லத் தலையாலே எருச்சுமந்து ரக்ஷித்து அதி னருகே கூரைகட்டி, பதினாறுட்டைக்காலம் காத்துக்கிடந்தால் கடைவழி ஒரு கொட்டைப்பாக்காயிற்றுக் கிடைப்பது; அது போலன்றிக்கே, இழக்கிறது ஹேயமான ஸம்ஸாரத்தை, பெறுகிறது - விலக்ஷணமான பரமபதத்தை; இதுக்குடலாக ஒரு வார்த்தை அருளிச்செய்த ஆசார்யன் திருவடிகளிலே ஒருகாலும் க்ருதஜ்ஞராகாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு நாம் எத்தைச் சொல்லுவது? என்று வெறுத்தார்.

முந்நூற்றுத்தொண்ணூற்றுமூன்றாம் வார்த்தை

அவதாரமிருக்கும்படி என்? என்று நம்பிள்ளையை முதலிகள் கேட்க; 'மெய் வெளுத்து நாக்கு வற்றியிருக்கும்' என்ன: அதென்னென்ன: "அதிகாரி பெருமையாலே மெய்

முந்நூற்றுத்தொண்ணூற்றிரண்டாம் வார்த்தை

"ஒரு பாக்கு மரத்தைப் பயிரிடுவதற்குப் பதினாறுண்டு காலம் பாடுபட்டு மரத்தை உருவாக்கிய பின்பும், பெறும் பூலன் மிக அல்பமாயிருக்கிறது. மிகத் தாழ்ந்ததான இஸ்ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி மிகச் சிறந்ததான பரமபதத்தைத் தருவதற்கு உறுப்பாக த்வயத்தை அருளிச்செய்த ஆசார்யன் திருவடிகளில் எப்போதுமே நன்றியில்லாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு எதைச் சொல்லி என்ன பயன் விளையப்போகிறது?" என்று எம்பெருமானாரின் ஆசார்யர்களுள் ஒருவரான திருமாலையாண்டான் வெறுத்து அருளிச்செய்த வார்த்தை இது.

முந்நூற்றுத்தொண்ணூற்றுமூன்றாம் வார்த்தை

"சூழ்ந்தடியார் வேண்டினக்கால்" [பெரியதிருவந்தாதி 17] என்ற பாசுரத்தின் ஓர் அர்த்தம் இவ்வார்த்தையில் விவரிக்கப்படுகிறது. "ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்ப்பு: " [கீதை 7-19] [அந்த மஹாத்மா மிகவும் கிடைத்தற்கரியவன்] "மாம் து வேத ந கஸ்சந" [கீதை வா-51

வெளுத்திருக்கும்; பெற்றால் ப்ரயோஜநாந்தரபரராகையாலே மயிர்ப்பட்ட சோறென்று நாக்குவற்றியிருக்கும்” என்றருளிச் செய்தார்.

முந்நூற்றுத்தொண்ணூற்றுநாலாம் வார்த்தை

ஆளவந்தார், ஒருநாள் பெருமானைத் திருவடித்தொழுவென்று உள்ளே புகுராநிற்க, ஒருத்தி அநந்யப்ரயோஜநரைப் போலே கண்ணுங்கண்ணீரும், கழுத்துங்கப்படமுமாய் ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணாநிற்க, உள்ளுப்புகுராதே புறம்பே நின்றருளி, ‘b ப்ரயோஜநாந்தரபரையானவள் புறப்பட்டாளோ?’ என்று கேட்டருள, ‘இதுக்கு c நித்யநமென்?’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; “பெருமாள் ஸந்திதி₄யேயாகிலும் ப்ரயோஜநாந்தரபரரோட்டைச் சேர்த்திக்கு, d அதி₄காரிவிரோத₄ம் பிறந்து e ப₂லவிரோத₄மும் பிறக்குங்காண்” என்றருளிச்செய்தார்.

7-26] [என்னை உள்ளபடி ஒருவனும் அறிவதில்லை] என்கிற படியே தன்னை உள்ளபடியறியும் ஜ்ஞானியாகிற உணவைப் பெருமையாலே உண்ணாதவன் போலே அவதார எம்பெருமான் உடம்பு வெளுத்திருப்பான். கிடைக்கும் ஓரிரு அதி₄காரிகளும் ஐய்வர்ய கைவல்யங்களாகிற மற்ற பயன்களை விரும்புகிறவர்களாகையாலே மயிர்ப்பட்ட சோற்றை உண்டவனைப்போலே நாக்கு வற்றியிருப்பான்.

முந்நூற்றுத்தொண்ணூற்றுநாலாம் வார்த்தை

a கப்படம்—சேலை. கழுத்தும் கப்படமும் என்றது சேலையால் கழுத்தைப் போர்த்துக்கொண்டு அடக்கமாய் வருவதைக் குறிக்கிறது. b இவள் இப்படி கண்ணுங்கண்ணீரும் கழுத்துங்கப்படமுமாயிருந்தபோதிலும் வேறு பயனைக் கருதி ப்ரதக்ஷிணம் வருபவளாகையாலே பெருமாள் கோவிலிலும் இவனோடு ஸஹவாஸம் கூடாது என்று ஆளவந்தார் திருவுள்ளம். c நித்யநம்—காரணம். d அதி₄காரி விரோத₄ம்—அவள் ப்ரயோஜனாந்தரபரை, நாம் அநந்யப்ரயோஜனர்கள் என்னும் முரண்பாடு. e ப₂லவிரோத₄ம்—அவளுக்கு ஐய்வர்யம் முதலான மற்றவை ப₂லம், நமக்கு எம்பெருமானே ப₂லம் என்னும் முரண்பாடு. இத்தகையவர்களுடன் சேர்ந்தால் பரிஸுத்த₄மானவர்களுக்கும் அவர்களுடைய தோஷமும் தட்டும் என்று கருத்து.

முந்நூற்றுத்தொண்ணூற்றஞ்சாம் வார்த்தை

தேஹாத்மவிவேகம், பரமாத்மவிவேகம், த்ரிமூர்த்தி
ஸாம்யவிவேகம், புருஷார்த்தபுருஷார்த்தவிவேகம்,
விரோத்யவிரோதிவிவேகம், உபாயாநுபாயவிவேகம்,
வைஷ்ணவாவைஷ்ணவவிவேகம், துஷ்கரஸுகரவிவேகம்,
ஆசாராநாசாரவிவேகம், ஸிஷ்யாசார்யவிவேகம் இவைகள்
ஒருவனுக்கு அவஸ்யம் ஜ்ஞாதவ்யங்கள்.

முந்நூற்றுத்தொண்ணூற்றஞ்சாம் வார்த்தை

ஒருவனுக்கு அவஸ்யம் அறியவேண்டியவை பின்வருமாறு — (1) ஜடமாய் (தானே ப்ரகாஸியாததாய்), அல்பமாய், அஸ்திரமான தேஹத்தைக் காட்டிலும் ஜ்ஞானமாய் (தானே ப்ரகாஸிப்பதாய்), நித்யமாய், அளவற்ற ஜ்ஞாநாதந்தங்களை ஸ்வரூபமாகவுடையதான ஆத்மா வேறுபட்டது என்னும் பகுத்தறிவு. (2) இவ்விரண்டைக் காட்டிலும் சிறந்ததாய், விபுவாய், தலைசிறந்த ஜ்ஞாநாதந்தமயமாய், ஸேஷியாய், காரணமாயிருப்பவன் பரமாத்மா என்னும் பகுத்தறிவு. (3) 'ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ருத்வரர்கள் மும்மூர்த்திகள்' என்று மும்மூர்த்திகளில் ஒருவனாக வழங்கலாம்படி விஷ்ணுமூர்த்தியாக அவதரித்திருந்த போதிலும், மற்ற இருமூர்த்திகளுக்கும் ஸ்ருஷ்டிஸ்தி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்யும் நாராயணனே அவ்விரு மூர்த்திகளுக்கும்டையே விஷ்ணுமூர்த்தியாக அவதரித்திருக்கிறான் என்று உணரும் பகுத்தறிவு. (4) எம்பெருமானுக்கே ஆட்செய்வதே புருஷார்த்தம், மற்றவையெல்லாம் புருஷார்த்தமல்லாதவை என்னும் பகுத்தறிவு. (5) அவித்யை (அஜ்ஞானம்), கர்மம் (புண்யபாபங்கள்), வாஸனை, ருசி, தேஹ ஸம்பந்தம், புகுவத்புகுவதாஸஹ்யாபசாரங்கள் முதலானவை பரமபுருஷார்த்தத்தை அடைவதற்குத் தடை என்றும், எம்பெருமானே ப்ராப்யப்ராபகங்களாயிருக்கிறான் என்னும் அறிவு அத்தடைகளை நீக்கி விடும் என்றும் பகுத்தறிவது. (6) எம்பெருமானே இயல்வான உபாயமாயிருப்பவன். தன் முயற்சியாயிருக்கும் கர்மஜ்ஞானபூக்கிகள் முதலான மற்ற உபாயங்கள் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தால் ஏற்பட்ட செயற்கையான உபாயங்களாகையால் தலைசிறந்த புருஷார்த்தத்துக்கு உபாயமாகமாட்டா என்னும் பகுத்தறிவு. (7) எம்பெருமானையே ப்ராப்யமாகக்கொண்டவர்கள் வைஷ்ணவர்கள். அவனையே ப்ராபகமாகவும் கொண்டவர்கள் பரமைகாந்தி வைஷ்ணவர்கள். எம்பெருமனையொழிந்த மற்ற பயன்களை விரும்புபவர்கள் அவைஷ்ணவர்கள் என்னும் பகுத்தறிவு. (8) உபாயாந்தரங்களைக்கொண்டு

முந்நூற்றுத்தொண்ணூற்றூறும் வார்த்தை

முமுகூவாய் ப்ரபந்நன அதி₄காரிக்கு ஜ்ஞாதவ்யமான அர்த்தம் நாலு. ப்ராப்யவிஷயமும், ப்ராபகவிஷயமும், ஆசார்யவிஷயமும், பே₄ஜனவிஷயமும். ப்ராப்யவிஷயமாவது-ஸரீரஸம்ப₃ந்த₄மற்று அர்ச்சிராதி₃மார்க்க₃த்தாலே போய் பரமபத₃த்திலே சென்று, அங்குண்டான ப₄க₃வத₃நுப₄வப்ரீதியாலே பிறக்கும் கைங்கர்யம்; இதில் அத்₄யவஸாயமாவது-கைங்கர்யத்தையொழிந்த த₄ர்மார்த்த₂காமங்களிலும், மோக்ஷத்தில் கைவல்யம் முதலாகவுள்ள புருஷார்த்த₂ந்தரங்களிலும் காலதாழாதே இக்கைங்கர்யமே பரமப்ராப்யமென்றிருக்கை. ப்ராபகவிஷயமாவது - ஸௌலப்₄யாதி₃கு₃ணவிஸிஷ்டனுமாய்,

அவனை அடைவது செயற்கரியது; அவனைக்கொண்டே அவனை அடைவது மிக எளியது என்னும் பகுத்தறிவு. (9) 'மேலையார் செய்வன₄ள்' [திருப்பாவை 26] என்கிறபடியே நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் அநுஷ்டி₂த்தவை நல்லொழுக்கம், மற்றவை தீய ஒழுக்கம் என்னும் பகுத்தறிவு. (10) மாணிக்கமலை, ஸ்ரீவசனபூ₄ஷணம் முதலான க்₃ரந்த₃ங்களில் சொல்லப்பட்ட ஸிஷ்யாசார்ய லக்ஷணங்களைப் பகுத்தறிவது.

முந்நூற்றுத்தொண்ணூற்றூறும் வார்த்தை

மோக்ஷத்தை விரும்பி ப்ரபந்நனிருக்குமவன் (1) ப்ராப்யம், (2) ப்ராபகம், (3) ஆசார்யன், (4) பே₄ஜனம் என்னும் நாலு விஷயத்தைப்பற்றி ஸாமாந்யாகாரத்தையும், அத்₄யவஸாயம் எனப்படும் விசேஷாகாரத்தையும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். (1) ப்ராப்யம்—ஸாமாந்யாகாரம் - ஸரீரஸம்ப₃ந்த₄ம் நீங்கப்பெற்று அர்ச்சிராதி₃மார்க்க₃த்தாலே பரமபத₃மடைந்து அங்கு எம்பெருமானை அநுப₄விப்பதால் ஏற்படும் ப்ரீதியாலே உண்டாகும் கைங்கர்யமே ப்ராப்யம் என்றறிகை; இதில் விசேஷாகாரம்-இந்தக் கைங்கர்யமாகிற பரமபுருஷார்த்த₂த்திலும் வேறுபட்ட த₄ர்மார்த்த₂காமங்களாகிற மூன்று புருஷார்த்த₂ங்களிலும், (1) கைவல்யம், (2) எம்பெருமானை அநுப₄வித்துத் தான் ஆநந்த₃மடைவது, (3) எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்து தான் ஆநந்த₃மடைவது முதலான ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாத மோக்ஷங்களிலும் ஈடுபடாமல், எம்பெருமானுக்குக்கேயான கைங்கர்யத்தைப் பரமப்ராப்யமாகக் கொண்டிருக்கை. (2) ப்ராபகம்—ஸாமாந்யாகாரம் - ஸௌலப்₄யம், ஸௌஸீல்யம் முதலான கு₃ணங்க

விக்ரஹ விஸிஷ்டனுமாயுள்ள ஈஸ்வரன் ; இதில் அத்தியவஸாயமாவது-பிராட்டி புருஷகாரமாக அவனே உபாயமென்று அறுதியிட்டு, உபாயாந்தரங்களான கர்மஜ்ஞாநபுத்திகளில் கால்தாழாதேயிருக்கை. ஆசார்யவிஷயமாவது - இவ்வுபாயஸ்வீகாரம் பண்ணினவன் ஸரீராவஸாநத்தளவும் மனோவாக் காயங்களினால் அநுகூலித்து வார்த்திக்கை ; அதாவது-உகந்தருளின நிலங்களிலும், அர்ச்சாவதார ப்ரேமமுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர் பக்கலிலும் த்ரிவித்குரணத்தாலும் ப்ராதி கூல்யம் தவிருகை ; இதில் அத்தியவஸாயமாவது - இப்படி வார்த்திக்குமிடத்தில் 'க்யாதிலாபபூஜைகளைப் பற்றவாதல் ; புகுவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதநமென்றதல் செய்யாதே, ஸ்வயம் ப்ரயோஜந மென்றிருக்கை. பேராஜனவிஷயமாவது-ந்யாயார்ஜித த்ரவ்யத்தாலே தூஹம்போமளவே என்று ஜீவிக்கை; இதில் அத்தியவஸாயமாவது - அநுகூலரை நெருக்கியாதல், ப்ரதிகூலரை அபேக்ஷித்தாதல், அமுதுபடி த்ரவ்யத்தை

னோடு கூடினவனாய், திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தோடு கூடின ஈஸ்வரனே உபாயம் என்று அறிகை; இதில் விசேஷாகாரம்-பிராட்டி புருஷகாரமாக எம்பெருமானே உபாயமாகிருள் என்று உறுதிபூண்டு தன் முயற்சியாலாகும் உபாயங்களான கர்ம ஜ்ஞாந புக்தியோகங்கள் முதலானவற்றில் ஈடுபடாமலிருக்கை. (3) ஆசார்யன்—ஸாமாந்யாகாரம்-இப்படி எம்பெருமானையே உபாயமாகப்பற்றி இந்த ஸரீரம் விடும் வரையில் மனம், வாக், காயம் என்னும் முக்கரணங்களாலும் அர்ச்சாவதாரஸ்துலங்களிலும் அவற்றில் ஈடுபாடுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் விஷயத்திலும் எதிரிடாமலிருக்குமவனே ஆசார்யன் என்று அறிகை; இதில் விசேஷாகாரம் - இப்படி வாழும் ஆசார்யன் புகழ், பொருள், பூஜை ஆகியவற்றுக்காகவோ, எம்பெருமனை அடைவதற்கு ஸாதகன் மென்று நினைத்தோ புகுவத்புகுவதகைங்கர்யங்களில் ஈடுபடாமல் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமென்று நினைத்து அவற்றில் ஈடுபடுமவனாய் இருக்கவேண்டும் என்று அறிகை. (4) பேராஜனம்—ஸாமாந்யாகாரம்-ந்யாயவழியில் ஸம்பாதித்த பொருளைக்கொண்டு பசித் துன்பம் போமளவுக்கு உண்பதே உணவு என்று அறிகை; இதில் விசேஷாகாரம்-எம்பெருமானது அடியார்களைத் துன்புறுத்தியோ, அவன் அடியாரல்லாதாளை வேண்டிப்பெற்றோ, எம்பெருமானுக்குச் சேரவேண்டிய

யாதல் ஜீவநமாக்காதே, உடம்பை வருத்தியாதல், அயாசிதமாகவாதல் வந்த த்ரவ்யத்தைக்கொண்டு தேஹயாத்ரை நடத்துகை.

முந்நூற்றுத்தொண்ணூற்றேழாம் வார்த்தை

நம்பிள்ளை ஸ்ரீபாத,த்திலே ஸேவித்திருப்பார் இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அந்யோந்யம் பிணங்கி ஒருவரையொருவர் மடிபிடித்துக்கொண்டு செல்ல, 'அதுக்கடியென்?' என்று பிள்ளை கேட்டருள, ஆச்சான்பிள்ளை, "இத்தனை நாளாக ஸேவித்து நின்றதில் தேங்கின அர்த்த,மிதுவென்று காட்டவந்தார்கள்" என்ன, மேல் பிள்ளை அருளிச்செய்தபடி; 'பொல்லாங்கு ! கோமூத்தவன்பாடே போகாதே நம்பாடே வந்தார்கள்' என்றருளினார்.

முந்நூற்றுத்தொண்ணூற்றிறட்டாம் வார்த்தை

ஸர்ப்பாஸ்யக,தமான மண்டூகத்தினுடைய ஆர்த்த நாத,த்தைக்கேட்டு ஆழ்வான் மோஹித்தார் என்று பிள்ளை

அமுதுபடியைத் திருடியோ உடம்புவளர்க்காமல் 'மெய்வருத்திக் கைசெய்துய்யம்மினே' [திருவாய் 3-9-6] என்கிறபடியே உடம்பு நோவ உழைத்தோ, பிச்சையெடுக்காமல் பிறர் தரும் பொருளைக் கொண்டோ உண்டு வாழ்க்கை நடத்தவேண்டும் என்று அறிகை.

முந்நூற்றுத்தொண்ணூற்றேழாம் வார்த்தை

நம்பிள்ளை ஸிஷ்யர்கள் இருவர் ஒருவரோடொருவர் சண்டையிட்டுக் கொண்டு நம்பிள்ளையிடம் பரிஹாரம் கேட்கச் சென்றார்கள். அதைக் கண்ட நம்பிள்ளை 'இவர்கள் ஏன் இப்படி சண்டை செய்கிறார்கள்?' என்று கேட்டருள, அதற்கு அங்கிருந்த பெரியவாச்சான் பிள்ளை 'இத்தனை நாள் ஸ்வாமி திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்திருந்ததில் தங்களிடம் ஸாரமாகப் படிந்த அர்த்தம் இதுதான்' என்று காட்ட வந்தார்கள் என்று பரிஹாஸமாகவுரைத்து அவர்களை ஸிக்ஷித்தார். அப்போது நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தது—“சண்டைக்குப் பரிஹாரம் தேடுவதற்கு ந்யாயாதி,பதியிடம் போக வேண்டியிருக்க நம்மிடம் வந்தது பொல்லாங்களே” ' என்று.

முந்நூற்றுத்தொண்ணூற்றெட்டாம் வார்த்தை

'பாம்பின் வாயிலகப்பட்ட தவளையின் கூக்குரலைக் கேட்ட கூரத் தாழ்வான் மயக்கம் அடைந்தார்' என்ற செய்தியை நம்பிள்ளை

அருளிச்செய்தார்; இத்தால்-பரது:க்காஸஹிஷ்ணுத்வமும், பரஸம்ருத்₃த₄யேக ப்ரயோஜநத்வமும் வைஷ்ணவனுக்கு ஸ்வபாவம் என்றபடி.

முந்நூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்பதாம் வார்த்தை

பின்ன திருவழுதி நாட்டரையர்க்கு அந்திமதுஸையிலே ஒரு க்லேஸமுண்டாயிற்று; சுற்றிலிருந்த முதலிகள் அந்-யோந்யம் முகம்பார்த்தார்கள்; இவர் அத்தைத் திருவுள்-ளத்திலே கோலி, 'வாரிகோள்முதலிகாள்! ஸம்ஸாரிக ளிழவுக்கு நொந்தோங்காணுங்கோள், அவர்களில் நமக்கு அல்பமாய்த்து வாசி; எங்ஙனெயென்னில்;-நாம் இடுவது ஒரு தண்டன், பண்ணுவது ஒரு ப்ரபத்தி, இழப்பது ஸம்ஸாரம், பெறுவது பரமபத₃ம்; இத்தை அறியாதே அத:பதிக் கிறார்களே! என்று க்லேஸமாயிற்றுக் காணுங்கோள்' என்ன; இவர்களும் க்ருதார்த்த₂ரானார்கள்.

அருளிச்செய்தார். இதிலிருந்து 'பிறர் துன்பங்கண்டு பொறுக்கா மலிருப்பதும், பிறர் நன்மையையே தனக்குப் பயனாகக் கொள்ளுகை யும் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு இயற்கையாயிருக்க வேண்டும்' என்று விளங்குகிறது.

முந்நூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்பதாம் வார்த்தை

திருவழுதி நாட்டரையர் என்பவர் கடைசிக் காலத்தில் தம் வருத்தத்துக்குக் காரணத்தை ஸிஷ்யர்களுக்குச் சொன்ன வார்த்தை இது. அதாவது—"நாம் ஆசார்யனை ஆஸ்ரயிக்கும்போது அவனைக் குறித்து ஒரு தண்டனிடுகிறோம். எம்பெருமானைக் குறித்து த₃வ யோச்சாரணரூபமான ஒரு ப்ரபத்தியைச் செய்கிறோம். இந்த அல்ப கார்யத்தைச் செய்வதாலே ஸம்ஸாரமாகிற பெருந்துன்பமே நமக்கு நீங்குகிறது. பரமபத₃மான பரம புருஷார்த்த₂மே நமக்குக் கிடைக் கிறது. இதையறிந்து இச்சிறு கார்யத்தைச் செய்யாமல் ஸம்ஸாரிகள் இந்த ஸம்ஸாரமாகிற வெந்நரகத்திலே அழுந்திக் கிடக்கிறார்களே என்று வருந்துகிறேன்" என்று தம் வருத்தத்துக்குக் காரணத்தை அருளிச்செய்தார்அவர்.கடைசிக்காலத்தில் இவருடைய வருத்தத்துக்குக் காரணம் தெரியாமல் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டி ருந்த அவருடைய ஸிஷ்யர்கள் காரணம் உணரப்பெற்று த்ருப்தி அடைந்தார்கள்.

நானூரும் · வார்த்தை

வீரஸுந்தரப் பூரஹ்மராயன் காலத்திலே பட்டர் திருக் கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, வீரஸுந்தரன் பட்டானென்று பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வான் ஆண்டாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, போரக் லேஸித்தார்; ‘பட்டரைக் கோயிலிலிருக்கவுங்கூட வொண்ணாதபடி பண்ணின இவன் பட்டானென்றதுக்கு இதுவென்?’ என்ன; ‘பிள்ளையோடுண்டான விரோதத்தாலே அத்ருஷ்டத்தை இழந்தான்; சில நாளிருந்து த்ருஷ்டஸுகுமாரிலும் அநுபுவிக்கிறானே’ என்றிருந்தோம், அதுவுங்கூட இழந்தானாகாதே! என்று க்லேஸமாயிற்று’ என்று அருளிச்செய்தார்.

நானூரும் வார்த்தை

கூரத்தாழ்வான் சிஷ்யனான வீரஸுந்தரப் பூரஹ்மராயன் ஒருமதிகள் கட்டும்போது ஆழ்வான் ஸிஷ்யரான பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் திருமாளிகைக்கு இடையூறு செய்தமையால் மனவருத்தம் கொண்டு பட்டர் திருக்கோட்டியூருக்கு எழுந்தருளிவிட்டார். அங்கே பல வருடங்கள் வாழ்ந்திருந்தார். அதற்கிடையில் வீரஸுந்தரன் இறந்து விட்டான் என்று பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் பட்டருடைய தாயாரான ஆண்டாளிடம் விண்ணப்பித்தபோது ஆண்டாள் மிகவும் வருந்தினாள். அப்போது பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் ‘பட்டரை ஸ்ரீரங்கத்தில் இருக்கவும் முடியாதபடி விரட்டின அந்தப் பாபி இறந்ததற்கு வருந்துவானேன்’ என்று கேட்டார். அதற்கு ஆண்டாள் ‘பட்டரிடம் அபசாரப் படுகையாலே மறுமையில் நற்குதியை இழந்தான். ஏதோ இவ்வுலகில் சில வருடங்கள் இருந்து அரசாட்சியையாவது அநுபுவித்துக் கொண்டிருக்கட்டும் என்று நினைத்தேன். அதுவும் இல்லாமல் போய்விட்டதே என்று வருந்துகிறேன்’ என்று அருளிச்செய்தாள். இதன் விவரணம் குருபரம்பராப்ரபுராவம் பக்கம் 351-இல் வந்துள்ளது. “ஆழ்வான் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமுடையது ஒரு ஆத்மா இப்படி தட்டுப்பட்டுப்போவதே! என்று இத்தை நினைத்து என் வயிறு எரிகிறபடி உங்களுருவர்க்கும் தெரிகிறதில்லை” என்று ஆண்டாள் அருளிச்செய்தாள்; குற்றஞ்செய்தவர்கள் பக்கலிலுமகப்பட ஹிதபராயத் தயார்த்தரசித்தராய்ப் போருவது ஆழ்வான் ஸம்பந்தமுடையவர்களுக்கே உள்ளதொன்றிறே.” என்னும் குருபரம்பராப்ரபுராவ ஸ்ரீஸூக்திகள் மிகவும் குறிக்கொள்ளத்தக்கவை.

நானூற்றோரம் வார்த்தை

நம்பிள்ளை திருவுள்ளத்திலே அபேகை நடக்கும்படியையும், அநபேகை நடக்கும்படியையும் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி; அபேகை நடப்பது - அஹங்கார நிரஸநத்திலும், அவிவேக நிரஸநத்திலும்; அநபேகை நடப்பது - ஆத்ம ஜ்ஞாநத்திலும், ஆத்மலாபத்திலும், புகுவல்லாபத்திலும்; ஆத்மஜ்ஞாநமாவது - ஜ்ஞாநாநந்த ஸாக்ஷாத்காரம்; ஆத்மலாபமாவது - தத்ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்தி; புகுவல்லாபமாவது - ஸ்வயத்தநஸாத்ய முமாய் ஸ்வகதமுமான புகுவதநுபவத்தை.

நானூற்றோரம் வார்த்தை

நம்பிள்ளை திருவுள்ளத்திலே எந்தெந்த விஷயங்களை அபேகித்திருப்பார், எந்தெந்த விஷயங்களில் அபேகையில்லாமலிருப்பார் என்பதை விவரிக்கிறது இவ்வார்த்தை. இது ஈட்டை ஏடுபடுத்திய வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையின் வார்த்தை. I அபேகித்திருக்கும் (பெற விரும்பியிருக்கும்) விஷயங்களாவன—(1) தேஹமே ஆத்மா என்னும் அஹங்காரம் போகவேணும். (2) ஆத்மாவை ஸ்வதந்த்ரனாகவும் அந்யஸேஷனாகவும் நினைக்கும் அவிவேகமும், பரமாத்மாவை மூலபதியான நாராயணனைக் காட்டிலும் வேறொருவனாகவும், குணமற்றவனாகவும், விபூதியற்றவனாகவும், ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபடாதவனாகவும் நினைக்கும் அவிவேகங்களும் நீங்கவேணும். II அபேகையில்லாமல் (பெறவிரும்பமில்லாமல்) இருக்கும் விஷயங்களாவன—(1) ஆத்மாவின் ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபத்தை நேராகக் காண்கிற ஆத்மஜ்ஞானம். (2) அதற்குத் தடையாயிருக்கும் பூர்வகர்மங்கள் நீங்குவதின் மூலம் அவ்வாத்தாநுபவத்தை நித்யமாகப் பெறுவதாகிற கைவல்யமோகும். (3) மோகத்தில் எம்பெருமானை அநுபவிப்பதாலுண்டாகும் ஆநந்தத்தை விரும்பினால், அவ்விரும்பம் தன் முயற்சியான உபாயாத்ரங்களிலே மூட்டி, பரமபதத்திலும் எம்பெருமான் விஷயத்தில் ஸ்வார்த்தாநுபவ கைங்கர்யங்களாகிற அப்ராப்தமோகத்தை விளைத்துவிடுமாகையாலே ஸ்வார்த்தமான அந்த புகுவதநுபவ விஷயத்திலும் அநபேகையாகிற விரும்ப மின்மையே நம்பிள்ளை திருவுள்ளத்தில் நடக்கும் என்று கருத்து.

நானூற்றிரண்டாம் வார்த்தை

எம்பெருமானார் எம்பாரை நோக்கி, ‘ஹீகே₃ாவிந்தப் பெருமானே ! எம்பெருமான் எளியனென்று பலபடியாலுஞ் சொன்னோமே’ என்ன; “இப்படி எளியனாகில் ‘நமக்கென்?’ என்று எல்லாரும் உபேக்ஷிக்கைக்கு உடலாமித்தனையன்றோ” என்ன, ‘இப்படியிருக்கிற அவனைக் காணவேண்டும் என்னும் ஆசையுள்ளது உமக்கொருவர்க்குமன்றோ’ என்றருளினார்.

நானூற்றுமூன்றாம் வார்த்தை

a “எளிவரும் இயல்வினன் நிலைவரம்பில பலபிறப்பா யொளிவரும்” என்கிறவிடமருளிச்செய்யாநிற்க, ‘இப்படி குணவானாயிருக்கிற அவனை ஸாக்ஷாத்தரிக்க விரகில்லையோ?’ என்று மணக்கால் நம்பியை ஆளவந்தார் கேட்டருள; ‘எனக்கு ஸேஷத்வாநுஸந்தாநமே அமையும்; நீர் b அப்பன் பாடே செல்லும்’ என்ன, இவரும் அங்கே செல்ல, அவரும் காலங்குறித்துவிட, இவரும் திருவநந்தபுரத்துக்கு எழுந்தருளி அங்கே அக்காலத்தை நினைத்து “b அப்பன்பக்கலேறப் போக ஒரு புஷ்பகம் பெற்றிலோமே!” என்று க்லேஸிக்க, பெருமானும், ‘நாம்செய்தபடி காணுமிது; ஸேஷத்வஜ்ஞாநமே யமையும்’ என்றருளினார்.

நானூற்றிரண்டாம் வார்த்தை

எம்பெருமானாருக்கும் எம்பாருக்கும் நடந்த இந்த ஸம்வாதம் எம்பாருடைய பரமபுக்தியை எம்பெருமானாரே கொண்டாடுவதாயிருக்கிறது.

நானூற்றுமூன்றாம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தை குருபரம்பரை நூலில் [பக்கம் 137] விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. a ‘எளிவரும் யல்வினன்’ [திருவாய் 1-3-2] b அப்பன்—நாதமுனிகளின் ஸிஷ்யராய், அவரிடமிருந்து புக்தியோகத்தை உபதேசம் பெற்றவரான குருகைக்காவலப்பன். c புக்தியோகத்தை அநுஷ்டித்துத் தன்னை நேரே கண்டால் தன்னை அநுபூவிப்பதில் ஸ்வார்த்தத்தை உண்டாகிவிடுமாயெனவே, அப்பன் குறித்த காலத்தை ஆளவந்தார் மறக்கும்படிசெய்து, ‘ஆத்மாவின் ஸேஷத்வபாரதந்தர்ய ஜ்ஞாநமே பரமபுக்தத்தில் பரார்த்தாநுபூவகைங்கர்யங்களை வினைத்துவிடுமாயெனவே அதுவே போதும்’ என்று பெருமாள் அருளினார் என்று கருத்து.

நானூற்றுநாலாம் வார்த்தை

பிள்ளையை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் 'தஞ்சமாயிருப்பதொரு வார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும்' என்ன; "முழுக்ஷுவான அதிசுகாரிக்கு அநுஸந்தேயம்: — ஸ்வரூபம் பரதந்த்ரம்; விரோதி ப்ரபலம், புருஷார்த்தம் அந்யஸாத்யமன்று; பரி ஹார்யம் தேவதாந்தரபஜநமும், பாக்யவதாபசாரமுமாகிற படுகுழிகள்" என்றருளினார்.

நானூற்றஞ்சாம் வார்த்தை

துறையறிந்திழிந்து, முகமறிந்து கோத்து, விலையறிந்து பரிமாறி, நினைவறிந்து அடிமைசெய்யவேண்டும்.

நானூற்றுநாலாம் வார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்குத் தஞ்சமாயிருக்கும் நினைவுகள் பின்வரு மாறு—(தன்) ரக்ஷணத்துக்குத் தனக்குத் தகுதியில்லாதபடி ஆத்ம ஸ்வரூபம் அசித்தைப் போலே அத்யந்த பரதந்த்ரமாயிருப்பது; (2) பரம புருஷார்த்தத்தைப் பெறுவதற்குத் தடையாயிருக்கும் I அவித்யை (அஜ்ஞானம்) II கர்மம்—(புண்யபாபங்கள்), III வாஸனே, IV ருசி, V தேஹஸம்பந்தம் என்பவை அநாதியாயிருக்கையாலே வலிமை மிக்கவை; (3) பரமபுருஷார்த்தமான பரார்த்தாநுபூவகைங்கர்யங்கள் நிர்ஹேதுகக்ருபையையுடைய எம்பெருமானாலேயே அருளப்படுபவையே யொழிய, தன்னாலோ பிறராலோ ஸாதிக்கப்படுவனவன்று. (4) இவன் மற்றொரு தெய்வத்தை ஆஸ்ரயிப்பதும், பாக்யவதாபசாரமுமாகிற படுகுழிகளில் விழாமலிருந்தால் போதும்; முற்கூறிய ஸ்வரூபவிரோதி புருஷார்த்தஜ்ஞானம் தன்னடையே பரமபுருஷார்த்தத்தை விளைத்து விடுமென்று கருத்து. இது நம்பிள்ளை வார்த்தை.

நானூற்றஞ்சாம் வார்த்தை

முத்துக்குளிப்பவர்கள் முத்துப்படும் துறையைறிந்து இறங்கி முத்துக்களை எடுப்பார்கள். முத்துக்களின் முகமறிந்து அவற்றை மாலையாகக் கோப்பார்கள். அந்த மாலைகளின் விலையறிந்து தாழ்வுள்ள மாலைகளைத் தக்க விலைக்கு விற்பார்கள். தாழ்வு சிறிதும் இல்லாமையாலே விலைமதிப்பற்ற மாலைகளைத் தமது ஸ்வாமிகளான அரசர் முதலானார்க்கு அணிவித்து அவர்களது உகப்புக்கண்டு உகப்பார்கள். அதுபோலவே ஸாத்விகர்களான மஹாசார்யர்களும்

நானூற்றூரும் வாதத்தை

ஐஞாநததுக்கிலககு ஆசார்யருணம், அஐஞாநததுக் கிலககு ஆசாயதே₃ாஷம், ஸகதிகிலககு ஆசாய கைங்காயம், அஸகதிகிலககு நிஷித்₃த₄ாநுஷ்ட₂ாநம்.

நானூற்றேழாம வாதத்தை

நம்பிள்ளை திருவெள்ளறை தேனகொளசோலை த₃ாஸா திருமாளிகையிலே எழுநதருளி அவருடைய திருமாளிகையிலே

ஸன்ஸ்தராத்த₂ங்களாகிற முததுக்கள் நிறைந்த ஸாஸ்தரக கடலக ளிலே துறையறிந்து இறங்கி, நல்ல ஸாஸ்தராத்த₂ங்களாகிற முததுக்களை எடுத்து, ததவதரயம், அராதத்₂பஞ்சகம், நவவித்₄ஸம்ப₃நத்₄ம், புருஷாராதத்₂தரயம் என்று வகைப்படுத்தி முததுமாலைகளபோலே கோதது, ஐஸவாயம் கைவலயம் முதலான தாழ்ந்த முததுமாலைகளைப் பகவம்மில்லாதவர்களுக்கு ஆசாய ஸுஸூருஷை முதலானவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு கொடுத்தது, பரம்புருஷாராதத்₂மாகிற சிறந்த முத்துமாலையைப் பரமஸாதவிகாக்களுக்கு ஸவயம் ப்ரயோஜனமாக அளித்தது, விலைமதிப்பற்ற முததுமாலை போன்றதான ப₄க₃வத்₃ ப₄க₃வதகைங்காயத்தை ஸவாமிகளான ப₄க₃வதாகளுக்கு அவர்கள் உகப்பையே பயனாகக்கொண்டு ஒன்று நூருயிரமாகக்கொடுப்பார்கள் அவர்கள் நினைவறிந்து அடிமை செய்வார்கள் என்று கருத்தது

நானூற்றூரும் வார்த்தை

ஆசாயருடைய நற்குணங்களையே நாம் அறியவேண்டும் ஆசாயருடைய பரகருதிவாஸனையால் உள்ள தே₃ாஷங்களை நாம் காணக்கண்ணிடிருக்கவேணும் நமக்கு ஸகதி உள்ளவரையில் ஆசாயனுகந்த கைங்காயம் செய்யவேணும், வேத்₃ஸாஸ்தரங்களில் விலக்கப்படாதிருப்பதைச் செய்வதில் ஸகதியற்று இருக்கவேணும் என்று கருத்து இவ்வாதத்தை ஸ்ரீவசனபூ₄ஷணம் 299ம் சூ₃ணையில் வந்துள்ளது

நானூற்றேழாம் வார்த்தை

ஸம்ஸாரத்தில் ஐஸவாயத்தைக் கொண்டு அடையும் இன்பம் மூன்று வகைப்படும்-(1) இவ்வின்பத்தைத் தனக்கு என்று நினைத்து அநுப₄வப்பது இதனால் இவனுக்கு ஆதம் நாஸமே ஏற்படுமாக்க

ஐஸ்வர்யத்தைக்கண்டு பரீதராயிருக்க, “இதுக்கு அடியென்?” என்று யதிராஜதூஸர் பிள்ளையைக் கேட்க; நம்பிள்ளை — “இஸ்ஸம்ஸாரஸுக, ந்தான் மூன்றுபடியாயிருக்கும்; இஸ்ஸுகுத்தைத் தனக்கென்றும், தனக்கும் எம்பெருமானுக்கு மென்றும், எம்பெருமானுக்கேயென்றும் நினைக்கைகாண்: தனக்கென்கை நாகாநுபுவஸத்ருஸம்; தனக்கும் எம்பெருமானுக்கும் என்கை ஸ்வர்க்காநுபுவஸத்ருஸம்; எம்பெருமானுக்கேயென்கை பரமபதாநுபுவஸத்ருஸம்.”

நானூற்றிறட்டாம் வார்த்தை

“ஸ்வாபுயாவிகமான ஸேஷத்வத்தை விட்டு, ஓளபாதி, கமான பெளருஷத்தை ஏறிட்டுக்கொள்ளுகிற வித்தையிறே” என்று ஆச்சான்பிள்ளை.

யாலே, இது நாகாநுபுவத்தை ஓத்தது. (2) ஐஸ்வர்யத்தைத் தனக்கும் எம்பெருமானுக்குமென்று நினைத்து அநுபுவிப்பது; சிறுதுளி விஷம் கலந்த பாற்குடம் போலே, தனக்கென்னும் அஹங்காரம் கலந்திருக்கையாலே, “ஸ்வர்க்கேஹி பாதபீதஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வருதி:” [வி.பு 6-5-50] [புண்யம் குறையக் குறைய என்னைக்கு ஸ்வர்க்குத்தை விட்டுக் கீழே விழுந்துவிடுவோமோ என்ற பயம் மிகுந்துவருகையாலே, ஸ்வர்க்குஸுகமும் இல்லாததுபோலே ஆகிவிடுகிறது] எனப்பட்ட ஸ்வர்க்குஸுகம் போன்றது. (3) எம்பெருமானுக்கும் அவனடியார்களுக்குமே என்று எண்ணிச் செல்வத்தைப் பயன்படுத்துவது ஆத்மாவை உய்விப்பதாகையாலே, குறை சிறிதும்ல்லாமல் பரமபதத்தில் பரார்த்தாநுபுவ கைங்கர்யங்களை யடைவதையொத்தது. செல்வத்தை அப்படிப் பயன்படுத்தியவராகையாலே, திருவெள்ளறை தேன்கெரள், சோலை தூஸர் திருமானிகைச் செல்வத்தைக் கண்டு நம்பிள்ளை உகந்தார் என்று கருத்து.

நானூற்றெட்டாம் வார்த்தை

ஸம்ஸாரிகள் — குறிப்பாக ஆண்பிள்ளைகள் தமக்கு இயல்வான புகழ்ச்சேஷத்வத்தைக் கைவிட்டு, ஸரீர ஸம்பந்தத்தால் செயற்கையாக வரும் ஆண்மையாகிற ஸ்வரீதந்தர்யத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு அநர்த்தப்படுகிறார்கள் என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை யின் கருத்து.

நானூற்றென்பதாம் வார்த்தை

அந்நஸாங்கர்யம், ஜ்ஞாநஸாங்கர்யம், காலஸாங்கர்யம், தே₃ஸாங்கர்யம், பே₄க₃ஸாங்கர்யம் இவை த்யாஜ்யம்.

நானூற்றுப்பத்தாம் வார்த்தை

நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளை; - ஸம்ஸாரிகள் தே₃ாஷத்தைத் தன் அஸக்தியாலே காணாதிருக்கக்கடவன்; ஸாத்தவிகருடைய

நானூற்றென்பதாம் வார்த்தை

(1) அந்நஸாங்கர்யம்—எம்பெருமான் அமுதுசெய்த ப்ரஸாத₃த் தோடு அவன் அமுதுசெய்யாத உணவையும் கலந்து உண்பது. (2) ஜ்ஞானஸாங்கர்யம்—ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் அருளியிருக்கும் தெளிந்த அர்த்தங்களுோடு, பின்புள்ளார் மயங்கிச் சொல்லியிருக்கும் அர்த்தங்களையும் கலந்து அறிகை. (3) காலஸாங்கர்யம்—ப₄க₃வத்₃ப₄க₃வதகைங்கர்யங்களுக்கு உறுப்பாகச் சிறிது காலத்தையும், அவற்றுக்கு உறுப்பில்லாமல் பல பொழுதையும் கழிக்கை. (4) தே₃ஸாங்கர்யம்—எம்பெருமானும் அவனடியார்களும் உகந்தருளின நிலங்களிலே போதுபோக்குவதோடு, அவர்கள் உகக்காத இடங்களிலும் போதுபோக்குகை. (5) பே₄க₃ஸாங்கர்யம்—எம்பெருமானும் அவனடியார்களுமே உகந்த கைங்கர்யங்களைச் செய்வதோடு தன் உகப்புக்காகவும் சில கார்யங்களைச் செய்கை. இந்த ஐந்து ஸாங்கர்யங்களும் (கலப்படங்களும்) கைவிடத்தக்கவை.

நானூற்றுப்பத்தாம் வார்த்தை

உத்தமாதிகாரி இருக்கவேண்டிய முறைகளை நம்பிள்ளையின் ஸிஷ்யரான நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் பின்வருமாறு அருளிச் செய்கிறார்:—(1) ஸம்ஸாரிகளுடைய அளவற்ற தே₃ாஷத்தைக்கண்டு பரிஹரிக்கும் ஸக்தி இவனுக்கு இல்லையாகையாலே ஸம்ஸாரிகளின் தே₃ாஷத்தைக் காணலாகாது. (2) "து₃ராசாரோடபி ஸர்வாஸீக்ருதக்₄நோ நாஸ்திக: புரா | ஸமாஸ்யேத₃ாதி₃தே₃வம் ஸ்ரத்₃த₄யா ஸரணம் யதி₃ || நிர்ந்தே₃ாஷம் வித்₃தி₄ தம் ஜந்தும் ப்ரப₄ாவாத் பரமாத்மந: ||" [ஸாத்தவத16-23, 24] [தாழ்ந்த ஒழுக்கத்தையுடையவனாய், எதையும் உண்பவனாய், செய்ந்நன்றி கொன்றவனாய், நாஸ்திகனாய் நீண்டநாள் இருந்தவனானாலும், ஆதி₃தே₃வனான ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஸ்ரத்₃தையோடு ஸரணம்புகுந்துவிட்டானாகில், பரமாத்மாவின் பெருமையாலே தே₃ாஷங்கள் இல்லாதவன் என்று அவனையறிவாய்]

தே₃ாஷத்தை இவர்களுடைய ஸக்தியாலே காணாதிருக்கக் கடவன் ; ப₃த்₃த₃லோகத்தில் விலக்ஷணஜ்ஞானத்துக்கு விச்சே₂த₃மின்றிக்கேயிருக்கையாவது - ஓளஷத₃ப₃லத்தாலே அக்₃நியை ஏந்தியிருக்குமாபோலே. ஜ்ஞானத்துக்கு அவித்₃யாஸம்ப₃ந்த₄நிலிருத்தியூர்வகமான அப்ராக்ருத தே₃ஸப்ரவேஸத்திலும், அவித்₃யாஸம்ப₃ந்த₄த்தில் ஆர்த்தி அத்யந்தாபேக்ஷிதம்.

நானூற்றுப்பதினோராம் வார்த்தை

ஆச்சான்பிள்ளை — ஸித்₃தே₄பாயனான ப்ரபந்தனுக்கு அஞ்சு ஸ்பர்ஸம் பரிஹார்யம் ; அவையாவன-ஸைவஸ்பர்ஸம், மாயாவாத₃ஸ்பர்ஸம், ஏகாயநஸ்பர்ஸம், உபாயாந்தரஸ்பர்ஸம், விஷயாந்தர ஸ்பர்ஸம்: இவை ஐந்தும் ஐந்து

என்கிறபடியே ஸாத்விகர்களான ப்ரபந்தருடைய தே₃ாஷத்தை—பரமாத்மாவை அண்டைகொண்ட ப₃லம் அவர்களிடம் இருக்கையாலே இவன் காணலாகாது. (3) இந்த ஃலாவிபூ₄தியில் தலைசிறந்த ஜ்ஞானத்தை இடைவிடாமல் பெற்றிருக்கையாவது — தக்க மருந்துகளைப் பயன்படுத்திய ப₃லத்தாலே அக்₃நியை ஏந்தியிருப்பதையொக்கும். (4) அப்ராக்ருததே₃யத்தில் போய்ச்சேரவேணும் என்னும் விருப்பமாகிற அறிவும் ஒருவனுக்கு வேணும் ; இந்த ஸம்ஸாரமண்ட₃லத்திலுள்ள அஜ்ஞான ஸம்ப₃ந்த₄த்திலிருந்து நீங்கப் பெறவேணும் என்னும் ஆர்த்திருபமான அறிவும் அவனுக்கு வேணும். முந்திய அறிவு இருந்தாலும் பிந்திய ஆர்த்திருபமான அறிவு இல்லாவிடில் இந்த ஸம்ஸாரத்திலேயே சிறிதுநாள் இருக்கலாமென்றும் எண்ணம் தோன்றிவிடக் கூடும். ஆகவே முந்திய அறிவைக்காட்டிலும் பிந்திய அறிவே அனைவருக்கும் மிகவும் வேண்டியது என்று கருத்து.

நானூற்றுப்பதினோராம் வார்த்தை

எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றின ப்ரபந்தனுக்கு விலக்கத் தக்கவை ஐந்து ஸ்பர்ஸங்களென்றும், அவைகளில் ஸைவ ஸ்பர்ஸம் ஏற்பட்டால் எம்பெருமான் எல்லாத்தேவர்களுக்கும் மேலானவன் என்று அநுஸந்தி₄க்கவேண்டுமென்றும், மாயாவாத₃யான அத்₃வைதியின் ஸ்பர்ஸம் ஏற்பட்டால் எம்பெருமான் எல்லாக் கல்யாண குணங்

அநுஸந்தானத்தாலே போம். எம்பெருமானுடைய ஸர்வஸ் மாத் பரத்வத்தை அநுஸந்தி₄க்க ஸைவஸ்பர்ஸம் போம்; ஸமஸ்த கல்யாணகுணங்களை அநுஸந்தி₄க்க மாயாவாத₃ ஸ்பர்ஸம் அறும்; ஸ்ரிய:பதித்வத்தை அநுஸந்தி₄க்க ஏகாயந ஸ்பர்ஸம் அறும்; உபாய பூர்த்தியை அநுஸந்தி₄க்க உபாயாந்தரஸ்பர்ஸம் அறும்; தி₃வ்ய மங்க₃ளவிக்₃ரஹத்தை அநுஸந்தி₄க்க விஷயாந்தர ஸ்பர்ஸம் அறும்.

நானூற்றுப்பன்னிரண்டாம் வார்த்தை

a முழுக்ஷுவாய் ப்ரபந்தனானவனுக்கு ஸர்வப்ரகார ரக்ஷ-
கனான ஸர்வேஸ்வரன் விஷயமாகவும், அநாதி₃காலார்ஜித
பாபத்தைப் போக்கக்கடவளான பிராட்டி விஷயமாகவும்,
கனையுடையவன் என்று அநுஸந்தி₄க்கவேண்டுமென்றும், பிராட்
டியை ஸேஷியாக ஒப்புக்கொள்ளாத ஏகாயநனின் ஸ்பர்ஸம் ஏற்
பட்டால், எம்பெருமான பிராட்டியோடு கூடியிருப்பவன் என்று அநு
ஸந்தி₄க்கவேண்டுமென்றும், உபாயாந்தரஸ்பர்ஸம் ஏற்பட்டால் ஸித்₃
தே₄பாயமான எம்பெருமானே வேறெதையும் எதிர்பாராமல் பரம
புருஷார்த்தத்தை அளிப்பவன் என்னும் உபாயபூர்த்தியை அநுஸந்
தி₄க்கவேண்டுமென்றும், விஷயாந்தரங்களின் ஸ்பர்ஸம் ஏற்பட்டால்
பரம பே₄ாக்₃யமான ப₄க்₃வத்₃தி₃வ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹத்தை அநு
ஸந்தி₄க்கவேண்டும் என்றும் கருத்து.

நானூற்றுப்பன்னிரண்டாம் வார்த்தை

a இவ்வார்த்தையில் சொல்லப்படும் ஏழு அநுஸந்த₄னங்க
ளாவன — (1) ஸாவேஸ்வரவிஷயம். தே₃ஹமே ஆத்மா என்னும்
நம்முடைய நினைவுபோவதற்கும், தே₃ஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட
ஆத்மாவானது எம்பெருமான் ஒருவனுக்கே அடிமைப்பட்டது
என்று நமக்கு விளங்குவதற்கும், 'அப்படி அடிமைப்பட்டிருக்கும்போது
நம்மை நாம் ரக்ஷித்துக்கொள்ளவும் தகுதியில்லாதபடி பாரதந்தர்யத்
தின் எல்லையிலே நிற்பவர்கள் நாம்' என்று அறிவதற்கும், இப்படி
பரதந்த்ரனயிருக்கும் நமக்கு ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த புருஷார்த்த₂
மான பரார்த்த₂ாதுப₄வகைங்கர்யங்கள் ஏற்படுவதற்கும், இந்தப்
புருஷார்த்த₂த்துக்குத் தடையான அஹங்காரமகாரங்கள் நீங்குவ
தற்கும் எம்பெருமான் ஒருவனே உபாயம் என்று எல்லாப்படியாலும்
ரக்ஷிக்குமவனான ஸர்வேஸ்வரனை அநுஸந்தி₄க்கவேண்டும்.

மஹோபகாரகனுன ஆசார்யன் விஷயமாகவும், உத்₃தே₃ஸ்யரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் விஷயமாகவும், த்யாஜ்யரான ஸம்ஸாரிகள் விஷயமாகவும், ஸ்வஸரீரவிஷயமாகவும், ஸரீரஸம் ப₃ந்தி₄கள் விஷயமாகவும் பிறக்கும் அநுஸந்த₄நம்; -தே₃ஹாத் மாபி₄மாந நிவ்ருத்திக்கும், தே₃ஹாத்₃வ்யதிரித்தனுன ஆத்மா வினுடைய அநந்யார்ஹஸேஷத்வ ப்ரகாஸத்துக்கும், ஸேஷபூ₄தனுக்கு ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத பாரதந்த்ர்யத்தினுடைய எல்லைக்கும், இப்படி பாரதந்த்ரானவனுக்கு ஸ்வரூப ப்ராப்தமான புருஷார்த்த₂ஸித்தி₄க்கும், இப்புருஷார்த்த₂த்துக்கு இடைச்சுவரான அஹங்காரமமகார நிவ்ருத்திக்கும் அவனே உபாயமென்று, ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகனுன ஸர்வேஸ்வரகனை அநுஸந்தி₄ப்பது; இப்படி ரக்ஷகனுன ஈஸ்வரனுடைய கழற்றவொண்ணாத ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைத் தலைசாயப்பண்ணி, இவ்வதி₄காரியுடைய அபராத₄ம் அவன் ஹ்ருத₃யத்திலே படாத படிபண்ணி, அவனுடைய ஸீலாதி₃ஸ்வப₄ாவங்களை ப்ரகாஸிப்பித்து ரக்ஷிக்குமென்று பிராட்டியை அநுஸந்தி₄ப்பது; இம்மிது₂நத்தோடு கழற்றவொண்ணாத ஸம்ப₃ந்த₄த்தையும், இஸ்ஸம்ப₃ந்த₄த்துக்கு அநுரூபமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமான

(2) பிராட்டிவிஷயம். இப்படி ரக்ஷிக்கும் எம்பெருமானுடையதாய், அவனானும் கழற்றமுடியாததான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அமுங்கியிருக்கும் படி பண்ணி, ஸரணமடைவனுடைய குற்றங்கள் அவன் நெஞ்சில் படாதபடி பண்ணி, ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே அமுங்கியிருக்கும் ஸௌரீல்யம் (நீர்மை), ஸௌலப₄யம் (எளிமை), வாத்ஸல்யம் (குற்றங்கனையும் குணங்களாகக்கொள்ளும் தன்மை), ஸ்வாமித்வம் (உடையவனாயிருக்கும் தன்மை) என்னும் எம்பெருமான் தன்மைகளை வெளிப்படுத்தி, சேதனன் அநாதி₃காலமாகச் சேர்த்துவைத்திருக்கும் பாபங்களை எம்பெருமானைப் பொறுக்கச்செய்து ரக்ஷிப்பவன் பெரியபிராட்டியார் என்று அநுஸந்தி₄க்கவேண்டும். (3) ஆசார்யவிஷயம். இப்படி பிராட்டியும் பெருமானுமான மிது₂னத்தோடு சேதனுக்கு ஒழிக்கவொண்ணாத தொடர்பையும், இந்தத் தொடர்புக்குப் பொருத்தமானதாய், சேதன ஸ்வரூபத்துக்கும் தகுந்ததான ஜ்ஞானத்தையும்

ஜ்ஞாநவர்த்தகனென்று ஆசார்யனை அநுஸந்திப்பது; ஸஹ-
வாஸயோக்யரென்றும், ப்ராப்யாந்தர்க்குதரென்றும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அநுஸந்திப்பது; ப₄க₃வத₃நுப₃வ விரோதி₄க
ளென்றும், ப₄க₃வதஸம்ஸ்லேஷவிரோதி₄களென்றும் ஸம்
ஸாரிகளை அநுஸந்திப்பது; ப₄க₃வத₃ஜ்ஞாநவிரோதி₄யென்
றும், விபரீதஜ்ஞாநத்திலே அந்வயிப்பிக்குமென்றும், தன்
பக்கலிலே பே₄க₃யப₃த₃தி₄யைப் பிறப்பிக்குமென்றும்
ஸரீரத்தை அநுஸந்திப்பது; ப₄க₃வதப்ராவண்ய விரோதி₄க
ளென்றும், அர்த்தகாமாபி₄மாநங்களை வர்த்தி₄ப்பிப்பார்க
ளென்றும் ஸரீரஸம்ப₃ந்தி₄களை அநுஸந்திப்பது. b ந்யா
யார்ஜிதமான த₄நத்தாலே கூ₃நதிவ்ருத்திமாத்ரத்திலே
பர்யாப்தனாய்ப்போருவது; இப்படிப்பட்ட ஆத்மகுணங்கள்
ஆசார்யகடாக்ஷத்தாலும் எம் பெருமான் விஷயீ

வளர்த்துப் பேருபகாரம் புரிபவன் என்று ஆசார்யனை அநுஸந்தி₄க்க
வேணும். (4) ஸ்ரீவைஷ்ணவவிஷயம். இவ்விபூ₄தியில் ஸஹவாஸத்
துக்கு (கூடிவாழ்வதற்குத்) தக்கவர்களாய், இங்கும் அங்கும் நமக்குப்
ப்ராப்யத்தின் எல்லைநிலமாயிருப்பவர்களாய் உள்ளவர்கள் என்று
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அநுஸந்தி₄க்கவேண்டும். (5) ஸம்ஸாரிகள்
விஷயம். எம்பெருமானை அநுப₄விப்பதற்குத் தடையாயிருப்பவர்கள்
என்றும், அவன் அடியார்களோடு கூடியிருப்பதற்குத் தடையாயிருப்ப
வர்கள் என்றும் அதனாலேயே விலக்கத்தக்கவர்களென்றும் ஸம்ஸாரி
களை அநுஸந்தி₄க்கவேண்டும். (6) ஸ்வஸரீரவிஷயம். எம்பெருமானை
அறிவதற்குத் தடையாயிருப்பது என்றும், விபரீதஜ்ஞானத்தை
விளைத்துவிடக்கூடியது என்றும், தன்னையுடைய ஆத்மாவுக்குத் தன்
னையே இனியதாகக் காட்டிவிடும் என்றும் தன் ஸரீரத்தை அநு
ஸந்தி₄க்கவேண்டும். (7) ஸரீரஸம்ப₃ந்தி₄கள்விஷயம். எம்பெருமா
னிடம் ஈடுபடுவதற்குத் தடையாயிருப்பவர்கள் என்றும், பொருள்,
இன்பம் என்னும் புருஷார்த்தங்கள் விஷயமாக சுயநலமணப்பான்
மையை வளர்த்துவிடுவார்களென்றும் ஸரீரஸம்ப₃ந்தி₄களான
கொண்ட பெண்டிர் மக்கள் உற்றார் சுற்றத்தவரை நினைக்கவேண்டும்.
b ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடைய ஒழுக்கங்களாவன:— (1) நியாயவழியில்
ஈட்டிய பொருளைக்கொண்டு பசியைப் போக்கிக்கொள்ளுமளவோடு
திருப்தியுடையவேண்டும். (2) இதுபோன்ற நற்குணங்கள் ஆசார்ய
னுடைய கடாக்ஷத்தாலும் அதற்கு மூலமான எம்பெருமானுடைய

காரத்தாலும் உண்டாகக்கடவதாகையாலே, ஆசார்ய விஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதையும், எம்பெருமான் விஷயத்தில் ரக்ஷகத்வப்ரதிபத்தியும் ஸர்வகாலமும் நடையாடவும் ; கரணத்ரயத்தாலும் ப₄க₃வத்₃ப₄க₃வத் விஷயங்களிலே ஸ்வரூபப்ராப்தகைங்கர்யம் பண்ணவும் ; உபகாரகனான ஆசார்யனுக்கு ஸத்₃ரு₃ஸத்காரமில்லாமையாலே “என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய் உனக்கென்செய்கேன்” என்றும் அநுஸந்தி₄க்கவும்.

நானூற்றுப்பதினமூன்றும் வார்த்தை

எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாத₃த்திலே ஸம்ப₃ந்த₄முடைய முமுக்ஷுக்களுடைய காலக்ஷேபத்துக்கும் பரமபத₃ப்ராப்திக்கும் ஸாத₄நம் ஈஸ்ரவரன்க்ருபை என்கிற ப்ரதிபத்தி நமுவாதொழிகையும், அநாதி₃கால வாஸிதபாபநிவ்ருத்திக்கு ஸாத₄நம் பெரியபிராட்டியாருடைய விஸேஷ கடாക്ഷம் என்

விஷயீகாரத்தாலுமே உண்டாகக்கூடியவையாகையாலே, ஆசார்ய விஷயத்தில் நன்றியையும் எம்பெருமான் விஷயத்தில் ரக்ஷகன் என்னும் எண்ணத்தையும் எல்லாக் காலத்திலும் கொள்ளவேண்டும். (3) மனோவாக்காயங்களாகிற முக்கரணத்தாலும் எம்பெருமான் விஷயத்திலும் அவனடியார் விஷயத்திலும் நம் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கதான கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும். (4) பேரூபகாரம் புரிந்த ஆசார்யன் விஷயத்தில் தக்க கைம்மாறு இல்லாமையாலே “என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய் உனக்கென் செய்கேன்” [திருவாய் 2-7-8] என்று அநுஸந்தி₄க்கவேண்டும்.

நானூற்றுப்பதினமூன்றும் வார்த்தை

எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்ப₃ந்த₄முடைய முமுக்ஷுக்களுடைய காலக்ஷேபத்துக்கும், பரமபத₃ப்ராப்திக்கும் உறுப்பாக அவர்களிடம் இருக்கவேண்டிய தன்மைகளைச் சொல்லுகிறது இவ்வார்த்தை. அவையாவன — (1) பரம்புருஷார்த்த₃ஸாத₄நம் எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையே என்கிற நினைவு நமுவாமலிருக்கை. (2) அநாதி₃காலமாக வாஸனாப₃லத்தாலே தொடர்ந்துவரும் நம்முடைய பாபங்கள் போவதற்கு நம்மை அருளாலேயும் எம்பெருமானை ஆழகாலேயும் திருத்தும் பெரியபிராட்டியாருடைய விஸேஷகடாക്ഷமே ஸாத₄நம் என்று நினைத்திருக்கை. (3) இந்த அர்த்த₂த்தை உப

நிருக்கையும், இவ்வர்த்தம் உபதேசரிக்கும் ஆசார்ய விஷயத்தில் ப்ரத்யுபகார நிரபேகேஷாபகாரஸம்ருதி கண்ணழிவற உண்டாகையும், இவ்வர்த்தத்தோடு ஸம்பந்தமுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களளவில் தனக்கு ஸிஷ்யத்வமாகிற முறை தப்பாதிருக்கையும், தேவதாந்தரஸ்பர்ஸத்தை தூரதேர வர்ஜநீயமாக்குகையும், உத்தேச்யரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் விஷயத்தில், த்யாஜ்யமான அர்த்தகாமம் நிமித்தமாக நெஞ்சு தவறாமல் அநுவர்த்திக்கையும், இவ்வதிக்காரிக்கு ஸார்பாதத்தளவும் ஸ்வரூபாநுரூபமான க்ருத்யம் புகுவத்புகுவதவிஷயத்தில் பண்ணும் அநுகூலவருத்தி மாறா தொழிகையும், ஈஸ்வரனையும், பிராட்டியையும், ஆசார்யனையும், உத்தேச்யரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையுமொழிய அல்லாத விஷயத்தில் நிஸ்ப்ருஹனாகையும்.

நானூற்றுப்பதிநாலாம் வார்த்தை

விஷயம் வகுத்த விஷயமானாலும், ஆற்றுமை கரை புரண்டாலும், உபாயம் ப்ரபுலோபாயமானாலும், ஸ்வஸக்தி

தேசரிக்கும் ஆசார்யன்விஷயத்தில் “கைம்மாறு கருதாமல் இப்படிச் சிறந்த அர்த்தங்களை உபதேசரிப்பதே!” என்னும் நன்றியறிவு குறைவற உண்டாகை. (4) இவ்வர்த்தத்தை உணர்ந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் விஷயத்தில் தன்னை ஸிஷ்யனாக நினைத்து அதற்குத் தக்கபடி நடந்துகொள்ளுகை. (5) மற்றதெய்வங்களோடு தொடர்பை வெகுதூரத்தில் விலக்கிவைக்கை. (6) நமக்குப் பரமப்ராப்யர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்விஷயத்தில், நாம் விடவேண்டிய அர்த்தகாம (பொருள் இன்பம்) புருஷார்த்தங்கள் விஷயமாக நம் நெஞ்சு தவறிப்போகாமலும், அவர்கள் நெஞ்சு கண்ருமலும் அவர்களைப் பின்பற்றியிருக்கை. (7) தன் உடல் விழுமளவும் தன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்க செயலான புகுவத்புகுவத கைங்கர்யத்தை இடைவிடாமல் செய்கை. (8) எம் பெருமானையும், பிராட்டியையும், ஆசார்யனையும், பரமப்ராப்யர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் தவிர மற்ற விஷயங்களில் ஆசையற்றிருக்கை.

நானூற்றுப்பதிநாலாம் வார்த்தை

ஸீதாபிராட்டியைத் தன் முதுகிலேற்றி ராமபிரானிடம் அழைத்துச் செல்கிறேன் என்று திருவடி (அநுமன்) பிராட்டியிடம் பிரார்த்தித்த

அதிகாரமானாலும், ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயத்தாலல்லது பெறக்கடவோமன்றென்கிற அத்தியவஸாயத்தைச் சொல்லுகிறது—“தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்” என்றிருக்கும் இருப்பு.

நானூற்றுப்பதினஞ்சாம் வார்த்தை

ஆசார்யவிஷயீகாரமோ, ஸ்ரீவைஷ்ணவாங்கீகாரமோ, புகுவத் புகுவதவிஷயத்தில் கைங்கர்யமோ, தன்னுடைய அநுஸந்தானமோ, ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திக்கும் பரமபத, ப்ராப்திக்கும் ஹேது? என்னில், இவை நாலுமன்று, அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக இஷ்டப்ராப்திக்கும் ஈஸ்வரன் க்ருபையென்கிற ப்ரதிபத்தி நடுவாதொழிகை. ஆசார்யவிஷயீகாரம் அஜ்ஞாநத்தைப்போக்கி வெளிச்செறிப்பிக்கும்; ஸ்ரீவைஷ்ண

போது “ஸரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபுலார்த்துந: | மாம் நயேத்யதூ காருத்ஸ்து: தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத் ||” [ரா-ஸு 39-30] [எதிரிகளின் ஸையத்தைக் கலக்கவல்லவரான ராமபிரான் தன் அம்புகளால் லங்கையைக் கலங்கச்செய்து என்னை அழைத்துச் செல்வாராகில் அதுவே அவருக்குத் தக்கது] என்று அருளிச்செய்த பிராட்டியின் உபாயாத்யவஸாயம் நம்மால் பின்பற்றத் தக்கது. ராமபிரானைப் பெறுவது ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்தவிஷயம். அவனைப் பெறவேண்டும் என்னும் ஆற்றமையும் பிராட்டிக்குக் கரை புரண்டு உள்ளது. பிராட்டியை அழைத்துச்செல்ல உறுதியளித்த உபாயமான அநுமனும் வலிமைக்கவன். பிராட்டிக்கு எதிர்த்து வரும் அஸுர அரக்கர்களை எரிக்கக்கூடிய ஸக்தியாகிற அதிகாரமு முண்டு. இப்படியிருந்தபோதிலும் தன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்க உபாயமான எம்பெருமானே தன்னை ரக்ஷிக்கவேணும் என்னும் உறுதியைச் சொல்லுகிறது முற்கூறிய ஸ்லோகம் என்று கருத்து.

நானூற்றுப்பதினஞ்சாம் வார்த்தை

‘ஸம்ஸாரமாகிற அநிஷ்டம் நீங்கி, பரமபதமடைதலாகிற இஷ்டம் கிடைப்பதற்கு எம்பெருமான் க்ருபையே உபாயம்’ என்னும் நினைவு நடுவாமலிருந்தால் அந்த அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் தன்னடையே ஸித்திக்கும். ஆசார்யகடாக்ஷம் இவனுடைய அஜ்ஞானத்தைப்போக்கி ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குவதை மாத்திரம் செய்கையாலே உபாயமாகாது. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இவனை அங்கீ

வாங்கீகாரம் ஸத்துக்கள் ஸத்கரிக்கப்பண்ணும்; ப₄க₃வத்₃ ப₄க₃வத விஷயத்தில் கைங்கர்யமும் தன்னுடைய அநு ஸந்த₄நமும் காலக்ஷேபம்.

நானூற்றுப்பதினாரும் வார்த்தை

ரக்ஷகனுடைய ரக்ஷகத்வம் ஆளிட்டுச் செய்விக்கையாவது-அவனுடைய ஸ்வாமித்வத்துக்குக் கொத்தை; சேஷ பூ₄தனுடைய சேஷவ்ருத்தி ஆளிட்டுச் செய்விக்கையாவது-இவனுடைய சேஷத்வத்துக்குக்கொத்தை. கொத்தையாக வேண்டுவானென்னென்னில்;- இருவருக்கும் இரண்டும் ஸ்வ ரூபமாகையாலே.

நானூற்றுப்பதினேழாம் வார்த்தை

ப₄ட்டர், ப்ரபந்நரை அழைத்தருளி, 'உம்மை எல்லாரும் ப்ரபந்நரென்னுநின்றார்கள், ப்ரபந்நலக்ஷணமிருக்கும்படியென்?' என்று கேட்க;-அர்த்த₄ராத்ரியிலே தனிவழிபோகா நிற்க, து₃ஷ்டம்ருக₃ங்களாலே மிடைந்ததொரு காட்டிலே முன்னடி தோற்றுதபடி மருண்டு வர்ஷமும் இடியுமுண்டாய்க்

கரிப்பது நல்லவர்கள் இவனை உபசரிப்பதற்கே ஹேதுவாகுமாகையால் அதுவும் உபாயமாகாது. ப₄க₃வத்₃ப₄க₃வதவிஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமும், இந்த ஜீவனுடைய ஸ்வரூபாநுஸந்த₄ானமும் காலக்ஷேபத்துக்கே உறுப்பாகையால் உபாயமாகமாட்டா என்று கருத்து.

நானூற்றுப்பதினாரும் வார்த்தை

ரக்ஷகனான எம்பெருமானுக்கு ரக்ஷகத்வம் ஸ்வரூபமாகையாலே அவன் ஓர் ஆளிட்டு ரக்ஷிக்கச் செய்வது தகாது. சேஷபூ₄தனான இந்த ஜீவனுக்கு சேஷத்வம் ஸ்வரூபமாகையாலே அவன் சேஷவ்ருத்தியாகிற கைங்கர்யத்தை ஓர் ஆளிட்டுச் செய்விப்பது தகாது.

நானூற்றுப்பதினேழாம் வார்த்தை

ப்ரபந்நர் என்று ப்ரஸித்₃த₄ரான ஒருவர் ப₄ட்டரால் நியமிக்கப் பெற்று, ப்ரபந்நலக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார் இவ்வார்த்தையில். நள்ளிரவுவேளை. தனிவழியிலே போகிறான். போகுமிடமோ து₃ஷ்டம்ருக₃ங்கள் நிறைந்திருக்கும் காடு. முன்னடிதோற்றுதபடி இருண்டு

கண்ணுக்குள்ளே கொள்ளியை வீசி நுற்போலே மின்னிக் கொண்டு வாராநிற்க, அவ்வவஸ்தையில் திருநாமோச் சாரணம் பண்ணுதொழிகை ப்ரபந்நலக்ஷணம் என்றருளினார்.

நானூற்றுப்பதினெட்டாம் வார்த்தை

திருவேங்கடயாத்ரையாக எழுந்தருளாநிற்க, காட்டிலே ஒருநாளே விடுதியிலே நீராட எழுந்தருளாநிற்க, ஸ்ரீபாதத் திலே விஷந்தீண்ட, பரிவராயிருப்பார்கண்டு 'எங்கே விஷந் தீண்டிற்று?' என்ன, 'பொய் ; அந்தச் செடியிலே' என்ன, அவர்களும் லஜ்ஜாவிஷ்டராய்ப்போக, இத்தை அநந்தாழ்வான் கேட்டருளி ப்ரபந்நர் எழுந்தருளினவாறே 'நீர் என் நினைத்து விஷந்தீர்க்கவேண்டாதிருந்தீர்?' என்ன, ப்ரபந்நரும், " 'கடித்த பாம்பு பூலவானாகில் விரையிலே தீர்த்தமாடி ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனை ஸேவிக்கிறோம், கடியுண்ட பாம்பு பூலவானாகில் திருக்கோனேரியிலே தீர்த்தமாடி திருவேங்கட முடையானே ஸேவிக்கிறோம்' என்று நினைத்திருந்தேன்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார்.

நானூற்றுப்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

ஒரு விசேஷத் திவஸத்திலே பெரிய திருமண்டபத்திலே பெருமானும் நாய்ச்சிமாரும் புறப்பட்டருளி இருந்து திருத் திரையிட்டு ஏகாந்தமாயிராநிற்க, புட்டர் திருவடித்தொழுவென்று எழுந்தருளித் திருத்திரையை வாங்கினவாறே பெரு

கிடக்கிறது. மழை மிகுதியாகப் பொழிகிறது. இடி முழங்குகிறது. மின்னல் கண்ணைப் பறிக்கிறது. அந்த நிலையிலும் தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்வதற்காக எவன் திருநாமஸங்கீர்த்தனங்கூடச் செய்யாமலிருக்கிறானோ அவனே ப்ரபந்நன் என்று கருத்து.

நானூற்றுப்பதினெட்டாம் வார்த்தை

குருபரம்பராப்ரபுவத்தில் அநந்தாழ்வான் விஷயமாக [பக்கம் 275] சொல்லப்படும் ஐதிஹ்யம் இங்கு அநந்தாழ்வானுக்கு ப்ரபந்நர் சொன்னதாக வந்துள்ளது. 'கடியுண்ட பாம்பு' என்று தேஹத்தைக் குறிக்கிறது. அநந்தாழ்வான் வருத்தாந்தம் பிறகு ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

மாள் முனிந்து புறப்படவிடத் திருவுள்ளமாக, இவர் புறப் பட்டவளவிலே 'அவனை அழையுங்கோள்' என்று திருவுள்ளமாக, 'அருள்பாடு' என்றவளவிலே இவரும் வந்து திருவடித்தொழி, 'நாம் புறப்படச் சொன்னபோது என்ன நினைத்திருந்தாய்' என்று கேட்டருள, பெருமானும் நாய்ச்சிமாருமாக நினைத்திருந்தேனென்ன, நம்மை முன்பு என்ன நினைத்திருப்பதென்று கேட்டருள, முன்பு ஆழ்வானும் ஆண்டாளுமாக நினைத்திருப்பனென்ன; 'நம்மாணையே, நம்மை முன்பு போலே நினைத்திரு' என்று திருவுள்ளமாயருளினார்.

நானூற்றிருபதாம் வார்த்தை

வைஷ்ணவத்வமாவது - வைஷ்ணவஜ்ஞாநம். அதாவது—வாசியறிகை. குருக்களுக்கும் ஸத்₃குருவுக்குமுள்ளவாசியும், தே₃வதாந்தரங்களுக்கும் பரதே₃வதைக்குமுள்ள வாசியும், மந்த்ராதந்தரத்துக்கும் மந்த்ரரத்நத்துக்குமுள்ள வாசியும், தே₃ஹத்துக்கும் ஆத்மாவுக்குமுள்ள வாசியும், உபாஸகனுக்கும் ப்ரபந்தனுக்குமுள்ள வாசியும், ஸாத₄நாத்ரங்களுக்கும் ஸித்₃த₄ஸாத₄நத்துக்குமுள்ள வாசியும், பரத்வத்துக்கும் அர்ச்சாவதாரத்துக்குமுள்ள வாசியும், ஸம்ஸாரிகளுக்கும் வைஷ்ணவனுக்குமுள்ள வாசியும், ஆத்மாவுக்கும் ஈஸ்₃வரனுக்குமுள்ள வாசியும், புருஷார்த்த₂நாத்ரங்களுக்கும் பரமபுருஷார்த்த₂த்துக்குமுள்ள வாசியும் அறிகை.

நானூற்றுப்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

குருபரம்பராப்ரப₄ாவத்தில் [பக்கம் 235ல்] இவ்வைதிஹ்யம் வந்துள்ளது. தெளிவாயுள்ளது.

நானூற்றிருபதாம் வார்த்தை

பல பொருள்களுக்கிடையே வாசியறிகையே வைஷ்ணவத்வமாவது. வாசியறியவேண்டிய பொருள்களாவன—(1) அக்ஷராப்₄யாஸம் செய்வித்தவன் முதல் ரஹஸ்யத்ரயமொழிந்த மற்ற ப₄க₃வந்மந்த்ரங்களை உபதே₃ஸித்தவன் ஈருக லௌகிகவைதி₃கஜ்ஞானங்களை அளித்த குருக்கள் (ஆசார்யர்கள்) இவனுக்கு ஸம்ஸாரத்தைப் பூண்கட்டுபவர்களாய் அஜ்ஞானத்தை (ஜ்ஞானமின்மை, அந்யத₂ஜ்ஞானம், விபரீதஜ்ஞானம் ஆகியவற்றை) அளிப்பவர்களாயிருப்பார்கள்.

அதாவது, குருக்களாகிறார் - ஸம்ஸாரப்ரவர்த்தகருமாய், அஜ்ஞாநப்ரத்யுருமாயிருப்பார்களென்றும், ஸத்ஞருவாகிறுன்- ஸம்ஸாரநிவர்த்தகனுமாய், ஜ்ஞாநப்ரத்யுருமாயிருக்குமென்று மறிகை; தேவதாந்தரங்கள் அஜ்ஞராய், அஸக்தராயிருப் பார்களென்றும், பரதேவதை ஸர்வஜ்ஞனுமாய், ஸர்வ ஸக்தியுமாயிருக்குமென்றுமறிகை; மந்த்ராதந்தரங்கள் ப்ரயோஜ நாந்தர ப்ரவர்த்தகமுமாய், ஸ்வாதந்தர்ய ப்ரவர்த்தகமுமா யிருக்குமென்றும், மந்த்ராதந்தம் புருஷார்த்த, ப்ரவர்த்தகமு மாய், பாரதந்தர்ய ப்ரகாஸகமுமாயிருக்குமென்றும் அறிகை; தேஹம் ஜடமாய் பரிணயியாயிருக்குமென்றும், ஆத்மா ஜ்ஞாநாதந்த்யுருமாய் ஏகரூபமாயிருக்குமென்றும் அறிகை; உபாஸகனுக்கு ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்பமும், ப்ராதிகூல் யஸ்ய வர்ஜனமும் வேண்டும்; ப்ரபந்நனுக்கு “அபராதநாநா மாலய: அகிஞ்சந:” என்றிருக்கவேண்டும் என்றறிகை; ஸாத்

ரஹஸ்யத்ரயத்தை உபதேஸித்த ஸத்ஞரு ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கடிப் பவனாய் ஜ்ஞானத்தை அளிப்பவனாயிருப்பான். (2) மற்ற தெய்வங்கள் ஜ்ஞானத்திலும் குறைந்தவர்களாய், ஸக்தியிலும் குறைந்தவர்களாயிருப் பார்கள். பரதெய்வமான எம்பெருமான் எல்லாமறிந்தவனாய், எல்லாம் வல்லவனாயிருப்பான். (3) ரஹஸ்யத்ரயமொழிந்த மற்ற மந்த்ரங்கள் பரம புருஷார்த்தமொழிந்த மற்ற பயன்களையளிப்பவையாய், ஜீவனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தைப் பூண்கட்டுகின்றவையாயிருக்கும். மந்த்ராத்ந மான த்வயமும், அதற்கு மூலமான திருவஷ்டாக்ஷரமும், அதற்கு விவரணமான சரமஸ்லோகமும் பரமபுருஷார்த்தத்தை அளிப்பதாய், ஜீவனுடைய பாரதந்தர்யத்தை வெளிப்படுத்துவதாயிருக்கும். (4) தேஹம் தானே ப்ரகாஸிக்காத ஜடப்பொருளாய், விகாரத்தையுடைய தாயிருக்கும். ஆத்மா ஜ்ஞானாதந்த்யுருமாய், ஒருபடிப்பட்டதா யிருக்கும். (5) உபாஸகனாகிற புகத்திநிஷ்டானுக்கு—எம்பெருமானுக்கு அனுகூலனாயிருக்கவேணும் எனும் ஆநுகூல்யஸங்கல்பமும், ப்ராதிகூலனா யிராமையாகிற ப்ராதிகூல்யவர்ஜனமும் முக்யமான அங்கங்கள். ப்ர பந்நனுக்கு இவை தன்னடையே ஏற்படும் ஸம்பூர்ணவிதஸ்வபாவங்கள்; “அஹமஸ்ம்யபராதநாநாமாலயோ஽கிஞ்சநோ஽க்யதி: ||” [நான் குற்றங் களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாயிருப்பவன்; என்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ள

நாந்தரம் ஸாத்யமுமாய் ஸாபாயமுமாயிருக்குமென்றும், ஸித்த்யஸாத்யநம் ஸித்த்யமுமாய் நிரபாயமுமாயிருக்குமென்றும் அறிகை; பரத்வம் ஸ்வதந்த்ரமுமாய் துர்லபமுமாயிருக்குமென்றும், அர்ச்சாவதாரம் ஸுலபமுமாய் ஆஸ்ரித பராதிந முமாயிருக்குமென்றும் அறிகை; ஸம்ஸாரிகள் அநாசாரப்ரவர்த்தகருமாய் துர்மாநப்ரதூர்களுமாயிருப்பார்களென்றும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆசாரப்ரவர்த்தகருமாய் துர்மாந நிவர்த்தகருமாயிருப்பார்களென்றும் அறிகை; ஆத்மா வ்யாப்யமுமாய் ஸேஷமுமாயிருக்குமென்றும், ஈ ஸ் வ ர ன் வ்யாபகனுமாய் ஸேஷியுமாயிருக்குமென்றும் அறிகை; புருஷார்த்தநாதரம் அல்பமுமாய் அஸ்திரமுமாயிருக்குமென்றும், புருஷார்த்தம்

ஒரு கைம்முதலுமற்றவன் ; வேறு புகலுமில்லாதவன்] என்கிறபடியே தன்னுடைய ஆகிஞ்சன்யம் அநந்யகூதித்வம் ஆகியவற்றை அநுஸந்திப்பது ப்ரபந்தனுக்கு முக்யம். (6) புகுத்தி முதலான மற்ற ஸாத்யனங்கள், சேதனனுடைய முயற்சியினால் ஸாதிக்கப்படுவனவாய் செயற்கரியனவாயிருக்கையாலே நழுவுவதற்கு . இடமுள்ளனவாயிருக்கையாலும், ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாத ஸ்வார்த்தநுபுவகைங்கர்யங்களை விளைக்குமவையாகையாலும் அபாயத்தோடு கூடியவையாயிருக்கும். ஸித்த்யோபாயமான எம்பெருமான், நம்மால் ஸாதிக்க வேண்டாதபடி ஸித்த்யினும், அடைய எளியவனுயிருக்கையாலும், பரம புருஷார்த்தமான பரார்த்தநுபுவகைங்கர்யங்களை நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே அளிக்குமவனாகையாலும் அபாயமற்ற உபயமாயிருப்பான். (7) எம்பெருமானுடைய பரநிலை ஸ்வதந்த்ரமாய் அடைவதற்கரியதாயிருக்கும். அர்ச்சாவதாரநிலை “அர்ச்சகபராதிநாக்ஷுலாத்மஸ்திதி:” [ர-ஸ்த 2-7 :] என்கிறபடியே தன்னுடைய எல்லா வ்யாபாரங்களும் அடியார்களுக்குப் பராதிநமாய் அடைவதற்கு எளிதாயிருக்கும். (8) ஸம்ஸாரிகள், இவனுக்கு அநாசாரத்தைப் பழக்குகிறவர்களாய், அஹங்காரத்தை அளிக்குமவர்களாயிருப்பார்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆசாரத்தைப் பழக்குகிறவர்களாய், அஹங்காரத்தை நீக்குமவர்களாயிருப்பார்கள். (9) ஆத்மா எம்பெருமானால் வ்யாபிக்கப்படுமவனும், அவனுக்கு ஸேஷமாயிருப்பான். எம்பெருமான் அனைத்தையும் வ்யாபிப்பவனும் ஸேஷியாயிருப்பான். (10) கைங்கர்யமொழிந்த மற்ற புருஷார்த்தங்களில்—ஐஸ்வர்யம் அல்பமாய் நிலைநில்லாததாயிருக்கும்; கைவல்யம் நித்யமாயிருந்தபோதிலும் புகூவதநுபுவத்தைக் காட்டி

நித்யமுமாய் நிரதிஸ்யமுமாயிருக்குமென்றும் அறிகையாகிற இது வைஷ்ணவஜ்ஞாநமாவது.

நானூற்றிருபத்தோராம் வார்த்தை

ஸ்வரூபாநுகூலமான ரக்ஷகத்வம், ஸ்வரூபாநுகூலமான ஸேஷத்வம், ஸ்வரூபாநுகூலமான ஸேவை, ஸ்வரூபாநுகூலமான ஸஹவாஸம், ஸ்வரூபாநுகூலமான காலக்ஷேபம், ஸ்வரூபாநுகூலமான இருப்பு, ஸ்வரூபாநுகூலமான பரிக், ரஹம், ஸ்வரூபாநுகூலமான பேராஜநம், ஸ்வரூபாநுகூலமான அத்யவஸாயம், ஸ்வரூபாநுகூலமான அபேகை என்கிற இவை பத்தும் ஒருவனுக்கு அவர்யம் ஜ்ஞாதவ்யமாகக்கடவது.

a ஸ்வரூபாநுகூலமான ரக்ஷகத்வமாவது—தே₃ஸரக்ஷகனென்றும், தே₃ஹரக்ஷகனென்றும், பத₃ார்த்த₂ ரக்ஷகனென்றும், பெளருஷ ரக்ஷகனென்றும் சொல்லுகிற ரக்ஷகத்வங்களைத்தவிர்த்து, தே₃ஸநிவர்த்தகனென்றும், தே₃ஹநிவர்த்தகனென்றும், விஷயநிவர்த்தகனென்றும், பாபநிவர்த்தகனென்றும் பற்றுகை. அதாவது—b (கொடுஉலகம்) என்றஞ்சினவாறே c கலியுகமொன்று மின்றிக்கே தன்னடி

லும் அல்பமாயிருக்கும் ; பரமபுருஷார்த்த₂மான ப₄க₃வத₃நுப₄வகைங்கர்யங்களோவெனில் நித்யமுமாய் தனக்குமேலொன்றில்லாததாயிருக்கும். இவ்வளவு வாசிகளாகிற வைஷ்ணவங்களை அறிவதே வைஷ்ணவத்வமாகும்.

நானூற்றிருபத்தோராம் வார்த்தை

a தே₃ஸத்தை ரக்ஷிப்பவன் தே₃ஹத்தை ரக்ஷிப்பவன் முதலான ப்ரஸித்₃தி₄களைப்பற்ற அரசன் மருத்துவன் மற்ற தெய்வங்கள் முதலானவை ரக்ஷகர்களாக நினையாமல், லீலாவிபூ₄தியிலிருந்தே நம்மைக் கைதூக்கி எடுக்கக்கூடியவனாய், ஸ்தூ₂லஸ₁க்ஷம்தே₃ஹங்களைப் போக்கடிக்கக்கூடியவனாய், ஸப்₃தூ₃ாதி₃விஷயங்கள் நலியாமல் அவற்றிலிருந்து நம்மை எடுக்கக்கூடியவனாய், நமன்தமர் நம்மை நலியாமல் பாபத்திலிருந்து நம்மை விடுவிப்பவனாயிருக்கும் எம்பெருமானைப் பற்றவேண்டும் என்று கருத்து. b [திருவாய் 4-9-7] c [திருவாய் 5-2-11]

யார்க்கருள் செய்யும்; d (பொல்லா ஆக்கை) என்றஞ்சின வாறே, e செடியாராக்கை அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கும்; f (ஐவாறுத்துத்தின்றிட அஞ்சி நின்னடைந்தேன்) என்ற வாறே g அடியரைத் துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடான்; h (நமன்தமர்செய்யும் வேதனைக்கொடுங்கி நடுங்கினேன்) என்றவாறே, i நமன்தமரென்தமரை வினவப் பெறுவாரல ரென்னும். j (அடியார்படுதுயராயின எல்லாம் நிலந்தரஞ் செய்யும்) என்னக்கடவதிறே. 1.

ஸ்வரூபாநுகூலமான சேஷத்வமாவது - இதர சேஷமென்றும், க்ருஷ்ணசேஷமென்றும், பித்ருசேஷமென்றும், தேவதாந்தரசேஷமென்றும் சொல்லுகிற k ஆபாஸ சேஷத்வங்களைத் தவிர்த்து, ஸர்வேஸ்வரனே தூரகனென்றும், வ்யாபகனென்றும், ஸாரீரியென்றும், சேஷியென்றும் பற்றுகை. அதாவது l “ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்ன லாலறிகின்றிலேன்” என்றும், m “உன்னைவிட்டெங்ஙனே தரிக்கேன்” என்றும், n “என்னுடை வாழ்நாள்” என்றும், o “அடியரோர்க்ககலலாமே” என்றும் இருக்கை. 2.

ஸ்வரூபாநுகூலமான ஸேவையாவது-சேதநாந்தரஸேவையையும், தேவதாந்தரஸேவையையும், பகுவத்ஸேவையையும், p த்ருஷ்டப்ரயோஜநத்துக்காக ஸேவிக்கையையும், q அத்ருஷ்டத்துக்கு ஹேதுவென்று ஸேவிக்கிற ஸேவையையும் தவிர்த்து, ஸ்வரூபப்ரயுக்தமென்று ஸேவிக்கை. அதாவது-r ‘சேவியேனுண்ணையல்லால்’ என்றும், s “உன்னைச்சேவித்து”

d [திருவாய் 3-2-3] e [திருவாய் 1-5-7] f [பெரியதிரு 7-7-7] g [திருவாய் 1-7-2] h [பெரியதிரு 1-6-3] i [பெரியதிரு 10-6-5] j [பெரியதிரு 1-1-9] k ஆபாஸசேஷத்வம் - உண்மையான (இயல்வான) சேஷத்வத்திற்கு எதிர்த்தட்டான செயற்கையான சேஷத்வம். l [திருவாய் 10-10-3] m [திருவாய் 7-2-1] n [பெரியதிரு 1-1-6] o [திருமாலே 20] p த்ருஷ்டப்ரயோஜனம்-இவ்வுலகில் கண்காணக் கிடைக்கும் பயன்களான பணம் முதலானவை. q அத்ருஷ்டத்துக்கு ஹேதுமறுமையில் ஸ்வர்க்கும் முதலான தாழ்ந்த பயன்களுக்குக்காரணம். r [திருமாலே 35]

நித்யமுமாய் நிரதிஸ்யமுமாயிருக்குமென்றும் அறிகையாகிற இது வைஷ்ணவஜ்ஞாநமாவது.

நானூற்றிருபத்தோராம் வார்த்தை

ஸ்வரூபாநுகூலமான ரக்ஷகத்வம், ஸ்வரூபாநுகூலமான ஸேஷத்வம், ஸ்வரூபாநுகூலமான ஸேவை, ஸ்வரூபாநுகூலமான ஸஹவாஸம், ஸ்வரூபாநுகூலமான காலக்ஷேபம், ஸ்வரூபாநுகூலமான இருப்பு, ஸ்வரூபாநுகூலமான பரிக், ரஹம், ஸ்வரூபாநுகூலமான பேராஜநம், ஸ்வரூபாநுகூலமான அத்யவஸாயம், ஸ்வரூபாநுகூலமான அபேகை என்கிற இவை பத்தும் ஒருவனுக்கு அவர்யம் ஜ்ஞாதவ்யமாகக்கடவது.

a ஸ்வரூபாநுகூலமான ரக்ஷகத்வமாவது—தே₃ஸரக்ஷகனென்றும், தே₃ஹரக்ஷகனென்றும், பத₃ார்த்த₂ ரக்ஷகனென்றும், பெளருஷ ரக்ஷகனென்றும் சொல்லுகிற ரக்ஷகத்வங்களைத்தவிர்த்து, தே₃ஸநிவர்த்தகனென்றும், தே₃ஹநிவர்த்தகனென்றும், விஷயநிவர்த்தகனென்றும், பாபநிவர்த்தகனென்றும் பற்றுகை. அதாவது—b (கொடுஉலகம்) என்றஞ்சினவாறே c கலியுகமொன்று மின்றிக்கே தன்னடி

லும் அல்பமாயிருக்கும் ; பரமபுருஷார்த்த₂மான ப₄க₃வத₃நுப₄வகைங்கர்யங்களோவெனில் நித்யமுமாய் தனக்குமேலொன்றில்லாததாயிருக்கும். இவ்வளவு வாசிகளாகிற வைஷ்ணவங்களை அறிவதே வைஷ்ணவத்வமாகும்.

நானூற்றிருபத்தோராம் வார்த்தை

a தே₃ஸத்தை ரக்ஷிப்பவன் தே₃ஹத்தை ரக்ஷிப்பவன் முதலான ப்ரஸித்₃தி₄களைப்பற்ற அரசன் மருத்துவன் மற்ற தெய்வங்கள் முதலானவை ரக்ஷகர்களாக நினையாமல், லீலாவிபூ₄தியிலிருந்தே நம்மைக் கைதூக்கி எடுக்கக்கூடியவனாய், ஸ்தூ₂லஸ₁க்ஷம்தே₃ஹங்களைப் போக்கடிக்கக்கூடியவனாய், ஸப்₃தூ₃ாதி₃விஷயங்கள் நலியாமல் அவற்றிலிருந்து நம்மை எடுக்கக்கூடியவனாய், நமன்தமர் நம்மை நலியாமல் பாபத்திலிருந்து நம்மை விடுவிப்பவனாயிருக்கும் எம்பெருமானைப் பற்றவேண்டும் என்று கருத்து. b [திருவாய் 4-9-7] c [திருவாய் 5-2-11]

புண்யக்ஷேத்ரவாஸமும் யோக்யதைக்கு உறுப்பென்றும் இருக்கிற இருப்பைத் தவிர்ந்து, தே₃ஸத்திலே ப்ரேமம் பிறக்கைக்கென்றும், தே₃ஸிகளை நித்யஸேவை பண்ணவாமென்றும், தே₃ஸவர்த்த₄கரான ஸாத்விகரோடே கலந்து பரிமாறுகைக்கென்றும், விபரீதங்கள் புகுராத இடமென்றுமிருக்கை, அதாவது - e “தஞ்சைமாமணிக்கோயிலே வணங்கி” என்றும், f “அதனுட்கண்ணு” என்றும், g “கற்றார்சேர்கண்ணபுரம்” என்றும், h “விளைந்த தானியமும் இராக்கதர் மீது கொள்ளகிலார்கள்” என்றுமிருக்கை. 6.

ஸ்வரூபாநுகூலமான பரிக்₃ரஹிமாவது - அநுகூலரை நெருக்கி ஸ்வீகரிக்கையும், ப்ரதிகூலர்பக்கல் ஸாபேக்ஷஸ்ய ஸ்வீகரிக்கையும், i ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமானவற்றை பதார்த்தங்களுக்கு உறுப்பாக்கி ஸ்வீகரிக்கையும், அமுதுபடி சாத்துப்படிக்கு அர்ஹமானவற்றையும் பரிக்₃ரஹிக்கை தவிர்ந்து, j க்ருஷி பண்ணுதல், k முஷ்டிபுகுதல், l ஸிஷ்யன் பரீதியாலே தருமத்தையாதல், m ஸாத்விகர் திருவுள்ள ப்ரஸந்ந்தாலே தருமத்தையாதல் பரிக்₃ரஹிக்கை. அதாவது - j₂ (மெய்வருத்திக் கைசெய்துய்யம்மினோ) k₂ (பிச்சை பக்காகிலும் எம்

நிங்குவதற்கு உறுப்பான இடமென்றும், தன் ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள், உறுவுமுறையாரோடு பிரியப்பொருமல் கூடிவாழ்வதற்கு உறுப்பான இடமென்றும், நமக்கு மோக்ஷமடைவதற்குத் தகுதியை விளைக்கும் புண்யக்ஷேத்ரங்களாகிற இடமென்றும் இருக்கிற இருப்பைத் தவிர்ந்து, எம்பெருமான் கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் தி₃வ்யதே₃ஸங்களில் அன்பு உண்டாவதற்கும், ஆசார்யனுக்கு எப்போதும் கைங்கர்யம் பண்ணுவதற்கும், தி₃வ்யதே₃ஸத்துக்குச் சிறப்பைச் செய்யும் ஸாத்விகர்களோடு கலந்து பரிமாறுவதற்கும் உறுப்பென்றும், ப₄கூவத்₃ப₄கூவதாஸஹ்யாபசாரங்கள் முதலான விபரீதங்கள் உட்புகாத இடமென்றும் ஓரிடத்திலிருப்பதே ஸ்வரூபாநுகூலமான இருப்பாவது. e [பெரியதிரு 1-1-6] f [திருவாய் 9-6-7] g [பெரியதிரு 8-10-5] h [பெரியாழ்திரு 4-4-8] i ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கவையான அருளிச்செயல் ஸேவை முதலானவற்றைப் பணத்துக்கு உறுப்பாக்கி ஸ்வீகரிக்கை. j, k, l, m ஆகியவற்றுக்கு j₂, k₂, l₂, m₂ ஆகியவை முறையே ப்ரமாணங்கள். j₂ [திருவாய் 3-9-6] k₂ [பெரியாழ்திரு 4-6-3] l₂ “ஸரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்₃குருப்யோ

பிரான் திருநாமமே நச்சுமின்) l_2 (ஸரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச)
 m_2 (வருவிருந்தை அளித்திருப்பார்) என்கிறவர்களுடைய
 பத₃ார்த்த₂ங்களை ஸ்வீகரிக்கை. 7.

ஸ்வருபாநுகூலமான பே₄ஜநமாவது - க்₂யாதியைப்
 பற்றுவாதல், பூஜையைப்பற்றுவாதல், 'என்னது நானிடு
 கிறேன்' என்றதல் இடுகிற பே₄ஜநத்தைத் தவிர்த்து,
 n (நெய்யமரின்னடிசில்) என்றும், o (நல்லதோர் சோறு)
 என்றும், p (மாற்றிலி சோறு) என்றும், q (உண்ணுஞ்சோறு)
 என்றும் சொல்லுகிறவற்றை பு₄ஜிக்கை. 8.

r ஸ்வருபாநுகூலமான அத்₄யவஸாயமாவது - இவ்வரு
 குண்டான ரக்ஷகஸ்வீகாரங்களன்றியே, ஸ்வருப விரோதி₄
 நிவ்ருத்தி பூர்வகமான புருஷார்த்த₂த்தைத் தருமென்கிற
 விஸ்வாஸம். அதாவது s (களைவாய் துன்பம் களையாதொழி
 வாய் களைகண் மற்றிலேன்) என்றும், t (நீதாராய் பறை)
 என்றும், u (உன்னுல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறை
 வேண்டேன்) என்றும், v (நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்)
 என்றும் இருக்கை.

ஸ்வருபாநுகூலமான அபேகையாவது - புத்ரபஸ்வந்
 நாதி₃ பத₃ார்த்த₂த்தையும், ஸ்வர்க்கை₃ஸ்வர்புருஷார்த்
 த₂த்தையும், கைவல்ய புருஷார்த்த₂த்தையும், ப₄ந₃வத₃நு
 ப₄வத்தைத் தனக்கினிதென்று பு₄ஜிக்கிற பத₃ார்த்த₂ங்களை
 யும் தவிர்த்து, w (மாகவைகுந்தம் காண்பதற்கு என் மனம்

நிவேதயேத்" [உடல் பொருள் ஆவிகளை நல்லாசிரியர் பொருட்டு
 ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.] n_2 [பெரியாழ்-திரு 4-8-2] n [திருவாய் 6-8-2]
 o [திருப்பல்லாண்டு 8] p [பெரியாழ்-திரு 4-4-10] q [திருவாய் 6-7-1]
 r எம்பெருமாளையொழிந்த மற்றுள்ளாரை ரக்ஷகராக ஏற்கையன்றியே,
 ஸ்வருபத்துக்குத் தடையைப்போக்கி, பரம்புருஷார்த்த₂த்தை எம்பெரு
 மானே தருவான் என்னும் நம்பிக்கையோடிருக்கை ஸ்வருபாநுகூல
 மான அத்₄யவஸாயம் (உறுதி) ஆகும். s [திருவாய் 5-8-8]
 t [திருப்பாவை 28] u [திருவாய் 5-8-3] v [பெரியாழ்-திரு 5-4-1]

ஏகமெண்ணும்) என்றும், x (அடியார்கள் குழாங்களை - உடன் கூடுவதென்றுகொலோ) என்றும், y (காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ) என்றும், z (வழுவிலா அடிமைசெய்ய வேண்டும்) என்றும் அபேக்ஷிக்கை—என்று ஆச்சான்பிள்ளை. 10.

நானூற்றிருபத்திரண்டாம் வார்த்தை

தெண்மை, திறமை, சதிர், இளிம்பு இவை நாலும் ஒரு அதிகாரிக்கு அவச்யம் அநுஸந்தேயம். தெண்மையாவது - தத்வத்ரய விஷயஜ்ஞாநமும், ப்ராப்யப்ராபக விஷய ஜ்ஞாநமும். திறமையாவது - உபாயாத்யவஸாயஜ்ஞாநம். சதிராவது - நெஞ்சில் நினைத்ததொழிய வாக்கு(வாயால்) சொல்லுகை. அதாவது - ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கும் நாள் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்ததை நினைத்திருக்கும்படி; தன் க்ருஹத்திலே ராஜமநுஷ்யன் வந்துவிட்டு ஆள்விட்டு நலியா நின்றால், தனக்கு அவ்விருப்பில் நசையாலே போகமாட்டான்;

w [திருவாய் 9-3-7] x [திருவாய் 2-3-10] y [திருவாய் 5-9-5]
 z [திருவாய் 3-3-1]. இது பெரியவாச்சான்பிள்ளை வார்த்தை.

நானூற்றிருபத்திரண்டாம் வார்த்தை

தெண்மை (தெளிவு), திறமை, சதிர் (சாதூர்யம்), இளிம்பு (எளிமை) எனும் இந்த நாலும் ப்ரபந்தனுக்கு அவச்யம் ஆராய்ந்து கைக்கொள்ளவேண்டிய குணங்கள். (1) தெண்மையாவது - தத்வத்ரயவிஷயமாகவும், ப்ராப்யப்ராபகவிஷயமாகவும் தெளிந்த அறிவு. (2) திறமையாவது - எம்பெருமானே உபாயமென்னும் உறுதி. (3) சதிராவது - நெஞ்சில் நினைத்தவற்றையெல்லாம் சொல்லாமல் எது சொல்லத் தக்கதோ அதை மாத்திரம் வாயால் சொல்லும் சாதூர்யம். இந்தச் சாதூர்யத்தை இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்தில் இருக்கும்வரையில் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் உறவினர்களிடம் இவன் காட்டவேண்டும். இதற்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் காணலாம். ஒரு க்ருஹஸ்தன் வீட்டிற்கு வரிவசூலிப்பது முதலான கார்யங்களுக்காக ஸேவகர்களோடு ராஜமநுஷ்யன் வந்து ஸேவகர்களைக் கொண்டு க்ருஹஸ்தனை படியமுறுத்துவது முதலானவற்றைச் செய்யும்போது, வீட்டைவிட்டு ஒடிவிடக்கூடிய வைராக்ஷ்யமில்லாமையாலும், பற்றினாலும் க்ருஹஸ்தன் வீட்டைவிட்டும் போகமாட்டான்.

ராஜமநுஷ்யனாகையாலே புறப்படவிடமாட்டான், இனியுள்ளது அகவாயில் அவன் போகைக்குத் திருவிளக்குப் ப்ரதிபுலியா நிற்கப் புறவாயிலே ப்ரீதிவசநம் பண்ணுமாபோலே, ப்ரக்ருதி ப்ருந்துக்களும் நாராயணன் வரவிடவந்தவர்களாகையாலே—இவர்களளவில் “யத்யா பரக்யதா நாரீ” என்றும், “பத்மபத்ரமிவாம்புஸி” என்றும், “கண்டதோடு பட்டதல்லால்” என்றுமிருக்குமத்தனையல்லது - வேறுசெய்யலாவதில்லை; இனிம்பாவது-உத்தேச்யர் சொன்னவார்த்தைக்கு உடன்படுகை.

நானூற்றிருபத்துமூன்றும் வார்த்தை

புகுவத்ஸந்நிதியில் “அபராதா நாமாலய: அகிஞ்சந:” என்று அநுஸந்திப்பான்; ஆசார்யன் ஸந்நிதியில் அஜ்

ராஜமநுஷ்யனாகையாலே வந்தவனை விரட்டவும் க்ருஹஸ்தனுக்கு வல்லமையிலை. ஆகையால் ராஜமநுஷ்யன் போவதற்கு என்ன வழி செய்யலாமென்று நெஞ்சிலே நினைவுகள் ஓடியபோதிலும் வெளிப்படையாக அவனுக்கு நல்வார்த்தை சொல்லி உபசரிப்பதுபோலே, நாரணனால் அனுப்பப்பட்ட ப்ரக்ருத ப்ருந்துக்களான உறவினர்களிடமும் இவன் நடந்துகொள்ளவேணும். இவர்களை விட்டு விலகினால் புகுவத்ஸபுகுவதகைங்கர்யத்துக்குறுப்பாக இவன் வாழ்வதும் அரிதாகிவிடும் ராஜமநுஷ்யர்களைப்போலே நாராயணனால் பிணைக்கப்பட்ட உறவினர்களாகையாலே அவர்களை விரட்டி உறவறுத்துக் கொள்வதும் தகாது. ஆகையால் அவர்கள் விஷயத்தில் “தாமரையிலைத் தண்ணீர்போல்” “கண்டதோடு பட்டதல்லால் காதல் மற்று யாதுமில்லை” [திருவாய் 9-1-1] என்கிறபடியே பட்டும் படாதும் இருந்து முடிந்தவரையில் புகுவத்ஸபுகுவத கைங்கர்யத்துக்கு உறுப்பாக்கவேணும். (4) இனிம்பாவது—தனக்கு வேண்டியவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சொன்ன வார்த்தைக்கு உடன்படுகையாகிற எளிமை.

நானூற்றிருபத்துமூன்றும் வார்த்தை

ப்ரபந்தன், எம்பெருமான் திருமுன்பே அவனை உபாயமாகப் பற்றும்போது “அஹம்ஸம்யபராதாநாமாலய: அகிஞ்சந அகதி:” வா—55

ருதையையும் ஆர்த்தியையும் அநுஸந்திப்பான்; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸந்திதியில் தன்னுடைய சேஷத்வத்தையும் பாரதந்தர்யத்தையும் அநுஸந்திப்பான்; ஸம்ஸாரிகள் நடுவே தனக்கு இனிமையையும் பூத்தியையும் அநுஸந்திப்பான். “அமர்யாத்₃” a கண்டவா திரிதந்தேன்; “க்ஷுத்₃ர” b அற்ப சாரங்களைவை சுவைத்தகன்ருழிந்தேன்; “சலமதி” c நின்ற வாநில்லா நெஞ்சினையுடையேன்; “அஸுயாப்ரஸவபூ” d தீவிளி விளிவன் வாளா; “க்ருதக்₄ந” e செய்ந்நன்றி குன்றேல்மின்; “து₃ர்மாநீ” f சதிரமென்று தம்மைத்தாமே சம்மதித்து; “ஸ்மரபரவஸ” g மாரனார் வரிவெஞ்சிலைக்காட் செய்யும் பாரினார்; “வஞ்சநபர” h சூதனாய்க்கள்வனாகி; “நருஸம்ஸ” i கொன்றேன் பல்லுயிரை; “பாபிஷ்ட₂” j ஒப்பிலாத்தீவினையேன்; “கத₂மஹமித” k என் நான்

[அஹிர் 37-30] [நான் குற்றங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாயிருப்பவன். உன்னைப் பெறுவதற்குக் கைம்முதல் எதுவுமில்லாதவன். வேறுபுகலு மற்றவன்] என்று தன்னுடைய வெறுமையை அநுஸந்திக்கவேண்டும். இதையே ஆளவந்தார் “அமர்யாத்₃” என்று தொடங்கும் ஸ்தோத்ர ரத்தன் [62] ஸ்லோகத்தில் அநுஸந்தித்தார். இந்த வார்த்தையின் கடைசியில் அந்த ஸ்லோகத்தின் ஒவ்வொரு பத₃த்திற்கும் நேரான அருளிச்செயல் பாசுரங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன. ஆசார்யன் திருமுன்பே தன்னுடைய அறிவின்மையையும், ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு நீங்குவதிலும் எம்பெருமானைப்பெறுவதிலும் தனக்குள்ள த்வரையையும் விண்ணப்பிக்கவேண்டும். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருமுன்பே அவர்க ளுக்குச் சிறப்பளிப்பதற்காகவே தான் ஏற்பட்டவன் என்று தன்னுடைய சேஷத்வத்தையும், அவர்கள் இட்ட வழக்காயிருப்பவன் என்று தன் பார தந்தர்யத்தையும் அநுஸந்திக்கவேண்டும். ப₄க₃வத்₂விஷயத்தில் ஈடு பாடில்லாத ஸம்ஸாரிகள் நடுவில் வாழும்போது, அதில் ஈடுபாடிருக்கையாலே தனக்குள்ள இனிமையையும், நிறைவையும் அநுஸந்திக்க வேண்டும். இனி “அமர்யாத்₃” முதலான ஸ்தோத்ரரத்தன் [62] ஸ்லோகத்தின் பத₃ங்களுக்கு நேரான அருளிச்செயல்கள் பின்வருமாறு. a [பெரியதிரு 1-1-5] b [திருவாய் 3-2-6] c [பெரியதிரு 1-1-4] d [திருமலை 30] e [பெரியதிரு 11-6-1] f [திருவாய் 9-1-5] g [பெருமாள் திரு 3-3] h [திருமலை 16] i [பெரியதிரு 1-9-3] j [திருவாய் 7-9-4] k [திருவாய் 5-8-3] l [நாச்-திரு 5-4] m [திருவாய் 6-10-6].

செய்கேன்; “து₄:க்க ஜலதே₄ரபாராது₄த்தீர்ண:” 1 துன்பக் கடல்புக்கு வைகுந்தனென்பதோர் தோணிபெருதுழல்கின் றேன்; “ தவ பரிசரேயம் சரணயோ: ” 111 உன்னடிக்களடி யேன் மேவுவதே.

நானூற்றிருபத்துநாலாம் வார்த்தை

ஈஸ்வரனளவில் உத்தாரகத்வ ப்ரதிபத்தியும், ஆசார்ய னளவில் உபகாரகத்வ ப்ரதிபத்தியும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களள வில் உத்₃தே₃ய்ய ப்ரதிபத்தியும், உபாயத்தளவில் அத்₄ய வஸாய ப்ரதிபத்தியும், உபேயத்தளவில் த்வராப்ரதிபத்தியும், ஸரீரத்தளவில் விரோதி₄ப்ரதிபத்தியும், ஸரீரஸம்ப₃ந்தி₄களள வில் பிரிவுகாரர் ப்ரதிபத்தியும், இதரரான ஸம்ஸாரிகளளவில் வழிபறிகாரர் ப்ரதிபத்தியும், ஐஸ்வர்யத்தளவில் அக்₃நி ப்ரதி பத்தியும், விஷயத்தளவில் இடி ப்ரதிபத்தியுமாகிற இப்பத்து ப்ரதிபத்தியும் ஒரு அதி₄காரிக்கு அவஸ்யம் ஜ்ஞாதவ்யமாகக் கடவது என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்ததாகத் திருநகர்ப்பிள்ளை அருளிச்செய்வர்.

நானூற்றிருபத்துநாலாம் வார்த்தை

ப்ரபந்நாதி₄காரிக்கு அவஸ்யம் அறியவேண்டியவைகளாக ஆச் சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த ப்ரதிபத்திகளாவன—(1) எம்பெருமானே நம்மை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கைதூக்கிவிடுபவன் என்னும் நினைவு. (2) ஆசார்யனே எம்பெருமானே நமக்கு உபகரித்தவன் என்னும் நினைவு. (3) ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களே நமக்கு மிகவும் வேண்டியவர்கள் என்னும் நினைவு. (4) எம்பெருமானே உபாயம் என்பதில் உறுதி யாயிருக்கவேண்டும் என்னும் நினைவு. (5) எம்பெருமானுகந்த கைங்கர்யத்தைப் பெறுவதில் த்வரை (வேகும்) உடையோமாக வேணும் என்னும் நினைவு. (6) ஸரீரம் எம்பெருமானைப் பெறுவதற்குத் தடை என்னும் நினைவு. (7) தே₃ஹப₃ந்து₄க்கள் எம்பெருமானே விட்டு நம்மைப் பிரிக்கவந்தவர்கள் என்னும் நினைவு. (8) மற்ற ஸம்ஸாரிகள் நம்முடைய ப₄க₃வத₃துப₄வகைங்கர்யச் செல்வத்தைக் கொள்ளையடிக்கவந்தவர்கள் என்னும் நினைவு. (9) செல்வம் நெருப்பைப்போலே திங்கை விளைப்பது என்னும் நினைவு. (10) ஸப்₃த₃ராதி₃விஷயங்கள் இடிபோலே நம்முடைய ஸ்வரூபநாஸத்தை

இவற்றில் ஈஸ்வரனளவில் உத்தாரகத்வ ப்ரதிபத்தியாவது - a “ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு” என்றும், b “என்னுடைவாணுள்” என்றும், c “ஆவியை அரங்கமாலை” என்றும், d “உன்னைவிட்டு - எங்ஙனே தரிக்கேன்” என்று மிருக்கை. ஆசார்யனளவில் உபகாரகத்வ ப்ரதிபத்தியாவது - e “என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய் உனக்கென் செய்கேன்” என்றும், f “மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்” என்றும், g “தேவுமற்றறியேன்” என்றும், h “மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட் பொருள் நிற்கப்பாடி என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினுள்” என்றும், i “ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனருளையே - எண்டிசையுமறிய இயம்புகேன்” என்றுமிருக்கை. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களளவில் உத், தே, ஸ்யப்ரதிபத்தியாவது - j “சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியர்” என்றும், k “போதோடு புனல் தூவும் புண்ணியரே விண்ணவரில் பொலிகின்றார்” என்றும், l “எத்தனையுங் கண்குளிரக் காணப்பெற்ற இருநிலத்தார்க்கிமையவர் நேரொவ்வார் தாமே” என்றும், m “பயிலுந் திருவுடையார் யவரேலும் அவர்கண்டிர் பயிலும் பிறப்பிடைதோறெம்மை யாளும் பரமர்” என்றுமிருக்கை. உபாயத்தளவில் அது, யவஸாயப்ரதிபத்தியாவது - n “களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்” என்றும், o “என் நான் செய்கேன் யாரே களைகண் என்னை யென்செய்கின்றாய், உன்னுல்லால் யாவராலும் ஒன்றுங்குறைவேண்டேன்” என்றும், p “நல்லானருளல்லால்” என்றும், q “நின்னருளே

விளைப்பவை என்னும் நினைவு. இந்தப் பத்து நினைவுகளுக்கும் பொருத்தமான அருளிச்செயல் சந்தைகள் வார்த்தையின் பின்பகுதியில் கொடுக்கப்படுகின்றன. அவ்வருளிச்செயல்களின் ஆகரங்கள் பின்வருமாறு :-

a [திருவாய் 10-10-3] b [பெரியதிரு 1-1-6] c [திருக்குறு 12]
 d [திருவாய் 7-2-1] e [திருவாய் 2-7-8] f [திருவாய் 2-7-7]
 g [கண்ணிருண் 2] h [கண்ணிருண் 9] i [கண்ணிருண் 7]
 j [திருவிரு 79] k [பெரியதிரு 7-4-3] l [பெருமாள்திரு 10-5]
 m [திருவாய் 3-7-1] n [திருவாய் 5-8-8] o [திருவாய் 5-8-3]

புரிந்திருந்தே னினியென் திருக்குறிப்பே” என்று மிருக்கை. உபேயத்தளவில் த்வர்ப்ரதிபத்தியாவது-1 “மாகவைகுத்தங் காண்பதற்கு என் மனம் ஏகமென்னும் இராப்பகலின்றியே” என்றும், s “அடியேற்கு வானுலகம் தெளிந்தே என்றெய்துவது” என்றும், t “அடியார்கள் குழாங்களை-உடன் கூடுவ தென்கொலோ” என்றும், u “வழுவினா அடிமைசெய்ய வேண்டுநாம்” என்றுமிருக்கை. ஸரீரத்தளவில் விரோதிப் ப்ரதிபத்தியாவது-v “பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றற் போல்” என்றும், w “பொல்லாவாக்கை” என்றும், x “ஆக்கைவிடும்பொழுதெண்ணே” என்றும், y “மங்க வொட்டு” என்றும், z “மேம்பொருள்” என்றுமிருக்கை. ஸரீரஸம்புந்திகளளவில் பிரிவுகாரர் ப்ரதிபத்தியாவது - a “தாயே நோயே தந்தையே நோயே” என்றும், b “பெற்றருஞ் சுற்றமுமென்றிவைபேணென் நான்” என்றும், c “பிறிந்தேன் பெற்றமக்கள் பெண்டிரென்றிவர் பின்னுதவாதறிந்தேன்” என்றுமிருக்கை. இதரரான ஸம்ஸாரிகளளவில் வழிபறி காரர் ப்ரதிபத்தியாவது-d “நீசர்” என்றும், e “தொழும்பர்” என்றும், f “பூமி பாரங்கள்” என்றுமிருக்கை. ஐஸ்வர்யத் தளவில் அக்ஷுதி ப்ரதிபத்தியாவது - g “வீழ்பொருட்கிரங்கி” என்றும், h “பெருஞ்செல்வம் நெருப்பு” என்றும், i “ஆண்டார் வையமெல்லாமரசாகி முன்னுண்டவரே மாண்டாரென்று வந்தார்” என்றுமிருக்கை. விஷயத்தளவில் இடிப்ரதிபத்தி யாவது-j “புலனைந்து மேயும் பொறி” என்றும், k “சாந்தேந்து மென்முலையார் தடந்தோள் புணரின்பவெள்ளத்து ஆழ்ந் தேன், அருநரகத்தழுந்தும் பயன் படைத்தேன்” என்றும்,

- p [முதல்திருவ 15] q [பெரியாழ்திரு 5-4-1] r [திருவாய் 9-3-7]
s [பெரியதிரு 6-3-8] t [திருவாய் 2-3-10] u [திருவாய் 3-3-1]
v [பெரியதிரு 11-8-3] w [திருவாய் 3-2-3] x [திருவாய் 1-2-9]
y [திருவாய் 10-7-10] z [திருமாலே 38] a [பெரியதிரு 1-9-1]
b [பெரியதிரு 8-10-5] c [பெரியதிரு 6-2-4] d [திருச்சந்த 66]
e [திருமாலே 5] f [பெரியாழ்திரு 4-4-5] g [பெரியதிரு 1-1-4]
h [திருவாய் 4-9-4] i [பெரியதிரு 6-2-5] j [திருவாய் 2-8-4]

1 “பொறுத்துக்கொண்டிருந்தாற் பொறுக்கொணப்போகமே நுகர்வான் புகுந்து - ஐவரறுத்துத்தின்றிட அஞ்சி நின்னடைந்தேன்” என்றும், m “கடியார் காணையரைவர்புகுந்து காவல் செய்த அக்காவலைப் பிழைத்துக் குடிபோந்துன்னடிக் கீழ் வந்து புகுந்தேன்” என்றும், n “கோவாய் ஐவரென்மெய்குடியேறிக் கூறைசோறிலைவதாவென்று குமைத்துப் போகார், நான வரைப் பொறுக்கிலேன் புனிதா புட்கொடியாய் நெடுமாலே தீவாய்நாகணையிற்றுயில்வானே திருமாலே இனிச்செய்வ தொன்றறியேன்” என்றுமிருக்கை.

உத்தாரகப்ரதிபத்தியை o உயர்வறவுயர்நலம் தொடக்க மானவற்றிலும், உபகாரகத்வப்ரதிபத்தியை p தூதுகள் நாலிலும், உத்₃தே₃ஸ்யப்ரதிபத்தியை q பயிலுஞ்சுடரொளி r நெடுமாற்கடிமை தொடக்கமானவற்றிலும், அத்ய வஸாயப்ரதிபத்தியை s நோற்றநோன்பு t ஆராவமுது தொடக்கமானவற்றிலும், த்வரா ப்ரதிபத்தியை u முனியே நான்முகன் தொடக்கமானவற்றிலும், விரோதி₄ப்ரதிபத்தியை v முந்நீர் ஞாலம் தொடக்கமானவற்றிலும், பிரிவுகாரர்ப்ரதி பத்தியை w கொண்டபெண்டிரிலும், வழிபறிகாரர்ப்ரதி பத்தியை x நண்ணுதார் முறுவலிலும், அக்₃நிப்ரதிபத்தியை y ஒருநாயகத்திலும், இடிப்ரதிபத்தியை z உண்ணிலாவிய விலும், ப்ரத₃மாசார்யரான நம்மாழ்வார் விசேஷித்தருளிச் செய்தாராகையாலே, இப்பத்து ப்ரதிபத்தியும் ஓரதி₄காரிக்கு அவஸ்யம் ஐஞாதவ்யமாகக்கடவது என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்ததாகத் திருநகரிப்பிள்ளை யருளிச்செய்வர்.

k [பெரியதிரு 6-3-4] l [பெரியதிரு 7-7-7] m [பெரியதிரு 7-7-8] n [பெரியதிரு 7-7-9] o [திருவாய் 1-1-1] p “அஞ்சிறைய” [திருவாய் 1-4] “வைகல்” [திருவாய் 6-1] “பொன்னுலகாளீரோ” [திருவாய் 6-8] “எங்கானலகம்” [திருவாய் 9-7] q [திருவாய் 3-7-1] r [திருவாய் 8-10-1] s [திருவாய் 5-7-1] t [திருவாய் 5-8-1] u [திருவாய் 10-10-1] v [திருவாய் 3-2-1] w [திருவாய் 9-1-1] x [திருவாய் 4-9-1] y [திருவாய் 4-1-1] z [திருவாய் 7-1-1].

நானூற்றிருபத்தைந்தாம் வார்த்தை

a ஓரதிகாரிக்கு த்யாஜ்யோபாதேயங்களென்று இரண்டு. அவைபாவன ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதமும், புகுவத்புகுவதரும்; த்யாஜ்யமாவது த்யாஜ்யப்ரதிபத்தி; உபாதேயமாவது உபாதேயப்ரதிபத்தி. ப்ரதிபத்தியாவது-பெருததிலே செல்லாமை, பெற்றதில் ப்ரீதியின்றிக்கே யொழிகை, இழந்ததில் க்லேஸமின்றிக்கேயொழிகை, வழியல்லாவதியாலே ஆர்ஜியாதொழிகையாகிற இவை. b “இவைபன்றே நல்ல இவைபன்றேதீய” என்றும், c “உளதென்றினுமாவார்” என்றும், d “இன்பங்கள் மொய்த்திடினும் கனியார்” என்றும், e “உண்டில்லை யென்று தளர்தலதனருகுஞ்சாரார்” என்றும், f “துயரங்கள் முந்திலும் முனியார்” என்றும், g “கூறறசோறியை வேண்டுவதில்லை” என்றும் இத்யாதி.களாலே, த்யாஜ்யப்ரதிபத்தி சொல்லிற்று; g “எங்கேகாண்கேன்” என்றும், h “காணுமாறருளாய்” என்றும், i “காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ” என்றும்,

நானூற்றிருபத்தைந்தாம் வார்த்தை

a கைவிடத்தக்கது என்னும் நினைவு ப்ரக்ருதிவிஷயத்திலும் ப்ராக்ருதமான (ப்ரக்ருதியிலிருந்துண்டான) ஸரீரேந்த்ரியங்கள் விஷயத்திலும், கைக்கொள்ளத்தக்கது என்னும் நினைவு எம்பெருமான் விஷயத்திலும் அவ்விடையார்கள் விஷயத்திலும் ஓர் அதிகாரிக்கு ஏற்படவேண்டும். புகுவத்புகுவதர்கள் விஷயமான அநுபுவத்தைப் பெருவிடில் துரியமாமை உபாதேயப்ரதிபத்தியில் சேர்ந்தது. (1) ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களில் கர்மவஸத்தால் பெற்றிருக்கும் அம்மத்தில் ப்ரீதியின்றியிருக்கை. (2) பெற்று இழந்ததில் துன்பமின்றியிருக்கை. (3) வழியில்லாவழியாலே புதிதாக ஒன்றைத் தேடாதிருக்கை என்னும் மூன்றும் த்யாஜ்யப்ரதிபத்தியில் சேர்ந்தது. இந்த மூன்றுக்கும் எதிர்த்தட்டாக புகுவத்புகுவதவிஷயத்தில் (1) பெற்ற அம்மத்தில் ப்ரீதியோடிருக்கை. (2) பெற்று இழந்ததில் துன்புறுகை, (3) வழியில்லாவழியிலாவது பெறமுயலுகை என்னும் மூன்றும் உபாதேயப்ரதிபத்தியில் சேரும். இனி இவற்றை விளக்கும் பாசரங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன. அவற்றின் ஆகரங்கள் பின்வருமாறு:—
b [பெரியதிருவ 3] c [இரண்டாம்திருவ 45] d [இராமானுசநூற் 17, e [இரண்டாம்திருவ 45] f [பெரியாழ்திரு 5-1-4] g [திருவாய் 8.5-11,

j “கண்டுகொண்டு” என்றும், k “கண்டேன் கமலமலர்ப்
பாதம்” என்றும், l “திகழக்கிடந்தமை கண்டேன்” என்றும்,
m “என்னுடைய கண்களிப்ப நோக்கினேன்” என்றும், n “கூட்
டுண்டு நீங்கினான்” என்றும், o “எம்மைப்பணியறியா வீட்டார்”
என்றும்; p “உருக்காட்டாதே யொளிப்பாயோ” என்றும்,
q “தாம் தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன்று” என்றும்,
r “யாம் மடலூர்ந்தும்” என்றும், s “குதியாய் மடலூர்தும்”
என்றும், t “அறிவிழந்து எனை நாளையம்” என்றும்,
u “எங்குச்சென்றுகிலுங்கண்டு” என்றும் இத்யாதி₃களாலே
பெருததில் செல்லாமை பிறக்கையும், பெற்றதில் ப்ரீதி
பிறக்கையும், இழந்ததில் க்லேஸமிருக்கையும், வழியல்லா
வழியேயாகிலும் பெறவேண்டுமென்றிருக்கையுமாகிற உபா
தேய ப்ரதிபத்தி சொல்லிற்று.

நானூற்றிருபத்தாரும் வார்த்தை

ஒரு குலஸ்தீர்க்கு பாதிவர்த்யஹாநியென்றும், ஸ்தீர்த்வ
ஹாநியென்றும், ப₃ந்து₄ஹாநியென்றும் மூன்றுண்டு; இவ
ளுக்கு இவை பரிஹார்யமானவோபாதி அதி₄காரிக்கும்
இவை பரிஹார்யம். அதி₄காரிக்குப் பாதிவர்த்யஹாநி
யாவது - த்₃ருஷ்டார்த்த₂மாக இதரரை அநுவர்த்திக்கை;

h [திருவாய் 8-1-2] i [திருவாய் 5-9-6] j [திருவாய் 9-4-9]
k [திருவாய் 10-4-9] l [திருவாய் 5-8-1] m [பெரியதிருமடல் 73]
n [திருவாய் 9-5-6] o [பெரியதிரு 4-9-7] p [திருவாய் 6-9-5]
q [திருவாய் 9-7-9] r [திருவாய் 5-3-10] s [திருவாய் 5-3-9]
t [திருவாய் 5-3-1] u [திருவாய் 6-8-5].

நானூற்றிருபத்தாரும் வார்த்தை

(1) ஒரு குலஸ்தீரியானவள் மற்றொரு புருஷனிடமிருந்து
பொன், பொருள் முதலானவற்றைப் பெறுவது அவளுடைய கற்புக்குக்
குறையாவதுபோலே ப்ரபந்தனுக்கும் பொன், பொருள் முதலான
வற்றுக்காக மற்ற தெய்வங்களை ஆஸ்ரயிப்பது மறந்தும் புறந்
தொழாமலிருக்கவேண்டிய அவனுடைய கற்புக்குக் குறையாகும்.

ஸ்தீர்த்வஹாநியாவது - த்₃ருஷ்டத்தை ஈஸ்வரன் பக்கலிலே அபேக்ஷிக்கை; ப₃ந்து₄ஹாநியாவது - த்₃ருஷ்டத்தில் இல்லா மையை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் சொல்லுகை.

நானூற்றிருபத்தேழாம் வார்த்தை

a அதி₄காரிக்கு, ரூபம், நாமம், உக்தி, வருத்தி, ப₃த்₃தி₄ என்கிற இவை அஞ்சம் வேண்டும். இவற்றில் ப₃த்₃தி₄யே ப்ரத₄நம்; அதில்லையாகில் மற்றை நா₃லும்

(2) அந்தக் குலஸ்தீரியானவள் தான் கணவனுக்குப் பத்னியாக நடந்து கொள்வதற்குக் கைம்மாருக, தன் கணவனிடம், பொன், புடவை முதலானவற்றைக்கேட்பது அவளுடைய பெண்மைக்குக் குறையாவது போலே, எம்பெருமானை நோக்கும்போது ஸ்தீர்ப்ராயனாய் பரதந்த்ர னை இவனுக்கும் எம்பெருமானிடம் பணம் முதலானவற்றை யாசிப்பது இவனுடைய பாரதந்த்ரீயமாகிற பெண்மைக்குக் குறையாகும்.

(3) அந்தக் குலஸ்தீரீ தனக்குப் பொன் புடவை முதலானவை இல்லை என்று தன் உறவினர்களிடம் சொல்லுவதால் அவர்களோடு உறவை இழப்பதுபோலே, இவனும் தன்னுடைய ஆத்மப₃ந்து₄க்க ளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடம் தனக்குப் பணம் முதலானவையிலை என்று சொல்லுவதால் அவர்களை இழப்பான். ஆக, குலஸ்தீரியைப் போலே ப்ரபந்நனும் இம்மூன்று விஷயங்களிலும் ஜாக்₃ரதையா யிருக்கவேண்டும் என்று கருத்து.

நானூற்றிருபத்தேழாம் வார்த்தை

a ப்ரபந்நனை ஓர் அதி₄காரிக்கு ஊர்த்த₄வபுண்ட்₃ரம், ஸங்க₂ சக்ரலாஞ்ச₂னம், துளசீதாமரை மணி மாலைகள் முதலான ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்குரிய ரூபங்கள், த்₃ாஸ்யநாமம், அடியேன் முதலான வார்த்தைகள், ப₄க₃வத்₃ப₄க₃வதகைங்கர்யங்களாகிற வருத்தி, ப₄க₃வத்₃ப₄க₃வதவிஷயத்தில் ஈடுபட்ட அறிவு என்கிற ஐந்தும் வேண்டும். இவற்றில் ஐந்தாவதான அறிவே முக்கியமானது. இது இல்லாவிட்டால் முதல் நான்கும் இருந்தும் இல்லாததாகும். அதனாலேயே ஆழ்வார்கள் அதினுடைய முக்ய த்வத்தைப் பின்வரும் பாசுரங்களில் பேசினார்கள். அவற்றில் முதல் எட்டுப் பாசுரங்களில் அறிவில்லையென்றால் இவனுக்கு அநர்த்த₂மே என்னும் விஷயத்தை அருளினார்கள். அடுத்த எட்டுப் பாசுரங்களில் அறிவுக்குப்பிறப்பிடமான நெஞ்சு அநுகூலமாயிருந்தால் இவன் வா—56

அஸத்கல்பம் ; ஆகையிறே ஆழ்வார்களும் அதிலே உறைக் கைக்கடி. எங்ஙனையென்னில் ; b (சித்தமுஞ்செவ்வை நில்லாது) என்றும், c (நெஞ்சமே நீயும் பாங்கல்லையே) என்றும், d (சிந்தித்தறியாதார்) என்றும், e (நின்றவாநில்லா நெஞ்சு) என்றும், f (மறந்தேன் - இறந்தேன்) என்றும், g (உணர்வொன்றில்லா) என்றும், h (மனத்திலோர் தூய்மையில்லை) என்றும், i (உள்ளமே-ஒன்று நீயுணரமாட்டாய்) என்றும், இது அவிதேயமானால் அநர்த்தம் என்னும் ஆகாரத்தை அருளிச்செய்தார்கள். j (உள்ளிலுமுள்ள ந்தடிக்கும்) என்றும், k (உய்த்துணர்வென்னுமொளிகொள் விளக்கேற்றி) என்றும், l (நினைக்குங்கால்) என்றும், m (சிந்தையைச் செந்நிறுத்தி) என்றும், n (தொழுமின் தூயமனத்தராய்) என்றும், o (கூடுமன முடையீர்) என்றும், p (பாடுமனமுடைப்பத்தருள்வீர்) என்றும், q (சிந்தித்திருப்பார்[பேற்கு?]) என்றும் சொல்லுகையாலே-இது அநுகூலித்தால் உத்தாரகம் என்னுமிடத்தை அருளிச் செய்தார்கள்.இப்படிஅநுகூலித்த நெஞ்சுடையவனை ஈஸ்வரன் விஸ்வலிங்கமாட்டான் என்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது— r (மாசற்றார் மனத்துளான்) என்றும், s (நெஞ்சத்துப் பேராதுநிற்கும் பெருமான்) என்றும், t (சிந்தையுள்ளே முனைத்தெழுந்த தீங்கரும்பு) என்றும், u (அந்தாமத்தன்பு செய்தென்னாவி சேரம்மான்) என்றும், v (நெஞ்சமே நீணக ராகவிருந்த) என்றும், w (வந்துனதடியேன் மனம்புகுந்தாய்)

உயர்கூதிக்குச் செல்வான் என்று அருளிஞர்கள். கடைசி ஒன்பது பாசுரங்களில் இத்தகைய நெஞ்சையும் அறிவையுமுடையவனை எம் பெருமான் ஒருகாலும் பிரியமாட்டான் என்று அருளிஞர்கள். இவ் விருபத்தைந்து பாசுரங்களின் ஆகரங்கள் வருமாறு:—

- b [திருக்குறும் 10] c [திருவாய் 5.4-2] d [பெரிய திரு 11-7-8]
 e [பெரிய திரு 1-1-4] f [பெரிய திரு 6-2-2] g [திருமலை 34]
 h [திருமலை 30] i [திருமலை 24] j [பெரிய திருவ 76]
 k [மூன்றாந்திருவ 94] l [மூன்றாந் திருவ 81] m [திருவாய் 5-2-6]
 n [திருவாய் 3-6-7] o [திருப்பல் 4] p [திருப்பல் 4]
 q [நான்-திருவ 65] r [திருமலை 22] s [மூன்றாந் திருவ 81]
 t [பெரிய திரு 2-5-1] u [திருவாய் 2-5-1] v [திருவாய் 3-8-2]

என்றும், x (வந்தாயென்மனம் புகுந்தாய்) என்றும், y (உள்ளம் புகுந்தவொருவர்) என்றும், z (நிற்பதும் இருப்பதும் கிடப்பதும் என்னெஞ்சுள்) என்றும் சொல்லுகையாலே-அநுகூலரான மூலவஷ்ணவர்களை எஸ்வரன் விஸ்வலக்ஷிக்கமாட்டான் என்னு மிடத்தைச் சொல்லிற்று.

நானூற்றிருபத்திட்டாம் வார்த்தை

(1) தானறுகை. (2) சைதந்யமறுகை, (3) ஸாராந்தர மறுகை. (4) வேறறுகை. (5) வ்யாபாரமறுகை. (6) விஷயாந்தரமறுகை என்று மூலவகுளாபுரணதூஸர் பிள்ளை வார்த்தை.

a தானறுகையாவது - b (யானும் தானையொழிந்தான்) என்றும், c (யானும் நீதானே) என்றும், d (யானே நீ) என்றும், e (தானேயாகிறிறைந்து) என்றும், f (தானும் யானுமெல்லாம் தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோம்) என்றும் இருக்கை; g சைதந்யமறுகையாவது - h (செய்த்தலையெழு நாற்றுப்போல்) என்றும், i (கடைத்தலையிருந்து) என்றும், j (படியாய்க்கிடந்து) என்றும், k (பூம்பட்டாம் புல்கு மணையாம்) என்றும் இருக்கை; ஸாராந்தரமறுகையாவது - m “அஹம்நநம்” என்றும், n (உண்டிட்டாயினியுண்டொழியாய்) என்றும்,

w [பெரிய திரு 3-5-1] x பெரிய திரு [1-10-9] y [பெரிய திரு 5-2-3] z [திருச்சந்த 65]

நானூற்றிருபத்தெட்டாம் வார்த்தை

a தானறுகை - எம்பெருமானைக் காட்டிலும் தான் வேறுபட்டவன் என்று நினையாமல் அவன் ப்ரகாரியாகவும் தான் ப்ரகாரமாகவும் இருப்பவன் என்று அறிகை. b [திருவாய் 8-8-4] c [திருவாய் 8-1-9] d [திருவாய் 2-9-9] e [திருவாய் 10-7-2] f [திருவாய் 2-3-1] g சைதந்யமறுகை—தான் கர்த்தா பேராக்தா என்னும் நினைவு நீங்கப் பெறுகை. h [பெரியாய் திரு 3-7-9] i [திருமாலை 38] j [பெருமாள் திரு 4-9] k [முதல் திருவ 53] l ஸாராந்தரமறுகை — எம்பெருமானுடைய முகமலர்த்தி தவிர வேறொரு ஸாரமுண்டு என்னும் நினைவு நீங்கப்பெறுகை. m [தைத்திரியம்] n [திருவாய் 10-10-6] o [திரு-

o (உருவமுமாருயிருமுடனேயுண்டான்) என்றும், p (என்னெஞ்சுமுயிருமவையுண்டு தானேயாகி நிறைந்தான்) என்றும், q (தான் என்னை முற்றப்பருகினான்) என்றும் இருக்கை. r வேற்றுக்கையாவது-s (நானுன்னையன்றி இலேன் கண்டாய் நாரணனே நீயென்னையன்றியிலே) என்றும், t (உறவேல் நமக்கிங்கொழிக்கவொழியாது) என்றும் இருக்கை. u “மண்ணீரை ஒரு பாத்ரத்திலே யெடுத்துத் தேற்றினால் மண்ணானது கீழேபடிந்து தெளிந்த நீரானது மேலே நிற்குமாபோலே, அஜ்ஞாநமிஸ்ரமான ஸரீரத்திலேயிருக்கிற ஆத்மாவை ஆசார்யனாகிற மஹோபகாரகன் திருமந்த்ரமாகிற தேற்றும் பரலாலே தேற்ற அஜ்ஞாநம்பதிந்து ஜ்ஞாநம் ப்ரகாசிக்கும்; தெளிந்த ஜலத்தைப் பாத்ராந்தரத்திலே சேர்க்குந்தனையும் கைபட்டபோதெல்லாம் கலங்குமாபோலே கலங்கும் என்றஞ்சி, கலங்காமல் நோக்குவானொருவன் கண்வட்டத்திலே வர்த்திக்கை ஸ்வரூபம்” என்று அருளிச்செய்தார்,

வாய் 9-6-5] p [திருவாய் 10-7-1] q [திருவாய் 9-6-10] r வேற்றுக்கை — எம்பெருமானோடு எம்படிந்தடிமல்லாதவன் தான் என்றும் நீனைவு அறுகை. s [நான் திருவ 7] t [திருப்பாவை 28] u மண் கலந்த நீரை ஒரு பாத்ரத்திலே எடுத்துத் தேற்றுக் கொட்டையைக் கொண்டு தெளிவுபடுத்தினால், மண் கீழே படிந்து தெளிந்த நீர் மேலே நிற்கும். அதுபோலே ஸரீரத்திலிருக்கையாலே அஜ்ஞானத்தோடு கலந்திருக்கும் ஜ்ஞானமுடைய ஆத்மாவை ஆசார்யனாகிற பேருபகாரி திருமந்த்ரமாகிற தேற்றுகொட்டையால் தெளிவுபடுத்தினால், அஜ்ஞானம் வெளிப்படாமல் சாய்ந்து ஜ்ஞானம் வெளிப்படையாகத் தெரியும்படி ஒளிவிடும். த்ருஷ்டாந்தத்தில் தெளிந்த ஜலத்தை மற்றொரு பாத்ரத்தில் சேர்க்கும் வரையில் கைபட்டபோதெல்லாம் நீர்கலங்குவது போலே, இந்தத் திருமந்த்ரோப தேஃஸம் பெற்றவனும் அது பெருதவர்களோடு சேர்ந்தால் கலங்கி விடுவான் என்றஞ்சி, கலங்காமல் பாதுகாக்கும் திருமந்த்ரார்த்தநிஷ்ட னொருவனுடைய கண்பார்வையில் இவன் வாழ்வது கலங்காமைக்கு உறுப்பு. (5) வ்யாபாரமறுகை—தன் பேற்றுக்காகத் தான் முயல்வதில் நின்றும் நீங்குகை. (6) விஷயாந்தரமறுகை—எம்பெருமானுடைய முகமலர்த்திக்கேயான அநுபுவ கைங்கர்யங்களைத் தவிர மற்ற விஷயங்களில் ருசி நீங்கப்பெறுகை. இவ்விரண்டும் ஸ்பஷ்டமாகையாலே வார்த்தையில் விவரணமில்லை.

நானூற்றிருபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

ஸ்வஈரனுடைய ஆகாரத்ரயமாவது —மேன்மையும், நீர்மையும், வடிவழகும். அதாவது —a (முன்னை அமரர் முதல்வன் வண்டுவராவதி மன்னன் மணிவண்ணன்) என்றும், b (மணியை வானவர் கண்ணனைத் தன்னதோரணியை) என்றும், c (கண்ணபிரானை விண்ணோர் கருமானிக்கத்தை அமுதை) என்றும், d (அண்டர்கோன் அணியரங்கன் என்னமுதினை) என்றும், e (பச்சைமாமலைபோல்மேனி-அமரரேறே ஆயர்தங்கொழுந்தே) என்றும் f (மீதிட்டுப்பச்சைமேனி மிகப்பகைப்ப - கைதொழக்கிடந்த - மூவுலகளந்த) என்றும் இத்யாதிகளாலே அநுஸந்திப்பான்.

நானூற்றுமுப்பதாம் வார்த்தை

சேதநனுடைய பர்வத்ரயம். அதாவது —a (தீர்த்தனுகக் கற்றபின் மற்றோர் சரணில்லையென்றெண்ணித் தீர்த்தனுக்கே தீர்த்த மனத்தனனாகி; என்றும், b (தலைவணக்கிக் கைகூப்பியேத்தவல்லார்) என்றும், c (தானுந்தடக்கையுங் கூப்பிப்

நானூற்றிருபத்தொன்பதாம் வார்த்தை

a [திருவாய் 5-3-5] b [திருவாய் 1-10-11] c [திருவாய் 5-1-5] d [அமலனாதிபிரான் 10] e [திருமாலை 2] f [திருவாசிரியம் 1] — இவ்வார்த்தையில் இந்த ப்ராமானம் ஒவ்வொன்றிலும், எம்பெருமானுடைய முக்யமான ஆகாரங்களாகிற மேன்மை, நீர்மை, வடிவழகு என்னும் மூன்றும் சேர்ந்த பசங்கூட்டு ஆழ்வார்களால் அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ளது.

நானூற்று முப்பதாம் வார்த்தை

அடுத்த வார்த்தையின் கடைசியில்(447a)பர்வத்ரயமென்னும் பதம் (1) ஸ்வரூபவிரோதி₄ நிவ்ருத்தி (2) ஸாத்யனவிரோதி₄ நிவ்ருத்தி (3) ப்ராப்யவிரோதி₄ நிவ்ருத்தி என்று விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. சேதனனுக்கு அவஸ்யமான இந்த மூன்று பர்வங்களையும் (நிலைகளையும்) இவ்வார்த்தையில் எடுக்கப்படும் ஒவ்வொரு (ஆழ்வார்களின்) பாசரமும் காட்டுகிறது. அவற்றின் ஆகரங்கள் பின்வருமாறு:— a [திருவாய் 7-10-11] b [பெருமாள் திரு 10-5] c [திருவாய் 3-7-2] d [திருவாய் 7-2-1] e [பெரிய திரு 8-10-9] f [திருமாலை 38]

பண்டியமவர்) என்றும், d (கங்குலும் பகலும் கண்டியிலறியாள் கண்ணநீர் கைகளாலிறைக்கும், சங்குசக்கரங்களென்று கைகூப்பும் தாமரைக்கண்ணென்றே தளரும்) என்றும், e (நாட்டினாய் என்னை உனக்குமுன் தொண்டாக மாட்டினே னத்தனையே கொண்டென் வல்வினையை, பாட்டினால் உன்னை என்னெஞ்சத் திருந்தமை காட்டினாய்) என்றும், f (மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு-உன்கடைத் தலையிருந்து) என்றும் இத்யாதி₃களாலே சேதநனுடைய பர்வத்யத்தை அநுஸந்தி₄ப்பான்.

நானூற்றுமுப்பத்தோராம் வார்த்தை

அநாதி₃யான கர்மப்ரவாஹத்தாலே சதுர்வித₄ஸரீரங்க ளிலும் ப்ரவேஸித்து சதுர்த்த₃ஸபு₄வநங்களிலும் தட்டித் திரிகிற சேதநரை, ஈஸ்வரன் தன்னைப் பெறுகைக்குறுப்பாக a த்ரிவித₄ஸரீரங்களை த்யஜிப்பித்து, மநுஷ்யஜநமத்திலே யாக்கி, b கரணத்ரயத்தாலும் c காலத்ரயத்திலும் d கர்மத்ரயத்திலே அநவயிப்பித்து, e அசித்த்ரயத்துக்கு அவ்வருகானவன், f கு₃ணத்ரயத்தாலே க்ஷுத்₃ரனாய் g ஆஸாத்ரயத்தாலே அலமந்து, h அபராத₄த்ரயத்தை ஆர்ஜித்து, i ஈஷ்ணத்ரயத்தாலே அடிபட்டு, j தத்வத்ரயத்தை அறியாதே, k தாபத்ரயத்தாலே தப்தனான இவனை, l தே₃வதாத்ரயத்துக்கு ஸேஷியாய் m மஹிஷீத்ரயத்துக்கு வல்லப₄னாய் n ஆத்மத்ரயத்தை ஆனாமவனாய் o த்ரிவித₄பரிச்சே₂த₃ரணிதனாய், p த்ரிவித₄காரணவஸ்துவான ஸ்ரீ மான் p₂ கடாக்கித்து.

நானூற்றுமுப்பத்தோராம் வார்த்தை

அநாதி₃காலமாக ஸம்ஸாரியாயிருக்கும் ஜீவன் எம்பெருமான் அருளாலே பரமபுருஷார்த்த₂மான மோக்ஷத்தைப் பெறுவதை இவ்வார்த்தையில் முதல் பாரா பலபடியாக விவரிக்கிறது. அடுத்த பாரா அதிலுள்ள ஒவ்வொருபடியையும் விவரிக்கிறது. விவரண விவரணிகளுக்கு a, b, c என்று ஒரே குறிகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. எல்லாமே மூன்றாக வகைப்படுத்தப்பட்டிருப்பது இவ்வார்த்தைக்கு அலங்காரமாயிருக்கிறது. இனி இக் குறியீடுகளுக்கு உரிய

q விரோதி₄த்ரயத்தை விடுவிக்கக்கோலி, r ஸுக்ருதத்ரயத்
தைத் தொமொனமாக்கி, s ஆநுகூல்யத்ரயத்திலே அந்வயிப்
பித்து, t அநுவர்த்த₅த்ரயத்துக்கு ஆளாக்கி, u அதி₄கார
த்ரயத்தையுடைய ஆச₄ர்யோபதே₃ஸமான v மந்த்ரத்ரயத்
தாலே மாசறுத்து, w பத₃த்ரயத்தை அறிவிப்பித்து, x ஜ்ஞாந
த்ரயத்திலே நாட்டிவைத்து, y ஸங்காத்ரயத்தைத் தவிர்ப்
பித்து, z ஆகாரத்ரயத்திலே அந்வயிப்பித்து, a பர்வத்ரயத்
தாலே பே₄ாக₃மாக்கி, b லோகத்ரயத்தை உபேக்ஷிப்பித்து,
c பா₃த்ரயத்திலே கொண்டுபோய், d ஸாம்யத்ரயத்தை
ஸம்பந்நமாக்கி, e புன்மைத்ரயமற்ற பே₄ாக₃த்தை பு₄ஜிப்
பிக்கும்,

aத்ரிவித₄ஸரீரமாவது-தே₃வதிர்யக்ஸ்த₄ாவர ஸரீரங்கள்;
b கரணத்ரயமாவது-மநோவாக்கரயங்கள்; c காலத்ரயமாவது-
பூ₄தப₄விஷயத்₃வர்த்தமாநங்கள்; d கர்மத்ரயமாவது-நினைக்
கையும் சொல்லுகையும் செய்கையும்; d₂ நினைக்கையாவது-
பரஸம்ருத்₂த₄யஸஹத்வமும், பராநர்த்த₂ சிந்தனையும், பர
தே₃ாஷ்ப்ரதிபத்தியும், ஸ்வயாத்ராநிருபணமும். d₃ சொல்லுகை
யாவது குடிமுடியும்படி தே₃ாஷஞ்சொல்லுகையும், ஸ்வம் அறுதி
கொள்ளும்படி கோட்சொல்லுகையும், இதர சரிதங்களைச்

பத₃ங்கள் எளிய நடையில் விவரிக்கப்படுகின்றன. a தே₃வர், திர்யக்
(பசு பக்ஷிகள்), ஸ்த₄ாவரம் ஆகிய மூன்று ஸரீரங்களில் முதலாவது
புண்யப₂லாநுப₄வத்துக்கும், மற்ற இரண்டும் பாபப₂லாநுப₄வத்
துக்கும் ஏற்பட்டதாகையாலே அவற்றை விடவைத்து மோக்ஷ
சிந்தைக்கு மிகவும் பாங்கான மனுஷ்யஸரீரத்தை அடைவிக்கிறான்
எம்பெருமான். b மனம், மொழி, மெய் என்னும் முக்கரணங்கள்.
c சென்றகாலம், வருங்காலம், நிகழ்காலம் என்னும் மூவகைக்காலங்கள்.
d மனம், மொழி, மெய் என்னும் முக்கரணங்களின் கார்யமான
நினைக்கை, சொல்லுகை, செய்கை. d₂ நினைக்கை-பிறர் மினுக்கம்
பொருமையும், பிறர்க்குத் தீவ்ரு நினைக்கையும், பிறர் குற்றங்களைக்
காண்கையும், தன் தே₃ஹயாத்ரையையே சிந்திக்கையும். d₃ சொல்
லுகை ஒரு சொல்லிலே ஒரு குலமே அழியும்படி குற்றம் சொல்லுகை
யும், உடைமை அற்றுப்போம்படி கோள் சொல்லுகையும், எம்பெரு

சொல்லுகையும், பொய்சொல்லுகையும். d_4 செய்கையாவது-
பரஹிம்ஸையும், பரத்₂ரவ்யாபஹாரமும், e அசித்த்ரயமாவது-
வ்யக்தமும், அவ்யக்தமும், காலமும்: f கு₃ணத்ரயமாவது-
ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸம்; g ஆ₁ஸாத்ரயமாவது-அஹங்கார
யுக்த ப்ராவண்யமும், அர்த்தப்ராவண்யமும், விஷயப்ரா
வண்யமும், அதாவது- g_2 (வென்றியே வேண்டி வீழ்பொருட்
கிரங்கி வேற்கணூர் கலவியே கருதி) என்கிற இவை;
 h அபராத்₄த்ரயமாவது - p_4 க₃வத₃பசாரமும், p_4 க₃வதாப
சாரமும், அஸஹ்யாபசாரமும், i ஈஷணத்ரயமாவது -
அர்த்தே₂ஷணை த்₃ாரேஷணை புத்ரேஷணைகள்; j தத்வ
த்ரயமாவது-சித்தும், அசித்தும், ஈஸ்வரனும்; k தாபத்ரய
மாவது-ஆத்₄யாத்மிகம், ஆத்₄தை₃விகம், ஆத்₄பெ₄ளதிகம்;

மான் தவிர மற்றவர்களின் சரிதங்களைச் சொல்லுகையும், பொய்சொல்
லுகையும், d_4 செய்கை-பிறர்க்குத் தீங்குசெய்வதும், பிறர் பொருளைத்
திருடுவதும். e மூலப்ரக்ருதியாகிற அவ்யக்தம், அதன் கார்யமான
வ்யக்தமான அசித்தத்வங்கள், காலம் என்னும் மூன்று வகையான
அசித்துக்கு அப்பாற்பட்டவனான சேதனன். f ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ்
என்று மூன்று ப்ரக்ருதி கு₃ணங்களாலும் அவற்றால் விளையும் கு₃ணங்
களாலும் மிகத் தாழ்ந்தவனாகிவிடுகிறான் ஜீவன். g வெற்றி, புகழ்
முதலான அஹங்காரத்தை விளைக்கும் ஆசைகள், பொருளிலாசை,
பெண்ணாசை என்ற மூன்று வகைப்பட்ட ஆசைகளினாலே துன்புறு
கிறான் ஜீவன். g_2 [பெரியதிரு 1-1-4] h எம்பெருமான் திறத்தில்
அபசாரம், அவனடியார்கள் திறத்து அபசாரம், அவர்கள் இருவர்
திறத்திலும் காரணமில்லாமலே அபசாரப்படுமதாகிற மூன்று வகைப்
பட்ட அபசாரங்களையும் அநாத்₃காலமாகச் சேர்த்து வைத்திருக்கிறான்
இவன். i பொருள் மனைவி பிள்ளைகளிடம் பாசத்தாலே அடிபட்டுக்
கிடக்கிறானிவன். j சித், அசித், ஈஸ்வரன் என்னும் மூன்று தத்வங்களை
அறியாமலிருக்கிறான். k ஆத்₄யாத்மிகம் (ஆத்மாவெனப்படும் சரீரத்தில்
உண்டாகும் நோய் முதலானவை) ஆத்₄தை₃விகம் (தெய்வச்செயலான
இடி முதலானவற்றால் ஏற்படுமவை.) ஆத்₄பெ₄ளதிகம் (பஞ்ச பூ₃தங்
களாலேற்படுமவை) என்னும் மூன்று வகையான தாபங்களாலே
துன்புறுகிறான். 'இதுவரை ஜீவன் இருக்கும் இருப்பு விவரிக்கப்
பட்டது. இனி எம்பெருமானுடைய பெருமை விவரிக்கப்படுகிறது.

1 தேவதாத்ரயமாவது - I_2 “வானவர் தம்மையானுவன்” இத்யாதி₃கள். m மஹிஷீத்ரயமாவது - m_2 ஒரு மகளாய் மடந்தை ஒருத்தி நிலமகள் மற்றைத்திருமகள். n ஆத்மத்ரயமாவது - நித்யர், முக்தர், ப₃த்₃த₄ர்; o த்ரிவித₄பரிச்சே₂த₃ ரஹிதனுவது - காலத்தாலும் தே₃ஸத்தாலும் வஸ்துக்களாலும் பரிச்சே₂தி₃க்கப்போகாதொழிகை; p த்ரிவித₄காரணவஸ்துவாவது - நிமித்தோபாத₃நஸஹகாரி காரணமாகை; p_2 விஸேஷ கடாக்ஷமாவது - ஸௌஹார்த்த₃ம்; q விரோதி₄த்ரயமாவது - ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமும், அந்யஸேஷத்வமும், தே₃ஹாத்மாபி₄மாநமும்; r ஸுக்ருதத்ரயமாவது- ஆநுஷங்கி₃கம், ப்ராஸங்கி₃கம், யாத்₃ருச்சி₃கம், s ஆநுகூல்யத்ரயமா

1 பிரமன், உருத்திரன், இந்திரன் என்னும் மூன்று தேவர் தலைவர்களுக்கும் ஸ்வாமியாயிருப்பவன் எம்பெருமான். I_2 [திருவாய் 3-6-4] n ஸ்ரீ பூ₄மி நீளாதே₃விகளாகிற மூன்று ப்ரத₄ான மஹிஷிகளுக்கு இனியவனாயிருக்கிறான் எம்பெருமான். n_2 [பெரியதிரு 3-3-9] n ப₃த்₃த₄ர், முக்தர், நித்யர் என்னும் மூன்றுவகைப்பட்ட ஜீவர்களை ஆளுகின்றவனாயிருப்பவன் எம்பெருமான். o காலத்தால் அளவுபட்டிருக்கை, தே₃ஸத்தால் அளவுபட்டிருக்கை, வஸ்துவால் அளவுபட்டிருக்கை என்னும் மூன்றுவித₄மான அளவுகளும் இல்லாதவனாய், எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா தே₃ஸத்திலும் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய், ஒப்புயர்வற்ற பொருளாயிருப்பவன். p குடத்துக்குக் குயவன் போலே உலகுக்கு நிமித்தகாரணமாகவும், மன்போலே உபாத₃ான காரணமாகவும், த₃ண்ட₃சக்கரங்கள் போலே ஸஹகாரிகாரணமாகவு மிருப்பவன். p_2 இத்தகைய எம்பெருமான் முற்கூறிய சேதனன் விஷயத்தில் இயற்கையான நட்புக்கொண்டவனாயிருக்கையாலே இவனுக்குப் பிறக்கும்போது மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்குறுப்பான ஒரு கடாக்ஷத்தைச் செய்கிறான். q தனக்குத் தானே தலைவன் என்னும் ஸ்வஸ்வாதந்தர்யம், பிரமன் உருத்திரன் முதலானார்க்குத் தான் அடிமைப்பட்டவன் என்னும் அந்யஸேஷத்வம், தே₃ஹமே தான் என்னும் தே₃ஹாத்மாபி₄மானம் என்னும் மூன்று தடைகளை விடுவிக்க முற்படுகிறான் எம்பெருமான். r ஸ்ரீவசனபூ₄ஷணம் 381ம் சூர்ணியின் வ்யாக்₂யானத்தில் விவரிக்கப்பட்ட ஆநுஷங்கி₃கம், ப்ராஸங்கி₃கம், யாத்₃ருச்சி₃கம் என்னும் மூன்றுவகைப்பட்ட இவனநியாத புண்யங்களை வா—57

வது - அத்₃வேஷமும், ஆபி₄முக்யமும், ஸத்ஸம்பாஷணமும்; t அநுவர்த்தந்த்ரயமாவது - “ஸரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்₃குருப்₄யோ நிவேத்யேத்” u அதி₄காரத்ரயமாவது - “புஹுஸ்ருதாநாம் வருத்தாநாம் ப்ராஹ்மணாநாம் உபாஸிதா” என்கிறபடியே - அறியக்கற்றுவல்லாராகை; v மந்த்ரத்ரயமாவது - ஸாஸ்த்ரருசிபரிக்குருஹீதமும், ஸரண்யருசிபரிக்குருஹீதமும், ஆசார்யருசிபரிக்குருஹீதமும்; w பத₃த்ரயமாவது - அந்யஸேஷத்வ நிவ்ருத்தியும், அந்யோபாய நிவ்ருத்தியும், ப்ரயோஜநாந்தர நிவ்ருத்தியும் பண்ணிக் கொடுக்குமது; x ஜ்ஞாநத்ரயமாவது - ஸ்வஜ்ஞாநம், ப்ரா

இவனுக்குள்ளதாகக் கணக்கிடுகிறான் எம்பெருமான். s தன்னிடம் த்₃வேஷமின்மை, ஆபி₄முக்யம் (ஈடுபாடு), நல்லோர்களோடு பேசிப் போதுபோக்குகை என்னும் மூன்றுவகைப்பட்ட ஆநுகூல்யங்களை இவனுக்கு உண்டாகச் செய்கிறான் எம்பெருமான். t “ஸரீரத்தையும், பொருளையும், உயிரையும் நல்லாசிரியரின் பொருட்டு ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்” என்று சொல்லப்பட்ட ஸரீரஸமர்ப்பணம், அர்த்த₃ஸமர்ப்பணம், ப்ராணஸமர்ப்பணம் என்னும் மூன்றுவகைப்பட்ட ஆசார்யாநுவர்த்தனத்தை இவனுக்கு ஏற்படும்படி செய்கிறான் எம்பெருமான். u, v “நல்ல கேள்விஞானமுடையவர்களாய் வயதுமுதிர்ந்தவர்களாய் வேதார்த்தமறிந்தவர்களான பெரியோர்களை உபாஸிக்கிறவன்” [ரா-அ 2-33] என்கிறபடியே மூவகைப்பட்ட அதி₄காரத்தை (தகுதியை) உடையவனாய், அறியக்கற்று வல்லவனான ஆசார்யனின் உபதே₃ஸமான ரஹஸ்யத்ரயமந்த்ரோபதே₃ஸத்தாலே இவனுடைய நெஞ்சிலுள்ள அழுக்கையறுக்கிறான் எம்பெருமான். v மூன்று மந்த்ரங்களாவன—(1) ஸாஸ்த்ரங்களில் மிகவும் ஆதரிக்கப்பட்ட திருமந்த்ரம். (2) ஸரண்யனான கீ₃தாசார்யன் மிகவும் விரும்பி வெளியிட்ட சரமஸ்ஸோகம். (3) நம் ஆசார்யர்கள் மிகவும் விரும்பி எப்போதும் அநுஸந்தி₄க்கும் த்₃வயம் என்னும் ரஹஸ்யத்ரயமந்த்ரங்கள். w திருவஷ்டாஷரத்தின் மூன்று பத₃ங்கள்; அவையாவன—(1) ஜீவன் எம்பெருமானையொழிந்த மற்றெவருக்கும் உரியவனாயிராதவன் என்று அறிவிக்கும் ப்ராணவம். (2) எம்பெருமானையொழிய வேறெதையும் உபாயமாகக் கொள்ளத் தகாதவன் என்று அறிவிக்கும் நமஸ்ஸப்த₃ம். (3) அவன் முகமலர்த்திக்கேயான கைங்கர்யமொழிய வேறென்றும் இவனுக்குப் பயனன்று என்று விளக்கும் ‘நாராயணய’ என்னும் பத₃ம். ஆக மூன்று பத₃ங்கள்; இம்மூன்று பத₃ங்களையும் எம்பெருமான் ஜீவனுக்கு ஆசார்யன் மூலமாக அறிவிப்பிக்கிறான். x இப்பத₃ங்

பகஜ்ஞாநம், ப்ராப்யஜ்ஞாநம்; y ஸங்காத்ரயமாவது-விரோதி, பூயஸ்தையும், ப்ராப்யப்ராசர்யமும், உபாயலக்ஷத்வமும்; z ஆகாரத்ரயமாவது - ஈஸ்வரனுடைய மேன்மையும், நீர்மையும், வடிவழகும்; அதாவது z_2 “முன்னையமரர் முதல்வன் வண்டுவராபதி மன்னன் மணிவண்ணன்” a பர்வத்ரயமாவது - ஸ்வரூபவிரோதி, நிவ்ருத்தியும், ஸாத்யநவிரோதி, நிவ்ருத்தியும், ப்ராப்யவிரோதி, நிவ்ருத்தியும், b லோகத்ரயமாவது-பூம்யந்தரிஷ்ஸ்வர்க்கம்; -c பாத்யத்ரயமாவது-த்ரிபாத்யவிபூதி; d ஸாம்யத்ரயமாவது-ரூபஸாம்யம், குணஸாம்யம், பேடாக்யஸாம்யம்; e புன்மைத்ரயமாவது-அல்பம், அஸ்தி,ரம், அபேடாக்யம்; அறுகையாவது-இவையின்றியிலேயொழிகை.

களின் மூலம். ஜீவஸ்வரூபத்தைப் பற்றியும் உபாயத்தைப் பற்றியும் உபேயத்தைப்பற்றியும் ஜ்ஞானத்தை உறுதியாக உண்டாக்குகிறான். y (1) அநாதிகாலமாகச் சேர்ந்திருக்கும் புண்யபாபங்கள் எளிதில் அழியுமோ? (2) தலைசிறந்த பரமபுருஷார்த்தம் இத்தனை எளிதில் கிடைக்குமோ? (3) ப்ரபத்தியாகிற மிக எளிய உபாயத்தால் மிகச் சிறந்த பயனை அடையமுடியுமோ? என்னும் மூன்று ஐயத்தையும் போக்குகிறான் எம்பெருமான். z (தன்னுடைய) மேன்மை, நீர்மை, வடிவழகு என்னும் மூன்று முக்யமான தன்மைகளிலே ஈடுபடுத்துகிறான் எம்பெருமான். z_2 [திருவாய் 5-3.6] 429-ம் வார்த்தையில் எடுக்கப்பட்ட மற்ற பாசுரங்களும் காண்க. a பத்யத்ரயத்திலும் (w) சொல்லப்பட்ட மூன்றுவகைப்பட்ட விரோதிகளையும் படிப்படியாகப் போக்கித் தன்னை அநுபூவிக்கையாகிற பேடாக்யத்தைக்கொடுக்கிறான் எம்பெருமான். b பூமி, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்க்கம் என்னும் மூன்று உலகங்களிலும் ஜீவனுக்கு ஆசையில்லாமல் செய்கிறான். c த்ரிபாத்யவிபூதி என்னும் பரமபத்யத்துக்கு இவனை அழைத்துச் செல்கிறான். d ரூபம், குணம், பேடாக்யம் என்னும் மூன்றிலும் இவனைத் தன்னை யொத்தவனுக்குகிறான் எம்பெருமான். e மிகத் தாழ்ந்ததாயிருக்கை, நிலையற்றதாயிருக்கை, இனிமையற்றதாயிருக்கை என்னும் மூன்று குற்றங்களில்லாத பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பரமபத்யத்திலே இந்த ஜீவனை அநுபூவிக்கச் செய்கிறான் எம்பெருமான்.

நானூற்றுமுப்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

இவ்வார்த்தையில் எம்பெருமான் நமக்குச்செய்யும் நன்மைகளைத் தொகுத்துக் காட்டுகிறார் ஆச்சான்பிள்ளை. அவற்றில் எம்பெருமான்

நானூற்றுமுப்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

ஸங்குத்தைக்கழித்து ஈஷணையைக்கழித்து பூல்யத்
தைக்கழித்து யௌவநத்தைக்கழித்து ஜரையைக்கழித்து
மரணத்தைக்கழித்து நரகத்தைக்கழித்து அவித்யையைக்
கழித்து கர்மத்தைக்கழித்து வாஸநையைக்கழித்து தாபத்ர
யத்தைக்கழித்து ஸலக்ஷ்மத்ரயத்தைக்கழித்து, விரஜைக்கு அக்
கரைப்படுத்தி, லோகப்ராப்தியையுண்டாக்கி, ரூபப் ராப்தியை
யுண்டாக்கி, ஸமீப்ராப்தியையுண்டாக்கி, ஸாயுஜ்யத்தை
யுண்டாக்கி, ஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்கி, பூலத்தையுண்டாக்கி,
ஐஸ்வர்யத்தையுண்டாக்கி, வீர்யத்தையுண்டாக்கி, ஸக்தியை
யுண்டாக்கி, தேஜஸ்ஸையுண்டாக்கி, விக்ரஹாநுபூவத்தை
யுண்டாக்கி, கைங்கர்யத்தையுண்டாக்கி, இவன் கைங்
கர்யத்தைக்கண்டு அவனுந்நதால் அவனுந்நதபடிகண்டு
உகக்கை ஸேஷத்வத்துக்கு ப்ரயோஜநம் என்று ஆச்சான்
பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

ஜீவனுக்குக் கழிக்குமவை சில. அவையாவன:— (1) ஸங்கம் (விஷயங்களில் பற்று). (2) ஈஷணை. வார்த்தை 431 i காண்க. (3) பூல்யம், யௌவனம், கிழத்தனம், மரணம் என்னும் சரீரநிலைகள். (4) பாபபூலமான நரகம். (5) அவித்யை (அஜ்ஞானம்). (6) கர்மம் (புண்யபாபங்கள்). (7) வாஸனை. (8) தாபத்ரயம் (வார்த்தை 431 k காண்க.) (9) பூதஸலக்ஷ்மம், இந்தூரியங்கள், ப்ராணன் என்னும் ஸலக்ஷ்மத்ரயம். இனி எம்பெருமான் செய்யும் சேமங்கள் பின்வருமாறு:— (1) பிராக்ருதலோகங்களுக்கு எல்லையான விரஜையைத் தாண்டுவீக்கிறான். (2) பரமபத்யத்தை அடைவீக்கிறான் இது ஸாலோக்யம். (3) தன்னைப் போன்ற அப்ராக்ருதரூபத்தை உண்டாக்குகிறான். இது ஸாரூப்யம். (4) தனக்கு அருகில் நம்மை வைத்துக்கொள்கிறான். இது ஸாமீப்யம். (5) தன்னையொத்த குணங்களை உடையவராக நம்மை ஆக்குகிறான். இது ஸாயுஜ்யம். (இதன் விவரணம் பின்வரும் சேமங்கள்). (6) ஜ்ஞாநம். (7) பூலம். (8) ஐஸ்வர்யம். (9) வீர்யம். (10) ஸக்தி, (11) தேஜஸ் என்னும் ஷட் குணங்களை உண்டாக்குகிறான். (12) தன் திஷ்யமங்களுள் விக்ரஹத்தை அநுபூவிக்கச் செய்கிறான். (13) தனக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும்படி செய்கிறான். (14) அக்கைங்கர்யத்தைக் கண்டு உகக்கிறான். இப்படி ஸேஷிக்கு ஏற்படும் உகப்

நானூற்றுமுப்பத்துமூன்றாம் வார்த்தை

ஸ்ரீய:பதியாகிற காளமேகத்தினின்றும்-ஸௌஹார்த்தம், மென்கிற தொரு பாட்டமழை விழுந்து, க்ருபையாகிற நிலத்திலே ஜீவனாகிற ஓஷதிமுனைத்து, ஆசார்யனாகிற இப்பிதாவுக்கு இரக்கமென்கிற ஸங்குத்தாலே ஜ்ஞாநமென்கிற மாதாவின் பக்கலிலே சேர்ந்து ஜீவாத்மாவாகிற பெண்பிள்ளை பிறக்க, ருசியாகிற ஜீவநத்தையிட்டு வளர்த்துக்கொண்டு போந்து, விவேகமாகிற பக்வம் பிறந்தவாறே பரமஸேஷிகளாகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளைச்சேர்த்து, எம்பெருமானாகிற வரன் கையிலே ஸ்வரூபஜ்ஞாநமென்கிற தூரையை வார்த்துக் கொடுக்க, அவனும் சேஷபவமாகிற மந்த்ரவாஸஸஸையுடுத்தி, சேஷவ்ருத்தியாகிற மாங்குல்யஸூத்ரத்தைக்கட்டி.

பைக் கண்டு தானும் உகக்கை சேஷபுத்தன ஜீவனுடைய சேஷத்வத்துக்குப் பயனாகும்.

நானூற்றுமுப்பத்துமூன்றாம் வார்த்தை

ஆத்மவிவாஹத்தை வர்ணிப்பது இவ்வார்த்தை. ஆசார்ய ஹ்ருதயம் 121ம் சூட்னை இதே ரீதியில் அமைந்தது. ஸ்வர்க்குத்தை அநுபூவித்து, புண்யம் முடிந்தவுடன் மேகத்தின் மூலமாக ஜீவன் பயிரில் சேர்ந்து, ஒரு புருஷ ஸரீரத்தில் சேர்ந்து, அதற்குப்பின் தாயின் கருப்பையில் சேர்ந்து, அதன்பிறகு குழந்தையாகப் பிறக்கிறான் என்பது பஞ்சாக்ஷ்நிவித்யையில் கண்ட முறை. அதுபோலே ஸ்ரீமந்நாராயணனாகிற கார்மேகத்திலிருந்து ஸௌஹார்த்தம் (எல்லாவுயிர்களிடத்தும் நட்பு) என்கிறதொரு பாட்டம் மழைவிழுந்து க்ருபையாகிற நிலத்திலே ஜீவனாகிற பயிர்முனைத்து, ஆசார்யன் என்னும் பிதாவுக்கு இரக்கமென்கிற புணர்ச்சியாலே ஜ்ஞாநமென்கிற தாயோடு சேர்த்தியேற்பட்டு ஜீவாத்மாவாகிற பெண்பிள்ளை பிறக்கிறான். அவனை ஆசார்யனாகிற தந்தை ருசியாகிற உணவையிட்டு வளர்த்துக்கொண்டுவந்து விவேகமாகிற பக்வம் பிறந்தபின்பு பரமஸேஷிகளாகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகிற தோழிகளோடு கூட்டி, எம்பெருமானாகிற மணமகன் கையிலே ஸ்வரூபஜ்ஞானமாகிற நீரை வார்த்துக் கந்யகாதூானமாகக் கொடுக்கிறான். எம்பெருமானாகிற மணமகனும் ஜீவனாகிற இம்மணப்பெண்ணுக்கு சேஷத்வமாகிற மந்திரக்கோடியையுடுத்தச்செய்து, சேஷனுக்குரிய செயலான கைங்கர்ய

ரூபநாமங்களென்கிற ஆபரணங்களைப்பூட்டி, கையைப் பிடித்துக்கொண்டுபோந்து அத்தயவஸாயமென்கிற ஆஸநத்திலேகொண்டிருந்தி, ப்ராபகஜ்ஞாநமென்பதொரு அக்ஷுநியை வளர்த்து, இதரோபாயத்தாகுமென்கிற ஸமிதைகளையிட்டு ஸித்தேதோபாய ஸ்வீகாரமென்கிற ப்ரதானாஹுதியைப் பண்ணி, மூலமந்த்ரத்தாலே ஜயாதிஹோமங்களைப்பண்ணி ஸாஸ்த்ரங்களாகிற பொரியைச்சிதறி, ஸம்பந்தஜ்ஞாநமாகிற பூர்ணாஹுதியாலே ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தங்களை நிஸ்ஸேஷமாக்கி, நிர்ப்புரத்வாநுஸந்தானம் பண்ணி, பூர்வாசார்யர்களாகிற ப்ரபந்தங்களை முன்னிலையாக்கி, மாதாபிதாக்களிருவரும் சேரவிருந்து காட்டிக்கொடுக்க, ஆழ்வார்களீரச்சொல்லாகிற மூ(அ?)ப்போடே சேரவிட, வாத்ஸல்யாதி, குணயுக்தனாய் அவனும் புர்த்தாவான ஆகாரம் குலையாதபடி அணைத்து நோக்கிக்கொண்டுபோந்து த்வரையாகிற பர்வம் வினைந்தவாறே அவனும் தன் ப்ரதானமஹிஷியுங்கூட அந்த:

மாகிற தாலியைக் கட்டி, வைஷ்ணவ ரூபநாமங்களென்கிற ஆபரணங்களைப் பூட்டிக் கையைப்பிடித்து அழைத்துக்கொண்டுவந்து ஸ்வரூபத்தில் உறுதியாகிற ஆஸனத்திலே இருக்கச்செய்து, உபாயமாகிற தன்னை(எம்பெருமானை)ப் பற்றிய அறிவாகிற அக்ஷுநியை வளர்த்து, மற்ற உபாயங்களைக் கைவிடுகையாகிற ஸமித்துக்களை யிட்டு ஸித்தேதோபாயமாகிற தன்னை இம்மணமகள் பற்றுவதாகிற முக்யமான ஆஹுதியைப்பண்ணி, மூலமந்த்ரமாகிற திருவஷ்டா கூரத்தாலே ஜயாதிஹோமங்களைப்பண்ணி, ஸாஸ்த்ரங்களாகிற பொரியைச் சிதறி லாஜஹோமம் செய்து, ஸம்பந்தஜ்ஞானமாகிற பூர்ணாஹுதியாலே தன்னையடையத்தடைகளை அடியோடு நீக்கி, ஜீவனாகிற மணமகளைக் கவலையற்றவளாகச் செய்து, பூர்வாசார்யர்களாகிற உறவினர்கள் முன்னிலையிலே ஜ்ஞானமாகிற தாய் ஆசார்யனாகிற தந்தைஆகிய இருவரும் சேர்ந்திருந்து கையைப்பிடித்துக்கொடுக்க, ஆழ்வார்களின் ஈரச்சொல்லாகிற நீரோடே சேரவிட, வாத்ஸல்யம் முதலான குணங்களோடு கூடின மணமகனான எம்பெருமானும் புர்த்தாவான தன் தன்மைக்குத் தக்கபடி புர்த்தவையான இந்த ஜீவனாகிற மணமகளை அணைத்து ரக்ஷித்துக்கொண்டுபோந்து, த்வரையாகிற நிலை வினைந்தவுடன் மணமகனான எம்பெருமான், தன் ப்ரதான மஹிஷியான பெரியபிராட்டியாரோடு கூட அந்தப்புரக்கட்டிலான

புரக்கட்டிலிலே கொடுபோய், அந்தமில்பேரின்பத்தடியராகிற பூந்துக்களோடே சேர்ந்து, ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தோடே ஆத்மிக்க, ப்ரீதிவெள்ளமாகிற படுக்கையிலேகொண்டேற, விஷயவைலக்ஷணயமாகிற பேடாகேட்பகரணங்களோடே, ஸகலவிதக் கைங்கர்யங்களாகிற அநுபூவத்தோடேமூட்ட, ஆநந்தமாகிற பெருக்காற்றிலே ஆழங்காற்பட்டு, “நம:” என்பது, “போற்றி” என்பது, “ஜிதம்” என்பது, “பல்லாண்டு” என்பதாகாநிற்கும்.

நானூற்றுமுப்பத்துநாலாம் வார்த்தை

புகூவத்ருவிஷயம் “அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னுராவமுதமே” என்றார்;-“பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரியமைம்பூதம் இங்கிவ்வுயிரேய்பிரகிருதிமானங்காரமனங்கள்” என்கிறபடியே - இருபத்துநால்வரேறின ஆகூரரத்திலே, “மார்வமென்பதோர்கோயிலமைத்து மாதவனென்னும் தெய்வத்தை நாட்டி” என்கிறபடியே நடுவிற்றிருமுற்றத்திலே இருபத்தறுவராவாணை உகந்தருளப்பண்ணி, அந்ந்

ஆதிசேஷ ஸயனத்துக்கு அழைத்துப்போய், “அந்தமில்பேரின்பத்தடியர்” [திருவாய் 10.9-11] என்கிற உறவினர்களோடே சேர்ந்து ஆநந்த மிகுதியோடு ஆதரிக்க, அன்பு வெள்ளமாகிற படுக்கையிலே இம்மணமகளைக்கொண்டு ஏறி, விஷயச் சிறப்பாகிற பேடாகேட்பகரணங்களோடு கூட ஸகலவிதக் கைங்கர்யங்களாகிற அநுபூவத்திலே மூட்ட, ஆநந்தமாகிற பெருக்காற்றிலே குடைந்தாடி, நம:, போற்றி, ஜிதம், பல்லாண்டு என்னும் மங்களாஸாஸன ஸபூதங்களைப்பாடிக்கொண்டிருக்கிறார் மணமகளாகிற இந்த ஜீவன்.

நானூற்றுமுப்பத்துநாலாம் வார்த்தை

ஜீவன் செய்யவேண்டிய அந்தர்யாமயாராதானத்தைக் காட்டுகிறது இவ்வார்த்தை. நம்மாழ்வார் “அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னுராவமுதமே” [திருவாய் 2.5-4] என்று அருளியது இவ்வந்தர்யாமியையே. இனி இந்த அந்தர்யாமயாராதானப் ப்ரக்ரியை விவரிக்கப்படுகிறது. “பொங்கைம்புலனும்” [திருவாய் 10.7-10] என்கிறபடியே இருபத்துநாலு தத்துவங்களைக்கொண்டு கட்டப்பெற்ற ஸரீரமாகிற பெருங்கோயிலிலே “மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து மாதவனென்னும் தெய்வத்தைநாட்டி” [பெரியாழ்திரு 4-5-3] எனப்பட்ட மார்பாகிற கூர்ப்புகூருஹத்திலே இருபத்தாறுவது தத்துவமான எம்பெருமானைப் ப்ரதிஷ்டைசெய்து வேறெவருக்கும் உரியவனாயிராமல்,

யார்ஹனாய் - அநந்யஸரணனாய், அநந்யபே₄க₃னாய், ஜ்ஞாநாநந்தியான இருபத்தைவரான ஆத்மா திருவாராத₄நம் பண்ணும் நம்பியார்க்கும் பரத்வமெட்டாது, வ்யூஹம் கால் கடியார்க்கு, அவதாரம் அக்காலத்திலுள்ளார்க்கு, அர்ச்சாவதாரம் உகந்தருளின நிலங்களிலே எப்போதும் திருவடிகளைப் பிடித்திருக்கவொண்ணாது, இவனுக்கு எப்போதுமொக்கப் பற்றலாவது - அந்தர்யாமித்வமேயிறே. இவனையே குறித்து நிற்கிறவிடமிறே அவ்விடம்; அல்லாதவிடங்களிற்காட்டில் அவன் அதிப்ராவண்யம் பண்ணுநிற்பதும் இங்கேயிறே. எங்ஙனையென்னில்; - “அந்தாமத்தன்புசெய்தென்னாவிசேரம் மான்” என்றும், “பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடி வந்தென் மனக்கடலில் வாழவல்ல மாயமணுள நம்பி” என்றும், “வில்லாளன் நெஞ்சத்துளன்” என்றும், “கண்ணன் மனத்துள்ளே நிற்கவும்” என்றும், “திருமாலிருஞ்சோலைப் பொருப்பேயுறைகின்ற பிரான் இன்று வந்து இருப்பேனென் றென்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்” என்றும், “நிற்பது மிருப்பதும் கிடப்பதும் என்னெஞ்சுளே” என்றும்.

வேறெந்த உபாயமும்ல்லாமல், வேறொரு பே₄க₃முமில்லாமல் ஜ்ஞாநாநந்த₃ஸ்வரூபத்தை உடையவனான இருபத்தைந்தாம் தத்வமான ஆத்மா நம்பியாராகிற அர்ச்சகராயிருந்து திருவாராத₄னம் செய்யவேண்டும். இவ்வர்ச்சகருக்குப் பரத்வமாகிற பரவாஸுதே₃வநிலை எட்டாது, வாஸுதே₃வன், ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்நன், அநிருத்₃த₄னென்னும் வ்யூஹநிலையும் அங்கு செல்லக்கூடிய கால் வலிமையுள்ளவர்களுக்கே எட்டும். ராமன், க்ருஷ்ணன் முதலான விப₄வாவதாரங்கள் அக்காலத்திலுள்ளார்க்கே பயன்படும். அர்ச்சாவதாரமான உகந்தருளின நிலங்களிலே எப்போதும் கைங்கர்யம் செய்வது இயலாது. ஆகையால் இவனுக்கு ஸத்₃ஸர்வகாலமும் பற்றக்கூடியது அந்தர்யாமி நிலையேயாகும். இவனைத் திருத்துவதற் காகவே நிற்கிறவிடமன்றோ அந்நிலை. பரம், வ்யூஹம் முதலான மற்ற விடங்களில் இருந்துகொண்டு எம்பெருமான் ஜீவனிடம் பண்ணும் அன்பைக் காட்டிலும் மிகுதியான அன்பை இவ்வந்தர்யாமி நிலையி லிருந்துகொண்டே அதி₄கமாகப்பொழிகிறான். இதைப் பின்வரும் அருளிச்செயல்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. (1) [திருவாய் 2-5-1] (2)[பெரியாழ்திரு 5-4-9] (3)[நான்திருவ 85] (4)[பெரியதிரு 11-3-7] (5) [திருவாய் 10-8-6] (6) [திருச்சந்த 65]

இங்கிருக்குமிடத்தில் தானொருவனுமேயோ ? என்னில்:-
 “அரவிந்தப்பாவையுந் தானும் அகம்படி வந்து புகுந்து” என்கிற
 படியே நாய்ச்சிமாரோடும் ஸர்வபரிகரத்தோடும் கூடியிருக்
 கிற இவனை இந்நம்பியார் திருவாராத₄நம் பண்ணும்படி:-
 “ப்₃ராஹ்மே முஹுர்த்தே சோத்த₂ய” என்கிறபடியே ஸத்
 வோத்தர காலத்திலே பிறந்து, “ஆத்மனோ ஹிதம்” என்கிற
 நன்ஞானத்துறைபடிந்தாடி, அத்துறையிலே ஒரு குடம் திரு
 மஞ்சநத்தை யெடுத்து, குருபரம்பராநுஸந்த₄நத்தாலே
 கோயிலிலே வந்து அந்யஸேஷத்வநிவ்ருத்தி பூர்வமான
 அநந்யார்ஹஸேஷத்வாநுஸந்த₄நத்தாலே தண்டனிட்டு,
 உய்த்துணர்வென்னும் ஒளி கொள் விளக்கேற்றி,
 அநந்யஸரணத்வாநுஸந்த₄நமாகிற திருவிளக்கை எழுத்

இந்த அந்தர்யாமி நிலையில் எம்பெருமான் தனியாக எழுந்தருளி
 யிருக்கிறானோ? எனில் “அரவத்தமளியினோடும் அழகிய பாற்கடலோ
 டும் அரவிந்தப் பாவையும் தானும் அகம்படிவந்து புகுந்து” [பெரியாழ்
 திரு 5-2-10] என்கிறபடியே நாய்ச்சிமாரோடும் ஆதி₃ஸேஷன் முத
 லான பரிஜனங்களோடும் கூடியேயிருக்கிறான். இந்த எம்பெருமானை
 இந்த ஜீவனுகிற அர்ச்சகன் தினந்தோறும் திருவாராத₄னம் பண்
 ணும் ப்ரகாரம் இனி விவரிக்கப்படுகிறது. “ப்₃ராஹ்மே முஹுர்த்தே
 சோத்த₂ய சிந்தயேத்” என்கிறபடியே “சிற்றஞ்சிறுகாலே” [திருப்
 பாவை 29] எனப்படும் ப்₃ராஹ்ம முஹுர்த்தமாகிற ஸத்வ
 கு₃ணம் நிறைந்த காலத்திலே விழிப்படைந்து எம்பெருமானைப்
 பற்றிய சிந்தனையாகிற பிறவியை அடையவேண்டும். முற்கூறிய
 ப்ரமாணத்தில் “ஆத்மனோ ஹிதம் சிந்தயேத்” என்று ‘தனக்கு
 ஹிதத்தைச் சிந்திக்கவேண்டும்’ என்று கூறியிருக்கையாலே “காலை
 நன்ஞானத்துறைபடிந்தாடி” [திருவிருத்தம் 93] என்று ஆழ்வார்
 அருளியபடியே, ஹிதசிந்தனமாகிற நன்ஞானத்துறையிலே ஸ்நானம்
 பண்ணவேண்டும். அந்தத் துறையிலிருந்து ஒரு குடம் திருமஞ்
 சனத்தை (ஹிதசிந்தனத்தை) எடுத்து குருபரம்பரையை அநு
 ஸந்தி₄த்துக்கொண்டு அந்தர்யாமி எம்பெருமானுடைய கோயிலிலே
 மானஸிகமாக வந்து “வேறெவர்க்கும் அடியேன் அடிமைப்பட்டவன்
 அல்லன். எம்பெருமானுக்கே உரியேனாவேன்” என்னும் அநுஸந்த₄ன
 மாகிற தீ₃ர்க்க₄த₃ண்ட₃ன் ஸமர்ப்பித்து “உய்த்துணர்வென்னும் ஒளி
 கொள்விளக்கேற்றி” [மூன். திருவ 94] என்கிறபடியே “எம்பெருமான்
 ஒருவனே நாம் உய்வதற்கு உபாயம்” என்னும் அநுஸந்த₄னமாகிற
 வா—58

தூண்டி, அநந்யபேடாகூத்வாநுஸந்தாநத்தாலே ப்ரயோஜநாந்தரமாகிற துராலை விலக்கிவிட்டு, ஸம்பந்தஜ்ஞாநாநுஸந்தாநத்தாலே திருவடி விளக்கி, “அன்பினால் ஞானநீர்கொண்டாட்டுவன் அடியனேனே” என்கிற படியே திருமஞ்சநஞ்செய்து, “வான்பட்டாடையும்தே” என்கிறபடியே வாசிகாநுஸந்தாநத்தாலே திருப்பரியட்டஞ்சாத்தி, “பூசஞ்சாந்தென்னெஞ்சமே” என்கிறபடியே மாநஸாநுஸந்தாநத்தாலே சாத்துப்படிசாத்தி, “தேசமான அணிகலனும் என் கைகூப்புச் செய்கையே” என்கிற புரையற்ற அஞ்ஜலியாலே திருவாபுரணஞ்சாத்தி, “நாடாத மலர்” என்றும், “விண்டுவாடா மலர்” என்றும், “இன மலரெட்டுமிட்டு” என்றும், “கந்தமாமலரெட்டுமிட்டு” என்றும் சொல்லுகிற ஆநுகூல்யத்தாலே திருமாலேசாத்தி, “பூவிற்புகையும் விளக்குஞ்சாந்தமும் நீரும்மலிந்து மேவித்

ஞானச்சுடர் விளக்கை ஏற்றி, ‘எம்பெருமானொருவனே பேடாகூயம்’ என்றும் அநுஸந்தானத்தாலே மற்ற பயன்களாகிற கோதான பகுதியை விலக்கிவிட்டு அந்த ஒளி விளக்கை நன்கு ஒளிவிடும்படி தூண்டி விடவேண்டும். எம்பெருமானுக்கும் நமக்குமுள்ள உறவு பற்றிய அநுஸந்தானத்தாலே அவனுக்குத் திருவடி விளக்கவேண்டும். “அன்பினால் ஞானநீர்கொண்டு ஆட்டுவன் அடியனேனே” [திருக்குறுந்தாண்டகம் 15] என்கிறபடியே புக்தியாகிற ஞானநிறைக் கொண்டு திருமஞ்சனம் செய்யவேண்டும். “வாசகஞ்செய்மாலையே வான்பட்டாடையும்தே” [திருவாய் 4-3-2] என்கிறபடியே, வாயாரத்துதிக்கையாகிற வஸ்த்ரத்தை எம்பெருமானுக்குச் சாத்த வேண்டும். “பூசஞ்சாந்தென் நெஞ்சமே” [திருவாய் 4-3-2] என்கிறபடியே நெஞ்சாலே அநுஸந்திக்கையாகிற சந்தனத்தைச் சாத்தவேண்டும். “தேசமான அணிகலனும் என் கைகூப்புச் செய்கையே” [திருவாய் 4-3-2] என்கிறபடியே ஒரு பயனை எதிர்பாராத அஞ்ஜலியாகிற திருவாபுரணத்தைச் சாத்த வேண்டும். “நாடாத மலர்” [திருவாய் 1 4 9] “விண்டுவாடா மலர்” [திருவாய் 9-10-3] “இனமலரெட்டுமிட்டு” [பெரியதிரு 1-2-7] “கந்தமாமலரெட்டுமிட்டு” [பெரியதிரு 3-5-6] என்று சொல்லுகிற புகூவதாநுகூல்யமாகிற வாடாத திருமாலையைச் சாத்தவேண்டும். “பூவிற்புகையும் விளக்கும் சாந்தமும் நீரும் மலிந்து மேவித்தொழு

தொழுமடியார்” என்கிற அநுஸந்தாநத்தாலே தூபங் கண்டருளப்பண்ணி, “மாடுவிடாதென்மனன், பாடுமென்நா- ஆடும் எனங்கம்” என்கிறபடியே புகுத்திப்ரேரிதமான ந்ருத்த கீதவாத்யங்கண்டருளப்பண்ணி, கர்த்ருத்வநிவ்ருத்திபூர்வக மான அநுஸந்தாநத்தாலே “அஹமந்நம்” என்கிற படியே அவனுக்கு பேடாக்யமாக்கி, “அஹமந்நாத்:” என் கிறபடியே தானும் புஜித்து, “எம்பெருமான் தாள்தொழுவா ரெப்பொழுதும் என்மனத்தேயிருக்கின்றாரே” என்கிறபடியே இப்படி உணர்த்தின ஆசார்யன் விஷயத்திலே க்ருதஜ்ஞ தானுஸந்தாநத்தோடே தலைக்கட்டுகை. இருபத்துநால்வ ரிலே அஞ்சுபேர் க்ராமணிகள். இவ்வைவரோடும் கூடா தாரைஸ்வர்யம் இது; இவ்வைவரோடும் கூடினார் இமையாத கண் பறியுண்டுவிடுவார்கள்.

மடியாரும் பகவரும் மிக்கதுலகே” [திருவாய் 5-3-9] என்கிற பாசுரத்தை அநுஸந்திப்பதாகிற தூபத்தை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும், “மாடுவிடாதென்மனன்; பாடுமென்நா; ஆடுமென் அங்கம்” [திருவாய் 1-6-3] என்கிறபடியே எம்பெருமானிடம் அன்பினால் செய்யப்படும் நாட்டி யம், பாட்டு, வாத்தியம் வாசித்தல் ஆகியவற்றைக் கண்டருளப் பண்ண வேண்டும். “இவற்றையெல்லாம் நாம் செய்தோமல்லோம்” என்னும் அநுஸந்தானத்தாலே “அஹமந்நம்” [தை-புருகு 10-6] [நான் எம் பெருமானுக்கு அன்னம்போல் பேடாக்யம் ஆனவன்] என்கிறபடியே எம்பெருமானுக்குத் தன்னை பேடாக்யமாக்கவேண்டும். “அஹமந்நாத்:” [தை-புருகு 10-6] [என்னை உண்டு (அநுபுவித்து) உகக்கும் எம் பெருமானாகிற உணவை உண்பவன் நான்] என்கிறபடியே தன்னை அநு புவித்து உகக்கும் எம்பெருமானைத் தானும் அநுபுவிக்கவேண்டும். “எம்பெருமான் தாள்தொழுவார் எப்பொழுதும் என் மனத்தேயிருக்கின் றாரே” [பெரியதிரு 7-4-2] என்கிற பாசுரத்தை அநுஸந்தித்து, இந்தத் திருவாராதநக்ரமத்தை நமக்குக் காட்டிய ஆசார்யவிஷயத்தில் நன்றி பாராட்டி, திருவாராதநத்தைப் பூர்த்திசெய்யவேண்டும். இரு பத்துநாலு அசேதன தத்வங்களிலே மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐந்து ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களும் அனைவரையும் படாதபாடு படுத்தும் கிராம அதிகாரிகளைப் போன்றவர்கள். இந்த ஐவருக்கு வசப்படாதவர்களுக்கு இந்த அந்தர்யாமி ஆராதநமாகிற செல்வம் கிட்டும். இவ்வைவர்க்கு வசப்பட்டவர்கள் “இமையாதகண்” [முதல்- திருவாய் 32] எனப்படும் ஞானக் கண்ணைப் பறிகொடுத்து விடுவார்கள்.

நானூற்றுமுப்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

நம்மாழ்வார் அறிவுகலங்கினபோதோடு, அறிவுநடையாடினபோதோடு, a அஹங்காரம் தலைமண்டையிட்ட போதோடு, அநுவர்த்தநத்தோடு வாசியற மிது, நமல்லது வாய்திறக்க அறியார். எங்ஙனையென்னில்-அறிவுகலங்கின போது, b “சிந்தைகலங்கித் திருமாலென்றழைப்பன்” என்பர்; அறிவு நடையாடினபோது, c “திருமால்! நான்முகன் செஞ்சடையானென்றிவர்கள், எம்பெருமான் தன்மையை யாரறிகிற்பார்” என்பர்; அஹங்காரம் தலைமண்டையிட்ட போது, d “திருமால் தலைக்கொண்ட நங்கட்கெங்கேவரும் தீவினை” என்பர்; அநுவர்த்தநத்தில் e “அடிமை செய்வார் திருமாலுக்கே” என்பர்.

நானூற்றுமுப்பத்தாரும் வார்த்தை

திருமங்கையாழ்வாரை ஈஸ்வரன் ஆக்கலாம் விரகே தென்று பார்த்தவிடத்து, “இவர் விஷயாந்தர ப்ரவணராகையாலே இவர் பக்கல் ஸாஸ்த்ரம் ஜீவியாதாயிருந்தது; இவர் விஷயாந்தரங்களிலே வந்தால், ‘இது விலக்ஷணம், இது அவிலக்ஷணம்’ என்றறிகிற உள்மானம் புறமானம் அறிவாரொருத்தராயிருந்தார் என்கிற இதுவே பற்றாசாக நம்மை விஷயமாக்கினால் மீட்கக்கூடும்” என்று தன்வடிவைக் காட்ட, அதிலே அதிப்ரவணராய், அர்ச்சாவதாரத்துக்கு அவ்வருகு ஒன்றும் அறியாதபடியானார்.

நானூற்றுமுப்பத்தைந்தாம் வார்த்தை

a அஹங்காரம் ... ப₄க₃வத்₃ஸம்ப₃ந்த₄த்தால் ஏற்படும் ஸாத் விகாஹங்காரம். b [திருவாய் 9-8-10] c [திருவாய் 8-3-9] d [திருவிருத்தம் 87] e [திருவாய் 6.5-11]

நானூற்றுமுப்பத்தாரும் வார்த்தை

திருமங்கையாழ்வார், இதர விஷயங்களில் பரமரஸிகராயிருந்து அவற்றில் ஏற்றத்தாழ்வுகளை அறிந்துமண்கிறவராயிருந்தபடியாலே, அந்த ரஸிகத்வத்தையே பற்றாசாகக்கொண்டு இவரைத்திருத்த நினைத்த எம்பெருமான், ஒப்பற்ற தன் வடிவழகைக் காட்ட, அதிலே மிகவும் ஈடுபட்டு, அர்ச்சாவதாரம் தவிர வேறென்றை அறியாதவராக ஆனார் என்று கருத்து.

நானூற்றுமுப்பத்தேழாம் வார்த்தை

நம்மாழ்வாரை ஈஸ்வரன் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டி அங்கீகரித்தான். அவருக்கு எல்லாம் பரத்வத்திலேயாயிருக்கும்; இவர்க்கு எல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலேயாயிருக்கும். எங்ஙனையென்னில்; அவர் தொழுவது a கண்ணன்விண்ணாரை; இவர்தொழுவது b கண்ணபுரந் தொழுதாளென்றும்; அவர் தூதுவிடுவது c “வீசுஞ்சிறகால் பறத்திர் விண்ணாடு நுங்கட்கெளிது” என்றும்; இவர் தூதுவிடுவது d “செங்கால மடநாராயின்றேசென்று திருக்கண்ணபுரம்புக்கு” என்றும்; அவர் மடலெடுப்பது e “சேனையர் வானத்திருக்கும் தேவ பிரான் றன்னை-குதிரியாய் மடலுர்தும்” என்றும்; இவர் மடலெடுப்பது f “சீரார்கணபுரம்...ஊராய வெல்லாம் ஒழியாமே... ஊராதொழியேன்” என்றும்; அவர் வளையிழப்பது-g விண்ணார் தொழவே சரிகின்றது சங்கம்” என்றும்; இவர் வளையிழப்பது h “திருக்கண்ண புரத்துறையும் வரையெடுத்த பெருமானுக் கிழந்தேனென் வரிவளை” என்றும்; அவரெண்ணுவது i “மாகவைகுந்தம் காண்பதற்கென்மனம் ஏகமெண்ணும்” என்றும்; இவரெண்ணுவது-j “கண்ணபுரந்தொழும் கார்க்கடல் வண்ணர்மேல் எண்ணம்” என்றும்; அவர் விரும்புவது k “அந்தமில் பேரின்பத்தடியோடிருந்தமை” என்றும்; இவர் அந்தரங்கும் l “காட்டினாய் கண்ணபுரத்துறையம்மானே” என்றும்; அவர்க்கு ஜ்ஞாநப்ரதன் m “ஏனத்துருவா யிடந்தபிரான்”; இவர்க்கு ஜ்ஞாநப்ரதன் n வயலாலிணை

நானூற்றுமுப்பத்தேழாம் வார்த்தை

நம்மாழ்வாருக்கும் திருமங்கையாழ்வாருக்குமுள்ள வேறுபாட்டை விளக்குகிறது இவ்வார்த்தை. நம்மாழ்வாருக்குப் பரத்வத்திலேயுள்ள ஈடுபாடு திருமங்கையாழ்வாருக்கு அர்ச்சாவதாரத்தில் உண்டு என்றபடி. a [திருவிருத்தம் 47] b [பெரியதிரு 8-2-1] c [திரு விருத்தம் 54] d [திருநெடு 27] e [திருவாய் 5-3-9] f [சிறியதிரு மடல் 72-77] g [திருவிருத்தம் 47] h [பெரியதிரு 8-3-1] i [திருவாய் 9-3-7] j [பெரியதிரு 8-2-4] k [திருவாய் 10-9-11] l [பெரியதிரு 8-10-9] m [திருவிருத்தம் 99] n [பெரியதிரு 3-6-2] o [திருவா

வாளன்; அவருக்கு ஸேஷி o “ஒருமாதெய்வம் மற்றுடையமோ யாமே” என்கிற ஐகூத்காரணவஸ்து; இவர்க்கு ஸேஷி p “அரங்கநகரப்பா! துணியேனினி நின்னருளல்ல தெனக்கு” என்றும்; அவர்க்கு உபாயம் q “அந்நலனுடையொருவனை நணுகினம் நாமே” என்றும், இவர்க்கு உபாயம் r “குறுங்குடக்கே யென்னை உய்த்திடுமின்” என்றும்.

நானூற்றுமுப்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

திருவடிகள்—ஸேஷியுமாய் உபாயமுமாய், உபேயமுமாய், பூாதகமுமாய், ஸர்வரக்ஷகமுமாயிருக்கும். எங்ஙனே யென்னில்; a “துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே” என்கையாலே - ஸேஷித்வம் சொல்லிற்று; b “ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணுகத்தந்தொழிந்தாய்” என்கையாலே - உபாயத்வம் சொல்லிற்று; c “கோலமாமென் சென்னிக்குன் கமலமன்ன குரைகழலே” என்கையாலே-உபேயத்வம் சொல்லிற்று, d “அழித்தாயுன் திருவடியால்” என்கையாலே - பூாதகத்வம் சொல்லிற்று; e “ஊர்ந்த சகடம் உதைத்த பாதத்தன்” என்கையாலே-ஸர்வரக்ஷகத்வம் சொல்லிற்று.

திருமேனியும்—ருசிஜநகமுமாய், உபாயமுமாய், உபேயமுமாய், ஸேஷியுமாய், பூாதகமுமாயிருக்கும். எங்ஙனே யென்னில்;-f “காரார் திருமேனி கண்டதுவே காரணமா”

சிரியம் 7] p [பெரியதிரு 11-8-8] q [திருவாய் 1-1-3] r [பெரியதிரு 9-5].

நானூற்றுமுப்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

எம்பெருமானுடைய திருவடிகளுக்குள்ள ஸேஷித்வம், உபாயத்வம், உபேயத்வம், பூாதகத்வம், ஸர்வரக்ஷகத்வம் என்னும் பெருமைகளையும், திருமேனிக்குள்ள ருசிஜனகத்வம், உபாயத்வம், உபேயத்வம், ஸேஷித்வம், பூாதகத்வம் ஆகிய பெருமைகளையும், திருவதாரத்துக்குள்ள தூரகத்வம், ப்ரரப்யத்வம், பேக்யத்வம், பூாதகத்வம் என்னும் பெருமைகளையும், திருக்கண்களுக்குள்ள ரக்ஷகத்வம், ஸேஷித்வம், உபாயத்வம், பூாதகத்வம் என்னும் பெருமைகளையும் அருளிச்செயல் சந்தைகளைக்காட்டி நிரூபிப்பது இந்த வார்த்தை. a [திருவாய் 1-1-1] b [திருவாய் 6-7-10] c [திருவாய் 4-8 6] d [திருவாய் 6-2-9] e [திருவாய் 5-3-3]

என்கையாலே - ருசிஜநகத்வம் சொல்லிற்று; g “வண்ண மருள்கொள்” என்கையாலே - உபாயத்வம் சொல்லிற்று; h “காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி” என்கையாலே - உபேயத்வம் சொல்லிற்று; i “எம்மண்ணல் வண்ணமேயன்றி வாய் உரையாது” என்கையாலே-ஸேஷித்வம் சொல்லிற்று; j “சிவனெடு பிரமன் வண்திருமடந்தை சேர் திருவாகம் எம்மாவியீரும்” என்கையாலே பூதாதகத்வம் சொல்லிற்று.

திருவதாரமும்—தூரகமுமாய்,/(ஸேஷியுமாய்,)ப்ராப்யமுமாய், பேடாக்யமுமாய், பூதாதகமுமாயிருக்கும். எங்ஙனே யென்னில்; k “அமுதவாயிலூறிய நீர்தான் கொணர்ந்து புலராமே பருக்கி இளைப்பை நீக்கீரே” என்கையாலே-தூரகத்வம் சொல்லிற்று; l “பவளவாய் முறுவலும் காண்போம் தோழி” என்கையாலே - ப்ராப்யத்வம் சொல்லிற்று; m “கனியிருந்தனைய செவ்வாய்” என்கையாலே-பேடாக்யத்வம் சொல்லிற்று; n “முறுவல் என தாவியடும்” என்கையாலே - பூதாதகத்வம் சொல்லிற்று.

திருக்கண்களும்—ரக்ஷகமுமாய், ஸேஷியுமாய், உபாயமுமாய், உபேயமுமாய், பூதாதகமுமாயிருக்கும். எங்ஙனே யென்னில்;-o “உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டா மரைக்கண்ணா” என்கையாலே-ரக்ஷகத்வம் சொல்லிற்று; p “அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனனை” என்கையாலே - ஸேஷித்வம் சொல்லிற்று; q “அமலங்களாக விழிக்கும்” என்கையாலே - உபாயத்வம் சொல்லிற்று; r “தாமரைக்கண்களுக்கற்றுத் தீர்ந்து” என்கையாலே - உபேயத்வம் சொல்லிற்று; s “தாமரைக்கண்கள் கொண் டீர்தியாலோ” என்கையாலே - பூதாதகத்வம் சொல்லிற்று.

f [சிறியதிருமடல் 55] g [திருவாய் 6-10-3] h [திருவாய் 5-3-4] i [பெரியதிரு 7-3-7] j [திருவாய் 9-9-6] k [நாச்.திரு 13-4] l [பெரியாழ்திரு 3-4-6] m [திருமாலை 18] n [திருவாய் 7-7-5] o [பெரியதிரு 7-1-9] p [திருவாய் 6-7-10] q [திருவாய் 1-9-9] r [திருவாய் 7-3-3] s [திருவாய் 10-3-1] / விவரணையில்லாமையால் இது ப்ரக்ஷிப்தம்.

வாளன்; அவருக்கு ஸேஷி o “ஒருமாதெய்வம் மற்றுடையமோ யாமே” என்கிற ஐகூத்தகாரணவஸ்து; இவர்க்கு ஸேஷி p “அரங்கநகரப்பா! துணியேனினி நின்னருளல் தெனக்கு” என்றும்; அவர்க்கு உபாயம் q “அந்நலனுடையொருவனை நணுகினம் நாமே” என்றும், இவர்க்கு உபாயம் r “குறுங்குடிக்கே யென்னை உய்த்திடுமின்” என்றும்.

நானூற்றுமுப்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

திருவடிகள்—ஸேஷியுமாய் உபாயமுமாய், உபேயமுமாய், பூதாதுகமுமாய், ஸர்வரக்ஷகமுமாயிருக்கும். எங்ஙனையென்னில்; a “துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே” என்கையாலே - ஸேஷித்வம் சொல்லிற்று; b “ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணுகத்தந்தொழிந்தாய்” என்கையாலே - உபாயத்வம் சொல்லிற்று; c “கோலமாமென் சென்னிக்குன் கமலமன்ன குரைகழலே” என்கையாலே-உபேயத்வம் சொல்லிற்று, d “அழித்தாயுன் திருவடியால்” என்கையாலே - பூதாதுகத்வம் சொல்லிற்று; e “ஊர்ந்த சகடம் உதைத்த பாதத்தன்” என்கையாலே-ஸர்வரக்ஷகத்வம் சொல்லிற்று.

திருமேனியும்—ருசிஜநகமுமாய், உபாயமுமாய், உபேயமுமாய், ஸேஷியுமாய், பூதாதுகமுமாயிருக்கும். எங்ஙனையென்னில்;-f “காரார் திருமேனி கண்டதுவே காரணமா”

சிரியம் 7] p [பெரியதிரு 11-8-8] q [திருவாய் 1-1-3] r [பெரியதிரு 9-5].

நானூற்றுமுப்பத்தெட்டாம் வார்த்தை

எம்பெருமானுடைய திருவடிகளுக்குள்ள ஸேஷித்வம், உபாயத்வம், உபேயத்வம், பூதாதுகத்வம், ஸர்வரக்ஷகத்வம் என்னும் பெருமைகளையும், திருமேனிக்குள்ள ருசிஜநகத்வம், உபாயத்வம், உபேயத்வம், ஸேஷித்வம், பூதாதுகத்வம் ஆகிய பெருமைகளையும், திருவதாரத்துக்குள்ள தூரகத்வம், ப்ரரப்யத்வம், பேராக்யத்வம், பூதாதுகத்வம் என்னும் பெருமைகளையும், திருக்கண்களுக்குள்ள ரக்ஷகத்வம், ஸேஷித்வம், உபாயத்வம், பூதாதுகத்வம் என்னும் பெருமைகளையும் அருவிச்செயல் சந்தைகளைக்காட்டி நிரூபிப்பது இந்த வார்த்தை. a [திருவாய் 1-1-1] b [திருவாய் 1-7-10] c [திருவாய் 4-3-6] d [திருவாய் 6-2-9] e [திருவாய் 5-3-3]

நானூற்றுநாற்பதாம் வார்த்தை

a “பச்சைமாமலைபோல் மேனி” என்றது - ஒருத்தரிட்டு ஆகாதொழிகையும், எல்லாவற்றிலும் பெருத்திருக்கையும், தானே எல்லாவற்றையும் தூரித்திருக்கவற்றுயிருக்கையும், இதிலே அந்வயித்தால் எங்கும் தெரியும்படியாயிருக்கையும், ஒருத்தரால் பேர்க்கப்போகாதாயிருக்கையும், இதிலே அந்வயித்தார்க்கு - ஸகல பேயாக் கங்களும் இதுக்குள்ளே உண்டாயிருக்கையும், சுத்தயாக் கதியின்றியிலே இருக்கையும், அஞ்சினான் புகலிடமாயிருக்கையும்.

b “கடலேயுமொப்பார்” என்கிறது-எல்லாவற்றையும் வளைத்துக்கொண்டிருக்கையும், கண்ணுக்கிலக்காயிருக்கச்செய்தே ஆழமும் அகலமும் அளவிடவொண்ணாதாயிருக்கையும், உயிரற்றவற்றை உட்கொள்ளாதொழிகையும், ஸ்வஸக்தி

நானூற்றுநாற்பதாம் வார்த்தை

a “பச்சைமாமலைபோல்மேனி” [திருமாலை 2] என்று எம்பெருமான் திருமேனிக்கு உபமானமிட்டது—(1) ஒருவராலும் செய்யப் படாததாயிருக்கை, (2) எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் பெருத்திருக்கை, (3) தானே எல்லாவற்றையும் தூரிக்கவல்லதாயிருக்கை, (4) இத்திருமேனியோடு தொடர்புகொண்டால் குன்றிலிட்ட விளக்குப்போலே எங்கும் தெரியும்படி இருக்கை, (5) எவராலும் பேர்க்கமுடியாததாயிருக்கை, (6) இதிலே தொடர்பு கொண்டவர்களுக்கு இதற்குள்ளேயே எல்லா இன்பங்களும் உண்டாயிருக்கை, (7) போதல் வருதல் இல்லாமல் நிலையாயிருக்கை, (8) அஞ்சுகிறவர்களுக்கெல்லாம் (ஸுக்ஷ்ம வளைப்போலே)போய்ச்சேரும்டமாயிருக்கை என்னும் மலைகளுக்குள்ள பெருமைகள் திருமேனிக்கும் உண்டு என்று காட்டுகிறது என்று கருத்து.

b “கடலேயுமொப்பார்” [பெரிய திரு 2-8-8] முதலான இடங்களில் எம்பெருமான் திருமேனிக்குக் கடலை உபமானமிட்டது—(1) எல்லாப் பொருள்களையும் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கை, (2) கண்ணால் காணலாம்படி இருந்தபோதிலும் ஆழமும் (கூம்பியாய்மும்) அகலமும் (பெருமையும்) அளவிடமுடியாததாயிருக்கை, 3. உயிர்போன வா—59

யாலே உள்ளுப்போகவொண்ணுதொழிகையும், தான் அள்ளி விநியோகும் கொள்ளவொண்ணுதொழிகையும் ஒன்றின் வாயாலே விநியோகங்கொள்ளலாயிருக்கையும், தூர்ஸ நீயமாயிருக்கையும்.

c “கார்முகில்” என்கிறது - தூர்ஸநமாத்ரத்தாலே தாப ஸாந்தியைப் பண்ணுகையும், எங்குமொக்க வர்ஷிக்கு மிடத்தில் தான் ஒரு ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதொழிகையும், கொண்டவன் ப்ரத்யுபகாரம் தேடாதொழிகையும், ஒருபடிப்பட உபகரிக்கப்பெறுமையாலே உடம்பு வெளுக்கையும்.

d “எண்ணும் பொன்னுருவாய்” என்றது- நித்யமாயிருக்கையாலும், ஸகலராலும் கௌரவிக்கப்படுவதொன்றாகையாலும், உரையுண்டாகையாலும், உண்டென்ன உயிர்நிற்கை

(அறிவில்லாத) பொருள்களை உள்ளே கொள்ளாததாயிருக்கை, 4. மஹாஸக்தி உள்ளவர்களும் தன் ஸக்தியாலே உள்ளே புக முடியாததாயிருக்கை, 5. எவராலும் தானாக அள்ளிப் பருகமுடியாததாயிருக்கை, மேக₄த்தின்(ஆசார்யர்களின்) மூலமாகவே அநுப₄விக்கத்தக்கதாயிருக்கை, 6. அழகாயிருக்கை என்னும் கடலுக்குள்ள பெருமைகள் திருமேனிக்கும் உண்டு என்று காட்டுகிறது.

c “கார்முகில்” [திருவாய் 2-3-7] முதலான இடங்களில் எம்பெருமானுடைய திருமேனிக்குக் காளமேக₄த்தை உபமானமிட்டது— 1. கண்டவுடன் களைப்பை ஆற்றுகை, 2. அனைவர்க்கும் கைம்மாறு கருதாமல் விருப்பங்களைப் பொழிகை, 3. இதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டவர்களும் ஒரு கைம்மாறு தேடவேண்டாதொழிகை, 4. நீடித்து உபகரிக்க இயலாவிடில் உடம்பு வெளுக்கை என்னும் காளமேக₄த்துக்குள்ள பெருமைகள் திருமேனிக்கும் உண்டு என்று காட்டுகிறது.

d “எண்ணும் பொன்னுருவாய்” [திருநெடு 1] முதலான இடங்களில் எம்பெருமானுடைய திருமேனிக்குப் பொன்னை உபமானமிட்டது—1. காரணமாகையாலே நித்யமாயிருக்கை, 2. அனைவராலும் மதிக்கப்படுவதாயிருக்கை, 3. உரைக்க உரைக்க மாற்றுக்குறையாமலிருக்கை, 4. உடையவனை உயிர் த₄ரிக்கச் செய்கை,

யாலும், இது கைப்பட்டவன் நினைத்தபடி பண்ணலாயிருக்கையாலும், அவனுக்கு அபிமதங்களுல்லாம் கொடுக்கவற்றுகையாலும், அலங்காரமாயிருக்கையாலும், ஆபத்துக்கு உதவுகையாலும், இது கைப்பட்டவனை “ஸ்ரீமான்” என்கையாலும், இது கைப்பட்டவன் ஸகலராலும் ஸேவ்யமானாயிருக்கையாலும் சொல்லுகிறது.

e “அந்தி மூன்றும் அனலோம்பும்” என்றது-காமாக்ஷி, கோபாக்ஷி, ஜாடூராக்ஷி. f “விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியர்” என்கிறது - வெட்டிவாளிலும் சிரமன்வாள் கனத்திருக்குமென்றபடி.

5. இதைப் பெற்றவன் நினைத்தபடி (*ஆபுரணம் முதலானவையாக) அழித்துப் பண்ணலாம்படியிருக்கை, 6. உடையவனுக்கு விரும்பியதையெல்லாம் கொடுக்க வல்லதாயிருக்கை, 7. அலங்காரமாயிருக்கை, 8. ஆபத்துக்கு உதவுகை, 9. இதை உடையவனை ‘ஸ்ரீமான்’ என்று புகழும்படியிருக்கை, 10. இதையுடையவன் அனைவராலும் ஸேவிக்கப்படுமவனாயிருக்கை என்னும் பொன்னுக்குள்ள பெருமைகள் திருமேனிக்கும் உண்டு என்று காட்டுகிறது.

e “அந்திமூன்றும் அனலோம்பும்” [பெரியதிரு 7-5-1] என்னும் சந்தைக்கு ஸ்வாபதேஸார்த்தமாவது—“ 1. காமம் என்னும் நெருப்பு, 2. கோபமென்னும் நெருப்பு, 3. ஜாடூராக்ஷினியினால் ஏற்படும் பசியாகிற நெருப்பு ஆகிய மூன்று அக்ஷனிகளையும் எல்லாக் காலத்திலும் அடக்குகிறவர்கள் ” என்று.

f “ சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியரே ” [திரு விருத்தம் 79] என்று நம்மாழ்வார், நித்யஸூரிகளைக் காட்டிலும் இவ்வுலகத்தில் இருந்துகொண்டு எம் பெருமானையே தொழுகிறவர்கள் சிறந்தவர்கள் என்று அருளிச்செய்தார். இதற்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் இங்கு கூறப்படுகிறது. நித்யஸூரிகளுடைய புறந்தொழாமை எவரையும் திருத்துவதற்குப் பயன்படாதாகையாலே, வேலையில்லாமல் கிடக்கும் வெட்டிவானை ஒத்தவர்கள் அவர்கள். இவ்வுலகில் உள்ளவர்களுடைய மறந்தும் புறந்தொழாமை பலரைத் திருத்துவதற்குப் பயன்படுகின்றதாகையாலே வேலை செய்யும் (சிரமம் செய்யும்) சிரமன் வானையொத்தவர்கள் இவர்கள், வெட்டி வானைக்

*எம்பெருமான் விஷயத்தில் பரநிலைமாறி தூதன், ஸாரதி முதலிய இழிதொழில்களையும் செய்பவனுக்குகை.

g “என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவிறுக்கு” என்றது- அணுகுதமான பாபம் விபுகுதமான க்ருபைக்கு எதிர் நிற்குமோ?

h நம்பிள்ளை ப்ரஹ்மதே₃ஸத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே பெரியகோயில் வள்ளலார் காணவர, “குலந்தரும்” என்கிற பாட்டில்-முதல்பத₃த்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்யவேணுமென்று பிள்ளையைக் கேட்க, “முரட்டுத் திருப்பதியானான் உன்னை நம்பூர்குலத்துக்கு ஸேஷமாக்கின குலம் தரும்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார்.

i “என் முடிவுகாணாதே என்னுள்கலந்தானை” என்னுடைய ஸத்தாஹாநி காணும்படிக்கீடான க்ருபாஹாநி

காட்டிலும் சிரமன் வாளுக்கு மதிப்பு அதிகமாயிருப்பது போலே நித்யஸூரிகளைக் காட்டிலும் இவ்வுலகில் சீதனையே தொழுவார்க்கு மதிப்பு அதிகம் என்று கருத்து.

g “என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவிறுக்கு” [திருவாய் 1.4-7] என்னும் சந்தையில் “எம்பெருமானுடைய கிருபைக்கும் பொறுக்கவொண்ணாதபடி இவள் என்ன பிழையைச் செய்துவிட்டாள்” என்று அருளிச்செய்தார் நம்மாழ்வார். அணுவான ஜீவன் செய்த பாபம் விபுவான எம்பெருமானிடமுள்ள கிருபையாலே மன்னிக்க முடியாததாகுமோ? என்று கருத்து.

h ப்ரஹ்மதே₃ஸத்திலே நம்பிள்ளை எழுந்தருளியிருக்கும்போது அவருடைய ஸிஷ்யரான பெரியகோயில் வள்ளலார் அவரிடம் “குலந்தரும்” [பெரியதிரு 1.1-9] என்னும் சந்தைக்குப் பொருள் கேட்க, “முரட்டுத் திருப்பதியான (தலைமைபெற்ற தி₃வ்யதே₃ஸமான) பெரியகோயிலில் காணியாட்சியுள்ள உன்னை, அப்ரஸித்த₄மான நம்பூரில் பிறந்தவனும் “ஊரிலேன் காணியில்லை” என்னும்படியிருக்கும் எனக்கு ஸேஷமாக்கினது திருவஷ்டாக்ஷரமன்றே; ஆகையால் அஹங்காரத்தை வினைக்கும் ஹேதுக்களால் ஏற்படும் பண்டைக்குலங்களைத் தவிர்த்து, தொண்டக்குலத்தையுடையவனும்படி செய்யும் என்பதே இதன்பொருள்” என்று அருளிச்செய்தார்.

i “என்முடிவு காணாதே என்னுள் கலந்தானை” [திருவாய் 2-5 8] என்னும் சந்தைக்குக் கருத்துக்கள் பின்வருமாறு:— 1. “ஆடியாடி” என்னும் திருவாய்மொழியில் அவனைப் பிரிந்த துன்பத்தாலே நான்

அவனுக்கில்லாமையாலே என்னை அங்கீகரித்தான் ; தொடங்கின உபாயம் முடிவதற்கு முன்னே என்னுள் கலந்தான். வறுத்த பயறுபோலே ஆத்மாநுபுவத்தளவிலே நின்று முடியாதபடி என்னுள் கலந்தான் ; என் அஹங்காரம் பாராதே குலங்கொண்டே பரிக்ரஹித்தான் ; அபரிச்சேத்யனான தன்னை நான் புஜிக்குமாபோலே அணுஸ்வரூபனான என்னை புஜித்தான்.

j “நானாவிதநரகம் புகும் பாவம் - நானே செய்தேன்” (தேந விநா த்ருணாக்ரமபி ந சலதி) நீசெய்து என்னைச் சொல்லலாமோ ? என்பார் ; அடாப்பழியிடுகிறார்களத்தனை

முடியப்புக, அதைக் காணக்கூடிய கருணையின்மை அவனுக்கு இல்லாமையாலே என்றோடு கலந்தான். 2. என்னைத் திருத்துவதற்காக அனாதிகாலமாகத் தொடங்கிப் பண்ணின ஸ்ருஷ்டி அவதாரம் முதலான முயற்சிகளாகிற உபாயாநுஷ்டானம் முடிவதற்கு முன்னே “இவர் கைநழுவிப்போய்விட்டால் என்செய்வது” என்னும் பதற்றத்தாலே என்றோடு புரையறக் கலந்தான். 3. வறுத்தபயிற்று முளைக்காது; அதுபோலே ஜீவன் ஆத்மாநுபுவமாகிற கைவல்யமோக்ஷத்தை அடைந்துவிட்டால் மறுபடியும் எம்பெருமானை அடைய முடியாது. அப்படி கைவல்யமோக்ஷத்தை அடைந்து நான் ஸ்வரூபநாஸத்தையடையாதபடி என்றோடு கலந்தான். 4. ஆத்மாவை முடிக்கும் அஹங்காரத்தை முடிவு என்னலாம்; என்னுடைய அஹங்காரத்தைக் கணிசியாமல், சுரங்கத்திலிருந்து மணியை எடுப்பவர்கள் அழுக்கோடே மணியைக் கைக்கொள்வதுபோலே என் அஹங்காரத்தோடேயே என்னைக் கைக்கொண்டான். 5. முடிவு என்னும் பதும் அணுவாய் அல்பமாயிருக்கும் தன்மையைக் கூறுகிறது; அளவற்ற தன்னை நான் அநுபுவிப்பதுபோலே அணுவான என்னைத் தான் அநுபுவித்தான்.

j “நானே நானாவித நரகம்புகும் பாவஞ்செய்தேன்” [பெரியதிரு 19-2] என்னும் அருளிச்செயல்சந்தைக்கு ஓர் அபூர்வார்த்தும் சொல்லப்படுகிறது. “நானே செய்தேன்?” என்று கேள்விக்குறியை வைத்துக்கொண்டு இவ்வளவு பாபங்களையும் நானாசெய்தேன்? “அவ்வான்றி ஓரணுவும் அசையாது” என்று உலகமெல்லாம் சொல்லும் செய்வித்தவனாகிற நியேயன்றோ காரணம். நீ செய்வித்துவிட்டு

யன்றோ ; நான் செய்ததென் ? தேவாங்கு சேற்றிலே விழுமாபோலே அவனுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான வஸ்து இப்படி படுவதே ! [நானே செய்தேன்] அஹங்காரமொன்றிலும் செய்தேன்.

நானூற்றுநாற்பத்தோராம் வார்த்தை

a “குளப்படியிலே தேங்கினால் குருவி குடித்துப்போம், வீராணத்தேரியிலே தேங்கினால் நாடு விளையும்” என்றருளிச் செய்தார் நாத்முனிகள்; இவ்வர்த்தத்தை உபயக்கொண்டா

என்மேல் அடாப்பழியிடலாமோ ? தேவர்களுக்குப் பிரியமான தேவாங்கு சேற்றிலே விழுவதுபோலே எம்பெருமானுக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே இனியதான இந்த ஆத்மவஸ்து நானாவிதநாகம்புகும் பாவம்செய்வதே என்று கருத்து. அல்லது “நானா செய்தேன் என் அஹங்காரம் செய்தது” என்றும் கொள்ளலாம்.

நானூற்றுநாற்பத்தோராம் வார்த்தை

இந்த வார்த்தையில் பல ஸூத்ரங்கள் உள்ளன. சிலவற்றுக்குப் பொருள் விளங்கவில்லை. தெரிவித்தால் தலையல்லால் கைம்மாறிலோமே. தெரிந்த ஸூத்ரங்களுக்குப் பொருள் எழுதுகிறோம். a நம்மாழ்வாரிடம் யோக்யத்யஸையிலே திருவாய்மொழி கேட்கும்போது “பொலிக பொலிக” [திருவாய் 5-2] என்னும் திருவாய்மொழியில் தம்மால் உணர்த்தப்பட்ட படிவிஷயதூசார்யரான எம்பெருமானை பற்றி நாத்முனிகளுக்கு அருளிச்செய்து அவருடைய விக்ஷஹத்தையும் அருளி “உம்முடைய பேரனைக்கொண்டு கடாக்கிச்செய்து ஸகலார்த்தங்களும் அவருக்குப் போய்ச்சேரும்படி ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்” என்று அருளிநார் நம்மாழ்வார். இவ்விஷயம் நாயனராச்சான்பிள்ளையருளிய சரமோபாயநிர்ணயத்தில் உள்ளது. இவ்விஷயத்தை நாத்முனிகள் அடிக்கடி “குளப்படியிலே.....நாடு விளையும்” என்னும் வார்த்தையாலே உணர்த்திக்கொண்டிருப்பாராம். இதன் கருத்தாவது—ஒரு மாட்டின் குளம்பின் அடியிலே தேங்கும் போது மழை நீர் சில குருவிகள் குடிப்பதற்கே பயன்படும். அதே மழைநீர் வீரநாராயண புரத்து (வீராணத்து) ஏரியிலே தேங்கினால் நாட்டிலுள்ள வயல்களெல்லாம் விளைந்து நாடே வாழும். அது போலே எம்பெருமானுக்கு முன் வரையிலுள்ள ஆசார்யர்களால் ஒருசில ஸிஷ்யர்களுக்கே பயன்படும் அதே அர்த்தங்கள் எம்பெருமானிடம் வந்து சேரும்போது உலகனைத்துக்கும் பயன்படும் என்

ருக்கு அருளிச்செய்தார்; உய்யக்கொண்டார் மணக்கால் நம்பிக்கு அருளிச்செய்தார்; மணக்கால் நம்பியும் ஆளவந்தார்க்குப் பச்சையிட்டார்; b 'இம்மஹாநுபுாவன் இத்த₂ரஸ நத்திலே புகுந்தானாகிலோ' என்றார் - ஆளவந்தார்; c 'ஆளவந்தார்க்கு எம்பெருமானார் ஏகலவ்யனன்றோ' என்றார் - எம்பார்; d 'வித்தாருங்காய் பிஞ்சிலேதெரியும்' என்றார் பெரிய (திருமலை)? நம்பி; e 'இதொரு திருவவதாரமோ?' என்றார் திருமாலையாண்டான்; f 'உன்னோடு வருகிறவன் நித்யஸூரிகளிலே

பது. இவ்விஷயங்களும் இவ்வார்த்தையும் நாதமுனிகளிடமிருந்து உய்யக்கொண்டாருக்கும், உய்யக்கொண்டாரிடமிருந்து மணக்கால் நம்பிக்கும், மணக்கால் நம்பியிடமிருந்து அவரால் தூதுவனைக் கீரையைப் பச்சையிட்டு வலீகரிக்கப்பட்ட ஆளவந்தாருக்கும், ஆளவந்தாரிடமிருந்து அவரது ஐந்து ஸிஷ்யர்கள் மூலமாக எம்பெருமானார்க்கும் வந்து சேர்ந்து, இவ்வார்த்தையின் கருத்தறிந்த எம்பெருமானார் எழுபத்துநாலு மதகுகளுள்ள வீராணத்தேரியாகத் தம்மை நாத, முனிகள் திருவுள்ளம் பற்றியதை அடியொற்றி எழுபத்துநாலு ஸிம்ஹாஸன திபதிகளைத் தமக்குப் ப்ரத₂ான ஸிஷ்யர்களாக அமைத்தார் என்றும் பூர்வாசார்ய க்ரந்த₂ங்கள் கூறும். b இம்மஹாநுபுாவன் - எம்பெருமானார். எம்பெருமானார் யாதுவப்ரகாஸன்டம் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது இவரே நாதமுனிகள் திருவுள்ளம்பற்றிய ப₄விஷயத்ர சார்யர் என்று அறுதியிட்டு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த வார்த்தை இது. c நேரில் வில்வித்தை பரீலாமல் குருபுக்தியாலேயே த்ரோணருடைய அர்ச்சையை முன் வைத்துக்கொண்டு அவருக்குத் தெரிந்த வில்வித்தை முழுவதையும் கற்ற ஏகலவ்யனைப்போலே, நேரில் ஒரு வார்த்தையும் பேசாவிடிலும் ஆளவந்தார் அறிந்ததனைத்தையும் அவருடைய பத்யாம்போருஹ (திருவடித் தாமரை)த்₂யானத்தாலே எம்பெருமானார் அறிவீர் என்று கருத்து. எம்பெருமானாரே தர்மைஆளவந்தாருக்கு ஏகலவ்யனாக அருளிச்செய்தார் என்று பல பூர்வாசார்ய க்ரந்த₂ங்களில் உள்ளது. d பல மரங்களுக்கு மூலகாரணமாயிருக்கும் விதைக் காயைப் பிஞ்சிலேயே கண்டுபிடித்துவிடலாம். அதுபோலே உலகம் வாழ்வந்தவர் எம்பெருமானார் என்பதை அவருடைய சிறுவயஸ்ஸிலேயே நாங்கள் கண்டுவிட்டோமென்று கருத்து. e தாம் ஆளவந்தாரிடம் கேளாத அர்த்த₂ங்களையும், ஆளவந்தார் திருவுள்ளமறிந்து எம்பெருமானார் அருளிச்செய்கிறார் என்று திருக்கோட்டியூர் நம்பி மூலமாக அறிந்து திருமாலையாண்டான் அவரை ஒரு அவதாரபுருஷராக அறுதியிட்டார் என்று கருத்து. f ராஜகுமாரியின்மேல் ஏறியிருந்த ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸை யாதுவப்ரகாஸன் விரட்டிச்சென்ற

ஒருவன்' என்றது - ப்₃ரஹ்ம ரக்ஷஸ்ஸு; g 'என்னுடைய திருவநந்தபுரம் எதிரேவந்தது' என்றார் - தெய்வவாரியாண்டான்; h 'ஊர்புக்குவருகிறேன்' என்றார் - திருக்கோட்டியூர்நம்பி; i 'பெருமானே சரணமென்னக்கண்டிலோம், ஆளவந்தாரே சரணமென்னக்கண்டிலோம், நாமென்செய்யக்கடவோம்?' என்றார் - பெரியநம்பி; j 'என்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் வாங்கிக்கொள்ளவோ இப்படி செய்கிறதென்றார் - ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானரையர்; k வைத்த கையிலும் வாங்கின கை தஞ்சம் என்றார் - அம்மங்கி; l "ஸர்வம் ப₃லவத: பத்₃யம்" என்றார் - முதலியாண்டான்;

போது, எம்பெருமானாரை நெஞ்சில்கொண்டு அந்த ப்₃ரஹ்மரக்ஷஸ் சொன்ன வார்த்தையிது. g இந்த ஐதிஹ்யம் ஆரூயிரப்படி குருபரம் பராப்ரப₄ாவத்தில் (பக்கம் 13c, 139) யழுனைத்துறைவர் வைப₄வத்தின் கடைசியில் காணப்படுகிறது. அங்கே கண்டுகொள்வது. h எம்பெருமானாரிருக்கும் டமேஊர் (உத்₃தே₃ஸ்யபூ₄ம்) என்று திருக்கோட்டியூர் நம்பியின் திருவுள்ளம். i எம்பெருமானருடைய ப்ரத₄ான ஆசார்யரான பெரியநம்பி உலகனைத்தும் 'எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம்' என்று சொல்லுவதைப் பார்த்து, "இப்பெருமை பெருமாளுக்கும் ஆளவந்தாருக்குக்கூட இல்லை. இது ஒரு மனுஷ்யத்தனத்தை மீறிய ப₄க₃வத்ஸங்கல்பத்தால் ஏற்பட்ட பெருமை" என்று திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்த வார்த்தை இது. j இவ்விஷயம் ஆரூயிரப்படியில் பக்கம் 287, 288-இல் திருவரங்கப் பெருமான் அரையர் எம்பெருமானருடைய வைப₄வத்தை வெளியிட்ட ப்ரகரணத்தில் உள்ளது. அங்கே கண்டு கொள்வது. k 'வைத்து அஞ்சல் என்ற கை'யாகிற நம்பெருமானருடைய கையைக் காட்டிலும், அவரிடம் உப₄யவிபூ₄திச் செல்வத்தையும் வாங்கின கையாகிற எம்பெருமானருடைய கையே தஞ்சம் என்று கருத்து. l 'ப₃லமுடையவனுக்கு அபத்₃யமான ஆஹாரமும் பத்₃யமாகும்' என்று இந்த ப்ரமாணத்துக்குப் பொருள். இது எம்பெருமானாரைப்பற்றி முதலியாண்டான் அருளிச்செய்தது. "த்₃ருஷ்டோ த₄ர்மவ்யதிக்ரம: ஸாஹஸம் ச பூர்வேஷாம்; தேஷாம் தேஜோ விஸேஷேண ப்ரத்யவாயோ ந வித்₃யதே" [கௌதமத₄ர்ம 1-3, 4] [பூர்வர்களான பெரியவர்கள் சில ஸமயங்களில் த₄ர்மத்துக்கு மாறுபட்ட கார்யங்களையும் ஸாஹஸமான கார்யங்களையும் செய்திருப்பதைக் காண்கிறோம். மிகுதியான தேஜஸ் உண்டாகையாலே அவர்களுக்கு அவை தவறில்லை] என்ற ஸம்ருதி வசனமும் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. ஆபத்துக்காலத்தில் வெள்ளை சாத்திக்கொண்டு எழுந்தருளியது போன்ற எம்பெருமானருடைய கார்யத்தைப்பற்றியதாய் இது இருக்கலாம்.

m பிதற்றென்றே இருந்தேன் என்றார் - கூரத்தாழ்வான் ;
n அன்னக்(டு)கடும் தீர்ந்ததென்றார் - அருளாளப்பெருமா
ளெம்பெருமானார் ; o அததீட்டை யாருக்குச் சொல்லுவேன்?
என்றார் - வங்கிபுரத்து நம்பி ; p பார்த்திட்டேனாகில்
செய்வதென்? என்றார் - பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் ; q அரு
ளிச்செய்த வார்த்தையும் பொய்யோ? என்றார் - பொன்

n “புனையறமா” (திருமழை-7) என்னும் பாசுரத்தின் வ்யாக்யானத்
தில் ஆழ்வான் ‘இஷ்டஸித்₃தி₄’ என்றொரு புறமதநூல் வாசிப்பதைக்
கேட்டிருந்ததாகவும் அருளுடைய திருத்தகப்பறான ஆழ்வார் அதற்கு
ப்ராயச்சித்தமாக மூர்பாது₃தீர்த்தும் ஸாதித்ததாகவும் ஸர் ஐதிஹ்யம்
எடுக்கப்பட்டுள்ளது ; இவ்வாதிஹ்யத்தில் “நீ அந்த இஷ்ட
ஸித்₃தி₄யை என் பினைத்திருந்தாய்?” என்று ஆழ்வார் கேட்க, “பிதற்
றென்றே இருந்தேன்” என்று ஆழ்வான் பதில் உரைத்திருக்கக்கூடும்.
n “எந்த எம்பெருமானார் மட்டும்” என்று வழிப்போக்கர்கள் சிலர்
கேட்பதைச் செவியுற்று “லோகாசார்யரான எம்பெருமானுக்குப்
போட்டியாக நாமும் ஒரு எம்பெருமானாவதா” என்று துலுக்குற்று,
அருளாளப்பெருமாள் தம் மடத்தை இடித்துவிட்டு எம்பெருமான்
மடத்திலேயே வாழத்தொடங்கினார் என்னும் ஐதிஹ்யம் குருபரம்பரா
ப்ரபு₄ரவாதி₃களில் ஸுப்ரஸித்₃த₄ம். ஏற்கனவே எம்பெருமான்
ஸுஷப்ரஸாதும் கிடையாமலிருந்த அந்நக்கேடும் அவர் மடத்தி
லேயே வாழத்தொடங்கியதிலிருந்து தீர்ந்தது என்று அவர் அருளிச்
செய்த வார்த்தையாயிருக்கலாம். ‘அன்னக்கடு’ என்று பாடமானால்
விஷாந்தம் என்று பொருள்படும். o பொருள் விளங்கவில்லை. p பொன்
னுச்சியாருடைய கண்ணாழகிலே பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் மிகவும்
ஈடுபட்டிருப்பதைப் பார்த்த எம்பெருமான் “இதைவிடச் சிறந்த
கண்ணாக்காட்டினால் இதைவிட்டு அதில் ஈடுபடுவிரா” என்று தாஸ
ரைக் கேட்க “இதைவிடச் சிறந்த கண்ணாப் பார்த்திட்டேனாகில் செய்வ
தென்? அவஸ்யம் ஈடுபடுவேன்” என்று பதில் சொன்ன வார்த்தையே
யிது. q எம்பெருமான் நியமனத்தினால் பொன்னுச்சியார் உடம்பி
லுள்ள நகைகளை ஸுராமாநுஜ ஸிஷ்யர்கள் கழற்றும்போது அவர்
கள் திருவுள்ளக்கருத்தைப் பின்சென்று தூங்குவதுபோலேயிருந்து,
ஒருபுறம் நகைகளைக் கழற்றியவுடன் மறுபுறம் புரண்டுகொடுக்க,
இவள் விழித்துக்கொண்டுவிட்டாள் என்று நினைத்து ஸிஷ்யர்கள்
ஒடிவிட, இதுபற்றிச் செவியுற்ற பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸருக்கும்
பொன்னுச்சியாருக்கும் நடந்த ஸம்வாதமிது. “புராகு₃வதர்களின்
திருவுள்ளத்தைப் பின்சென்று நடக்கவேணும்” என்று தேவரீர்
அடியேனுக்கு ஏற்கனவே அருளிச்செய்த வார்த்தையின்படி
வா—60

ஞாச்சியார் ; r பூணூரச்செப்பாயிருந்திலையீ! என்றார் - பிள்ளையுறங்காவில்லிதூஸர். s நஞ்ஜீயருக்கு விசேஷகடாக்ஷம் மூன்றுண்டு.

t நானவர்க்கு நல்லேனென்றார் - வடுகநம்பி ; u விஷத்ருஷ்டியான பாம்பைப்பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டாநின்றீர் என்றார் - அநந்தாழ்வான் ; v தொண்டனூர் நம்பி பின்னாட்டியாகப் பெற்றிலே னென்றார்-கொல்லிகாவலதூஸர்; wபாய்ந்தபாய்ச்சலே தஞ்சமென்றிருந்தேன் என்றார் ஆட்கொண்டவில்லிஜீயர் ; x நெருப்பெழுந்து தாக்கினபோது ஒன்றுண்டோ? என்றார் - கணியனூர் சிறியாச்சான் ; y நான்காண்கிற களவுக்கு இதொரு களவோ? என்றார் - திருப்பாவை பாடினார்; z ஆண்டாள் சாத்தின திருவாபுரணமோ,

தானே நடந்தேன். இப்போது கோபிக்கிறேர்; அவ்வார்த்தை பொய்யோ? ” என்றாள் பொன்னாச்சியார். r அதற்குப் பிள்ளையுறங்காவில்லிதூஸர் “இந்த ஸமயத்தில் நீ பாரதந்தர்யத்தைத்தானே காட்டியிருக்கவேண்டும். ஆபுரணங்களை இட்டுவைத்த செப்புப்போலே இருந்திருக்கவேண்டாமா? அப்படியிருந்திருந்தால் புகழ்வதர்களுடைய திருவுள்ளக்கருத்து முழுவதும் நிறைவேறியிருக்குமே. நீ ஸ்வாதந்தர்யத்தைக் காட்டியதால்தானே அவர்கள் பாதி விருப்பம் நிறைவேறியதோடு திரும்பும்படி ஆயிற்று” என்று பதில் கூறினார். s எம்பெருமானார் வேதாந்தியைத் திருத்தவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி பட்டருக்கு நியமித்தது முதலாவதான எம்பெருமானாருடைய விசேஷகடாக்ஷம். யாத்ராவாஸி ப்ரஹ்மணன் மூலமாக பட்டர் வேதாந்திக்குச் செய்திகள் அனுப்பியது இரண்டாவது விசேஷகடாக்ஷம். நேரில் சென்று வாதாபிக்ஷையை யாசித்து அவரை பட்டர் திருத்தியது மூன்றாவது விசேஷகடாக்ஷம்.

t வடுகநம்பியை ‘நீர் எம்பெருமானை உபேக்ஷிக்கிறீர்’ என்று சிலர் கேட்க “‘தேவுமற்றறியேன்’ என்றிருந்த மதுரகவியாழ்வாரைப் போலே நான் எம்பெருமானாருக்கு நல்லேன் ஆகையாலே எம்பெருமானைக் காற்கடைக் கொள்வதில் குறையில்லை” என்று வடுகநம்பி அருளிச்செய்தார். u முதல் a வரையில் சரித்திரங்கள் விளங்கவில்லை. y திருடனைச் சிலர் அடிக்க, “நான் செய்யும் ஆத்மாபஹாரத்திருட்டுக்கு ஒப்பிடும்போது இவன் செய்யும் திருட்டு ஒரு திருட்டாகுமா” என்று திருப்பாவை பாடினார் என்னும் பெரியவர் கூறியதாயிருக்கலாம். b இந்த வார்த்தை 313ம் வார்த்தையிலும் வந்துள்ளது.

களைந்த திருவாபுரணமோ உள்ளிருக்கிறது? என்றார் - தேவ ராஜப்பிள்ளை ; a த்ரிவித₄ ப்ரவ்ருத்த்யை நிவர்த்திக்க லாமோ? என்றார் - திருவரங்கத்தாழ்வார்; b “ப்ரஜைகள் நட மாடுகிற வாசலிலே பாம்பைப் பிடித்துவிடுவாரைப்போலே இவருக்கு நான் ஹிதஞ்சொன்னேன் ; இதென்னாய் விளை கிறதோ?” என்று, “உடலைக்காட்டி வெருட்டாதே உயிரைக் காட்டி அகப்படுத்திக்கொடு போகப்பார்” என்றருளிச்செய்தார் - அம்மங்கிக்கு ஆளவந்தார்.

எம்பார், பட்டருக்கருளிச்செய்த பத்துவார்த்தை

ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணம் இருக்கும்படியென் ? என்று ப₄ட்டர் எம்பாரைக்கேட்க, ஸகலவேத₃ ஸாஸ்த்ரங்களாலே அறுதியிட்ட அர்த்த₂த்தைப் பத்துவார்த்தையாலே ப₄ட்டருக்கு எம்பார் அருளிச்செய்தார். இப்பத்து வார்த்தையினுடைய வரலாறு சொல்லுகிறது; - a பெரியபெருமாளாகிற பெருங்கட லிலே ஆழ்வாராகிற காளமேக₄ம் படிந்து, க்ருபையாகிற அம்ருதஜலத்தைப் பாநம்பண்ணி, நாத₂முனியாகிற மஹா மேருவிலே வர்ஷித்து, பூர்வாசார்யர்களாகிற அருவிகளாலே போந்து, எம்பெருமானாராகிற ஏரியிலே தேங்கி, நம் ஆசார்யர்களாகிற மதகுகளாலே புறப்பட்டு, ஸம்ஸாரமாகிற

எம்பார் பட்டருக்கு அருளிச்செய்த
பத்து வார்த்தை

a லக்ஷ்மிநாத₂ாக்₂ய ஸிந்தெ₄ள ஸட₂ரிபுஜலத₃; ப்ராப்ய காருண்ய நீரம், நாத₂ாத்₃ராவப்₄யஷிஞ்சத் தத₃து ரகு₄வரம்பே₄ராஜசக்ஷார் ஜ₂ராப்₄யாம் | க₃த்வா தாம் யாமுநாக்₂யாம் ஸநிதம் அத₂ யதிந்த்₃ராக்₂யபத்₃மாகரேந்த்₃ரம், ஸம்பூர்ய ப்ராணிஸஸ்யே ப்ரவ ஹதி ப₃ஹுத₄ர தே₃ஸிகேந்த்₃ர ப்₄ரமௌகை₄; || [லக்ஷ்மி நாதனா கிற கடலில் நம்மாழ்வாராகிற காளமேகம் கருணை நீரை முகந்து நாத₂ முனிகளாகிற மலையிலே பொழிந்தது. அதற்குப்பின் உய்யக்கொண்டார் மணக்கால் நம்பிகளாகிற அருவிகளாலே யாமுனாசார்யர்(ஆளவந்தார்) ஆகிற பெரிய ஆற்றையடைந்து, அதற்குப்பின் (ஐந்து ஆசார்யர் களாகிற கால்வாய்களாலே) யதிராஜராகிற ஏரியை அடைந்து, எழுபத்தினுக்கு ஸிம்ஹாஸனாதி₄பதிகளாகிற மதகுகளாலே உயிர்

கழனிக்கு ஏறிப்பாய்கிறது; இனி b எத்தினாலிடர்க்கடல் கிடக்கிறாய்; அதன்றியே b₂ ப்ரக்ருத்யந்தத்தில் எம் பெருமான் திருவடிகளைப் பெறலாமன்றோ என்கிறது.

முதல் வார்த்தை; - c “காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்தடியேன்” என்றும், d “கங்குலும் பகலும் கண்துயிலறியான்” என்றும், e “பக்கம் நோக்கி நின்றலந்தேன் பாவிவேன் காண்கின்றிலேன்” என்றும், f “ப்ரபந்நஸ சாதகோ யத்வத்” என்றுமிருக்கை. 1.

இரண்டாம் வார்த்தை; - அப்பேறும் அவனாலே பெறவேணும் என்றிருக்கை. அதாவது - g “உன்னாலல்லால் யாவராலும் ஒன்றுங் குறை வேண்டேன்” என்றும், h “உனக்குப் பணிசெய்திருக்கும் தவமுடையேன்” என்றும், i “யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே” என்றும், j “எனதாருயிர் அவன்கையதே” என்றும், k “இனியுன் திருவருளாலன்றிக் காப்பரிதால்” என்றும், l “சேமம் செங்கோனருளே” என்றும், m “செய்த்தலை யெழுநாற்றுப்போல் அவன் செய்வனசெய்துகொள்ள” என்றுமிருக்கை. 2.

மூன்றாம் வார்த்தை; - இப்பேறுபெற்று வாழ நினைத்திருப்பார் தேவதாந்தர பஃஜநம் பண்ணுதொழிவர். அதாவது - n “மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்” என்றும், o “தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்ந்து நின்தாளிணைக்கீழ்வாழ்ச்சி” என்றும், p “கூராராழி வெண்சங்கேந்திக் கொடியேன்பால்

களாகிற பயிரின் பொருட்டுப் பலவாறு பாய்கிறது அந்நீர்] என்று எம்பார் அருளிய ஸ்லோகம் இங்கு அநுபஃவிக்கத்தக்கது. b [திருச்சந்த 115] b₂ ப்ரக்ருத்யந்தத்தில்-ஸரீரத்தின் முடிவில். c [திருவாய் 8-5-2] d [திருவாய் 7-2-1] e [திருவாய் 4-7-10] f [ப்ரபந்நன் சாதகம்போலே எம்பெருமானின் கருணை நிரை எதிர்பார்த்திருப்பவன்] என்பது இப்ரமாணத்தின் பொருள். g [திருவாய் 5-8-3] h [பெரியாழ் திரு 5-3-3] i [திருவாய் 2-9-9] j [திருவாய் 9-5-3] k [திருவிருத்தம் 62] l [திருவிருத்தம் 27] m [பெரியாழ்திரு 3-7-9] n [நான் திருவ 68] o [திருவாய் 3-2-4] p [திருவாய் 6-9-1] q [பெரு

வாராய்” என்றும். q “கண்டாரிசழ்வனவே காதலன் தான் செய்திடினும் கொண்டாணை யல்லாலறியாக் குலமகள்போல்” என்றுமிருக்கை, தன் பூர்த்தாவோடே தான் வாழவில்லை யாகிலும் பிறர்முகம் பாராதவனையிறே பதிவ்ரதை என்பது. 3.

நாலாம் வார்த்தை; - தேவதாந்தர பூஜநம் பண்ணு மவரோட்டை ஸஹவாஸம் வருந்தியும் கைவிடுவான். அதாவது - r “எண்ணுதேயிருப்பாரை இறைப்பொழுது மெண்ணேம்” என்றும், s “எண்ணுத மானிடத்தை யெண்ணுதபோதெல்லாம் இனியவாறே” என்றும், t “சடைத் தேவர்தம் துவக்கைப் பாராதொழிவதே!” என்றும், u “பரந்தாமத்தைப் பற்றுவதே” என்றும் - v ஸத்தான சாந்துக்குச் சுண்ணம்பு விரோதியாமாபோலேயும், w ஸ்தாலீஸம் ஸர்க்குத்தாலே ஜலத்துக்கு உஷ்ணம் ப்ரவேஸரிக்குமா போலேயும், x “ப்ராக்ருதாந்தம் த்யஜேத்” y “தஸ்ய ப்ரக்ருதி லக்ஷணம்” z “த்யவிஷத்யந்தம் ந த்யபக்தவ்யம் த்யவிஷந்தம் நைவ த்யாஜயேத் | பாண்டுவாந் த்யவிஷஸே ராஜந்! மம மாள் திரு 5-2] r [பெரிய திரு 2-6-1] s [பெரிய திரு 11-6-7] t “சடைமுடியையுடைய ஸிவன் கூடாது புருஷார்த்தங்களைக் கொடுப்பதனால் ஏற்படும் ஆகர்ஷணத்தை அலட்சியப்படுத்துவதே!” என்னுமிது முன்னோர் வார்த்தை. u “பரந்தாமத்தைப் (பரமபத்யத்தைப்) பற்றுவதே” என்னுமிதுவும் முன்னோர் வார்த்தை. v நல்ல சந்தனத் துக்குச் சுண்ணம்பு விரோதியாவது போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு தேவதாந்தரபரர்கள் விரோதிகள். w ஜலத்தை நேரே நெருப்பால் சூடாக்க முடியாதபோதிலும் ஒரு பாத்திரத்தில் இட்டால் நெருப்பு ஜலத்தைச் சூடாக்குவது போலே, தேவதாந்தரங்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நேரே ஒன்றும் செய்யமுடியாவிடிலும் தம் புக்தர்களோடு தொடர்பு ஏற்படுத்தித் தம்மீடம் ஈடுபாட்டை விளைத்துவிடுவர் என்று கருத்து. x ப்ராக்ருதர்களுடைய அந்நத்தையும் விலக்கவேண்டும் என்பது இதன் பொருள். y பூர்ணஸ்லோகம் கண்டவிடத்தில் பொருள் கண்டுகொள்வது. z [மஹாபாரதம் உத் 91-27] “த்யவேஷியின்அந்நம் உண்ணத்தகாதது. த்யவேஷிக்கு ஒருபோதும் உணவளிக்கக் கூடாது. அரசனே! நீ பாண்டுவர்களை த்யவேஷிக்கிரும்.

ப்ராண ஹி பாண்டுவா: ||” என்று ஸர்வஸக்திதானே அநாத்ரிக்கையாலே ஸர்வத்யா நமக்கும் அநாத்ரணீயம். 4.

அஞ்சாம் வார்த்தை: - உகந்தருளின திவ்யதேவஸங்களிலே வர்த்திப்பான். அதாவது—A “நல்லார்கள் வாடும் நளிரரங்கம்” என்றும், B “அற்றபற்றர் சுற்றிவாழும்நண்ணிரரங்கம்” என்றும், C “வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்காள்” என்றும், D “எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே” என்றும். பிள்ளை திருநறையூரையர், பட்டர் ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று தண்டணிட்டு ‘அடியேனுக்குத் தஞ்சமாக இருப்பதொரு வார்த்தையருளிச் செய்யவேணும்’ என்ன; “பொய்யேயாகிலும் உகந்தருளின திவ்யதேவஸங்களிலே புக்குப் புறப்பட்டிராகில் அந்நிமத்யஸையிலே காரியகரமாம்” என்றருளிச் செய்தார். 5.

ஆறாம் வார்த்தை: - அருகூலஸங்கல்பனயிருக்கை. அதாவது E “தெருடியாகில் நெஞ்சே வணங்கு திண்ணமறி” என்றும், F “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய” என்றும், G “ஸக்ருத்க்ருதோ஽ஞ்ஜலி:” என்றும் H இச்சாமாத்ரமே அமையுமென்றிருக்கை. 6.

ஏழாம் வார்த்தை: - ப்ராதிசூல்யத்தை வருந்தியும் கைவிடுவான். அதாவது I புகுவதபசார புகுவதாபசார அஸஹ்யாபசாரரூப நாநாவித்யாநந்தாபசாரத்துக்கும் அடி

எனக்குப் பாண்டுவர்கள் உயிரன்றோ” என்பது கண்ணன் துர்யோதனனைப் பார்த்துச் சொன்ன வார்த்தை. A [நாச் திரு 11-5] B [திருச்சந்த 52] C [நாச் திரு 8-9] D [பெருமாள் திரு 4-10] E [திருவாய் 2 7-10] F ஸ்ரீராமசரமஸ்லோகம் [ரா.யு 18-33] G [ஸ்தோ 28] அஞ்ஜலியின் பெருமையை ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் அருளிய ஸ்லோகத்தின் பகுதி. H நம் நன்மைக்கு நாம் முயற்சி செய்யவேண்டா. பரமபுருஷார்த்தத்தை எம்பெருமானிடமிருந்தே பெறவேணும் என்னும் இச்சையே போதுமானது என்று கருத்து. I எம்பெருமானிடம் அபசாரம், அவனடியார்களிடம் அபசாரம், இருவர் திறத்திலும் ஒரு காரணமில்லாமல் அபசாரப்

யாய், த்யாஜ்யமான அர்த்தகாமங்கள் நிமித்தமாக புகுவதும், புகுவத விஷயங்களிலே சிவிட்கென்றிருக்குமாகில் அத்தை வருந்தியும் கைவிடுவான். 7.

எட்டாம் வார்த்தை; - ஆழ்வார்கள் ஈரச்சொல்லாலே நெஞ்சை நெகிழ்க்கை. அதாவது J “மிண்டர் பாய்ந்துண்ணுஞ் சோற்றை விலக்கி நாய்க்கிடுமி ஈ நீரே” என்றும். K “பூமிபாரங்களுண்ணுஞ் சோற்றினை வாங்கிப் புல்லைத்திணிமினே” என்றும், L “எண்ணக்கண்டவிரல்களா லிறைப் பொழுதும் எண்ணகிலாதுபோய் உண்ணக்கண்ட தம் ஊத்தை வாய்க்குக் கவளமுந்துகின்றார்கள்” என்றும், M “உண்ண நாள் பசியாவதொன்றில்லை ஒவாதே நமோநாரணவென்று எண்ணநாளும், இருக்கெசுச் சாமவேத நாண்மலர்கொண்டுனபாதம் நண்ணுநாள், அவை தத்துறுமாகில் அன்றெனக் கவை பட்டினிநாள்” என்றும், N “தரித்திருந்தேனாகவே தாராகணப்போர், விரித்துரைத்த வெந்நாகத்துனைத் தெரித்தெழுதி, வாசித்துங்கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும், பூசித்தும் போக்கினென்போது” என்றும், O “நகரமருள் புரிந்து நான்முகற்குப் பூமேல், பகரமறை பயந்த பண்பன், பெயரினையே, புந்தியாற்சிந்தியாதோதியுருவெண்ணும், அந்தியாலம்பயனங்கென்?” என்றுமிருக்கை. 8.

ஒன்பதாம் வார்த்தை; - ஆழ்வார்களீரச்சொல்லாலே நெஞ்சை நெகிழ்க்கும் ஸத்துக்களோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுவான். அதாவது-P “வாழாட்டிட்டு நின்றிருள்ளீரேல்”

படுவதாகிற அஸஹ்யாபசாரம் என்று மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும் பலவிதமான கணக்கற்ற அபசாரங்களுக்கும் காரணமாயிருப்பதொன்றுண்டு. அதாவது பொருள் நிமித்தமாகவோ காமம் காரணமாகவோ புகுவதும் புகுவத விஷயங்களில் மனோவிகாரமடைவதே அது. இதை மிகமுயன்று கைவிடவேண்டும் என்று கருத்து. J [திருமலை 14] K [பெரியாழ் திரு 4-4-5] L [பெரியாழ் திரு 4-4-3] M [பெரியாழ் திரு 5-1-6] N [நான் திருவ 63] O [முதல் திருவ 33] P [திருப்பல்லாண்டு 3] Q [திருவாய் 5-2-2] R [திருப்பாவை 15]

என்றும், Q “தொண்டிரெல்லீரும்வாரீர்” என்றும், R “எல்லாரும் போந்தாரோ” என்றும், S “அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியார்தங்கன் இன்பயாகு பெருங்குழவு கண்டு” என்றும், T “அவனடியார் நனிமாக் கலவியின்பமே நாளும் வாய்க்க” U “அவனடியார்” V “திருவுடைமன்னர்” என்றும், W “வேறாக ஏத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார் தவம்” என்றும், X “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவது என்றுகோலோ” என்றும், Y “அந்தமில்பேரின்பத்து அடியரோடிருந்தமை” என்றும், Z “பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேனே” என்றுமிருக்கை. ‘ஆழ்வீர்! உமக்கு இவர்களோட்டை ஸம்பந்தம் ஓரளவின்றியிலே யிருந்தத்!’ என்ன; ‘என் செய்கேன், உபாயத்துக்கு முற்பாடராகையாலும், உபேயத்துக்கு எல்லைநிலமாகையாலும், இருந்தநாளைக்கு உசாத்துணையாகையாலும் (பிரிகிலேன்)’ என்றார். 9.

பத்தாம் வார்த்தை; - ஆசார்யன் திறத்தில் செய்த அடிமையை மறந்து, செய்யப்பெறாத அடிமைக்கு இழவு பாடனாயிருப்பான். அதாவது-2 ஆசார்யன் திருவுள்ளத்தைப் பின்சென்ற அநந்தாழ்வானைப் போலவும் எம்பாரைப்போலவும், ஆசார்யன் அநாத்ரம் அநர்த்த₂கரமென்று தன்னைத் தாழவிட்டு அடிமைசெய்த எச்சாணைப்போலவுமிருக்கை. 10.

S [பெருமாள் திரு 1.10] T [திருவாய் 8.10-7] U [திருவாய் 8.10-3]
V [திருவாய் 4.4-8] W [நான் திருவ 18] X [திருவாய் 2-3-10]
Y [திருவாய் 10.9-11] Z [பெரிய திரு 7.4-4] இதன் பொருள்—
“ஆழ்வீர்” என்று தொடங்கி ஆழ்வாருக்கும் பெருமாளுக்கும் ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்யப்படுகிறது. எம்பெருமான் உபாயமாகும் போது ப₄ராக₃வதர்கள் புருஷகாரபூ₄தர்களாயிருந்து அவனுக்கு முற்படுகையாலும், அவன் உபேயமாம்போது இவர்கள் அதற்கு எல்லைநிலமாயிருக்கையாலும், இந்த லீலாவிபூ₄தியிலிருக்கும்போது போது போக்குவதற்குத் துணையாயிருக்கையாலும் அவர்கள் விஷயத்திலேஅளவற்ற ஈடுபாட்டைக்கொண்டு “பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேனே” என்று அருளிச்செய்தார் என்று கருத்து.

இப்பத்து வார்த்தையும் அருளிச்செய்த ஆசார்யன்விஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞையிருப்பான்; இப்பத்து வார்த்தையையும் ஒருரு நெஞ்சிலே பட அநுஸந்திப்பான்; இப்பத்து வார்த்தையில் ஒன்று குறைந்தால் தன் ஆநுகூல்யம் அரைவயிரும் என்றிருப்பான். இப்படி அறுதியிட்டிருப்பார்க்கு ப வைகுந்த மாநகர் மற்றது கையதுவே.

நஞ்சீயரருளிச்செய்த நாலு வார்த்தை

அஜ்ஞாந ஸமயத்திலும், ஜ்ஞாநஸமயத்திலும், ஜ்ஞாநம் பக்வமான ஸமயத்திலும், ஜ்ஞாந ப₂லமான ப₄க₃வத் ப்ராப்தி ஸமயத்திலும், மாதாபிதாக்களோடு, ரூபநாமங்களோடு, பே₄ஜநாதிகளோடு, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளோடு, விதி₄நிஷேத₄ங்களோடு, தே₃ஸவாஸங்களோடு, ப₃ந்து₄வர்க்க₃த்தோடு, ஐ₃ஸ்வர்யாதிகளோடு, ப்ரார்த்த₃னைகளோடு வாசியற பே₄தி₃த்திருக்கும்.

முதலடியான அஜ்ஞானஸமயத்தில், விவேகம் ஸஞ்சரி யாமையாலும், a “ஸ்ரீரமேவ மாதாபிதரௌ ஜநயத:” என்

a பத்தாம் வார்த்தையில் எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்தை அநுஸரித்து அநந்தாழ்வான் திருமலையில் கைங்கர்யம் செய்ததையும், எம்பார் ப₄ட்டரை ஸிஷ்யராக்கிக் கொண்டதையும், பருத்திக்கொல்லையம்மாளை அலக்ஷயம் செய்ததுகண்டு எம்பெருமானார் தம்மை அநாதரித்துவிட, அந்த அபசாரம் போகும்படி யஜ்ஞேஸராகிற எச்சான் தம்மைத் தாழ்விட்டு அடிமை செய்ததையும் நினைக்கிறார். b [திருவாய் 4-10-11]

நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த நாலு வார்த்தை

ஒரு சேதனனுக்கு 1. அஜ்ஞான ஸமயத்திலும், 2. ஜ்ஞான ஸமயத்திலும், 3. ஜ்ஞானம் நிறைவடையும் ஸமயத்திலும், 4. ஜ்ஞான ப₂லமாக எம்பெருமானை அடையும் ஸமயத்திலும் மாதாபிதாக்கள் முதலானவை எவை என்பது இந்நாலு வார்த்தையில் விவரிக்கப்படுகிறது.

a[ஆபஸ்தம்ப₃த₄ர்ம1-1-1-18][மாதாபிதாக்கள் ஸ்ரீரத்தையே உண்டாக்குகிறார்கள். ஆசார்யனைப்போலே ஆத்மாவுக்கு ஒரு புதுப்பிறவியை வா—61

கிறபடியே கேவலஸரீரத்தைப் பெற்றவர்களையே மாதாபிதாக்களாக அபி₄மாநித்து அவர்களிட்ட பேரும், அவர்கள் நியமித்த ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும், அவர்களை அனுவர்த்தித்து அத்தாலே வந்தேறின ரூபநாமங்களும், அவர்கள் விரும்பின ப்₃நத்துவர்க்குங்களும், அவர்கள் வம்ஸாபி₄மாநமும், ஐஸ்வர்யமும், அவர்கள் கற்பித்த ஸம்ஸார வர்த்த₄கமாயிருப்பன சில ப்ரார்த்த₃னைகளுமாய், ஸம்ஸாரத்தில் என்னை விஞ்சினுரில்லையென்று தன்னை b ஸமாப்யதி₄கத₃ரித்₃ரனாக அபி₄மானித்து மேனாணித்து இறுமாந்திருக்கும். 1.

ஜ்ஞாநம் பிறந்த ஸமயத்தில்— “c அஞ்ச சேராக்கையான கேவல ஸரீரமன்று; d ப்ரக்ருதே:பரனாய், பஞ்சவிம்ஸகனாய், ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஸனாய், ஏகரூபனாய், ஜ்ஞாநாநந்தது₃கஸ்வரூபனாய், அச்சே₃த்யனாய், அத்யாஹ்யனாய், அக்லே₃த்யனாய், அஸோஷ்யனாய், நித்யனாய், ஜநநமரணதி₃களின்றிக்கேயிருப்பானொரு ஆத்மாவுண்டு, வேதுஸாஸ்த்ரங்களுமுண்டு, புண்யபாபங்களுமுண்டு, வர்ணஸ்ரமங்களுமுண்டு; e கீழ்நின்ற நிலைகள் பாபவிகாரத்தாலே ப்₄ரமித்த தித்தனை” என்றுணர்ந்து நெகிழ்ந்து, f “ஸ ஹி வித்₃யாதஸ்

உண்டாக்குவதில்லை] என்பது இப்ரமாணத்தின் பொருள். b ஸமாப்யதி₄கத₃ரித்₃ரன் - ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாதவன்.

c [பெரியதிரு 9-7-8] d ஸரீரத்தைக் காட்டிலும் மேலாவனாய், அசேதனமான இருபத்துநாலு தத்வங்களுக்கு மேற்பட்ட இருபத்தைந்தாவதான சேதனதத்வமாய், தனக்குத் தானே ப்ரகாஸிப்பவனாய், ஒருபடிப்பட்டவனாய், ஜ்ஞானாநந்த₃ங்களை யே ஸ்வரூபநிருபக குணங்களாகக் கொண்டவனாய், வெட்டவோ, எரிக்கவோ, நனைக்கவோ, உலர்த்தவோ முடியாத ஸ்வரூபத்தை உடையவனாய், என்று மிருப்பவனாய், பிறப்பு இறப்பு கிழத்தனம் முதலானவையற்றவனாய் இருக்கும் ஒரு ஆத்மா இந்த ஸரீரத்துக்குள் உண்டு. e அறிவு பிறப்பதற்குமுன் ஆத்மா வேதுஸாஸ்த்ரங்கள், புண்யபாபங்கள், வர்ணஸ்ரமங்கள் இல்லை என்று நினைத்தது பாபத்தாலே ஏற்பட்ட மயக்கமேயாகும். f [ஆசார்யனேயன்றோ ஸிஷ்யனை ப்₄ரஹ்மவித்₃யை

தம் ஜநயதி" என்கிறபடியே வேது, ஸாஸ்த்ரத்தை மாதா வாகவும், ஸாஸ்த்ரப்ரத்யாநம் பண்ணினவனையே பிதா வாகவும் அபி, மாநித்து, அந்த ஸாஸ்த்ரம் விதி, த்தபடியே பே, ஜநாதி, களும், ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும், விதி, நிஷேதங்களும், வேது, ஸாஸ்த்ரம் போமவர்களுையே ப, ந்- து, க்களாகவும், அந்த ஸாஸ்த்ராபி, மாநத்தாலே வந்தேறின ரூபநாமங்களும் ஸாஸ்த்ராப்யாஸம் பண்ணலான தே, ஸமாய், ஸாஸ்த்ரத்தை ஐஸ்வர்யமாகவும் ப்ரார்த்த, னைகளாகவும் அபி, மாநித்து, ஐஆத்மாபி, மாநங்களில் 'என்னை விஞ்சினாயில்லை' என்று தன்னை ஸமாப்யதி, கது, ரித், ரனாக அபி, மாநித்து, மேனாணித்து இறுமாந்திருக்கும்.

2.

ஜ்ஞாநம் பக்வமான ஸமயத்தில் - ஸகல ஸாஸ்த்ரங் களையும் ஆராய்ந்துபார்த்தால் ஆத்மாவினுடைய ஸ்வாதந்த்ர் யம் விநாஸமென்றும், ஈஸ்வரஸ்வாதந்த்ர்யம் இவனைக் கரையேற்றுமென்னுமிடமும், h "பதிம் விஸ்வஸ்ய" i "ஆத்மத்யாஸ் யம் ஹரே:ஸ்வாம்யம்" இத்யாதி, ப்ரமாணங்களாலும், j "ஆலோ ட்ய ஸர்வஸாஸ்த்ராணி" என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகை

யின் மூலம் புதுப்பிறவியை எடுக்கவைக்கிறான்.] [ஆபஸ்தம்ப, த, 4, ர்ம 1.1-1.16] ஐ அஜ்ஞான த, சையின்போது தே, ஹாத்மப, 4, ரம் ; ஜ்ஞானம் பிறந்தபோது ஸ்வதந்த்ர்யாத்மப, 4, ரம் (ஆத்மா ஸ்வதந்த்ர்யன் என்னும் மயக்கம்).

h [உலகனைத்துக்கும் பதியாயிருப்பவன் நாராயணன்] [தை-நா11] என்பது இப்ரமாணத்தின் பொருள். i "ஸ்வோஜ்ஜிவநேத்ச்ச, ர யதி, தே ஸ்வஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி, | ஆத்மத்யாஸ்யம் ஹரேஸ்ஸ்வாம்யம் ஸ்வப, 4, ரவஞ்ச ஸத்யா ஸ்மர ||" [விஷ்ணு தத்வம்] [நீ உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்று எண்ணினாயாகில், உன்னுடைய ஸத்தையில் உனக்கு விருப்பமிருந்ததாகில், ஆத்மாவின் உடைமையாயிருக்கும் தன்மையையும், எம்பெருமானின் உடையவனாயிருக்கும் தன்மையையும், இவ்விரு தன்மைகள் இயல்வானவை என்பதையும் எப்போதும் நினைப்பாயாக] என்பது இப்ரமாணத்தின் பொருள். j "ஆலோடிய ஸர்வஸாஸ்த்ராணி விசார்ய ச புந: புந: | இத, மேகம் ஸுநிஷ்-

யாலும், கீழ்நின்ற நிலைகளையடைய நெகிழ்ந்து, k தத்வ த்ரயவிஷய ஜ்ஞாநத்தையும், தத்வத்வயவிஷய வைராக்ய யத்தையும், தத்வைகவிஷய ப₄க்தியையுமுடையனாய், தத்வ ஹிதங்களை அறியும்போது, l கைப்பறி பறித்தும், m கிடந்தாளை கண்டேறியும் அல்லாமையாலே, லோகத் திலே n அர்த்தகாமோபஹதனன்றியிலே வேதுஸாஸ்த்ர நித்யாநஜ்ஞாநனாய், லோகபரிக்ரஹமுடையனாயிருந்துள்ள ஆசார்யன் ஸ்ரீபாத₃த்திலே சென்று கண்ணுங் கண்ணீரு மாய், கீழ் தேஹாத்மாபி₄மாநியாயும் o கேவலாத்மாபி₄ மாநியாயும் தான் பட்ட அநர்த்த₃மெல்லாம் நேராக விண் ணப்பஞ்செய்ய, ஆசார்யனும் தன் நிரவதி₄க க்ருப யாலே இவன் கண்ணீரைத் துடைத்து, p இரண்டு பங்குக்கு

பந்நம் த₄யேயோ நாராயணஸ்தத்யா ||[ப₄ர ஆறு 178-11] [எல்லா ஸாஸ்த்ரங்களையும் ஆராய்ந்து மறுபடியும் மறுபடியும் விசாரித்த போதிலும் நாராயணன் ஒருவனே த₄யானிக்கத்தக்கவன் என்பது ஒன்றே அசைக்கமுடியாதபடி தேறும்] என்பது இப்ரமாணத்தின் பொருள். k சித், அசித், ஈஸ்வரன் என்ற மூன்று தத்வங்களை யறிந்து, சேதனம், அசேதனம் ஆகிய இரண்டு தத்வங்களையும் ப்ராப்ய மாக நினையாமல், பரதத்வமான ஈஸ்வரனிடமே ப₄க்தியைச் செலுத்த வேண்டும் என்று கருத்து. l கைப்பறி பறித்தல்-தன் க்ஷேமத்துக்காகத் தான் முயல்வது, m கிடந்தாளை கண்டேறுதல் - படுத்திருக்கும் யானையின்மேல் (பாகளைத் துணைகொள்ளாமல்) தானே ஏறுவது போல், ஆசார்யனைத் துணைகொள்ளாமல், தானே ஏடுபார்த்து ஸாஸ்த்ரார்த்தங்களைத் தெரிந்து கொள்ளுதல். ஆசார்யனான வன் இவ்விரண்டு குற்றங்களும்ற்றவனாய், எம்பெருமானையே ரக்ஷ கனாக உறுதிக்கொண்டவனாகவும், ஒரு ஸத்யாசார்யன் மூலமாக ஸாஸ்த் ரார்த்தங்களை அறிந்தவனாகவும் இருக்கவேண்டும் என்று கருத்து. n நாலு புருஷார்த்தங்களில் த₄ர்மமோக்ஷங்களிலே ஈடுபட்டு, அர்த்த₃ காமங்களுக்கு வசப்படாமல், வேதுஸாஸ்த்ரங்களில் அஸாரம், அல்ப ஸாரம், ஸாரம், ஸாரதரம் ஆகியவற்றைக் கைவிட்டு ஸாரதமத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டியதுக்கு உறுப்பாக அவற்றை நன்கு ஆராய்ந்து அறிந்தவனாகவும், நல்லோர்களால் ஆஸ்ரயிக்கப்பட்டவனாகவும் ஆசார்யன் இருக்கவேண்டும் என்று கருத்து. o கேவலாத்மாபி₄ மாணி-தன் ஆத்மாவைத் தானே அநுப₄விக்கையாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்தில் ஆசையுடையவன். p உலகத்திலே ஒருநிலத்தில் இரண்டு பகுதிகளுக்கு உரிமையுள்ளவர்கள் எந்தெந்தப் பகுதி

ஒருகையோலைபோலே ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்யத்துக்கும், ஆத்ம பாரதந்தர்யத்துக்கும் வாசகமாய். இவ்வாத்மாவுக்கும் எம் பெருமானுக்கும் உண்டான ஒழிக்கவொழியாத ஸம்பந்தத் துக்கு, q எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்குள ஸுத்திரமுண்டென்று பெரிய திருமந்தரத்தை ஆசார்யன் தன் இரக்கத்தாலே அருளிச்செய்து. ஸ்வரூபத்தில் உணர்ச்சி யோடு ஸ்வரக்ஷணத்தில் அஸக்தியோடு ஈஸ்வரனைப் பேணிக்கொண்டு வர்த்தியென்று அருளிச்செய்தருளினால், தான் கீழ்நின்ற நிலைகளை நெகிழ்ந்து, r “பெற்றார் பெற் றொழிந்தார்” என்றும், s “பெற்றதாய் நீயே பிறப்பித்த தந்தை நீ” என்றும், t “பெற்றருளுஞ்சுற்றமு மென்றிவை பேணேன் நான்” என்றும், u “தாயே தந்தையென்றும் தாரமே கிளைமக்களென்றும் நோயே பட்டொழிந்தேன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - திருமந்தரத்தையே மாதாவாக வும் ஆசார்யனையே பிதாவாகவும் அபி₄மாநித்து, ஆசார்யன் திருவுள்ளமான ரூபநாமங்களும் v பே₄ஜநாதி₄களும் ப்ர வ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் விதி₄நிஷேத₄ங்களும், ஆசார்யன் விரும்பி வர்த்திக்கும் தே₃ஸமே தி₃வ்யதே₃ஸமாகவும், ஆசார்யன் திருவுள்ளத்தாலே ஸஹவாஸயோக்யராகக் கற்பித்த பரமஸத்வநிஷ்ட₂ரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களே ப₃ந து₄க்களாகவும், அவர்கள் தங்களுக்கு ஐஸ்வர்யமாக அபி₄ மாநித்திருக்கும் ஆசார்ய கைங்கர்யமே தனக்கு ஐஸ்வர்ய மாகவும், தத்கைங்கர்யத்தின்மேல் உண்டான ப்ரார்த்த₂னையே

யார்யாருக்கு என்பதை ஒரு கையோலையிலே எழுதி இருவரும் கையெழுத்திட்டு அதை இருவரும் வைத்துக்கொள்வர்கள். அதுபோல் ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்யத்தையும் ஆத்மபாரதந்தர்யத்தையும் உறுதிப் படுத்தும் கையோலையாயிருப்பது திருவஷ்டாக்கிரமந்த்ரம் என்று கருத்து. q முமுக்ஷுப்படி [ஸ₉ 113] இவ்விடத்தில் வ்யாக்யானத் துடன் அநுஸந்தி₄க்கத் தக்கது. r [பெரியதிரு 8-9-7] s [பெரிய திருவ 5] t [பெரியதிரு 8-10-5] u [பெரியதிரு 1-9-1] v “மாறன் கலை உணவாகப் பெற்றோம்” [ஆர்த்தி 55] என்கிறபடியே அருளிச்செயல் முதலானவையும் ஸாத்விகாஹாரமும் உணவு என்று

தனக்கு தேஹயாத்ரையாகவும் நினைத்து, w “குலங்களாய ஈரிரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன் - நின்னிலங்கு பாத மன்றி மற்றோர் பற்றிலேன்” என்றும், x “கற்றிலேன் கலைகள் - நற்றுணையாகப் பற்றினேனடியேன்” என்றும், y “போதெல்லாம் போதுகொண்டுன் பொன்னடி புனையமாட்டேன் - ஏதிலேனரங்கர்க்கெல்லே” என்றும், z “நாட்டா ரோடியல்வொழிந்து” என்றும், a “நாட்மொனிடத்தோ டெனக்கரிது” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - தன் வேறுபாடு தோன்ற இந்நிலத்தில் பொருந்தாமையும், பொருந்தும் நிலத்தில் புகப்பெறுமையும் வடிவிலே தோன்றும்படி, நிர்மலனாய் மோகஷப்ரதஃனா எம்பெருமானைக் கிட்டி வாழ மளவும் ஜ்ஞாநப்ரதஃனா ஆசார்யன் நிழலிலே ஒதுங்கி அவர் பீர்திக்கு வர்த்தகனாய் இருந்தவிடம் அறியாமலிருக்கும். 3.

b ஜ்ஞாநபுலமான புகுவத்ப்ராப்தி ஸமயத்தில் தான் கீழ்நின்ற நிலைகளையடைய நெகிழ்ந்து, ஆசார்யன் கட்டின ஸ்வரூபாநுபூந்தியான மங்குளஸூத்ரத்தில் அர்த்தாநு ஸந்த்நாநத்துடனே வர்த்தியாநிற்கச்செய்தேயும் c புகுவத் ஸ்வரூப திரோதநாகரியாய், விபரீத ஜ்ஞாநஜநநியான ஸரீரஸம்பூந்தத்தை ருசிவாஸனைகளோடே விட்டு, d ஆற்றிலே குளித்துக் கரையேறிப் e புக்ககத்தில் உற்றரலங்கரிக்கப் போய், வகுத்த தேஃஸத்திலே முகம்பழிகிய திரளிலே சென்று புகுந்து, தனக்கென்ன வொரு ரூபநாமங்களாதல், பேராஜந

கருத்து. w [திருச்சந்த 90] x [பெரியதிரு 1-1-8] y [திருமலை 26] z [திருவாய் 10-6-2] a [பெரியாழ் திரு 5-1-5]

b எம்பெருமானை அடையும் காலம் கிட்டினபோது இவனுடைய மாதாபிதாக்கள் முதலானவை இருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது இனி. c [ஸரணாக் திகுத்தியம் 12] எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தை மறைப்பதாய், விபரீதஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குவதான ப்ராக்ருத ஸரீரஸம்பூந்தம். d ஆற்றிலே-விரைஜயிலே. e புக்ககத்தில் உற்றார்- ‘பஞ்சஸதாந்யப்ஸரஸாம்’ என்று கௌஷீதக்யுபனிஷத்திலும் “மதிமுக டந்தையர்” [திருவாய் 10-9-10] என்று ஆழ்வாராலும் திர்தேஸிக் கப்பட்ட நித்யஸூரிகள் புக்ககமாகிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் உறவின

ஸயநாதிகளாதல், ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளாதல், விதி, நிஷேதங்களாதல், தே, ஸவாஸமாதல், ப்ருந்துக்களாதல், ஐஸ்வரியமாதல், ப்ரார்த்தனைகளாதலின்றிக்கே, f “அஹ மந்நம்” என்னுதல், g சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி நிற்றல், h “ஸத்யா பஸ்யந்த்” என்று வைத்தகண் வாங்காதே பார்த்திருத்தல், i “ச்யாயா வா ஸத்வமநுகுச்சேத்” என்கிறபடியே ச்யாயாவத் பரதந்த்ரனாய் வர்த்தித்தல் செய்வது எப்போதோ? என்று த்வரை நடந்து செல்லுகை. இவ் வர்த்தம் ஓராசார்யன் அங்கீகரித்த முமுக்ஷுவுக்கு நாள் தோறும் ஆராயவேண்டுமென்று. j எங்ஙனெயென்னில், - ஒருவன் ஒரு கந்யகையை ஒரு மந்த்ரஸம்பந்தத்தாலே கைப்பிடித்தால், பூர்வாவஸ்தையின் நிலைகளைய நெகிழ்ந்து ப்ரத்தானினுடைய அபிமானத்திலே ஒதுங்கினாற் போலேயும், அநுபந்தனைவன் ஒரு மந்த்ரஸம்பந்தத்தாலே ஸிக்யாஜ்ஞோபவீதங்களை த்ரித்தால் த்விஜனென்று பேராகிருப்போலேயும், யஜ்ஞத்தில் ஒருவன் தீக்ஷித்தால் பூர்வாவஸ்தையின் நிலைகளைய நெகிழ்ந்து அவப்ருதஸ்நாநத்தளவும் யஜமானவேஷத்துக்குத் தக்க அநுஷ்டாநமாகிருப்போலேயும், ஸந்யாஸி கீழ்நின்ற நிலைகளைய நெகிழ்ந்து ஆஸ்ரமத்துக்கு உசிதமான வர்த்த நத்தோடே வர்த்திக்கிருப்போலேயும், இந்த ஜீவந்முக்தனை முமுக்ஷுவும் கீழ்நின்ற நிலைகளைய நெகிழ்ந்து புகுவத்

ராகக் கூறப்படுகிறார்கள். f [தைத்திரியப்ருகுலம் 10-6] “நான் எம்பெருமானுக்கு பேசுக்கூடியபொருள்” என்று பொருள். g [திரு விருத்தம் 21] h [ருக்-அஷ்டக 1.2-7] [விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை நித்ய முக்தர்கள் எப்போதும் காண்கிறார்கள்] i “தத்யத்யா தருணவத்ஸாவத்ஸம் வத்ஸோ வா மாதரம் ச்யாயா வா ஸத்வமநுகுச்சேத் தத்யாப்ரகாரம் யேந யேந த்யாதா கச்சுத் தேந தேந ஸஹ கச்சுத்” [பரமஸம்ஹிதை] [இளங்கன்றையுடைய பசு தன் கன்றையும், கன்று தன் தாய்ப்பசுவையும், நிழல் அசையும் பொருளையும் பின் தொடர்வதுபோல் பரம்பொருளைப் பின்தொடர்கிறான் முக்தாத்மா] j இப்படி ஒவ்வொரு ஸமயத்தில் இத்தகைய மாற்றங்கள் நிகழும் என்பதற்கு 1. கன்னிகை ஒருவனை ப்ரத்தாவாகக் கைப்பிடிப்பது. 2. உபநயனம் செய்துகொண்டு ப்ரஹ்மசாரியாவது. 3. யாகுத்தில்

கைங்கர்யமொன்றிலுமே நிரதனாய் வர்த்திக்கிறது எப்போதோ? என்று தன்னெஞ்சை யுருக்கித் தன் வேறுபாடுதோன்ற வர்த்திக்கையே முழுக்ஷுக்ருத்யம் என்று நஞ்சீயர் அருளிச்செய்தார். 4.

நானூற்றுநாற்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

முழுக்ஷுவாய் ப்ரபந்தனானவன் தன்னைச் சிறையனாகவும், பெருங்கடல் பட்டானாகவும், அந்தக்ருகனாகவும், விஷத்ஷ்டனாகவும் அநுஸந்திப்பான். அநுஸந்திக்கும்படியெய்ங்கனே? என்னில்;- தேஹம் சிறைக்கூடாகவும், தேஹாநுபுந்திகளான பூர்வாபுத்ராதிசுக் சிறைக்கூட்டராகவும், அஹங்காரமகாராதிசுக் வனையலாகவும், நாசமானபாசம் நாலியாகவும், அவிவேகம் மூட்டாணியாகவும், இந்த்ரியங்கள் பிரிவாளராகவும், விஷயங்கள் பிரியலாகவும், மநஸ்ஸு மேல்தண்டலாகவும், தான் சிறையனாகவும், எம்பெருமான் விமோசகனாகவும் அநுஸந்திப்பான். 1.

தீக்ஷை உடையவனாவது. 4. முன் ஆம்ரமத்தை விட்டு ஸந்யாஸியாவது என்னும் நாலு த்ருஷ்டாந்தங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன.

நானூற்றுநாற்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

ப்ரபந்தன்—(1) சிறைப்பட்டவனாகவும், (2) பெருங்கடலில் அகப்பட்டவனாகவும், (3) குருடனாகவும், (4) விஷஜந்துவால் தீண்டப்பட்டவனாகவும் தன்னை அநுஸந்திக்கவேண்டும் என்னும் அர்த்தத்தை நாலுவாக்யங்களில் தெரிவிக்கிறது இவ்வார்த்தை.

(1) தன்னைச் சிறைப்பட்டவனாக அநுஸந்திக்கும்போது, தேஹத்தை சிறைக்கூடமாகவும், தேஹாநுபுந்துக்களான மனைவி மக்கள் முதலானாரைத் தன்னைப்போலே சிறையில் அடைப்படிருப்பவர்களாகவும், அஹங்காரம் மகாரம் முதலானவற்றை, கையில் போட்டிருக்கும் விலங்குக் காப்பாகவும், “நாசமான பாசம்” [பெரிய திரு 1-3-8] என்று சொல்லப்படும் ஸ்த்ரீப்ராவண்யத்தை அந்த விலங்குகளை இணைத்திருக்கும் நாலியாகவும், விவேகமின்மையை (பகுத்தறிவின்மையை) காப்பையும் நாலியையும் இணைத்திருக்கும் மூட்டாணியாகவும், இந்த்ரியங்கள், ஸப்தாதி, விஷயங்கள், மனஸ்ஸு ஆகியவற்றை - பிரிவாளர், பிரியல், மேல்தண்டல் எனப்படும் சிறை அதிக்காரிகளாகவும், தன்னை இத்தகைய சிறையிலகப்பட்டவனாகவும், எம்பெருமானைச் சிறையிலிருந்து விடுவிப்பவனாகவும் அநுஸந்திக்கவேண்டும்.

ஸம்ஸாரம் ஸமுத்ரமாகவும், ஆசை பெருநீராகவும், மனோவிகாரம் வாயுக்ஷோபமாகவும், அநுராகம் பெருஞ்சூழியாகவும், அஹங்காரமமகாராதிகள் க்ரஹஸங்கங்களாகவும், ஆத்யாத்மிகாதிகள் அலையொழுங்காகவும், உடம்பு ஒழுகலோடமாகவும், தத்ரக்ஷணாதிகள் வன்பாரமாகவும், தான் பெருங்கடற்பட்டானாகவும், எம்பெருமான் உத்தாரகனாகவும் அநுஸந்திப்பான். 2.

மநஸ்ஸு கண்ணாகவும், ஜ்ஞானம் பார்வையாகவும், காமம் காசமாகவும், லோபம் காமிநியாகவும், உபபேதம் புருஷார்த்தமாகவும், அக்ருத்யகரணம் வழியாக

(2) தன்னைக் கடலில் அகப்பட்டவனாக அநுஸந்திக்கும்போது— ஸம்ஸாரத்தைக் கடலாகவும், ஆசையை அதிலுள்ள பெருநீராகவும், மனத்தின் விகாரத்தை, கடல்நீரைப் பொங்கவைக்கும் புயற்காற்றாகவும், பெண்டிரிடம் ஈடுபாட்டை அக்கடலிலுள்ள பெருஞ்சூழியாகவும், அஹங்காரம் மமகாரம் முதலானவற்றை முதலை தீம்ங்கிலம் போன்று இவனைக் கடலுள் இழுக்கும் ஐந்துக்களாகவும், ஆத்யாத்மீகம், ஆதிபேடாளதீகம், ஆதிதேவீகம் என்னும் மூன்று தாபங்களை அலைவரிசைகளாகவும், உடம்பை—கடலைக்கடப்பதற்கு இவன் பற்றியிருக்கும் ஒழுகலோடமாகவும், உடம்பை ரக்ஷிப்பது போஷிப்பது முதலானவற்றை—அந்த ஓடத்தில் ஏற்றியிருக்கும் பெரிய பாரமாகவும், தன்னை இத்தகைய பெருங்கடலில் அகப்பட்டவனாகவும், எம்பெருமானை இக்கடலிலிருந்து தன்னைத் தாண்டச் செய்பவனாகவும் அநுஸந்திக்கவேண்டும்.

(3) தன்னைக் குருடனாக அநுஸந்திக்கும்போது — மனத்தை பார்க்கும்சக்தியற்ற கண்ணாகவும், ஜ்ஞானத்தை இவன் இழந்து விட்ட பார்வையாகவும், காமத்தை இவன் குருடனாதற்குக் காரணமான காசநோயாகவும், பேராசையை இவன் தீயவழி நடப்பதற்குக் காரணமான காமிநியாகவும், ஸப்ததூதி விஷயங்களை அநுபவிப்பதை அக்காமிநியிடம் இவன் அநுபவிக்கும் காமபுருஷார்த்தமாகவும், செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்வதை இவன் நடக்கும் வழியாகவும், இவனுடைய அஜ்ஞானத்தை முன்னுள்ள வஸ்துக்களின்மேல் மோதிக்கொள்ளாமல் அவற்றைக் காட்டித்தரும் கோலாகவும், நரகத்தை வா—62

வும், அஜ்ஞாநம் கோல்காட்டாகவும், நரகம் படுகுழியாகவும், தான் அநத₄கனாகவும், எம்பெருமான் ஊன்றுகோலாகவும் அநுஸந்தி₄ப்பான். 3.

ஸம்ஸாரம் செடியாகவும், உடம்பு புற்றுகவும், இந்த₃ரியங்கள் விவரங்களாகவும், விஷயங்கள் பாம்பாகவும், அவற்றின் சேர்த்தி விஷமாகவும், அவற்றின் ஸந்தி₄த₃ம்ஸமாகவும், அநுப₄வம் வ்யாப்தியாகவும், மோஹம் மூர்ச்சையாகவும், தான் விஷத₃ஷ்டனாகவும், எம்பெருமான் தீர்மருந்தாகவும் அநுஸந்தி₄ப்பான். 4.

நானூற்றுநாற்பத்துமூன்றாம் வார்த்தை

ப்ரபந்தஸ்வரூபமிருக்கும்படி;— நம் மனிச்சர்க்கு த₃வயமொழிந்த அநுஸந்த₄நமெல்லாம் கடலோசை மாத்ரம் என்று நஞ்சீயரருளிச்செய்ததாகப் பின்னையருளிச்செய்வர்.

இவன் ஸமூம் படுகுழியாகவும், தன்னை இத்தகைய குருடனாகவும் எம்பெருமானை அப்படுகுழியில் விழாமல் தடுத்து, தன்னை நல்வழிப் படுத்தும் ஊன்றுகோலாகவும் அநுஸந்தி₄க்கவேண்டும்.

(4) தன்னைப் பாம்பால் தீண்டப்பட்டவனாக அநுஸந்தி₄க்கும் போது—ஸம்ஸாரத்தைப் புதராகவும், தன் உடம்பைப் பாம்பு வாமும் புற்றுகவும், அதிலுள்ள இந்த₃ரியங்களைப் புற்றிலுள்ள த₃வாரங்களாகவும், ஸப்₃த₃ாதி₃ விஷயங்களைத் தன்னைக்கடிக்கும் பாம்பாகவும், அவற்றின் சேர்த்தியைப் பாம்பின் விஷமாகவும், அவை எப்போதும் தன் முன்னிலிருப்பதைப் பாம்புக் கடியாகவும், அவற்றை அநுப₄விப்பதை விஷம் உடம்புமுழுவதும் ஏறுவதாகவும், விஷயாநுப₄வத்தால் உண்டாகும் மயக்கத்தை விஷமேறியவன அடையும் மூர்ச்சையாகவும், தன்னை இத்தகைய விஷஜந்துவால் தீண்டப்பெற்றவனாகவும், எம்பெருமானை “ தீர்மருந்து ” [திருவாய் 7-1-4] எனப்படும் விஷத்தை முறிக்கும் மருந்தாகவும் அநுஸந்தி₄க்கவேண்டும்.

நானூற்றுநாற்பத்துமூன்றாம் வார்த்தை

ப்ரபந்தநர்களான எம்பெருமானார்த₃ர்ஸனஸ்த₃ர்களுக்கு த₃வயாநுஸந்த₄ானம் தவிர்த்த மற்ற மந்த்ராநுஸந்த₄ானம் அனைத்தும் கடலோசைபோலே பயனற்றது என்று கருத்து.

நானூற்றுநாற்பத்துநாலாம் வார்த்தை

a எல்லாம் வேண்டுவதும் ப்ரபந்நனுக்கு, ஒன்றும் வேண்டாததும் ப்ரபந்நனுக்கு, படுக்கை சேர்த்திக்கு முன்பு இவையெல்லாம் வேண்டும், படுக்கையிலேறினால் இவையெல்லாம் மிகை, b பிணங்கிடக்க மணம் செய்ய வொண்ணாதுப்போலேகாண் இவ்வுடம்பு கிடக்க வகுத்த கைங்கர்யம் வினையாதபடி. c ஆயிட்டு எம்பெருமானைப் பெறுகைக்கு இவ்வுடம்பேயல்ல விரோதம், தான் செய்யும் நன்மைகளும் விரோதம். d எங்ஙனேயெனில்;- அழகுக்கிட்ட

நானூற்றுநாற்பத்துநாலாம் வார்த்தை

a ஒரு ஸ்திரீக்குத் தன் புர்த்தாவுக்கு இனியதான ஆபரணங்கள், சட்டை முதலான எல்லாமே ஸம்ஸ்லேஷத, னுக்கு முன் வரையில் வேண்டியதாகவேயிருக்கும். ஆனால் ஸம்ஸ்லேஷத்தின்போது அதுக்குத் தடையாயிருக்கும் இவை தேவையிலாதவையாகவே இருக்கும். அதுபோலவே ப்ரபந்நனுக்கும் ஸேஷத்வம் முதலான ஆத்மகுணங்கள் எம்பெருமானுக்கு இனியவையாய், பரமபதத்தில் திருவந்தாழ்வானாகிற படுக்கையில் ஏறுவதற்கு முன் வரையில் வேண்டியவையாயிருக்கும். படுக்கையில் ஏறி எம்பெருமானை ஸம்ஸ்லேஷிக்கும்போது அவன் நம்மிடம் தாழ்நின்று பரிமாறுவான். அப்போது நாம் நைச்யம் புரவித்து நம்முடைய ஸேஷத்வத்தை நழைநிறுத்தப் பார்ப்பது அவனுடைய பேராகுத்துக்குத் தடையாயிருக்கும். ஆகையால் ஸேஷத்வம் நைச்யம்புரவிக்கை முதலானவை அந்த துறையில் ப்ரபந்நனுக்குத் தேவையிலாதவையாகவே இருக்கும். b முன் வாக்கியங்களில் சொன்னதிலே இந்த லோலபூதியிலே இருக்கும் போதே வினையாதோ? எனில்: பிணம் கிடக்கும்போது மணமபுரிய முடியாததுபோலே, பிணம்போன்ற இவ்வுடம்போடு கூடியிருக்கும் போது எம்பெருமானோடு பரிபூர்ண ஸம்ஸ்லேஷமாகிற மணமும், அதனால் ஏற்படும் ஸ்வரூபப்ரபந்த கைங்கர்யமும் வினையமாட்டா. c இதுவரை சொன்ன விஷயங்களிலிருந்து உபேயதஸையில் எம்பெருமானோடு பூர்ணஸம்ஸ்லேஷம் ஏற்படுவதற்கு இவ்வுடம்பு மாத்திரம் தடையல்ல; தன் ஸேஷத்வத்தை நினைத்து இருப்பது முதலான தனக்குத் தான் செய்யும் நன்மைகளும் தடையாகின்றன என்று விளங்குகிறது. d எங்ஙனே? என்னில்: இவ்விஷயத்தில் நாயகநாயகிகளின் ஸம்ஸ்லேஷத்தில் பரிமாற்றம் துருஷ்டாத்தமாகக்

சட்டை அணைக்கைக்கு விரோதி₄யாமாபோலே; முன்பு பூ₄ஷணத்தை அநுப₄விக்கவேணும். e ஸம்ப₃ந்த₄ம் ஸம்பா₃த்யமன்று; தடை விடுகை ஸம்பா₃த்யம். அதாவது - ப₄க₃வத் ப்ராப்திக்கு விரோதி₄யான இச்ச₂ாப்ரவ்ருத்திகளைச் சொன்னபடி.

நானூற்றுநாற்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

ஆழ்வான் எம்பெருமானாரை, “ப்ரபத்தி என்பட்டிருக்கும்?” என்று கேட்க; -- “அது கர்மாதி₃களை விட்டல்லதான் இருப்பது. ஒன்றில் ஆயிரமில்லை; ஆயிரத்தில் ஒன்றுண்டு; குளப்படியில் கடலில்லை, கடலிலே குளப்படியுண்டு; ஆகையாலே எல்லாம்

காட்டப்படுகிறது. ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு முன்பு நாயகன் நாயகியின் பூ₄ஷணங்களை அநுப₄விப்பானேயொழிய ஸம்ஸ்லேஷத்தின்போது அவை தடையாகவே இருக்கும் என்று கருத்து. இவ்விடத்தில் பூ₄ஷணம் 160, 161, 162 குர்ணைகளும் அவற்றின் வ்யாக்₃யானங்களும் அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கவை. e சேதனன் பரமாத்மாவைப் பெறுகைக்கு ஸம்ப₃ந்த₄ஜ்ஞானமும், தனக்காகத் தான் முயல்வதாகிற தடை விடுபடுவதுமே சேதனனால் ஸம்பாதிக்கத்தக்கது. சேதனனுக்கும், பரமாத்மாவுக்கும் உள்ள ஸேஷஸேஷிப₄ாவ ஸம்ப₃ந்த₄ம் நித்யமாகையாலே ஸம்பாதிக்கத்தக்கதன்று. அதை அறிகையே வேண்டுவது. அதை உள்ளபடி உணர்ந்தால் தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ளத் தான் முயல்வதாகிற தடை தன்னடையே விடுபடும். எம்பெருமானை ஜீவன் அடைவதற்கு இவனுடைய சில இச்ச₂ாப்ரவ்ருத்திகள் தடையாயிருக்கின்றன. அவையாவன — எம்பெருமானாகந்த கைங்கர்யத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட புருஷார்த்தங்களை விரும்புவதும், அவற்றுக்காகத் தான் முயல்வதும். ஸம்ப₃ந்த₄ஜ்ஞானத்தினால் இந்த இச்ச₂ாப்ரவ்ருத்திகள் நீங்கினால் ப₄க₃வத் ப்ராப்தி தன்னடையே கிடைக்கும் என்று கருத்து.

நானூற்றுநாற்பத்தைந்தாம் வார்த்தை

கர்மம், ஜ்ஞானம், ப₄க்தி இம்மூன்றும் ஸாத₄னம் என்னும் ஆகாரத்தில் ப்ரபந்தனுக்குக் கைவிடத்தக்கவையாயிருந்தபோதிலும், வேறு ஆகாரத்தில் இம்மூன்றும் ப்ரபந்தனுக்கும் உண்டு என்று எம்பெருமானார் ஆழ்வானுக்கு அருளிச்செய்த வார்த்தை இது.

ப்ரபத்தியிலே உண்டு” என்றருளிச்செய்தார். அதில் இவை கண்டபடி எங்ஙனே? என்னில்;- ராஜகுமாரன் கர்ப்பூரநிகரத்தை வாயிலேயிட்டுப் பல்லாலே அசைக்குமாபோலே. த்வயத்தை உச்சரிக்கை-கர்மம்; அவன் அதின் ரஸத்தைப் பாநம்பண்ணுமாபோலே இடைவிடாதே அநுஸந்திக்கை-ஜ்ஞாநம்; அவன் அந்த ரஸத்தாலே தன்னை மறந்திருக்குமாபோலே இவனும் அதின் அர்த்தாநுஸந்தானத்தாலே ரஸாதிசயிதனாய்த் தன்னை மறந்திருக்கும்படி-புக்தி; / அத்தாலும் ப்ரபந்நனுடைய அநுஷ்டானமிருக்கும்படி பிறந் துடையவனுடைய ஒப்பனை போலேயும், ராஜகுமாரன் கர்ப்பூரநிகரத்தை வாயிலிட்டு நீரை நாக்காலே போக்குமா போலேயும், ப்ரபந்நனுக்கு த்வயயார்த்தாநுஸந்தானமொழிய தேஹயாத்ரை செல்லாது.

நானூற்றுநாற்பத்தாரும் வார்த்தை

நஞ்சியர், பட்டரை “ப்ரபத்தியாவது - ஜ்ஞாநவிசேஷமோ, க்ரியாவிசேஷமோ? என்று கேட்க; வஸ்து விசேஷமென்றருளிச்செய்தார்.

ராஜகுமாரன் பச்சைக்கர்ப்பூரக்கட்டியை வாயிலேயிட்டுப் பல்லாலே மெல்லுவதுபோலே, பரமபேடாக்யமான த்வயத்தை உச்சரிப்பது என்னும் ஆகாரத்தில் ப்ரபந்நனுக்குக் கர்மம் உண்டு. அவன் அந்தக் கர்ப்பூர ரஸத்தைப் பருகி, அதின் இனிமையை அநுஸந்திப்பது போலே த்வயத்தின் அர்த்தத்தை இடைவிடாமல் அநுஸந்திப்பது என்னும் ஆகாரத்தில் ப்ரபந்நனுக்கு ஜ்ஞாநம் உண்டு. அவன் அக்கர்ப்பூரரஸத்தின் இனிமையால் தன்னை மறந்திருப்பதுபோலே த்வயயார்த்தாநுஸந்தானத்தாலே மிகவும் ஆநந்தம் அடைந்து தன்னை மறந்திருக்கையாகிற புக்தியும் ப்ரபந்நனுக்கு உண்டு. இவ்விஷயம் முமுகுஷுப்படி சூர்ணை 270, 271ல் வேறொரு வகையில் நிரூபிக்கப்பட்டது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. ராஜகுமாரன் எல்லாக் காலத்திலும், பச்சைக்கர்ப்பூரக்கட்டியை வாயிலே இட்டு அதன் ரஸத்தை நாவால் விழுங்கிக்கொண்டேயிருப்பதுபோலே, ப்ரபந்நனுக்கும் த்வயத்தின் அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்துக் கொண்டே இல்லாவிடில் வாழ்க்கை நடத்தமுடியாது.

/ இங்கு பாடப் பிறழ்வு இருக்கலாம்.

நானூற்றுநாற்பத்தேழாம் வார்த்தை
திருமந்தரம் விலைப்பால். த்₃வயம் முலைப்பால்.

நானூற்றுநாற்பத்திட்டாம் வார்த்தை

a நம்முடைய த்₃வயமிருக்கும்படி; கரைகட்டின காவேரி யும் கரைகட்டாக் காவேரியுமாய், அப்படி இறங்குந்துறையு மாயிருக்கும், அவையெவையென்னில்; -பரமபதும் கரை கட்டாக் காவேரி; ராமக்ருஷ்ணதி₃விபு₄வம் கரைகட்டின காவேரி; அப்படி இறங்குந்துறை திருமந்தரமும் த்₃வயமும்.

நானூற்றுநாற்பத்தாரும் வார்த்தை

‘எம்பெருமானே உபாயம்’ என்னும் ஜ்ஞானமாயிருக்கும் ப்ரபத்தி உபாயமா? எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் தன் பூர்த்தை ஸமர்ப்பிப்பதாகிற (பு₄ரஸமர்ப்பணமாகிற) க்ரியாருபமான ப்ரபத்தி உபாயமா? என்று நஞ்சீயர் புட்டரைக் கேட்க, “இரண்டுமே உபாய மன்று. எம்பெருமானுகிற பரவஸ்துவே உபாயம்” என்று அருளிச் செய்தார் புட்டர் என்று கருத்து. ‘உபாய’மென்ற பொருளில் ப்ரபத்தி ஸப்₃த₃த்தை வழங்கினால் அதற்கு எம்பெருமானே அர்த்த₂ மாவான் என்று கருத்து.

நானூற்றுநாற்பத்தேழாம் வார்த்தை

திருமந்தரம் ஸாஸ்த்ரங்களிலிருந்து கிடைப்பதாகையால் கடையி லிருந்து கிடைக்கும் விலைப்பால் போன்றது. த்₃வயம் தாய்போல் பரிவுடைய ஆசார்யனுடைய உபதே₃ஸத்திலிருந்து கிடைப்பதால் தாயின் முலைப்பால்போல் பரமஹிதமாயிருக்கும் என்று கருத்து.

நானூற்றுநாற்பத்தேட்டாம் வார்த்தை

a த்₃வயத்தையும், அதற்கு ஸங்க்₃ரஹமான திருமந்தரத்தையும், கரைகட்டாக்காவேரிபோலே அளவிறந்ததான பரமபத₃த்துக்கும், கரைகட்டின காவேரிபோலே காலவரம்புக்குட்பட்ட ராமன், கிருஷ்ணன் முதலான விபுவாவதாரங்களுக்கும் படித்துறையாக நிரூபிப்பது இந்த வார்த்தை.

b இப்படிப்பட்ட பரம்பொருளைக் காண்பது எப்படி? எனில்: குழந்தைபோலே திருவந்தாழ்வானுலே திருமடியில் வைத்து லாலநம் செய்யப்படுமவனாகவும், பெரியதிருவடியாலே முதுகிலே சுமக்கப்

b இங்ஙனெனத்தவனைக் காண்பதெங்ஙனே யென்னில்,—
திருவநந்தாழ்வான் திருமடியிலும், பெரியதிருவடி முதுகிலும்,
ஸேனைமுதலியார் திருப்பிரம்பின்சீழும் இருப்பவனிறே நமக்கு
ப்ராப்யன்.

நானூற்றுநாற்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

திருமந்தரம் திருமுகப்பாசுரம்; அருளிச்செயல் படி
யெடுப்பு.

நானூற்றைம்பதாம் வார்த்தை

a 'ப₄க₃வச்சே₂ஷமாய்வைத்து அகன்றுபோன ஆத்
மாவை எம்பெருமானோடே சேர்க்கைக்குப் பற்றுசாகப்
பிராட்டியுள்' என்று அத்த₄யவலித்திருக்கை. தொண்டனூர்
நம்பி தம்முடைய அந்திமத₃ஸையிலே மருதூர்நம்பி நடக்க;
“இவ்வாத்மா எம்பெருமானைப் பற்றிக் கரைமாஞ்சேரும்படி
ஒருவார்த்தை சொல்லவல்லையே?” என்று கேட்க; “எம்பெரு

படுமவனாகவும், பிரம்பும் கையுமான ஸேனைமுதலியா(விஷுவக்ஸன)
ராலே, ஆசிரியரால் மாணவன்போலே பாதுகாக்கப்படுமவனாகவும் இருப்
பவன் என்றும், இப்படிக் காண எளிய இவனே நமக்கு ப்ராப்யன் என்
றும் கருத்து. “வானிளவரசு வைகுந்தக்குட்டன்” [பெரியாழ்திரு 3-6-3]
எனும் பாசுரத்திலும் இவ்வர்த்தம் உணர்த்தப்பட்டது.

நானூற்றுநாற்பத்தொன்பதாம் வார்த்தை

திருமந்தரம் ப₃த₃ரிகாஸ்ரமத்திலே நாராயணனாலேயே அருளிச்
செய்யப்பட்டதாகையாலே திருமுகப்பாசுரமாகும். அருளிச்செயல்
முழுவதும் அதற்கு வ்யாக்யானம் போன்றுள்ளது.

நானூற்றைம்பதாம் வார்த்தை

a அநாதி₃காலமாக எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருந்தும்
அகன்றிருந்த இவ்வாத்மாவை எம்பெருமானோடே சேரவைப்பதற்குப்
புருஷகாரபூ₄தையான பிராட்டி இருக்கிறாள் என்று உறுதிபூண்டி
ருக்கையே ஜீவன் செய்யவேண்டியது என்னும் அர்த்தத்தை ஐதிஹ்
யத்தைக் காட்டி நிரூபிக்கிறது இவ்வார்த்தை. தொண்டனூர் நம்பியி
னுடைய அந்திம காலத்தில் மருதூர்நம்பி எழுந்தருள், தொண்டனூர்
நம்பி அவரிடம் தமக்கு உய்யும்வகையொன்றைக்கேட்க, ‘அஞ்ஜஸிருப

மானுக்கு இல்லாததுமாய் இவ்வாத்மாவுக்கு உள்ளதொன்றுமாய், எம்பெருமானைப் பெறுகைக்குப் பொருள்விலையுந்தானே யாயிருப்பதொரு அஞ்சலியேகாண்” என்றருளிச்செய்தார். அதெங்ஙனையென்னில்;- அடித்துப் பறிக்கும் துஸையிலே ஓரறிமுகம் பெற்றுற்போலேயும், கருடமுதூரைக்கு விஷம் தீருமாப்போலேயும், நமக்குப் புருஷகாரபூதையான பிராட்டி உள்ள என்று அதுயவஸித்திருக்கையே வேண்டுவது. b இவ் வதிகாரிக்குப் பரக்ருதியுடனிருக்கும் நாள் இத்தனையும் நினைத்திருக்கவேண்டும்படி யெங்ஙனையென்னில்; “எம்பெருமானும் நித்யன், ஆத்மாவும் நித்யம்; ஆயிருக்க இது இற்றை வரை இழப்பதே !” என்று இழவுபட்டிருக்கையும்,

மான காயிகப்பரத்தியே அது’ என்று மருதூர்நம்பி அருளிச்செய்தார். இந்த அஞ்ஜனியைப் பரமாத்மா ஒருவரைக்குறித்துச் செய்யமுடியாது. நாம் அவனைக் குறித்துச் செய்யக்கூடியது இது. “அம் ஜலயதி இதி அஞ்ஜனி:” [அகாரவாச்யனான எம்பெருமானை நீர்போலே உருக்குகிற தாகையால் ‘அஞ்ஜனி’ எனப்படுகிறது] என்னும் வ்யுத்பத்தியின்படி எம்பெருமானைப் பெறுகைக்கு எளிய உபாயமாயிருப்பது அஞ்ஜனி. தன்கையில் ஒன்றும்லீலை என்பதைக் காட்டுவதாயிருப்பதாலே காயிகப்ரபத்தியாகவேயிருப்பது அஞ்ஜனி என்று கருத்து. இந்த அஞ்ஜனியையும் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக வரித்துச்செய்யவேண்டும். வழிப்பறிக் கொள்ளைக்காரர்கள் நம்மிடம் உள்ளதையெல்லாம் அடித்துப் பறிக்கும் காலத்தில், அவர்களை விரட்டவல்ல ஒரு துணைவன் அங்கு வந்தது போலவும், பாம்பு கடிக்கப்பெற்றவனுடைய விஷம் கருடமுதூரையால் தீருவதுபோலவும், புருஷகாரபூதையான பிராட்டி ஸன்னிதியாலே நமக்குப் பேறுதப்பாமற்கிடைக்கும். ஓர் அஞ்ஜனிமாத்ரத்திலே எம்பெருமான் தன்னை நிர்ஹேதுகமாக அளிப்பான் என்று உறுதி பூண்டிருப்பதே இவன் செய்யவேண்டுவது. தொண்டனார்நம்பியும் மருதூர்நம்பியும் எம்பெருமானுருடைய ஸிஷ்யர்களாய் அவரால் நியமிக்கப்பெற்ற ஸிம்ஹாஸனாதிபதிகளாய் அவருக்குப் பின் அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தவர்கள். b ப்ரபந்நன் இவ்வுலகில் இருக்கும் வரையில் எண்ணியிருக்க வேண்டும் அர்த்தங்களைச் சொல்லுகிறது இவ்வாக்யம். அவையாவன:— (1) ‘எம்பெருமானும் நித்யனாய், நாமும் நித்யவஸ்துவாயிருந்தும் இவ்வளவுநாள் எம்பெருமானை நாம் அநுபூஷிக்காமல் இருந்தோமே’ என்று வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கவேண்டும்.

“நெடுங்காலம் இழப்பித்த உடம்போடே எம்பெருமான் தன்னை ரக்ஷகனென்று அநுஸந்தி₄க்கவைப்பதே!” என்றிருக்கையும், “இற்றைவரை இழப்பித்த உடம்பிருந்தது இன்னமிழக்கிலோ?” என்று ப₄யம்பிறந்திருக்கையும், பெறுகைக்கு நாம் பண்ணுவதொரு நற்றமுண்டோ இழக்கைக்கு ப₄யப்பட, இரண்டும் அவனை ஆனபின்பு? தன்னை அநுஸந்தி₄த்துத் தளருகையும், அவனை அநுஸந்தி₄த்துப் பெறும் தேற்றமும் இவ்வாகாரத்₃வயமும் ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄ம் அறுமளவும் இப்படி அநுஸந்தி₄க்கு மவன் அதி₄காரியாகிருன். இவ்வதி₄காரிக்கு உபாயத்துக்குச் செய்யவேண்டுவதொன்றுமில்லை; c த்₃வயத்தில் பூர்வக₃ண்ட₃த்தை அநுஸந்தி₄த்தால் துரும்புநறுக்க ப்ராப்தியில்லை; உத்தரக₃ண்ட₃த்தை அநுஸந்தி₄த்தால் தலைசொரிய அவஸரமில்லை. dஜ்ஞாநப்ரத₃ன் ஆசார்யன்; ஜ்ஞாநவர்த்த₄கர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்; ஜ்ஞாநவிஷயம் எம்பெருமான்; ஜ்ஞாநப₃லம் ப₄க₃வத்கைங்கர்யம்; ப₃லத்தின் இனிமை ப₄க₃வத்கைங்கர்யம்.

(2) “நெடுங்காலம் நம்மை எம்பெருமானை விட்டுப்பிரித்த இவ்வுடம்போடு இருந்தபோதிலும், எம்பெருமான் இப்போது தன்னை ரக்ஷகன் என்று நாம் நினைக்கும்படி செய்துவிட்டானே!” என்று ஆர்ச்சயப்பட்டுக் கொண்டிருக்கவேண்டும். (3) “அநாதி₃காலம் தொடங்கி இன்றுவரை நம்மை எம்பெருமானிடமிருந்து பிரித்த உடம்பு இன்னமும் இருக்கிறதே; இனியும் இது அவனை இழக்கச்செய்துவிடுமோ” என்று பயந்துகொண்டிருக்கவேண்டும். (4) “நாம் ஒரு நல்ல காரியம் செய்து அவனைப் பெற்றிருந்தாலன்றோ மறுபடியும், அவனை நாம் இழந்து விடுவோமோ?” என்று பயப்பட இடமுண்டு. அநாதி₃காலமாக இழத்திருக்கச் செய்தவனும், இன்று பெறச்செய்தவனும் அவனேயன்றோ” என்று பயம் தேறியுப் பருக்கவேண்டும். இப்படி நம்மை அநுஸந்தி₄த்து பயப்படுவதும், அவனை அநுஸந்தி₄த்துத் தேறுவதும் இவ்வுடம்போடு இருக்கும் வரையிலும் தொடர்ந்துகொண்டேயிருக்கும். இந்த நாலு அநுஸந்த₄ான முழுள்ளவனை ப்ரபந்தநாதி₄காரியாகிருன். இவன் எம்பெருமானை அடைவதற்கு ஒன்றும் செய்யவேண்டியதில்லை - c 107வது வார்த்தையில் c, d, வாக்யங்களைப் பார்க்கவும். d. இவ்வார்த்தை தெலுங்குப் பதிப்பில் மாத்திரம் காணப்படுகிறது. பரஸ்வருபஜ்ஞானத்தை அளிப்பவன் ஆசார்யன்; அந்த ஜ்ஞானத்தை வளர்ப்பவர்கள் வா—63

உடையவர் முதலியாண்டானுக்கு அருளிச்செய்த பத்து வார்த்தை

உடையவர் பிள்ளையுறங்காவிலலிதூஸர் விஷயமாக முதலியாண்டானுக்குப் பணித்த பத்து வார்த்தை. முதலியாண்டான, உள்ளம் விமலிப புறம்பொசிந்து உடையவர் ஸ்ரீபாதுத்திலே தண்டனிடடு, “நமக்கும் நம் முதலிகளுக்கு முள்ள தன்னேறறம் அருளிச்செய்யவேணும்” எனன; உடையவரும், ‘நாமே உமக்குச் சொல்லவேணுமென்றிருப்பதொரு அர்த்தத்தை நீர்தாமே கேடடரே’ என்று பரீதராய், ஸகல வேத்யஸாஸ்தரங்களிலும் இதிஹாஸபுராணங்களிலும் உள்ளத்தைப் பொறுக்கிச் சேர்த்து, நம் ஆழவாகள் அருளிச்செயல்களிலும் சொல்லப்பட்ட குஹயமாயிருப்பதொரு அர்த்தத்தை உடையவர் முதலியாண்டானுக்கு இப்பத்து வார்த்தையாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இதில் முதல் வார்த்தை — நமக்கும் நம் முதலிகளுக்கு முள்ள தன்னேறறம். எங்ஙனெயென்னில்;— நாம நாடு

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்; அவ்வறிவுக்கு விஷயமாயிருப்பவன் எம்பெருமான; அவ்வறிவின பூலம் எம்பெருமானைக் குறித்த கைங்கரியம்; அந்தப் பூலமாகிற கைங்கரியம் ரஸிப்பது — புகழ்வதற்கைங்கரியம் வரையில் சென்ற பின்பே எனறு கருத்து.

உடையவர் முதலியாண்டானுக்கு அருளிச்செய்த பத்து வார்த்தை

“ஆசார்யஸ்தானத்தில் இருப்பவர்களாய், வேதத்தில் அதிசு காரமுள்ளவர்களான பூணூல சாததிய நமக்கும், ஸ்ரீஷயர்களாகவே இருப்பவர்களாய், வேதத்தில் அதிசு காரமில்லாதவர்களான பிள்ளையுறங்காவில்லிதூஸர் போன்ற பூணூல சாததாத முதலிகளுக்கும் உள்ள வாசியை (ஏற்றததாழ்வை) அருளிச்செய்யவேணும் என்று முதலியாண்டான எம்பெருமானைக்கேட்க, பத்து வார்த்தை எம்பெருமானார் அருளிச்செய்கிறார் இவ்வார்த்தையில். அவையாவன:—

(1) ஆசார்யர்கள் உலகைத் திருத்துவதற்காக உலகில் உழல வேண்டியிருக்கிறது. சாததாத முதலிகளுக்கு இந்தக் கடமையில் ஸாமையாலே “நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணி

பரிசு, ரஹிக்கைக்காகச் செய்வுதோம்; அவர்கள் நாட்டர ரோடியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணியிருப்பார்கள். 1.

இரண்டாம் வார்த்தை — திருப்பதிகளுக்கும் கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயிலுக்குமுள்ள தன்னேற்றம். எங்ஙனே யென்னில்;-நாம் தெப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையும் விடோம்; அவர்கள் ஸாரஜ்ஞராய்க்கொண்டு விட்டத்திலிருப்பாரைப்போலே முதலடியிலே நிற்பார்கள். 2.

மூன்றாம் வார்த்தை — ஆழ்வார்களுக்கும் பெரியாழ்வார்க்குமுள்ள தன்னேற்றம். எங்ஙனே யென்னில்;-நாம் கலக்கங்களும் தேற்றமுமாய்ப் போருவுதோம்; அவர்கள் கலக்கமில்லாநற்றவர்களாய், பல்லாண்டு கூறியிருப்பார்கள். 3.

னமே” [திருவாய 10-6-2] என்கிறபடியே நாட்டாரோடுமுலாமல் நாரணனையே பற்றியிருக்கும் பெருமையுண்டு.

(2) தெப்பத்தை ஒரு கையால் பிடித்துக்கொண்டு மற்றொரு கையால் நீத்துகிறவர்களைப்போலே நாம் ப்ரதானக்ஷேத்ரமொன்றிலே வாழ்ந்து நிர்ப்புரராயிராமல் “மாமலரார் புணர்ந்த பொன்மார்பன் பொருந்தும் பதிதொறும்” [இராமாநுச 60] புக்கு நிற்போம். அவர்கள் கோயில், திருமலை, பெருமாள்கோயில் போன்ற ப்ரதானக்ஷேத்ரமொன்றில் ஈடுபட்டு, படகின் மேல் விட்டத்திலே இருப்பவர்களைப்போலே நிர்ப்புரராயிருப்பார்கள். (தெப்பக்கையர், விட்டத்திலிருப்பார் என்னும் பதங்களின் விவரணம் ஆசார்யஹ்ருதயம் சூர்ண 19-ன் வ்யாக்யானத்தில் காண்க.)

(3) புகழ்வதநுபுகழ்வத்தில் த்வரையாலே எம்பெருமானையும் அவனடியாரையும் வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுவது, மடலெடுப்பது, நோன்புநோற்பது முதலான அதிப்ரவ்ருத்திகளைக் கலங்கின துஸையிலே செய்பவர்களாய், தேறினபோது மங்குளாஸான பரராயிருப்பவர்களான மற்ற ஆழ்வார்களைப்போலே நாம் ‘கலக்கங்களும் தேற்றமுமாய்’ [திருவாய் 6-3-2] இருப்போம். சாத்தாத முதலிகள் பெரியாழ்வாரைப்போலே ‘கலக்கமில்லா நற்றவமுனிவர்’ [திருவாய் 8-3-10] என்னும் பெருமையையுடையவர்களாய் “பல்லாண்டு கூறுதுமே” “ பல்லாண்டு கூறுவனே ” [திருப்பல்லாண்டு 3, 11] என்று மங்குளாஸானபரராயிருப்பார்கள்.

நாலாம் வார்த்தை — அந்தரத்துக்கும் (கரைக்கும்)? கடலுக்குமுள்ள தன்னேற்றம். எங்ஙனையென்னில்;- நாம் ஸம்ஸாரமாகிற கடலிலும் மழையிலும் பெருங்காற்றிலும் அவற்றிலுள்ள லாப₄ச்சே₂த₃ங்களாலும் ஸோகஹர்ஷங்களைப் பண்ணுநிற்புதோம்; அவர்கள் இரண்டிலும் “தளர்தல தனருஞ்சாரார்” “தருதுயரந்தடாயேல்” என்கிற திருமொழிப்படியே நிற்பார்கள். 4.

அஞ்சாம் வார்த்தை — அனுவுக்கும், மஹாமேருவுக்கு முள்ள தன்னேற்றம். எங்ஙனையென்னில்;- நாம் ஸம்ப₃ந₄த₄மும் குடிகே₃ாதரமும் ஸுத்ரமுமாகப் பண்ணுவுதோம்; அவர்கள் ஸம்ப₃ந₄த₄ஜ்ஞாநாநுஷ்ட₂ாநமே குடிகே₃ாதர ஸுத்ரமென்றிருப்பார்கள். 5.

ஆறாம் வார்த்தை—கரும்புக்கும் கண்டுக்குமுள்ள தன்னேற்றம். எங்ஙனையென்னில்;- நாம் வேத₃மாகிற கரும்

(4) “ஆவாரார் துணையென்று அலைநீர்க் கடலு₄ாமுத்தும் நாவாய்” [திருவாய் 5-1-9] போல் ஸம்ஸாரமாகிற கடலிலும் மழையிலும் பெருங்காற்றிலும் அலைப்புண்டு, ஸம்ஸாரத்திலுள்ள லாப₄நஷ்டங்களில் இன்பதுன்பங்களை அடைகின்றோம் நாம். அவர்கள் கரையிலே நங்கூரம் பாய்ச்சப்பெற்று நிலையாயிருக்கும் கப்பல்போலே லாப₄நஷ்டங்களில் இன்பதுன்பங்களை அடையாதவர்களாய் “உளதென்றிறுமாவார் உண்டில்லையென்று தளர்தல் அதனருகும் சாரார்” [இர-திருவ 45] “தருதுயரம் தடாயேல் உன் சரணல்லால் சரணில்லை” [பெரு-திரு 5-1] என்கிறபடியே எம்பெருமானாகிற கரையைப்பற்றி நிலையாயிருப்பார்கள்.

(5) நாம் பண்டைக்குலமான பூராஹ்மண்யத்தைப் பற்றி நின்று, குடி, கே₃ாதரம், ஸுத்ரம் முதலானவற்றில் உழல்கின்றோம்; அவர்கள் தொண்டக்குலத்துக்குரிய ஜீவபரஸம்ப₃ந₄த₄ஜ்ஞானத்தையும், அதற்குரிய அநுஷ்ட₂ானத்தையுமே குடி, கே₃ாதரம், ஸுத்ரம் முதலான அனைத்துமாகக் கொண்டிருப்பார்கள்.

(6) ‘மறையாய் நால்வேத’மாகையாலே சக்கை கலத்ததான வேத₃மாகிற கரும்பைக் கடித்து, பல்முறிவதுபோலே அர்த்த₂நிஷ்கர்ஷம்

பைக்கடித்துப் பல்லு முறிவுதோம்; அவர்கள் ஸாரத்வயமாகிற கண்டைக கடித்து இன்புறுவார்கள். 6.

ஏழாம் வார்த்தை — மண்ணுக்கும் விண்ணுக்குமுள்ள தன்னேற்றம். எங்ஙனையென்னில்; - நாம் “மண்ணுள்ளெனைப் பெற்றாலென்செய்யா” என்றும், “அருவித்தின்றிட அஞ்சி நின்னடைந்தேன்” என்றும், “பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ” என்றும், “திருமாலே! இனிச் செய்வதொன்றறியேன்” என்றும் படியப்பட்டுக் கலங்காநிற்புதோம்; அவர்கள் “இங்கே திரிந்தேற்கிழுக்குற்றென்?” என்றும், “வானுயரின் பமெய்திலென்?” என்றும், “நம்புவார்பதி வைகுந்தங் காண்மின்” என்றும், “செய்த்தலையெழு நாற்றுப்போல் அவன் செய்வன செய்துகொள்ள” என்றுமிருப்பார்கள். 7.

எட்டாம் வார்த்தை — இரவுக்கும் பகலுக்குமுள்ள தன்னேற்றம். எங்ஙனையென்னில்; - நாம் வேதுமாகிற அந்த,

செய்வதில் காட்டப்படுகிறும். அவர்கள் ஸகலவேது ஸாரமான த்வயமாகிற கற்கண்டைச் சுவைத்து இன்புறுகிறார்கள்.

(7) நமக்கும், அவர்களுக்கும் — மண்ணாகிற ஸீலாவிழுகத்தும் விண்ணாகிற நித்யவிழுகத்தும் உள்ள வாசி உண்டு. நாம் “மண்ணுள் எண்ணப்பெற்றால்” [திருவாய் 7-1-6] என்றும் “அருவித்தின்றிட” [பெரியதிரு 7-7-1] என்றும், “ஆவி திகைக்க ஐயர்குமைக்கும் சிற்றின்பம் பாரியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ” [திருவாய் 6-9-9] என்றும் “திருமாலே! இனிச் செய்வதொன்றறியேன்” [பெரியதிரு 7-7-9] என்றும் இந்த ஸீலாவிழுகத்திலுள்ளாரப்போலே படியப்பட்டுக் கலங்கியிருப்போம். அவர்கள் “இங்கே திரிந்தேற்கிழுக்குற்றென்” [திருவாய் 8-16-4] என்றும், “வானுயரின் பம் எய்திலென் மற்றை நரகமே எய்திலென்?” [திருவாய் 8-1-9] என்றும், “நம்புவார்பதிவைகுந்தம் காண்மினே” [கண்ணிருண் 11] என்றும் “செய்த்தலை எழு நாற்றுப்போல் அவன் செய்வன செய்துகொள்ள” [பெரியதிரு 3-7-9] என்றும் சொல்லுகிறபடியே நித்யவிழுகத்தில் இருப்பவர்களைப்போலே படியமும் கலகழும் இல்லாமலிருப்பார்கள்.

(8) நாம் பொருள் உணர்வரிய வேதுமாகிற இருட்டிலை தடவித் தருமாநிதிற்கிறும். அவர்கள் அவன் பேராயிரமுமோதன [பெரிய

காரத்திலே தடுமாறுகிற்புதாம்; அவர்கள் அவன் பேராயிரமுமோதின விளக்கொளியாலே, மாதவன் தன் துணையா நடந்து, மாயன் அன்று ஐவர் தெய்வத் தேரினிற செப்பிய கீதையின் செம்மைப் பொருள் வழியே நடப்பார்கள். 8.

ஒன்பதாம் வார்த்தை - மந்திரத்துக்கும் பாஷாணத்துக்கு முள்ள தன்னேற்றம். எங்ஙனையென்னில்; - நாம் “மந்திரத்தை மந்திரத்தால் மறவாதென்றும் வாழுதியேல் வாழலாம் மடநெஞ்சமே” என்று - அந்திதோறும் மந்திரத்தைச் சொல்லா நிற்புதோம்; அவர்கள் “அந்தியாலாம் பயன் அங்கென்?” என்று - மந்திரத்தைச் சிந்திப்பார்கள். 9.

பத்தாம் வார்த்தை - பதிவ்ரதைக்கும் பரநாரிக்குமுள்ள தன்னேற்றம். எங்ஙனையென்னில்; நாம் ஆக்ஷேபாதி, களுக்கு சேஷமாயிருப்பதுதாம்; அவர்கள் அவனுக்கே சேஷமென்று, அவனையொழிந்தவர்களுக்கு சேஷமன்றென்று அறுதியிட்டிருப்பார்கள். இது இருவர்களுக்குமுள்ள தன்னேற்றம். 10.

திரு 1-5-10} மந்திரமங்கனாகிற விளக்கொளியாலே *மாதவன் தன் துணையா நடந்து [பெரியதிரு 3-7-4] *மாயனன்று ஐவர் தெய்வத் தேரினில் செப்பிய கீதையின் செம்மைப்பொருள் [இராமாநுச68] வழியிலே (சரமல்லோக மார்க்கத்திலே) தடுமாற்றமில்லாமல் நடப்பார்கள்.

(9) “மந்திரத்தை மந்திரத்தால் மறவாதென்றும் வாழுதியேல் வாழலாம் மடநெஞ்சமே” [திருநெடு 4] என்கிற ரீதியிலே இரண்டு ஸந்த்யா காலங்களிலும் காயத்ரி மந்திரத்தை ஜபித்துக் கொண்டிருப்போம் நாம். அவர்கள் “பெயரினையே புந்தியால் சிந்தியாது ஒதியிருவென்னும் அந்தியாலாம் பயனங்கென்?” [முதல்திருவ 33] என்கிறபடியே பயனற்ற காயத்ரி ஜபத்தில் ஈடுபடாமல், அமுதம் போன்ற மந்திரத்தனமாகிற த்வயத்தைச் சிந்திப்பார்கள்.

(10) நாம் அக்ஷேபத்திராதி, தேவர்களுக்கு அந்தர்யாமியான எம்பெருமானை ஆராதிக்கும் வைதிக கர்மங்களைப் பற்றியிருக்கையாலே, வெளிப்பார்வைக்குப் பாதிவ்ரதம் இல்லாத ஸ்திரீபோல் தோற்றமளிப்போம். அவர்களுக்கு இக்குறையுமில்லை. “அவனுக்கே அடிமைப்பட்டது நம் ஆத்மா; மற்றவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டதன்று” என்று உறுதிபூண்டிருப்பார்கள்.

இந்தத் தன்னைற்றந்தான் பெருமாள்பக்கலிலும், நம்பெருமாள்பக்கலிலும், அப்பன்பக்கலிலும், பெரியநம்பி பக்கலிலும் காணலாம். இதின் ஏற்றந்தான் நமக்கும் உமக்கும் பெரியோர்களுக்கும் நித்யாநுஸந்தாநமென்று உடையவர் முதலியாண்டானுக்கு அருளிச்செய்தார்; முதலியாண்டானும் “அடியேன் இத்தனை காலம் அபசாரம் பண்ணிப்போந்தேன்; இனிச்செய்யவடுப்பதென்?” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; “ஸரணுகூதனான முமுகூஷுவுக்கு இப்பத்து வார்த்தையும் நெஞ்சிலே பட்டவனறு திருவடிகள் வித்திக்கும்” என்று உடையவர் முதலியாண்டானுக்கு அருளிச்செய்தார்.

நானூற்றைம்பத்தோராம் வார்த்தை

“முமுகூஷுவாய் ப்ரபந்தனாயிருக்குமவனுக்கு இருக்கும் நானுக்குக் காலகேஷப ப்ரகாரமிருக்கும்படி யெங்ஙனே?” என்று உடையவர் திருவடிகளிலே விழுந்து முதலியாண்டான் விண்ணப்பஞ்செய்ய; “குருபாம்பாபூர்வகமாக த்வயத்தை

இந்த ஏற்றங்கள் ப்ரஹ்மணைரல்லாத ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இருக்கிறது என்று திருவுள்ளம்பற்றியே பெருமானாகிற ஸ்ரீராமபிரான் ரிஷிகளைக்காட்டிலும் குஹப்பெருமானிடமும் வநநாதனிகளிடமும் விபீஷணழ்வானிடமும் ஈடுபட்டார். நம்பெருமாள் லோகஸாரங்குமஹாமுனியைக்காட்டிலும் திருப்பானுழ்வாரிடம் ஈடுபட்டார். திருமலையப்பன் முடிமன்னனான தொண்டைமான் சக்கரவர்த்தியைக் காட்டிலும், குயவரான குறும்பறுத்த நம்பிசீடம் ஈடுபட்டார். பெரியநம்பி ப்ரஹ்மண ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய விரோதத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் மாறனேரிநம்பிக்கு ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரம் செய்தருளினார். ஆகையால் ப்ரஹ்மண ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இந்தப்பத்து வார்த்தையையும் அருஸந்தித்தால் சாத்தாத முதலிகளின் பெருமையை அறிவார்களாகையாலே அவர்களிடம் அபசாரம் ஏற்படாது; எம்பெருமான் திருவடிகள் ஈளத்தில் கிட்டும்—என்று எம்பெருமானார் முதலியாண்டானுக்கு அருளிச்செய்தார்.

நானூற்றைம்பத்தொன்றும் வார்த்தை

a ஸ்ரீமந்நாராயண ஸப்ரதங்கள் இரண்டு குண்டங்களிலுமிருக்கையால் பெரியபிராட்டியும் பெருமானும், நாரஸப்ரதத்துக்கு அர்த்த,

அநுஸந்தாநம் பண்ணுவான்; a உபயவிபூதிநாத்யுப
 ஸ்ரியபதியான ஸர்வேஸ்வரனும் நாயச்சுமாரும் நித்யஸூரி
 னும் கூட எழுந்தருளியிருக்கும் பீடக்கட்டாயிருக்கும்
 த்வயம்; பெரியபெருமாள் திருவடிகளைப் பார்த்தவாறே,
 b “பொதுநின்ற பொன்னங்கழல்” என்கிறபடியே ஸர்வாத்ம
 ஸாதாரணமாயிருக்கும்; c பெரியபெருமாள் அபயஹஸ்தத்
 தத்தைப் பார்த்தவாறே அநந்யஸ்வரணரான ஸ்ரீவைஷ்ண
 வர்களுக்கே அஸாதாரணமாயிருக்கும்; d பெரியபெருமாள்
 திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்தவாறே நித்யஸூரிகளுக்கே
 அஸாதாரணமாயிருக்கும்; e ப்ராப்யபரமான திருமந்த்
 ரத்தை—பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே அநுஸந்தாநம்
 பண்ணுவான்; ப்ராபகபரமான சரமஸ்வலோகத்தை—பெரிய
 பெருமாள் அபயஹஸ்தத்திலே அநுஸந்தாநம் பண்ணுவான்;
 இரண்டுக்கூடி பேராக்ரூபமான த்வயத்தைப் பெரியபெரு
 மாள் திருமுகமண்டலத்திலே அநுஸந்தாநம் பண்ணுவான்.”

மான மற்ற நாயச்சுமாரும் நித்யஸூரிகளும் எழுந்தருளியிருக்கும்
 கட்டுக்கோப்புடைய பீடமாயிருக்கும் த்வயம் என்று கருத்து.
 b “பொது நின்ற பொன்னங்கழல்” [மூன்றாந்திருவ 88] c. “ஸம்ஸார
 துஃக்கத்தைக்கண்டு அஞ்சேல்” என்று அபயஹஸ்தத்தால் அபய
 மளிப்பது எம்பெருமானையே உபாயமாகக் கொண்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்க
 ளுக்கே என்று கருத்து. d முறுவலோடு கூடிய திருப்பவளத்தை
 அநுபவிக்கத் தகுதியுடையவர்கள் நித்யஸூரிகளே என்று கருத்து.
 e முடிவிலுள்ள ‘ஆய’ என்னும் சதுர்த்தியாலே ப்ராப்யமான கைங்
 கர்யத்தைக் காட்டுகையாலே ப்ராப்யத்தை ப்ரதானமாகக்கொண்ட
 திருமந்த்ரத்தை—கைங்கர்யம் செய்யவேண்டிய திருவடிகளிலே அநு
 ஸந்தானம் செய்யவேண்டும். “ மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ ” என்று
 முதலில் தன்னையே உபாயமாகக் காட்டி, ‘மாஸுச:’ என்று முடிவில்
 அபயமளிக்கையாலே, எம்பெருமானுடைய ப்ராபகத்வத்தை ப்ரதான
 மாகக்கொண்ட சரமஸ்வலோகத்தை—அபயமளிக்கும் அபயஹஸ்தத்
 திலே அநுஸந்தானம் செய்யவேண்டும். இரண்டு கண்டங்க
 ளால் ப்ராபகத்தையும் ப்ராப்யத்தையும் காட்டுகையாலே, இரண்டை
 யும் முக்யமாகக்கொண்டதாய், அநுஸந்தான ரஹஸ்யமாகையாலே
 பேராக்ரூபமான த்வயத்தைப் பரமபேராக்ரூபமான திருமுகமண்ட
 லத்திலே அநுஸந்தானம் செய்யவேண்டும்.

நானூற்றைம்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

a மதஸ்யத்தின் வடிவெல்லாம் ஜலமயமாயிருக்குமா போலே இவள் அவன் ரூபாதிசுக்கு நிருபகபூதையாகையாலே, ஸ்ரீமான் அவயவமெல்லாம் ஸ்ரீமயமாயிருக்கும். b (ஸ்ரீஞ்-ஸேவாயாம்) என்கிற த₄ாத்வர்த்த₂ ப்ரகாஸகமாய், புருஷகாரஸ்வரூபமான “ஸ்ரீ” என்கிற திருநாமத்தைப் பெரிய பெருமாள் திருநன்மாப்பிலே அநுஸந்த₄ானம் பண்ணுவான்; (மந்) என்று-இப்புருஷகாரம் நித்யமென்று அநுஸந்த₄ானம் பண்ணுவான்; (நாராயண) என்று-ஆஸ்ரயணஸௌகர்யபாதிசுக்களான வாத்தஸல்யாதி, குணங்களையும், ஆஸ்ரீதகார்யபாதிசுக்களான ஜ்ஞானஸக்த்யாதி, குணங்களையுமுடையவெனென்று அநுஸந்த₄ானம்பண்ணுவான்; (சரணௌ) என்று-பெரியபெருமாள் திருவடிகளை அநுஸந்த₄ானம் பண்ணுவான்; (ஸ்ரணம்) என்று ஸ்ரணயரான பெரிய பெருமாள் அபயஹஸ்தத்திலே அநுஸந்த₄ானம் பண்ணுவான்; (ப்ரபத்யே) என்று-ப்ரபத்தாவான தன்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபம் ஸ்வீகாரமென்று அநுஸந்த₄ானம் பண்ணுவான்;

c (ஸ்ரீமதே, நாராயண) என்கிற பதங்களை-ஸ்வாமினியாய், அவனுக்கு வல்லபையாய், ப்ராப்யையாய், கைங்கர்ய

நானூற்றைம்பத்திரண்டாம் வார்த்தை

a எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்துக்கும் ஐந்து நிலைகளிலுமுள்ள எல்லா ரூபங்களுக்கும் மற்ற பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறு பாட்டை நிரூபித்துத் தருகின்றவனாகையாலே, ஸ்ரிய:பதியின் ஸ்வரூபரூபங்கள் முழுவதும் பிராட்டியால் நிறைந்திருக்கும். மீனின் வடிவம் முழுவதும் நீர் நிறைந்திருப்பது இதற்குத் துருஷ்டாந்தம். b ‘ஸ்ரீஞ்-ஸேவாயாம்’ என்கிற த₄ாது ஸ்ரீதே₃வி எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்திருப்பவள் என்று காட்டுகிறதாகையாலே அந்தத் திருநாமத்தைப் பெரியபிராட்டியார் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமார்பில் அநுஸந்தி₄க்கவேண்டும். இந்தப் பாராவில் மற்றவை தெளிவு.

c ஸ்ரீமதே, நாராயண என்கிற பதங்களை—அவற்றுக்கு அர்த்தமான 1.பெரியபிராட்டியார் 2.கைங்கர்யம்கொள்ளும் எம்பெருமானுடைய வா—64

வர்த்தகையாய், புகுவந்முகேல்லாஸஜநகையாய், தத்பர்த்தயநுபுவகயாத்ரையாபிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரோடே, ஸேஷத்வகார்யமான கைங்காய ப்ரதிஸம்பந்தியாபிருக்கிறவனுடைய தூரகத்வ வ்யாபகத்வ நியந்தருதவஸ்வரூபமென்ன, ஸ்வரூபகுணங்களான ஜ்ஞாநபுலாதிகளென்ன. அதில்நின்றும் யுழிந்த வாத்ஸல்யாதிகளென்ன, தத்தத்வஸ்வரூபகுண ப்ரகாஸகமான பஞ்சோபநிஷண்மய விக்ரஹங்களென்ன, விக்ரஹகுணங்களான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதிகளென்ன, ஆபரிதவிரோதிவிஷயமான ஸௌர்யாதிகளென்ன, திவ்யமங்குளவிக்ரஹ ப்ரகாஸகமான திவ்யாபரணங்களென்ன, தத்யுபவவிரோதி நிவர்த்தகமான திவ்யாயுதங்களென்ன. இவற்றுக்கு அநுரூபமான ஸ்ரீவைகுண்ட திவ்யநகரியில் திவ்யமண்டபத்திலே மற்ற திவ்ய மஹிஷிகளோடே திவ்யபரிஜநபரிச்சுதங்கள் ஸேவிக்க ஸ்வாமிதவப்ரகாஸகமாக எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பிலே அநுஸந்தானம் பண்ணுவான்; (ஆய)

தூரகமாய், வ்யாபகமாய், நியந்தாவான ஸ்வரூபம் 3. ஸ்வரூபத்தின் முக்யகுணங்களான ஜ்ஞான புல ஜ்வர்ய வீர்ய ஸக்தி தேஜஸ் ஸுக்கள் 4. அந்த குணங்களையிட்டு நோக்கும்போது அப்ரதானமாகையாலும் ஜ்ஞானவிகாரமாகையாலும் அவ்வாறு குணங்களிலிருந்து பிறந்தவை எனத்தக்க வாத்ஸல்யம் முதலான மற்ற குணங்கள் 5. அந்தந்த குணங்களை வெளிப்படுத்தும் திவ்யமங்குளவிக்ரஹங்கள் 6. அந்த விக்ரஹங்களின் குணங்களான ஸௌந்தர்யம் (அழகு) ஸௌகுமார்யம் (மென்மை) முதலானவை 7. அடியார்களின் விரோதிகள் விஷயத்தில் காட்டப்படும் ஸௌர்யம் வீர்யம் முதலான திவ்யாத்ம குணங்கள் 8. திவ்யமங்குளவிக்ரஹத்தை ஒளிவிடச்செய்யும் திவ்யாபரணங்கள் 9. முற்கூறியவற்றை அநுபவிப்பதற்கு விரோதிகளாயிருக்கும் அஸுரராகுளங்களை அழிக்கும் திவ்யாயுதங்கள் ஆகியவற்றிற்குப் பொருத்தமான ஸ்ரீவைகுண்ட திவ்யநகரத்திலே திருமாமணி மண்டபத்தில் பூமி நீளா முதலான மற்ற திவ்ய மஹிஷிகளோடு அநந்தகருடவிஷ்வக்ஸேனாதி பரிஜனங்கள் சூத்ர சாமராதி பரிச்சுதங்களைக்கொண்டு ஸேவிக்க, தானே உபய விபூதிநாயகன் என்பது தோற்ற எழுந்தருளியிருக்கும் பரநிலையிலே

என்று - அவன் d அரசமர்ந்தானாகையாலே ஸேஷியாகையாலும், இவன் d அடிமொரசாகையாலே ஸேஷமாகையாலும், ஸர்வவித ஸேஷவ்ருத்திகளையும் பண்ணப் பெறுவேனாகவேனுமென்று அநுஸந்தானம் பண்ணுவான்; e(நம:) என்று - f (த்வ்யக்ஷரஸ்து புவேந்ம்ருதயு:) என்றும், g (மமேதி த்வ்யக்ஷரோ ம்ருதயு:) என்றும், h (யானே என்றனதே யென்றிருந்தேன்) என்றும் சொல்லப்படுகிற, (ம:) என்கிற ஷஷ்ட்யந்தபதத்தை, f (த்ர்யக்ஷரம் ப்ரஹ்மண: பதம்) என்றும், g (ந மமேதி ச ஸாஸ்வதம்) என்றும், h (யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே) என்றுஞ் சொல்லுகிற நகாரார்த்தபலத்தாலே நிஷேதித்து, i (தனக்கேயாக) என்கிறபடியே-இத்தலையில் நினைவை அழியமாறி, அத்தலையில் நினைவே நினைவாம்படிபண்ணி, கீழ்ச்சொன்ன ஸகல ஸேஷவ்ருத்திகளையும் கொண்டருளவேனுமென்று பெரிய பெருமாள் திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்து அநுஸந்தானம் பண்ணுவான்—என்றருளிச்செய்தார்.

நானுற்றைம்பத்துமூன்றும் வார்த்தை

முமுகூவாய் ப்ரபந்தனாயிருக்குமவனுக்கு அறிய வேண்டும் அர்த்தம் நாலுண்டு; இதில் அத்யவஸாயமா

அநுஸந்தானம் பண்ணவேண்டும். d “அரசமர்ந்தான் அடிமொரசையல்லால்” [பெரு-திரு 10-7] e ‘நம:’ என்னும் பதத்தின் அர்த்தத்தை-பெரியபெருமாள் திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்து அநுஸந்தானம் பண்ணவேண்டும் என்று இந்த வாக்யத்தின் கருத்து. f “‘மம’என்னும் இரண்டு அக்ஷரங்கள் ஸம்ஸாரகாரணங்கள். ‘ந மம’ என்னும் மூன்று அக்ஷரங்கள் பரமபதத்தைக் கொடுக்கும்” என்று இப்ரமாணத்தின் பொருள். g “‘மம’ என்னும் இரண்டு அக்ஷரங்கள் ஸம்ஸாரகாரணம்; ‘ந மம’ என்னும் மூன்று அக்ஷரங்கள் நிலையான மோகூத்தை அளிப்பவை” என்று இந்த ப்ரமாணத்தின் பொருள். h “‘யானே என்றனதே என்றிருந்தேன் யானோ நீ என்னுடைமையும் நீயே” [திருவாய் 2-9-9] i “‘தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே” [திருவாய் 2-9-4].

யிருப்பனவும் நாலுண்டு. அவை எவையென்னில்; ப்ராப்யமும் ப்ராப்யாத்யவஸாயமும், ப்ராபகமும் ப்ராபகாத்யவஸாயமும், ஆசாரமும் ஆசாராத்யவஸாயமும், பேராஜநமும் பேராஜநாத்யவஸாயமும். இதில் ப்ராப்யமாவது - அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நவ்ருத்தி பூர்வகமாக அர்ச்சிராதி, மார்க்கத்தாலே - ஒரு தேஃஸுவிஸேஷத்தலேபோய், அங்குண்டான பரிபூர்ணமான பக்யவதநூபவ ப்ரீதியாலே பிறக்கும் கைங்கர்யம். இதில் அத்யவஸாயமாவது - கைங்கர்யத்தையொழிந்துள்ள தர்மார்த்தங்களிலும், மோக்ஷத்தில் கைவல்யம் முதலாயுள்ள புருஷார்த்தங்களிலும் அபேக்யதாபுத்திபூர்வகமாக இக்கைங்கர்யமே பரம்ப்ராப்யமென்றிருக்கை; இதில் ப்ராபகமாவது - ஸௌலப்யாதிகல்யாணகுணவிசிஷ்டனுமாய், விக்ரஹவிசிஷ்டனுமாயிருந்துள்ள ஈஸ்வரன்; இதில் அத்யவஸாயமாவது - பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரத்தாலே

நாலுற்றைம்பத்துமுன்றும் வார்த்தை

ப்ரபந்தனான முகூஷு (1) ப்ராப்யம், (2) ப்ராபகம், (3) ஆசாரம், (4) பேராஜனம் ஆகிய நாலுவிஷயங்களையும், ஒவ்வொன்றிலும் அத்யவஸாயம் எனப்படும் உறுத்பாட்டையும் அறியவேண்டும் என்று விதிக்கிறது இந்த வார்த்தை. அஸையாவன—(1) ப்ராப்யமாவது-அஜ்ஞானம், கர்மம், வாஸனா, ருசி, தேஃஹஸம்பந்தம் ஆகிய தடைகள் நீங்கப்பெற்று அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே பரம்பதத்துக்குச் சென்று, அங்கு எம்பெருமானைப் பரிபூர்ணமாக அநுபவிப்பதால் ஏற்படும் உகப்பாலே விளையும் அவனுக்குக் கைங்கர்யம். இதில் அத்யவஸாயமாவது—தர்மம் அர்த்தம் என்னும் புருஷார்த்தங்களிலும், மோக்ஷத்திலும் கைவல்யம், ஸ்வார்த்தபக்யவதநூபவ கைங்கர்யங்கள் ஆகியவற்றிலும் “இவை இனியவை அன்று; ஸாரூபத்துக்குத் தகாதவை” என்னும் எண்ணத்தோடு ப்ராபத்தாநூபவ கைங்கர்யமே பரம்ப்ராப்யம் என்று நினைத்திருக்கை. (2) ப்ராபகமாவது - ஸௌலப்யம் முதலான ஆஸ்ரயணஸௌகர்யபாதககுணங்களோடும், ஜ்ஞானம் ஸக்தி முதலான ஆபிதகர்யபாதககுணங்களோடும் கூடியவனாய், திவ்யமங்குளவிக்ரஹத்தை உடையவனான ஈர்வேஸ்வரன்; இதில் அத்யவஸாயமாவது—பெரியபிராட்டி

அவன்தானே உபாயமென்று உபாயந்தரங்களான கர்ம ஜ்ஞாநபுத்திகளில் கால்தாழாதே இவ்வுபாயமே நிரூபிக்காபாயமென்றிருக்கை. இதில் ஆசாரமாவது-உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணினவன் யாவது, அயுஷம் மனோவாக்காயங்களாகும் ஸ்வரூபாநுகூலமாக வர்த்திக்கும் வர்த்தநம். அதாவது - பரவ்யூஷவிபு, வாதி, களிற் காட்டில் அர்ச்சாவதாரத்தின் நீர்மையிலே அதிப்ரவணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களப்பக்கல் அநுகூலவருத்திகளைப் பண்ணுகையும், ப்ரத்கூலங்களைத் தவிர்ந்து வர்த்திக்கையும்; இதில் அத்யவஸாயமாவது- கீழ்ச்சொன்ன அநுகூலவருத்திகளைப் பண்ணுகையும், ப்ரதி கூலங்களைத் தவிருகையும் செய்யுமிடத்து, க்யாத்லப, பூஜைகளைப் பற்றவும், த்ருஷ்டப்ரயோஜநார்த்தமாசுவம் புகுவத்பராப்திக்கு ஸாதநமாகவும் ப்ரதிபத்தி பண்ணிச் செய்யாதே இவ்வாசாரமே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமென்றிருக்கை; இதில் ப்யாஜநமாவது - ந்யாயார்த்திதமான த்ரவ்யத்தைக்கொண்டு குகூழியூர்த்தயிலே அந்வயியாதே கூழ்நறிவ்ருத்தி மாத்ரமே ப்ரயோஜநமாக ஜீவிக்கும் ஜீவநம்; இதில் அத்யவஸாயமாவது - அநுகூலரை நெருக்கி ஜீவிக்க

யார் புருஷகாரத்தாலே அவனே உபாயமாகிருக்கையாலே கர்மம், ஜ்ஞானம், புகுத்தி முதலான மற்ற உபாயங்களில் இழியாமல், எம் பெருமானே வேறெதையும் எதிர்பாராத உபாயமாயிருப்பான் என்று நினைத்திருக்கை. (3) ஆசாரமாவது - இப்படி எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றினவன் இவ்வுலகில் இருக்கும்வரையில் பரம், வ்யூஷம், விபுஷம், அந்தர்யாம என்னும் நிலைகளைக் காட்டிலும் அர்ச்சாவதாரத்தின் நீர்மையில் மிகவும் கடுபட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் விஷயத்தில் அநுகூலமான கார்யத்தைச் செய்கையும், ப்ரதிகூலமான கார்யங்களைச் செய்யாமலிருப்பது. இதில் அத்யவஸாயமாவது— இதைச் செய்யும்போது, புகழுக்காகவோ, லாபத்துக்காகவோ, பிறர் கொண்டாடுவதற்காகவோ, இம்மை மறுமைப் பயன்களுக்கு உதவாமலோ எண்ணிச் செய்யாமல் இந்த ஆசாரமே ஸ்வயம்ப்ரயோஜனம் என்று நினைத்திருக்கை. 4 பேயாஜநமாவது—நியாயமாக ஸம்பாதித்த பணம் முதலானவற்றைக்கொண்டு, வயிற்றை நிரப்புவதையே குறிக்கோளாகக் கொள்ளாமல் பசியைப் போக்குமளவுக்கு உண்ணும் உணவு.

கும் ஜீவநமென்ன. ப்ரதிகூலர்பக்கல் ஸாபேஷனாய் ஜீவிக்கும் ஜீவநமென்ன, அமுதுபடி சாத்துப்படுகளுக்கு அர்ஹமான த்ரவ்யங்களிலே ஸாபேஷனாய் ஜீவிக்கும் ஜீவநமென்ன இவற்றில் கால்தாழாதே. ந்யாயார்ஜிதமான த்ரவ்யத்தைக்கொண்டு தேஹயாதரை நடத்துகை ப்ரபந்தக்ருத்யம்.

நானூற்றைம்பத்துநாலாம் வார்த்தை

ஸ்வரூபத்தில் உணர்த்தியும், ஸ்வரக்ஷணத்தில் அஸக்தியும், ப்ராப்யத்தில் த்வரையும், ப்ராபகத்தில் அத்த்யவஸாயமும், விரோதியில் ப்யமும், உத்யேத்ய விஷயத்தில் கௌரவமும், உபகார விஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதையும், உத்தாரக விஷயத்தில் ப்ரதிபத்தியும். ஸ்வரூபத்திலுணர்த்தியாவது — a-“கண்ணபுர மொன்றுடையானுக்கடியேன் ஒரு வர்க்குரியேனே” என்றிருக்கை. ஸ்வரக்ஷணத்தில் அஸக்தியாவது—b - “என் நான் செய்கேன் யாரே கனைகண் என்னை என்செய்கின்றாய்?” என்றிருக்கை; ப்ராப்யத்தில் த்வரையாவது—c - “மாக வைகுந்தங் காண்பதற்கென்மனம் ஏகமெண்ணும்” என்றிருக்கை; ப்ராபகத்தில் அத்த்யவஸாயமாவது—d “கனைவாய் துன்பங் கனையாதொழிவாய் கனைகண்மற்றிலேன்” என்றிருக்கை; விரோதியில் ப்யமாவது—e “பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றிற்போல்” என்றிருக்கை; உத்யேத்யவிஷயத்தில் கௌரவமாவது—f “அவனடியார் சிறுமாமனிசராய் என்னையாண்டார் இங்கே திரிய—உறுமோ பாவியேனுக்கு” என்றிருக்கை; உபகாரவிஷ

இதில் அத்த்யவஸாயமாவது — ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ம்ரமப்படுத்தி உண்பது, அவைஷ்ணவர்களிடம் பொருள்பெற்று உண்பது, எம் பெருமானுக்குரிய பொருள்களைக் கைப்பற்றி உண்பது ஆகியவற்றைச் செய்யாமல் நியாயமான வழியில் ஸம்பாதித்த பொருள்களைக் கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்துகை.

நானூற்றைம்பத்துநாலாம் வார்த்தை

a [பெரியதிரு 8-9-3] b [திருவாய் 5-8-3] c [திருவாய் 9-3-7]
d [திருவாய் 5-8-8] e [பெரியதிரு 11-8-3] f [திருவாய் 8-10-3]

யத்தில் க்ருதஜ்ஞகைய"வது - g "என்னை" மனங்கெடுத்தாய்" h "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" i "உனக்கென்செய்கேன்" என்றிருக்கை; உத்தாரக விஷயத்தில் ப்ரதிபத்தியாவது - j "ஆவிக் கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்" என்றிருக்கை.

k ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேஸுவரணப்பற்ற ஜீவாத்மாக்களுக்கு அத்தயநத பாரதநதர்ய ஸேஷதவங்கள் ஸவருபமென்று ஸத்யாசார்யோபதேயமுக்குத்தாலே ஸகல வேத, ஸங்க்யஹமான பூம்த்யஷ்டாக்ஷர மஹாமந்தரத்திலே ப்ரத்யம மத்யம பத்யங்களாலே தெனிய அறிந்து ஸவரக்ஷணத்தில் ஸக்தியும் ப்ராப்தியுமில்லாமையாலே, மந்த்ரரதநமென்கிற திருநாமத்தையுடைத்தான த்வயத்தின் உத்தரவாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பரமபுருஷார்த்த ஸித்திக்கு, அதில் பூர்வவாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸித்தேத்யாபாய பூதான ஸ்ரீய:பதி திருவடிகளையே உபாயமாக வுடையான அதிகாரிக்கு ஸ்வவிரோஷணமான ஸக்ருத்ப்ரபததிக்கு மேற்பட அபேக்ஷிதமாயிருப்பதொன்றில்லாமையாலே, கீதோபநிஷத்யாசார்யன் த்யாஜ்யதயா அகர்த்தவ்யமாக விதித்த அஷ்டாங்க்யோக்யுக்தமான கர்மயோக்யமும், ததுபாய

g [திருவாய் 2-7-8] h [திருவாய் 2-7-7] i [திருவாய் 2-7-8]
j [திருவாய் 10-10-3]

k திருவஷ்டாக்ஷரத்தின் முதல் பத்யத்தால் ஸேஷத்வமும், இரண்டாவது பத்யத்தால் பாரதநதர்யமும் அறிவிக்கப்படுகின்றன. ஆகையால் சேதனன் தன்னத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ள ஸக்தியும் ஸ்வை தருதியுமில்லை. த்வயத்தின் உத்தரவாக்யத்தால் சொல்லப்பட்ட ப்ரார்த்தனாபுபுகைங்கர்யமாகிற பரமபுருஷார்த்தத்தைப்பெறுவதற்கு, அதன் பூர்வவாக்யத்தால் சொல்லப்பட்ட ஸித்தேத்யாபாயமான ஸ்ரீய:பதியின் திருவடிகளே உபாயமாகும். ஆசார்யன் த்வயத்தை உபதேயுக்கும்போது அதைத் திருப்பிச் சொல்லி அத்திருவடிகளைப் பற்றுவதற்குமேல் இவன் செய்யவேண்டியது ஒன்றில்லை. ஆகையால் கீதாசார்யன் சரமஸ்வலோகத்தில் கைவிடத்தக்கவையாக விதித்த அஷ்டாங்க்யோக்யத்தோடு கூடிய கர்மயோக்யமும், அதனால் ஏற்படும் ஜ்ஞானயோக்யமும், அதனால் ஏற்படும் புக்தியோக்யமும், இவையனைத்துக்கும் அங்கமாய்

மான ஜ்ஞாநீயாகுமும், ததுபாயமான புக்தியோகும், எல்லாவற்றிலும் அங்குத்வேந அநுவர்த்திக்கக் கடவதான வர்ணஸ்ரமயோக்யதாபாதக தர்மங்களும் (த்யாஜ்யம்); “மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ” என்று உபாதேயதயா கர்த்த வ்யமாக விதித்த ஷட்யோக்யுக்தமான ந்யாஸ வித்யையே அதிகாரமாயிருக்கும்.

நானூற்றைம்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை

ப்ரபந்நனுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன உபாயத்தில் ப்ரவ்ருத்தி ஸ்வரூபவிரோதி; உபேயத்தில் நிவ்ருத்தி ப்ராப்யருசி விரோதி; இவ்விரண்டர்த்தத்துக்கும் நிதர்ஸநபூதர்: — ஸ்வரக்ஷணக்ஷமராயிருக்கச்செய்தேயும் தன்னுடைய ஸ்வரூப பாரதநதர்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு அஸோக வநிகையிலே எழுந்தருளியிருந்த பிராட்டியும், பெருமாள் நில்லென்னச்செய்தேயும் தம்முடைய செல்லாமையைக் காட்டிப் பின்தொடர்ந்து அடிமைசெய்த இளையபெருமாளும்.

இவற்றை அநுஷ்டிக்கத் தகுதியைத்தரும் ஸந்த்யாவந்த்யாம் முதலிய வர்ணஸ்ரமதர்மங்களும் இவ்னால் உபாயபூத்யோடு அநுஷ்டிக்கத் தகாதவை. சரஸ்வதிலாகத்தில் ‘என்னை ஒருவனையே ஸரணமாகப்பற்று’ என்று கைக்கொள்ளத் தக்கதாகையாலே செய்யத் தக்கதாக விதிக்கப்பட்டதாய், (1) ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம், (2) ப்ராநுகூல்யங்களை விலக்கியிருக்கை, (3) நம்மை அவன் ரக்ஷிப்பான் என்றும் நம்பிக்கை, (4) அவனை உபாயமாகவேனும் என்று வரிக்கை. (5) தன் அப்த்மாவை அவனிடம் ஸமர்ப்பிக்கை. (6) தன் கையில் எதுவுமில்லை என்று அநுஸந்திக்கை என்னும் ஆறு அம்சங்களையுடைய ஸரணகூதியே எம்பெருமானை அடைவிப்பதற்கு அதிகாரிவிசேஷணமாயிருக்கும்.

நானூற்றைம்பத்தைந்தாம் வார்த்தை

ப்ரபந்நனுக்குத் தன் ரக்ஷணத்துக்குத் தான் முயல்வது ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதி. அஸோகவநிகையிலிருந்த பிராட்டி “தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் பவேத்” [ரா.ஸு 39.30] [என்னை ரக்ஷிப்பது ராமபிரானுக்கே தக்கது.] என்று இவ்விரோதி தன்னிடம் இல்லாமையைக் காட்டினாள். கைங்கர்யத்தினின்றும் நீங்குவது ப்ராப்யருசிக்கு விரோதி. பெருமாள் ‘அயோத்தியிலேயே இரு’ என்று சொல்லியும் நிர்ப்பந்தித்து வனத்துக்குப் பின்தொடர்ந்துவந்து அடிமைசெய்த இளையபெருமாள் இவ்விரோதி தன்னிடம் இல்லாமையைக் காட்டினாள்.

தவ்யத்தில் பூர்வகூண்டததை அநுஸந்தித்தால் - ஸ்வ
ரக்ஷணநிமித்தமாக விலங்கிக்கிடந்த துரும்பு எடுக்க
ப்ராப்தியில்லை; உத்தரகூண்டததை அநுஸந்தித்தால்
மடலெடுத்துப் புறப்படாதிருக்க ப்ராப்தியில்லை. இவ்
விரண்டு கூண்டததிலும் உண்டான அர்த்தாநுஸந்தாநத்
தாலே - முமுகூத்வாதிக்கார விருத்தமான காமயகர்மங்க
ளும், ஸாமான்யஸாஸ்தரத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட த்வாத்
ஸ(வர்ஷ)ாஷ்ட(க)ாதி ப்ராயஸ்சித்தாதிக்களும், அபசாரத்ர
யங்களும், ஏவம்விதமான ஸாஸ்த்ராநுஷ்டாநங்களடைய
லஜ்ஜாபுரஸ்ஸரமாக ஸ்வரூபேண விட்டு, அநிஷ்டநிவ்ருத்தி
பூர்வகையான இஷ்டப்ராப்திக்கு ஸித்தேதாபாயத்தை ஸ்வே
கரித்து, ததநந்தரம் தன்னைப் பார்த்து நிர்ப்புரனுமாய்,
ஸித்தேதாபாயபூதனுமான ஸ்ரியபதியைப் பார்த்து நிர்ப்
புரனுமாய், நிஸ்ஸம்ஸயனுமாய், “காலம் போகாநின்றது,
கர்மம் க்ஷயியாநின்றது, பரமப்ராப்யம் குறுகாநின்றது”
என்று மேலே பெறப்புகுகிற பேற்றைப்பார்த்து ஹ்ருஷ்ட

தவ்யத்தின் பூர்வகூண்டததில் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீமந்நாராயணனின்
திருவடிகளாகிற உபாயத்தை அநுஸந்தித்தால் தன்னைத் தான்
ரக்ஷித்துக்கொள்ள அருகிலிருக்கும் துரும்பை எடுப்பதற்கும் தகுதி
யில்லை. உத்தரகூண்டததில் சொல்லப்பட்ட கைங்கர்யத்தின்
இனிமையை அநுஸந்தித்தால் அதைப்பெறுவதற்காக மடலெடுப்பது
முதலான தகாத கார்யங்களைச் செய்யாமலிருக்கவும் முடியாது. இவ்
விரண்டு கூண்டததிலுமுள்ள அர்த்தங்களை அநுஸந்தித்தால்
முமுகூவானவன்—(1)காமயகர்மங்கள் (2)ஸாமான்யதூர்மஸாஸ்த்ரங்
களில் சொல்லப்பட்ட ப்ராயஸ்சித்தம் முதலானவை (3) புகுவத்
புகுவதாஸஹ்யாபசாரங்கள் (4) மற்றும் உள்ள வேறு பல்னைக்
கொடுக்கக்கூடிய கர்மங்கள் ஆகியவற்றை, இவற்றில் ஏற்கனவே
ஈடுபட்டிருந்ததற்கு லஜ்ஜையோடுகூட அடியோடு விட்டு, தனக்கு
அநிஷ்டங்களைப்போக்கி இஷ்டத்தைத் தருவதற்கு ஸித்தேதாபாயத்
தையே பற்றியுள்ள தன்னைப் பார்த்தும், ஸித்தேதாபாயமான எம்
பெருமானைப் பார்த்தும், “நாம் செய்யவேண்டியது இனி ஒன்று
மில்லை. நமக்குப் பேறு தப்பாது. காலம் செல்லச்செல்ல நம்
கர்மம் கழிந்து பரமப்ராப்யம் நெருங்குகின்றது” என்று பெறப்
வா—65

மநாவாய் இப்ரதிபுந்தகத்தோடேயிருக்கும் நாளும் புகு வத்விஷயத்திலும் புகுவதவிஷயத்திலும் ஸ்வரூபாநுகூல மாக உபாயபுத்தியின்றியிலே அஹங்காரமகார ரஹித னாய், ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகக் கைங்கர்யங்களைப்பண்ணி யிருக்குமவன் முக்தப்ராயன்.

நானூற்றைம்பத்தாரும் வார்த்தை

அகிலஜகத்தித்தாநுஸாஸநமான வேதத்திலும், வேதோபப்நும்ஹணங்களாக ப்ரவ்ருத்தங்களான ஸ்ம்ருதீதி ஹாஸ புராணங்களிலும் அனிகீதமாக ப்ரஸித்தமாய், ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வம்மாய், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஆபத்தநமாயிருந்துள்ள உபாயோபேயங்களை ப்ரதிபாதிக்க கையாலே த்வயமென்னும் திருநாமத்தையுடைத்தாயிருந் துள்ள வாக்யத்வயம் பத்து அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்க கிறது.

ஸ்ரீய:பதித்வமும், நாராயணத்வமும், நாராயணனுடைய ஸர்வலோகஸரண்யமான சரணரவிந்தயுகளமும், அதி னுடைய ப்ராபகத்வமும், தத்கோசரமாய் சேதநகூதமா யிருந்துள்ள ப்ரார்த்தநாகூர்ப்புவிஸ்ரம்பமும், லக்ஷ்மீ தத்வல்லபுர்களுடைய நிகிலாத்ம நித்ய கைங்கர்ய ப்ர தநார்த்தமான நித்யஸம்பந்தமும், கைங்கர்ய ப்ரதி

போகிற பேற்றைப் பார்த்தும் ஆநந்தமுடையவனாய், மரிகிற தடையோடு கூடியிருக்கும் சிறிதுகாலத்திலும் அஹங்காரமகாரம்ல்லாமல், ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாக ஸ்வரூபப்ரப்தமான புகுவத்புகுவத கைங்கர்யங்களைச்செய்து அவற்றில் உபாயபுத்தியில்லாமல் வாழ் வானுகையால் இவ்வுலகில் இருக்கும்போதே பெரும்பாலும் முக்தி யடைந்தவன் என்றே எண்ணத்தக்கவன்.

நானூற்றைம்பத்தாரும் வார்த்தை

பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த அஷ்டாத்மரஹஸ்யக்ரந் தங்களில் ஒன்றான 'ஸாரஸங்க்ரஹம்' என்ற ரஹஸ்யக்ரந்தமே சில சொல்வேறுபாடுகளுடன் இவ்வார்த்தையாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஸம்ப்₃ந்தி₄யான ஈஸ்வரனுடைய நிரதிஸாயபே₂ாக்யதை
யும், ஸர்வஸ்வாமித்வமும், நித்யகைங்கர்யமும், கைங்கர்ய
ப்ரதிப₃ந்த₄க நிஸ்ஸேஷ நிப₃ர்ஹணமுமாகிற அர்த்த₂
விஸேஷங்கள்; ஈத்₃ருஸார்த்த₂ விஸேஷப்ரகாஸகமான
மந்த்ரவிஸேஷத்தினுடைய விவரணரூபமாய், அபௌருஷேய
மாயிருந்துள்ள திருவாய்மொழியில் பத்துப்பத்தாலும் இப்
பத்து அர்த்த₂த்தையும் பூர்வாசார்யர்கள் அடைவே
சேர்த்து அநுஸந்தி₄த்துக்கொண்டுபோருவர்கள்.

இதில் முதற்பத்தால்— a “மலர்மகள் விரும்பும் நம் அரும்
பெறலடிகள்” என்றும், b “மலரான் மைந்தன்” என்றும்,
c “திருமகளார் தனிக்கேள்வன்” என்றும், d “திருவின்
மணாளனென்னுடைச் சூழலுளான்” என்றும், e “பூமகளார்
தனிக்கேள்வன்” என்றும், f “மைந்தனைமலரான் மணவாளனை”
என்றும் - ஸ்ரிய:பதித்வம் ப்ரதிபாதி₃தமாய்த்து.

இரண்டாம் பத்தால் — g “எம்பெருமான் நாரணற்கு”
என்றும், h “எம்பிரானெம்மான் நாராயணனாலே” என்றும்,

த்₃வயமஹாமந்த்ரம் 1 ஸ்ரீமத், 2 நாராயண, 3 சரணை, 4
ஸரணம், 5 ப்ரபத்₃யே, 6 ஸ்ரீமதே, 7 நாராயண, 8 ஆய, 9 நம:,
என்றும் ஒன்பது பிரிவுகளையுடையது. இது எல்லா உலகுக்கும்
நன்மையை நியமிக்கும் வேத₃த்தில் கட₂வல்லியிலும், வேத₃த்தை
விளக்கவந்த ஸ்ம்ருதிகள், இதிஹாஸங்கள், புராணங்கள் முதலான
வற்றில் பல இடங்களிலும் ஏகரூபமாகப் புகழ்பெற்றது. இதுவே
ஈஸ்வரனுக்குப் பெரிய ஐஸ்வர்யமாயிருப்பது. எல்லா ஆத்மாக்க
ளுக்கும் ஸம்ஸாரமாகிற பேராபத்தைக் கடக்க உதவும் பெருந்தன
மாயிருப்பது. உபாயத்தையும் உபேயத்தையும் இரண்டு வாக்யங்
களாலும் உபதே₃ஸிக்கையாலே த்₃வயம் என்னும் திருநாமத்தைப்
பெற்றுள்ளது. முற்கூறிய ஒன்பது பகுதிகளாலே பத்துஅர்த்த₂ங்களை
விளக்குகிறது. அவையாவன:—

1. ஸ்ரீமத்—ஸ்ரீதே₃விக்குப் பதியாயிருப்பவன் பரமாத்மா. (1)

a [திருவாய் 1-3-1] b [1-5-9] c [1-6-9] d [1-9-1] e [1-9-3]
f [1-10-4] g [2-1-7] h [2-7-1]

i “நாரணன் முழுவேழலகுக்கும் நாதன்” என்றும் — நாராயணத்வம் ப்ரதிபாதி₃தமாய்த்து.

மூன்றாம் பத்தால் — j “நாண்மலராமடித்தாமரை” என்றும், k “அங்கதிரடியன்” என்றும், l “அவன் பாதபங்கயம்” என்றும், m “அன்று தேர்கடவிய பெருமான் களைகழல்” என்றும், n “முவுலகுந்தொழுதேத்துஞ் சீரடியான்” என்றும் — நாராயணனுடைய ஸர்வலோக ஸரண்யமான சரணுரவிந்த₃யுக₃ளம் ப்ரதிபாதி₃தமாய்த்து.

நாலாம் பத்தால்—o “இலங்கைநகர் அம்பெரியுய்த்தவர்” என்றும், p “வல்வினை தீர்க்குங் கண்ணனை” என்றும், q “தொல்வினைதீர்” என்றும், r “வெய்யநோய்கள் முழுதும் வியன்ஞாலத்து வீய” என்றும், s “மேவிநின்று தொழுவார் வினைபோக மேவும்” என்றும், t “பிறந்துஞ் செததும் நின்றிடறும் பேதைமை தீர்ந்தொழிந்தேன்” என்றும், u “நோயே மூப்பிறப்பிறப்புப் பிணியேயென்றிவையொழிய” என்றும், v “வேட்கையெல்லாம் விடுத்து - கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை” என்றும், w “அ:தேயுய்யப்புகுமாறு” என்றும், x “உய்வுபாயம் மற்றின்மைதேறி” என்றும்— அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் ஹேதுவான ப்ராபகத்வம் ப்ரதிபாதி₃தமாய்த்து.

2. நாராயண—அவன் நாராயணன் என்னும் தனிப் பெயரை உடையவன். (2)

3. சரணை—அந்த நாராயணனுக்கு எல்லா உலகுக்கும் புகலாயிருக்கும் இருதிருவடித்தாமரைகள் உள். (3)

4. ஸரணம்—அந்த திருவடித்தாமரைகள் மோகோபாய மாயிருப்பவை. (4)

i [2-7-2] j [3-3-9] k [3-4-3] l [3-6-4] m [3-6-10] n [3-8-1]
o [4-2-8] p,q [4-4-11] r [4-5-2] s [4-5-4] t [4-7-7] u [4-9-7]
v [4-9-9] w [4-1-11] x [4-3-11]

அஞ்சாம் பத்தால் — y “தமியேனுக்கருளாய்” என்றும், z “ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்” என்றும், a “உன்னுல்லால் யாவராலும் ஒன்றுங் குறை வேண்டேன்” என்றும், b “அவனை உயிருண்டான் கழல்க ளவையே சரணாகக்கொண்ட” என்றும், c “நாமங்களாயிர முடைய நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்” என்றும், d “நாகனைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு” என்றும், e “நாடொறுமேகசிந்தையனாய்” என்றும் — ப்ரார்த்தநாகூர்ப்புவிஸ்ரம்பும் ப்ரதிபாதித மாய்த்து.

ஆறும் பத்தால் — f “திருமாமகளிருந்தாம் மலிந்தி ருந்து” என்றும், g “அடிமைசெய்வார் திருமாலுக்கே” என்றும், h “ஒசிந்தவொண்மலராள்கொழுநன்” என்றும், i “என்திருமார்வற்கு” என்றும், j “கோலத்திருமாமகளோடுந் தனைக் கூடாதே” என்றும்— கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநாகூர்ப்பு மான நித்யஸம்பந்தும் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

ஏழாம் பத்தால் — k “கன்னலேயமுதே” என்றும், l “திருமாலின்சீர், இறப்பெதிர்காலம் பருகிலுமார்வனோ?”

5. ப்ரபத்யே—அந்தத் திருவடித்தாமரையினை விஷயமாக ‘அதுவே உபாயமாகவேணும்’ என்னும் ப்ரார்த்தனையை உள்ள டக்கிய மஹாவிஸ்வாஸம் சேதானுக்கு இருக்கவேண்டும். (5)

6. பூம்தே—லக்ஷ்மி, அவளுக்கு இனியவனை எம்பெருமான் ஆகிய இருவர் விஷயமாகவும் எல்லா ஆத்மாக்களும், ‘ஒழிவில் கால மெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவினா அடிமைசெய்யவேண்டும்’ [திருவாய் 3.3.1] என்று ப்ரார்த்திப்பதற்கு உறுப்பாக அவ்விரு வரும் என்றும் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். (6)

7-1. நாராயண—கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் ஸர்வேஸ்வரன் கல்யாணகுணங்களுக்குக் கொள்கலமாயிருக்கிறானாகையாலே எல்லை யற்ற இனிமையுடையவனாயிருக்கிறான். (7.1)

y [5-7.2] z [5-7.10] a [5-8.3] b [5-8.11] c [5-9.11]
d,e [5-10.11] f [6.5-8] g [6.5.11] h [6-7.8] i [6.8.10]
j [6-9.3] k [7.1-2] l [7.9.9]

என்றும், m “எழுலகை இன்பம்பயக்க” என்றும் — கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்ப, ந்தியான ஈஸ்வரனுடைய நிரதியைய போக்யதை ப்ரதிபாதி, தமாய்த்து.

எட்டாம் பத்தால் — n “அடியனேன் பெரியவம்மான்” என்றும், o “விண்ணவர்கோன் நங்குள்கோலை” என்றும், p “அமர்ந்தநாதனை” என்றும், q “மூவுலகாளி” என்றும், r “நேர்பட்ட நிறைமூவுலகுக்கும் நாயகன்” என்றும் — ஸர்வஸ்வாமித்வம் ப்ரதிபாதி, தமாய்த்து.

ஒன்பதாம் பத்தால் — s “பண்டைநாளாலே நின்திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளுங்கொண்டு நின்கோயில் சீய்த்து” என்றும், t “நின்தீர்த்தவடிமைக்குற்றேவல்” என்றும், u “தொடர்ந்து குற்றேவல்செய்து” என்றும், v “கொடுவினையேனும் பிடிக்க” என்றும், w “உறுவதிதுவென்றுனக் காட்பட்டு” என்றும், x “ஆட்கொள்வாடுனோத்து” என்றும், y “நானும் மீளாவடிமைப் பணிசெய்யப்புகுந்தேன்” என்றும் — நித்யகைங்கர்யம் ப்ரதிபாதி, தமாய்த்து.

பத்தாம் பத்தால் — z “துயர்கெடுங்கடிது” என்றும், a “கெடுமிடராயவெல்லாம்” என்றும், b “எழுமையும் ஏதஞ்சாரா” என்றும், c “இப்பிறப்பறுக்கும்” என்றும், d “உன்றன்திருவுள்ளம் இடர்கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்க

7-2. நரசமுஹங்களாகிற அனைவருக்கும் ஸ்வாமியாகவும் இருக்கிறான் நாராயணன். (8)

8. ஆய—ஸ்ரீமந்நாராயணனின் திருவடிகளில் என்றும் கைங்கர்யம் செய்வதே சேதனனுக்கு ப்ராப்யமாகும். (9)

9. ம:—“அந்தக் கைங்கர்யம் என் ஆநந்தத்துக்காக” என்னும் நினைவாகிற தடை சேதனனுக்கு அடியோடு நீங்கவேண்டும். (10)

m [7-10-1] n [8-1-3] o [8-2-2] p [8-4-10] q [8-9-5]
r [8-9-11] s [9-2-1] t [9-2-2] u [9-2-3] v [9-2-10] w [9-4-4]
x [9-6-7] y [9-8-4] z [10-1-7] a [10-2-1] b [10-2-2]
c [10-2-5] d [10-3-9]

இன்புறுதும் எம்பென்மையாற்றோம்” என்றும் e “பிணி பொன்றுஞ்சாரா” என்றும், f “பிறவித்துப்” கடிந்தோம்” என்றும், g “விண்டெயொழிந்த வினையாமினவெல்லாம்” என்றும் h “அமரவின்களே” என்றும், i “கடுநரகம் புகலொழித்த” என்றும், j “தமொற்றவினைகள் தவிர்த்தான்” என்றும், k “பிறவிகெடுத்தேன்” என்றும் “அந்தி தொழுஞ்சொல்லுப்பெற்றேன்” என்றும், m “அவாவற்று வீடுபெற்ற” என்றும் – கைங்கர்ய ப்ரதிபுந்தக நிஸ்ஸேஷ நிபுர்ஹணம் ப்ரதிபாதி, தமாய்த்து.

இப்படி ஸ்ரிய:பதித்வ ப்ரமுகுங்களாய், கைங்கர்ய ப்ரதிபுந்தக நிஸ்ஸேஷநிபுர்ஹணப்ரபந்தங்களாயிருந்துள்ள உபாதேயார்த்தங்களை ப்ரதிபாதி, க்கக்கடவதாயிருந்துள்ள வாக்யத்வமும், திருவாய்மொழியும்—புகு, வச்சரணார்த்திகளாய் ப்ரபத்த்யுபாயபரராயிருக்கும் அதிகாரிகளுக்குக் காலக்ஷேபஹேதுவாகவும் ஈஸ்வரப்ரீணநார்த்தமாகவும் யாவச்சுரீரபாதம் அநுஸந்தேயம்.

இப்படி த்வயத்தின் ஒன்பது பகுதிகளாலே விளக்கப்படும் பத்து அர்த்தங்களையும் த்வயவிவரணமாகையாலே தீர்க்குமரணகூதி என்று பெயர்பெற்றதாய் “முந்தையாயிரம்” [திருவாய் 6.5.11] என்கையாலே அபௌருஷேயமாயிருப்பதான திருவாய்மொழியில் பத்துப் பத்தாலும் நம்மாழ்வார் விவரித்தருளினார் என்று பூர்வாசார்யர்கள் அநுஸந்திப்பார்கள்.

இவ்வண்ணமாக ஸ்ரிய:பதித்வம் தொடக்கமாய், கைங்கர்யத்துக்குத் தடையாயிருப்பவை அடியோடு நீங்குதல் ஈடுக உள்ள அறிய வேண்டும் அர்த்தங்களை அறிவிக்கின்றவையான இரண்டு வாக்யம் கொண்ட த்வயமும், திருவாய்மொழியும்—எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பெற்றவிரும்பியிருப்பவர்களாய் எம்பெருமானையே உபாயமாகக் கொண்ட ப்ரபந்தங்களுக்கு, இவ்வுலகில் காலக்ஷேபத்துக்கு உறுப்பாகவும் எம்பெருமானை உகப்பிப்பதற்காகவும் இவ்வுடல் விரும் வரையில் அநுஸந்திக்கத்தக்கவை.

e [10.4-7] f [10.4.3] g [10.4.9] h [10.5.9] i [10.6-11]
j [10.8.5] k [10.8.3] l [10.8.7] m [10.10.11]

ஆளவந்தார், தம்முடைய சரமத₃ஸையிலே முதலிகளுக்கு
அருளிச்செய்த வார்த்தைகள்.

ஆளவந்தார், திருமேனியிலே நோவுசாத்தியெழுந்
தருளியிராநிற்கச்செய்தே, a திருவரங்கப்பெருமாள் புருஷகார
மாகத் திருக்கோட்டியூர்நம்பியும், பெரியநம்பியும், ஆள
வந்தார் திருவடிகளிலே தண்டன் ஸமர்ப்பித்து, “அடியோங்க
ளுக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொரு அர்த்தம் ப்ரஸாதி₃த்தருள
வேணும்” என்ன; ஆளவந்தாரும் முதலிகளிருவரையும்
திருவுள்ளம்பற்றி - உங்களுக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொரு
அர்த்தம் இது; - b “கோயிலாழ்வாரே உங்களுக்கு உயிர்
நிலை, உங்களுக்குத் தஞ்சம் என்று பு₃த்₃தி₄பண்ணிப்போருங்
கோள்” என்றும், “பெரியபெருமாள் திருவடிக்கீழே வீணை
யுங் கையுமாய் ஸேவித்திருக்கிற திருப்பாணாழ்வார் விக்₃ர
ஹத்தைப் பா₃தி₃கேஸாந்தமாக ஸேவித்துக்கொண்டு
போருங்கோள்” என்றும் திருவுள்ளமாக; a திருவரங்கப்
பெருமாள் முதலான இம்முதலிகளும் அப்படியே திருவுள்ளம்
பற்றியிருக்கிறவளவிலே, ஆளவந்தார், மீளவும் a திரு
வரங்கப்பெருமானையும் முதலிகளிருவரையும் திருவுள்ளம்
பற்றி, இதுக்கு ப்ரமாணமாகத் c திருமலையாழ்வார் உயிர்நிலை
யறிந்துபோரும் குறும்பறுத்தநம்பியையும், பேரருளாளப்
பெருமாள் உயிர்நிலையறிந்துபோரும் திருக்கச்சிநம்பியையும்,
பெருமாள் உயிர்நிலையறிந்துபோரும் திருப்பாணாழ்வாரையும்,
திருப்பாணாழ்வார் உயிர்நிலையறிந்துபோரும் a திருவரங்கப்
பெருமானையும் காட்டியருளி, ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமா
ளரையரைப்பார்த்து, “நீர் d பெருமாள் உயிர்நிலையறிந்து
ஸேவிக்கிற விக்₃ரஹமே அடியேனுக்கு உபாயோபேயமென்று
பு₃த்₃தி₄பண்ணிப் போருவன்” என்று அருளிச்செய்ய;

ஆளவந்தார் தம்முடைய சரமத₃ஸையிலே
முதலிகளுக்கு அருளிச்செய்த வார்த்தைகள்

இவ்வார்த்தைகள் ஆ ரு யி ர ப் ப டி கு₃ருபரம்பராப்ரப₄ாவம்
153-ம் பக்கம் முதற்கொண்டு 159-ம் பக்கம் வரையில் வந்துள்ளன.
சில முன்பின்கு மாறியிருக்கிறது.

a திருவரங்கப்பெருமாள், ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்திலே
 சண்டன் ஸமர்ப்பித்து “தேவரீர் நித்யவியூதியிலே பரம
 பதநாதனை ஸேவித்து e இமையாதகண்ணராய்க்கொண்டு
 போரத் திருவுள்ளம்பற்றியருளிறே” என்று விண்ணப்பஞ்
 செய்ய; ஆளவந்தாரும் ஆவனரக் குறித்து, f “நீர் பர
 ஸம்ருத்திக்கு உகந்து அத்யவஸித்திரும்” என்ன;
 இவரும் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிற அளவிலே - ஆளவந்தா
 ரும் முதலிகளிருவரையும் திருவுள்ளம்பற்றி “g ஒருவன்
 ப்ரபந்தனானால் புகுவதந்நமான ஆத்மயாத்ரையிலும்
 கர்மாதந்நமான தேஹயாத்ரையிலும் அந்வயமுண்டென்
 றிருந்தானாகில் ஆத்மஸமர்ப்பணமும் குலைந்து நாஸ்திகனாய்
 விடும்; ஆகையாலே உபய யாத்ரையிலும் அந்வயமில்லை.
 நாராயணனுக்கு நைரந்தர்யவேஷம் - தம்பக்கல் பேற்றுக்கு
 (நம:) என்னதவர்களையும், / ‘வானவர்நாட்டையும் நீ கண்டு
 கொள்’ என்பதொரு ஓளதார்யவிசேஷமுண்டு; நாரங்க
 ளுக்கு நைரந்தர்யவேஷம் - * ‘நாராயணனே நமக்கே பறை
 தருவான்’ என்று - தம் பேற்றுக்கு த்வரிக்கையும் ஸ்வரூப
 ஹாநி; எம்பெருமான் ரக்ஷயனென்றிருக்கையும் ஸ்வரூப
 ஹாநி; அப்படியிருந்தானாகில் அநந்யார்ஹசேஷத்வத்துக்
 கும் ஸ்வஸ்வாமி ஸம்பந்தத்துக்கும் சேராது” என்று
 அருளிச்செய்ய;

a ஆளவந்தார் திருக்குமாரரான திருவரங்கப்பெருமாள் அரையர்.
 b திருவாராதனப்பெருமாள். c திருவேங்கடமுடையானுக்கு அந்த
 ரங்கராய் அவருக்கு தினந்தோறும் சட்டிபாளை செய்யும் தம்
 தொழில் முடிவடையும்போது மண்ணாலே ஒருபூவைச் சாத்திவந்த
 குயவரான குறும்பறுத்தநம்பி. d பெரியபெருமானுக்கு அந்தரங்க
 ராய் வீணையும் கையுமாய் நின்று ஸேவிக்கும் திருப்பாணழ்வார்.
 e முதல்திருவ 32 f எனது பிரிவு குறித்துக் கலங்காமல் நான்
 பெறப்போகும் பரமபதமாகிற பேற்றுக்கு உகந்து உறுதியோடு
 இரும். g ப்ரபந்தனை ஆத்மாவின் நன்மை எம்பெருமானுக்கு
 அதீதமானது. அவனது இவ்வுலக வாழ்வு கர்மத்துக்கு அதீத
 மானது. ஆகையால் இவ்விரண்டைப்பற்றியும் ப்ரபந்தன் கவலைப்
 -
 வா-66 / திருவாய் 3.9-9. * திருப்பாவை 1.

இவர்கள் மீளவும் 'நீபாதத்திலே தண்டன் ஸமர்ப்பித்து, "அடியோங்களுக்குப் பற்றுமுபாயமேது" என்று கேட்க; ஆள வந்தாரும், h "நீங்கள் என்னை புத்திபண்ணிப் போருங் கோள் என்கை அடியேனுக்கு ஸவருபஹாதி, 'எம்பெருமான் தாள்தொழுவாரெப்பொழுதும் எனமனத்தே யிருக்கின்றார்' என்று இதுவே உங்களுக்கு உபாயோபேயமென்று புத்திபண்ணிப்போருங்கோள்' என்று அருளிச்செய்ய; முதலிக ளும் திருவுள்ளத்திலே முசித்திருக்கிறவளவிலே, ஆளவந்தா ரும் இவர்களைக்கண்டு i "நீங்கள் முசிக்கவேண்டா, உங்க ளுக்குத் திருமந்தார்த்தம் பேதாகுமண்டபம்; சரம ஸ்லோகார்த்தம் புஷ்பமண்டபம், துவயார்த்தம் தயாகு மண்டபம்; இதுக்குப் ப்ரமாதாக்கள் திருக்கச்சிநம்பி முத லானார்" என்று அருளிச்செய்தார்.

இத்தைத் திருவாங்கப்பெருமாள் திருவுள்ளம்பற்றி, j "தேவரீர் அவதாரம் தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்துப் போமளவில் க்ரிமிகீடாதி,களுக்கோரழிவு வந்தால் சேதமில்லை" என்று

பட்டால ப்ரபத்தி நிஷ்டை, குலைந்து நாஸ்திகனாகிவிடுவான். ஆகவே இரண்டைப்பற்றியும் கவலையில்லாமல் இருக்கவேண்டும். h "நீங்கள் என்னை உபாயமாக நினையுங்கள்" என்று கூறுவது பூர்வைஷ்ணவர்கள் அனைவர்க்கும் அடியவனாக நினைத்திருக்கும் என் ஸ்வரூபத்துக்குக் குறைவாகும். ஆகையால் என்னைப்போல வும், "எம்பெருமான் தாள்தொழுவார் எப்பொழுதும் எனமனத்தே இருக்கின்றாரே" [பெரியதிரு 7.4-2] என்ற திருமங்கையாழ்வாரைப் போலவும் நீங்களும் பாக்யவதர்களுடைய திருவடிகளையே உபாய மாகக் கொள்ளுங்கள். i நீங்கள் வருந்தவேண்டா; திருவரங்கமாகிற பேதாகுமண்டபத்தை, திருப்பாணுவாரைப்போலே திருமந்த ரார்த்தமாகக் கொள்ளுங்கள். திருவேங்கடமாகிற புஷ்பமண்ட பத்தை, குறும்பறுத்தநம்பியைப்போலே சரமஸ்லோகார்த்தமாகக் கொள்ளுங்கள். பெருமாள்கோயிலாகிற த்யாகுமண்டபத்தை, திருக்கச்சிநம்பியைப்போலே துவயார்த்தமாகக் கொள்ளுங்கள். புஷ்பத்யாகுபேதாகுமண்டபங்கள், அவற்றுக்குப் ப்ரமாதாக்களான குறும்பறுத்தநம்பி முதலானார்பற்றி ஆசார்யஹ்ருத்யம் [சூர்ணை 85] வ்யாக்யானத்தில் காணத்தக்கது. j "தேவரீர் இவ்வுலகைவிட்டுப்

அருளிச்செய்ய; k இவ்வார்த்தையை முதலிகள் திருவுள்ளம் பற்றி. “ஆளவந்தார் வியோகத்திலே நாம் ஆத்மதயாகும் பண்ணக்கடவோம்” என்று நிர்வாகத்திருக்கிறவளவிலே பெரியபெருமாள் திருவோலக்கத்திலே இவ்விஷேஷம் பிறக்க. பெரியபெருமாள் திருவுள்ளம்பற்றி, திருவரங்கப்பெருமா ளரையர், திருக்கோட்டியூர்நம்பி, பெரியநம்பி முதலாக அருள்பாடிட்டு, “ஆளவந்தார் திருமேனிக்கு ஒருவாட்ட முண்டாயிற்றதாகில் நீங்கள் வியோகும் பண்ணில் நம் மாணை” என்று ஆஜ்ஞாபித்து, திருவரங்கப்பெருமாள் திருக்கையிலே இவர்களைக் காட்டிக்கொடுத்தருள, இவரும் அவர்களைக் கைப்பற்றி ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று இவ்விஷேஷத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவரும் இத்தைக்கேட்டு l “நம்பேற்றுக்கு ஸஹியாதவர்கள், பெரிய பெருமாள் இரண்டாற்றுக்கும் நடுவே திருவாராத நங் கொண்டருள ஸஹியாதவர்கள்” என்றருளிச்செய்து, “என்னுடைய வியோகத்தில் அவிவேகம் பண்ணினிகோ ளாகில், உய்யக்கொண்டார், மணக்கால்நம்பி முதலாக, பெரியபெருமாள் நாதமுனிகள் சடகோபன் திருவுள்ளத்தை மறுத்தவர்களாவுதிகோள்” என்று தம்முடைய திவ்யா ஜ்ஞையிட்டு இவர்களும் திருவுள்ளம் நேர்(நொ)ந்திருக்கிற வளவிலே ஆளவந்தாரும், m “புகுவத்புகுவத விஷ யங்களில் தரமிடாதே புகுவதவிஷயத்திலே நோக்கான வன், குருபரம்பரை முதலாகத் திருவாராத நம் பண்ணு

பிரிந்துபோகும்போது, புழு பூச்சிகள் போன்ற நாங்கள் அழிந்து போவதால் குறையொன்றும்லலை” என்று அருளிச்செய்ய, k “ஆளவந் தாரும் அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு, பராக்கடித்து ப்ரதயுத்தரம் அருளிச்செய்யாமலிருக்க” என்பது இவ்விடத்தில் குருபரம்பரா ப்ரபுகாவத்தில் அதிகபாடும். l நாம் பெறப்போகிற பரமபத மாகிற பேற்றைப் பொறுக்கமாட்டாமல் வருந்துகிறவர்கள் ஸ்ரீரங்க நாதன் திருவாராத நத்தைப் பொறுக்காதவர்களைப்பார். n புகுவதர்களை புகுவாளைப்போலே நினைப்பவன் எம்பெருமா னுக்குத் திருவாராத நம் பண்ணும்போது, குருபரம்பரையை

மாபோலே புகுவத விஷயத்திலே தன் ஸத்தை மாண்டு ஆசார்யவிக்ரஹத்தை அநுஸந்தித்துத் தீர்த்தங்கொண்டு போருகையும். அவர்களும் தீர்த்தங்கொடுக்கும்ளவில் அர்த்தகாமபரவஸரனறிககே தனஞ்சாயனை நேசுகி குபுபரமபராபூர்வகமாக த்வயத்தை அநுஸந்தித்துக் கொண்டு கொடுக்கையும் இருவாக்கும் உபாதேயம்; ஜ்ஞாநாதிகவிஷயமுமாய ஸமுஹமுமாயச செனறவளவிலே இருவரும் அர்த்தகாம பரவஸராய், பராகருத ஸரீரத்திலே நோக்காய், ஸமுஹத்திலே செனற முதலிகளை இகழ்ந்து திருவுள்ளங்கன்றுமாகில், ஆசார்யனையாகிலும் இவாக ளுக்குத் தீர்த்தம் உபாதேயமன்று” என்றருளிச்செய்தார்.

இவர்களும் திருவுள்ளமபற்றியிருக்கிறவளவிலே ஆள வந்தாரும் முதலிகளைப்பார்த்து. n “உங்களுக்குச் சரமார்த்தம் பெரியபெருமாள் திருக்குழறகறறையிலே ஒரு கருமுகை வெடிககையும், ஆசார்யவிஷயத்தில் பரதம் த்ஸை மத்யமத்ஸையில் நின்றும் சரமத்ஸையை அநு

முன்னிட்டுக்கொண்டே திருவாராத்நம் பண்ணுவதைக் காண்கிறோம். புகுவதங்களிடம் தீர்த்தம் கொள்ளும்போது தன பெருமையை நினையாமல் புகுவதர்களை ஆசார்யன திருமேனியாகவே அநுஸந்தித்துத் தீர்த்தம் கொள்ளவேண்டும் தீர்த்தம் கொடுப்பவர்களும் அர்த்தகாமபுருஷார்த்தங்களைக் குறிக்கோளாகக் கொள்ளாமல், தம் ஆசார்யன தீர்த்தம் கொடுப்பதாக அநுஸந்தித்து குபுபரமபரையை முன்னிட்டுக்கொண்டு த்வயானுஸந்தித்ததுடன் தீர்த்தம் கொடுக்கவேண்டும். ஜ்ஞானததில் சிறந்தவர்கள் நிறைந்த புகுவத ஸமுஹத்தில் தீர்த்தம் கொண்டு கொடுக்கும் போது அர்த்தகாமங்களில் ஈடுபாட்டாலும், அவர்களுடைய பராகருத ஸரீரங்களில் உள்ள குற்றங்களில் கணசெலுத்துவதாலும் அந்த புகுவதர்களைத் தீர்த்தம் கொடுப்பவனோ, கொள்பவனோ இகழ்ந்து அதனால் அவர்கள் திருவுள்ளம் கன்றுமாகில், இப்படிச் செய்வன் ஆசார்யனையாகிலும் அவனுடைய தீர்த்தம் ஸிஷ்யர்களுக்கும் கைக் கொள்ளத்தக்கதன்று. n “உங்களுக்குச் சரமார்த்தம் பெரிய பெருமாள் திருவடிகளிலே ஒரு கருமுகை முகிழ் வெடிககவைக்கவும், ஆசார்யவிஷயத்தில் பரதம்மத்யமத்ஸைகளைச் சரமத்ஸையாக

ஸந்தி₄த்துப்போருகையும் உத்தாரகப்ரதிபத்தி” என்று அருளிச்செய்து, திருவரங்கப்பெருமாள் ஸ்ரீபாத₃த்திலே தண்டன் ஸமர்ப்பித்து, திருக்கோட்டியூர் நம்பியையும் பெரியநம்பியையும் திருமலை நம்பியையும் அவர்திருக்கையிலே காட்டிக்கொடுத்தருள, அவரும் கைப்பற்றி “நீங்கள் அவிவேகம் பண்ணினிகோளாகில் உங்களுக்கு தே₃ஸ விஸேஷமின்றிக்கே ந்த்யஸூனிகள் திரளிலும் புகுரப்பெருதே இழப்புத்தோள்” என்று அருளிச்செய்ய; ஆளவந்தாரும் இச்செய்தியைக்கேட்டுத் திருவுள்ளமுகந்து “உங்களுக்குத் திருவரங்கப்பெருமானாரையருடைய விக்ரஹமே உபாயேர்பேயம்” என்று பு₃த்₃தி₄பண்ணியிருங்கோள் என்று அருளிச்செய்ய;

இவர்களும் அப்படியே பு₃த்₃தி₄பண்ணினபின்பு ௦ திருமேனியிலே நோவுவாடி, திருமானிகையிலே திருவரங்கப்பெருமாள் முதலான முதலிகளுடன் நீராடித்திரளவிருக்க, பெரியபெருமானுக்கு அமுதுபடி சாத்துப்படி குறைவறுத்து, அங்குள்ள சேனைமறையோர், புண்டரீகர் முதலான அனைத்துக்கொத்தையும் திரள்விலக்கி, சுற்றுக்கோயில் களுக்கும் அமுதுபடி சாத்துப்படி குறைவறுத்து, பெரிய பெருமானைப் பெரிய திருமஞ்சநம்பண்ணி சாத்துப்படி சாத்தி, அங்குள்ள முதலிகள் அனைத்துக்கொத்தும் வந்து ஸேவிக்க, பெரிய பெருமானும் அமுதுசெய்தருளி நினைவறத் திருவோலக்கத்தேற எழுந்தருளித் திருவரங்கப்பெருமானாரையர்க்கு அருள்பாடிட, அவரும் ஸேவிக்கிற விடமொழிய p சூழ்விசும்பணிமுகில் ஸேவிக்க, திருவோலக்கமடைய இதென்னென்று விஸ்மயப்பட, பெரியபெருமாள்

அநுஸந்தி₄த்துப் போருகையும் உத்தாரகப்ரதிபத்தி” என்று கு₃ருபரம்பராப்ரப₄வத்தில் பாடும் காண்கிறது. கருமுகை முகிழ்வெடிக்க வைக்கையாவது - புஷ்பத்தைச் சாத்துகை. ௦ (திருமேனியிலே நோவுவாடி) “ஆளவந்தார் திருமேனியில் நோவாறி ஆரோக்யமுண்டாய்” என்று கு₃ருபரம்பராப்ரப₄வ பாடும். p திருவாய் 10.9.

திருநெற்றிமலை நழுவிவிழ, q நம்பியார் எடுத்துப் ப்ர
ஸாதி,க்கிரோமென்று இருக்கிறவளவிலே, திருவரங்கப்
பெருமாள் சடக்கெனவெடுத்து ஆளவந்தாருக்கு ப்ரஸாதித்
தருள, அவரும் திருவுள்ளமுகந்து நிற்க, திருவடிகீழ்
நின்றவரும் 'உம்முடைய நினைவு ஸித்தித்தே!' என்ன,
பெரியபெருமாள் விடைகொடுத்தருள, திருமானிகையிலே
சென்று ஸ்ரீ வரங்கப்பெருமானாரையர், திருக்கோட்டியூர்நம்பி
முதலான முதலிகளைத் தீர்த்தங்கொண்டு அமுதுசெய்யப்
பண்ணி தண்டன் ஸமர்ப்பித்து, 'ஸ்ரீவாபசாரங்களையும்
பொறுத்தருள வேண்டும்' என்று சூதாமணம் பண்ணிக்
கொண்டு எழுந்திராதிருக்க, திருவரங்கப்பெருமானாரையும்,
'உமக்குண்டோ அபசாரம்' என்று எடுக்க எழுந்திருந்து
பின்பு அமுதுசெய்து இவர்களுக்கு நல்வார்த்தை அருளிச்
செய்ய, இவர்களும் 'பெருமாள் திருவுள்ளமேதோ?' என்று
தங்களிலே சிந்தித்திருக்கிறவளவிலே பேரருளாளப்பெருமா
ளுடைய r அயன்கண்ட வைகாசித் திருநாளில் அவப்,ரு
ததி,வஸத்தினன்று ஆளவந்தாரும் நீராடி, பெரியபெரு
மானைத் திருவடித்தொழச்சென்று s உத்தமஸந்தி,யும் அமுது
செய்து திருத்திரை நீக்கினவளவிலே தண்டன் ஸமர்ப்
பித்து, பாதுகாதி,கேஸமாகவும் கேஸாதி,பாதுமாகவும்
பெரியபெருமானை ஸேவித்து, திருவடிக் கீழ்த் திருப்பாணைவா
ரையும் அநுப,வித்து, t அஸங்கிதமாகச் சடகோபன்
ஸாதி,க்கப்பெற்று, திருப்பதியார் திருத்தளிகை ப்ரஸாதும்
ப்ரஸாதித்து விடைகொடுத்தருள, முதலிகளும் திருமானி
கையிலே சென்று, மீளவும் முதலிகளைத் தீர்த்தங்கொண்டு
அமுதுசெய்யப்பண்ணி முஹூர்த்தமிட்டு, வைகாசிமாஸம்
ஆளுந்தேதியிலே ஸ்ரீரவண நக்ஷத்தரத்திலே அபி,ஜிந்
முஹூர்த்தத்திலே முதலிகள் சேஷத்தை அங்கீகரித்து,

q நம்பியார் - அர்ச்சகர். r பிரமன் ஏற்படுத்திய வைஸாகுப்,ரஹ்
மோதஸவம். "வையங்கண்ட வைகாசித் திருநாள்" என்றும் கூறு
கிறார்கள். s பெரிய அவஸரம். t எதிர்பாராமல்.

ஆழ்வார்களை ஸ்ரணம்புக்கு, ஆசார்யர்கள் முதலிகள் ஸ்தூநத்தார் முதலானவர்களை அழைப்பித்து கஷமை பண்ணிக்கொண்டருள; அவர்கள் 'பெரியபெருமானுக்கு ஒரு அபசாரமுண்டாகிலன்றோ உமக்கபசாரமுண்டாவது' என்ன; திருவரங்கப்பெருமானையர் முதலானவர்களை அங்குள்ள முதலிகள் கையிலே காட்டிக்கொடுத்தருளி, ஸ்தூநத்தாரைப் பார்த்து, "பெரியபெருமாள் திருவாராத்யநம், திருமந்தரபுஷ்பம் காலகாலத்திலே நடத்திக்கொண்டு போருங்கோள், ஆசார்யர்கள், முதலிகள், தேஃஸ்ரந்தரிகள் முதலானாரை அரவணைத்துக்கொண்டு போருங்கோள்" என்று காட்டிக்கொடுத்தருள; அவர்களும் அப்படியே ஆகிறதென்று அங்கீகரித்து, "இது புதுமையாயிருந்தது. இதேதோ?" என்று விடைகொண்டுபோக;

ஆளவந்தார் திருநாடலங்கரித்ததும் அவருடைய விமலசரம
விக்ரஹத்தைத் திருப்பள்ளிப் படுத்த க்ரமமும்

பின்பு பத்மஸநத்திலே யோக்யமாக எழுந்தருளியிருந்து, மணக்கால்நம்பியை த்யானித்து அவர் திருவடிகளைத் தம்முடைய கண்ணிலும் நெஞ்சிலும் திருமுடியிலும் வைத்துக்கொண்டு, அவர் திருவடி நிலைகளைத் தம்முடைய முன்னே எழுந்தருளப்பண்ணி வைத்துக்கொண்டு உபஹ்ரமவல்லி, ப்ருக்ஷவல்லி, புருஷஸூக்தம். v அர்ச்சிராதி, w சூழ்விசும்பணிமுகில் முதலாக முதலிகள் ஸேவிக்க,

ஆளவந்தார் திருநாடலங்கரித்ததும்
அவருடைய விமலசரமவிக்ரஹத்தைத்
திருப்பள்ளிப் படுத்த க்ரமமும்.

இது 159 பக்கம் கடைசிமுதல் 163ம் பக்கம் வரை ஆரூரிரப்படி குருபரம்பராப்ரபயாவத்தில் வந்துள்ளது. சொற்றொடர்கள் சில முன்பின்கு மாறியிருக்கின்றன.

u தைத்திரீய ஆநந்த்யவல்லி. v அர்ச்சிராதி₃க₃தியைச் சொல்லும் வேத்யவாக்யங்கள். w திருவாய் 10-9. x பெருக்கி நீர் தெளித்து.

திருச்சங்கு பரிமாற, ஸகல வாத்தியங்களும் முழங்க, ப்ரஹ்மரந்த்ரத்தாலே ஆளவந்தார் திருநாட்டுக்கெழுந்தருள, திருவரங்கப்பெருமானரையர் முதலாக எல்லாரும் வேரற்ற மரம்போலே கோஷித்துக்கொண்டு விழுந்து போகிக்க, அங்குள்ளார் இவர்களை ஆற்றி நம்பியைப் பார்த்து, 'முன் நடக்கும் க்ரமத்தைச் செய்தருள' என்ன; தூஸிகள் திருவாசலிலே x திருவலகிட்டுத் திருநீர்விட்டு ஸ்தல ஸுத்தி, பண்ணித் y திருப்பிண்டியிட்டு z திருக்காவணமிட்டுக் கோடித்து, தூர்ப்புமாலேகட்டி, செங்கழுநீர் மாலேகட்டி, பல பட்டுக்களாலே திருமேற்கட்டுக்கட்டி திருக்காவணத்தின் நாலுவாசலிலும் கதளித்தாறுகளுடன் கமுகின் கன்றும்நட்டு, a பல ப்ரஹ்மங்கள் நாற்றி, நாலு வாசலிலும் கொடியாடைகட்டிச் சித்ரபத்ரங்கள் வைத்து, தெற்கு மேற்கு கிழக்கு வடக்கு வாசல்களிலே b பலாஸாஸ்வத்த, க்ராதிரௌதும்பரதோரணம் நாட்டி, த்ரோண வ்ரீஹியைச் சொரிந்து பரப்பி நடுவே பூர்ணகும்பம்வைத்து, நாலுகோடியிலும் பூர்ணகும்பங்களை வைத்து, த்வாத்ரஸகலசங்களை நிறைத்து, கேசவாத்ரயாக வைத்து, பூர்ணகும்பத்துக்குக் குஸாதூர்ப்பை, தூர்வை விஷ்ணுக்ராந்தி புஷ்பாதிகளிட்டு, குருபரம்பராயூர்வகமாக த்வயாநுஸந்த்ரநத்துடன் கும்பகலஸார்ச்சநம் பண்ணி, த்வாத்ரஸநாமத்தாலே அந்தக் கலஸஸ்நாநம் பண்ணி வைத்து, பின்பு பஞ்சாம்ருத ஸ்நாநம் பண்ணிவைத்து, பின்பு ஈஸாந்யமான ஸங்கர்ஷண கும்பமொழிந்த நாலு கும்பங்களைக்கொண்டு ஸ்ரீபுருஷஸூக்தத்தாலே திருமஞ்சனம் பண்ணிவைத்து, முதலிகளைத் தீர்த்தங்கொண்டு சுருளமுது பரிமாறி வேண்டிக்கொண்டு அவர்களை வலம்வந்து வாசல் முன்னில் c ஹேமக்ருத ஸ்த்ரண்டிலத்தின் மேலே த்ரோண

y கோலமிட்டு. z பந்தல்போட்டு. a பலவகைப் பழங்களைத் தொங்க விட்டு. b புரசு, அரசு, கருங்காஸி, அத்தி ஆகியவற்றைக்கொண்டு தோரணம் நாட்டி, பதக்குநெல்லைக்கொட்டிப்பரப்பி. c "கோமயக்ருத ஸ்த்ரலத்தின்மேலே" என்று குருபரம்பராபரபுராவ பாடும்.

வீஹி பரப்பி, d உலாகு, லமுஸலங்களை மந்த்ரஸ்நாநம் பண்ணி, வஸ்த்ரவேஷ்டநம் பண்ணி, அந்த உலாகுலத்தை ஸ்துண்டி, லோபரிக்குத வீஹியின் மேலே வைத்து, அதிலே e ஹரித்ராநிகேஷபம்பண்ணி, ஸுத்த₄மாலாலங்கருதைகளாய், சக்ரமுத்ராமுத்ரிதைகளாய், வைஷ்ணவிகளான விஷ்ணு த்₃ாஸிகள் த்ரிவிக்ரமன் திருவீதியை வலம்வந்து, திருவாசலில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமுஹத்துக்கு தண்டன் ஸமர்ப்பித்து, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அநுஜ்ஞையைக்கொண்டு நடுவே வந்து நவவஸ்த்ரவேஷ்டிதமேருதை₃வத்யமான அந்த முஸலத்தைக்கொண்டு த்₃வாத்₃ஸநாமோச்சாரணம்பண்ணித் திருச்சூர்ணமிடிக்க; திருவரங்கப்பெருமாளரையர், f நம்பி முதலான முதலிகள் g ஸ்துண்டி₃லமத்₄யஸ்த்₃மாய் நவக₂ண்டை₃யான ப்ருதி₃வ்யாகாரமாக உல்லேக₂நம் பண்ணின அந்த வீஹ்யுபரிஸ்த்₃ாபிதமாய் பூ, மிதை₃வத்யமான உலாகுலத் (உல்லேக₂நத்) தின் அஷ்டதி₃க்குக்களிலும், தி₃வ்யசூர்ண தி₃வ்யதைலதி₃வ்யாநுலேபந தி₃வ்யமால்ய தி₃வ்யலாஜ தி₃வ்யது₃க்₂த்₄தி₃வ்யத்₃தி₄ தி₃வ்யஜல பூர்ணங்களாய், ஸுத்த₄தந்துவேஷ்டிதங்களாய், த்₃ர்ப்ப₄ பவித்ராஸ்வத்த₂பத்ர பவித்ரிதங்களான அஷ்டகலஸங்களை த்₃வ்யாநுஸந்த₄ாநத்துடனே ஸ்த்₃ாபித்து, பரமாகாஸதை₃வத்யமான h நவஸூர்ப்பத்திலே தி₃வ்யநக்ஷத்ர தை₃வத்யமான i நிஸ்துஷநவலாஜத்தை

d உரையும் உலக்கையையும். e மஞ்சளைவைத்து. f இங்கு நம்பி என்றது திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஆகவுமாம். குருபரம்பராப்ரப₄ரவத்தில் குறிக்கப்பட்ட (ஆளவந்தார் குமாரரான) பிள்ளைக்கரசு நம்பியாகவுமாம். g தரைக்கு நடுவே பரப்பப்பட்ட நெல்லில் ஒன்பது க₂ண்டுகளோடு கூடிய பூ₄மியின் உருவத்தை எழுதி அதன்மேல் உள்ளதாய், பூ₄மியை தே₃வதையாகக் கொண்டதான உரவின் எட்டு தி₃க்குகளிலும் 1 ஸ்ரீசூர்ணம், 2 தைலம், 3 பூசப்படும் சந்த₃னம், 4 மாலை, 5 பொரி, 6 பால், 7 தயிர், 8 நீர் ஆகியவற்றால் நிறைந்தவையாய், வெள்ளை நூலால் சுற்றப்பட்டவையாய், த்₃ர்ப்ப₄ம், பவித்ரம், அரசிலை ஆகியவற்றால் பரிஸூத்₃தி₄ பெற்றவையான எட்டு கலஸங்களை த்₃வ்யாநுஸந்த₄ானத்துடன் ஸ்த்₃ாபித்து. h புதுமுறம். i உம் வா—67

நிறைத்து, பூர்வதிக்கிலே வைத்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஸ்ரீபாதத்தீர்த்தங்கொண்டு அந்த ஸ்ரீபாதத்தீர்த்தம் நிறைந்த கும்பத்தை மேற்கே வைத்து, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸமர்ப்பணியமான த்ரவ்யத்தின் கிழியை வடவருகே வைத்து, பெருமாள் சாத்திக்களைந்து வரவிட்டருளின திருமலை பரிவ(ய)ட்ட ப்ரஸாதங்களைப் ப்ரபுத்தறளிகையுடன் தென்னருகே வைத்து;

ஆளவந்தாரை தண்டன் ஸமர்ப்பித்து, k விமலசரம விக்ரஹத்தை நெஞ்சிலும் கண்ணிலும் தேக்கிக்கொண்டு சூழவெழுந்தருளியிருந்து, கண்ணினுண்கிறுத்தாம்பும் திருப் பல்லாண்டும் சூழவிசும்பணிமுகிலும் திருவரங்கப்பெருமா ளரையர் இசையுடன்பாட, பின்பு இயலாகவும் அநுஸந்தித்து, திவ்ய கீதந்ருத்தவாத்யத்துடன் திருவீதியிலே இயலாகத் திருவிருத்தம் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு வலம் வந்து, திருமானிகை வாசலிலே இயல்சாத்தி, திவ்ய தைல திவ்யசூர்ண திவ்யமால்யாத்யங்களையும் பெருமாள் திருமஞ்சநம் பண்ணி சாத்திக் களைந்து வரவிட்ட பட்டுப் பரிவ(ய)ட்டத்தையும் ஆளவந்தாருக்குச் சாத்தி அலங்கரித்து, ஆளவந்தார் திருமேனியிலே சாத்தி, தத்ப்ரஸாதமாய் ஸேவித்த எண்ணெய் ஸ்ரீசூர்ணப்ரஸாதங்களெல்லாம் திருவரங்கப்பெருமா ளரையர், நம்பி முதலானார் ப்ரஸாதப் பட்டு, அப்போதையிருப்பை அகவாயிலே ஸுபாஸரய மாகத் தேக்கிக்கொண்டு ஸ்ரீபாதத்திலே விழுந்து திருவடிகளைத் திருக்கண்ணிலும் திருமார்புகளிலும் திருமுடிகளிலும் தரித்துக்கொண்டு l அவர் ப்ரபத்தியை அநுஸந்தித்து, திருமிடறு தழுதழுப்பத் திருமேனிகள் வாட, l திருமுத்து வீழ, திருமூச்சு(மூக்கு) வெப்படிக்க, ஆசார்ய விஸ்வேஷா ஸஹிஷ்ணுக்களாய், ஆர்த்தராய், பரவஸராக; மற்றும்

யற்ற புதுப்பொரி. l தங்கத்தட்டு. k குற்றமற்றதான ஆளவந்தாரின் சரம திருமேனி. l “ஸ்ரீமத்ய யாமுநசரணௌ ஸரணம் ப்ரபத்யே ஸ்ரீமதே யாமுநாய நம:” என்பது ஆளவந்தார் ப்ரபத்தி. l கண்ணீர்.

அங்குள்ள முதலிகள் வந்து இவர்கள் திருக்கண்களைத் துடைத்து ஆஸ்வஸிப்பித்துத் தேற்ற, வ(மெ)ன்மையிலே மெள்ளப்பாடாறித் தேறிநின்று மீட்டையாநத்திலே ஆள வந்தாரை ஏறிபருளப்பண்ணி m_2 அநுஸந்த்யாநத்துடன் மூப்பாதந்தாங்கிக்கொண்டு திருச்சங்கு பரிமாற, திவ்ய வாத்யங்கள் எங்கும் முழங்க, வேத்யபாராயணம் பண்ண, இயலருளிச்செய்ய, நடைபாவாடையிட, கரும்பும் குடமு மேந்த, பொரியும் புஷ்பபூமெங்குஞ் சிதறி, திருப்பதியில் ஸுமங்குலிகள் மங்குளதீபமேந்தி முன்னேசெல்ல, இரு பக்கமும் சாமரமிரட்டிக்க, ம வெள்ளைவட்டமிட, தூர்ஸ நத்தில் ஆளவந்தார் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினாரென்று ஒற்றைத் திருச்சின்னம் பரிமாற, திருவீதிகள்தோறும் வலம்வந்து, திருக்கரம்பன் துறைக்கு எழுந்தருளித்துக் கொண்டுபோய், ஒழிந்த ஸங்கர்ஷண கும்பு பூர்ண ஜலங் கொண்டு m_2 அநுஸந்த்யாநத்துடன் திவ்யஸ்தலஸூத்தி, பண்ணி, யதிஸம்ஸ்காரவித்யுக்தமான படிகளடங்கச் செய்து, o க, நித்துப் பள்ளிப்படுத்துகிறவளவிலே, இளை யாழ்வார் ஆளவந்தாரை ஸேவிககவேணுமென்னும் பேராசை யோடே பெருமாள்கோயில்நின்றும் வந்து ஆளவந்தாரைத் திருமேனியுடன் ஸேவிக்கப் பெற்றிலேனென்று அந்தச் சரம விக்ரஹத்தை ஸேவித்து ‘இவ்வளவாகிலும் பெற்றேனே’ என்று அந்த விக்ரஹத்தை த்யாநவிஷயமாக்கிக்கொண்டு, ‘ஆளவந்தார்க்கு நான் ஏகலவ்யன்’ என்று p “யத்பத்யாம் பேராருஹத்யாந” என்று ஆளவந்தாருடைய சரணகமல த்யாந தத்பரராய்க்கொண்டு பெருமாள்கோயிலுக்கு மீண்டு எழுந்தருளினார் என்று அருளிச்செய்வர்கள்.

m ப்ரஹ்மரதம். m_2 “அவர் ப்ரபத்தியின்” என்று சேர்த்துக்கொள்க. n வெள்ளை வஸ்த்ரம் வட்டமாகச்சுழல் “தூர்ஸ ஸ்த்யாபகரான ஆளவந்தார் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்” என்று ஒற்றைத் திருச்சின்னம் ஊத. o பள்ளம் வெட்டி, p “யத்பத்யாம் பேராருஹத்யாந வித்யவஸ்தா ஸேஷகல்மஷ: | வஸ்துதாம் உபயாதோடஹம் யாமுநேயம் நமாமி தம் |” [எவருடைய திருவடித்தாமரையை த்யானிப்பதால் எல்லாக் குற்றங் களும் நீங்கப்பெற்று அடியேன் ஒரு பொருளானேனோ அத்தகைய யாமுநாசார்யரை வணங்குகிறேன்.] இது கீதாப்யாஷ்யத்தின் தொடக்

q சரமோபதேஸ. சரமநியமந, சரமததீயாநுவர்த்தந விஸேஷ, சரமகாலப்ரபேதா, சரமகாலவயாவ்ருத்த ஸுக, கும்நங்களாகிற சரமதஸாஜ்ஞாநாநுஷ்டாநகரமசாதூர்ய முள்ளது பரமாசார்யரான இவர்க்கேயிறே.

பின்பழகியபெருமான ஜீயா திருவடிகளே ஸ்ரணம்.

வார்த்தாமாலே ஸம்பூர்ணம்.

கத்தில் எம்பெருமானார் பொறித்து வைத்திருக்கும் ஆளவந்தார் தனியன். q 1 லிஷ்யர்களுக்கும் கடைசியில் உபதேஸம் செய்தது. 2 அவர்களுக்குக் கடைசியில் நியமனங்களைச் செய்தது. 3 சரம தஸையில் பாக்யவதர்களிடம் ஸ்ரீபாததீர்த்தம் கொண்டது. அபசாரக்ஷாமண ப்ரார்த்தனை முதலானவை. 4 சரமதஸையில் தெளிந்த அறிவோடிருத்தல். 5 கடைசி காலத்தில் விலக்ஷணமான ரீதியில் ஆநந்தத்துடன் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளுதல் எனனும் சரமதஸாஜ்ஞானம் அதற்குரிய அநுஷ்டானம் ஆகியவற்றில் சிறப்புள்ளது பரமாசார்யரான ஆளவந்தாருக்கேயாகும்.

ஸுதூர்ண பதநாகுபுண

ஸ்ரீ. கிருஷ்ண ஸவாமி தாஸன இயற்றிய வார்த்தாமாலே
அருமபத விவரணம் நிறைவுற்றது.

